

திருச்சிற்றம்பலம்:

மெய்கண்ட தேசிகேந்திராய நம:

சித்தாந்தபோதரத்னாகரம்.
திருவுந்தியார்.

கலித்தாழிசை.

அகனமா யாரும அறிவரி தப்பொருள்
சகனமாய் வந்ததென் றந்தீபற
தானுகத தந்ததென் றந்தீபற.

என்பது உத்தியார் என்சொல்லிய வாரேவெனின் - யாவரானும் அறிதற்கரிய பதம் பொருள் யான் அறியவந்து யான் தானை அருளைக் கொடுத்தென்று சொல்லிற்று.

(இதன்போதும்.) யாவரானும் அறிதற்கரிய ஞானசொருபமாகிய பரசிவம், ஞான தாரியனென இம்மண்ணிலில் எழுந்தருளியவந்தது; (வந்த அத்திருவருவம்) யான் சிவமே யாக அருள்செய்தது என்க.

யாரும் அரிவரிது அகனமாய அபபொருள எனக்கூட்டுக

அகனம் எனவே நூலாசொருபும். அஃதாவது எங்குங் கலந்துநிற்கும் பெரியவரு
 ளும். யாரும் எனவே பிரமன்முதல் நாதாந்தமவரை யுள்ளவர். அறிவரிது எனவே
 ஷட்டரிவால் அறியப்படாதது. அப்போதும் எனவே பதிப்பொருளாகிய பரசிவம்.
 கலையாய்வந்தது எனவே ஆசிரியராயவந்த வடிவம். நானாக எனவே சீவத்தன்மைமெகட்
 திச் சிவத்தன்மையை யடைய. தந்தது எனவே அருகாகக்கொடுத்தது. அஃதாவது அந்நிய
 யாரிருத்தலாகிய அவ்வைதானுபவத்தைத் தந்தது

செவன் சிவமாகாமாதற்குச் சிவமன்றி வேறொருவர் வரின் சிவமாதல் கூடாதாகலின் னாம யாரும் அறிவிசிதப்போகான் சகனமாய வந்தது என்றும், தான் சகனமாய்வந்த பூற்று அருள் காணமனதுபோல், செவன் சிவமாகாதற்கும் அருளன்றிக் கூடாதாகலின் தானுத்தந்தது அருளென்றும் கூறினர்.

[illegible]

திருவிசைப்பரவாளும் அதிக.

புதுச்சேரி, செ. - என். (2) * போற்றிப்பயிடுவோம்.

சித்தாந்தபோதார்க்குமாம்

யா - வினா எஞ்சாமைப்பொருளது. யாரும் - உம்மைமூற்று. அப்பொருள் உலகநிச்சுட்டு. உந்து ஈ - உயர்கின்ற ஈப்பறவை. வினைத்தொகை. ஈ விளி. பற - அகரவீற்றுவியங்கோள். இப்பாட்டான் இறைவனே ஆசிரியனாய்வந்து தானாகும் அருள்கொடுத்தல் கூறப்பட்டது.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

நேசை வேண்பா.

(சு) அகளமய மாய்சின்ற அம்பலத்தெந் கூத்தன்
சகளமயம் போல்உலகில் தங்கி-நிகளமாம்
ஆணவ மூல மலம்அகல் ஆண்டனன்கான்
மாணவக என்னுடனாய் வந்து.

(1)

(ரு) ஆகமங்கள் எங்கே அறுசமயம் தான்எங்கே
யோகங்குள் எங்கே உணர்வெங்கே-பாகத்
தருள்வடிவும் தானுமாய் ஆண்டிலனேல் அநதப்
பெருவடிவை யார் அறிவார் பேசு.

(2)

என்பது மாணவகனே! திருவம்பலத்தின்கண்ணே, பஞ்சகிருத்திய தாண்டவம் செய்தருளும் ஞானமயமாய்ப் பிரகாசியானின்று எமதுநடராஜவள்ளல், இவ்வுலகின்கண் உருவமயமா யிருப்பவன்போல், என்னுடைய ஆசிரியவருவமாய்வந்து, என்னுடனாய்ப் பிரியாது பொருந்தியிருந்து, எனக்கு விலங்காட் அநாதியா யமைந்துள்ள மூலமலமாகிய ஆணவமலம் என்னைவிட்டு வேறாமபடி, என்னை அடிமைகொண்டனன். (1) (அகளமயனாகிய எம்மிறைவன்) தன் அருட்சத்திபானது வாமபாகத்தில் சிவகாமனன நின்றருளும் திருவருவமாகவும், தான் நடனஞ்செய்தருளும் திருவருவமாகவும் கொண்டு நின்று பின்னர் எனது ஆசிரியத் திருவுருக்கொண்டுவந்து, என்னை அடிமையாக ஆளாதொழிவாலாயின், வேதமுதலியவற்றால் இத்தன்னைக்குன்று கூறவொண்ணாத சொருபவடிவமாயும், அருளினால் ஆகமத்தே யறியநின்ற தடத்தி டிவமாயும் நின்றருளும், தத்திவமாகிய அந்தப்பெரியதோர் வடிவத்தை யாவர் அறியவல்லவர் அவனன்றி ஆகமத்திற்குறப்படும் பொருள்களும், அறுசமயக கொள்கைகளும், யோகமுறைகளும், ஞானநெறிகளும் தாமே உணர்த்தவல்லனவாகுமோ நீசொல்வாயாக (2) என்பதாம்.

மாணவக அம்பலத்து அகளமயமாய் நின்ற எங்குத்தன் உலகில் சகளமயம்போல் (என்னுடனாவந்து) தங்கி நிகளமாம் ஆணவமூலமகல ஆண்டனன் (1) எனவும், பாகத் தருள்வடிவும் தானுமாய் ஆண்டிலனேல் ஆகமங்களெங்கே அறுசமயந்தானெங்கே யோகங்களெங்கே உணர்வெங்கே அந்தப்பெருவடிவை யார் அறிவார்பேசு (2) எனவும் கூட்டுக.

இவ்விரண்டு பாட்டானும், உந்தியுள் கூறப்பட்ட பெருவடிவாகிய அகளவடிவம் இத்துணைத்தாமென்றும், அது சகளமாய் வருவதனால் உண்டாகும் உபகாரம் இத்துணைத் தாமென்றும் விதற்கூறப்பட்டது.

எவ்வனமெனின்,—இவ்வாசிரியா அகளம் என்றதை அகளமயமாய்நின்ற அம்பலம் எனவும், சகளம் என்றதை கூத்தன் எனவும், யாநும் அறிவரித்ப்போருள் என்றதை பாகத்தருள் வடிவம்தானுமாகிய அந்தப்பெருவடிவை எனவும், தானாக என்றதை பேருலகிற்றங்கி என்னுடனாய்வந்து எனவும், தந்தது என்றதை நிகளமாம் ஆணவமூலமலமகல ஆண்டனன் எனவும், பதிஞானத்தால் அகன்றொழியவேண்டிய ஆணவமலம், பாசஞான பசுஞானங்களை யுணர்த்தும் ஆகமங்களானும் அறுசமயங்களானும் யோகங்களானும், உணர்வுகளானும் ஒழியா என்னும் உண்மைதோன்ற ஆகமங்களெங்கே அறுசமயநீதினெங்கே யோகங் கொள்கே யுணர்வெங்கே எனவங்குறிஞர்.

திருவுத்தியார்

அம்பலக்கூத்தன் - சிவபேதங்களை யெல்லாங்கடந்து நாத நாதாந்தப பொருளாய்
 ிசமவொளியாய்ச் சிற்பர வியோம்பொருளாய் விளங்கும் பரசிவசொரூப அருளுரு
 வென்பார் அகளமய வாய்நின்ற அம்பலத்தேங்கூத்தன் சகனம் எனவும், அவ்வரிய அரு
 றுருவத்தினின்றும்வந்த போருருருவம் தான்வழிபடும் குருவடிவென்பார் உலகில் என்
 றுடனாய்வந்துநீதி எனவும், நடராஜமூர்த்தியாய்வந்த திருவுருவம் சர்வான்மாக்களுக்கும்
 ன்மமலமும் மாயாமலமும் அகலவும், என் ஆசிரியனாய்வந்தஅப்பெருமானது திருவுருவம்
 ன்மம் மாயைஎன்னும் அவ்விருமலங்கட்கும் மூலமலமாயுள்ள அம்மலம் எனக்கலவும்,
 ஜம்மூலமாகிய ஆணவம்அகன்றபின்னர் நான் தன்னருளின்வழிநிற்கவும், என்னையாண்டு
 கொண்டனன் என்பார் ஆணவமூலமகல ஆண்டனன் எனவும், இறைவன் ஆசிரியனாய்
 வந்து என்னை ஆண்டு எனக்கு உணர்த்துவனவற்றை யானுணர், என்னுள் தன்னருளை
 ிறுத்தி யானுணரும் வண்ணம்செய்து, ஒழுகுத்தக்க மலத்தை, —பாசநீக்கத்தையும் முத்
 திபேற்றையும் காதலாமலகம்போல் எடுத்துக்காட்டவல்ல ஆகமங்களும், பாசநீக்கமும்
 சிவபேறும் சித்தியாம்வண்ணம் தியானுதி பேதக்களையும் உபாசனாதி கிரமங்களையும்
 உடைய அறுசமயங்களும், தியானுதிபேதங்களானும், உபாசனாதி கிரமங்களானும் கூட
 வெண்டிய:சிவபாவனையை வருவிக்கவல்ல ஆகாரயோக நிராதாரயோகங்களும், சிவபாவ
 னையால் சிவமார்தன்மையைக் கூட்டும் உணர்வாகிய ஞானமும், ஒழித்து என்னையாட்
 கொள்ளுந்தன்மையை உடையனவாமோ? ஆகா. ஏனெனின், யான் உணர்ச்செய்யவல்ல
 அருட்டன்மையும், எனக்கு உணர்த்தவல்ல ஆசிரியத்தன்மையும் ஆகமாதிகளாகிய அவை
 உடையனவாகா என்பார் அகமங்கலங் காங்கே அறுசமயத்தான் எங்கே யோகங்கலங்
 காங்கே உயர்வுஎங்கே எனவும், உண்ணின்று உணர்ச்செய்யும் அருள்வடிவும் வெளி
 யேயின்று உணர்த்தும் குருவடிவும் என்னை உணரும் வண்ணம் செய்யும் வகையினும்
 உணர்த்தும் வண்ணம் செய்யும் வகையினும் ஆளாதொழியின் சத்திசிவமாய் (மாதானும்
 பாசத்தனும்) விளங்கும் அபபெரிய வடிவக்கைத் தமதுபோதமாகிய அறிவால் எவ்வகை
 எடுத்துப்பேச வல்லுனாராவர். இதனையாராய்ந்து நீசொல்வாயென்பார் அநீகப்
 பெருவடிவை யாழிசை பேசு எனவுக்கறிஞர்.

(சு)

பழக்கந் தவிரப் பழகுவ தன்றி

உழப்பு வதென்பெண்ணே உந்தீபற

ஒருபொரு ளாலேயென் றந்தீபற.

எ-து உ-ர் என்சொல்லிய வாறேவெனின் மும்மலப்பழக்கம் ஆசிரியவசனத்தாலன்
 ிச் சாத்திரப்பழக்கத்தால் நீங்காதென்றுசொல்லிற்று.

(இ - ள்.) மேற்கூறிய (ஆசிரியர்கூறும்) அந்த பொருபொருளாலே, பிரபஞ்ச விவ
 காரப் பழக்கம் நீங்கப் பழகுவதல்லாமல், துவ்வழியில் உழலுவதனால் யாதாபயன் உண்
 டாம் என்க.

ஒருபொருளாலே பழக்கந்தவிரப் பழகுவதன்றி எனக்கூட்டுக. பெண்ணேஎன்
 றது விளி, ஈண்டுபெண்ணென்றது நெஞ்சத்தை. பொருளால் என்பது மூன்றும்
 வேற்றுமைக்கருவிப்பொருள். இப்பொருளுக்குப் பழக்கம் தவிர அன்றி உழப்புவது
 என் என்றும், பழகுவதன்றி உழப்புவதென் என்றும் தனித்தனிகூட்டிமுடிக்க.

ஒருபொருள் என்றது ஆசிரியனாகுறப்படும் உபதேசப்பொருள் சாத்திரங்களிற்
 கூறப்படும் பலமொழிக்கும் இடங்கொடுப்பதாகவின் அச்சொற்பொருளை. பழகுவது
 என்பது அவ்வுபதேசப்பொருளைச் சிவவணஞ் செய்தவாறே சிந்தித்தலை. பழக்கந்தவிர
 என்றது சிந்தனைசெய்தவாறே தெளிந்து மும்மலப்பழக்கத்தை விட்டொழித்தலை.
 உழப்புவது என்றது உபதேசப்பொருளைச் சிந்தித்துத் தெளிதலாகிய உழப்பைவிட்டு
 ளல்லாச் சிவவணமாத்திரஞ்செய்யும் உழப்பின்வழிநிறுதலை. என் என்றது அவ்வுழப்பு
 விட்டைகூடுதலாகிய பயனைக்கொடாதென்பதை.

சித்தாந்தபோதாத்லாகரம்.

ஆன்மாவாகிய இவன் மும்மலத்தோடும் எப்பொழுதும் உள்வனாகவினு அம்மலகாரியங்களிலேயே பழகிவருகின்றவனாகவினுமும், இவனுக்கு அறிக்குவிய யுள்ள கருவிகரணங்களும் மாயாகாரியத்தினால் ஆனவைகளாகவினுமும், மலம் நீங்கு பழக்கம் எவ்விதத்தும் இல்லாதவனாகவினுமும், அம்மலப்பழக்கத்தைச் சொற்பழக்க ஒன்றினால் நீக்குந்தன்மை யுடையவனாவனோ ஆகான். ஆகலான், ஆசிரியன் நின்மலப் பொருளாகிய இறைவனாகவின், அவ்வாசிரியவசனங்களைக்கொண்டு பாசநீக்கமென்ப படும் மலநீக்கமும், சிவமாத்தன்மைப் பெருவாழ்வெனப்படும் சிவானுபவமுமாவா, சாஸ் திரங்களில் மூலவதே பயன்தரும் முயற்சிவகையாம். ஆசிரியனை விட்டு நூல்களிற் பழகும்பழக்கம் பயன்தரும் முயற்சியாகாவென்றொழிக என்பதாம்.

இப்பாட்டான், தன்னறிவால் சாத்திரங்களை நாயும்பழக்கத்தைவிட்டுக்குருமொழி யாற் பழகி, மலப்பழக்கத்தை ஒழிக்கவேண்டுமென்று கூறப்பட்டது. இதனால் கசிந் துருகும் அடிமைத்திறத்தை யுணர்ந்துத் திருவருள்ஞானத்தை விசேடித்தும், அடிமைத்திறத்தை உணர்ந்தப் பெருதபாசஞான பசுஞானங்களை இழித்துக்கூறியவாறுமாம்.

திருக்களிற்றப்படியார்.

சு. சாத்திரத்தை யோதினர்க்குச் சற்குருவின் தன்வசம்
மாத்திரத்தே வாய்த்தவளாம் வந்துறமே—ஆர்த்தகடல்
தண்ணீர் குடித்தவர்க்குத் தாகம் தணிந்திடுமோ
தெண்ணீர்மையாய் இதனைச் செப்பு. (1)

எ. இன்று பசுவின் மலம் அன்றே இவ்வுலகில்
நின்ற மலம் அனைத்தும் நீக்குவதிங்—கென்றால்
உருவுடையான் அன்றே உரு அழியப் பாயும்
உரு அருள வல்லான் உரை. (2)

(அ - து.) ஞானசாரியர் உபதேசிக்கும் வசனமாத்திரத்திலுள் வாய்க்கத்தக்க, பிர யோஜனம், ஞானசாஸ்திரங்களைத் தமது மதி உட்பத்தால் ஒதுக்கிவருவார்களுக்கு வந்து கூடுமோ கூடா. ஏனெனில்,—தாகமுடையார், அலையினால் ஓசையிக்க தண்ணியுடல் நீரைக் குடிப்பாராயின், அவர்கட்குத் தாகத்தாலுண்டாகிய விடாய் தணியப்பெறுமோ? தெளிந்த அறிவடையவனே! இதனை நீயே சொல்லுவாயாக. (1) இவ்வுலகின்கண் அசத்தமாகக்காணப்படும் மலவாசனைக ளனைத்தையும், இப்பொழுது போக்குவது பசு வின்மலத்தா லல்லவா, இவ்வனமுக்குமாயின், ஆன்மாக்களுக்குள்ள தேகாதிகளுக்குக் காரணமாகிய மலவாசனைகளைப்போக்கவல்ல ஞானசொருபத்தை அனுக்கிரகஞ் செய்ய வல்லவன், அந்த நின்மலஞானமே திருமேனிபாக வுடைய நெய்யினல்லவா? இதனை நீயே சொல்லுவாயாக (2) என்பதாம்.

சற்குருவின் தன்வசன மாத்திரத்தே வாய்த்தவளாம், சாத்திரத்தை யோதினர்க்கு வந்துறமேசெப்பு (1) எனவும், இவ்வுலகில், நின்றமலமானத்தும், இன்று நீக்குவது, ப வின் மலமன்றே என்றால், இவ்வு உருவு அழியப்பாயும் உருவு அருளவல்லான் உரு வுடையானன்றே உரை (2) எனவுங்கூடுக.

இவ்விரண்டுபாட்டானும், உந்தியுட்கூறப்பட்ட ஆசிரியவசனத்தின் சிறப்பையும், அதனால் எளிதில் அடையப்படும் பெரும் பிரயோசனத்தையும், அவ்வாசாரியவசனத்தை விட்டு சாஸ்திர ஆராய்ச்சியெய்யும் உழப்பினால் உழப்பேயன்றி வேறுபயனின்மையும் திட்டாந்தமுதத்தால் வித்துகூறப்பட்டது.

எவ்வனமெனின்,—இவ்வாசிரியர் ஒருபொருள் என்றதை உருவழியப்பாயும் உரு வருவதில்ல உருவுடைய சற்குரு எனவும், பழக்கம் என்றதை சாத்திரத்தையோது தல் எனவும், பழுவது என்றதை இன்று பசுவின்மலமன்றே இவ்வுலகில் நின்றமல

திருவுந்தியாரா

மனைத்தும் தவிர்த்தல் போல், வளம்வாய்ந்த சற்குருவின் தன்வசனமாதிரிமெனவு
உழப்புவதென்றதை ஆர்த்தகடல் தண்ணீர்குடித்தவர்க்குத் தாகந்தணிந்தமோ (அத
போல்)சற்குருவின் தன்வசனத்தைவிட்டுச் சாத்திரத்தை யோதுகல் எனவும், என் என
னும் வினாப்பொருளைக்கொண்டு இத்தனைசெடபு எனவும், உரை எனவுகூறினார்.

அல்லது உம், மலம் அநாதியே யுள்ளதாகலின் நீன்றுமெனவும், அம்மலத்தின்
காரியங்கள் பலவாகலான் புனைத்தும் எனவும், ஆசிரியவடிவம் அசத்தாகிய அம்மல
மனைத்தையும் போக்கும் சத்ருபமாகலான் சத்ருபவெனவும், அம்மலவாசனைகளைப் போக
கும்வகை பகுவின்மலமெனவும், அபாசவின்மலமென்றி உலகிலுள்ள மலங்களைப்
போக்குவது வேறென் றின்மைபோல் ஆன்மாக்களிடத்துள்ள ஆணவாதிமலங்களைப்
போக்குவது ஆசிரியவசனமன்றி வேறென்றின்மையால் அவ்வாசிரியவருவம் சித்தி
உருவமெனவும், கடல் மேகசம்பதத்தால் உண்ணா ஆவதுபோல் மலமீங்கப்பெற்ற
ஆன்மாக்கள் வாக்குமனத்தையாகி சிவானந்தம் அனுபவிக்கப்பெறுகல் ஆசிரியா தமது
வசனத்தோடு சாத்திரார்த்தங்களைக் கலந்து உபதேசிக்கவும் உபதேசங்களாலாகலான்
அவரது உருவம் ஆவதுபோல் எனவும், இங்குமான சச்சிதானந்த திருமேனி
யுடையதாகிய ஆசிரியரன்றி சச்சிதானந்த சாக்ஷாத்கார சிவானுபவமாகிய வளம், சாத்தி
ரத்தை யோதினார்க்கு வாராதாகலான், சாக்ஷாத்கார யோதினார்க்கு வாயத்தவளம் வந்
துமேனெனவும் வகுத்தகூறினாரென.

இதனால் பழக்கத்தவிர்ப பழகுவதன்றி உழப்புவது என் என்பதனைத் திட்டாந்த
முக்கதானும், அனுபவமுக்கதானும் விளக்கிப் பின்னர் மாணவனை நோக்கி, இனி நீ
ஆசிரியவசனத்தினாலே மலப்பழக்கத்தவிரச் சிவவனத்தினை நீங்காது பழகிவருவாயாக.
ஆசிரியனை நம்மைப்போலும் உருவுடையனென்றெண்ணி அவனைக் கைவிட்டு நீ
சாத்திரம் ஒதுவதை விட்டொழிவாயாக என்று வலியுறுத்திக் கூறப்பட்டது.

ஆகவே, சாத்திரத்தை என்றதை சற்குருவின் தன்வசனத்தைக்கொண்டு பழகுவது
தாகிய உடன்பாட்டிற்கும், சற்குருவின் தன்வசனத்தை விட்டு உழத்தலாகிய எதிர்மறைக்
குங் கொள்க. எனவே, குருவசனத்தைக்கொண்டு சாத்திரத்தைப் பழகவேண்டுமென்
பது உடன்பாடெனவும், குருவசனத்தைவிட்டுச் சாத்திரத்தைப் பழகுவது உழப்பேயாக
லான் அது எதிர்மறை எனவும் கூறியவாருமென்க

(உ)

கண்டத்தைக் கொண்டு கரும முடித்தவா

பிண்டத்தில் வாராரென் றுநதீபற

பிறப்பிறப் பில்லையென் றுநதீபற.

எ - து உ - அ என்சொல்லிய வாரேனெனின், ஆசிரியரைக்கொண்டு மும்மலப்பழக்
கம் ஒழியப்பெற்றவர் பிறப்பிறப்பொழிவென்றுசொல்லிற்று.

(இ - ள்.) காணுமபடி அருளால்வந்ததிருவருவத்தை ஆசிரியமூர்த்தியாகக்கொண்டு,
ஞானசாதனமாகிய கருமங் கைகூடப்பெற்றவாகள, நீரப்பற்றை யடையும்நெறியை
யடையார் (அடையாராகவே) அவர்களுக்கு மீண்டும் சனனமுயில்லை, மாணமும்
இல்லை என்க.

கண்டத்தைஎன்றது சிவம் குருவடிவாய் வரக்காணப்பெற்றதை. கருமம் என்றது
கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை. முடித்தவர் என்றது அந்த நான்கால்
சிவானுபவம் வரப்பெற்றவர் பிண்டத்தில் வாரா என்றது பிரார்த்தானுபவத்தை அனு
பவித்தற் கெடுத்த தேகத்தில் அபிரார்த்தத்தை அனுபவிக்கும் இடைக்காலத்தில் விரு
ப்புவெறுபுக்களை யுண்டாக்கி அவ்வழியான் பிறத்தற்கிடஞ்செய்யும் ஆகாமியவீனைக்கு
இடம்வொட்டார். பிறப்பிறப்பில்லை என்றது சுவர்க்கம் நரகம் பூமி என்னு மூவிடத்தும்

அண்டாண்ட புவனகோடிகளிலும் செல்லுதற்குரிய பூதசாரசீரம் யாதனசீரம் பூத பரிணம சீரம் ஆகிய சீரங்களில் மாறிமாறி இறந்துஇறந்து பிறந்துபிறந்து வருவதாகிய தொழில் இல்லையாதல்.

இதனால் மலப்பழக்கங்கள் தவிர்ந்தற்காகக் கண்ட ஆசிரியரிடத்தில் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் என்னும் இம்முன்றின் முறைமைகளையும் நன்குணர்ந்து நிட்டை கூடுதலாகிய கருமத்தை முடித்துக்கொண்டவர் மேல் சீழ் நடு சுற்றுப்பக்கம் என்னும் எவ்விடங்களினும் போய்வருவதற்குரிய சீரங்களில் வரார். வந்துமரணமடைதலும், மீண்டும் சனனமெடுத்தலுமாகிய அல்லலையடையாரென்க.

இப்பாட்டான் கருமமுடித்தல் இத்தன்மைத்தா மென்று கூறப்பட்டது.

திருக்களிற்றுப்படியார்

அ. கண்டத்தைக் கொண்டு கரும முடித்தவரே

அண்டத்தின் அப்புறத்த தென்னுதே—அண்டத்தின்

அப்புறமும் இப்புறமும் ஆரவீழ் சென்றறியும்

எப்புறமும் கண்டவர்கள் இன்று.

(1)

எ . (அளவிடப்படாத பெரியவேதங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட (எட்டப்படாத) தாய், உள்ளதன்றோ சச்சிதானந்தரூபமாகிய சிவம், (அச்சிவசொரூப சாக்ஷாத்காரம் நமக் காதல் எவ்வாறென்று சொல்லுவதைவிட்டு,) தம்மால்காணப்பட்டதாகிய குருவடிவத்தைக் கொண்டு, தாம் செய்யவேண்டிய சிவவணிகளைச் செய்து, அச்சாதனங்களால் சொரூப சாக்ஷாத்காரத்தை முடித்துக்கொண்டவர், அண்டகோடிகளுடைய நிலங்களில், தம்மறிவைச்செலுத்தி நன்றாயுணரப் பெற்றவர்களால் சொல்லப்பட்ட அண்டங்களுடைய மேலிடங்களிலும், சீழிடங்களிலும், சுற்றுப் பக்கங்களிலும் போய் காணத்தக்கவராகார். எனவே அவ்விடங்களில் பிறந்திறக்குந் தொழிலையுடையவராகார் (1) என்பதாம்.

அண்டத்தின் அப்புறத்தது என்னுதே கண்டத்தைக் கொண்டு கருமமுடித்தவர் யாரறிவும் சென்றறியும் என்றுகூட்டுக.

இப்பாட்டான் உத்தியுன்கூறப்பட்ட குருவடிவத்தைக் காண்டற்கெளிய உருவமென் நெண்ணுது. காண்டற்கரிய பரம்பொருளுருவமெனக் காணல்வேண்டுமென்றும், அவ்வனங் கண்டபின்னர் அவ்வாசிரியரால் பிறவாநெறிச் சேதுவான அரிய ஞான கருமத்தை முடித்துக்கொண்டவரே, எங்கும் பிறப்பதற் கிடமில்லா தொழிவரென்றும் விதந்து கூறப்பட்டது.

எவ்வனமெனின்,—இவ்வாசிரியர் கண்டத்தை என்றதை அண்டத்தின் அப்புறத் தது என்றும், கொண்டு கருமமுடித்தவரென்றதை என்னுதே கொண்டு கருமமுடித்தவரே என்றும், கண்டத்திலவாரென்றதை கண்டவர்களின்றி என்றும், பிறப்பிறப்பில்லை என்றதை ஆர் அறிவும் சென்றறியும் அண்டத்தி னப்புறமும் இப்புறமும் எப்புறமும் என்றங்குறிஞர்.

“பாரார் விசும்புள்ளார் பாதாளத்தார் புறத்தார் ஆராலும் காண்டற்கரியான், எமக் கெளிய பேராளன் தென்னன் பெருந்துறையான்” எனவும், “வான்வந்த தேவர்களும் மாலயனோ டுந்திரனும், கால் நின்று வற்றியும் புற்றெழுந்தும் காண்பரிய, தான்வந்து நாயேனைத் தாய்போற் றிலையளித்திட்டு” எனவும், “செங்கணெடுமாலும் சென்றிடந்துங் காண்பரிய” எனவும், தமது ஆசிரியர் திருவருவத்தினது அருமையும், அவ்வரிய வருவுடைய இறைவனது கருணையும் தோன்றுமாறு கூறிய மணிவாசகத்திறத்தையே நன்குணரவேண்டுமென்பார் கண்டதாகியகுருவடிவத்தை அண்டத்தின்புறத்தது எனவும், அவ்வனமான அரியபொருள் குருவடிவங்கொண்டுவந்தது “காட்டாதனவெல்லாம் காட்டிச் சிவங்காட்டித் தாட்டாமரைகாட்டித், தன்கருணைத்தேன்காட்டி, நாட்டார் நகைசெய்ய

நாமேல வீடெய்தவெயாகலான் அக்குறிப்புணர்ந்து, குருவடிவத்தைக் காணப்பெருதார் என்னுவதுபோல் என்னும்எண்ணத்தை யொழிக்கவேண்டு மென்பார் என்னுதே எனவும், அவ்வெண்ணத்தையொழித்து அக்குருவடிவத்தைக் கொண்டு சாத்திரங்களாற் காட்டாதனவெல்லாம் காணவும், அங்கனங்கண்ட வுணர்ச்சியால் சிவத்தைக்காணவும், சிவத்தைக் கண்டபின்னர் அந்தஞானக்கிரியைகள் தனது ஞானக்கிரியைகளோடுகலந்து அவைகளால் விரும்பப்படுவனவாகிய வேம்பெனப்படும் சிற்றின்பங்கையெல்லாம் தீங்கரும்பெனவே நுகர்வித்து, அங்கன நுகருங்கால் அவைகளிலுள்ள வேம்பின் திறத்தைக்காட்டி, அச்சிற்றின்பானுபவத்தை யொழித்துப் பின் பேரின்பத்தேனை நாமும் நாட்டத்தைத்தரும் கருணையை நாடவும், அந்நாட்டம் மேலிடுங்காலத்து உலகத்தாராகிய நாட்டார் நகைசெய்தலைக் காணவும், அதனைக்கண்டு நாணது மகிழ்ந்து, பின்னர் பிறவியிற்பட்டுப் பாழ்படுதலவிட்டு, பிறவாநெறியாகிய வீடெய்துவதில் விரையவும் வேண்டுமென்பார் நெரிநெருமமுடி தீவரே எனவும், இங்ஙனங் கூறிவந்தமுறைபபடி கண்டத்தைக்கொண்டு கருமமுடித்து எல்லாநிலங்களுக்கு மேனிலமாகிய வீட்டினைச்சேர்ந்தவர்க்குப் பிண்டத்திலவரும்வழி யடைபடுமென்பார் கண்டவர்களுள்ளுனவும், மேனிலமாகிய வீட்டினைச்சேராதவர் சேருமிடங்கள் இத்தனையாமென்பார் அண்டத்தின் அப்புறமும் இப்புறமும் எப்புறமும் எனவும், அப்புறமென்றது சுத்தமாயா புவனமெனவும், எப்புறமென்றது சுத்தாசுத்த மாயாபுவனமெனவும், இப்புறமென்றது அசுத்தமாயா புவனமெனவும் அப்புவனங்களெல்லாம் ஒருமலம் இருமலம் மும்மலம் என்னும் மலங்கையுடையார் ஆங்காங்குஞ் சென்று ஆங்காங்குள்ள வியங்களை நுகர்ந்த நிலங்களாயும், மும்மலப்பற்றொழிந்த சுத்தான்மாக்கள் அந்நிலப்பற்றுக்களை யொழிக்கவேண்டி தூவ வழியான் அறியப்படுவனவாயும் உள்ளனவாயிருத்தலென்பார் ஆ! அறியும் நேர்நறியு மெனவுங்கூறினர்.

இதனால் சொருபமாத்திரமாகவே யிருக்கும் இறைவன் தடத்த வருவங்கொள்ளுதல் அனுக்கிரகிக்குந்மித்தமே யாகலினும், அங்கனங் கொண்டவரினும் அவ்வருவம் இப்பிரகிருதிவுலகில் நற்றல் கூடாதாகலினும், அவ்வருவத்தைக் கண்டபொழுதே கேட்டல்முதலிய மூன்றினும் தீவிராயிருத்தல் வேண்டுமெனவும், தீவிரமற்றிருப்பின் பிண்டத்திலவந்து போதலென்னும் பெருந்துன்பமாகிய அல்லல் நீங்காதெனவும், ஆகலின் மாணவகன் கண்ட ஆசிரியவடிவத்தைக்கொண்டு அப்புறம் இப்புறம் எப்புறமென்னும் எவ்விடங்களிலும் சேராவண்ணம் ஞானநெறியாகிய சன்மார்க்கத்தில் தலைப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று வலியுறுத்தப்பட்டது.

அப்புறத்ததென்றோதே என்றதனால் வேதங்களுள் யாக்குமுதலிதமென்று சொல்லப்படுமானால் அப்பரம்பொருளை நாம் எவ்வாறு கேட்கக் கூடுமெனவும், கேட்டாலன்றோ சிந்திக்கலாமெனவும், சிந்திக்கவந்தாலன்றோ தெளியலாமெனவும், தெளிந்தாலன்றோ நிடைகூடவருமெனவும், எண்ணிச் சோர்வடையும் மந்தபரிபாதினது இலக்கணத்தையும்; கருமமுடித்தவரே என்றதனால் இது சாதிக்கற்பாலது, இது சாதிக்கற்பாலதன்று என்றெண்ணுதலொழிந்து பிறவிக்கஞ்சி வீடுபேற்றின் அவாயிக்குடையவராய் குருவடிவத்தைக்கண்டு கருமத்தை முடித்துக்கொள்ளும் தீவரதாமுடைய அதிகாரிகள் இலக்கணத்தையுங் கூறிவாறுமாம்.

இச்செய்யுளுஞ் - ஞானத்தினிலக்கணமாகவும், அதனுடைய அனுபவ இலக்கணமாகவும் உரைகூறியுள்ளார்; அவ்வரை நண்டு சிறிதும்பொருந்தாதென்க. (க)

எங்கன் இருந்ததென் மெவ்வண்ணஞ் சொல்லுகேன்
அங்கன் இருந்ததென் றுந்தீபற
அறியும் அறிவதன் றுந்தீபற.

எ - து. உ - ர். - என்சொல்லியவாரோ வெனின், கண்டத்தைக்கொண்டு கரும் முடித்தவர்க்கு உண்டாகும் சுகம் சொல்லமுடியாதென்று சொல்லிற்று.

(இ - ள்.) ஆசிரியரைக்கொண்டு சிவனுதிகளால் நிடைகூடிய அவ்விடத்திற்கானும் சிவசொருபமும், அச்சொருபத்தால் விளையும் இன்பசுகமும் எதுபோலிருந்ததென்று எப்படிச் சொல்லுகேன்? சொல்லமுடியாது, நீயும் உன்னறிவால் அறியப்படும் தன்மையுடைத்தானதும் அன்று என்க.

அங்குனிருந்தது, எங்குனிருந்ததென்றுகூட்டுக.

அங்ஙனம் என்றது இடம், அஃதாவது - கருவிகரணச் சேட்டையற்றுச்சீவன் சிவத்தைநோக்க, சிவம் தன்னையோக்கும்படி அதுவரையில் செய்துவந்த செயலைவிட்டு அச்சீவனை நோக்க, அவ்விருநோக்கமுங் கூடுமிடம். இருந்தது என்றது அவ்விடத்தில் விடயானந்தத்தை யழித்தெழுந்த சிவானந்தம். எங்ஙனநீதது என்றது அவ்வானந்தம் இப்படியென என்றெண்ண வொண்ணாத சிவனது ஆனந்தமாம். ஆகவே எவ்வண்ணஞ்சொல்லுகேன் என்றார்.

இப்பாட்டான், சிவனைப்போல் சிவானந்தமும் சொல்லவொண்ணாததென்று கூறப்பட்டது.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

கூ. அன்றுமுதல் யாரேனும் ஆளாய் உடனாகச்
சென்றவர்க்கும் இன்னதெனச் சொந்திலை—இன்றிதனை
எவ்வாறிருந்ததென் சொல்வண்ணஞ் சொல்லுகேன்
அவ்வாறிருந்ததது. (1)

கர. ஒன்றும் குறியே குறியாதலால் அதனுக்
கொன்றும் குறியொன்றி லாமையினால்—ஒன்றோடு
உவமிக்க லாவதும் தானில்லை ஒவ்வாத்
தவமிக்காரே இதற்குச் சான்று. (2)

(எ - து.) (இன்றுயான் ஒருவனன்று) அன்று (அநாதி) முகலாக, என்னைப்போலும் ஆரியர்களாய்ப் போதிக்கவந்த சிவானுபூதிமாண்களாகிய எவ்வளவு பெரியோர்களாலும், தங்கட்கு ஆட்பட்டுத் தேகத்தைவிட்டுப் பிரியாத நழுல்போலும் தம்முடனிருந்து வழிபட்டுக்கேட்டு, கேட்டவண்ணஞ் சிந்தித்துத் தெளிதலில் சென்றவர்கட்கும், சமாதியனுபவத்தி லுண்டாகும் சிவானந்தம் இத்தன்மைத்தாமென்று சொல்வதற்குத் தெரிந்ததில்லை. அங்குனமான அருமையுடைத்தான அவ்வானந்தத்தை, இப்பொழுது எப்படியிருந்ததென்று எவ்வகையாகச் சொல்லுவேன், மாணவகனே! சொல்லும்வகையற்றதாகிய அந்நிலையில் அவ்வானந்தம் இருந்தது(1) அவ்வானந்த சிவசொருபத்திற்குச் சமானமான ஓரடையாளம் ஒன்றும் இல்லாமையினால், அவ்வானந்த சிவசொருபத்தை யடையப்பெற்றவர், அவ்வானந்த நிலையாய்ச் சுமையிருப்பதே அடையாளமாம். 4 லான் அச்சிவானந்த சொருபத்தோடு ஒப்பாகச்சொல்வதற்கு ஒருபொருளில் யாயிற்று. ஆகவே ஒருவரோடுஞ் சேர்த்து எண்ணப்படாத தவத்திற்சிறந்த சுமையிருப்பவராகிய சிவயோகிகளே சாக்ஷியாயிருப்பவர் (2) என்பதாம்.

இதனை இன்று எவ்வண்ணஞ் சொல்லுகேன் (1) எனவும், அதனுக்கு ஒன்றுக்குறி ஒன்றிலாமையினால் ஒன்றுக்குறியே குறி ஆதலால் - ஒன்றோடு உவமிக்க லாவதும் தானில்லை (2) எனவும் கூட்டுக.

MAHAMAHOPIADHY, VA
DR H. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-600 090.

சிவமயம்.

திருச்சிவமயபலம்.

ஸ்ரீ ஜ்ஞானசம்பந்த குருபயோகம்

திருத்தொண்டர் புராணம்

என்னும்

பெரிய புராணம்.

(முதற்காண்டம்.)

பாய்ரம்.

நடராஜமூத்தி வணக்கம்.

உலகெ லாமுண்டி நெடும் கரியவன்

சிலவு லாசிய நீர்மலி வெண்பன்

அலகில் சோதிபன் அம்பலத் தாடுவான்

மலர்சி லம்பு வாழ்ந்தி னனங்குமாய்.

(என்பது)—பொன்னம்பலமாகிய திருவம்பலத்தின்கண் நடராஜமூத்தியாய் என்றும் இறைவன் அலகில் சோதியன். அதனால், உலகெலாம் உணர்ந்தோற்ற கரியவன் அரியவனானும், அவ்விறைவன் நிலவலாவிய நீர்மலிவெண்பனாகக் காண்டலின் அவனது சிலம்பணிந்த மலாடியை நாம் வாழ்ந்திவணங்குவாம் என்பதாய்.

ருவம்பலம் என்பது - பாடகாரம் என்க. எனவே, ஆகாசம், வாடவாதி பூதங் களுக்கும் அவற்றின் காரியங்களுக்கும் தாரகமாய், வியாடகப்பொருளாய், வெளியிட மயிருப்பதுபோல், அம்பலம் - பாசிவத்துக்கும் பாசிவபேதங்களுக்கும் ஆதாரமாக வியாபகப்பொருளாய், வெளியிடமாயிருப்பதாலும், பூதசம்பந்தமாயுள்ள ஆகாசம் சட ரூபமாய்ச் சடரூபங்களுக்குத் தாரகமாய், அவை தத்தமதொழில்புரிட இடங்கொடுத்திரு பதுபோல், அம்பலம் - சித்பரவியோமமாய், சிவசொருபத்துக்குத் தாரகமாய், அச்சிவ சொருபம் பஞ்சகிருத்தியங்களைச்செய்ய இடக்கொடுத்திருப்பதாலும், முத்தான்மடக்கப் புகுந்தொடுங்குதற்கு இடமாயுள்ள பலபரியோஜன ரூபமாயிருப்பதாலும் அம்பலம் என்றதென்க.

அலகில்சோதியன் என்பது - ஜ்ஞானபலம் என்க. இவ்வூர் அபிரகாசப்படுத்தும் சூரியப்பிரகாசம்போல், ஜ்ஞானம் அஞ்ஞானவிருளை அபிரகாசப்படுத்தும் ஆற்றலையுடைய சோதியாயும், சூரியப்பிரகாசமானது உலகிப்பவன் இருப்பதும் போலுமாகிய அளவினையுடையதாகலின் அதுபோலல்லாபல், ஜ்ஞானம் ஆகிமத்தியாந்தமற்றதாயும், அஃதாவது இடையேவந்து கலப்பதென்பதின்றி அநாதியே யுள்ளதும், முத்தி என்னும் எல்லையையடைந்தாலத்து நீங்கியுள்ளதுமான நிகளமாம் ஆனவமூலமலத்தை

அகல்விக்கவல்ல அளவிறந்த பிரகாசத்தை யுடையதுமாகிய அந்த மெய்ஞ்ஞானசொரு பத்தைபே தன்னு திருமேனியாகக்கொண்டிருத்தலால் அலகிலீசோதியர் என்றதென்க.

உலகெலாமை நாந் தோதநியாயவர் என்பது-அறிவதற்கும் சொல்வதற்கும் கூடாத வன் என்க. எனவே, ஆன்மாக்களாட்டில் சக்தமாயையால் ஆக்கப்பட்ட ததுகரணபுவன போகங்கனையுடைய ஆன்மவர்க்கங்களாயும், அசுத்தமாயையால் ஆக்கப்பட்ட ததுகரணபுவன போகங்கனையுடைய ஆன்மவர்க்கங்களாயும், பிரகிருதியாயையால் ஆக்கப்பட்ட ததுகரணபுவன போகங்கனையுடைய ஆன்மவர்க்கங்களாயும் உள்ளவர். இவ்வான்மாக்களுடைய ஞானமும் கிரியையும் ஒருமலத்தாலும் இருமலத்தாலும் மும்மலத்தாலும் கவரப்பட்டுள்ளனவாயிருத்தலால், (அதாவது, அறியுந்தன்மையுடைய ஞானமும், சொல்லுஞ் செயலுடைய கிரியையும் மலசம்பந்தப்பட்டுள்ளனவாயிருத்தலால்) உணர்ந்தோதந கியவன் என்றதென்க.

நிலாபலாவிய நீமலவேணியன் என்பது - அலகிலீசோதியாயும், உலகெலாமுணர்ந் தோதநகரியதாயும் உள்ள நீவுக்களத்திருமேனியோடு சகனத்திருமேனியையும் உடைய வன் என்க. எனவே, நீவுக்களத்திருமேனியால் ஆக்கப்படும் அருட்பந்தத்தில் ஆன்மாக்களைப் பவச்செய்தலாகிய சிவானந்தப்பெருக்கு மருட்பந்தமாகிய மலபந்தம் நீங்கினவன்றி அவ்வான்ந்தப்பெருக்குப் பரவாதாகலான், அதுபரவுமாறு அபரந்தத்தைநீக்குவது சகனத்திருமேனியாயிருத்தலால், நிலாபலாவிய நீமலவேணியனாய்வன் என்றதென்க.

மலச்சிலம்படி என்பது - வேதச்சிலம்பொலிக்கும் அருளுருவாகிய மலரடி என்க. எனவே, மருட்பந்தமாகிய மலபந்தத்தை நீக்குவதும், அருட்பந்தத்தில் பரவச்செய்வதும், அது கூட்டுஞ்சிவானந்தமும் அருள் அடிபா (முதலா)யிருத்தலாலும், அவ்வுண்மையோன் றவே வேதவொலி சிலம்பொலியோல் அவ்வுடியில் நீங்காதிருந்து ஒலித்துக்கொண்டிருத் தலாலும், மலாசிலம்படி என்றதென்க.

வாழ்த்திவாங்குவாய் என்பது-அடியுருவாயிருக்கின்ற அருளாவாழ்த்துவதும், அரு ளுருவாயிருக்கின்ற அடிமை வணங்குவதுமே சிவனருள்கூடுவதற்குவாயிலாயிருத்தலால் வாழ்த்திவாங்குவாய் என்றதென்க.

இதனால் அபயம் என்றது - சிதாகாசமெனப்படும் சித்பரவியோமத்தையும், அல கிலீசோதியர் என்றது - மெய்ஞ்ஞானசொருபத்தையும், உலகெலாம் என்றது - மூவகை ஆன்மாக்களையும், உணர்ந்தோதநகரியவன் என்றது - அவ்வான்மாக்களுடைய ஞானக கிரியைகளைச் சுட்டிக்காட்டும் மொழிகளையும், நிலா என்றது - மலமாகியகளங்கம் மெல்லமெல்லவொழிந்து முத்திரிலைகூடிய ஆன்மாக்களுடைய நிலையைக்காட்டும் ஓர் அடையாளப்பொருளையும், நீமல (கங்கை) என்றது - முத்திரிலைவாப்பெற்ற ஆன்மாக்களுள்ளத்தில் பரவிக்கிடக்கும் சிவானந்தப்பெருக்கு நிற்குநிலையைக்காட்டும் ஓர் அடையாளப்பொருளையும், வேணி என்றது - சராசரமாய் விரிந்துகிடக்கும் சர் வான்மாக்களுக்கும் தான் இடமாய்நின்ற அடக்கியாளும் தன்மையைக்காட்டும் ஓர் அடையாளப்பொருளையும், சிலப்பு என்றது - இவ்வுண்மைகளைமுறையே ஒசையெலாமற்ற சிவயோகநிலையில் வேதமானது வேதாந்தமாகிய சிற்றொலி (சிலம்பொலி)யாய் உணர்ந் துந்தன்மையைக்காட்டும் ஓர் அடையாளப்பொருளையும், மலாடி என்றது - நீவுக்கள சொருபத்தியானத்தில் விளையும் அருளையும், தடத்தசொருப வழிபாட்டில் விளையும் அன் பையும் விளைவிக்கும் ஓர் அடையாளப்பொருளையும், வாழ்த்திவணங்குவாய் என்றது - மேற்கூறிய இருவகைப்பொருள்களில் சுட்டுமொழியுட்பட்ட பொருள்களை உள்ளு தோலும் வாழ்த்த இச்சையுண்டாமாகலான், அது முற்றுப்பெறச் சொடுபத்திருமேனியை யும், அடையாளப்பொருள்களை உள்ளுந்தோலும் வணங்க இச்சையுண்டாமாகலான், அது முற்றுப்பெறத் தடத்தத்திருமேனியையும் ஆடுவான் உடையான் என்னும் உண்மையையுண் டத்தியவாருமென்க. அன்றியும் ஆடுவான் என்றதன் சிறப்பொன்றையே கூறியதுமாம்.

அம்பலத்தாடும் இறைவனே - உல்கெலாம் உணர்ந்தோதற்கரிய நிஷ்களத்திருமேனியும், நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியையுடைய சகளத்திருமேனியும் உடைய பரசிவம் என்று குறித்தது மாமென்க.

இங்ஙனங் குறித்தவையெல்லாம் யாதூனோக்கியெனின்:—கேட்டலாகிய சிவனை காலத்து-உணர்ந்தோதற்கரிய நிஷ்களனொருப தரிசனமும், சிந்தித்தலாகிய மனன்காலத்து நீர்மலி வேணியோடுகூடிய நகாடோருப தரிசனமும், தெளிதலாகிய நிதித்தாசன்காலத்து அலகில் சோதியாகிய ஞானோருப தரிசனமும், நிட்டையாகிய சமாதி காலத்துச் சிற் பரவியோமத்தில் நடிக்கும் கியாடோருபதரிசனமும் தந்து, அந்நால்வகைத் தரிசனத்தினால் தம்மைத் தரிசனஞ்செய்யும் ஆன்மாக்களாகிய காண்டோர்க்கையும், தரிசனத்தைக் காட்டுவான் எனப்படும் நடராஜமூர்த்தியாகிய தம்மையும், தம்மால் காணப் படுவதாகிய நேயப்போருளையும், * இழந்துபோதலொழிந்து † சிவமேசிவமாகச், சிவமாகியே யிருப்பதாகிய ஆனந்தவெல்லையில் இருந்தித், தமது தனிப்பெருங்கூடத்தில் பெருகிவரும் பேரின்பவெள்ளத்துள், காண்பவர்களாகிய ஆன்மாக்களைக் காட்டுவானாகிய தாம், தினைத்திருக்கச்செய்ய, அத்தினைப்பில் அவ்வான்மாக்களால் காணப்படும் சிவமாகிய நேயப்போருளில், மாருதமகிழ்ச்சியுள் மலர்ந்திருக்கச் செய்வனென்னும் உண்மையும் உணர்த்தற்காமென்க. அல்லதூஉம், உல்கெலாம் உணர்ந்தோதற்கரியவ நென்றதனால்-நிஷ்களத்திருமேனியின் இலக்கணத்தையும், நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியின் என்றதனால்-சகளத்திருமேனியின் இலக்கணத்தையும், அலகில்சோதியன் அம்பலத்தாடுவான் என்றதனால்-நிஷ்களசகளத் திருமேனியின் இலக்கணத்தையும் உணர்த்தியவாறுமாம்.

எங்ஙனமெனின், நடராஜனாகிய இறைவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கிய தூயவடம்பினனாகலானும், இயற்கையுணர்வும் முற்றுமுணர்வும் உடையவனாகலானும், அவ்விதவனை இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்காதவர்களும், அருளுடம்பாகிய தூய்வுடம்பற்ற மாயாவருவங்களுடையவர்களும், செயற்கையுணர்வும் சிற்றணர்வும் ஆகிய உணர்வியையுடையவர்களுமே ஆன்மாக்களாதலால் அவ்வான்மாக்கள் எங்ஙனம் உணர்ந்தோதற்குரியவராவர். ஆகவே உல்கெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவனாயினான். இது நிஷ்களத்திருமேனியின் இலக்கணத்தைக் குறித்தது.

§ “அநாதி சிவனுடைமையால் எவையும் ஆங்கே, அநாதியெனப் பெற்ற அனுவை, - அநாதியே, ஆத்ததயர்அகல அடபிகையோடு எவ்விடத்தும், காத்தல் அவன் கடனே யான்.” என்ற திருவாக்கின்படி ஆன்மாக்கள் தம்மை யுணர்ந்தோதற்கரியவராயினும் அவ்வான்மாக்களை இறைவன் உடமையாகப் பெற்றுள்ளா னாகலான் அவர்கள் தம்மை யுணர்ந்தோதும்வண்ணம் பேரருளுடைமையால் நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியையுனான். இது நகாத்திருமேனியின் இலக்கணத்தைக் குறித்தது.

பேரருளுடைமையால் அருளுருக்கொண்டது:—ஆன்மாக்கள் தம்மையுணர்த்தற்கும் ஒத்தருமேயாகலின், அவர்களுக்கு அவ்விண்ணில் கூடுமாறு தமது முடிவிலாற்ற லுடைமையால் பத்தமாகிய அஞ்ஞானம் ஊனமாம்வண்ணம் ஊனநடனமும், ஞானம் வளரும் வண்ணம் ஞானநடனமும் செய்தருள்கின்ற ஏகையால், அம்பலத்தாடுவானாயினான். அந்நடனத்தால் ஊனம் ஒழிந்து, ஞானம் வளர்த்தபின்னர், வரம்பிலின்பமுடைய சிவா

‘இழந்துபோதல் ஒழிந்து’ என்றதை, விருவெண்பா. “காண்பானுங் காட்டுவதும் காண்பதிலும் நீத்துணை காண்பார்கள் நன்முத்தி காணார்கள்” என்றதனாகாண்க.

† ‘சிவமேசிவமாக’ என்றதைத் திருக்களிற்றுப்படியார் “சிவமே சிவமாக யான்நினைந்தாற்போலச்சிவமாகியே யிருப்பது” என்றதனாகாண்க. ‡ நேயம்-சிவம். § திருக்களிற்றுப்படியார்.

எந்தத்துக்கு எல்லையுடைய குஞ்சிதாத்ததி விருத்தி, எல்லையில்லாத அகண்டாகா
சொருபத்தில் மாறுதல் மகிழ்ச்சி, எவ்வத்தராகவே யிருக்கச்செய்கின்ற னாகையால்
அலகில்சோதிபன் ஆயினான்.

ஓர் திருமேனியே சொன்ப, திருவடியால் ஊண்டனமும், ஓர் திருவடியால்
பூண்டனமும், செபதருவாண்டியால் இது-சுவாசிக்கவந்திருமேனியின் இலர்
கணங்கி குறித்து.

எனவே, ஊண்டனஞ்செய்தல்-சுகமும், அந்நடனத்தால் பந்தமொழித்து அகண்டாகா
சொருபத்தில் மாறுதல் மகிழ்ச்சி தன்வயத்தராகச் செய்தல் நிஷ்களமும் ஆகலின், அல
கில்சோதியன் அம்பலத்தாடுவான் ஒருமுடிபாக்கி சுகனிலக்காத் திருமேனியாகக்
கூறியதென்க.

இனிச் சேக்கிழார்பெருமான் டடாஜப்பெருமானை வணங்கி வாழ்த்தி, எம்பெரு
மானே! உன் திருவாருளின்கண் தொண்டர்சீர்பவத் திருவுளங்கொண்ட உமதுதோழ
ராகிய வன்றெண்டப பெருமானுக்குத், 'தி ல்வையுந் கா' என ஓரடி யெடுத்துக்
கொடுத்தருளினர். அப்பெருமானா அறிவிற்பெரியராதலின் அவ்வடியாகிய அருளேமுத
லாகக்கொண்டு திருத்தொண்டத்தொகையை முடித்தருளினார். இன்று அப்பரவைய மனா
ளாரை பரவி அவருடைய திருத்தொண்டத் தொகையை விரிவாக்காத எண்ணியுள்
ளான்! யானோ அறிவிற் சிறியேன்! இதனைக் கூறவல்லேனோ' அல்லேனாகலின்,
எனது பெருமனே! இவ்விரிதல் முற்றுட பெறுமாறு அருளால் ஒரு பெருமொழியை
எனது டடாஜப்பெருமான் முற்றுப்பெறச் செய்யவேண்டும் என்று வேண்ட வேண்டியாங்கே
அருளும் டடாஜவள்ளல் "உலகெலாம்" என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளினர்.

அருளஓர், ஆசிரிச் சேக்கிழார் அத்திரு அடியைத் திருவருளணர்ச்சியான் ஆராய்
வாராயினார். அவ்வாராய்ச்சியாதேளின், நாயன்மார்களில் ஒருவராக எண்ணப்படும் அந்
தணர்களைத் திலவையுந் கா என்று ஒரு தொகைமொழியை டடபெருமான் நமது சுந்
தரமூர்த்திகட்கு ஓரடியாக எடுத்துக்கொடுத்தனர். அவர் சங்கிலிகாதல ராகலின் அந்
தொகைமொழியை முதலாகக்கொண்டு எனைய தொகையடியார்களையும், தனியடியார்க
ளையுந் காட்டும் தொகைமொழிகளையும், தனிமொழிகளையும் புணர்த்தி, திருத்தொண்டத்
தொகையைப் பாடிமுடித்தருளினர். அதுபோலும் ஒருநாயன்மாருடைய சரித்திரத்தை
விரித்துக்கூறவல்ல விவரிமொழியை அடிமொழியாகிய நமக்கு ஆரம்பமாகத் திருவாய்
மலர்த்தருளாது, நாயன்மார் அனைவரையும் குறிக்கும் உலகெலாம் என்னும் விவரிய
விவரிமொழியைத் திருவாய் மலர்த்தருளினர். நாம் சங்கிலிதோள் நயந்தோரது திருவடியின்
கண் நமது பெஞ்சத்தைப் பூட்டிபுள்ளோமாகலின், திலவையுந் கா என்னும் தொகை
மொழியைக்கொண்டு அவர் நாயன்மார்களைத் தொகுத்தாதியதுபோல் நாமும் உலகெ
லாம் என்னும் ஒருமொழியாகிய ஒவ்விரிமொழியால் நாயன்மாரது சீர்த்திமுற்றும்
விரித்துக் கூறவல்லோரேவாம் என்னும் குறிப்பையும், சங்கிலித்தோள் நயந்தோரது திரு
வடித் தியானவிசேடத்தையும் நமக்கறிவுறுத்தியதுபோலுமாம். எந்நிவ்வாறு சேக்கிழார்
உணர்த்து, பின்னர் உள்ளங்களிகுந்து "உலகெலாம்" என நயந்தோதுகியவன்" என்
னுத் திருப்பாசாரத்தைப் போதியருளினார்.

உலகெலாம் என்று அடி யெடுத்துக்கொடுத்த பெருமானை, அவனது அரியபெருமை
யம் அவனது சொருபத்தையும் கூறி வாழ்த்தி வணங்கவேண்டுவது முறைமையாகலின்,
அம்முறைமைக்கேற்ப உணர்ந்தோதற்கரியவென்று அவனது அரியபெருமையையும்,
அலகில்சோதியன் அம்பலத்தாடுவான் என்று அவனது சொருபத்தையும், வாழ்த்துவ
தற்கான முடியை நிலவுளவிய நீமலவேணியன் என்று அவ்விரண்டையாளங்க
ளோடு வாழ்த்தினானவாம், "உலகெலாம்" என்றடியெடுத்துக் கொடுத்ததனால் தம்

மாட்டுப் பேரருளுடைமையும், அவ்வடிவையக்கொண்டு புராணத்தை முடிக்கும் முடிவிலாற்றலையும் தமதுள்ளத்து உடனாயிருந்து காட்டிலால், அவ்விருணங்களைக்காட்டும் அவ்விரண்டடையாளங்களைச் சிறப்பித்துக் கூறினாரெனவுங்கொள்க.

வாழ்த்துதற்குப் பேரருளுடைமையும், முடிவிலாற்றலுடைமையும் மிகச்சிறப்புடைத்தாகலின், அதுநோக்கியும் முடிக்கண்விளங்கும் அவ்விரண்டையும் சிறப்பித்து வாழ்த்தியதூஉமாம்.

பேரருளுடைமையில் தன்வயத்ததொலும், தூயவுடம்பினதொலும், இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்குதலுமாகிய மூன்றுகுணங்களும், முடிவிலாற்றலுடைமையில் இயற்கையுணர்வினதொலும், முற்றுமுணர்தலுமாகிய இரண்டுகுணங்களும் அடங்குதலின் அச்சிறப்புநோக்கி வாழ்த்தியதூஉமாம்.

உலகெலாம் என்ற அடியையக்கொண்டு நடக்கும் இப்பெரியபுராணமுற்றும் அம்மலர்சிலம்படியின்கண் உள்ள வரம்பிலின்பம் அமைந்திருக்கவேண்டுமென்று வாழ்த்தியதூஉமாம்.

இனி வணங்குதற்கெடுத்துக்கொண்ட திருவடியின்கண் வரம்பிலின்பமுடைத்தாகலின் அதனை வேதமாகிய சிலம்பு ஓயாதி எடுத்துக்கூறுவதுபோல ஒலித்துக்கொண்டு இருத்தலின் அச்சிறப்புநோக்கி மலர்சிலம்பென்று அவ்வடையாளத்தைச் சிறப்பித்து வணங்கியதூஉமாம்.

அயனும் அரியும் காண்டந்தரியனவாய்க் காணுதொழிந்த அடிமுடிகளை அன்பொல்லாம் ஆனந்தத்துடன் காணச் சிற்றம்பலம் இடங்கொடுத்ததாகலின் அச்சிறப்புநோக்கி அலகில்சோதியன் அப்பலத்தூவான் என்றதூஉமாம்.

ஒருலகோ ஒருபதியோ என்றற் றொடக்கத்தனவாகிய பெருமைவாய்ந்த பெரியோடது புராணத்தை இங்கு யான் முடித்து அதனை அன்பொல்லாங்காண இவ்வம்பலம் இடங்கொடுத்ததாகலின் அச்சிறப்புநோக்கி தூவான் அப்பலம் என்று கூறியதூஉமாம்.

இதுகாறும் கூறிப்போந்தனவென்றி உணர்ந்தோதற் கரியவனும், நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியனும், அலகில்சோதியனும், அம்பலத்தாடுவானும் ஆகிய நடராஜமூர்த்தி, உலகெலாம் என்று அசரீரியாய் ஓசைபடத் திருவாய்மலர்ந்த அவ்வடியை நாம் வாழ்த்தி வணங்குவாம் என்றதூஉமாம்.

உலகெலாம் என்னும் அடியையக்கொண்டு நடக்கும் இப்பெரியோர்புராணம் உலகெலாம் நிலவிவுலாவையும், அலகில்சோதியாய்ப் பிரகாசிக்கவும், மலரடியின்கண் வேதம் சிலம்பா யொலித்துக்கொண்டிருப்பதுபோல் உலகெலாமென்னும் இவ்வேதமொழியும் அவனடியில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கவும் வாழ்த்திவணங்குவாம் என்றதூஉமாம். அன்றியும் பூஜாகாலங்களில் மந்திரபுஷ்பம் ஒதுங்கால் வேதங்கள் ஒதுபட்டுவருதல்போல் உலகெலாம் என்பதை முதலாகக்கொண்ட இப்புராணமும் ஒதுப்பட்டு வரவேண்டும் என்பது உமாம்.

உலகெலாம் என்னும் ஒருமொழியை ஆங்காங்கு புணர்த்திக்கும் இப்பெரிய புராணம் அன்பற்ற புறச்சமயிகள், உணர்ந்தோதற்கரியதாய், அன்புள்ள அகச்சமயிகள் கண்டு களிக்கத்தக்க கங்கையாகிய நீர்போல் பரந்தெழுந்து ஆழ்ந்த பொருளுள்ளதாய், சித்தார்த்த சைவர்கள், அம்பலத் தாடலைக்கண்டு களிப்பதுபோல் ஆனந்திக்கத் தக்க பேரன்பை விளைவிப்பதாய் இருத்தல்வேண்டுமென்று வாழ்த்திவணங்குவாம் என்றதூஉமாம்.

உலகெலாம்

நிலவுலாவிய

அலகில் சோதியன்

மலர்சிலம்படி வாழ்த்திவணங்குவாம். வாழ்த்திவணங்குவாம்.

உணர்ந்தோதற் கரியவன்

நீர்மலி வேணியன்

அம்பலத்தாடுவான் மலர்சிலம்படி.

இவ்வாறு முதனிலை கடைநிலைகளாகப்பிரித்து முதனிலையைச் சத்திப்பிரணவ வணக்கமாகவும், கடைநிலையைச் சிவப்பிரணவ வணக்கமாகவும் கொள்க. உகரம் - சத்தி அகரம் - சிவம்.

உலகெலா முணர்ந்தோதற் கரியவன் என்றதனால் - அருவத்திருமேனியரூப நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன் என்றதனால் - உருவத்திருமேனியரூபம், அலகில் சோதியன் அம்பலத்தாடுவான் என்றதனால் - அருவருவத்திருமேனியரூபம் விளங்கு கின்றனென்பதை விளக்கி, அங்ஙனமான எமது நடராஜ வள்ளலது மலர்சிலம்படியை வாழ்த்தி வணங்குவாம் என்றதாஉமாம்

ஒன்றினுந் தோய்வின்றித் தானேசுயம்பிரகாசமாய் நிற்கும் தன்னுண்மையிற், சிவ மென நிற்பனென்னும் பொருள்போதர, உலகெலா முணர்ந்தோதற்கரியவ னெனவும், உலகெலாமாகி வேறு யுடனுமாகி, இவ்வாறு உயிர்களின்வழி நிற்குந் தன்மையிற், சத்தி எனநிற்பன் என்னும் பொருள்போதர அலகில்சோதியன் எனவும், தாதான்மியத் தான் இருதிருபபட்டுப் பின் ஐந்தொழில்செய்யும் தன்மையிற் பதியெனப் பெயர் பெற்றதிற்பன் என்னும் பொருள் போதர நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன் எனவும், அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய முதல்வனே சிவமெனவும், சத்தியெனவும், பதினெனவும் நிற்ப னென்னும் பொருள்போதர, அம்பலத்தாடுவான் எனவும், இங்ஙனம் மூவகையாய்ப் போதரும் பொருள்விளக்க நடனஞ்செய்யும் எமது நடராஜப்பெருமானது மலர்சிலம் படி வாழ்த்திவணங்குவாம் என்றதாஉமாம்.

அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய முதல்வன் தாதான்மியத்தான் சிவம் சத்தி என இரு திறப்பட்டுப் பின் பதி மென நிற்பன் என்றதனை, இப்பாட்டின் அடிகள் நிற்கும் நிலை யானுங்காண்க.

உலகெலா முணர்ந்தோதற் கரியவன் என்னும் அடி - சிவத்தன்மையை விளக்குத லான் அதுமுன்னரும், அலகில்சோதியன் என்னும் முற்பாதி - சத்தித்தன்மையை விளக் குதலான் அதுமுன்றும் அடியின் முன்னரும், நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன் என்னும் அடி-பதியை விளக்குதலான் இது இவ்விரண்டடியின் இடையினும், மூன்றாம் அடியின் பிற்பாதிமாகிய அம்பலத்தாடுவான் என்னும் அடி-அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய முதல்வ னேசிவம் சத்தி என இருதிறப்பட்டு, பின் ஒன்றாய்ப் பஞ்சகருத்தியமியற்றி நிற்கும் பதித்தன்மையை விளக்குதலான் அலகில்சோதியன் என்னும் அடியினிறுகியினும் நின் மமைகாண்க.

விஞ்ஞான கலர்க்குத் தன்மையில்—அலகில் சோதியரூபம், பிரளயகலர்க்கு முன் னிலையில்—நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியரூபம், சகலர்க்குப் படர்க்கையில்—அம்பலத் தாடுவாரூபம், நின்றருளும் முறைமையுங் கூறியதுமாம்.

அம்பலத்தாடுவான் - முப்புறச் சமயிகளால் காண்டற்கரியானென்பது தோன்ற உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவன் எனவும், அகச்சமயிகளால் காண்டற்கெளியவன்என் பது தோன்ற நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன் எனவும், சித்தாந்தசுவர்க்கு வேதாகமங் களின் குறியிறந்து நிற்பவனென்பதுதோன்ற அலகில்சோதியன் எனவும் விளக்கி யவாறுமாம்.

முப்புறச் சமயிகளுக்கரியனாய், அகச்சமயிகளுக் கெளியனாய், சித்தாந்தசுவர்க்குக் குறியிறந்தவனாய் நின்றருளும் இறைவன் இவ்வம்பலத்தாடுவானே என்று வேதம் சிவம்

புருவாய் அவனடியிற்பொருந்தி வாய்மலர்ந்தாற்றுவதனால் அவ்வேதவாணையின்படியான் அவனை வாழ்த்தி அவனடியை வணங்குவாமென்றதுமாம்.

“பூமன்னு நான்முகத்தோன் புத்தேளீர் ஆங்கவர்கோன் மாமன்னுசோதிமணி மார்பன் நாமன்னும் வேதம் வேதாந்தம் விளக்கஞ்செய் விந்துவடன், நாதம் நாதநாதம் நடுவே தம்போத்தால் ஆமளவுநதேட அளவிறந்த அப்பாலாய்” ப போவனென்பது தோன்ற உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவ னெனவும், சுடர் மேலோங்கிப்போதல்போல் அளவிறந்த தப்பாலாய்போகும் இறைவன் குன்றாதசேமவொளியன் என்பதுதோன்ற அலகில்சோதியெனவும், அளவில் சோதியுறைய் போகும்அவன் சித்தாந்த சைவரறிவின் மன்னி அவர்வேண்டும் உருவுகொண்டு கட்புலனுக்குத் தோன்றுவனென்பது தோன்ற நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன் அம்பலத்தாடுவான் எனவும், அறிவின்கண்ணும் கட்புலனின் ஊண்ணும் காணப்பெறும் திறமுடைய சித்தாந்தசைவர் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வதற்கு அன்பான் சரியை கிரியா யோகங்களைவிரும்புகின்ற ராகலின் நமக்கும் அச்சரியையாதிகள் முற்றுப்பெற்று ஞானத்தால் நாமும் அவனடி சேருவோமென்பதுதோன்ற மலர்சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம் என்றதுமாம்.

யாவராணும் காண்டற்கரியவளும் அலகில் சோதியுறைய் அம்பலத்தாடுவாளும் நிற்கும் இறைவனே சாந்தியாசீத கலெபரியத்தமுள்ள எல்லாவுலகங்களையும் சங்கரிக்கும் மகாசங்காரர் கடவுளாவான், என்பது தோன்ற உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவ னெனவும், முடியிலுள்ளபிறையும் கங்கையும் எல்லாவுலகமும் ஒடுங்குவதற்கும் மீளத் தோன்றுவதற்கும் நிலைக்களமாயுள்ள முதற்கடவுள் என்பதைக்காட்டுதலால் அதனை யுணர்த்த நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியெனவும், வேதமும் இவ்வாறே சிலம்புருவாய் அவனடியிற்பொருந்தி அரற்றுக்கின்றதென்பதுணர்த்த மலர் சிலம்படி எனவும், “இப் பொருள்சேர் இறைவன்புகழ் புரிந்தார்மாட்டு இருள்சேர் இருவினையுஞ்சேரா” என்பதுணர்த்த வாழ்த்தினனவும், இவ்விறைவனதுதானே வணங்கப்பெறாததலை ‘கோளில் பொறியிறுணியிலவே’ என்பதுணர்த்த வணங்குவாம் என்பதுமாம்.

கங்கை-இவன் எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கிக்கொள்ளும் இறைவனென்பதுணர்ந்தே தனதுவிரிந்த ஆற்றலைக் காட்டாது சடையில் ஒருபாலடங்கியதானும், பிறை - மீளவும் நமதுகலை தோன்றுவதற்கு கங்காதரனாகிய இவ்விறைவன் தோற்றுவித்தாலன்றித் தோன்றலாகாதென்பதுணர்ந்தே சரண்புகுந்ததானும் அங்ஙனம் கூறியதென்க.

உலகெலாம் என்றதன் காரணம்.

- 1 “உலகெலா மாகி வேறு யுடனுமா யொளியா யோங்கி அலகலா வுயிர்கள் கன்மத் தானையி னமர்ந்து செல்லத் தலைவனா யிவற்றின் தன்மை தனக்கெய்த வின்றித் தானே நிலவுசீர் அலகுநி நின்றனன் நீங்காந்தெங்கும்.”—என்றபடி.

எங்கு நீங்காதிருக்குந்தன்மையுடையவன் தாமென்பதுதோன்ற உலகெலாமென்றார்.

2. உலகெலாம் என்றதனால் அறியப்படும் அத்துவிதப்பொருளை யுணரப்பெறாத போலிவேதாந்திகள் இலதெனக்கூறும் சேதனா சேதனப்பிரபஞ்சமாகிய உலகமெல்லாம் உள்பொருளாகிய தம்மைக்காட்டும் உள்பொருளென்பது தோன்ற உலகெலாமென்றார்.

3. வேதாந்தத் தெளிவே சைவசித்தாந்தமாகலின் வேதாந்தத்தில் இல்லையென்று கொண்ட அச்சொற் பொருளைக்கொண்டே சித்தாந்தத்தால் உள்ளதென்று நாட்டும் தெளிவுடைத்தென்பதுதோன்ற உலகெலாமென்றார்.

போற்றிப் பட்டுரை. † சிவஞானசித்தியார் 2-ஆம்-கு-ம்.

4. ஓரும்வேதாந்தக் துச்சியிற்பமுத்த ஆராவின்ப அருங்கனிபிழிந்து சாரங்கொண்ட சைவசித்தாந்தத் தேனாய்த் தெய்வமாயிருக்கும் தம்மார்கூறப்பட்ட வேதாகமங்களில் வகுக்கப்பட்ட இருவினையையும், புண்ணியபாவங்களையும், இன்பத்துன்பங்களையும், சொர்க்க நரகங்களையும், உளவெனக்காட்டுவது உலகென்பது தோன்ற உலகெலாமென்றார்.

5. தம்மை அநாதிஎன்பதையும் தமக்கநாதியாயுள்ள பஞ்சகிருத்தியத்தால் காணப்படும் பசுபாசங்கள் அநாதிஎன்பதையும் கண்கூடாகக் காட்டுவது உலகமே என்பது தோன்ற உலகெலாமென்றார்.

6. வேதங்களாலும் காணக்கூடாத தம்மை “ஞாலமே கரியாக நானுனை நச்சி நச்சிடவந்திரம் காலமே” என்ற ஈருதிப்படி காணும்படிச்செய்வது உலகமென்பது தோன்ற உலகெலாமென்றார்.

7. தமதுவ்வுருபமாகிய அருள்வெளிக்குள்ளே அகிலாண்டகோடியெல்லாம் தங்கும் படிக்கு இச்சைவிளைவித்த தன்மையுடைத்து உலகென்பது தோன்ற உலகெலாமென்றார்.

8. தமது, சத்து சித்த ஆனந்தம் என்னும் இலக்கணங்களை இவ்வுலகு தனக்குள்ளே அந்ததியும் சடம் தக்கம் என்னும் மூவகைத்தன்மையால் காட்டும் அருமையுடைத்து என்பதுதோன்ற உலகெலாமென்றார்.

9. எமதுருவமாகிய கிஷ்கிணும் சகலமும் சகலநிஷ்கிணமும் எமதுகுணமாகிய என்னுணங்களும் காணப்பெறுதற்கும் அவற்றான் அடையப்படும் பயனை அடைதற்கும் உலகே யிடமென்பது தோன்ற உலகெலாமென்றார்.

10. ஆன்மாக்கள் அடையவேண்டிய பெத்தமுத்திப் பயன்களாயுள்ள புருஷார்த்தம் பரமபருஷார்த்தமாகிய பிரயோஜனங்களை யடைதற்கு இடம் உலகம் என்பதுதோன்ற உலகெலாமென்றார்.

11. சச்சிதானந்தமாகிய உயர்ந்த தன்மையுடைய தம்மோடு திருத்தொண்டத்தொகையன் குறிக்கப்பட்டாரும் உயர்ந்தோரே யாவரென்பது தோன்ற உலகெலாமென்றார்.

12. நீ அரசனிடம் கூறியபடி இப்புராணம், மெல்லிற்காணப்படும் அரிசியைப் போலும், கறவையிற் காணப்படும் பாலிப்போலும், கரும்பினிடத்திற் காணப்படும் சர்க்கரையைப்போலும், விறகினிடத்திற்காணப்படும் தீயைப்போலும், மார்க்கத்தினிடத்திற் காணப்படும் பூஞ்சோலையைப்போலும், அம்மையிலும் இம்மையிலும் உறுதியுடைய தக்க சிவகதையாயும் புராதனமாயும் தவகதையாயும் தவம் பண்ணிப் பேறுபெற்ற துனிகதையாயும் விளங்குதற்கிடம் எல்லாஉலகமுமென்பதுதோன்ற உலகெலாமென்றார்.

13. ஆதிருவெந்த மென்னும் காலங்களிலும் தான் தில்லையின்கண் நிற்பவருகலானும் தன்னை வழிபடற்குரிய அந்தணர்களும் வழிவழியாயுள்ளாராகலானும் இத்திருத்தொண்டத்தொகையும் ஆதிருவெந்தமென்னும் காலங்களில் நிலபெற்று வழிவழியாய் வாழ்ந்து வரவேண்டுமென்று திருவுளத்திற்கொண்டே அன்று தியாகராஜப்பெருமான் தில்லை வாழ்ந்தனரென அடியெடுத்துக்கொடுத்ததுபோல் அத்திருத்தொண்டத்தொகை பின்வகையாகவும் வந்து அதன்பின் இப்போது விரியாகவும் வரவந்திருக்கின்றபடியால் விரிவைக்காட்டும் அடியை நடராஜப்பெருமான் எடுத்துக்கொடுக்க அருண்மொழித்தேவர் வேண்டிஞராகவின் உலகெலா மென்றார்.

பிராகிருதராகிய அஞ்ஞானிகளுணர்வு சுட்டி யுணரும் உணர்வாகவின் உணர்ந்தோதற்கரியவன் என்றார்.

ஞானிகளுணர்வு இறைவன் உள்ளின்று உணர்ந்தும் உணர்வுமயமாய் நிற்பதாகவின் உணர்ந்தோதற்கரியவன் என்றார்.

பாசவுண்மையுணர்பெறாத புறப்புறச் சமயிகளும், பாசவினுண்மையுணர்ப்பெறாத புறச்சமயிகளும், பதியுண்மையுணர்ப்பெறாத அகப்புறச்சமயிகளும் திருவருளுணர்வையறியாராகவின் உணர்ந்து ஒதற்கு அரியவன் என்றார்.

சித்தசித்தாகிய உலகத்தோடு நடராஜன் ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நிற்கும் நிலையை யுணராத உலகிற்கு வேறுகவுணரும் உணர்வுடையோர் அவனை உணர்ந்தோதுந் தன்மையைப் பெறாசாகவின் உணர்ந்தோதற்கரியவன் என்றார்.

“திருமேனி ஒன்றல்லன்” எனவும் “வேதமுதல் விண்ணோரு மண்ணோருந் துதித் தாலும் ஒதவுலவா வொருதோழன்” “ஏதவண்ணர் ஏதவன்பேர் யார்உற்றார் யார்அயலார் ஏதவனைப்பாடும் பரிசு” எனவும் கூறும் அருமையுடையவன் ஆகவின் உணர்ந்தோதற்கரியவன் என்றார்.

நுலுணர்ச்சி அற்ற அஞ்ஞானிகளாகிய பிராகிருதர்களாலும், நுலுணர்ச்சியுடைய ராய் இறப்பில் தவமாகிய சரியையாதிகளில் முயற்சியற்ற ஞானிகளாகிய வைணவிகளாலும், பண்டை நற்றவத்தால் இடையறாது பத்தியிற்றலைப்பட்டு உணர்ந்தோதும் செயலற்ற சாமுசித்தர்களாலும், உணர்ந்தோதற்கரியவன் ஆகவின் உணர்ந்தோதற்கரியவன் என்றார்.

இறைவன், இவ்வருட்புராணத்தைப் போற்றியோதாது இறுமாப்போர் எத்தகைய பெரியோராயினும் அவரை அடக்குவானென்னும் உண்மையும், போற்றியோதிப் பணிவோர் எத்தகைய சிறியோராயினும் அவரை ஆக்கத்தோ டோங்குவளரச் செய்வானென்னு முண்மையும் போதா ிரையும் நிலவையுங் கூறியதாகும்.

உலகெலாமென்றது இறைவனது ஏகமாதன்மையையும், உணர்ந்தோதற்கரியவன் என்றது வேருத்தன்மையையும், அலகில்சோதியன் அம்பலத்தோடுவான் என்றது இறைவன் தனது ஆணையென்னும் பரியாயப்பெயருடைய அலகில்சோதியாய்விளங்கும் சிற் சத்தியோடு கலந்திருக்குந் தன்மையும், பஞ்சகிருத்தியங்களை நிகழ்த்தற்பொருட்டு அச்சத்தியின் கூறிய பராசத்தி முதலாகக்கூறப்படும் பஞ்சசத்திகளோடு கலந்திருக்குந் தன்மையும் உணர்த்தலால் உடனாத்தன்மையும், நிலவலாவிய நீர்மவிவேகிபனைன்றது, இவ்விறைவனை ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நிற்பவனென்பதையும் அறிபக்கூறியதென்க.

“உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவன்” என்றது—சிவநிலை.

“அலகில்சோதியன்” என்றது—சத்திநிலை.

“நிலவுலாவிய நீர்மவிவேகிபன்” என்றது—புதிநிலை.

அநாதிமுத்த சித்தருவாகிய முதல்வன் தாதான்மியத்தால் சிவம் சத்தி என இரு திறப்பட்டுப் பின் பதியென நிற்கும் அப்பொருள் நிலை இம்மூவடி நிலையில் விளங்கக் கூறி சிவநிலையில் தனது இச்சையும், சத்திநிலையில் தனது ஞானமும், புதிநிலையில் தனது கிரியையும், நீங்காதுவாது நடராஜப்பெருமானது மலர்சிலம்படி வாழ்த்திவணங்குவாம் என்ற கூறியதாமென்க.

“உ”கரத்தை முதலாக எடுத்தகாரணம்.

1. கெல்லிற்காணப்படும் அரிசியைப்போல் ஆன்மாவும், கறவையிற் காணப்படும் பால்போல் சிவஞானமும், கரும்பிற்காணப்படும் சுணவாசம்போல் சிவசொருபமும், விளக்கிற்காணப்படும் நீயைப்போல் மலநகரமும், பூஞ்சோலையிற்காணப்படும் நன்மார்ச் சத்தைப்போல் சிவசன்மார்க்கமும், முன்னுள்ள வேதசிவாகமங்களில் ஒங்கிவிளங்கிப்

பொலிவதனை கண்ணொன்றுவாழ, இப்புராணம் நுருநுருவாய் நின்றவின், முத்தொழி லைக்குறிக்கும் பிரணவாக்ஷரங்களில் ஸ்திதி எழுத்தாகிய உகாத்தை முதலெழுத்தாகக் கூறினார்.

2. முன்னுள்ள பதினொரு திருமுறைகளையும் ஒங்கச்செய்வது இப்புராணமே யாக வின் உகாத்தை முதலாகக்கூறினார்.

3. அகரம் சித்து பொருளையும், மகரம் அசித்துப்பொருளையும், உகரம் அவ்விரு பொருளையும் காட்டுவதாகலான், இப்புராணத்துள் அவ்விரும்பொருளும் காண உகாத்தை முதலாகக் கூறினார்.

4. அகரவெழுத்தை ஒகரமாக ஒங்கி வெலிக்கச்செய்வது உகரமாதலின் இப் புராணம் ஒங்கவேண்டுமென்றுங் கருத்தால் ஒங்கச்செய்வதாகிய உகாத்தை முதலாகக் கூறினார்.

5. அகரவெழுத்தின்பொருள் தாமேயாகவின் தம்மைமாத்திரங்குறிக்கும் அகரத்தை யெடுக்காது தம்மையும், தமதருளையும், அவ்வருள் பெற்றாரையும், இப்புராணத்துட் குறிக்க உகாத்தை முதலாகக்கூறினார்.

6. அகரம் அறிவாகிய சிவத்தையும், உகரம் அருளாகிய சக்தியையும், மகரம் ஆனந்தநிலையாகிய ஆனந்தத்தையும், உணர்த்தும் அக்கரங்களாகவின் இப்புராணத்தை அருட்புராணமாகக்காண அருளைக்குறிக்கும் உகாத்தை முதலாகக்கூறினார்.

7. மேனின்றோரையும் பின்வருபவரையும் நிகழ்காலத்துள்ளாரையும் திருத்தொண் டத்தொகையுட் கூறிய பெருமான் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திகளாதலால் அவரது புராணத்தை முதலிடடைகடகளில் வைக்கப்பாற்று, என்றுணர்த்த முதல் இடை கடைகளைச் சுட்டுவ தாகிய உகாத்தை முதலாகவெடுத்தார்.

8. இப்புராணம் தோன்றிய பொருள்போலுமன்று, தோன்றிநிற்கும் பொருள்போலு மன்று, தோன்றி நின்றழியும் பொருள்போலுமன்று, புராதனமா (அநாதியா) யுள்ளது என்பது குறித்தற்கு உகாத்தை முதலாக எடுத்தார்.

9. இம்மையினும் அம்மையினும் உறுதி பயக்கத்தக்கது இப்புராணம் என்பது குறித் தற்கு உகாத்தை முதலாகவெடுத்தார்.

10. உண்மை ஞானத்தையும், உண்மைச்சிவானுபவத்தையும், அறிவித்து யாவரையும் உய்விப்பது இப்புராண மென்றுணர்த்த உகாத்தை முதலாக எடுத்தார்.

11. இப்புராணத்துக்கு மேலானபுராணம் முன்னுண்டானது மில்லை, சமனமாகப் பின்னுண்டாகப் போவதுமில்லை, ஆகலான் இது ஒன்றே தனிக்கதையென்றுணர்த்த உகாத்தை முதலாகவெடுத்தார்.

12. அழியாத தவமாகிய சரியையாதி நான்கினையும், முன்செய்துப் பின்பெற்ற தாகிய அழியாப்பேற்றை யெடுத்துக்காட்டவல்லது இப்புராணமேயாகலான், உகாத்தை முதலாக வெடுத்தார்.

13. தவம்பண்ணிப் பேறுபெற்ற தனிக்கதை-முன்னுள்ள வேத சிவாகமங்களினும், அவற்றின்சார்பாகப் பின்வந்தனவாகிய சார்புநூல்களினும், நெல்லைக்குத்தி யாராய்ந் தெடுக்கும் அரிசியைப்போலும், ஆன்மாவையாராய்ந்தெடுத்தற்கும், அந்த அரிசியைப் பாகப்படுத்தி இன்கவைப்பாலோடு கலந்து, பாலன்னமாக்குவதுபோலும், ஆன்மாவை ஆராய்ந்துணர்ந்த பின்னர் சிவஞானப் பாலோடுகலத்தற்கும், கரும்பினிடத்துக்காணப் படும் இன்கவைபோலும் பாலினிடத்துக் காணப்படும் சுவைபோலும் சிவஞானத்தில் சிவஸ்வரூபத்தைக் காண்பதற்கும் இப்புராணம் விளக்கைப்போல் பிரகாசிக்க வேண்டு மாகலான், உகாத்தை முதலாகவெடுத்தார்.

14. குளிர்பூஞ்சோலை வழி நடப்போர்க்கு நன்மார்க்கமாயிருப்பதுபோல், உண்மை வழியில் நடப்போர்க்கு, இப்புராணம் அச்சோலைபோலிருப்பதால் உகந்ததை முதலாக வெடுத்தார்.

15. இப்புராணத்தான் சத்தானது, ஏனையவெல்லாம் சத்தற்ற உமியைப்போன்றது, என்று குறிக்க உகந்ததை முதலாகவெடுத்தார்.

16. முக்காலத்துமுள்ள தில்லைவாழந்தணரை முதலாகவுடைய திருத்தொண்டத் தொகையை, முதலாகவுடையது இப்புராணமென்பார் முக்காலத்தைக்குறிக்கும் உகந்ததை முதலாகவெடுத்தார்.

உகரச்சட்டு பின் வந்தவரைக்காட்டுவதாகலான் யாவர்க்கும் பின்வந்தவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய புராணத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு உகரத்தை முதலாகக்கூறியதேயன்றி, உலகெலா முணர்ந்தோதற்கரிய நாம் நிலவலாவிய நீர்மலிவேணிய னுண்காலத்துத் தோன்றிய நமது பிரதிபிம்பமே சுந்தரமூர்த்திகளாமென்றும், அவரது திருமேனி-அலகில் சோதியனாகிய நம்மைப்போலும் ஆயிரஞாயிறு போன்றதென்றும், நாம் சிதல்வருபமாகிய அம்பலத்தின்க ணிருந்து ஆடுவதைப்போலும், அவர் அருளுருவாகிய பரவையாரிடத்திருந்து அருள்வீளையாடலைச்செய்வாரென்றும், நமதாட்டமானது * ஆன்மாக்களிடத்துள்ள மலசத்தியை ஓர்பாதத்தாற்றிடுத்து, ஓர்பாதத்தால் ஆட்கொண்டு வாழ்த்திவணங்கச் செய்யு முறையைப்போல் அவரதுபுராணமும் மலசத்தியைத் தடுத்து ட்கொள்ளுமுறைமையை யுடைத்து ஆகலான் அவரது புராணத்துக்கும் தடுத்தாட்கொண்ட புராணமெனப் பெயரிடுவாயென்று உகரத்தை முதலாக எடுத்துக் கூறியதுமாமென்க.

மந்திரம்.

-ல-கெ-லா-ம் என்னும் இவ்வைந்தெழுத்தும் சிவமந்திரமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரப் பொருளையுணர்ந்தும் அக்கரங்களாகலான் அதனையே உபதேசிக்கும்மந்திரமாகக்கொண்டு சிற்பரவிபோமமாகிய பரமாகாசசரீரியாய்ச் சோதியாய் அழிவதின்றி நீக்கமில் அறிவானந்த முதன்மை நித்தியமுடைத்தாகிய சூக்குமைவாக்கான் ஒசைபட எடுத்தோதினொருன்க.

உலகெலாம் என்னும் இவ்வைந்தெழுத்தும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரப் பொருளை உணர்த்து மாறெங்ஙனமெனின் - மகாரமாகிய அசுத்தமாயா சம்பந்தப்பட்ட உலகபேதங்களையும், நகராசம்பந்தப்பட்ட சுத்தாசுத்த மாயாசம்பந்தப்பட்ட உலகபேதங்களையும், யகாரமாகிய ஆன்ம சம்பந்தப்பட்ட உலகபேதங்களையும், வகாரமாகிய அருள் சம்பந்தமுடைய சுத்த மாயாசம்பந்தப்பட்ட உலகபேதங்களையும் இங்ஙனங் கூறிய சுத்தம் சுத்தாசுத்தம் அசுத்தம் என்னும் மூவகைத்தான் அசரமாகிய பிரபஞ்சங்கட்கும் மூவகை உயிர்வர்க்கங்க ளெனப்படும் சரமாகிய பிரபஞ்சங்கட்கும் வேறாய் சுயம்பிரகாசமாய் சிவமென நிற்கும் ஓர் பொருளையும், உவன் என வேறுபிரிக்கப்பட்ட சிவன் அங்ஙனம் வேறாகவே யிராமல் வகார நகரங்களாகிய அருளோடும் திரோதத்தோடும் ஒன்றாய் யகார மகாரங்க ளாகிய ஆன்மாவோடும் மலத்தோடும் உடனாயுங்கலந்து உகாரமாகிய சத்தினெநிற்கும் ஓர் பொருளையும், ஓர்வகையான் வேறெனக்காட்டும் பொருளால் சிவமாயும், ஓர்வகையான் ஒன்று உடன் எனக்காட்டும் பொருளால் சத்தியாயும் நிற்பதாகிய பதித்தன்மையைக்காட்டும் ஐந்தொழிலையும், அவ்வைந்தொழிலையும் செய்வோர் தம்மையன்றி ஒருவரும் இல்லை என்பதையும் காட்டும் பிரபஞ்சமாகிய உலகமே என்னும் ஓர் பொருளையும் உணர்த்துவதே பஞ்சாக்கரப்பொருளா மென்க.

ஊன்றியபாதம் மலசத்தியைத் தடுப்பதாகலான் தடுத்தவகையை வாழ்த்தியும், தாக்கியபாதம் ஆட்கொள்வதாகலான் அதனை வணங்கியும் என்றார்.

சேக்கிழார் பெருமானது வேண்டுகோளுக்கு அருளினவன் பஞ்சாக்கர மூர்த்தி யாகலான் அவன் அடியெடுத்துக்கொடுத்ததும் அஞ்சக்கரமே யாமென்க.

பஞ்சாக்கரத்தில் பதி பசு பாசங்களைக் காண்டல் போல் உலகெலாம் என்னும் பதத் தில் உயர்ந்தோனார் பாமா னாவாயுள்ளபதியையும், அவன்வசப்பட்ட உடர்ந்தோராகிய முத்தான்மாக்களையும், அவர்கள் அவதரித்த இடமாகிய பாசத்தையும் காணக்கிடக்கின்ற மைம்காண்க

அஃதேபோல் பஞ்சாக்கரத்தில் ஆன்மபரமான்ம ஐக்கியம் காணக்கிடத்தல்போல் உலகெலாம் என்னும் பதத்தை முதலாகவுடைய இப்புராணத்திலும் பரசிவம் நாயன்மார்க ளோடும், நாயன்மார்கள் பரசிவத்தொடும் ஐக்கியமுற்றிருக்கும் நிலைமையும், ஐக்கியத் தில் திருவருட்பேறும் சிவதொரிசனமுமே யாகலான் அவைகளையும் காணக்கிடக்கின்ற மைகாண்க.

இனி இச்செய்யுளில் உள்ள (1) உலகு (2) எல்லாம் (3) அரியவன் (4) நிலவு (5) நீ (6) வேணியன் (7) அலகு (8) சோதியன் (9) அம்பலம் (10) ஆடுவான் (11) சிவம்பு (12) அடி என்னும் பன்னிரண்டு பெயர்ச்சொற்கள் சுருக்கத்தைச் சுட்டினின்றன.

“அரியவன் நிலவு” எனப் பிரித்துப் பாடக்கொள்க. ஏனெனில் நகரத்திரிவு விகாரமாகலின். “வேணியனலகில்” எனவே கொள்க. ஏனெனில் உடல்மேல் உயர்வந்து ஒன்றுவது இயல்பாகலின். இவ்வாறு கொள்வோமாயின் முதலடியில் 16-எழுத்தும் இரண்டாவதில் 13-ம், மூன்றாவதில் 16-ம், நான்காவதில் 14-ம் ஆக அறுபத்து மூன்றெழுத்துக்களும் நின்று தனி அடியாரைச் சுட்டக் காணலாம். மற்று இச்செய்யுளில் (1) உலகு (2) உணர்ந்து (3) ஒதற்கு (4) நிலவு (5) உலாவு (6) அலகு (7) அம்பலத்து (8) சிவம்பு என்னும் எட்டு முற்றுகரசு முற்றுகர மொழிகள் கெடுதல் விகாரம் பெற்றுள்ளன. இவற்றோடு தொகுத்தல்விகாரம் அடைந்த எலாம் என்றதையும் கூட்ட விகாரமொழிகள் ஒன்பதாம். இவை தொகையடியார் ஒன்பதின்மருக்கும் அறிகுறியாக நிற்பன. இவ்வனத் தொடுத்துக் காட்டுதல் மங்கல வாழ்த்துக்கு இலக்கண மென வுணர்க. இன்னமும் இத்திருப்பாட்டின் இலைமறை காய்போல் எஞ்சியுள்ள சிறந்தபொருள்களை இந்நூலாசிரியராகிய சேக்கிழார் பெருமானாரது வரலாறு கூறுமிடத் துக்காண்க.

மாணுடப்பிறப்பின் சிறப்பு.

ஊன் அடைந்த உடம்பின் நிறையே

தான் அடைந்த உறுதியைச் சாருமால்

தேன் அடைந்த மலர்ப்பொழில் தில்லையுள்

மாக டஞ்செய் வரதர்பொற் றுள்தொழும்.

(எ-து.) மாமிசம் அடையப்பெற்றுள்ள உடம்பாலாகிய பிறப்பு, தேனிறைத் துள்ள மலர்களையுடைய சோலைகளார் சூழப்பட்டுள்ள தில்லைஎன்னும் ஆபத்திரத்தின் கண், பேராசத்தங்கொண்டு நடனஞ்செய்தருளும் நடராஜவரதாது, பொன்போலும் அரிய திருவுடையைத் தரிசிக்கப்பெறுமானால்; அந்தப்பிறப்பே, இந்த நிலவுலகில் வந்ததனால் அடையவேண்டிய பயனை அடையும் என்பதாம்.

ஊனடைந்த உடம்பின்பிறவி, வரதர்பொற்றாள் தொழ, தானடைந்த வறுதியைச் சாரும் எனக் கூட்டுக.

பூதசாரவுடம்பு யாதலவுடம்பு பூதபரிணாமவுடம்பு என உடம்பு மூவகையாகலின், ஈண்டெடுத்துக்கொண்டவுடம்பு பூதபரிணாமவுடம்பு என்பார். ஊனடைந்த உடம்பின்பிற வினே என்றார். பூதசாரவுடம்பு-ஈரை திரை மூப்பற்று என்னும் ஒருபடித்தனம் தேவ லோக போகசகத்தையே அனுபவித்தற்கு வன்மையெற்றிருப்பது, எனவே யுத்தமுகத்

தில் எவ்வகைத்தான துன்பம்வரினும் அவற்றால் உயிர் இறவாது வாழும் தன்மையுடைத்து. யாதனா வுடம்பு அகிதேபோல் நரகயாதனையில் எவ்வகைத்தான துன்பம் அனுபவிக்கவரினும் உயிர் இறவாது நைந்துநைந்து வருந்தி அதிற்றினே ஆழ்ந்து கிடக்கும் தன்மையுடைத்து. பூதபரிணாமவுடம்பு - நராதிரையாதி துன்பமற்று சுகத்தையனுபவித்தற்குரிய வன்மையையும், ஊழ்வலியான்வருந் துன்பத்தைப் பொறுத்து அனுபவித்தற்குரிய வன்மையையும் உடையதன்று. அகிதேயுமன்றி மாயிசாதிகள் ஒழியப்பெறின் உயிரும் ஒழியும் மென்மைத்தன்மையுடையது. பூதசாரசீரம் போகசாதனத்துக்கும் யாதனாசீரம் துன்பசாதனத்துக்கும் வன்மைபெற்றிருப்பதுபோல், மென்மைத்தன்மையுடைய பூதபரிணாமசீரம் மோகசாதனத்துக்கு வன்மையையுடைத்தென்பார். ஊனடைந்த உடர்பின்பிர்வலி தில்லையுள் மீட்டெடுத்தேய வாதி பொற்றளிதொடி, தானடைந்த வறுதியைச்சீராம் என்றார்.

எனவே, பூதசாரவுடம்பை - உயிரடைந்தகாலத்து நரகதுன்பத்துக் கேதுவாயுமுன்று பாபத்தையொழிக்கும் உறுதிபாப பெற்றதன்று. யாதனாவுடம்பை யடைந்தகாலத்து சுவர்க்கோகத்துக் கேதுவாயுள்ள பண்ணியத்தைத் தேடும் உறுதியைப் பெற்றதன்று. பூதபரிணாம வுடம்பை யடைந்த காலத்து அது பாவத்தை யொழிக்கும் வன்மையைப் பெற்ற புண்ணியத்தையும், வருந்திச்செய்யும் புண்ணியத்தையொழிக்கும் வன்மையைப் பெற்றவன் பாவத்தையும் ஒழித்து, இனிப் பிறவாநெறிக்கு ஏதுவாயுள்ள சிவபுண்ணியத்தைத் தேடும் உறுதியைத் தந்து, அவ்வறுதியான் ஞானநடனமாகிய மாநடஞ்செய்தருளும் குஞ்சிதபாதத்தை யடைதலாகிய முத்தியிற்கூட்டிப் பேரின்பத்தையும் சாரச்செய்யுமென்றார். ஊனடைந்த பிறவி என்றது - யானைமுதல் எழும்புநாய உடம்புகளெல்லாமென்க. இவ்வுடம்புகளெல்லாம் முத்திபெற்றுய்ந்தமை புராணங்களானும் அபுராணகருத்துக்களுக்கு ஏற்ப ஆலவங்களில் அமைந்துவிளங்கும் குறிகளானும் அடையாளங்களானும் காண்க.

புண்ணியானுபவத்துக்குப் பூதசாரசீரத்தையும், பாபானுபவத்துக்கு யாதனாசீரத்தையும், சிவானுபவத்துக்குப் பூதபரிணாமசீரத்தையும் உபகரித்தற்கு மாநடஞ்செய்தருளும் உள்ளல் நடாஜனன்றி வேறொருவ ரன்மையான் மீட்டெடுத்தேயவாதி என்றார். செம்புகாளிதம்போகிப்பெறின் பொன்னுத்தன்மையைப் பெறுதல்போல், சிவன்திருவடியடையப்பெறின் பாசம்போய்ச் சிவமாகலின் (வாழ்வு) என்றார். குஞ்சிதபாதத்தாற் செய்யும்நடனம் ஞானநடனமாகலின் அந்நடனத்தையே ஈண்டு மீட்டார் என்றார். இது மாநடனமாகவே ஊன்றியபாதநடனம். நடனமெனப்படும. எனவே பெத்தநிலையைக் குறித்தது நடனமெனவும், முத்திநிலையைக்குறித்தது மாநடனமெனவும் நடனத்தின் வேற்றுமையைக் குறித்ததென்க.

இதனால் எந்தப்பிறப்பு மாநடஞ்செய் வரதர்பொற்றாள் தொழப் பெறுகின்றதோ அந்தப்பிறப்பே, பிறத்ததனாற்பெறும் பேற்றைப் பெற்ற பிறப்பாமென்று அபபிறப்பின் அருமையைக் கூறினாரென்க. (2)

விநாயகர் வணக்கம்.

எடுக்கு மாக்கதை யின்றமிழ்ச் செய்யுளாய்
நடக்கு மேன்மை நமக்கருள் செய்திடத்
தடக்கை யைந்துடைத் தாழ்செவி நீண்டுடித்
கடக்க ளிற்றைக் கருத்துள் இருத்துவாம்.

(௭ - ௮) (எம்மால் இப்பொழுது) எடுத்தச் சொல்லப்புகும் இக்கதை, (தம்பி ராண்தொழுவென்று அன்பர்களுெல்லாம் புகழ்த்தெடுத்த துரைக்கும் சுந்தரமூர்த்திகளுடைய) பெரியசரித்திரம், (இப்பெரியகதையை, யாம் தமிழ்ச்செய்யுளால் செய்யக் கருதி

யுள்ளேமாகலின் அது இப்புராணத்திற்குத் தலைவராகிய சுந்தரமூர்த்திகள் ஓதியருளிய தமிழ்-சிவபிரானுக்கு இனித்ததுபோல் அன்பர்க்கு இனிக்குமாறு) இனிய தமிழ்ச்செய்யுளாய் நடக்கும்மேன்மையை அடியேனுக்கு அருள்செய்யும்படி, ஐந்து பெரிய திருக்காவலையும், தாழ்ந் தசைதலையுடைய இரண்டிசெவிகளையும், நீண்ட ஒருபெரிய முடியையும், மதத்தையும் உடைய பாணை முகக்கடவுளை, எமதுகருத்தினின்றும் நீங்காவண்ணம் தியானிப்பாமென்பதாம்.

சுந்தரமூர்த்திகளது அருள்சிறைந்த சரித்திரப்பொருளெல்லாம் தமதுள்ளத்தில் அமர்த்திருத்தல் வேண்டுமென்பார் கிடந்தையும், அவகதையைக்கொண் டெழுந்த இலக்கியங்களையெல்லாம் தன்னடிக்கட்படுத்தி முடிமன்னரைப்போல் இப்புராணம் பொலிவுபெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பார் நீண்டமுடியையும், இத்தவகதை அன்பர்செவிகளிற் புகும்போது வேறொரு அவகதைகளைக் கேட்பதற்கு அவரது செவிப்புலன் பரவாவண்ணம் தடுத்து இதிறுனேபார்த்து ஆழ்த்திருக்கச் செய்தல்வேண்டுமென்பார், அசைதலோடுகூடிய பார்த்தசெவிகளையும், அம்மையும் இம்மையும் உறுதியாய்க்கத்தக்க இக்கதையின்கண் செவியுடையதிருப்போரது உள்ளத்தின்கண் அரன் திருநாமமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்கரம் பதிந்திருக்கச் செய்யவேண்டுமென்பார் நடக்கையைந்தையும் எடுத்துக் கூறியவாரும்.

சுந்தரமூர்த்திகளடைப சரித்திரமாகிய இப்புராணம் அதுகாறும் தெரிவதற் கின்றியிருந்த பெரிமோராகிட தோண்டுகளுடைய உதைய முறையானே எடுத்து வெளியாக்கவந்ததாகலினாலும், ஆன்மாக்களிடத்துக் கலந்திருக்கும் மலங்களை அவர்களினின்றும் எடுக்கவல்லதாகலினாலும், அம் மலபந்தத்தால் பிறவிக்கடலில் ஆழ்த்திருக்கும் ஆன்மாக்களை முத்திக்கரையாப்விளங்கும் குஞ்சிதபாதத்திற்கேசர்க்க ஆன்மபோதத்தை எடுக்குத் திறமுடையதாகலினாலும், சிற்பாச்செல்வர்களுடைய ஞானச்சரிதை இதனுள் அடங்கியிருத்தலால் அதுகொண்டு பெரியோரெல்லாம் பெரிதுபெரிதென் றெடுத்துப் போற்றுவராதலினாலும், இதனையோதுவாரை மேன்மேலோங்க எடுக்குமாதலினாலும் எடுக்குமாக்கதை என்றார்.

தனக்கென வேண்டும்பொருளும் வேண்டாப்பொருளும் இல்லாளுகிய இறைவன் தமிழ்வேதமாகிய தேவாராதி பதினொரு திருமுறைகளில் இனித்தனளுகலின் இனித்தமிழ் என்றார். தமிழில் இனிக்காலையின்-பரவையார்பால் துதுசெல்வனா! முதலையுண்டபாலனை யழைப்பனா! என்பு பெண்ணுருவாய் வாச்செய்வனா! மறைக்கவைத்திறப்பிப்பனா! ஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு ஞானப்பாலை உண்பிப்பனா! நாவுக்கரசு களுக்குச் சூலேனோயைக்கொடுத்து ஆட்கொண்டு கொல்லவந்தயானையை வணங்கச்செய்வனா! நீற்றரையைத் தாமரைத்தடாகம் ஆக்குவனா! விடத்தை அமுதாக்கி உண்ணச்செய்வனா! கல்லைத் தோணியாக ஆக்குவனா! பரியின்மேல் சேவகனாய் வருவனா! மண்சுமக்க வருவனா! வந்து பிரம்படி படுவனா! சங்கவித்வான்களில் தலையாய் இறையனாரென வருவனா! சேரமானருளிய ஆதியுலாவிற்கு மகிழ்ந்த தலையை யசைப்பனா! சங்கப் புலவருக்குத் தமிழைத்தாங்கப் பலகையளிப்பனா, திருமுறைகளைத் தமது பொன்னம் பலத்தில் பண்டாரமாகச் சேமித்து வைப்பனா! திருவாசகத்தையும் திருக்கோவையை யும் கைவருந்த எட்டிலெழுதி அடியார்க்கெளியன் சிற்றம்பலவன் கைநாட்டென்று எழுதியாவரும் அறியச்செய்வனா! காரைக்காலம்மைக்கு மாங்கனி யளித்து அம்மையென்றழைப்பனா! இடைக்காடனார் பிணக்குத்தீர்ப்பனா! இவைபோலும் பலதிறவினையாடலைச் செய்வனா! செய்யானென்க.

இங்ஙனம் இறைவன் இனித்தசெய்யுட்களைப்போலும் எம்மால் சொல்லப்படும் செய்யுட்களும் அப்பெரியோர்களது அருட்செயல்களைக்கொண்டு இனித்திருத்தலின் இனித்தமிழ்ச்செய்யுளாயென்றார். அருட்செயல்களில் கலந்து இனிக்கும் இம்மாக்கதை

இன்றமிழ்ச்செய்யுளாய் நடக்குமென்மை நமக்குச்செய்திடவே “உலகேலாம்” என்ற சக்திப்பிரணவார்த்த அக்ஷரசகிதமாகிய அடியை இறைவன் அருளினனாகவின் இனி அம்மொழியையேகொண்டு இப்பெரியோர் புராணத்தை முடிக்கத் தடக்கையைந் துடைத் தாழ்செவி நீண்டமுடிந் கடக்கவிறுகிய பிரணவசொருபரைக் கருத்துளிருந்துவா மென்றார்.

பிரணவசொருபியாகிய கடவுள், இடையூற்றைச்செய்ப்பவரும் இடையூற்றையகற்றுவரும் ஆகலான், குன்றக்கூறல் முதலிய பத்துக்குற்றங்களையும் போக்கிச் நங்கச் சொல்லல் முதலிய பத்தழகினையும் பொருத்துமாறு கரம் ஐந்து, செவியிரண்டு, நீண்ட முடியொன்று, மதமொன்று ஆனைமுகமொன்று ஆகப் பத்துறுப்புடன் விளங்கும் விராய கப்பெருமானைக் கருத்துளிருந்துவா மென்றலுமாம்.

இதனால், விராயகர் வணக்கங் கூறியதேயன்றி, எடுக்குமாக்கதை என்றதனால் புராணத்தின்சிறப்பும், (இந்தமிழ்ச்செய்யுள் என்றதனால் - செய்யுட்சிறப்பும் எடுத்து காட்டியவாறுமாமென்க.

(க)

திருக்கூட்டப்புகழ்ச்சி.

வேறு.

மதிவளர் சடைமுடி மன்று ளாரைமுன்
துதிசெயு நாயன்மார் தூய சொன்மலர்
பொதிநல னுகர்தரு புனிதர் பேரவை
விதிமுறை யுலகினில் விளங்கி வெல்கவே.

(எ - து.) வளரும் பருவத்தினையுடைய பிறை அணிந்த சடைமுடியுடைய சிற்பாநாதரை, ஆதிகாலந்தொட்டுப் போற்றிவரும் நாயன்மார்களுடைய பரிசுத்தமாகிய திருநாமமென்னும் மலர்களிடத்து நிறைந்துகிடக்கும் இன்கவைத்தேனை, உண்டுகளிக்கும் சுத்தான்மாக்களுடைய பெரியசபையானது, இறைவனால் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் முறைப்படி இவ்வுலகின்கண் பிரகாசித்து வெற்றிகொண்டிருக்கக் கடவது என்பதாம்.

இறைவன் ஆன்மாக்களுக்குத் தான் எப்பொழுதும் உபகரிக்குஞ்செயலை மேற்கொண்டிருப்பவன் என்னும் உண்மைதோன்ற பஞ்சகிருத்தியங்களை அனவாதமும் இயற்றுதற்குரிய தாண்டவம்புரியவல்ல பதி-சிற்பேசனையாகவின் மன்றுளர் எனவும், அவ்வுபகாரச் செயலால் ஆணவச்சார்பால் தேய்ந்திருக்குந்தன்மையை அடைய ஆன்மாக்களுடைய அறிவை வளர்விக்குந் தன்மையுடையோன் தானே என்பது தோன்றப் பிறையை அடையாளமாலையாகச் சடையில் தரித்திருக்கின்றவனாகவின் மதிவளர் சடைமுடி எனவும், திருத்தொண்டத்தொகையுள் கூறப்பட்டிருக்கும் நாயன்மார்கள் ஆதிசிருட்டிகாலந்தொட்டு வந்த பெரியோரென்பது தோன்ற காலத்தைக்குறித்தற்கிடங்கொடாத தில்லை வாழ்ந்தனர்களை முதலாக எடுத்து ஒதினாராகவின் காலத்தைக்குறிக்காது பொதுமையான் முன் எனவும், பஞ்சகிருத்தியாதிபதியாயும், அஷ்டமூர்த்தியாயும், எங்கும் வியாபியாயும், விளங்கும் ஒப்பற்றபரம்பொருள் மதிவளர்சடைமுடி மன்றுளானன்றி வேறு எத்தேவரும் அவ்விறைமைக்குணங்கள் உடையாராகாரென்று அவரை யெல்லாம்போற்றாது இறைமைக்குணங்கள் முற்றவுமுடைய அந்த நடராஜனது மெய்ம்மைசேர்ந்த

“இருள்சேர் இருவினையும் சேராதிறைவன்” என்னும் குறட்டு - இறைமைக்குணங்கள் இலராயினுரை உடையரெனக்கருதி அறிவினார் கூறுகின்ற புகழ்க்கப் பொருள் சேராவாகவின் அவை முற்றவுமுடைய இறைவன்புகழே பொருள் சேர் புகழெனப்பட்டது, என்ற பரிமேலழகர் உரையால் காண்க.

புழியினையே விரும்பிப்போற்றுவதில் நாயகத்தன்மை யுடையோர் அறுபான்றும்மைக் குட்டட்டாரே என்பதுதோன்ற ஒருவர் திருநாமத்தைக் குறிக்காது பொதுமையான் மன்றுளானாத் துதிநேடி நாயன்மார்களுடைய திருநாமங்களைத் தொகுத்தோதிய திருதொண்டத்தொகையைப் பிறவிக்கஞ்சி வீடுபேற்றின் அவா மிக்குடையார் மந்திரபாகக்கொண்ட யிர்சிவிர்த்து னைந்துருகி மெய்யன்பால் என்றும் விளம்பப் பெறுவார்களாயின் அவர்களைக்கைதவத்தினும், புல்லறிவினும், கற்பினையினும், மையலிலும் பொருத்தாவண்ணம்செய்து அத்துவிதானந்த அகண்டபரிபூரணத்தில் நித்தியமாய வாடிச்செய்வது நிஜமென்பதும், பஞ்சாக்காம் சிவம்முதலாகிய ஐந்துபொருளைக் குறிக்கும் ஐந்தெழுத்துடையதேனும் சிவமென்னும் ஒருபொருளையே குறிக்கும் ஒரு சொல்லெனப்படும் சிவபத்தியாய் நிற்பதுபோல் திருத்தொண்டத் தொகையுட்பட்ட நாமங்கள் பலவாயினும் அவையெல்லாம் சிவானந்தானுபூதியைத் தருதற்கு ஒருமந்திரமேயாக விருப்பதென்பதும்தோன்ற ஒருபைடால் கூடியதால் எனவும், இறைவனருள் வேண்டி இறைவனடியை யர்ச்சித்தற்கு சிவமந்திரம் மலராயிருப்பதுபோல், அன்பு வேண்டியர்ச்சிபோர்க்கு கர்பன்மார் திருநாமக்கோவையாகிய மந்திரமே மலரென்பது தோன்ற சொன்மலரெனவும், பூரி பஞ்சாக்கரத்தில் ஆக ம்பொருள், ஆரணப்பொருள், புராணப்பொருள், ஆனந்தத்தாண்டவப்பொருள், மோனந்தமாகியமுத்திப்பொருள் ஆகிய ஐம்பொருளும் நிறைந்திருப்பதுபோல், சிவஞானசாதனம், சிவப்பேறு, சிவானுபவம், சிவானந்தம் அன்புனவே - சிவஞானசாதனத்தாற்சிவப்பேறும், சிவப்பேற்றால் சிவானுபவமும், சிவானுபவத்தாற் சிவானந்தமும், அச்சிவானந்தம் நீங்காதிருக்கச்செய்யவல்ல அன்பும் ஆகிய ஐவகைத்தேனும், பூக்களில் தேன் நிறைந்திருப்பதுபோலும் அந் நாயன் மார்களது திருநாமத்தைக்குறித்த ஒவ்வொருபுராணங்களில் பொதித்துதிடக்கும் அவ் வருமைதோன்ற உவமைவாயிலாக மலர்போதி நாயன் எனவும், உலரின்கண்ணுள்ள தேனை அறுகால்வண்டிகள் தீண்டி மண்பதுபோல், இறைவன்ால் வரத்தரும் அன்பு ஈடுதென வுணர்விரும்பும் அவாவடை அறிவுடையார் அவர்புராணங்களில் ஆராய்ந்துணர் வல்லராய் அதிற்கானப்படும் அன்பினையுணர்ந்து தேன்போல் தித்திக்கும் அவ்வன்பின் வயத்தராவா ரென்பது நிச்சயமென்னும் உண்மைதோன்ற நுகர்த்துநிதி எனவும் சிவஞானசாதனம் கைவரப்பெற்றவர் கைவரப்பெறுது அவாவவதும், சிவப்பேற்றை எய்தப்பெற்றவர் எய்தப்பெறுது வருந்துவதும், சிவானுபூதி அடையப்பெற்றவர் அடையப்பெறுது வாடுவதும், சிவானந்தத்தில் நிற்கப்பெற்றவர் நிற்கப்பெறுது வேண்டுவதும் அன்பைநோக்கியே யாகலான் அவ்வரியஅன்பின் வயத்தராய் அவ்வயாபயாழுகப் பெற்ற அன்பாளராகிய புனிதாது சபையே பஞ்ச சபேசனாகிய இறைவனுக்கு யாவர்க்கும் காட்சிகொடுக்கும் இராஜசபைஎன்பது தோன்ற அவையுட்சிறந்த பேரவையென்றும், “மன்னருள் எவ்வண்ணம் மானுடின் மாணவக, அன்னவகையே யரனருளும் - என்னில், அடியவரே யெல்லாமும் ஆங்கவர்தாம் ஒப்பில், அடியவரே யெல்லாம் அறி” என்று சித்தாந்தத்தில் விதித்திருத்தலின், அரனருளே முறையாகவிதிக்கும் அதி காரம்பெற்றுள்ள அடியார்களாகிய அரசர்கள் விதிக்கும் விதிகள் எவையோ அவையே இவ்வுலகின்கண் நிலவப்பெற்று வெற்றியுடன் இருக்கக்கடவனவன்றி ஏனையவையல்ல என்பது தோன்ற விதிமுறையுலகினில் விளங்க வேல்களை எனவுக் கூறினார்.

பத்தராய்ப்பணிவார்கள, பரமனையேபாடுவார், சித்தத்தைச் சிவன்பாலேவைத்தார், திருவாரூர்ப்பிறந்தார், முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டுவார், முழுநிறு பூசியமுநிவர், அப்பாலும் அடிச்சார்த்தார் என் மெண்ணப்பட்ட தொகையடியார்கள் பலரும் தனியடி யாக்களாகிய அப்பெருமக்களோடு ஒன்றுயெண்ணப்பட்டவரே யாவர் என்னும், அவர்க ளுடைய பெருமையுந்தோன்ற நாயன்மார்களைப் பொதுப்படக் கூறினாரென்க.

தாய்சொன்னவர் என்பதற்கு - திருத்தொண்டர்களது சரிதமென்று கூறுவாறுமுள்ள சடைமுடியின் னன் னுள்ள மதி - தேயுந்த ன்மையை யுடைய வளர்மதியன்று, வளருத் தன்மையையுடைய பிறைஎன்று மதித்தற்கு மதிவளர் என்றார்.

இதனால், திருத்தொண்டத்தொகை சிவமந்திரம்போன்ற மந்திரமெனவும், அதனை போதும் அடியவரது சபை உலகில் வெற்றியுடன் பிரகாசிக்கக் கடவதென்றும் கூறிய வாராமென்க.

(ச)

அனையாடக்கம்.

வேறு.

அளவில்லாத பெருமைய ராகிய

அளவிலா அடியார்புகழ் கூறுகேன்

அளவுகூட உரைப்பி தாயினும்

அளவிலாசை துரப்ப அலைகுவேன்.

(௭ - து.) இதுபோலும் இவாகாதுபெருமையென் றொப்பிடப்படாத பெருமை யுடையவராகிய, அளவில்லாத அடிபார்களுடைய தீர்த்தியை யான் எங்ஙனம் சொல்ல வல்லவானாவேன், அங்ஙனம் அவர்களது புகழ் எனது சொல்லுட்படுத்திச் சொல்லுவது முடியாதசெயலேயாயினும், (எனது) அளவில்லாத ஆசை (என்னைச்சொல்லுவாயென்று தூரத்துவதனால், (யான் சொல்லுவன்வன்மையை யுடையவனாய்ச்) சொல்லுகின்றேன் என்பதாம்.

சிவஞானிகளாகிய மெய்யன்பர்கள் இறைவனது உபகாரத்தைக் கருகிநெந்து தமது அறிவிச்சைசெயல்கள் யாவும் அட்விலாறுவனுக்கே போக, அவ்விறைவன் "தீர்த்த அன்பாய் அன்பர்க்கு அவரினும் அன்பனாகவின்" தனது அறிவிச்சைசெயல்கள் யாவும் அவ் வன்பர்க்கே யாக்குவன், அத்தகைய அளவில்லாத பெருமையோடு வரமும் மேம்பாடுடை யவ ரென்பார் அளவிலாதபெருமைய எனவும், அங்ஙனம் அன்பர்களோடு ஏகனாகிய இறைவன் அநேகனும்த் தனது புகழ்களை அவர்களது ஞானச்செயலால் வெளிப்படுத்து கின்றனாகவின் அப்பெரும்புகழ் உடையவரென்பார் அளவிலா அடியார்புகழ் எனவும், அருளானும் அன்பானும் இறைவனோடு தாதான்மியமாகிய (கலந்த) அவ்வடியார்களது புகழை, அருளோடும் அன்போடும் கலக்கப்பெறாத எனது அறிவிச்சைசெயல்களைக் கொண்டு யான் எங்ஙனம் எடுத்துக்கூறும் ஆற்றலுடைய ஞானவென்பார் அளவு கூடவுரைப்பரிது எனவும், அளவுகூட வுரைப்பரிது என்று அந்நிலையில் தான் நித்க, என் ஆசையெழுந்து என்னுட்புகுந்து இடைவிடாது என்னைச்சொல்லுவாயென்று தூ ரத்துவதனால் யான் அதனைத் தடுக்கவறியாது சைவெட்கமறியாது'என்பதுபோல், அவ் வாசையின்வழித்தாய் நாணமிழந்து சொல்லத்தணிந்தேனென்பார் அளவிலாசைதுரப்ப அலைகுவேன் எனவுங் கூறினார்.

இதனால் அளவில்லாத பெருமையுடையவர்களாகிய அடியார்புகழை யானே கூற வந்தவன் அன்று, என் ஆசை என்னைத்தூரத்த அந்த ஆசையுட்பட்டிச் சொல்லுகிறே னென்று கூறியதாமென்க

(ஈ)

தெரிவரும்பெரு மைத்திருந் தொண்டர்தம்

பொருவருஞ்சீர் புகலலுந் தேன் முற்றி

பெருகுதண்கடல் ஊற்றும் பெருநகை

ஒருச் ணங்களை ஒக்குந் தகைமையேன்.

(௭ - து.) யாவரானும் அறிதற்கரிய சிறப்பினையுடைய நாயன்மார்களது ஒப்பற்ற பெருமையை, (யான்) சொல்லத் தொடங்கினேன். (இதனால் யான் எத்தகையவென்று உணருங்கால்,) நீர்ப்பெருக்க மிக்க கடல்முழுவதையும் ஊர்வழியாய்க் கவிழ்க்கும் பேரா சையைக் கொண்ட ஒருநாய்க்குச் சமானமாகும் தன்மையுடையவனாயினேன் என்பதாம்.

திருத்தொண்டத்தொகையுட் பட்டாரது செயலெல்லாம், வேண்டிவார்க்கு வேண்டிப்பொருளைத் தந்த இறைவனுக்கு, வேண்டும்பொருளைத் தந்த செயற்கரும் செய்கைகளாகவின் தெரிவுந் பெருமையும், பொருவும் நெருமாய்ந்தறென்க. அத்தகையசிறப்பை எனதாசையார் சொல்லப்புகுந்ததனால் யான் கடலைச்சிறிதாக வெண்ணிக் கவிழ்க்கத் துணித்த சிற்றறிவுடைய சிறியநாயினுக்குச் சமானமாயினென் என்க

இதனால் யான் தொண்டர் சரித்திரத்தைச் சொல்லி முடிக்கவந்தவனன்று. ஏனெனின், அது கடல்போன்றது. யானே நீரைநாவினால் நக்கும் நாய்போன்றவன். ஆகவே அது என்சொல்லான் முற்றுப்பெறுவதின்று. மற்றென்னெனின் எனக்கு வசப்படா திருத்த என்னுரை தொண்டர்சீரில் முற்றுப்பெற்றிருக்கச் செய்தனனென்று கூறியதா மென்க.

சுணங்களை யொத்த யான் உலகெலாம் என்னும் அருண்மொழியை யுட்கொண்டு பெருகுந் தன்மையினையுடைய தண்கடல் நீர் முழுவதும் பாம்புகத்த உலகினர்க்கு ஊற்றி உபகரிக்கவேண்டும் என எண்ணுகின்ற சுண்ணை (வெள்ளிய)களை (ஒலிக்கும் மேகத்தை) யொத்துள்ளேளுதலின் தெரிவரும் பெருமைத் திருத்தொண்டர்தம் பொருவருஞ்சீர் ஏற்புகலலுற்றேன் என்று புறச்சமயத்தாரை அடக்கியதாம்.

நானுண்பெனென்று நாவானுண்ணவந்த நாய்க்கு கடல் அடங்காததுபோல் தீர்த்தொண்டர்புராணம் என்னாவில் அடங்காததன்று. ஏனெனின், உலகெலாபென்று அருளாற்கூறிய அட்வருண் மொழியையேகொண்டு இப்புராணக்கடலை அடியேன் நாவார் கூறவந்தனனாகவின் யானுண்ணப் பெறுவானாயினென். அன்றி இறைவன் உலகெலாம் என்னும் ஓர் மொழியிலடக்கி எடுத்துக்கொடுத்தானாகவினாலும் அது, என்னவிலடங்கி நின்றலானும் அம்மொழியிலடங்கியுள்ள தெரிவரும் பெருமைத் திருத்தொண்டர்தம் பொருவருஞ்சீர் ஏற்புகல வல்லேனாகென்; அத்துணிபான் புகலலுற்றேனென்றார்.

அல்லதூஉம், வேதமாகிய கடலிலுள்ள பொருளெல்லாம் ஐந்தெழுத்தில் அடங்கியுள்ளதுபோலும் உ-ல-க-ெ-ல-ம் என்னும் ஐந்தெழுத்தில் பெரியோர்புராணம் அடங்கியுள்ளதாகவின் பஞ்சாக்காரத்தை ஒதப்பெற்ற அடியேனதுநாவால் உலகெலாமென்னும் ஐந்தெழுத்திலடங்கியுள்ள பெரியபுராணத்தையுஞ் சொல்லவல்லனவேன் என்பதுமாம்.

அல்லதூஉம், மலமாகும் உடலுண் உண்ணுதற்கு உதரம் இடந்தராது சிவமாக்கும் உயிருண் உண்ணுதற்கு உள்ளம் இடந்தரும்.

ஆகலான் உலகெலாமென்னும் சிவமாக்கும் அருண்மொழி என்னுள்புகுந்து எண்ணிச்சிவமாக்கியபடியால் யான் சொல்லவல்லே நென்பதுமாம். (க)

செப்பலுற்ற பொருளின் சிறப்பினால்

அப்பொருட்குரை யாவருங் கொள்வரால்

இப்பொருட் கென்னுரை சிறிதாயினும்

மெய்ப்பொருட்குரி யார்கொள்வர் மேன்மையால்.

(எ - து.) (ஒருவன்) சொல்லத்தொடங்கிய பொருள் சிறப்புடைப்பொருளாய் சொல் சிறப்புடையன அல்லவாயிருப்பின் அச்சொல்லைக் கருதாது அச்சிறப்புடைப்பொருளினோக்கி, அப்பொருளுக்குரிய சொல்லைச் சிறப்புடைச்சொல்லாக யாவரும் சேர்த்துக்கொள்வார்கள். (அல்தேபோல், இத்திருத்தொண்டத்தொகையுட்படும்) அரிய பொருளுக்கு எனதுசொல் சிறுமையுடைத்தாயினும், மெய்ம்மைப்பொருளுக்கு உரிமையாயுள்ளவர், (சொல்லின்சிறுமையை நோக்காது, அச்சொல்லில் அமைந்திருக்கும்) பொருளின் மேன்மை ஒன்றையேகருதி அச்சொல்லையும் மேன்மையாகவே கொள்வார் என்பதாம்.

இதனால் பொருளின் சிறப்பு சொல்லான் விளங்கப்பெறுமாயின் அச்சொல் சிறப்புடைச்சொல்லே யாமெனவும், சிறப்பை விளங்காதாயின் அச்சொல் சிறப்புடைத் தன்றாமெனவும், சொல் சிறப்புடைத்தாயும் பொருள் அஃதின்றாயிருப்பின் அச்சிறப்புச் சொல்லால் அப்பொருள் சிறப்புடைத் தன்றாமெனவும், பொருட்சுவை நோக்குவோர் சொற்சுவை நோக்கார் எனவும், சொற்சுவை நோக்குவோர் பொருட்சுவை நோக்காரெனவும், சொற்சுவை நோக்கிப் பொருட்சுவை நோக்காதோர் அறிவிற் சிறியாரெனவும், பொருட்சுவை நோக்கிச் சொற்சுவை நோக்காதோர் அறிவிற் பெரியாரெனவும் கூறுவர் கல்வினோக்குடையார் எனவும், அருள்நோக்குடையார் சொற்சுவையால் பொருளுக்குச் சுவையும், பொருட்சுவையால் சொல்லுக்குச் சுவையும் உள்வாம், ஆகலின், அவ்விரு சுவையும் சுவையாகக்கருதாது, அச்சொல்லிலும் பொருளிலும் அருட்சுவை யொன்றையே காண்பர் எனவும், அங்ஙனங் காணப்பெறின் இது சுவையுடையசொல் என்று சொல்ல வேறுபிரித்தும், இது சுவையுடைய பொருள் என்று பொருளை வேறுபிரித்தும் பார்க்கஅறியாது, அருளுடைச் சொல்லில் அருளுடைப்பொருளைச் சுவைத்தும், அருளுடைப் பொருளில் அருளுடைச்சொல்லைச் சுவைத்தும் இன்புறுவரெனவும், வித்து சுவை இத்தன்மையதெனவும், சுவைப்போர் இத்தன்மையரெனவும் விளக்கியவாறுமாம்.

அல்லதூஉம், சுவையுடைச் சொற்குச் சுவையுடைய பொருளும், சுவையுடைப் பொருட்டுச் சுவையுடைச் சொல்லும் ஆய்ந்துணர்ந்து களிக்கவல்ல அறிவுடையோரினும், மெய்ப்பொருட்குரியார் மேன்மையால் இந்நூலைக்கொள்வரென்றார். எனவே அன்பாவேண்டி மெய்ப்பொருளைநோக்கும் உரிமையுடையோர்க்கு இப்புராணத்துள் அவர் வேண்டும்அன்பும், அவர்நோக்கும் மெய்ப்பொருளாகிய அருளும், உலகெலாம் என்னும் அருண்மொழிப்பொருளோடு இந்நூலிற் பொதித்துகிடத்தலின் அம்மேன்மையைக் கருதிச் கொள்வரென்றார்.

இதனால் கற்பவை-கசடறக் கல்லாதாரும், கற்றபின் - அதற்குத்தக நிலலாதாரும், ஒதிபுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத் தம் தான் அடங்காப் பைதையாரும், கற்றதனாலாய பயனாகிய வாலறிவன் நற்றானைத் தொட்பெறுதாருர் இந்நூலைக் கொள்ளாரென்றும், கற்பவை கசடறக்கற்றாருர், கற்றபின் அதற்குத்தக சிற்றாரும், ஒதிபுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத் தம் தான் அடங்கும் அறிவின்பெரியோரும், கற்றதனாலாய பயனாகிய வாலறிவன் நற்றானைத் தொட்பெற்றாருமே இந்நூலை மேன்மையாகக் கொள்வாரென்றும், எனவே-கற்பதைக் கசடறக் கல்லாதார் முதலாயினார் சிவனருள் விரவப்பெறுதவ ராகலான் அவரெல்லாம் இந்நூலைச் சிறப்பாகக் கொள்ளாரென்றும், கற்பவை கசடறக்கற்றார் முதலாயினார் சிவனருள் விரவப்பெற்றவராகலான் அவரெல்லாம் இந்நூலைச் சிறப்பாகக் கொள்வரென்றும் கூறியவாரும்.

(எ)

மேயஇவ்வுரை கொண்டு விரும்புமாம்

சேயவன்திருப் பேரம்பலம் செய்ய

தூய பொன்னணி சோழ னீழிபார்

ஆயசீர் அனபாயன் அரசவை.

(ஈ - ௩.) பொன்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் மேனிப் பொலிற் திவங்கு வோனாகிய நடேசுப்பெருமானது பேரம்பலமாகிய சபையை, மாற்றுயர்ந்த பசும்பொன்னுற் பொலிவுபெறச்செய்த திருநீற்றுச்சோழனென்னும் தீக்ஷாகாமமுடையனும், எந்த ஆழிக்காலத்தம் பரவிச் சிடக்கவல்லதாகிய கீர்த்திவாய்க்கப்பெற்ற அநபாயச் சக்கிரவர்த்தியினது சபையானது, 'உலகெலாம்' என்னும் பொன்மொழியை முன்னாகப் பொருந்தப்பெற்ற இப்புராணத்தைத் தலைமையாகக்கொண்டு போற்றுகிற்கும் என்பதாம்.

சேயவன் திருப்பேரம்பலம் எனத்தொடுத்து அரசவை மேய இவ்வுரைகொண்டு விரும்பும் எனக்கூட்டுக.

அநபாயச்சோழரென்னும் அரசர்பெருமானார், அன்னம்பாலிக்கும் தில்லைச் சிற்றம் பலமாகிப் பேரம்பலம் பொன்னிபுலமாய்ப் பொலிவுபெற்றோங்கச் செய்ததுபோல் “குனித்தபுருவமும் கொவ்வைச்செவ்வாயும் குயின்சிரிப்பும், பனித்தசடையும் பவனம் போல் மெனியும் பால்வெண்ணீரும், இனித்தமுடைய எழுத்த பொற்பாதமும் காண்ப பெற்றால், மனித்தப்பிறவியும் வேண்டுவதே யந்தமானிவத்தே” எனவும் “வாய்த்து நக்த மக் கீதோர் பிறவி மதித்திடுமின்” எனவும், மதித்த வேண்டிய பிறவியை இப்பூயிகையிற் பெற்ற அறிவுடையார்க்கு அன்புண்டாய், அவ்வன்பால் அவர்கள் களித்தோங்கு மாறு இப் புராணத்தைச் செய்தருள, சேக்கிழார் பெருமானாரை வேண்டினாராகவின் அநபாய அரசவை இவ்வுடைகோண்டு விரும்பும் எனவும், பேரம்பலம் பொன்னால் மேய்த்தமைபோல் இப் பெரியபுராணமும் ‘உலகெலாம்’ என்னும் அருண்மொழியான் மேவப்பெற்றமையான் மேய இவ்வுடைகோண்டு எனவும்கூறினார்.

இதனால் பேரம்பலத்தைப் பொன்னாக்கியதால் பொருட்செல்வத்தால் அடைபட பழம்புகழையுய், இப்புராணம் வெளிவரச்செய்த காரணத்தால் வரப்படும் புண்ணியத்தோடு ஞானத்தையும் பெற்றுப் பிரகாசிப்பது அரசனது சபையென்று வியந்து மகிழ்ந்து கூறப்பட்டது.

அநபாயன் எனவே தானும் அபாயமற்றவன், பிறருக்கும் அபாயத்தைப்போக்கு கின்றவன் என்க. (அ)

அருளினீர்மைத் திருத்தொண்டறிவரும்

தெருளினீரிது செப்புதற் காமெனின்

வெருளின் மெய்ம்மொழி வானிழல்கூறிய

பொருளினாகும் எனப்புகல் வாம் அன்றே.

(எ - கூ.) (சொல்லப்பகுந்த) திருத்தொண்டினியல்பு, (சிற்றணர்வால்) அறிதற் கரிய அருட்டன்மையைப் பெற்றுள்ளது, (அகலின் இத்திருத்தொண்டினியல்பை) உம் முடைய அறிவினால் சொல்லுவதற்குக் கூடுமோ, என்றால், (எவ்வாற்றானும்) மயங்குவதற் கிடனில்லாத மெய்ம்மொழியைக் கூறவானாகிய இறைவன்கூறிய பொருளுரையினால் என்னிறியைக்கொண்டு சொல்லக்கூடுமென்று சொல்லுவோமாக என்பதாம்.

திருத்தொண்டு அறிவரும் அருளினீர்மைத்து எனக்கூட்க

அருள்வேண்டுவோரால் செய்யப்பட்ட திருத்தொண்டாயிருப்பின் சொல்லக்கூடும் அருளுடைமாரால் செய்யப்பட்ட தொண்டாயிருத்தலின் அது சொல்லப்படும் தன்மையுடைத்தன்று என்னுஞ் சிறப்புத்தோன்ற திருத்தொண்டு அறிவருடஅருளின் நீர்மைத்து என்றார். அருளினீர்மைத் திருத்தொண்டை, அருளினீர்மையுடைய அருள் மொழிபெற்றாரால் சொல்லக்கூடும்மென்று, அல்கில்வாதார் சொல்லக்கூடுந்தாதத்தன்று என்னும் சிறப்புத்தோன்ற தெருளின் இது செப்புதற்கு அம்! எனின் என்றார். எனவே, ஆகா எனத் தம்பைத்தாமே பிறர்வினாவும் வினாவாகக் கூறினார். யான் அருளிலனாகலின் தெருளிலன் என்பது திண்ணம். திண்ணமாயினும் திருப்போம்பலம் செய்ய தாய் பொன்னணி யாக்கிய சோழனாகிய அநபாயன் அரசவை இவ்வுரைகொள்ள விருப்பம் றிருத்தலின், அப்பிறுப்பினச் செய்பொன் அம்பலத்தில் லீற்றிருக்கும் செம்மெனியனாகிய இறைவன் தான்முன்னின்று முடித்தல் கடனாகவேண்ணி அவ்வவை வேண்டியபடியே அருள்செய்யப் பரமாகாசகரீரியாய் ‘உலகெலாம்’ என்னும் அருண்மொழியையானுணர்ந்தோத அருளினான் என்னும் அவ்வருட்சிறப்புத்தோன்ற மெய்மொழிவான் நீடிக்கூறிய என்றார். அம்மெய்ம்மொழி என்னவென்று உயர்ந்தோரெல்லாம் யாதொரு மயக்கமுமின்றிச் செவிப்புலனாற் கேட்டுணர்ந்த அச்சொல்லின் பொருளையும் என்னுரையென்று மகிழ்ந்து கூறச்செய்த அச்சிறப்புத்தோன்ற வெருளின் பொருளினாகும் எனப்புகல்வாம் என்றார்.

தொண்டாற்பெறும் அருள், அருளாற்பெறுந்தொண்ட என இரண்டு. அவ்விரண்டினுள் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்து அவ்வழியாற்கூடும் அருளால் ஞானத்தைப் பெறுதல் தொண்டாற்பெறும் அருள். ஞானம் வரப்பெற்ற பின்னர் அவனது பெருங்கருணைத்திறத்தைநாடி அன்புவேண்டிச் சரியைகிரியைகளைச் செய்து மனமுருகி அவ்வன்பினையே பெறும்பேறாகப் பெற்று மகிழ்தல் அருளாற் பெருந்தொண்டு. ஆகவே, தொண்டரென்னும் பெரியதிருநாமம் வாய்க்கப்பெற்ற நாயன்மார்களாகிய ஞானசீலராத் செய்யப்பட்ட தொண்டு அருளாற்பெற்ற தொண்டென்று குறித்தற்கு அருளினீர்மைத் திருத்தொண்டென்றும், இத்தொண்டைச் சொல்லப்புகுந்த யானும் அருளாற்பெறுந்தொண்டையேவேண்டும் அறிவுடையனாவுள்ளேன் ஆகவின் என்பாலும் அவ்வன்பு நின்ற அத்தொண்டைச் சொல்லுந்திறத்தை யுண்டாக்கி முற்றுப்பெறச்செய்யும் ஏன்பதில் ஐயமன்று என்னும் அத்திண்மையைக் குறித்தற்குத் தெருளின் இது செப்புதற்காமென்றார். “எண்ணிய வெண்ணியாய் செய்தப எண்ணியார், தின்னிய ராகப் பெறின்” என்ற உறுதிமொழிப்படி யான் அங்ஙனமே நிற்கும் அருளைப்பெற்றேறாகவின் அவ்வருளானாகிய எமதிறைவனும் வேதசிவாகமங்களாகிய மெய்ம்மொழிகளைக் கூறிய திருவாக்கான் நீ யாவும்சொல்லி முடிப்பாயென்று உலகெலாமென் றருளினென்று குறித்தற்கு வெருளின் மெய்ம்மொழி யான் நிழல்கூறிய பொருளினாகும் என்றும் கூறினார்.

இதனால் - சொல்லப்புகுந்த திருத்தொண்டும் அருளினீர்மைத்து, யானும் அவ்வருளினீர்மைத் திருத்தொண்டையே வேண்டிய அருள்தொண்டன், எனக்கு அருளியமொழியும் அருளினீர்மைத்து, ஆகவின் அம்மொழியையே முதலாகக்கொண்டெழுந்த இப்பெரியபுராணமும் அருளினீர்மைத்தன்று. உலியுறுத்தியவாறு காண்க. (க)

நூற்பெயர்.

வேறு.

இங்கிதன் நாமங் கூறின் இவ்வுலகத்து முன்னாள்
கங்கேருள் இரண்டின் மாக்கள் சிந்தையுட் சார்ந்து நின்ற
பொங்கிய இருளை ஏனைப் புறவிருள் போக்கு கின்ற
செங்கதி ரவன்போல் நீக்கும் திருத்தொண்டர் புராணம் என்பாம்.

(எ - து.) (சிற்சபேசனது சந்தானமாகிய) இவ்விடத்தில் இப்புராணத்தினது திருநாமத்தைச் சொல்லப்புகின், ஆதிகாலந்தொட்டு இவ்வுலகத்துள் தங்கிவருகின்ற புறவிருள் அகவிருள் என்னும் இரண்டினுள், ஆன்மாக்களுடைய சித்தத்தினுள்ளே சார்ந்து அதிகரித்து நிற்பையுடைய அஞ்ஞானவிருளை, மற்றொன்றாகிய புறம்பே காணப்படும் இருளை யோட்டுகின்ற செவந்தகிரணங்களையுடைய சூரியனைப்போலப் போக்குகின்ற திருத்தொண்டர் புராணமென்று சொல்லுவோமாக என்பதாம்.

மாக்கள் சிந்தையுட் சார்ந்தநின்ற பொங்கிய இருளை நீக்குத்திருத்தொண்டர் புராணமென்பாம் எனக்கூட்டுக.

ஏனையபுராணங்களெல்லாம் இருவினையுட்பட்டு உழல்வோரது மருட்சையையும், அச்சையலால் சுவர்க்க நாடுகளிற் பட்டு நிலபெறுது மேலும் கீழும் அலைவதாகிய செயலையும், அவ்வலைவுக்கே இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேராறாகிய இறைவனை நோக்கித் தவவிரதாதிகளாகிய அவச்செயல்களைப் பன்முறையும் செய்துசெய்து அவ்விறைவன்பால் அவபோகங்களையும், அவயோகங்களையும், பெற்றவாழ்ந்தலாகிய நிலையில் செயல்களையும், கூறுவனவையாமென்னும் அச்சிறுமைதோன்ற இப்புராணத்தைத் தீர்த்தொண்டர் புராணம் என்பாம் என்றார். எனவே அவமாகும் பதங்களைத்தரும் அவச்செயல்களைச்

திருக்குறள், அதி - ம், விளைத்திட்பம்.

செய்யாது தவமாகும் சரியையாதி அருட்செயல்களை எல்ல இல்லாமற்செய்து அவற்றான் சிவபோகங்களையும், சிவயோகங்களையும் பெற்றவாழ்தலாகிய அழிவில் வாழ்க்கையையும், *“(வேண்டுங்கால் வேண்டும்பிறவாமை என்றமையால், வேண்டின் அரிதொன்றுமே வேண்டுவது, வேண்டினது, வேண்டாமை வேண்டவரும் என்றமையால், வேண்டுக வேண்டாமை வேண்டும் அவன்பால்)” என்ற சித்தாந்தவாக்கியத்தின்படி இறைவன்பால் தாம் ஒன்றையும் வேண்டாது பிறவி கிடஞ்செய்யும் தம்மாட்டுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் அவ்விழாவன் வேண்ட அவ்விறைவன் வேண்டியவாறே யானெனதென்பதற்று அப்பொருள்களைக் கொடுத்து அவனைமகிழ்வித்து அம்மகிழ்ச்சியைக்கண்டு மகிழ்ந்திருந்த அன்பின்செயலையும் விளக்குதலான் இங்கித னுமங்குநின் நீருக்கொ ன்பு புறா னை அன்பன் என்றார். அங்கேற்றியவிடம் கடராஜப்பெருமானது சடையென்பது தோன்ற இங்கு என்வா, இப்புராணம் திருத்தொண்டத்தொகையை முதலாகக்கொண்டு ஈடியதாகிய அஞ்சிபுத்தோன்ற இகனும் தீருத்தொண்டப்புறா னை எனவும், இப்புராணத்தாற் பெறப்படும் பயன் இது என்னும் குறிப்புத்தோன்ற சிந்தையு புறா னது நயப் பொங்கியிருளை நீக்கும எனவும், அவ்விருள் சூரியனைக்கண்டு நாடோறும் ஒழுகின்ற புறவிருள்போல் ஒழிதலின்றி அநாதிதொட்டு இன்றளவும் நீங்காது அகத்தேபொங்கியிருந்த இருளை இப்புராணமானது எங்கும் நிறைந்திருந்த புறவிருளை எப்பறத்தும் தோன்றாவண்ணம், சூரியன் உதித்தவுடன் போதல்போல் இப்புராணத்துட்பிரகாசிக்கும் சிவஞானமும் அருளும் அன்பும் ஆன்மாக்கள் சிந்தையுள் தோன்றியவுடன்முறைமே, பொறி புலன் வழியாய்ப் பரவிக்கிடந்த கண்மலவிருளும், ஆன்மா அறிவிற்பரவிக்கிடந்த ஆணவமல விருளும், பார்த்தோடுமென்னும் குறிப்பு தோன்ற அன்புபுவிருள் பொக்கின்று செங்கதிர்வன்போல் எனவும் கூறினார்.

இதனால் இறைவன் மணியாகிய தொண்டன்றி வேறொருபணியும் செய்வறியாத வன்றொண்டர்களது புராணமாகலின் கொ ன்பு புறா னமெனவும், இது எவ்வொளியானும் எவ்வாற்றானும் போக்குதற்கரிய அநாதியான ஆணவாதி இருளைப் போக்குதலின் துளியொன்றையும், ஞானசூரியனும் விளங்கும் இப்புராணம் இறைவன் உருவத்திருமேனிகொண்டு வேதசிவாகரங்களைக் கூறிடருளியதுபோற் கூறாமல் அசரீரினெப்படும் சொருபத்திருமேனியனும் உலகெலாமென் மருளினனாகலின் பதிநூல்களிற்கிறந்த அருவாலெனப்படுங் பெரியபுறா னமெனவும் அறிவுறுத்தியவாறுமென்க.

நூற்பெயர் கூறியகேடன்றி சிந்தையுட்சார்ந்தநின்ற பொங்கியிருளைப் போக்கும எனப்படனும் உடன்தோன்றக் கூறியதனால் இறைவன், தனது ஆணையெனப்படும் சத்தியினால் இயக்கப்படும் இருவினைகளையும், அவற்றின்பயன்களையும், அவையொழியும் வகையும், வேதரோழியாழ் கூறினானென்று, அவையற்றை அந்நூலால் உணர்ந்த பின்னர் இருவினைகளை யியற்றுவோனும், அவற்றின்பயன்களை துகர்வோனும், துகர்ந்த பின்னர் அவைகளினின்றும் மலமுபடுவோனும், ஆன்மாவையாமென ஆன்மாப்பிரகாசத்தை (வெதந்தத்தால்) கூறினானெனவும், வேதாந்தத்தால் ஆன்மாவைப்பிரகாசமாயறிய வந்தபின்னர் அவ்வான்மாவைக்கு மலப்பிரகமும், சத்தினிபாதமும் உண்டாதற் கேதுவான சாதனங்களையும், அச்சாதன விசேடத்தாற் பிரகாசப்படும் சிவப்பிரகாசத்தையும், ஆதந்தத்தால் கூறினானெனவும், அச்சிவப்பிரகாசத்தால் அருட்பெருக்கமும், அவ்வருட்பெருக்கால் அன்பின் நிறைவும் உண்டாமென்பதை இந்நூலாற் கூறினானெனவும் அறியக் கிடக்கின்றமைகாண்க.

பாபிரச்சிறப்பு.

இனி, “உலகெலாம்” என்னும் முதற்செய்யுளால் இப்புராணத்துக்கு இறைவனும் நிறைவளருளும் அவனாகவுமொழியும் முன்னிதஞ்சிறப்பைக்கூறினார்.

கிருக்களிற்றுப்படியார்.

“ஊனடைந்த” என்னும் இரண்டாஞ் செய்யுளால் உயிர்க்கு உறுதியெனப்படும் மாநடனத்தை யான் தொழுவந்தது யானடையப்பெற்றுள்ள ஊனடைந்த பிறுவியினு ளன்றோ எனப் பிறவியின் சிறப்பைக் கூறுவார்போன்று நடவழிப்பவர்கூறினார்.

“எடுக்குமாக்கை” என்னும் மூன்றாஞ்செய்யுளால் இறைவனையும், அவனரு ளையும், அவன்வாய்மொழியையும், இந்துல்பெறப்பெற்றதனால் இனிஅந்நூலு முடிசு குங் கடமைப்பாடு என்னுடையதன்று, அவன்மகனாகிய டுத்தபிள்ளையாகுநீக என்று அக்கடவுளை வழத்துவார்போன்று அவர் தாமாகவே கடமைப்பாடுள்ள ரென்னும் அரி சிறப்பைக்கூறினார்.

“மகிவளி” என்னும் ஊனாஞ்செய்யுளால் இப்புராணம் நிர்வகித்ததை மேற் கொண்டதாகலானும், அனைத்துயிர்க்கும் உறுதியாகிய இகத்தையும் பரத்தையும் கொடுக் கும இறைவன் ஆன்மாக்களுக்கு முததிடுறியாகிய பத்தினெறி யறிவித்துப் பழவினை கள் பாரும் வண்ணம் சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி ஆண்டருளத் திருவுளத்தெண் ணிக் கொண்ட சங்கம்கோலமுடையாரது திருநாமத்தை யுச்சரித்து அவர்காட்டிய நன் னெறியின் சுவையினைக் காணப்பெற்றாரது கூட்டபுகழ்ச்சியேயாகலானும், அக்கூட் டுநதவர்கலாது சபை * “தாமடங்க இந்தத் தலமடங்குய தாபதர்கள் தாமுணரியல் இந்தத் தலமுணரும், தாமுணரியல் - பூமடங்கை நில்லாந் புகழ்மடந்தை போபகலும், நாமடந்தை கங்காள் நயந்து” என்றபடி வெற்றியு டி பிரதிபதிநர் என்னும், அரிசிறப்பையு கூறினார்.

“அளவிலாத” என்னும் ஐந்தாம் செய்யுளால் எவ்வகைத்தான தேவரிடத்தும், எவ்வகைத்தான வீணச்சிறப்புடையாரிடத்தும், தான் ஒருபொருளையும் வேண்டாது, அவரவர்வேண்டும் பொருளை வேண்டியாங்கருளும் பெரும் வள்ளலாகிய இறைவன் உண்ணும் உணவாநினை விரும்பும் வேட்கையைக்கொண்டு வேண்ட, அவர் வேண்டிய வாறே வேண்டிவேண்டி யளித்த பெரும்புகழுடையாராகிய எம்பெருமக்களையும், அவர்களதுபுகழையும், அளவுபடுத்திக் கூறும் வன்மையுடையார் இவ்வுலகின்கண் எவரிருக்கின்றார் இல்லை! முகாலத்தினுயில்லை!! ஆகவே, அப்பெரியார்களது புகழை யான் சொல்லவல்லேனென்று கூறவேனாயின் அச்சொல் அவையடக்கம் வேண்டு வோர்க்கு அது அவையடக்கத்தைக் காட்டுமோ காட்டா. ஆகலான். என்னுரையால் தொல்வல்லோன் என்றேன் என்றார். எனவே அறிவிற்கிறந்த அவையார் ஆசையை யடக்க எண்ணார்; எண்ணுவாராயினும் அவ்வாசை அடங்குந்தன்மை யுடைத்தான தன்று. அதனை யானே அடக்கத் துணியினும் பிறர் அடக்கத்துணியினும், பின் யான் சொல்லவேண்டிய புராணத்துக்குத் துணையாப்பின்று முற்றுப்பெறச்செய்வதற்குத் துணை யாது? ஆகலான், அவையாரெல்லாம் எனது ஆசையையடக்குதற்கு எண்ணாது ஆசையை அதிகரிக்கச்செய்வதற்கே விருப்புடையவரா யிருத்தல்வேண்டுமென்று அவையடக்கக் கூறுவார்போன்று அடக்கம் வேண்டாமையாகிய சிறப்பைக்கூறினார்.

“தேவருட்” என்னும் ஆறாஞ்செய்யுளால் என்னுரை எனக்குத் துணையாய நிற்கப் பெற்றதனால் இந்துலிச் சொல்லிமுடிபேபே நென்னும் ஆசையை யுடையவரு யிருத் தேன். எல்லாப்பொருளையும் தன்னுள் அடக்கும் ஆற்றலையுடைத்தானது ஆசை; அவ் வாசையையடக்க வல்லமையுள்ளபொருள் உலகில் ஒன்றேனுங்கிடையா,அங்கனயிருக்க அவ்வாசை அடியார்புகழைக் கூறத்தொடங்கிய இக்காலத்து அப்புகழ் அவ்வாசையை நாய்போலாக்கி அடக்கிற்று. எனவே அப்புகழ் கடல்போலாயிற்று. ஆசை நாய்போலா யிற்று என்க. அகிலாவது, திருத்தொண்டாது புகழ் தெரிவரும்பெருமையாய்க் காணட் பட்டதனாலென்க. என்னையெனின், ஆன்மாக்கள் மூவகையின ரென்றும், மலங்கள் மூவகையென்றும், அம்மலங்கள் அம்மூவகை யான்மாக்களிடத்து முறையே ஒன்று

* திருக்களிறுப்படியார்.

இரண்டு, மூன்றாகப் பற்றியிருக்குமென்றும், அவற்றை இறைவன் கருணையால் தனது அறிவானும், தனது அருளுருவானும், அவாபோன்ற உருவானும் போக்கிச் சிவப்பே நெறும் தனதுபேற்றை அளிப்பாரென்றும் சிவாகமங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. அங்ஙனங்கூறியபடி அத் திருத்தொண்டர்களிடத்து நிகழ்ந்த செய்திகள் காணப்பட்டனவோ இல்லை. அஃதாவது அவர்கள் பாசவசப்பட்டுத் தம்மையும் காணாது இறைவனையுங் காண்பபெறா திருந்தனர் என்பதயில்லை. இறைவன் மேலே சொல்லியவாறு மூவகையுருவான் அவர்களுக்கு அப்பாசத்தைப் போக்கினென்பதாயில்லை. போக்கியபின்னர் தமது சிவப்பேற்றை மனிர்த்தாரென்பதயில்லை. அவர்கள் அப்பேற்றைப் பெற்றாகிழந்தாரென்பதயில்லை. மற்றென்னெனின், இவர்கள் வசமாய்ப் பாசப்பொருள்களெல்லாம் கிடந்தனவென்றும், அப்பொருள்களையெல்லாம் இறைவன் தான் பெறும் அரியபொருளாகப் பெற்றுக்கொண்டனவென்றும், அவர்கள் செய்யும் அருட்செயல்களையும்கூட, கமரையும், வானையும், சுரணையையும், சூதாட்டுக்கருவியையும், போரிற்றுகும் கேட்கத்தையும், இவைபோன்ற பலவறுப்புகளையும் இறைவன் தம்முருவாகக் கொண்டு முற்றுப்பெறச் செய்தனவென்றும், செய்தபின்னர் செயற்கருஞ் செய்கையைச் செய்பவனாக இறைவன் தம்மையெண்ணாது அவர்களைநோக்கி “செய்கருந் செயல்களைச் செயத் தீராகவே” என்று அவர்களைப்போற்றி நீங்கன் எம்மையிட்டு நீங்காது எம்முடன் வாடிவேண்டும், எம்முடன் நிற்கவேண்டும், என்று, வேண்டினவென்றும், அவர்களும் வேண்டியவாறேவாழ்ந்து நிற்கின்றனவென்றும், அறியவருகின்றபடியால் அவர்களுடைய திருத்தொண்டு தெவரும் பெருமையையே வுடைத்தாயிற்றென்க.

இதனால் மூவகையான்மாக்களுள் இவர்களை ஒன்றாகச் சேர்த்தற் கின்மையால் இவர்கள் எவ்வகையினவென்றும், இவர்களால் ஆளப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் பாசப்பொருள்களாகவே யிருக்க அவைகளையெல்லாம் பாசாகித்தனைய விமலன் தாம் வேண்டும் பொருள்களாகவேண்டிய பெற்றுக்கொண்டதனால் அப்பொருள்கள் எவ்வகைத்தான பொருள்களென்றும், இவர்களிடத்திருந்த பொருளெல்லாம் இறைவன் வேண்டும் பொருளாகவே யிருந்தனவன்றி வேண்டாப்பொருள் ஒன்றமின்றாக அவ்விறைவன் திருவருக்கொண்டு இவர்களிடத்துவந்து போக்கியது எதுவென்றும், அங்ஙனம் திருவருக் கொண்டு வந்தவருவம் அறிவருவத்தும், அருளுருவத்தும் ஆட்கொள்ளவந்த அவர்போன்ற வருவத்தும் சேராமல் கல்முதலாகச் சொல்லப்பட்ட உருவமாய் வெளிப்பட்டமையால் இவ்வுருவங்கள் எவற்றோடு எண்ணப்பட்ட வருவங்களென்றும், இவ்வகைத்தான உருவங்களால் ஆளவந்தாரென்பதை எண்ணிப்பார்க்குங்கால் அவ்விறைவன் அவர்களால் வந்து தாம்வேண்டும் பொருள்களைக் குறித்துக் கேட்டுப்பெற்று அவர்களைப்புகழ்ந்து அவர்களை உலகறியச் செய்தபுகழ் வெளிப்பட்டதேயன்றித் தாம் அவர்களுக்கு ஏதேனும் வேண்டிய பொருள்களைக் கொடுத்துத் தம்புகழை உலகறியச் செய்ததின்மையால் இவர்களதுசெயல் எதனோடு எண்ணப்பட்ட செயலென்றும், இவர்களால் இறைவன் பெற்றது இது இதுவெனத் தெரியவந்ததேயன்றி அவ்விறைவன்பால் இவர்கள் பெற்றது இது இதுவென்று எண்ணவும் சொல்லவும் தெரிவிரிதாய்ப் போனபடியால் எண்ணை நாய்போலாயிற்று என்று தன்னைக் குறைப்பார்போன்ற தொண்டர்சிறப்பையும் அவர்களது தொண்டின் சிறப்பையும், அவ்விருவகைச் சிறப்பேயன்றி, கடல்நீரை ஊரி ஊர்னார்க்கு ஊற்றி உபகரிக்க எண்ணிய நாய் அது முடியப்பெறாமல் கண்டபோதிலும் அக்கடல்நீரை உண்ணவெண்ணிய ஆசைநீங்கப்பெறாது அந்நீரை நாவிலால் நக்கத்துணிவதுபோலும் தொண்டர்சீர் தெரிவரும் பெருமைத்தாயினும் எனது ஆசை எனது நாவிலால் சொல்லத்துணிந்தது என்னும் தனது ஆசையின் சிறப்பைக்கூற்றினார்.

“சேப்பலுற்ற பொருளின் சிறப்பினால்” என்னும் ஏழாஞ்செய்யுளால், எனது நாவிலால் சொல்லப்பட்ட சொல் சிறப்பிலதாயினும், அச்சொல்லின் கண் காணப்படும் பொருளில் எனது ஆசை பெரிதாய் அச்சொல்லையும் பெரிதாகவெண்ணி மேலும் என்னை

சொல்லச்செய்வதை ஈனறிகின்றமைபோல் திருத்தொண்டிலிருக்கும் மெய்ப்பொருளுக்குரிய பொய்யடிமையில்லாத புலவர்கள் திருத்தொண்டிலிருக்கும் மெய்ப்பொருளை எம்க்குக்காட்டுகின்ற இச்சொல்லைச் சிறிதென்றெண்ணப்படுமோ! படை! பெரியதினும் பெரிதே என்றும்தித்து எனதாசைபோல தமது ஆசையைப்பெருக்கி என்சொல்லோடு அகன்கண் ணைமெந்துள்ள பொருளையுங் கொள்வார்கள் என்று மெய்ப்பொருட் குரியா னைத் தமதுசொல்லைக் கொள்ளுமாறு சொல்லுவதுபோனது நீவிர மெய்ப்பொருளமைந்த எனதுசொல்லாகிய இப்புராணத்தைக் கொள்ளாதொழிவீராயின் நீவிர மெய்ப்பொருட் குரியா என்பதுபோலியேயாகும் என்று அவரதுஆசை, சிறப்புடைத்தன்றென்பதையும், தமதுஆசையே சிறப்புடைத் தென்பதையுங் கூறினா.

“மேய இவ்வுரை” என்னும் எட்டாஞ்செய்யுளால், மீண்டும் மெய்ப்பொருட்குரிய யாரைநோக்கிப் புலவீர்கள்! எனஞ்சையார் சொல்லப்பட்ட இவவுரை - பேரம்பலஞ் செயய தூடபொன்னணியாகிய அனபாயச்சோழ மகாராஜாவிலை விரும்பிக்கொள்ளப் பட்டவுரை, பேரம்பலமாகிய பொன்னம்பலத்தின்கண் நடனஞ்செய்தருளும் நடராஜா வினில் அருளிய உலகெலாம் என்னும் அருண்மொழியால் விரும்பி ஆளப்பட்ட வுரை என்று உரையின்சிறப்பை விளக்குவதோடு அரசன்சிறப்பையும் அரசன் அவையின சிறப்பையும் அவர்களுக கெடுத்தகூறி நீவிர இவ்வுரைகொண்டு விரும்புமென்று கூறினார்

“அருளினீமை” என்னும் ஒன்பதாஞ்செய்யுளால் உரையின் சிறப்பை முன்னே கூறியதுபோல் இவவுரை வேறொருபொருளை உடையதமன்ற ஆளவதமன்று, நீது (அச்சீரியாகக்) கூறிய சொல்லின்பொருளைப் பொருளாக்ககொண்டு ஆளும் சிறப்பினை யடைததாகலான அறிவரும் அருளினீமைத்தாடத் திருத்தொண்டிருத்தலுபோல் என னுரையென்று சொல்லப்படும் இதுவும் அருளினீமை தேடாம் அவவுரையுட்பட்ட என்னறிவாகிய தெருளும் அருளினீமைத்தேயாம் ஆகலின், புலவீர்களா! செப்புதற் காமோ என்னும் ஐயமொழிந்த ஆம் என்னும் துணிவுகொண்டு நடராசன் திருவருளை நாடு வீராக என்று தமக்கு வாய்க்கப்பெற்ற திருவருளின் சிறப்பைக்கூறினா

“இங்கித்தாமி” என்னும் உதையச்செய்யுளால் “திருத்தொண்டாபுராணமென்னும் பெயருடைத்து” நடராஜுவளவது சொல்லையும் பொருளையும் கொண்டுமுடிக்க இட பெருதால் என்று தூறபெயரைக்கூறியதோடு மாகக் கிச்சையுட்காரத்துகின்ற பொங் கிப இருபாபுறவிருள போக்குகின்ற செங்கதிர்வனபோல் போக்கும் என்று ஈற பெயரின்கண் விளங்கும் பொருளின்சிறப்பையும் வித்து கூறினா

பெரியபுராண திருநாமச்சிறப்பு.

“இங்கிதன நாமம் திரு தொண்டா புராணம் எனப்” என்று கூறியிருக்க, அத்தே போல திருத்தொண்டா புராணம் என வழங்காது, பெரியபுராணம் என வழங்குவரும் காரணம் எனையோவெனின், தில்லைவாழ்த்துணா முகல் இசைஞானிடா ஈறாக உள்ளாரைமாத்திரங் கூறியிருப்பின் திருத்தொண்டா புராணமோவே வழங்குவதும் இவ ரெல்லாம், திருத்தொண்டத்தோகை பொன்னும் பதித்ததில் தொகுத் தோதப்பட்டவ ராகலினாலும், அத்திருத்தொண்டத்தோகை, தம்பிரான் தோழமாகிய சுந்தரமூர்த்திக ளுடைய பெரியசரித்திரத்தில் அடங்கியிருப்ப தாகலினாலும், அக்காரணங்களைக்கருதி பெரியபுராணம் என வழங்குவரலாயிற்று

இவ்வண்மையை ஆராய்ந்துணரவே, ஆசிரியாசேக்கிழார் அம்பான் முமமைநாடன் மார்களுடைய கதைகளை அரசனிடத்திற் சொல்லிவந்ததுபோல் சொல்ல வந்தவராயினும், அவை சுந்தரமூர்த்திகள் திருவாய்மலாந்தருளிய திருத்தொண்டத்தோகையன்றி யில்லையாகலின் அம்மூர்த்திகளுடைய பெரியகதையை முதலாகச்சொல்லத்தொடங்கி

னென் என்னும் அச்சிறப்புத்தான், நிர்விககினர்கூருதி விசகினகர்த்தாவைத் துதிக்கத் தொடங்கிய அச்செய்யுளில் “(௭௫) ௩௩௩ ௩௩௩” என்றும், அப்பெரியோருடைய மாக் கதையில், யான் சொல்லத்தொடங்கிய கொண்டர்புராணம் வருவது என்னும் அவ் வண்மைதோன்ற இங் கிதுவென்கூடடி. இதனும் திருத்தொண்டர்புராணம் என்ப என்றார்.

அல்லது உம், பிரமன்முதலாயினுரைக் கொண்ட ராகவுடைய நடராஜன், தன்னைத் தொண்டனென்று தனது அன்பர்கள் அழைப்பதில் ஆசையுடையவனும் த்தில்லைவாய் அந் தனார் என்னும் நாமத்தைக்கொண்டு தொண்டர்களுக்கெல்லாம் முதல்வனும் நிற்றலால் அவனெண்ணிய அவ்வுருமைநோக்கித் தொண்டர்புராணமெனவும், திருத்தொண்டத் தொகையுள் கூறப்பட்ட பெரியோர்க்குப் பெரியோன், பெரியதெய்வமாகிய அவனன்றி வேறொருதெய்வம் இன்றாகலான் அப்பெருமைநோக்கிப் பெரிய புராணமெனவும், பெரியோர்களால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன எனவுங் கொள்க.

இனிப் பெரியபுராணம் என்னும் திருநாமத்தின் சிறப்பைச் சிறிது எடுத்துக் கூறுவாம்.

ஆசிரியர் சேக்கிழார், தமது அரசனிடத்திற் சொல்லிவந்தபடி அமணர்கள் உண்டாக்கிய சீவகசிந்தாமணியினும், இவர்போன்ற வீணச்சமயிகள் உண்டாக்கிய நூல்களினும் காணப்படும் பொருள்கள், உமையப்போலும், மலட்டுப்புகவைப்போலும், இரும்பைப்போலும், மிளமையையப்போலும், அறுநூற்றாத்தழியையப்போலும், உள்ளனவெனவும், அரன் உண்டாக்கிய வேதசிவாகமங்களிற் காணப்படும் பொருள்கள், அரிசியைப்போலும், கறையும் இயல்பினையுடைய புகவைப்போலும், துளிப்புத்தோலை வழியைப்போலும், சந்திரைப்போலும், விளக்கோளையைப்போலும் உள்ளனவெனவும், மிகளையையாய்க் காட்டுவது இப்புராணமாகலின் பெரியபுராணம்.

உலகிலுள்ள நூலெனப்பட்டன வெல்லாம், சிவமாகும் நெறியினையும், அந்நெறியின் இலக்கணங்களையும், அவ்விலக்கணங்களுணர்ந்து அந்நெறி எய்தப்பெற்றறையுங் கூறி, சிவமாய் அமர்ந்திருக்கச் செய்வதாகிய அன்பினையும், அவ்வன்பின் இலக்கணமாகிய தீர்த்தோட்டியர் தீர்த்தையுந், அத்தொண்டின்வழி யுணர்ந்து அன்புடையவராய்ச் சிவமாய் அமர்ந்திருக்கப்பெற்றறையுந் கூறதொழிய, இந்நூல் அவைமுற்றங்க் கூறுவதாகலின் பெரியபுராணம்.

“சிவனுரு வருவுமல்லன் சித்தினோடு அசித்திமல்லன், பவமுதற் றேழுழில்கள் ஒன்றும் பண்ணிவொனுமல்லன், தவமுதல் யோகபோகத்தரிப்பவனல்லன் தானே, இவை பெற இடைந்தும் ஒன்றும் இடையற்றிடா இயல்பினானே” என்ற சித்தார்த வாக்கியப்படி ஒன்றிலும் இடையற்றிடாத சிவபெருமானே “அன்பே சிவமாவது” என்று திருமந்திரர் கூறிய உண்மையை எப்புராணத்தாரும் விளக்காதொழிய, இப்புராணம் ஒன்றே “அன்பே சிவமாவது” என்று நேற்றேகாரத்தாற்கூறிய உண்மையை அறிவாளிகள் நன்குணர இப்புராணம் விளக்கியிருத்தலின் பெரியபுராணம்.

பெருநூல்களென வுங்கும் ஞானநூல்களிலெல்லாம் சிவபெருமானது தடத்த இலக்கணங்களையுந், சோடுபடுங்கணங்களையுந், பலமுகமாகவும், பலபிரகாரமாகவும், கூறியுள்ளனவேனும், அந்நூல்களை ஆராயப்பெற்றோரும் ஆராய்ந்தவழியே அனுபவம் வரப்பெற்றாரும், சிவனுடன் சிவமாயமர்ந்திருக்க எங்கும் காணப்பெற்றோமில்லை. இப்புராணத்தான அறுதியிட்டக் கூறியுள்ளார் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் கோயில்களில் சிவத்தோடு இனிதமர்ந்திருக்கக் காண்கின்றோ மாகலின் அவர்களது புராணம் பெரியபுராணம்.

“தாவரசங்கங்கள் என்றிரண்டுருவினின்று, மாபரன் பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க் கருளைவைப்பன்” என்ற சித்தார்தவாக்கியப்படி, தாவரவுருவத்தினின்று இம்மைப் போகங்களையும், புறக்காரதியர்களுடைய போகங்களையும் வேண்டுவோர்க்கு அவைகளை

அனுக்கிரகஞ்செய்வதுபோல், அவைகளை வேண்டாது “ஆதம்விண்டு கம்பம்வந்து கண் கள் தாரைதாரையாகச் செய்விக்கவல்ல பேரன்புவண்டும் அன்பர்களுக்கு அவ்வன்பை சங்கமரூபமாய் அனுக்கிரகஞ்செய்யும் சிறப்பை அனுபவமாய் இப்புராணங் கூறுவதாக வின் பெரியபுராணம்.

வல்வினை மெல்வினையாகக்கூறப்படும் சரியை கிரியைகளினும், ஆதார நிராதார முறையாற் கூறப்படும் யோகமார்க்கங்களினும், தடத்தவழியாறும் சொரூபவழியானும் சிவசொரூபத்தை வழிபடும் வழிபாடுகளைக்கூறும் சன்மார்க்கத்திறையினும், செல்வோர்க்குத் தலைப்படுவோனாகிய சிவனைத் தலைப்படவொட்டாது தடுக்க, மேலே சொல்லிய சரியைகிரியைகளினும், யோகமுறைகளினும், ஞானத்திறையினும், முனைத்துவரும் நான் என்பதனைத்தடுத்து, அருளைக் கூடச்செய்து, அவ்வழியே சிவனைத் தலைப்படச் செய்யவல்ல அன்பில், சத்தினிபாதத்து உத்தமரெல்லாம் தலைபபடுமாறு நாயன்மார்களது சரித்திரவைபவ வண்மைகளை இதில் கூறுவதனால் பெரியபுராணம்.

“உனாந்தோதங்கிய” என்கிய இறைவன் “உலகெலாம்” என் றடியெடுத்துக் கொடுத்த அத்திருவடிமையே முதலாகக்கொண்டு நடந்து வரப்பெற்றதுமன்றி, அவ் வடிபுடையானாகிய அம்முதல்வனையும், முதலடியாகக் கொண்டிருத்தவின் பெரிய புராணம்.

ஞானத்தின் மேம்பட்ட அன்பினையும், அவ்வன்பின் வழிநின்று இயற்றுவதாகிய ஞானச்சரியாதி னான்கும் அறுபான்மும்மையாய்விளங்கும் உண்மையினையும், அங்கனம் விளங்கிய அவ்வழியானே அரியதோர் நிலையை எய்தப்பெற்ற அளவிலாத பெருமையாகிய அளவிலா அடியார்களுையும் அளவுபடுத்தித் கூறுவது இந்நூலாகவின் பெரியபுராணம்

* திருக்களிறுப்படியாரின்கண் எம்பிரான் சம்பந்தரது அருட்செயலையும், திரு நாவுக்கரசுகளது அருட்செயலையும் கூறிச், சுந்தரமூர்த்திகளது அருட்செயலைக் கூறுங் கால் “வந்தொண்டன் டொண்டனை, எதார்தொண்டலவேனயா” என்று சொல்லுந் திறமற்று நின்ற உண்டு ஞாண்டப்பெருமானரது சரித்திரத்தை முதல் இடைகடைகளிற் கொண்டிருத்தவின் பெரியபுராணம்.

முதலிடைகடைகளிற் கொண்டவற்றுள்ளும் ஆன்மாக்களுக்கு இருவீனையொப்பு, மலபரிபாகம் வந்தபோது தடுத்தலும், சத்திரிபாதம் வந்தபோது ஓட்கொள்ளலும், சிவ ஞானம் வந்தபின்னர் அருளுமாய்கிய முறையினையுடைய இறைவன் தானே வலித்து வந்து தடுக்கத்தலைப்பட்டபொழுது அவ்விறைவனைத் தாம்படுத்தும், தம்மை அடிமை யென ஆண்டவரைத் தாந்தோழனை ஆண்டும், பரவைசங்கிவகளை அருள்செய்த அவருக்குத் தாம் பலதிருபபதிகங்களை யருளியும் உள்ள ஆரூரது தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தை முதலாகக்கொண்டிருத்தவின் பெரியபுராணம்.

ஓடம் சிவிகை உலவாக் கிழிபடைக்கப்
பாடல் பனைதாளம் பாலெய்தல் - ஏடெகிர்வெப்
பென்புக் குயிர்கொடுத்தல் நங்க வைதான் ஓங்குபுகழ்
தென்புகழ் வெந்தன் செயல்.

கொல்கரியில் நீற்றறையில் நஞ்சிற் கொலைதவிர்த்தல்
கலிலே மிதப்பாய்க் கடவுள்தல் - நல்ல
மருவார் மறைக்காட்டில் வாசல்திறப் பித்தல்
திருவாழ் ராளி செயல்.

மோக மறுத்திடின முத்தி கொடுப்பதென
ஆகமங்கள் சொன்ன அவர்தன்மைத் - தோகையப் பல்
தூதாகப் போகவிடும் வந்தொண்டன் தொண்டுகளை
ஏதாகச் சொல்வேன் இயான்.

ஈசானம், தத்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம், சத்யோஜாதம், இவ்வைந்துங்கூடிய வித்யாபேகமும், அதன்பின்னர் அத்தேகத்திற்கு நேத்திரமும், நேத்திரம் உண்டானபின் னர், இருதயம், சிரசு, கைகளும் ஆகிய இவ்வனைத்தையுங்காக்கும் கவசமுமாயுள்ளன பதினொருநிருமுறைகளாம். அஸ்திரமந்திரம்போல் தனக்குள் அடக்கிப் புறச்சமயக் கோள்களையெல்லாம் கரகோஷத்தால் ஒட்டி, அகச்சமயிகளை உள்ளடக்கித் திக்பந்தனம் செய்வது இப்புராணம்: ஆகலின், பெரியபுராணம்.

இவ்வனட்கூறியவந்த அங்கந்தியாசமுறைபோல் திருமுறைகள் நிற்குநிலை எங்ஙன மெனின்,—ஈசானம், தத்புருஷம், அகோரம் என்னும் இம்மூன்று மந்திரஸ்வரூபமாக வுள்ளது ஞானசைப்பந்தப்பெருமா னருளிய மூன்று திருமுறை. வாமதேவம், சத்யோஜாதம், இவ்வைந்துங் கூடிய வித்யாதேஹம் என்னும் இம்மூன்று மந்திரஸ்வரூபமாகவுள்ளது. வாசிசப்பெருமா னருளிய மூன்று திருமுறை, இவ்வித்தியாதேகியாகிய இறைவ னுக்கு, நேத்திரமாய் நேத்திரமந்திர ஸ்வரூபமா யுள்ளது வன்றெண்டப்பெருமா னரு ளிய திருமுறை. இந்த நேத்திரத்தைக்கொண்டு அன்பர்கள் என்னும் எண்ணங்களை என்னும் இருதயமாயுள்ளது மணிவாசகப்பெருமா னருளிய திருவாய்மே. அவ்விரு தயத்தான் அன்பர்கள் எண்ணிப்படி பெத்தான்மாக்களாகிய சீழ்மக்களாக்காது முத்தான் மாக்களாகிய மேன்மக்களாகச் செய்யும் சிரோமந்திர ரூபமாயுள்ளது திருப்பல்லாண்டோடு கூடிய திருவிசைப்பா, அம்முத்தான்மாக்களைத் தான்பற்றற்குரிய சிகாமந்திர ரூபமா யுள்ளது, திருநீதிமீட, அம்மந்திரசித்தியால் அவர்களைப் பற்றியபின்னர் அவர் கன்பால் அருளுடையனாய் எப்புறத்துங் காக்கும் கவசமந்திரரூபமா யுள்ளது திருவால வாயாநருளிய திருப்பாசரமுதல் திருநாவக்காசுதேவர் திருவேகாதசமூலை ஈறாகவுள்ள பதினொருநிருமுறை. அவ்வனங் காத்தபின்னர் உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கரியவன் என்னும் சத்திப்பிரணவ ஹைங்காரத்தால் புறச்சமயக்கோள்களை யெல்லாம் ஒட்டி, “வாழ்க வந்தனர் வானவ ரானினம், வீழ்கதண்புனல் வேந்தனும் ஒங்குக, ஆழ்கதையதெல்லாம் அரனாமே, குழ்கவையக முந் துயர்தீர்கவே” என்று உலகமுற்றுத் திக்பந்தனம்செய்வது பன்னிரண்டார் திருமுறையாகிய இப்புராணம்.

சீயதெல்லாம் ஆழ்ந்துபோசச் செய்து, அரனாமே குழம்படிச் செய்தவல்ல இப் புராணம், பதினொரு திருமுறைகளையும் தனக்கு அவயாவயங்குகளாகும், அவற்றின் பொருள்கோள் உயராகவும், அப்பொருள்களினுள்ளே வரும் சிவனையுந் அந்நவாகவும் இப்புராணத் திருவிருத்தங்களே உடம்பாகவும் வாய்க்கப்பெற்று, வேதநெறி தழைத் தோங்க, மிகுசைவத் துறைவிளங்க, வேத நெறியையும், சைவ நெறியையும் இரண்டு பாதமாகக்கொண்டு மாதவஞ்செய்த தென்திசைவாழ்ந்திடவந்தது இப்பெரியபுராணம்.

இன்னமும் பலவள அவையெல்லாம் இடம்வந்துழி எடுத்துக்கூறுவாம்.

இப்பாயிரத்தால் ஆக்கியோர் அளவிலாசைதூர்பப அறைகுவேன் என்ற சேக் கிழார் பெருமான் என்பதையும், வெகுளின் மெய்ம்மொழி வான் நிழல்கூறிய அருள் வாக்கே வழியென்பதையும், அநபாயன் அரசன் சவை மேய இவ்வரைகொண்டு விரும் பும் என்றதனால் - இந்நூலுக்கு அரசனவையே எல்லாம் என்பதையும், தெரிவருஞ்சீர் பெருமைத் திருத்தொண்டர்தம் பொருவருஞ்சீர் என்றதனால் நூற்பொருள் என்பதையும், சீர்செய்பவற்றேன் என்றதனால் யார்பென்பதையும், வதலியபொருள் அளவிலாத அடியார்புகழ் என்றதனால் - பொருள் இதுவென்பதையும், மெய்ப்பொருட்குரியார் என் ததனால் கேட்போர் இவ்வென்பதையும், மாக்கள் சிந்தையுட் சார்ந்துநின்ற பொங்கிய இருளைப்போக்கும் என்றதனால் பாயர் இதுவென்பதையும் விளக்கிப் பாயிரத்தினிலக் கணங்களை வகுத்துக் கூறியவாறுமாம்.

பாயிரம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கயிலாயச்சிறப்பு.

பொன்னின் வெண்திருநீறு புனைந்தெனப்

பன்னுநீன்பனி மூல்வரைப் பாலது

தன்னை யார்க்கும் அறிவரி யானென்றும்

மன்னி வாழ்கயி லைத்திரு மாமலை.

(எ - து.) யாதொன்றின் தன்மையினையும் அறியுந்தன்மையினையுடைய எவ்வகை மேம்பட்டோர்க்கும் தன் தன்மை யிதவாமென்று அறிதற்கரிய இறைவன் எக்காலத்தும் நீங்காது வாழப்பெற்றுள்ள பெருமையிற்சிறந்த ஸ்ரீகயிலாய பர்வதமானது, பொன்னின் மேல் வெள்ளிய திருநீற்றை, முற்றவும் பூசப்பட்டுள்ளதென்று சொல்லும்படி வெண்ணிறமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பெரிப இமயமலையின் பக்கத்திலுள்ளது என்பதாம்.

தன்னை யார்க்கும் அறிவரியான் மண்ணிவாழ்கயிலைத் திருமாமலை, பொன்னின் வெண்திருநீறு புனைந்தெனப் பன்னும் நீள் பனி மால்வரைப் பாலது, எனக்கூட்டுக.

“அறுவகைச் சமபத்தோர்க்கும் அவ்வவர்பொருளாய் வேறாக், குறியது வுடைத் தாய் வேதாகமங்களின் குறியிற்றது” என்ற சித்தாந்தவாக்கியப்படி, புறப்புறம், புறம், அகப்புறம், அகம் என்னும் நான்கனுள், அகச்சமயம் ஒழித்து, ஒழிந்த முக்கூற்றுப்புறச் சமயங்களில் தனித்தனி அறுவகைப்பட்ட சமயங்களில் நின்று அவரவர்கொண்ட முதற் பொருளாய், அவரின் வேறாகிய பாடாணவாதமுதலிய அகச்சமயத்தார்க்கு இலயம், போகம், அதிகாரம் என்னு மூன்றவத்தையின் முறையே சத்தியும், உத்தியோகமும், பிரவிர்த்தியும் என்னும் தொழில்வேறுபாடுபற்றிச் சிவன், சதாசிவன், மகேசனென்னும் பெயருடைய அருவம், அருவருவம், உருவம் என்னுந் தடத்தக்குறியே குறியாகவுடைத்தாய், சித்தாந்தசைவர்க்கு அத்தடத்தக்குறியேயன்றி வேதாகமங்களின் கருத்திற்கு அதீதமாய்ப் பிரகாசிக்குந் தன்மையனென்பார் தன்னையாஈதும் அறிவரியானென்றும், அவ்வரியான் தேவர்கோ அறியாத் தேவதேவனாய், செழும்பொழில்கள் பயந்து காத்து அழிக்கும் மூவர்கோலாய்கின்ற முதல்வ (துரிய) னாய், மூர்த்தியாய், மூதாய்கையாய், எந்தையாய், மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்தமேனியனாய், மாதானும் பாகத்தனாய், எக்காலத்தும் வீற்றிருக்கப்பெற்றது ஸ்ரீகயிலாயம் என்பார், என்றும் மன்னிவாழ் கயிலைத் திருமாமலை என்றும், அந்த ஸ்ரீகயிலாயம் பனியினால் மூடப்பட்டு விபூதியினது வெண்ணிறத்தைக்காட்டித் தன்னைப்போல் பிரகாசிக்கின்ற இமயமலையின் பக்கத்திலுள்ளது என்பார் பொன்னின் வெண்டிருநீறு புனைந்தெனப்பன்னுநீன்பனி மால்வரைப்பாலது என்றும், கூறினார்.

ஏனைச்சமயத்தார்களது குறிகளெல்லாம் சாபமென்கிற களங்கமுடைத்தாகவின் அக்களங்கமில்லாதது இந்த நீறு என்று குறித்தற்கு வேண்ணீறு என்றும், அந்நீறு ஐயு வாய்ம் என்று குறித்தற்குத் தீரு என்றும், ஏனைச் சமயத்தெய்வமாயுள்ளாரெல்லாம் வாக்கு மனங்களால் யாவரும் அறிதற்கு எளியதன்மை யுடையனென்றும், இவன் வாக்குமன தீதன் என்றும் குறித்தற்கு தன்னையறிவரியானென்றும், ஊழிதோறும் அழிந்து ஆவ தின்றி ஊழிதோறெங்கும் பெருஞ்சிறப்பினை யுடையது கயிலை என்று குறித்தற்கு மன்னிவாழ்கயிலைத் தீருமாமலை என்றும், இமயமலை - பனியின்மிகுதியினால் மூடப்பட்ட

சிவஞானசித்தியார் - மங்கலவாழ்த்து.

டிருத்தலால் இமயமலையென்று பெயர்பெற்றதேயன்றி அதுபொன்னே என்றும், அவ்
வியத்திற்குச் சார்பில் உள்ள வெள்ளிமலையாகிய ஸ்ரீகயிலாயம் அதன்மேல் வெள்
ளொளிபரப்பித் திரு நீற்றொளியைக்காட்ட அச்சிறப்புடைத்தென்றும் குறித்தற்கு
பொன்னின் வெண்டிருநூறுபுனைத்தென்றும் கூறினார்.

இதனால், ஸ்ரீகயிலாயம் இமயமலையின் பக்கத்திலுள்ளது என்று கூறியதேயன்றித்,
தன்னையார்க்கும் அறிவறியானே அறிவிப்பது ஸ்ரீகயிலாயமென்றும், இமயமலை அவனது
திருநீற்றை அறிவிப்பதென்றும், எடுத்துக்காட்டினார். எனவே - கடவுளையும், திருநீற்றை
யும் மலைபோற்காட்டி சைவசமயமும் அச்சமயத்தெய்வமாகிய சிவமும் என்றும் மலை
போல் அழிதாதோங்கி நிலைபெற்றுள்ளன என்று புறச்சமயத்தாராண அறிவுறுத்தப்
பட்டது. (க)

அண்ணல் வீற்றிருக்கப் பெற்ற தாதலின்
நண்ணு முன்றுல குந்நான் மறைகளும்
எண்ணில் மாதவஞ் செய்வவந் தெய்திய
புண்ணி யந்திரண் டெனது போல்வது.

(எ-து.) அக்கயிலையங்கிரி, யாவர்க்கும் தலைவனாகிய இறைவன் வீற்றிருக்கப்
பெற்ற சிறப்பினையடைத்தாதலால், மூன்றுலகில் உள்ளவர்களும், நான்குவேதங்களும்,
அளவில்லனவாகிய பெரியதவங்களைச் செய்ய, அவைகாரணமாய் வந்துகூடிய புண்ணி
யங்களெல்லாம், ஒன்றாகத் திரண்டிருப்பதுபோலும் தோற்றமுடையது என்பதாம்.

பிரமன் முதலியோர் - தமக்கு அசுரராலும் மற்றைப் பலவகையாலும் இடுக்கண்
வருத்தோறும், அவைகளைப் போக்கிக் கொள்வதற்குப் பலதவங்களைச்செய்ய, அவற்றால்
வந்தபுண்ணியங்களுக்கும், வேதங்கள் - இறைவன் பொருள்கேர்புகழை எடுத்துப்
போற்றுதற்குப் பலவகைப்பட்ட தியானங்களைச்செய்ய அவற்றால் வந்தபுண்ணியங்களுக்
கும் அனுக்கிரகஞ்செய்தல் சிவபுண்ணியங்களெல்லாம் ஒன்றாகத்திரண்டெழுந்தோங்கிய
காட்சியே போல்வகென்பார் டின்றுலகும் நான்மறைகளும் எண்ணில்மாதவம் செய்ய
வந்தேய்திய புண்ணியந் திரண்டெனது போல்வது என்றார்.

பாவத்திற்குக் கருநிறமும், புண்ணியத்திற்கு வெண்ணிறமும் உவமையாகக் கூறுவ
ராகவின் வெண்ணிறமுடைய கயிலையைப் புண்ணியமென்றார். அளவில்லாத பெரிய
தவங்களைச் செய்தார்க்கே புண்ணியந் திரண் டெருக்கொள்ளுமன்றி, சிறுநாள்களில் சிறிய
தவங்களைச் செய்வார்க்குப் புண்ணியந்திரனாது என்று அப்புண்ணியத்தின் அருமை
தோன்ற எண்ணில்மாதவந் செய்யவந்தேய்திய புண்ணியந் திரண்டெனது என்றார்.
அப்புண்ணியம் பசுபுண்ணியமன்று, பதிபுண்ணியமாகிய சிவபுண்ணியமென்பார் - அண்ணல்
வீற்றிருக்கப் பெற்றுது என்றார். சுவர்க்கம் மத்தியம் பாதலம் என்னும் மூன்றுலக
வாசிகளும் எவ்வகைத்தான பசுபுண்ணியங்களைச் செய்யினும், ஓர் சிவபுண்ணியந் கூடினா
லன்றி அப் பசுபுண்ணியங்களுக்குரிய பலன்கள் சித்திக்கா என்பது பிரமாணமாகலின்;
எண்ணில்மாதவந் செய்யவந்தேய்திய என்றார். பலதவங்களாகிய பசுபுண்ணியங்களுக்
குப் பலதெய்வங்களிருப்பதுபோல் சிவபுண்ணியங்களுக்குச் சிவனே தெய்வமாக இருப்
பவனென்னும் சிறப்பும், எவரெவர் எவ்வகைத்தான தவங்களைச் செய்யினும் அத்தவங்
களும், அவ்வத்தவங்களுக்குரிய தெய்வங்களும், அவ்வவற்றிற்குரிய பலன்களைத்தரும்
சுத்தராமுடையனவன்று என்னுஞ் சிறப்பும், அச்சுத்தராமுடையோன் எல்லாத் தேவர்க்
கும் மஹாதேவனாகிய இறைவனே என்னுஞ் சிறப்புத்தோன்ற அண்ணலென்றார். வேதங்
கள் தம்மாற்சொல்லப்படும் தெய்வங்கள் தம்மாற் காணப்பட்டவராயிருக்கின்றனர். இம்
மஹாதேவனோ எந்நாளும் காணப்படாதவனாகவே இருக்கின்றன லாகவின் அவனைக்

காணும் அவாமேற்கொண்டு மறைகளும்யாதவந்தேயய என்றார். மறைகளும்கண்ட தில்லை என்பதை - மறைமீறல் கூறொணாதாகின்ற இறைவன் எனவும், வேதாகமங்களின் குறியிறந்தெனவும், அல்லையீதல்லை யீதெனும்மறைகளும் அன்பைச்சொல்வீறல் துதித்தினைக்குமெனவும் கூறியவாற்றானறிக.

இதனால், எல்லாத் தேவர்க்கும் சிவனே மஹாதேவனாகவின் அண்ணலெனவும், அவ்வண்ணல் வீற்றிருக்கப்பெற்ற புண்ணியமே சிவபுண்ணியமெனவும், அப்புண்ணியம் மூன்றுலகமும் மறைகளும் மாதவத்துதச்செய்ய அதனால் வந்ததெனவும், அச் சிவபுண்ணிய சொருபந்தான் வெள்ளிமலையாகிய கயிலாயமெனவும், வேதங்களே யாயினும் புண்ணியமில்லை யாயின் இறைவனைக் காண்டல்கூடாதெனவும் பிரகாசப்படுத்தப்பட்டது.

(உ)

பூவுலகிலுள்ள தலங்களுக்கும், கயிலைக்குமுள்ள

ஒற்றுமைச்சிறப்பு.

நிலவும் எண்ணில் தலங்களும் நீடொளி

இலகு தண்தளிர் ஆகவெழுந்ததோர்

உலகம் என்னும் ஒளிமணி வல்லிமேன்

மலரும் வெண்மலர் போல்வதம் மால்வரை.

(எ - து) சிவமயமாய் ஒங்கிப்பிரகாசிக்கும் ஊழியினும் அழிவெய்தாத எண்ணில் லாத கேடத்திரங்களையும், பசிய தளிர்போலும் படர்ந்திருக்கப்பெற்ற, உலகமென்று சொல்லப்படும் ஓரழகிய கொடியின்மேல், மலர்ந்திருக்கும் வெண்டாமரை மலர்போல் பிரகாசிப்பது ஸ்ரீகயிலாயம் என்பதாம்.

நீடுளிர் இலகு நிலவும் எண்ணில் தலங்களும் எனக்கூட்டுக.

உலகமெங்கும் உள்ள சிவகேடத்திரங்கள் தோறும் சரியை, கிரியை யோகங்களால் இறைவனை வழிபடும் ஆன்மாக்களுக்குச் சாலோக சாமீப சாரூப மென்னும் பதங்களைக் கொடுத்த அவர்களது உள்ளங்களை மலரச்செய்வது ஸ்ரீகயிலாயமே யாகலான், உலகினை ஓர்கொடியாகவும், தலங்களைத் தளிராகவும், கயிலையை மலராகவும் கூறினார்.

தலங்கள் எங்கும் நிறைந்திருத்தல் - இறைவனது நித்தவியாபகத்தையும், அந்த அந்தகேடத்திரங்கள் பொலிவுபெற்றிருத்தல் - எங்கும் வியாபகமாயிருந்து எல்லாவயிர்களையும் பிரகாசிப்பிக்கச்செய்யும் அவனது சித்பிரகாசத்தையும், கேடத்திரங்களுக் கிடங்கொடுத்திருக்கும் பூமி கொடிபோன்றிருத்தல் - எல்லாவயிர்களக்கும் தாரகமாய் நிற்கும் அவனது ஆகாரத்தன்மையையும், விளக்கியவாரும். இதனால் வியாபகத்தன்மையும், சித்பிரகாசத்தன்மையும், ஆதாரத்தன்மையும் உடையவன் சிவனெருவனே என்றதை யாவரும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்டற்கே இவ்வுவமைகள் கூறப்பட்டன. அல்லது உம் + குறிகளும் அடையாளமுந் கோயிலும், நெறிகளும் அவர்நின்றதோர்நேர்மையும், அறிய ஆரணம் ஆயிரம் ஒதினும், பொறியிலீர் டனம் என்கொல்புகாததே. என்று வேத மொழி வலியுறுத்தியவாறும் காண்க.

குறிகள் - சிவவிங்கமூர்த்தங்கள், அடையாளம் - தம்மைவழிபட்ட அவர்களது பெருமையும், அவர்கள்மாட்டு தமக்குள்ள மாறாஅன்பும், யாவரும் அறியுமாறு அவர்கள் குறிகளைத் தமது திருமேனியிற் கொண்டிருத்தல். கோயில் - தம்மை வழிபட்டவரது அருமையும், அவர்பால் தமக்குள்ள அன்பும் யாவரும்உணர்ந்து அவ்வழியே தமது அடி

திருநாவுக்கரசுகள் தேவாரம் - குறுந்தொகை. கேடத்திரம்.

கூடுமாறு இடங்கொண்டிருக்கும் தலங்கள், நெறிகள் - சரியையாத் திமார்க்கங்கள். அவர் நின்றதோர் நேர்மை - அம்மார்க்கங்களில் சிறிதும் தவறாது அவர்கள் நின்றதாகிய உறுதித்தன்மை.

இதனால், உலகினைப்படைத்தது - உயிர்கள்வாழ என்றும், கஷத்திரங்களை எங்கும் காணச்செய்தது - சன்மார்க்கமாகிய சரியையாதிகளால் அவ்வுயிர்கள் வழிபட என்றும், ஸ்ரீசுயிலாயத்தை ஊழிதோரோங்கவைத்தது - அவ்வழிபாடுடையார் வேண்டும் பொருளை வேண்டியவாறே அளிக்கத் தாம் திருவுருக்கொண்டிருத்தற்கென்றுங் கூறிய வேதவாய்மையை வெளிப்படுத்தப்பட்டது. (௩)

வாத்தியங்களின் சிறப்பு.

மேன்மை நான்மறை நாதமும் விஞ்சையர்
கான வீணையின் ஓசையும் காரெதிர்தீர்
தான மாக்கள் முழக்கமும் தாவில்சீர்
வான தூந்துயி யார்ப்பு மருங்கெலாம்.

(௭ - து.) நாற்பக்கங்களினும் யாவரானும் போற்றப்படும் நான்குவேதங்களுடைய பெரிய காதப்பெருக்கமும், வித்தியாதாரர்களானஞ்செய்கின்ற வீணையின் இன்னிசைப்பெருக்கமும், மேகங்களோடு மாறுபட்டு அவைகளுக்கு எதிராக மதநீரைப் பொழிந்து யானைகள் முழங்குகின்ற முழக்கமும், தேவதூதுயிமுதலிய தேவவாத்தியங்களின் ஆரவாரமும் பெற்றுள்ளது அக்கயிலாயம் என்பதாம்.

நான்மறைநாதமும், வீணையிஞ்சையும், தந்தியியார்ப்பும், பிரமன்முதலியோர் வாழும் இடங்களில் உள்ளிடத்திலிருந்து நீங்காது ஒலிக்கும் சிறப்புடையனவாயினும் சுயிலையின்கண் உள்ளிடமெல்லாம் அன்பர்கள் கோஷிக்கும் ஹர ஹர என்கின்ற கோஷங்களும், பிரமகுதியர் குறையிரக்கும் இரக்கவோசைகளும் நிறைந்திருத்தலால் நான்மறை, நாதமுதலிய அவ்வோசைகள் வெளிப்பக்கங்களிலேயே நின்று யானை முழக்கங்களோடு இவையும் ஓர்முழக்கங்களாக முழங்கிக்கொண்டிருப்பனவாயின என்றார். அல்லதா உம் - இறைவன் தமதுநாமத்தைக் கூறிப்போற்றி அன்பர்கள்மகிழ், அவர்கள் மகிழ்ச்சியைக்கண்டு இன்புறும் இன்பத்தையும், தம்மாட்டுக்குறையிரப்போர்க்கு அவர் வேண்டும்பொருளைக்கொடுத்து அவர் இன்புறும் இன்பத்தையும் இன்பமாகக் களிப்பவனேயன்றி இந்திரியாதிகளால் அனுபவிக்கப்படும் இன்பங்களை இன்பமாகக்கொள்ளான். அதனால் அவைகளைப் புறம்பாயொதுக்கினுனென்று வெளியாக்கியவாறுமாம்.

துவாரச்சிறப்பு.

பனியி சும்பில் அமரர் பணிந்துகூழ்
அனித கோடி அணிமுடி மாலையும்
புனித கற்பகப் பொன்னரி மாலையும்
முனிவ ரஞ்சலி மாலைபு முன்னெலாம்.

(௭ - து.) முண்டிக்களினெல்லாம், வணங்கிச் சூழ்ந்துநிற்கின்ற பலதேவர்களுடைய கிரீடங்களில், டிரிசையும், கற்பகமலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட பொன்மாலைகளின் வரிசையுந், முநிவர்களெல்லாம் கைகளைக்குவித்திருக்கும் அஞ்சலிகளின் வரிசையும், அணிஅணியாய் இருக்கப்பெற்றுள்ளது ஸ்ரீசுயிலாயம் என்பதாம்.

விண்ணுலகத்துள்ள அமரரும், மண்ணுலகத்துள்ள முநிவரும் அனுபவித்தவரும் போக மோகாநுபவங்களாகிய செல்வங்களெல்லாம் இக்கயிலையின்கண்ணே நின்ற

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முதலாவது

தில்லைவாழ்ந்தணர் சருக்கம்.

தில்லைவாழ்ந்தணர் புராணம்.

ஆதியாய் நடுவு மாநி அளவிலா அளவு மாகிச்
சோதியாய் உணர்வு மாகித் தோன்றிய பொருளு மாகிப்
பேதியா ஏக மாகிப் பெண்ணுமாய் ஆணு மாகிப்
போதியா நிற்குந் தில்லை பொதுநடம் போற்றி போற்றி.

(௭ - ஆ.) சிருட்டிக்கடவுளாயும் திதிகடவுளாயும் சங்காரக்கடவுளாயும் மஹேஸ்வரராயும் சதாசிவமூர்த்தியாயும் மெட்டுஞ்ஞானசொருபராயும் உமாசுஹாயராயும் இருக்கின்ற எழுவகைநிலையையும் தாம்செய்யும் நடனத்தால் ஆன்மாக்களுக்கு உணர்த்தும் வண்ணம், தில்லைபொதுவின் கண் நடனஞ்செய்தருளும் நடனத்துக்கு வந்தனஞ் செய்வோமாக, வந்தனஞ்செய்வோமாக என்பதாம்.

பொதுநடனஞ்செய்வோனாகிய நடராஜுவள்ளல் மும்மூர்த்திகளாய் நிற்பவன் என்பார் ஆதியாய் நடுவுமாகி அளவிலா அளவுமாகி எனவும், மும்மூர்த்திகளாய் நிற்கும் இவரே அம்மூவர்க்கு மேற்பட்ட மஹேஸ்வரருமாய் நிற்பவர் என்பார் சோதியாய் உணர்வுமாகி எனவும், மஹேஸ்வரராயுணரவந்த இவரே சதாசிவமூர்த்தியாயும் இருப்பவர் என்பார் தோன்றிய பொருளுமாகி எனவும், சதாசிவமூர்த்தியாகிய இவரே மூதாதையாகிய பாசிவமும் என்பார் பேதியா ஏகமாகி எனவும், அப்பாசிவம் மாதாநம்பாகத்தன யிருப்பதுபோல் இவரும் இருப்பவர் என்பார் பேண்ணுமாய் ஆணுமாகி எனவும், இவ் வண்மைப்பொருளைத் தில்லைபொதுவின் கண் உணர்வே நடனஞ்செய்தல் என்பார் பொதியாநிற்கும் தில்லைபொதுநடம் எனவும், இவ்வண்மைப்பொருளை அந்த நடன மூர்த்தியி னருளால் மனத்தால் உணர்ந்து, வாக்கால் சொல்லத்தொடங்கியதற்கு யான் பெறும்பயன் காயத்தாலேயன்றி மனத்தாலும் வாக்காலும் வணங்குதலேயாமென்பார் போற்றி போற்றி எனவுங்கூறினார்.

ஐந்தொழிலில் முன் எண்ணப்படுவது சிருட்டியாதலால் அதனை ஆதி எனவும், முத்தொழிலில் இடையில் எண்ணப்படுவது திதியாதலால் அதனை நடு எனவும், கடை யில் எண்ணப்படுவது சங்காரமாதலால் அதனை அளவிலா அளவுமாகி எனவும், ஆன் மாக்களுடைய கண்மழுமுதும் கழியுமுகத்தான் மலபாகம் வரச்செய்தல் சிருட்டியாதலால் அச்சிருட்டியையும், கண்மங்கழியுமாறு அதனை அனுபவிக்கச்செய்தல் திதியாதலால் அத் திதியையும், இச்சிருட்டி திதி என்னும் இரண்டானும் உண்டாவதாகிய துன்பங்கள் சிறிதேதீங்க இளைப்பாறச்செய்தல் சங்காரமாதலால் அச்சங்காரத்தையும், இம்முத்தொழில் கிரியாசத்தியன்றி ஆகாவாகலான் அக்கிரியாசத்தியையும், அக்கிரியாசத்தியால் ஆன் மாக்களுக்குக் கண்மலபாகம் வந்தமையும், கண்மங்கழியுவந்தமையும் உணரும் உணர்வா லன்றி உணரக்கூடாதாகலான் அவ்வுணர்வையும் உடையவர் மஹேஸ்வரதத்வாதிகாரி

யாய் திரோபவத்தொழிலுடைய மஹேஸ்வராதலால் அவரைச் சோதியாய் உணர்வுமாகி எனவும், சிருட்டி திதி சங்காரம் திரோபவமென்னும் நான்குதொழிலாலும் ஆன்மாக்க ளுக்குத் தோன்றும்பொருள் பாசுக்கமும் சிவப்பேறமே யாகலான் அவ்விரண்டையும் அனுக்கிரகிப்போர் சதாசிவமூர்த்தியாகலான் அவரைத் தோன்றியபொருளுமாகி என வும், இங்கனமான ஐந்தொழில் செய்யும் பஞ்சகர்த்தாக்க ளிடத்தும் பரசிவப்பிரபுவேரு தலின்றி அவ்வம் மூர்த்திகளாகவே நின்றருளும் மூதாதையாகலான் அப்பெருமானைப் பேதியா ஏகமாகி எனவும், அபராசிவம் சத்திசிவமாய் நின்றருளும் இயல்பினதாகலான் அவ்விறைவனைப் பெண்புறமாய் உருவமாகி எனவுங் கூறினர்.

இவ்வுண்மையதன்றவே,—“தேவர்கோ அறியாத கைவதேவன் செழும்பொழில் கள் பயந்து காத்து அழிக்கும் மற்றை மூவர்கோளும்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி, மூதா தை யாதாரும் ரகத்து எந்தை” என்றருளிற்று திருவாசகம்.

இனி, அளவிலா அளவுமாகி என்றதற்குச்சங்காரமென்னும் பொருள் எங்ஙனம் பொருந்தமெனின்,—சிருட்டியுள் திதியும் நடைபெறும் காலம்வரின் நடைபெற்று, அழி வுறுக்கால் வரின் அவ்விரண்டும் அழிவெய்தக் காண்கின்றோம். சங்காரமோ அழி வெய்துவதின்றி ஒன்றும் உள்ளது. எனவே, சிருட்டிக்குத் திதிக்கு உட்பட்டுள்ள சராசரங்களெல்லாம் சங்காரத்தொழிலன்றிக் காரியப்படமாட்டா. எங்ஙனமெனின்,— யாதானும் ஓர்வித்தினின்றும் தோன்றவேண்டிய விருகூழ் வெளிப்படவேண்டியாயின் அவ்வித்தைப் பூமியிலிட அவ்வித்துப் பூமியிற்செருத்தி அவ்வித்தினுருவங் கெட்டுப் பின் இலை வெடிக்கக் காண்கின்றோம். அகிலேதோல், ஒவ்வொருநாள் கழிந்தாலன்றி அவ்வித்தினின்றும் வளரவேண்டிய விருகூழ் வளருமாறில்லை. இதனைச் சராசரங் களாகிய எல்லாப்பொருளிடத்துங் காணலாம்.

இங்ஙனங் கூறிவந்ததனால் உருவங் கெடுதலென்பதும், நாள் கழிதலென்பதும் சங்காரமெனப் பொருள்படும். படவே, தோன்றவேண்டிய பொருளைத் தோன்றச் செய்வதும், வளரவேண்டிய பொருளை வளரச்செய்வதும் சங்காரமே என்று வெளியா யிற்று. ஆகவே சிருட்டியுள் திதியும், கால அளவையுட்பட்டவை என்றும், சங்காரம் கால அளவையுட்படாததென்றும், அழிவெய்தார் தன்மையுடைத்தான தன்மென்றும் ரக்கிடத்தலால் அளவிலா அளவுமாகி என்றார்.

இத் திருப்பாட்டான், ஆதிஎன்றது சிருட்டி எனவும், நமஎன்றது திதி எனவும், அளவிலா அளவு என்றது சங்காரம் எனவும், சோதியாய் உணர்வுமாகி என்றது திரோ பவம் எனவும், தோன்றிய பொருளுமாகி என்றது அனுக்கிரகமெனவும், பஞ்சகிருத்தி யங்களை யுணர்த்தியும், அப்பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பஞ்சகர்த்தாக்களால் ஆக்கித் தான் ஒன்றும்செய்யாத சிவதத்துவத்தைப்பேதியா ஏகமாகி என்றதனால் உணர்த்தியும், அச் சிவம் உபாசாரபாயிருக்கும் இயல்புடைமையைப் பெண்ணுமாய் ஆணுமாகின்றதனால் உணர்த்தியும், இங்ஙனம் உணர்த்தினவெல்லாம் உணரப் பெண்ணுமாய் ஆணுமாகிநிற் கும் நித்திராபாசிவம் தில்லைபொதுவின்கண் நடனமூர்த்தியாய்ச் சகளவருவங்கொண்டு அம்பலத்தில் நின்று நடித்து உணர்த்தினுனெனக் கடவுள்வாழ்த்துக் கூறப்பட்டது.

அல்லலாகும், சந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் ஓதியருளிய திருத்தொண்டத்தொகையிற் கூறியுள்ளபடியே முதலில் * தில்லைவாழ்ந்தணர் புராணத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினா ராகலின் எல்லாவயிற்களித்தும் கருணையுடைய வேதமானது, பெண்ணுமாய் ஆணு (சத்திசிவ) மாகி நிற்கும் பரசிவமூர்த்தி, ஆதியாய், நடுவுமாகி, அளவிலா அளவுமாகி, சோதியாய் உணர்வுமாகி, தோன்றியபொருளுமாகி, பேதியா ஏகமாகி, இருப்பதாகிய

* தில்லைவாழ் அந்தணரென்றது-நடராஜமூர்த்தியோடு எண்ணப்பட்ட ஏனைய அந்தணரையென்க.

அத்துவிதத்தன்மை இத்தன்மைத்தாமென்பதுதோன்ற, தில்லைபொதுவின் கண் நடனஞ் செய்தருளுகின்றான். அங்ஙனம் செய்தருளும் பொதுநடனத்தை யான் பன் முறையும் நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்று சிலம்புருவாய்க் குஞ்சிதபாதத்திலிருந்து ஒலிக்கும் உண்மையைச் சிந்தித்து, அவ்வுண்மைதோன்ற தில்லைவாழ்ந்தணர் பெருபுனைச் சேக்கிழார்பெருமானும் அவ்வாறே போற்றிவருன்க.

வேதங்கூறிய அத்துவிதத் தன்மையாவது - பரபிரமமென்பது - பராசத்தியோர் கூடியிருக்குந் பரசிவமேயாகலான் பெண்ணுமாய ஆணுமாகி எனவும், அப்பரசிவ மூர்த்தி - அளவில்லாதவயிர்கள் பன்முறையும் ஒடுங்கிச் சோன்றிநிற்ப எல்லையாய் நிற்பவளுகலான் அதியாய நடிவாகி அளவிலா அபாபுரிகி எனவும், எல்லாவயிர்களும் தன்னுள் ஒடுங்குங்காலத்துத் தான் அகண்ட சோதிசொருபமாகியும், அவ்வயிர்கள் தோன்றுங்காலத்து அவ்வயிர்களுடைய வுணர்வுக்கு உணர்வாகியும், அஃவுணர்வால் அவ்வயிர்கள் அனுபவிக்கப்படும் எல்லாப்பொருள்களாகியும் இருபாவளுகலான் கோதியாயுந்நடிவாகித் தோன்றிய பொநுநுபிகி எனவும், இவ்வாறு உயிர்களாயும் உணர்வுகளாயும் பொருள்களாயும் ஏகமாகச் கலந்துநிற்கும் நிலைமை வேறுகாமல் ஒன்றாகாமல் உடனாய்நிற்கும் நிலைமையாம்; அதுவேதான் அக்வைதத்தன்மை என்னும் உண்மை நிலைமை பேதியாமல் நிலைபெற நிற்பவளுகலான் பேதியா ஏகரிகி எனவும், இவ்வுண்மையே வேதமூங்கூறும் உண்மையாகலான் கோதியாநிந்தூர் எனவும், இவ்வுண்மையை யாவரும் உணர்வே தில்லையின் கண் நடிக்கும் நடனார்த்தமாகலான் தில்லைப்பொதுநுடர் எனவும், அந்தநடனம் உண்மையாய் பந்தச்செயலும், உணமற்ற முத்திச்செயலும் ஆகிய இருசெயலையும் காட்டுவதாகலான் போற்றிபோற்றி எனவுங்கூறினார்.

வேதம் இறைவனது அக்வைதார்த்தத்தைக் கூறியபடி கூறிப்போற்றியதேயல்லாமல் இப்பொழுது தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கேற்ப இறைவன் தன்பால்தின்ற முறைமையை எடுத்துக்கூறிப்போற்றியதுமாம்.

எங்ஙனமெனின், தாம் கூறத்தொடங்கிய இப்பெரியபுராணத்துக்கும் தில்லைவாழ்ந்தணர் புராணத்துக்கும் முதலாய்நிற்குங் கடவுள் இக்கடவுள்தான் என்பதுதோன்ற அதியாய எனவும், இக்கடவுள்தான், யான் என்னுணர்வால் உணர்வேண்டுவனவெல்லாம் என்னுள்தின்று உணாததுபவஞாய நற்பவனென்பது தோன்ற நடுபுரிகி எனவுட, அங்ஙனம் அவன் உள் நின்று உணாததுவதனால் இவ்வந்தணர்முதலாகக் கூறத்தொடங்கிய அடியாசன் அளவில்லாதவராயினும் அவர்கள்புகழ் அளவில்லனவாயினும் யான் சொல்லத்தொடங்கும் அச்சொல்லளவில்தின்று அவ்வளவும் விளங்கச்செய்வனென்பது தோன்ற அளவிலாஅபாபுரிகி எனவும், அச்சொற்களில் அவ்வாறு விளங்கும் வண்ணம் அம்முதல்வன் நிற்கும் இயல் இத்தன்மைத்தென்பது தோன்ற கோதியாய எனவும், அங்ஙனம் சோதியாய்தின்று சொற்களைத் தோற்றுவிப்பதுபோல அச்சொற்களில் அமைக்கப்படும் பொருளும் என்னுணர்வில்தோன்ற என்னுணர்வாட நிற்பவன் என்பதுதோன்ற உணாபுரிகி எனவும், என்னுணர்வாய்தின்று தோற்றுவிக்கும் பொருள்களில் அவ்வுடியார்களுடைய புகழ்பொருளை உணர்வோருக்கு அவைதோன்றும் வண்ணம் அப்பொருள்வழியானே நீங்காதிருந்து உணர்ச்செய்வனென்பது தோன்ற தோன்றியபொருளாகி எனவும், அங்ஙனம் யான்சொல்லும் சொற்களினும், அச்சொற்கள் தோன்றும் என்னுணர்வினும், அச்சொற்களின் பொருளினும். அவன் கலந்திருக்க

† தில்லைபொதுவின் பெயர்,—மன்று, அம்பலம், சத்து, உம்பர் இரண்மயகோசம், அகம், புண்டரீகம், குகை, ககனம், சுத்தம், பரம், அற்புதம், மெய்ப்பதம், ஞானசகோதயம், சிதம் பரம், முத்தி, பரபிரமம், சபை, சத்திசிவாவயம் என்ப. இன்னும் பல. இத்தனைக்கோயிற் புராணத்திற்காண்க.

குத்தன்மை ஒன்றாகாமல் ஒன்றாயிருக்குந் தன்மைபோலுமன்று, வேருகாமல் வேருயிருக்குத் தன்மைபோலுமன்று என்னும் அவ்வரியதன்மைதோன்ற பேதியாகையாகி எனவும், இவ்வாறு சொல்லினுள்ளும் அறிவினுள்ளும் பொருளினுள்ளும் அநநியமாய் நின்று வெளிப்படுத்திய இவ்வண்மையை “சேக்கிழா னமது தொண்டர்சீர்பரவ நாமகிழ்ந்து உலகமென்று நம், வாக்கினால் அடியெடுத்துரைத்திட வரைந்து துல்கெய்து முடித்தனன், காக்கும் வேல்வளவ நீயிதைக் கடிதுகேனைக் கனகவெளியிலே, ஊக்கமான திருவாக்கெழுந்தது திருச்சிலம்பொலியும் உடனெழு” என்றபடி யாவரும் உணரும் வண்ணம் இவ்வம்பலத்தின்கண் சத்திசிவமெனச் சகளவடிவவகொண்டு நின்று திருச்சிலம்பொலியோடு ஆகாயவாக்காய்க் கூறினான் எனது கருணைவள்ளல் என்பதுதோன்ற பெண்ணுமாய் ஆனாமாகிப் பேதியாநின்றும் எனவும், இவ்வண்மையாகிய அநநியமென்னும் அத்தைத்தன்மை எனக்குச் சொல்லளவேபன்றிப் பொருளளவாயும், ஏனையோர்க்குச் சொல்லளவாயும் உணர்க்கிட பொதுகோக்குடையசெயல் உடையவன் என்பதுதோன்ற பொதுநடம் எனவும், அந்நடம் தகராசாய் எனச்சிறந்தெடுத்தோதப்படுபுக்ஷேத்திரம் என்பதுதோன்ற தீர்லெனவம், யான் “தில்லையில் வந்து வந்து எதிர் தெண்டுகை விழுந்தெழுந்து, கைத்தலம் உச்சிவைத்து உளம்உருகி கைந்து, எல்லை காண்பரிதாய் பேரொளி யின்பவாரியின் மூழ்கி, அடிக்கே உனதடியர்சீர் அடியே னுரைத்திட அடிபெடுத்த இடர்கெடுத்தருவாவெனத் திருவருளை பெண்ணியிறைஞ்சு, (நீ) அசீரீரிவாகக்கா உலகெலாம் என அடியெடுத்த உரைசெய்த பேரொளி ஓசையிக்கு அடியார்செவிப்புலத்து நிறைய அனைவரும் கரம்உச்சிவைத்து உளம்உருகும்படிச் செய்த இப்பெருங்கருணைக்கு யான் என்செய்யக்கடவேன் இதுவன்றி வேறில்லென்பது தோன்ற போற்றிபோற்றி எனவுங்குறிஞர். இதுபஞ்சகிருத்திய நடனஞ்செய்தருளும் நடராஜமூர்த்திவணக்கம்.

முதலாவதுபோற்றி - தமக்கு அடியெடுத்துக்கொடுத்த கருணைக்கு. இரண்டாவது போற்றி - தமக்குச்செய்த அருளைத் தாமே யாவர்க்கும் அறியச்செய்த பெருங்கருணைக்கு.

கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே உருவ மாகி
அற்புதக் கோல நீடி அருமறைச சிரத்தின் மேலாம்
சிற்பர வியோம மாகும் திருசசிற்றம் பலத்துள் இன்று
பொற்புடன் நடம் செய்கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி.

(எ - து.) அரிய வேதசிரசின்மேலாய் விளங்கும் சிற்பர வியோமத்தின்கண், மாயையினால் கற்பிக்கப்படும் கற்பனாவருவங்களைக் கடந்த சோதிசொருபயாய் நடனஞ்செய்தருளும் அளமூர்த்தி, இத்திருசசிற்றம்பலத்தின்கண் கருணையே ஒருருவமாகி அளவிடற்கரிய அற்புதக்கோலத்துடன் நின்று, யாங்குளெல்லாங் கண்டுசுளிக்கும்படி அழகுடன் ஆகந்த நிருத்தஞ்செய்தருளுகின்ற வீரகண்டையணிந்த திருவடிக்கமலங்கட்கு நமஸ்காரம் நமஸ்காரம் என்பதாம்.

அருமறைச்சிரத்தின்மேலாம், சிற்பரவியோமமாகும், கற்பனைகடந்தசோதி, திருச்சிற்றம்பலத்துள், கருணையே யருவமாகிநின்று, அற்புதக்கோலங்கி, பொற்புடன் நடஞ்செய்கின்ற பூங்கழல் போற்றிபோற்றி எனக்கூட்டுக.

இனி அருமறைச்சிரம் என்றது - வேதாந்தம். மேலும் சிற்பரவியோமமாகும் திருச்சிற்றம்பலம் என்றது - அகிலாண்டகோடிகளெல்லாம் தனதுவெளிக்குளே தங்கும் படிக்கு இச்சைவைத்து உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்திருக்கும் அருளாகிய பரமபிராகிருதி ரூபமாகிய பராசத்திசொருபம், கற்பனைகடந்தசோதி என்றது-மாயாகற்பிதமாகிய உருவம் அருவம் உருவாரூபம் என்னும் முக்கூற்றுக் கற்பனாவருவங்களையும் கடந்த சத்திசொருபமாகிய ஞானச்சோதிவடிவம். கருணையே உருவம் என்றது - காரணாதிகளாகிய பிரத்தி

யங்கங்களும், அவ்வுருவங்களின் வழியாய்த் தோன்றுகின்ற தொழில்கள், வாய்மைமுதலிய குணங்கள், ஆகிய சாங்கங்களும், புவனபோகங்களாகிய உபாங்கங்களும் உடையனாய்க் காணப்படும் அத்திருவுருவம் சிறிதும் தன்பொருட்டன்றி உயிர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்யும் அனுக்கிரகத்தின் பொருட்டாயிருத்தலான் அவ்வுபாங்க சங்கப் பிரத்தியங்கங்களாகிய அவ்வுருவமேயாம். அப்படிக்கேடில் என்றது - ஒங்கராமே நற்றிருவாசியாகவும், அதனில் உற்றுநீங்கா எழுத்தாகிய பஞ்சாக்கரமே பாதாதிகேசரந்தமாகவுஞ் கொண்டு விளங்கும் அவ்வதிசய கோலம். நீடிநீன்று பொற்புடன் நடஞ்செய்கின்ற பூங்கடில் என்றது - அப்பஞ்சாக்கரத்திருமேனிகொண்டு என்றும் குன்றாதுநின்ற, தம்மைச்சாணும் அன்பர்களது ஐந்துபேரறிவுங் கண்களேகொள்ள, அனப்பரும் கரணங்கள் நான்கும் சிந்தையையாக, குணம் ஒருமன்றும் திருந்து சாத்துவிதமே யாக, அழகிய ஆனந்தகடனஞ்செய்தருளும் குஞ்சிதபாதம்.

எனவே, “தற்பரமாய்ப் பரபதமாய்த் தாவில் அனுபூதியதாய், அற்புதமாய் ஆரமுதாய் ஆனந்த நிலைமவெளிப், பொற்பினதாய்ப் பிறிவிலதாய்ப் பொருளாகி அருளாகும், சிற்பரமாய் அம்பரமாய் திருச்சிறந்தம்பலம்” என்பார் மேலும் சித்பரவியோமமாகும் திருச்சிறந்தம்பலமென்றார். அந்தச் சித்பரவியோமம் ஆரணங்கள் முடிந்தபதத்து உளதென்பார் அருமறைச்சிரத்தின்மேலாம் என்றார் அச்சிற்பரவியோமமாகிய திருச்சிறந்தம்பலத்துள் காணப்படும் திருவுருவம் முதற்காரணமாகிய மாயையையும், அம்மாயையைக் கொண்டு உருவாக்கிகளைக் காண்பிக்கும் நிமித்தகாரணமாகிய கடவுளையும் கொண்டு ஆனகன்றென்பார் கப்பினை கடந்தகேடில் என்றார். தனது சத்தியாகிய அருளால் தான் நினைந்ததொருமேனியைத் தனதாகக்கொண்டருளுவ ஊன்பார் கண்ணையே யுருவமாகி என்றார். நாதமாத்திரையான இயல்பாற் பிறத்தலாகிய அகரத்தோடு உகரமகரங்கள் கூடி ஒங்கரமாகிய பிரணவமே நற்றிருவாசியாகவும், அதனுள் அப்பிரணவத்தின் பொருளாகிய பஞ்சாக்கரத்தின், * சிகாரத்தைத் தடியாகவும், வகாரத்தை வீசியகரமாகவும், யகாரத்தை அபயகரமாகவும், நகாரத்தை-அக்னியேந்தியகரமாகவும், மகாரத்தை-ஊன்றிய பாதத்தின் கீழிருக்கும் முயலகனாகவுங் கொண்டருளுந்திருமேனியையும் பின்னர்ப்பிறத்தற்கிடமாயுள்ள தலுகரணதிகளைத் தரும் மாயாமலத்தை - வலக்கரத்தால் உதறியும், பிறவிரீங்காது தொடர்ந்து வருவதற் கிடஞ்செய்யும் வல்லினையாகிய கன்மமலத்தை + இடக்கரத்தில் எந்தியிருக்கும் அக்கினியால் சுட்டும், கன்மமலமானது பிறவிதோறும் முனைந்து முனைந்து வருவதற்கு அனுகியே முனைத்துநிற்கும் ஆணவமலத்தை ஊன்றியபாதத்தால் மெலிவுறு மபடி ஊன்றிநின்றும், பஞ்சாக்கரத்தை யுணர்த்தும் அபயகரத்தால் ஆணவமலத்தில் ஆழ்ந்துகிடக்கும் ஆன்மாக்களை எடுத்துத், அங்ஙனம் எடுத்த ஆன்மாக்களை, அவ்வான்மாக்களிடத்திலுள்ள நேயருபமாய் விளங்கும் வீசியகரத்தால் குஞ்சிதபாதமாகிய ஆனந்தவாரியியில் அமுந்தியிருக்கவும் ஆனந்த நிருத்தனஞ் செய்தருளும் கோவமுடையா னென்பார் அப்படிக்கேடில் என்றார். இங்ஙனமான அவ்வற்புதக்கோவத்தோடு ஞானநடனத்தை நடித்து முத்தான்மாக்களுக்கு முத்தாந்தப்பாதமலர்க்கீழ் முத்தானந்தங்கொடுப்பதுபோலும், பெத்தான்மாக்களுக்குச் சிருட்டியைத் தடியாலும், திதியை அபயகரத்தாலும், சங்காரத்தை அக்னியினாலும், திரோபவத்தை ஊன்றியபாதத்தாலும் ஊனநடனத்தைநடித்து அந்நடனத்தால் பிரகிருதி புலனத்துள் இந்திரிய விஷயானந்தத்தைக் கொடுப்பவனென்பார் பொற்புடன் நடனஞ்செய்கின்ற பூங்கடில் என்றார்.

* சேர்க்குத்துடிசிகரம் சிக்கனவாலீசகரம் யார்க்கும் யகரம் அபயகரம் - பார்க்கிவிறைக் கங்கிகரம். அடிக்கீழ் முயலகனார் தங்குமகரமதுதான்.

மாயைநனைவுதறி வல்லினையைச் சுட்டமலம் சாவமுக்கி அருந்தானெடுத்து நேயத்தால் ஆனந்தவாரியியில் ஆன்மாவைத்தானமுத்தல் தான் எந்தையார்பாததான்.

இத்திருப்பாட்டான், கருணைகடந்தோதினந்த - உருவமாகிய கற்பனைக்கு முத்தகாரணமாகிய மாயையையுட்கடந்த ஞானவடிவம் எனவும், அந்த ஞானவடிவம் அவ் விறைவன்வடிவமே யாகலான் அவ்வடிவத்தைக் கற்பிக்க நிமித்தகாரணனாகிய கடவுள் ஒரு வன் வேண்டாமையான் கற்பிக்கவேருருகடவுளைக்கடந்த ஞானப்பிரகாச வடிவமெனவும், கருணையே யுருவமாகின்மத - அந்தஞானப்பிரகாசவடிவம் ஆன்மாக்களுக்குள்ள அஞ் ஞானவிரோப போக்குவதற்குமிக்க அருளாற்கொண்ட திருவுருவம் எனவும், அற்புதங் கோலநீடி என்றத - ஞானக்கண்ணாற்கண்டு உணர்ந்தோதற்கரிய பிரணவத்தையும் பஞ்சாக்ரத்தையும் ஊனக்கண்ணாற்கண்டு உணர்ந்தோத அத்திருவுருவத்தில் அமைத்துக் காட்டுவது மிக்க அதிசயக் காட்சினனவும், அருமறைச் சிரத்தின்மேலாம் சிற்பரவியோமமாகும் திருச்சிற்றுப்பாட்டு என்றது-பாச பசுஞானங்களைக் கடந்த பதிஞானப் பிரகாசத் தால் காணப்படும் சிப்பரவெளி எனவும், (அப்பரவெளியில்) நின்று பொற்புடன் நடஞ் செய்கின்ற பூங்கூடல் என்றது அந்த சிற்பரவெளியில் மேலேசொல்லிய கருணையுருவுடன் நின்று பெத்தான்மாக்களுக்குச் சிறின்பமும், முத்தான்மாக்களுக்குப் பேரின்பமும் உண்டாமாறு முறையே செய்தருளும் ஊனநடனம், ஞானநடனமெனவுங் கூறப்பட்டது.

முதற்செய்யுளால் “எட்டும் இரண்டு” உருவான லிங்கத்தே, நடடம்” என்னும் சித்தாந்தவாக்கியப்படி தாவரசொருபமாய் வளங்கும் சிவசொருபத்தின் இலக்கணங்க ளெல்லாக் தோன்றுமாறு எடுத்துக்கூறி, தில்லைப் பொதுநடம் போற்றி எனவும், இராண் டாஞ்செய்யுளால்* “சிவாயநம என்னும் திருவெழுத்தஞ்சாலே, அபாயமறநின்றருவான்” என்னும் சித்தாந்தவாக்கியப்படி, பஞ்சாக்ரத்தையே திருமேனியாகக்கொண்டு, பஞ்சாக்ரத்தினாலேயே பஞ்சகிருத்தியங்களையும் இயற்றி, ஆன்மாக்களுக்குப் பெத்தநிலையாகிய அபாயத்தைப் போக்கி, முத்தநிலையாகிய உபாயத்தைக் காட்டும் நிலைகள்தோன்றப் பொற்புநடஞ்செய்கின்ற பூங்கூடல்போற்றி எனவம்கூறி, அருமறையின் அகத்தனையும், காண்டற்கரிய அணுரூபியாயும், யார்க்குந் தெரிவரிய தக்தவனையும், திகழ்கின்ற ஒளி ரூபனையும், எல்லாப்பொருளிடத்தும் கலந்திருக்கும் ஞரியனையும், பெரும்பற்றப் புலியூரனையும் இருக்கின்ற அரியான் தில்லைவாழ்ந்தணர்தஞ் சிந்தையனும் என்றும் எத்தி வாழ்த்தி வணங்கி வழிபட நின்றருள்கின்ற ஞாலின் அத்தில்லைவாழ்ந்தணர்களைய “போற்றிநீன் தில்லைவாழ்ந்தணர்திறம் புகலலுற்றேன்” என்று மூன்றாம் செய்யுள் முதலாகக் கூறத்தொடங்கினார்.

அஃதாவது,—இவ்வந்தணர்கள், ஸ்மிருதிவழி யுழன்றவர், ஆச்சிரமத்துறை அடைந் தவர், அருங்கலைகள் பலதெரிந்தவர், ஆரணங்களைப் படித்தவர், சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தவர், இம்முன்றையான் வேதச்சொப்பொருளை மிகத்தெளிந்தவர், அத்தெளிவான் சைவத்திறத்தை யடைந்து அதில் சரியையகிரியா யோக்களைச் செலுத்திப் பின் ஞானத் தாற் சிவனடியை (அருளை)ச் சேர்ந்தவர் என்று அவர்களது அருட்பணித்திறமெல்லாம் எடுத்துக்கூறுவா ராயினுரைக்க.

என்னெயெனின்,—நமது பிறவியாகிய வெந்துயரைத் தீர்க்கும் மருந்தாகி, அத்துய ரத்தைப்போக்கிப் போதந்தருவதாகிய திருநீற்றினால் கிறைந்தகோலத்தனும், நமது பிறவி வழக்கறுக்கும் பணியையேற்கொண்டு, ஆனந்தமுடையவனும், கிருத்தனமூர்த்தி யாய் வின்றருளின ஞாலின் அப்பெருங்கருணைத் திறத்திற்கு நாம் செய்யக்கடவது யாது? யாது செய்தாற் கைம்மாருமாம். ஏனெனின், பிறவிவழக்கை அறுக்கவேண்டிய வனும் அவனே, சிவமாக்க வேண்டியவனும் அவனே, சிவமாக்கியபின்னர் அந்தமில்லா ஆனந்தம் அளிக்கவேண்டியவனும் அவனே, இவற்றில் ஒன்றேனும் அவனன்றி நம் மால் ஆவதுண்டோ? ஒன்றும் இல்லையன்றோ? ஆகவே, இறைவன் நமது பிறவிவழக்கை

அறுக்கும்பணியில் நீங்காது நிற்பதுபோலும், நாம் அவனுக்குரிய தொண்டில் மாறாது நின்று அவன்பணியெல்லாம் இயற்றுவதே, நாம் பெறும்பேறும், நாம் அடையத்தரும் பெருமைக்கு எல்லையுமாம் என்று அம்பணியையே பேணிவாழும் ஒழுக்கமுடையவராம் அவ்வொழுக்கநிலையால் பொங்கும் அன்பினால் அடித்தவம்புரிந்த வாழ்வார் இவ்வொன்று கூறத்தொடங்கினார்

(உ.)

போற்றிநீள் தில்லை வாழந் தணர்திறம் புகல லுற்றேன்
நீற்றினால் நிறைந்த கோலம் நிருத்தனாக் குரிய தொண்டாம்
பேற்றினார் பெருமைக் கெல்லை ஆயினார் பேணி வாழும்
ஆற்றினார் பெருகும் அன்பால் அடித்தவம் புரிந்து வாழ்வார்.

(எ - ழு.) (தில்லைவாழ் அந்தணர் புராணத்தைச் சொல்லத்தொடங்கிய யான் அவ்வந்தணர் அடிகளை) முன்னர் வணங்கிச் சொல்லுகின்றேன். அவ்வந்தணர்களது திறம் எத்திரத்தது எனின், திருநீற்றினால் நிறைந்திருக்கும் திருக்கோலத்தையுடைய நிருத்த மூர்த்தியாகிய நடராஜமூர்த்திக்கு உரிமையாகிய தொண்டென்று சொல்லப்படும் பெரும் பேற்றையுடையவர்கள், புகழ் என்னும்பொருளுக்கு ஓர் எல்லையாய் உள்ளவர்கள், அப புகழ் என்னும்பொருள் தம்மிடத்தில் நீங்காது வாழ்த்தரு வைதிககவை சம்பந்தமாகிய ஒழுக்கங்களை மார்க்கமாகக்கொண்டு அவ்வழியொழுகும் கடப்பாடுடையவர்கள், அவ்விரு வழியாற் பெருகிவரும் பேரன்பினால் திருவடிச்சார்பினையுடைய திருத்தொண்டை இடைவிடாதியற்றி வாழ்கின்றவர்கள் என்பதாம்.

இப்பாட்டான், மேற்கூறிப்போந்த நிஷ்களசகனத் திருமேனியுடையோனாகிய அரி யானை, ஒன்றாகவும் வேறாகவும் உடனாகவும் கொண்டவாழந் திறமுடையவர் தில்லை வாழ் அந்தணர்களென்று சொல்லப்படும் அவர்களது பெருமையும், பேரண்பையும், அடித்தவமாகிய பெரியதவத்தையும் கூறப்பட்டது.

(க.)

பொங்கிய திருவில் நீடும் பொற்புடைப் பணிகள் ஏந்தி
மங்கலத் தொழில்கள் செய்து மறைகளாற் றுகித்து மற்றும்
தங்களுக் கேற்ற பண்பில் தரும்பணி தலைநின் றுய்த்தே
அங்கணர் கோயில் உள்ளா அகம்படித தொண்டு செய்வார்.

(எ - ழு.) காணுந்தோறும் அதிசயத்தை மேன்மேல் விளைவிக்கும் பேரழகினையுடைய திருவாபரணங்களைத் தமது கரங்களில் ஏந்திக்கொண்டு, நடராஜமூர்த்தியினிடத்திற் சென்று, அகண்டாகார சோதிமயமாய்ஒளிவிடும் அவனது பொன்மேனிமுற்றும் அந்த நவரத்திருபரணங்களை அவ்வவ்வங்கங்கள் நன்றாய்த் தனித்தனி காணப்பட்டு கண்டு களிக்குமாறு அவலங்கரித்தலாகிய அரியபணியைச்செய்து, வேதமொழிகளாற் போற்றிப் பின்னர் அன்பிற்றலைபபட்டிநின்ற செய்துவண்ணுவனவாகிய நாவேந்தியாதிபணி களைச் சிவாகமங்களிற் கூறியுள்ளபடி அவ்விதியிற் றலைபபட்டிநின்ற அன்பினைச் செலுத்தித் தாங்கள் வேண்டுமாறெல்லாம் செய்யுந்திறமறிந்து செய்துவருதலாகிய இவ் வகத்தொண்டை, கருணைகோக்குடையாரது சிற்றம்பலத்துள் செய்பவராயுள்ளவர்கள் என்பதாம்.

இப்பாட்டான், அரியானைத் தமதுசிந்தையின்கண்ணே வைத்துள்ளாராகிய தில்லை வாழந்தணர்கள், சிற்றம்பலத்துள் வீற்றிருக்கும் தங்கன்தலைவனாகிய பொன்மேனியனை நவமணிப்பூண்களால் அழகுசெய்தும், வேதங்களாற் றுகித்தும், பின்னர் தங்கள் அன்பு நிறையுமளவும் எண்ணிச்செய்வதாகிய ஆவகளுதி பூஜோபசாரங்களைச் சைவாகமவிதி குன்றாமல் செய்து வருவார்களென்று கூறப்பட்டது.

தலைநின்றயத்தே - தங்களுக்கேற்றபண்பில் தரும்பணி அங்கணர்கோயிலுள்ள அகம்படித் தொண்டுசெய்வார் எனக்கூட்டுக.

வேதவொழுக்கம் சைவவொழுக்கத்தையும், சைவவொழுக்கம் வைதிகவொழுக்கத்தையும் உடலுயிர்போல் தழுவியிருக்கும் பண்பினை யுடைத்தென்னும் தன்மையினையுணர்ந்து வைதிகவொழுக்கத்தோடு சைவவொழுக்கத்தையும் உரிமையாகக்கொண்டு வைதிகசைவொணவாரும் பண்பினொன்பார் * தங்களுக்கேற்ற பண்பில் தருங்குணிதலைநின்றயத்து என்றார். கோயிலுள்ளாராகிட அங்கணர்(நடராஜமுர்த்தியின்)து திருமேனியிற் பொருந்தவதாகிய அலங்காரத்தோடு பூஜித்தலாகிய தொண்டில் கடப்பாடுடையவொன்பார் அங்கு யாதோயிலுள்ளாராகிட அகம்படித்தொண்டுகோயவர் என்றார். அல்லதா உம் தம்மோடு ஒத்தவராகக் கூறிய தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் தமமாட்டுப் போர்ப்புடைராய் “எண்ணிலாகம் இயம்பிய இறைவர்தாம்விரும்பும், உண்மையாவது பூசனை” என இவ்வாசிரியர் பின்னே கூறியுள்ளபடி. சிவாகமங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கும் பூஜாவிதிகளில் ஒன்றேனூர் தவராமலும் விடாமலும் ஆறுகாலங்களிலும் தமதுள்ளக் களிகூருமாறு தமதுபோதத்தோடு பொற்புலன்கரணமுற்றும் இறைவனுள்ளத்திற் பொருந்துமாறு செய்யும் தொண்டில் வலிந்த அன்பினையுடையவொன்றலுமாம்.

நிருத்தகோலங்கொண்டு நின்றருளும் இத்திருமேனி எங்கனது பிறவிலுழக்கறுக்க வந்த கோலமல்லவாவென்று அத்திருமேனியின் அருமையைநாடி 'அரிய நவரத்தினக் களாலாகிய ஆபரணங்களை அத்திருமேனி முற்றும் அணிந்து நாங்கள் பத்தராய்ப்பாடமாட்டோம், பரமனை பரமயோகி எத்தினுற் பத்திசெய்கோம், ஆகலின் எங்களை நீஇகழவேண்டாம், முத்தனே, முதல்வா, தில்லை அம்பலத்தாமிக்கின்ற அத்தா, அடியோங்கள் இம்மண்ணுலகில் வந்தகாரணம் உன் ஆடல்காலனும் பொருட்டல்லவா என்னும் பொருளும், சிந்தையைத் திசைப்பியாதே செறிவுடை அடிமைசெய்ய, எங்கள்தந்தையாகிய நீ அருளிச்செய்யாய், யாது நாங்கள் செய்வது என்னே, செந்தீயார் வேள்வியோவாத் தில்லைச்சிற்றம். வத்த, அந்தியுட்பகலும் ஆட அடியினையலக்கொல்லோ என்னும் பொருளும், நெஞ்சினேத்துடமைசெய்து நனைக்குமா நினைப்பியாதே, வஞ்சமே செய்தியாலோ வானவர்தலைவனே நீ, பஞ்சடைகோலத்திலே மல்குசிற்றம்பலத்தே, அஞ்சொலான் காணந்த அழகன்யாடுமாறே என்னும் பொருளும், மண்ணுண்ட மாலவனும் உலர்யிசை மண்ணினனும், விண்ணுண்ட திருவுருவம் விரும்பினார் காணமாட்டார், திண்உண்ட திருவேயிக்க தில்லைச்சிற்றம்பலத்தே, பண்ணுண்ட பாடலோயும் பரமயோடுமாறே. என்னும்பொருளும் அமைந்துள்ள வேதமொழிகளால் துதித்துப்போற்றுவார்.

* வைதிகவொழுக்கமுடையார்க்குச் சைவவொழுக்கம் ஏற்றபண்பினையுடைத்தானதாயும், சைவவொழுக்கமுடையார்க்கு வைதிகவொழுக்கம் ஏற்றபண்பினையுடைத்தானதாயும் இருத்தலின் தங்களுக்கேற்றபண்பின்னவும், வைதிகவொழுக்கத்தால் செய்யத் தருமபணி - சிவபெறெய்தற்கான சிவதத்வநிலையை யாராய்தலாகலான் அப்பணியினும், சைவவொழுக்கத்தார் செய்யத்தருமபணி சிவானந்தம் எய்தற்கான அன்புநிலையை மெய் (உடம்பு) த்தொண்டின் வழியாய் இயற்றுவதாகலான் அப்பணியினும் தலைப்பட்டு நின்றியற்றும் வைவாக்கியசேராகலின் அப்பணியினும் தங்களுடைய இச்சாகாணக் கிரியைகளைச் செலுத்தி அவ்விருபணிகளையும் உள்ளத்துட்பொய்யாது இயற்றிவருந் தன்மையுடையவராகலின் தருமபணி தலைநின்றயத்தே அகம்படித் தொண்டுசெய்வார் எனவுகூறினார். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் கோயில் தேவாரத்திலவருவன.

சிவதத்வார்த்த பிரதிபாதமாகிய வேதமொழிகளால் போற்றுவதல் ஆத்மாக்களாகிய நாங்கள் சிவமேயாய் நின்றற்குச் செய்யக்கடவதான தொண்டெனவும், அத்தொண்டன் சிவமேயாய் அல்தாவது, சிவனது ஞானமயமேயாய் நிற்கப்பெற்ற

வேதம் - துதிப்பதற்குத் தகுதியுடைத்தென்று அவ்வேதமொழிகளாற் றுதித்தது போல், அருச்சித்தலாகிய பூஜாங்கத்திற்கு ஆகமம் தகுதியுடைத்தென்று அவ்வாகமத்திற் கூறியுள்ளவாறு பஞ்சசுத்திகளை இயற்றி, அதன்பின்னர் சத்தியாதி சத்திபரியந்தம் செய்வதாகிய பீடபூஜையும், தண்டபங்கி, முண்டபங்கி, வக்திரபங்கி என்று சொல்லப்படும் முறையாக நியசிக்கும். அஷ்டத்திரிம்ஸத் கலாநியாசங்களும், அதன்பின்னர் செய்யப்படும் வித்பாதேக நேத்திரங்களும், * ஆவாகனாதி பத்துசம்ஸ்காரங்களும், வயாங்கபோகாங்கங்களும், ஆவாண பூஜைகளும் இவையெல்லாம் செய்துமுற்றிய பின்னர் செய்யப்படுவனவாகிய தாபதிபைசவேத்திப தீபாராதினையாதி உபசாராதிகளுமாகிய அகம்படித்தொண்டு செய்வார். (ச)

வருமுறை யெரிமுன் ிரமடி மன்னுபிர் அருளால் மல்கத் தருமமே பொருளாக் கொண்டு தத்துவநெறியிற் செல்லும் அருமறை நான்கி னோடா றங்கமும் பயின்று வல்லார் திருநடம் புரிவார்க் காளாம் திருவினாற் சிறந்த சீரார்.

(எ 31.) அனுகியாயுள்ள ஆன்மகோடிகள் இறைவனருளால் உலகில் நிறைந்து வாழ, ஆகவனியம், கருகபத்திபம், தகூணுக்கினி எனனும் முத்திகளையும், வேதத்திற் கூறப்பட்டவரும் முறைபடி வளர்த்து, அங்கனம்வளர்த்து வருதலாகிய வைதிக தருமமே அறத்தின் பொருளாக்கொண்டு, முதனூலெனப்படும் அரிய நான்குவேதங்களோடு ஆறுசாத்திரங்களையும் முறைபபடி கற்று வல்லவராயுள்ளவர், (அவ்வவைதிகநெறியிலின்று அவ்வறத்தையளர்த்து வருவதேமல்லாமல்) சைவநெறியிற் கூறப்பட்டுள்ள கத்துவவழியாற் செல்லும் ஆனந்தவாண்டவத்தைச் செய்யவல்ல இறைவர்க்கு, அடிமையாகும் அருட்செல்வத்தினுலும் சிறத்திருக்கும் பெருத்தன்மையை யுள்ளவர் என்பதாம்

மன்உயிர் அருளால் மல்க வருமுறை எரிமுன்று ஓம் தருமமே பொருளாக் கொண்டு அருமறைநான்கினோடும் ஆறங்கமும் பயின்றுவல்லார் தத்துவநெறியிற் செல்லும் திருநடம்புரிவார்க்கு ஆளாம் திருவினாற்சிறந்தசீரார் எனக்கூட்டுக.

இவ்வந்தணர்கள் தாம்மெற்றேறு உலகெலாம் பெற்றுப்போறுநினைத்தல் தருமமாகலானும், அங்கனம் நினைத்தவண்ணமே செய்யத்தனிதல் அதன்பொருளாகலானும், அத்தருமத்தையிற்றதற்கான அருமறைநான்கினோடு ஆறங்கமும் வன்மையாகப் பயின்றள்ள ராகவிலனும், அத்தில்லைவாழ்ந்தணர்கள், அனுகியே மும்மலச்சார்பால் மல்கியிருக்கும் உயிர்கள் அம்மும்மல்கினின்றும் நீங்கிவரும் முறையாக, எனவே - இருவினையொப்பும், மலபரிபாகமும், சத்தினிபாதமும், முறைபபடிவா, இம்மூன்றும் வரவே நடனஞ்செய்தருளும் இறைவனுக்குமுன்னே மூன்ற்களிகளையும் வளர்த்தி, சிவமத்திரங்களால் மலத்திரயங்களும் சம்ஸ்காரம் ஆகும்வண்ணம் உள்ளத்துட்கருதி முறையானே ஆவூறுதிகொடுத்து அது முற்றும்பருவத்தில் திருவருள்ளாட்டம் உண்டாம்வண்ணம்

வன்மையான், காயமுங் கரணங்களும் இவ்விரண்டின்வழியாய் அனுபவிக்கப்படும் போக விஷயங்களும் சிவமேயாய் அஃதாவது சிவனது கிரியாமயமேயாய் நிறற்றகுச் செய்யப்படுவதான் தத்திரார்த்தப் பிரதிபாதமாகிய ஆகமமொழிகளாற் சிவன் தனது இச்சாமாத் திரமாய்க்கொண்ட திருமேனியில் செய்யப்படுத்தொண்டெனவும், திருவருளா லுணர்ந்து; தங்களுடைய அகம் (உள்ளம்) இறைவனாக (உள்ள)த்தும், இறைவனது அகம் தங்கள் அகத்தும் படிந்து என்றும் வாழ்வதற்கு மேலேசொல்லிய அவ்விருவகைத் தொண்டினை யும் செய்வாரென்று கூறினார்.

* ஆவாகனம், ஸ்தாபனம், சந்திகானம், சந்திரோதனம், அவருண்டனம், தேனுமுத் திரை, அர்க்கியம், பாத்தம், ஆசமனம், புஷ்பதானம் ஆகபத்து.

பசினோய்முதலியவற்றைப் போக்க அந்தயாகம் பாயன்படாதோவெனின்; அஃகுணை
தவே இவ்வாறுஞ்செய்யுள் எழுந்ததென்க.

எங்ஙனமெனின், திருச்சிற்றம்பலத்தைக் காணப்பெற்ற மெய்ஞ்ஞானிகளாகிய
மெய்யன்பர்கள் இறைவனைநோக்கி மாமியமும் கண்பமும் நீங்காது நிற்றற்கிடமாயுள்ள
இப்பிறவிபை இன்னமும் பாலிப்பையோ என்று பிறவிக்கஞ்சி ஏத்துவராயின், கற்பூரச்
சோதியைக்காட்டி அலகில் சோதியனைக் காட்டும் அந்தணர்கள் அவர்களைநோக்கி அன்
பர்கள்! நீங்கள் ஏன் அஞ்சுகின்றீர்கள், உங்களுக்குப் பிறவியை நாம் உபாக்குவோ
மென்னுங் குறிப்புத்தோன்றவன்மே நடராசன் பஞ்சாக்கரத்தைக் குறிக்கும் அபாயகரத்
தைக் காட்டுகின்றான். ஆகலின் நீங்கள் அப்பாஞ்சாக்கரப்பொருளை இடைவிடாது
சிந்தனைசெய்யுங்கள். செய்து வருவீராயின் அச்சிந்தனை விசேடத்தான் நீங்கள் எடுத்த
இப்பிறவி ஒழியுந்தருணத்தில் அடைப்படுமெனவது குஞ்சிசபாதமே யாமென்று அப்
பதத்தை ஓர் திருக்கரத்தை வீசிக்காட்டுகின்றான். அச்சிபாதத்தில் உங்கட்கு ஐக்கியங்கட
மளவும் பிரார்த்தவினை வாதிடாஅலும் பேதிமாமலுமிருக்கவும், உங்களுக்கு வேண்டும்
அன்னம்பாலிக்கவும், பொன்னும்பாலிக்கவுமே கடராஜமே டெண்ணப்பட்ட நாங்கள்
அவனது மறவிலாபரின்வந்து, மறிலா பொழுத்கும் பூண்டு, ஒதலாதி அரதொழிலைக்
கைக்கொண்டு அத்தொழிலின் ஆட்சியி (சிறப்பி)னால், வடிவம் தனமும் மனமும் குண
மும் குடியும் குலமும் குடிபோக்கச்செய்யுந் வறமை, உடலோடு நீங்காதிருந்த வருத்
தும் பசி ஆகிய இவ்விண்டாஅலும் வரும் கலியை (துன்பத்தை) நீக்குவோமென்ற.

அறகொழில்சனாவன, —ஒதல்ஒதவித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தல் சுதல்ஏற்றலாம்.
ஒதலாவது, - இறைபணிமுழுவது நிற்றலாம், எனவே, உடம்புநிற்கும் கடமும் அது
கொண்ட வினைப்பயனும், அதனைப்பனுபவித்தற்குத் துணைக்காரணமாய் உடன்கிற்கும்
முயற்சியும் ஒருவாற்றானும் நீங்கலாகாமையின் அவை “சுண்டு பரமேஸ்வரன் இவ்
வான்மாவாய் நின்றமுறைமையான் அவனிடத்தென்னுகின்றற்குத்” தடையாசலான்,
அத்தடையநீக்குதற்கு “அவனருளாலல்லது ஒன்றறையுஞ்செய்யமாளுக்கீவ அஞ்ஞான
கண்மயப் பிரவேசியா” என்றும்சித்தாந்த அதிகாரணத்தை உததலாம்.

அஃதாவது, —நாம்செய்யும் செய்திக்கு முதல்வன் செய்தியையின்று அமையாதாக
லின் நாம்செய்வனவெல்லாம் அவனருளின்வழிநின்ற செய்தவேபாயின் மாமியமும்
கண்பமும் நாம் இறைவனோடு எஞ்சுகின்றற்குத் தடையாய் வந்ததாக்கா; ஆகலான்
அவை தாக்காயைப் பொருட்டாகச் செய்துபிட்டு உடம்பாதல்பற்றி பசுபுணியை மரவாது
நிற்க வேண்டும் என்ற கற்றணர்வதேயாம். (புறமுதல்நெழிசீ).

இனி ஒதவித்தலாவது, —இங்ஙனமான வெதாத்தத்தெளிவாகிய: சித்தாந்ததிகா
ணத்தை ஒதப்பெற்றபின்னர் நாம்செய்யும் செயலெல்லாம் அருளின்வழிநின்ற செய்த
லாகிய இறைபணிநிற்பார்க்கு “பரமேஸ்வரன் பரிபாதத்தை அந்நாயுடையணங்குதல்”

என்னெனின், —பாசத்தோடுஎகனுகி மாமியமாய் கண்பவழிநின்ற சிவப்பற்
றொழிந்த வழி விடயத்தோற்றமுண்டாய் அறிவிச்சைசெயல்ங்கள் அவ்வழியுழன்று விட
யானந்தத்தை எய்தப்பெற்று சுதமுறுதல்கோல், இறைவனோடு எகனுகி அருள்மயமாய்
அவ்வருட்செயலின்வழிநின்ற பாசப்பற்றொழிந்தவழி சிவத்தோற்றமுண்டாய் அறிவிச்
சை செயல்ங்கள் அவ்வழியுழன்று சிவானந்தத்தை எய்தப்பெறவதாய்க்க, இவ்வண்மைய
யுணராதவாதிகள், எகனுகி இறைபணிநிற்பார்க்கு மேல் செய்தக்கடவதொன்றிலலை.
எனெனின், இருநீக்கமும் ஒளிவிளக்கமும் உடனிகழக்காண்டல்பேரால் பாசநீக்கம்
உண்டானபோதே சிவவலிளக்கமும் இடைபிடின்றி உடனிகழக்காண்டலின் அறி
விச்சை செயல்ங்கள் அங்ஙனம்உழவ்வதனால் வரும்பயன் என்னெனென்று சிவவலிளக்க
மெனப்படும் சிவானந்தமாகிய பரமசுகத்திற்கும், இறைபணிநிறற்றலாகிய அருள்விளக்

சுததிற்கும் வேற்றுமையுணராது அருள்விளக்கமே ஆனநகவிளக்கமெனக் கருதிச் சிவதவத்தை யிழக்கின்றனர்

அங்குணம் ஆனந்தவிளக்கத்தை யிழக்கின்ற வாதிகளோடுககி பாசநீக்கம், சிவபபேறு என்னும் இருவகைப்பயனில், இருள்நீக்கத்தில் ஒளிவிளக்கம்போல, பசுதவீக்கத்தில் அருள்விளக்கபாதத்திரையேயன்றி ஆனந்தவிளக்கமெனப்படும் சிவபபேறு உடன்றிகழா; ஆகலான் ஏகனாகி இறைபணிநிற்றலாகிய அருள்விளக்கத்தில் அறிவிச்சைசெயல்கள அயரா அன்பில் விடயிசுருமாயின் அரண்கமல் செல்லுதலாகிய சிவபபேறெய்தவரும் என்று ஒதுவித்தலாம் இது ஐந்தாம் தொழி

இனிவேடபித்தலவது,—அரணதுபூர்பாதத்தை யணைய அறிவு இச்சை செயல்கள் மூன்றையும் கலைப்பத்செய்து அவ்வழி நிற்கப்பெறுதலையாம்
என்னையெனின், “இறை ணிதிற்க” என்றதனை ஒதுப்பெற்றதனால் பாசமீக்கி அருள் விளங்கப்பெற்றும, அதுவிளங்கியவழி, அரணது மீபாதத்தையணைய இச்சை துடப்பெற்று அவ்விச்சை அதிகரித்தவழி அதியிலுன் பறவாதேகத அறிவிச்சை செயல்கள் மூன்றையும் அவ்வழிநிறுத்தது கலாகிய யாகசசெயலில் தலைபட்டும் இருத்தலாம். இது மூன்றாம் தொழி

இனி வேடபித்தலவது,—பசுதவமீக்கி அருள்விளக்கம்பெற்று ஆனந்தவிளக்கம் எய்தப்பெறுதலாகு அது எத்தகையது அவாகளது அறிவிச்சைசெயல்களை வேட்பித்தல்
என்னையெனின்,—பசுதவமீக்கி பெற்ற சிவன்முத்தாகு சிவபபேறண்டாக வேண்டுவது இன்றியமையாதசெயலாகலின் அவாகள் அசசிவ பேற எய்துகையது அவாகளது அறிவை மலங்கழுவுவதிலும, இச்சையை அன்பரொடுமருவுவதிலும, செயலாக திருவேடத்தையும சிவாலயத்தையும கொழுவிதிலும வியாரிசுருமாறு செய்யுமசெயல்களாம். இது நான்காம் தொழி

இனி மதலவது,—நருத்தனுக்கு நிறைந்தகோலமாயுள்ள திருநீறளித்தலாம்
என்னையெனின்,—அங்குணம் வியாடரிசுருமாறு செடதபின்னா திருநீறு உணமாசாகிய ஆணவமலத்தைக் கழுவுவதாயும, புண்பைத்தனமையும, அவலத்தனமையும, பாவத்தனமையும உடையகண்டமலத்தைத் தவிர்பதாயும அறுப்பதாயும, ஆசையைவினைவிப்பதாகிய மாயாமலத்தைக் கெடுப்பதாயும உள்ளதாலின் அநீற்றை அமமுமமவமுங் கழுவுவதற்குக் கொடுத்தலாம்

அத்திருநீற்றால் சிவன்முத்தாகள மலத்தைக் கழுவுப்பெற்றதனால் உடம்பிதா தீர்ந்து வருத்தத்தணிந்து இன்பமுற்று பெருமைபெற்றபின்னா அவாகளுக்குப் பதநிய்யாதி போதத்தைத்தந்து அன்பரொடு மருவுவதற்கு மதியைத்தருவது அத்திருநீறேயாகலின் அதனையேகொடுத்தலாம்

அன்பரொடு மருவியபின்னா, அவாகளுக்கு மலத்தைக்கழுவி அன்பரொடுங்குட்டிய அத்திருநீற்றைத் தமதுமகனாகக்கொண்ட குணமிகைக்கையாகலோம் சாகியாகுட்டம் கண்டிகைக்குமட்டி நிலபெறச்செய்த கருணை உள்ள ஆலவாயானாகிய இறைவனனரேறெவன்று அவனெழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்துக்குச்சென்று அவனைக் காணும ஆசையை எள்ளுஞ்ஞெருண்ணம் செய்வது அத்திருநீறேயாகலின் அதனையே கொடுத்தலாம். இது ஐந்தாம் தொழி

இனி ஏழாவது,—இவ்வாறு மலங்கழுவி, அன்பரொடுமீது, ஆலயநதொழும அரநெறியைக் கடைப்பிடித்த சிவன்முத்தாகளது உடல் பொருள ஆவிகளை நீவார்த்துக் கொள்ளுதலாம்.

என்னையெனின், சிவன்முத்தர்கள் அன்பரொடு இணங்குவதும், ஆலயத்தைவழி பழுவதும் இலக்கணமாகவிருக்க, அதனை மேலோங்கவொட்டது தங்கருவ களைகட்டா

யுள்ளது மும்மலங்களேயாம். அம்மும்மலங்களும் விளைதற்கு இடமாயுள்ளது உடல் பொருள் ஆவிகளேயாம். ஆகலான், ஆணவமலம் விளைதற்கிடமாயுள்ள உயிரையும், கன்மமலம் விளைதற்கிடமாயுள்ள பொருளையும், மாயாமலம் விளைதற்கிடமாயுள்ள உடலையும் களைவானெண்ணி அச்சிவன்முத்தர்கள் பத்திரபுஷ்பபலன்களைக்கொண்டு அவைகளால் நடராஜப்பெருமானை அருச்சினைபுரியவருவாராயின் அவர்கள்பால் அம்மூன்றையுமே சங்கற்பஞ்செய்து நீர்வார்த்துப் பெற்று சிவார்ப்பணம்செய்து, அதனால் அவர்களுக்குண்டாகும் பேரன்னைப் பெறும்பேறாகப் பெறச்செய்தலாம். இதுஆறுமுகத்தோடும்.

இவ்வாறு கில்லைவாழந்தணர்கள் சிவன்முத்தர்களது உடல் பொருள் ஆவிகளைச் சிவார்ப்பணஞ்செய்துபின், அம்மூன்றையும் நடராஜன் ஏற்குமாறுசெய்து, அச்சிவன்முத்தர்களைநோக்கி உடலும் ஒழியுமளவும் அன்னமும் பாலிப்பான், பொன்னும் பாலிப்பான், அவ்வும் ஒழிந்தவழி இன்னமும் பிறவாவண்ணமும் செய்யான் என்று ஆசிகூறுவர்.

இவ்வுண்மைதோன்றவே—“அறதொழில் ஆட்சியாலே அருங்கலிகீக்கியுள்ளார் எனவும், உறுவது நீற்றின்செல்வம் எனக்கொளும் உள்ளமிக்கார் எனவும், பெறுவது சிவன்பாலன்பாம் பேறெனப்பெருகிவாழ்வார் எனவுபுகுறினார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளும் “கற்று ஆங்கு எரியோம்பிக் கலியை வாராமே, செற்றார்வாழ்” என்று ஒதியருளினார்.

நடராஜன் சிவன்முத்தர்களுக்கு அன்னமும் பொன்னுமளித்து மீண்டும் பிறவாவண்ணம் செய்வானென்பதை—“அன்னம்பாலிக்குந் தில்லைச் சிற்றம்பலம், பொன்னம்பாலிக்கும் மேலுமிப்புகிசை, என்னன்பாலிக்குமாறுகண் டின்புற, இன்னம்பாலிக்குமோ இப்பிறவியே” என்று திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்.

இப்பாட்டான், (திருநடம்புரிவார்க்கு ஆளாய், மன்னுயிர்காக்கும் கருமமே பொருளாக்கொண்ட) கில்லைவாழந்தணர்கள் பிறப்பொழுக்கங்குன்றாத குலவொழுக்கத்திற் சிறந்தவர்களென்றும், அவ்வொழுக்கத்திற் சிறந்திருப்பதற்கேற்ப ஒதலாதிபண்டிதத்திறத்தில் ஆணதன்மையுடையவர்களாய் கலியை நீக்கிக்கொள்ளுந் திறமுடையவர்களென்றும், அத்திறத்தால் நீற்றின்செல்வமே எல்லாத்தன்பங்களையும் போகரும் பாக்கியமென்று போற்றும் உள்ளத்திற்சிறந்தவரென்றும், அவ்வனமான பாக்கியங்கிடைக்கப்பெற்றதனால் சிவன்பாலன்பே பெறத்தகுப பேறெனப் பெருகிவாழ்பவர்களென்றும் கூறப்பட்டது.

(சு)

ஞானமே முதலா நான்கும் நலவயறத் தெரிந்து மிக்கார
தானமும் தவமும் வல்லார் தகுதியின் பகுதி சார்ந்தார்
ஊனமே லொன்று மில்லார் உலகெலாம் புகழ்ந்து போற்றும்
மானமும் பொறையும் தாங்கி மனையறம் புரிந்து வாழ்வார்.

(எ - னு.) ஞானத்தை முதலாகவுடைய ஞானமுதலிய என்னினையும் குற்றமற ஆராய்ந்துணர்ந்து தெளியில் மிகுந்திருப்பவர், அத்தெளிவின் மிகுதியால் எல்லாப்பொருளையும் சிவன்பாலாக்கும் தானத்திலும், தனுக்கானதிகளைச் சிவநெறியில் நிற்கச்செய்யும் தவத்திலும் வல்லவராயிருப்பவர், (அவ்விரண்டு முடைமையால்) தகுதி எனப்படும் அன்பென்னும் பகுதியைச் சார்ந்திருப்பவர்;(அன்பின்பகுதியைச் சார்ந்திருப்பவராகவே) மும்மலச்சேட்டையின் விசுதியாகிய துன்பக்கூறுபாடுகள் ஒறுசிறிதும் இல்லாதவராயினார்; அவையிலவராகவே உயர்ந்தோரெல்லாம் புகழ்ந்துபோற்றத்தரும் மானத்தையும் பொறையையும் மறவாது தாங்கிக்கொண்டு இல்லறத்தை நடத்திவாழ்கின்றவராயிருப்பவராயினார் என்பதாம்.

“உடம்பின் கண்ணதாகிய பிராரத்தவாசனை உயிர்க்குத்தாக்குவதாயுள்ள அவ்வளவு காலமும், அதனானவரும் விருப்பவெறுப்புக்களும், அவைபற்றி அறியாபட்டுவரும் மண்

முதலாகக்கூறப்படும் மாயைகளுநீ, அவைபற்றிநிகழும் விபரீதவுணர்வும் ஆகிய அசத்தாக்கள் நீங்கியவழியும் வந்துகூடி மேம்பட்டுவருவனவாகலான் அவ்வளவிற்கெல்லாய் மூலமாகிய பிரார்த்தவாசனை பற்றறக்கழிந்தாலன்றி அவ்வசத்தைக் கீழ்ப்படுத்தும் மெய்யுணர்வு மேம்படுத்தல்கூடாதாகலின், அவ்வாசனை பற்றறக்கழித்தற்பொருட்டு, திருவேடத்தையும்சிவாலயத்தையும் உடழிபடவே அவ்வினைநீங்கி மெய்யுணர்வு மேம்பட்டு நிகழும் ஆகலான் அன்பினால் அங்குனம்வழிபடுவாயாக” என்றுகித்தாத்தத்தில் உதாரணமாகிய இயைபுகூறுதலின் இவ்வியைபுணர்ந்த பெருமக்களே அவ்வந்தணர்களாகலின் ஞானம் திற்சரியை கிரியை யோகம்ஞானம் என்னும் நான்கினையும் குற்றமுறத்தெரிந்து மிக்காராய்க் கானத்திலும், தவத்திலும் வல்லராய்த்தருதியின்பகுதியைச் சார்ந்தவராயினார். எனவே-அறிவிச்சையெய்கள் மூன்றும் பத்திவசப்பட்டு ஞானசம்பந்தமுடைய சரியை கிரியாயோகங்களின் வழியாய்ச் செய்யக்கடவனவாகிய வழிபாடுகளை அயரா(நீக்கமில்லா) மல் செய்துவந்தாலன்றி ஞானத்தாற்பெறப்படும் துரியாதீத நிலைக்கண்ணதாகிய சவானுபூதியிலுண்டாகும் பரமசுகம் நீங்காதிருக்கப்பெறுதல் கூடாதென்பதனை சந்தேகமென்னும் நவையுற என்றும்த்தெரிந்தவராய், அப்பரமசுகம் நீங்காதிருத்தற்பொருட்டு நடராஜ சூர்த்திக்குச் சரியையின்வழியாய்ச் செய்யக்கடவதாகிய வழிபாட்டினால் விருப்பு வெறுப்புக்கிடஞ்செட்டும் புண்ணிப்பாவப்பயனாலும், புண்ணியாவப் பலகாரணமாயும் பொருத்துகின்ற கன்மமலச்சேட்டையைத் தடுத்தும், கிரியையின்வழியாய்ச் செய்யக்கடவதாகிய உட்பூணை புறப்பூணையாகிய வழிபாட்டினால் நிலமுதல் மோகினியிறுக்க காணப்படுகின்ற மாயாமலச்சேட்டையைத் தடுத்தும், யோகத்தின்வழியாய்ச் செய்யக்கடவதாகிய ஆதார நிராதாரமாகிய வழிபாட்டினால் ஆராதாரங்களில் அந்தந்த ஆதாரங்களுக்குரிய திவ்யரூபங்களைக் கற்பித்துக்கொண்ட தியானித்தலாகிய சுட்டரிவும், நிராதாரயோகத்தில் முன்போல் திவ்யரூபங்களைக் கற்பித்து ஆக்குவதொழிந்து சைதன்ய சொரூபத்தை பாராதே பார்த்திருத்தலாகிய சுட்டரிவும் ஆகிய விபரீதவுணர்வைக கொடுக்கும் ஆணவமலச் சேட்டையைத்தடுத்தும், தங்களுடைய உடல் பொருள் ஆவிகளைத் தங்கள்பால் ஊண்டணத்தைமொழிந்து ஞானநுணத்தைச் செய்தருளும் ஞானநுணமூர்த்திக்குக் கொடுக்குந்தானத்திலும், இக்கனப உடல்பொருள் ஆவிகளாகிய சத்தசத்துக்களின் வழியாய்ச் சேட்டிப்பதாகிய மும்மலச்சேட்டைகளை நீக்கியவழியும் இச்சேட்டைகளுக்கெல்லாம் மூலமாகிய பிரார்த்தவாசனை வந்துகூடுவதாகலான் அவ்வாசனை பற்றறக்கழிந்தாலன்றி மும்மலச்சேட்டையாகிய அவ்வசத்தைக் கீழ்ப்படுத்தும் ஞானம் (அஃதாவது, துரியாதீத நிலைக்கண்ணதாகிய சவானுபூதியிலுண்டாகும் பரமசுகத்தைக்கொடுப்பதாகிய மெய்ஞ்ஞானம்) மேம்படுத்தல் கூடாதாகலின் அந்த மெய்ஞ்ஞானம் மேம்பட்டுநீங்கியும், அதுநிகழ்த்தற்குப் பிரார்த்தவாசனை வன்மைபெற்றிருத்தலால் அவ்வன்மை பற்றறக்கழிவதற்கும், திருவேடத்தையும் சிவாலயத்தையும் நாடிவழிபடுதலாகிய தவத்திலும்வல்லராய், இவ்வன்மைகுன்றுவண்ணம் அரண்முகிலில் செலுத்தத்தக்க அயரா அன்பென்னும் பகுதியைத் தருதியாகச்சார்ந்தவராய், இச்சார்பின் உறுப்பான் ‘தில்லைமாகாச்சிற்றடபலவனார்க்கு எல்லையில்லதோர் அடிமைபூண்டு” “புண்ணியாவம் பொருத்தும் இக்காமியத்தானவரும் அல்லல் என்செய்யும்” “மண்முதல் மாயையினால்வரும் அருவினைஎன்செய்யும்” “கண்ணிய அஞ்ஞானங்காட்டும் இவ்வாணவத்தானவரும் தொல்லைவல்வினைத்தொண்டந்தான் என்செய்யும்” என்று தெளிந்தஞானத்தால் இனிமேல் எங்களுக்கு வரக்கடவனவாகிய ஊனங்கள் ஒன்றுமில்லை என்று இறுமாப்புடன் வாழ்வார்.

இவ்வாறுவாழ்கின்ற இவர்கள் சிவத்வவிளக்கமெனப்படும் சிவப்பேற்றையும், அது கூட்டும் அருள்விளக்கமும் வேண்டாது, பாசநீக்கமேவேண்டித் தம்மையே பொருளாகப் பெறுவோர் அவாவும் துறவறத்தை அவாவாது நல்லோர்வேண்டும் இல்லறமாகியநல்லறத்தைவேண்டி அதனை எப்பொழுதும் இனிதுடனியற்றியாழ்வார். ஏனெனின், —“மோட பக்குழையும் அனீச்சம் முகந்திருந்து, நோக்கக் குழையும் விருந்து” என்ற பெரியோர்

சொற்படி முகம்வேறுபட்டுப் பார்த்தவளவில் குழைந்துபோம் மேன்மைவாய்ந்த மாண மிக்கார் விருந்தினரெனப்படும் அரண்மையோ யாகவினாலும், அவ்வடியார்க்கு அமுதுசெய் வித்தலினும் மண்ணினிற் பிறந்ததென்ற பெரும்பயன் வேறென்றில்லையாகவினாலும் அப்பெரியபேறு இல்லாததால்ல்லது அமைபா தாகவினாலும், அவ்வில்லாதத்தையே போற்றமெனக்கொண்டு குலங்களிற்சிறந்த நான்கு குலத்தவராயினும், அக்குலங்களிற் சேராதவராயினும், உலகத்தாராற் றொள்ளப்படும் நலத்தினராயினும், நலமொழிந்த தீயை யெல்லாம் நிறைந்தவராயினும் அவர்களறிவு சங்கரரிடத்துப்பொருத்திய அன்புடையது என்றகாணப்பெறும் அடியார்களாயின் அவர்கள் யாதுவேண்டினும் அதனை இல்லை யென்றது கொடுத்தலில் மாணமும், அங்ஙனங்கொடுத்தலினால் எவ்வகைத்தான னேமலுலகம் இல்லெனினும், எவ்வகைத்தான நாகலோகம் வருவதெனினும் அவைகளைத் தாங்கும் பொறையும் உடையவராய் உலகெலாம் போற்றவாழ்வாரென்று கூறப் பட்டது.

இப்பாட்டான், வைதிகநெறியால் அறத்தையும், சைவநெறியால் அன்பினையும் பெற்றுள்ள தில்லைவாழ்த்தணர்கள் அணுபகூபாகக்கொள்ளும் சரியையாதிகளைவிட்டு சம்புகூபாகக் கொள்ளும் ஞான யோகக்கிரியை சரியைகளைத் தெரிந் துணரும் அறிவிற் சிறந்தவரென்றும், அந்நான்கும் நிலபெறுமாறு தானத்திலும் தவத்திலும் வல்லவராயிருப்பவரென்றும், அந்தவன்மையால் புலன்வழிசாராது சிவஞானத்தையே சார்ந்திருப்பவரென்றும், அச்சார்பால் அநியாமயின் பகுதி சிறிதும் இல்லாதவ ரென்றும், அவை இல்லாமையால் மேல் அன்புசெலுத்தற்குரிய இல்லறத்தை மாணத்தையு ம்பொறைப்பையும் துணையாகக்கொண்டு நடத்தி வாழ்வார்களென்றும் கூறப்பட்டது. (1)

செம்மையால் தணிந்த சிந்தைத் தெய்வவேதியர்க ளானார்

மும்மையா யிரவர் தாங்கள் போற்றிட முதல்வ னாரை

இம்மையே பெற்று வாழ்வார் இனிப்பெறும் பேரென் னில்லார்

தம்மையே தமக் கொப் பான நிலைமையால் தலைமை சார்ந்தார்.

(1 - து.) இவ்வண்ணம் இல்லறத்தையுடனும் செய்வழியினால் சாந்தம் அடையப் பெற்ற சித்தத்தையுடைய தெய்வத்தன்மையிற்சிறந்த அந்தணர்களாயுள்ளார் மூவாயிர வர்கள்; (அவர்கள்) தங்கள் வழிபட்டிவணங்க, யாவர்க்குத் தலைவராய்ள்ள இறைவரை, இவ்வுடம்போல் கூடியவரும் ஞானமே ஆன்மாதாராய்பெற்றுள்ளவர், இனிப்பெறத் தரும்பேறு ஒன்றில்லாதவர்கள், (ஆகலான்) வேறெருவரை ஒப்பிடுவதற்கில்லாமல் அவர்களுக்கு அவர்களையே ஒப்பாகச்சொல்லப்படும் நிலைமையுடையவரால் அவர்களே தலைமையைப்பெற்றுள்ளவர்க ளாயினுரென்பதாம்.

இங்கனமான விருந்தோம் லாகிய வேளாண்மையான், பருவந்தபாழ்ப்பெத (நல்குர வான் வருந்திக்கெத)லை யடைபாராய், திருமகள் மனமகிழ்ந்து வாழப்பெற்று, உண வுக்குவேண்டிய வித்தை இடாமலே தானியசம்பத்தெல்லாம் உடையவராய் வாழும் செம்மையராய், எல்லாவுயிர்களிடத்தும் செத்தன்மையுடைய கடவுட்டன்மை வாங்கப் பெற்றவராய்ப் பூவுலகிலுள்ள ஆன்மாக்களுடைய மும்மலங்களை வேதித்து ஒழிக்க அனாதீமலமுத்தலுடைய முதல்வனைத் தங்களுக்குள் முதன்மையாய் நின்றும்படிப் பெற்று மூவாயிரவரென என்றும் வாழ்வாராயினர். யாவர்க்கும் முதல்வருயுள்ள இறைவனை இவர்கள் முதன்மையாகப்பெற்று வாழ்ந்ததன்மை எத்தன்மைத்தெனின்:— எல்லாவுயிர்களிடத்தும் உடல்உயிர், கண்ணருக்கன், அறிவொளிபோல் பிரிவறும் அத்துவித்தன்மையா யிருப்பதுபோ லல்லாமல், இவர்களது உடலாய் உயிராய் உண் றெறங்கிடந்து நானுபோகங்களையுந் நானுச்செய்து பேதமறநின்றிருக்கப்பெற்று இனிப் பெறும்பேறு ஒன்றில்லாதவராய் வாழ்ந்தன்மையைப் பெற்றனரென்க.

இப்பேறுபெற்றதேயன்றி, தம்மையே தமக்கொப்பான நிலைமையால் தலைமைத் தன்மையைச் சார்ந்தவராயும் இருப்பவர். அஃதாவது,—இறைவன் தனக்குமேல் ஒரு வரையில்லாமைபோல் இவர்களும் இல்லாதவர், அவ்விறைவன் தனக்குச் சமானமாக ஒருவரையும் இல்லாமைபோல் இவர்களும் இல்லாதவர் மேலும் ஒப்பும் இல்லாத அவ் விறைவன் யாவரையும் தனக்கு அடிமையாக்கக்கொண்டு தான் தலைமைத்தன்மையைச் சார்ந்திருத்தல் போல் இவர்களும் யாவரும் தங்களுக்கடிமைகூறத் தாம் தலைமைத் தன்மையைச் சார்ந்திருக்கின்றவராயிருக்கின்றவரென்று கூறினார்.

இப்பாட்டான், (அன்புசெலுத்துவானெண்ணி இல்லறத்தை மேற்கொண்ட அந் தணர்சன்) சாந்தசித்தத்தோடுகூடிய வேதியர்கள் என்றும், அவர்கள் மூவாயிரம்பேர். னென்றும், இவர்கள் யாவர்க்கும் முதல்வனாயிருக்கின்ற பஞ்சகிருத்திய மூர்த்தியைத் தங்கட்கே ஆன்மநாதமூர்த்தியாக இம்மையேபெற்றவரென்றும், அதனால் இவர்களுக்கு அம்மை ஒன்றுளதென்பதும் அங்குபெறுமே! ஁ ஒன்றுளதென்பதும் இல்லாத பொருள் சிறப்பினரென்றும், இத்தகைத்தான சிறப்பினால் வேறொருவர் தமக்கு ஒப்பு சொல்லுவதற்கில்லாமல் தலைமைபெற்றிருப்பவரென்றும் கூறப்பட்டது. (அ)

இன்றிவர் பெருமை யெம்மால் இயம்பலாம் எல்லேத் தாமோ
தென்தமிழ்ப் பயனுயுள்ள திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பாட
அன்றுவன் ரெண்டா தம்மை அருளிய ஆரூர் அண்ணல்
முன்திரு வாக்கால் கோத்த முதற்பொருள் ஆனார் என்றால்.

(அ) சுந்தரமூர்த்திகளை விறன்மிண்டர் “புறகு” என்றுசொல்லிய அந்நாளில், அம்மூர்த்திகளை (அடியார்கள் புறகாக்காத ஆளுமாறு) தமது என்னும் மொழிக்குப் பொருளாயுள்ள திருத்தொண்டத்தொகையை, அம்மூர்த்திகள் அடியார்குழாவர்கள் கூடியிருக்கும் தேவாசிரியத்தின் முன்னேநின்று பாடிதற்குத் தியாகேசபெருமானார் தமது திருவாக்கால் முதலடியாக எடுத்துத்தொடுத்தருளிய முதற்பொருள்கள் ஆயினர் என்று சொல்லப்படுமானால், இப்பொழுது இத்தில்லைவாழ்ந்தணர்களுடைய சிறப்பை எம்மால் எடுத்துச்சொல்லத்தரும் அளவினை யுடையதாகுமோ; ஆகா என்பதாம்.

வன்றெண்டர் தம்மை அன்று தென்தமிழ்ப்பயனுயுள்ள திருத்தொண்டத்தொகை முன்பாட ஆரூரண்ணல் முன்திருவாக்கால் கோத்தருளிய முதற்பொருளானார் என்றால் இன்றிவர் பெருமையெல்லாம் இயம்பலாம் எல்லேத்தாமோ எனக்கூடுக.

இதனால் அவர்கள்பெற்ற தலைமைத்தன்மையைச் சிறந்தெடுத்துக்கூறியதென்க. அஃதாவது, பாஷைகளில் தலைமைபெற்றது-தமிழ். அத்தமிழில் தலைமைபெற்றதமிழ்-தென்திசையின்கண்வழங்கும் தேவாரத்திருவாசகாதிகள். அவற்றுள் தலைமைபெற்றது-திருத்தொண்டத்தொகை. இதற்குமேலொரு தலைமைபெற்றது ஒன்றுமில்லை. இங்ஙனம் தலைமைபெற்ற திருத்தொண்டத்தொகையுள் “தில்லைவாழ்ந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று சிறந்தெடுத்தோதியதேயாம்.

அல்லது உம், - இவ்வடியை எடுத்துச்சொன்னவர் ஆரூரண்ணல் (தியாகேசர்.) அடியேன் என்று சொன்ன அவ்வீசரோ யாவருக்காயினும் அடிமையாய் அவர்பால் தாம் வேண்டும்பொருள் ஒன்றுமில்லாதவர். அத்தகைச்சிறப்புடைய அவ்விறைவர் அடியேனென்று வேண்டிக்கூறினாராகலின் இவர்களே தலைமைசார்ந்தவரென்பதில் ஐயமுண்டோ

அல்லது உம், - தியாகேசராகிய தம்பிரானுக்குத் தோழராகி அவரைத் தம்பொருட்டுத் தூதாகப்போம் வன்றெண்டுகொண்ட வன்றெண்டப்பெருமானும், தம்பிரான்சொல்லியவாதே தாமும் அடிமை யென்றுசொல்ல விரும்பினாராகலினும் இவர்களே தலை

மையாயினா. ஆகலின் இவர்களன்றித் தலைமைபெற்றார் ஒருவரும் இல்லை என்றார்.

இனி, திருத்தொண்டத்தொகை மூன்பாட, ஆரூரண்ணல் முன் திருவாக்கால் கோத்த முதற்பொருளானா என மதன் அருமையாதெனின்,—

வேதாகமங்களின்சாரமாய் மெய்ஞ்ஞானத்தின் பயனாய் சிவானுபூதிச்செல்வமாய் புள்ளது திருத்தொண்டேயாம். அத்தொண்டையுணராத வேதாகமங்களை யாராய் வேரா அவைகளின் சாரததையறியார், மெய்ஞ்ஞானிகள் பாசம் நீங்கப்பெற்றும் அதன் பயனைப்பெறார், சிவானுபூதிமாய் நான் நட்டைவரப்பெற்றும் பிரார்த்தவாசனையற்றுச் சிவானந்தச்செல்வத்தை யடையார். ஆகலான், வேதாகமஆராய்ச்சிக்கும் மெய்ஞ்ஞானத்திற்கும் சிவானுபூதிக்கும் முதற்பொருளாயுள்ளது கொண்டே என்றாயிற்று. ஆகவே அம்மூன்றினுங் கோத்த முதற்பொருளுள்ளவும், ஆராய்ச்சியும் ஞானமும் அனுபூதியும் உடைய தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் அத்தொண்டிற் றலைப்பட்டு வேதாகமங்களின் ஆராய்ச்சியின் சாரத்தையும், மெய்ஞ்ஞானத்தின் பயனையும், சிவானுபூதிச் செல்வத்தையும் பெற்றாராகலின் முதற்பொருளானா ரெனவுங்கூறினர்.

இனிச் சாரமுதலிய மூன்றையும் எய்துவதிக்கத்தக்க அத்தொண்டாவன,—பரமேஸ்வரன் ஆன்மாவாய் நின்றமுறைமையை வேதாகம ஆராய்ச்சியான் உணரப்பெற்றோர் ஆன்மாவாய்நிற்கும் அவ்விறைவனருளால்வந்து ஆன்மா ஒன்றுஞ்செய்யாநாகவே அவனிடத் தேகஞ்சி நிற்கச்செய்யுநதொண்டு, மெய்ஞ்ஞானமாகிய சிவஞானம் வரப்பெற்றோர் தமது அறிவிச்சைசெய்வுந்கள் பரமேஸ்வரன் தூயபாதங்களையுணையுமாறு செய்யுநதொண்டு, சிவானுபூதிபாண்கள் அசிந்திதனாய்நின்ற பதியைச் சிந்திதனாகக்கண்டு வழிபடுநதொண்டு இம்மூன்றுபாம்.

ஆகவே, ஏதன்கிநிற்கச்செய்யவல்லபொருள், தூயபாதங்களையுணையுமாறு செய்யவல்லபொருள், பதியைச் சிந்திதனாகக்கண்டு வழிபடச்செய்யவல்ல பொருள். இம்மூன்றுமுதற்பொருளையும் கோததுள்ளது திருத்தொண்டத்தொகை என்க. ஆகவே ஆரூரண்ணல் தீர்வாக்கால்கோத்த முதற்பொருள் என்றார்.

அவ்வதானும், ஆரூரண்ணல் வெளியிடக்கருதிய திருத்தொண்டத் தொகையைச் சுந்தரமூர்த்திகள் ஒதியருளுமாறு அம்மூர்த்திகள் வாக்கின்கண் கோத்தாரெனவது மொன்று.

இப்பாட்டான், யான் தில்லைவாழ்ந்தணர்களது பெருமைமுற்றும் சொல்லலாய் என்னும் அவாவுடையனாயினும், அது முற்றுப்பெறுவதாகவில்லை. ஏனெனில், தமிழககுப் பயனாயுள்ள திருத்தொண்டத்தொகையைப் பாவத்தற்கு முன்னிற்பவராகிய தில்லை வாழ்ந்தணர்கள் முடிவிலலாதானை முன்னகவுடையவராக யிருத்தலால் அவர்கள்பெருமை நவனம் முற்றுப்பெறும். இதுகூறும் இறைவன் பெருமையை முற்றுப்பெறச்செய்தார் ஒருவருமில்லை. அஃதேபோல், அவர்கள் பெருமையும் முற்றுப்பெறுமாறில்லை. மந்றென்னெனின், முற்றுப்பெறு தென்பதே முற்றுப்பெறக்கூறியதா மென்று கூறப்பட்டது

(க)

அகலிடத் துயர்ந்த தில்லை அந்தணர் அகல் மெல்லாம்

புகழ்திரு மறையோர் என்றும் பொதுநடம் போற்றி வாழ்க;

திகழ்திரு நீல கண்டக் குயவனார் நீடு வாய்மை

திகழும்அன் புடைய தொண்டா செய்தவம் கூறலுற்றும்.

(௭ - து.) இந்நிலவுலகின்கண் எல்லாவுலகத்தவராலும் புகழ்ந்து போற்றத்தக்க மேன்மைபொருந்திய தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் என்னும் மூவாயிரவேதியர்கள், சிற்றும் பலத்தின்கண் நடனஞ்செய்தருளும் பொதுநடத்தை எப்பொழுதும் வழிபட்டுவாழ்வாராக; இனியாம் திருநீலகண்டக்குயவனார் என்று சொல்லப்பட்ட தொண்டனாச்செய்த அன்புவிளங்கும் தவச்செயலைச் சொல்லுவாம் என்பதாம்.

அகலிடத்து அகல்மெல்லாம்புகழ் உயர்ந்ததில்லை யந்தணர் மறையோர், என்றும் பொதுநடம் போற்றிவாழ்க; திருநீலகண்டக்குயவனார் (ஆகிய) தொண்டர்செய் அன்பு திகழும் தவம் கூறலுற்றும் எனக்கூட்டுக.

இப்பாட்டான், தில்லைவாழ்ந்தணர்களது முடிவிலாப்பெருமையை யான் முடிவுபடுத்திச் கூறல் பாவமாமென்று அதனையொழித்து யான் என்றும் வாழ்த்திக்கொண்டிருக்க அவர்கள் எப்பொழுதும் வாழ்வார்களாக. இனி திருநீலகண்டாயனார் தவத்தைச் சொல்லுகின்றே நென்று கூறப்பட்டது.

(க)

தில்லைவாழ்ந்தனர் புராணம் முற்றிற்று.

சுவமயா,

திருச்சிற்றமலர்

அரசியாநாடு

திருத்தொண்டத்தொகை.

நல்லவாழ்ந்த நாத அடியாசார் அடியேன்

தில்லைவாழ் அந்தணர் என்றதனால் நடராஜமூர்த்திக்கு, உமையாசார்தும் என்றதனால் அம்மூர்த்தியோடொன்ற மெண்ணப்பட்ட ஏனை அந்தணர்களுக்கும், அடியேன் என்றதனால் அடியேன் என்றதான் என்றதாம்.

இவ்வுண்மைதான் நான்,—“ஆதியாந்தவமாகி” “கற்றனை கடங்கச்சாதி” என்றும் இவ்விருபாசார்தாலும் நடராஜமூர்த்தியை வணங்கியு “கொற்றிநீள் தில்லை வாழங்கணர் திறம்புகல்வூற்றேன்” என்ற ஏனை அந்தணாதிரமெல்லாம் விதந்தெடுத்தோதி “இன்றிவர்பெருமைமெய்யால் ஆயம்பலாம் எல்லைத்தாமே” என்று அவர்களைப் போற்றியும் விளக்கினார்.

* திருத்தொண்டர் அந்தாதி.

செபபத தகுபுகழ்த் தில்லை பதியிற் செழுமறையோர்
ஒப்பப் புவனங்கள் மூன்றினும் உமபரின் ஊர்எரித்த
அப்பர்க் கழுதத் திருநடர்க் காதிப் பிறையணிந்த
துப்பர்க் குரிமைத் தொழில்புரி வோதமைச சொல்லுதுமே.

தில்லைப்பதியிற் செழுமறையோர் என்றதனால் ஏனையவையாக அந்தணருள் ஒருவராக எண்ணப்பட்டவரன்று வைதிகசைவராகிய தீக்ஷ அந்தணர்கள் என்றும், செபபத தகுபுகழ்த்தில்லை என்றதனால் அத்தீக்ஷர்கள் வசிக்ரும இடமும் அத்தில்லைப்பதியே என்றும், பிறையணிந்த துப்பர்க்கு உரிமைத்தொழில்புரிவோர் என்றதனால் அவர்கள் செய்யும்பணி நடராஜமூர்த்திக்குரிய அகம் மடிக்கொண்டென்றும், இப்புராணத்திற்குரிய தலைவர்களும், அவர்கள் பதியையும், அவர்கள் தொண்டையும் விதந்த இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டதென்க.

1 தில்லைவாழ்ந்தணர் புராணசாரம்.

நல்லவா னவர்போற்றுந் தில்லை மன்னுள்
நாடகஞ்செய் பெருமானுக் கணியார் நறபொற
தொல்லைவான் பணியெடுத்தற் குரியார் வீடும
துறந்தநெறி யார்தொண்டத் தொகைமுன் புடாத
தில்லைவாழ் அந்தணரென் றெடுத்து நாதன்
செப்பும்அருள் உடையார்முத் தீயார் பத்திக்
கெல்லைகாண் பரியார்ஒப் புலகற் றுமே
ஏய்நதுளார் எமையாள வாய்ந்து ளாரே.

கம்பியாண்டார் நம்பிகள் அருளியது. † உமாபதிசிவன் அருளியது.

(எ-து) தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் தில்லைமன்றள் நாடகஞ்செய் பெருமானுக்கு அணுகு ராயும், நற்பொந்தொல்லிவான் பணி எடுக்கற்கு உரியராயும், வீடுந்திறந்த நெறியராயும், தொண்டத்தொகை முன்பாடத் தில்லைவாழ்ந்தணரென்று எடுத்து நாடன்கெய்யும் அருள் உடையராயும், முத்தி இயற்றபவராயும், புகதிக்கு எல்லாகாண்பரிபராயும், உலகில் தாமே ஒப்பு எய்துள்ளாராயும், ஆருக்கப்பெற்ற எழுவகைப் பணித்திறத்தால், தன்வயத்தக ளாதல், அயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணாவின்னாதல், முற்றமுணாதல், இயல்பாகவே பசங்களினின்றும்நீங்குதல், போருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்ப முடைமை முதலியனவாகக் கூற பட்ட நடராஜமூர்த்தியினது எணவகைகருணத்தக குள்ளாராய் அந்த நடராஜமூர்த்தியோடொப்ப வாழ்க்கப்படுகின்றாராகவின் அவர்களே எம்மையாண்டருளவாழ்த்துளாராயினா. ஆகவே அலாகளையே நான் நாவாரப்பாடி தென்திசைக்கோணது குற்றேவலை யொழித்து நானும் அவர்களது பணித்திறத்தை பற்றிக்காணடி அந் வெண்குணத்தககுள்ளாராய் வாழப்பெற்றவேனாக என்பதாம்

இனி எழுவகைப் பணித்திறத்தால் எண்குணத்துக்குள்ளாயின தன்மைவருமாறு:—

மன்றள் நாடகஞ்செய்ய பெருமானுக்குத் தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் அணுகுராய வாழ்த ற்ருரிய பணித்திறத்தை யுடைபரையினாராகலான் யாவையர் தன்வயத்தனவாக ஆளுந் தன்மையினை யுடைய அந்நடராஜ பெருமான் அவ்வந்தணர்களே தன்வயத்துக்குள் ளானவராக்கி தன்னிலையில் நிற்ச்செய்தனன.

இதனால் தன்வயத்தனாதல் என்னும் முதற்குணத்துள்ளாக்கிய தன்மை கூறப் பட்டது

அங்ஙனம் அவரானும் அன்வயத்தராகவே, அவர்களைத் தயவுடம்பினனாகிய இறை வன் “தனது நீற்றினால் திறந்த நிலை” தகைய, “பொற்புடைப்பணிகள் வந்திங்கலத் தொழில்கள் செய்து மறைகளால் துதித்து” போற்றவாகிய, “தொல்லிவான் பணியை எடுத்தற்கு உரிபராகி” அவர்களது அசுக்கரப்பாரியமாகிய உடம்பைத் தமது தய வுடம்போடொப்பாக நோயவுடையுடைப்பராய் வாழச்செய்து தமையோடொப்ப யாவரும் எண்ணி போற்றும்படிச் செய்தனன்.

இதனால் தயவுடம்பினனாகல் என்னும் இரண்டாங்குணத்தள்ளாக்கிய தன்மை கூறப்பட்டது.

அங்ஙனமெய்யாவே, இரண்டாம் விட்டி மும்மைடை உடைக்க பெய்வதாகக் கூற படும் வீடும் திறந்த நெறியினை யுடைபரையினா என்னை அடமைபற் பெறுவ தென்பபடும் வீடுமைய சிவந்தனமையானன்றே அதன்மை இம்மையில் சிவான தானுபயமவர பெற்றாலன்றிக் கூடாதன்றே அவ்வானந்தம் ‘சிவன்பால் அன்பெனு மோ’ பெற்றாலன்றி உண்டாகுமா ஆகவே, சிவமாக்கன்னை அம்மையன், இம்மையே எபத விக்கவல்ல சிவனாவல் அந்நாடையே பற்றுக எண்ணச் செய்தவல்ல திறமுடைப் தமது இயற்கையுணாவிற்கு அவர்களை உள்ளாக்கினன

இதனால் இயற்கையுணாவின்னாதல் என்னும் மூன்றாங்குணத்தள்ளாக்கிய தன்மை கூறப்பட்டது

கோயிற்புராணம் இரணியவன்மச்சருக்கம் கஉஅ - வதிபாடலில் “எம்மையொப்ப வர்கள் யாரும் யாடவாகுகொப்போம் என்றே. அம்மையபபனுமாவான் அவர்களில் ஒருவன் என்னுன்” என வருதலாற்காண்க.

திருமமமாற்றத்தாண்டகத்தில் “நாவாரபணியே *** எண்குணத்துள்ளாமே.” என்றமையாற்காண்க.

நீ திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகள் புராணத்தில் “அண்டத்திறைவர் அருளால் அணி தில்லை, முண்டத்திருநீற்று மூவாயிரவாகளும், தொண்டக்கைமை கணநாதராய் தான்மகனெய்” என வருதலாற்காண்க.

அவ்வணர்விற்குள்ளாக்கவே, அன்பின் தொகுதியெல்லாம் உடையாராகிய தொண்டர்களுடைய தொகையை முற்றுணர்வுடையானாகிய “ஆரூரண்ணல், அன்று வன் றெண்டர் தம்மைத்திருத்தொண்டத்தொகை முன்பாட முன் திருவாக்கால்கோத்தருளத்” தகுதியுடைய தமது முற்றுணர்விற்குள்ளாக்கினன்.

இதனால் முற்றுமுணர்வால் என்னும் நான்காம் குணத்துக்குள்ளாக்கிய தன்மை கூறப் பட்டது.

அவ்வணர்விற்குள்ளாக்கவே, அவர்கள் “முதற்பொருளானார்கள்” ஆகவே, “மன்னுயிர் அருளால்மல்க, வருமுறை யெரிமூன் றோயுபு(வதாகிய) தருமமே பொருளாக் கொண்டு” அம்முத்தீயை ஒம்புவதற்கு அவர்களைத்தமது இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்குதலாகிய குணத்துக குள்ளாக்கினன்.

இதனால் இயல்பாகவே பாசங்களில் நின்று நீங்குதல் என்னும் ஐந்தாவது குணத்துக்குள்ளாக்கிய தன்மை கூறப்பட்டது.

அக்குணத்துக்குள்ளாக்கவே, * இவர் நம்மவர், பிறா என்றெண்ணவரும் பாசஇயல்பினின்றும் நீங்கப்பெற்று யாவரையும் தம்மவராகவே எண்ணவரும் எண்ணத்தக்குள்ளாக்கி முத்தீயை வளர்த்திவரச் செய்து அவ்வளவில் நிற்றத்தாது பத்திக்கு எல்லாகாண்பரியராகச் செய்யவல்ல தமது பேரருளுக்கு உள்ளாக்கினன்.

இதனால் பேரருளுடைமை என்னும் ஆறாக்குணத்துக்குள்ளாக்கிய தன்மை கூறப் பட்டது.

அவ்வருளுக்குள்ளாக்கவே, அவர்கள் “ஞானமே முதலானதும் நவையறத்தொரிந்து” மிக்காராகி, தமக்குவாய்த்துள்ள எல்லாகாண்பரிய பத்தியினால் சரியை கிரியைகளாகச் செய்தலாகிய தானத்தையும் தவகதையும் தகுதியுடைய பகுதியாகச் சார்ந்து, அதனால் பாசக்ஷயம் உண்டாமாறு கருத, அவர் கருதியவாறே அல்தண்டாக அவர்களைத் தமது முடிவிலாற்றலாகிய குணத்துக்குள்ளாக்கினன்.

இதனால் முடிவிலாற்றலுடைமை என்னும் ஏழாவது குணத்துக்குள்ளாக்கிய தன்மை கூறப்பட்டது.

இவ்வெழுபுவகை திறத்திற்குள்ளாக்கவே, பாசக்ஷயம் உண்டாய் அவ்வேழு குணத்துள்ளும் ஆக்கிய இறைவனது ஸ்ரீபாதங்களை யணையப்பெற்றாராயினர். ஆகவே “மானமும்பொறையும் தாங்கி மனைபறம புரிந்து வாழ்வாராய்” அதனால் “உணன் லொன்றும் இல்லா” ராய் ஸ்ரீபாதங்களை யணையப்பெற்ற காரணத்தால் எட்டாவதாகிய வரம்பிலின்ப முடையை என்னும் அக்குணத்துள்ளாராய் ஒப்பிலா ஒப்புடை ராய் வாழ்வாராயினர்.

இதனால் வரம்பிலின்ப உடைமை என்னும் எட்டாவது குணத்தை யுடையவராகிய தன்மைகூறப்பட்டது.

இனி இவற்றின் தொகைப்பொருள் வருமாறு:—

1. முத்தானமாக்கன் தமது ஆன்மாவின் கண் பரமசிவன் அறிவருவாய் அருவுருவமாய் விளங்கித் தனது ஒங்கொளியால் தமதறிவைப் பிரகாசிக்கச்செய்யும் உபகாரத்தை உணர்ந்து உள்ளம் உருகப்பெற்று, அங்ஙனம் பெற்ற விசேடத்தான் உருகும் நிலையைத் தந்தது அறிவின் கண் அறிவாய்நிற்கும் இறைவன் உருவாய்வந்தனரே றெவென்று அவ்வுருவமாகிய சகனத்திருமேனியின் கண் ஆசையுடையவராய் அத்திருமேனியை அணுகுவராயின் அவ்விறைவனும் அவர்களால் உருகும் உள்ளத்தருய தான் அவர்கள் வயத்தனாய் அவர்களைத்தன்வயத்தராக வாழ்ச்செய்வென்னும் உண்மையை விளக்கியவாரும்.

2. தன்வயத்தராகவே அவர்களை அருள்வயத்தராக்கி அருளுருவாய் நிற்கச்செய்து மாயாவுருவச் செயல்களை அவரினின்றும் நீக்கித் தனது அருளுருவாகிய திருமேனிக்

* திருநாரீப போவாரைத் தீக்ஷதர்களைக்கொண்டே தீயைவளர்த்த அநினின்றுத் தோன்றச்செய்து தம்மோடு சேர்த்துக்கொண்ட வுண்மையாற்றாண்க.

சூரிய பணிகளையே செய்யச் செய்யும் தாயவுடம்பினராகச் செய்வனென்னும் உண்மையை விளக்கியவாரும்.

3. தாயவுடம்பினராய் அருட்பணியிற் றலைப்படவே, அப்பணி சிவமா யமார் திருக்கச் செய்யவல்ல அன்பையே பேராக எண்ணி அதனையே பெறவிரும்பச்செய்யு மன்றி அவர்களை அம்மையிற் பெறும் வீட்டை வேண்டச்செய்யா; ஆகவே பந்தம்விதெல் வீட்டைதல் எனப் பசுருண் உணாவின்செயலால் எண்ணவரும் செயற்கை உணாவு அற்று, சிவஞானச் செயலாக குள்ளாகும் இறைவனது இயற்கையுணாவின் ராவரென் னும் உண்மையை விளக்கியவாரும்.

4. இறைவனது இயற்கையுணாவின்ராகவே, அவவுணாவு ஆன்மாவாகிய தமக்கு வரப்பெற்ற அம்முத்திககாலத்தும் தமமை ன்மாவேயென்றும் நாம் சிவமானது சிவ னருளாலேயன்றி நமது போதமுற்சியாலன்றென்றும் உணாததக்க உணாசரியைத்தந்து நாம் சிவம் என்னும் அஞ்ஞானமாகிய மோக்கொடிபை யறுத்து என்றும் ஆன்மநிலையையுடைய நாம் என்றும் தொண்டரே மாமெனனுட முற்றுணாவையுடையராகச் செய யும் உண்மையை விளக்கியவாரும்

5. முற்றுணாவை யுடையவராகவே, அவவுணாவான் எல்லாவயிரும் தமமுயிர போல் வாழச்செய்வதற்கு முத்தியை வளரீக்கும் செயலை மெற்கொள்ள எடுத்து என்னும் பாசத்தினின்றும் நீங்கினவென்னும் உண்மையை விளக்கியவாரும்.

6. பாசத்தினின்றும் நீங்கினவராகவே, அதனால் உயர்களைப் பரிபாலித்தற்கு இறை வனது பேரருளுடைமையை யுடையவராயினா என்னும் உண்மையை விளக்கியவாரும்.

7. பேரருளுடையவராகவே, சரியையாதிகள் ஞானமெய்தற்குச் சாதனமாயுள்ள வையென்று அவ்வளவில் விடாது அந்தஞானத்தால் நீக்கப்படும் பாசநீக்கத்திற்கும் அந் நீக்கத்தில் எய்தற்பாலதாகிய சிவப்பேற்றிற்கும் அவைகளை இன்றி அமையாவென்னும் உண்மையுணரவந்து ஞானமெய்திட பின்னருட சிவப்பேறெய்திட பின்னரும் எல்லை யில்லாத பகதியுடையராய் இயற்றவல்ல முடிவிலாற்ற லுடையராயினென்னும் உண் மையை விளக்கியவாரும்

8. முடிவிலாற்றல் கைகூட பெறவே, அவ்வாற்றலுக்கு ஏற்றவாறு அவர்கள் வரம பிலின்பமுடையராதல் மிக எளிமைஎன்னும் அவ்வண்மையும், அவ்வண்மையான் இவா களை ஒப்பிலாப் புகழுடையராய் உலகெலாம் போற்ற வாழ்வாரென்னும் உண்மையு விளக்கியவாரும்

தில்லைவாழ்ந்தண்புராணசாரம்.

முற்றிற்று

திருச்சிற்றம்பலம்.

அக்ஷரநாமம்

திருநீலகண்டநாயனார்புராணம்.

வேதியர் தில்லை முதலார் வேட்கோவர் குலத்து வந்தார்;

யாதொரு பாக நோக்கி மன்னுசிற் றம்பலத்தே

ஆகியும் முயலும் இல்லா அற்புதத் தனிக்கூத் தாயும்

நாதனா கழலகா வாழ்த்தி வழிபடும நலத்தின் மிக்கார்.

(1 - து) (திருநீலகண்ட நாயன் என்னும் பெருமானார்) சிவசம்பந்திகளாகிய மூவாயிரம் பிரஹ்மருஷிகள் வாழ் பெற்ற தில்லை என்னும் பெரியசிறம்பர கேட்கிரத் தின்கண் வேட்கோவா குலத்திலே திருவவதாரஞ்செய்தவர் எக்காலத்தும் அழிவின்றி நிலைபெற்றோங்கும் சிற்றம்பலத்தின்கண்ணே, தமது ஓர்பாகமாகிய இடப்பாகத்தில் சிவகாமியென்னும் திருநாமமுடையவராய் சிற்றருளும் தேவியாரைக் கடைநோத்தமாகிய அத்தக்கிரகோத்தால் நோக்கும் பார்வையுடையவராய்த் தோற்றமும் நாசமுமில்லாத அற்புதமாகிய நிலையோடுகூடி ஒப்பற்ற பஞ்சகிருத்திட உடனத்தைச் செய்தருளும் நடராஜமூர்த்தியினது சிலர் மணித்த திருவடிகளை வாழ்த்தி வழிபடுவதாகிய நலத்தில்குத் தவர் என்பதாம்.

மன்னுசிற்றம் லத்தே, யாதொரு பாகநோக்கி எங்கூட்டுக.

தில்லைநகரத்தின்கண் புண்ணிய பங்களால் விளையும் சுகதுக்கமாகிய அல்லல் கள் உண்டாகுமென்பதும், அல்லலை விளைவிக்கும்படியான இருவினைகள் தத்தக காரியங்களாகிய செல்வவயமைகளிற் செய்யமென்பதும் இருவினைக்கு முதலாயுள்ள காமிடமென்னுங் கன்மம் ஆணமலத்தக்கீதவான அகங்காரத்தை விளைவிக்கும் என்பதும் இல்லை என்னும் சிற பிணையுடையதோர் ஊராகவினாலும், ஆயிரம் ஆயிரம் முக பாக இறைவனை வாழ்த்தும் மூன்றுவெதங்களுடைய வணக்கி வழிபடவெண்ணி மூவாயிரம் வேதியர்களாக வருகக்கொண்ட வந்தது போலும் என்றெண்ண அத்தணாசூரங்களை பெற்றடையதோர் ஊராகவினாலும், வேதியர் தில்லைநகரம் எனவும், பொன் மென் மென் மூன்று உடையதில் ஆதாரமாகிய மன்னுடைபாக்கிய குலத்தல் அவதரித்த சிறபு டையராகலான் வேட்கோவர்குலத்துவந்தார் எனவும், என்றும் அழிவில்லாதவனாகி சித்ருபனாயுள்ள இறைவன் என்ற தன்னிடத்தையே இடமாகக்கொண்டு வாழ் பெற்றுள்ளதாகலின் மன்னுசிற்றம்பலத்தே எனவும், ஓர்செயலிற் செய்வதென்பதையும், செய்வென்பதையும், உடைய தல்லாததாகிய சிவத்தன்மையை ஓர்பாகமாகவும், எல்லாச் செயலையும் ஒருங்கேசெய்யவல்லதும், செய்கையெல்லாம் உடையதுமாகிய சத்தித்தன்மையை ஓர்பாகமாகவும், திருமேனியாகக்கொண்டள்ள இறைவனாகிய தானொருவனே சர்வ சிருட்டியாகி அதிகாரமும் உடைய பரமபதி என்று யாவரும் எளிதில் உணரப்பஞ்ச கிருத்தியுடனஞ் செய்யத் திருவுள்ளத்தெண்ணி அந் நோக்கமுணர்ந்து அவ்வெண்ணப் படி செய்விக்கச் செய்வான் மெலேகூறிய சிவசத்தியே பாகலான் யாதொருபாகநோக்கி எனவும், இறைவனது நோக்கத்தையே நோக்கி அதுபோலியற்ற நிற்கும் அவாவுடைய ராகிய சிவகாமியாரது நோக்கத்தைத் துணையாகக்கொண்டு செய்யத்தொடங்கிய பஞ்ச கிருத்தியுடனும் அநாதியாயுள்ள ஆன்மாக்களின் பொருட்டாகலான் ஆதீய முடிவுமில் லாக்கூத்து எனவும், அக்கூத்தால் பெத்தான்மாக்களையெல்லாம் ஆணவபந்தத்தை யொழித் தும் மாயாமலகாரியபந்தத்தால் தனைப்படுத்திக் கன்மமலகாரிய பந்தத்தான் இருவினை

யொப்பும் மலபரிபாகமும் வாச்செயது அது வந்தபின்னா மலசொருபத்தின் மன்றந்து அருபசொருபியாயநின்ற தன்மையினின்று வேறுபடுத்தி முத்தான்மாக்களாயச் சிவ சொருப தேஜோநிதிகளாயவாழ்ச்செயதலின் அப்புத்தகூத்தெனவும், அக்கூத்து ஒன்றாக வேயிருக்க பெத்தான்மாகளுக்கு அபரபோகமும் முத்தான்மாகளுக்குச் சிவபோகமாகிய பரபோகமும் விளைவிகும் அம்புத்தகைக்காட்டலான் தனித்தகூத்தெனவும், இவ்வனமான தனிககூத்தின் உண்மையை யுணராதாரும், பொத்தமுத்திப்பயனைக் கருதிச்செய்யும் இந்த ஆனந்தநடனத்தைத் தெரிசிக்கப்பெறுவாராயின் அவாக்கும் வேண்டியாக கருள்புரிவா னென்று வீரகமழல் ஒலிதலான் நாதஞ்செய்க்கல் வாழ்த்தி வழிபடு நலத்தின்மீக்கார் எனவும் கூறினா

வேட்கோவா குலத்துவந்தா எனறதனால் அக்குலத்துக்குவரும் கண்முடை பா ஆகலான் அக்கண்மந்தொலையுமாறு அக்குலத்தில் வந்தாரென்பதன்று, அக்குலத்துப் பிறந்துள்ளாரும் இனியருவாரும் ஆகிய ஆனமாகக் கெல்லாம் உபயுமாறு வந்தவரென பது தோன்ற உதித்தா பிறந்தா எனனது வந்தா எனனா சிவகாமியா உலகினுக்கு அமையாராகலான் உயிர்களுக்குள்ள மலப்பினியைப் போகவும், பின்னா அவ்வான் மாகக் சிவசொருப வாழ்வை பெறவும் செய்யத்தகுங் கிருத்தித்ததில் நோக்குடையரா ப்ருத்தல அவரது கடமையாகலானும், அந் நோக்கிப்படியே செய்யவேண்டிய செயலில் உடையாழ்கையவன் அப்பனாகலானும், அவ்வுண்மைதோன்ற மாதேநோக்கி என்றா. ஆன்மாகக் கண்னிலவாகலினாலும், அநாதியா யுள்ளனவாகலினாலும், அவ்வான்மாக களைக் குறித்தகிருத்தியமும் என்று மிருக்குந் தன்மைத்தாகலினாலும் அந்நிலை தோன்ற ஆதியுமுடிவுமில்லாதகூத்தென்றா “கடப்பமில்லுபேறு உன்திருவடிக்காட்சிகன்னால், கிடைப்பதாம் ஆகலான், மறையீறாயநது கிளாதவம், தியானம், நிடை, நடப்பமுடிந்து வாயந்த நல்லவாக்கு அடித்துணைகாண்டல் கூடும் ஏனோக்கு அரிதாகும்” என்றபடி அரியதிலும் அரியதாகாது எளியதிலும் எளிதாய் எளிதில் காணுமாறு செய்யும் நல முடையது நடராஜனைக் கண்டு வாழ்த்தலும் வணங்கலுமாகிய வழிபாடே என்றுணர்ந்து அந்நெறியைக் கடைப்பிடித்தவரென்பது தோன்ற கடிக்கல்வாழ்த்தி வழிபடுநலத்தின் மீக்கார் என்றா

இத்திருப்பாசரத்தான் தில்லையின்சிறப்பு இத்துணைத்தாமென்பதும், அதனிலுண் டில்வாழும் இறைவனாது நடனசகிறப்பு இத்துணைத்தாமென்பதும், இவையுணைத்திற் கும காரணமாயநின்ற நமதன்னையினது சிறப்பு இத்துணைத்தாமென்பதும், அன்னை யாராது அருட்குறிப்பும் அக்குறிப்பின் வழியே அப்பனாரிபற்றும் அருட்செயலும் இத்துணைத்தா மென்பதும், உலகம் உணராதயயவும் வேட்கோவர்குலம் உயயவும் வந்தவா இந்நாயனாரென்பதும், இறைவனாபால் உவாங்காண்ட வழிபாடு இத்துணைச் சிறப்பாம் என்பதும் கூறப்பட்ட (க)

பொய்க்கடி தறத்தின் வாழ்வா; புனற்சடை முடியாகக் கண்பர்;
மெய்யடி யாகக் காண பணிசெய்ய விரும்பில நின்றா;
வையகம் போற்றும் செய்கை மனை அறம் புரிநது வாழ்வா;
வைவமெய்த் திருவின சாவே பொருளெனச் சாரும் நீரா.

(எ - று.) பொய்யையாகிய போகங்களைத்தரும் பசுதரும்ங்களைச் சிறிதும்செய்ய மனத்தினுங்கருதாது மெய்யமையாகிய சிவபோகங்களைத்தரும் பதிகரும் நெறிகளில் நிலபெற்ற மனமுடையராய வாழுகின்றவா, கவகையைத்தரித்துள்ள சடைமுடியுடை யாருக்கு அன்பாரயுள்ளவர், தம்மைப்போலும் பசுதரும்த்தைக் கடித்து மெய்யான் சிவ தரும்த்தில் நிலப்பட்ட உண்மையடியாகளுக்கு உரித்தாயுள்ள பணியைச்செய்யும் விருப்பில் நிலபெற்றிருப்பவா, உயர்ந்தோரால் புகழ்த்துரைக்கப்பட்ட அறங்களை யுடைய இல்லறத்தை விடாதுசெய்து வாழுகின்றவா, மெய்த்திருவின சார்பினைமுடைய

சைவசமயச்சார்பே தம்மால் அடையத்தரும் பொருளென்று அப்பொருளைச் சார்ந்திருக்கும் தன்மையுடையவர் என்பதாம்.

புனற்சடைமுடியார்க்க் கண்பராகலின் பொய்க்கடிந்து அறத்தின்வாழும் வாழ்வையும் மெய்யடியார்க்கட் காண்பணிசெயும் விருப்பில் நிற்கும்நிலையையும் உடையராயினார். அங்ஙனம் பொய்யைக்கடிந்த அறத்தினையும், மெய்யாகிய இறைவனது திருமேனியே இதுவெனக்காட்டவல்ல மெய்யினையுடையராகிய அடியார்க்கு உரியபணியையும் ஒரு பொழுதன்றி எப்பொழுதும் ஒழியாது செய்தவருவதற்கு இல்லறநெறி துணையாவதல்லது வேறுநெறி துணையாகவாகலின் மனையறம்புரிந்து வாழ்வாராயினர். மனையறம்புரிந்து வாழும்நெறியைக் கடைப்பிடிக்கவே, அந்நெறி சிவச்செல்வம் நீங்காதிருக்கும் அருட்செல்வமாகிய மெய்ப்பொருளைச் சார்ந்திருக்கும் தன்மையைச்செய்யுமாகலின் அதனையே சார்ந்திருக்குந் தன்மையராயினரென்க.

புனற்சடைமுடியார்க்கு அன்பராயுள்ளார் ஊழ்வகையான் தமது குடிகெடினும், அககுடி வாழ்வதற்குப் புரந்தான் மால் அயன் முதலாயினருடைய வாழ்வைவிரும்பி அதற்குரிய தருமங்களைச் செய்து அவ்வாழ்வைக் கொள்வோமென்று கருதி அப்பசு தருமத்தைக் கொள்ளாது சிவதருமத்தையே கொள்வார். ஏனெனின் அவ்வாழ்வு அறியாமையைப் பெருக்கி நானெனவரும் ஆணவத்தை யெழுப்பிப் பெருந்தன்பத்துக் கிடஞ்செய்யும் சிற்றின்பத்தைக்காட்டி அச்சிற்றின்பத்துக் குரிய பதார்த்தங்களை என தெனப் பற்றச்செய்து பற்றற்றான் பற்றினைப்பற்றவொட்டாது அவனுக்கு வேருக்கிச் சிவனிலையில் நிறுத்தி, எனதெனப்பற்றிய பொருள்கள் தனதல்லாதனவாய்ப் பொய்ப்பட்டிப்போகத் தன்னை என்றும் பிறப்பிறப்பிலாழ்த்தித் தன்புறச் செய்யுமாகலின், பேயகடிந்து என்றார். நானென ஒங்கிவரும் ஆணவத்தையடக்கி, எனதெனப் பற்றவரும் மமகாரப்பதைப்பை யொழித்து, இவ்விருவகைப் பற்றினையும் பற்றறத்துடைத்தற்கு இருஞ்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்பற்றைப் பற்றச்செய்து, இருவகைப் பற்றுணுண்டாகிய மனக்கவலையை மாற்றிப், பொருளினப்பங்களைக் கடலெனக்கூட்டி, அவற்றால் தகராப்படுவனவெல்லாம் தகர்வித்து, அங்ஙன தகருங்காலத்து தகாச்செய்த இறைவன்கருணையை நினைந்து நினைந்து அவன்றூளை வணங்கச்செய்து, பின்னர் பிறவா நெறியைக் கூட்டும் பேரின்பத்தைக்காட்டி, அவ் வரம்பிலின்பமுடையானாகிய இறைவனடிக்கூட்டி, அவ்ரு இறமார்திருக்கச்செய்வது சிவதருமமாகலின் அறுத்தின்வாழ்வார் என்றார்.

நஞ்சைநிலத்தில் இடுவதாகிய பிராணதாரமெனப்பெயும் நெல்லைப் புல்லியபயிர்களை விளைவிக்கும் ஆற்றலுடைய புஞ்சைநிலத்தில் இட்டால் அவை தோன்றும்வகை இன்றையொழியுமாயோல், பொய்த்தேவரை யுள்ளத்தே புதைத்துவைத்து மால்கொண்டு அதனைவெளிகாட்டாது மெய்த்தேவனை யுணர்ந்தார் இவ்வென உணர்த்தவல்ல சிவவேட மாத்திரம் தேகத்திற்குந்கி உண்டிப்பொருட்டாய் உலாவியருபவரான பொய்யடியார்க்கு ஆண்பணிசெய்யின் அவற்றான்வினையும் சிவபோகம் விளையாது பாழ்பட்டுப்போகலின் அப் பொய்யடியார்களுக்குச் செய்யாது மெய்யடியார்களை நோக்கும் நன்னோக்கத்தில் நிற்கும் நிலையுடையவராகலின், மெய்யடியார்க்குநான பணிசெய்யும் விருப்பில் தீன்று என்றார். பிறப்பிறப்பிலாழ்த்தும் சிற்றின்பானுபவத்துக்கே மனைவிமக்கள் முதலாயினோர் பலர் வேண்டுமாயின் பிறவாநெறியினிறுத்தும் பேரின்பானுபவத்துக்கு அவரெல்லாம் இல்லாதொழியின் அவ்வின்பம் எங்ஙனம் முற்றுப்பெறும்; பெருவாகலின் அது முற்றுப்பெறாமாது செய்விக்கும் நல்லறமுடைய இல்லறம் இன்றியமையாத பேரறமாகலின், மனையறம்புரிந்துவாழ்வார் என்றார். “அறனைனப்பட்டதே இவ்வாழ்க்கை” எனவும், “வையத்துள் வாழ்வாற்கு வாழ்பவன் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்” எனவும், “அறத்தாற்றின் இவ்வாழ்க்கையாற்றிற் புறத்தாற்றிற், போய்ப் பெறுவதெவன்” எனவும் “அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கைப், பண்பும்

உ.
சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்ட தேசிகேந்திராய நம:

சித்தாந்தபோதரத்னாகரம். திருவுந்தியார்.

கலித்தாழிசை.

அகனமா யாரும் அறிவரி தப்பொருள்
சகனமாய் வந்ததென் றுந்தீபற
தானாகத் தந்ததென் றுந்தீபற.

என்பது உந்தியார் என்சொல்லிய வாறாவெனின் - யாவரானும் அறிதற்கரிய பரம்
பொருள் யான் அறியவந்து யான் தானாக அருளாக் கொடுத்ததென்று சொல்லிற்று.

(இதன்பொருள்.) யாவரானும் அறிதற்கரிய ஞானசொருபமாகிய பரசிவம், ஞான
சாரியனென இம்மண்ணிலகில் எழுந்தருளியவந்தது; (வந்த அத்திருவுருவம்) யான் சிவமே
யாக அருள்செய்தது என்க.

பாரும் அறிவரிது அகனமாய் அப்பொருள் எனக்கூட்டுக.

அகனம் எனவே ஞானசொருபம். அஃதாவது எங்குங் கலந்துநிற்கும் பெரியவுரு
வம். யாரும் எனவே பிரமன்முதல் நாதாந்தம்வரை யுள்ளவர். அறிவரிது எனவே
சுட்டறிவால் அறியப்படாதது. அப்பொருள் எனவே பதிப்பொருளாகிய பரசிவம்.
சகனமாய்வந்தது எனவே ஆசிரியராய்வந்த வடிவம். தானாக எனவே சேவத்தன்மைகெட்
டுச் சிவத்தன்மையை யடைய. தந்தது எனவே அருளாக்கொடுத்தது. அஃதாவது அந்நிய
மாயிருத்தலாகிய அக்வைதானுபவத்தைத் தந்தது.

சேவன் சிவாகாரமாதற்குச் சிவமன்றி வேறொருவர் வரின் சிவமாதல் கூடாதாகலின்
அகனமா யாரும் அறிவரிதப்பொருள் சகனமாய் வந்தது என்றும், தான் சகனமாய்வந்த
தற்கு அருள் காரணமானதுபோல், சேவன் சிவமாதற்கும் அருளன்றிக் கூடாதாகலின்
தானாகத்தந்தது அருளென்றுங் கூறினார்.

ஞானசொருபம் என்றதை + “ஆதிநடு வந்தயிலா அளவில்சோதி அருண்ஞானமூர்த்
தியாய்” என்றதனாலும், பிரமன்முதல் நாதாந்தம்வரை அறிவரிது என்றதை * “பூ
மன்னு நான்முகத்தோன் புத்தேளிர் ஆங்கவர்கோன் மா மன்னுசோதி மணியார்பன் நா
மன்னும், வேதம் வேதாந்தம் வினக்கஞ்செய் விந்துவுடன் நாத நாதாந்த நடுவே தம்போ
தத்தால் ஆமளவும் தேட அளவிற்றத அப்பாலை” என்றதனாலும், பெரியவுருவம் என்ற
தை “ஆயிரங்கமலம் ஞாயிறு ஆயிரம் முக்கண் முக கசாணத்தோன்” எனவும், எண்
ணில் பங்கோடி சேவடி முடிகள் எண்ணில் பங்கோடி திண்டோள்கள், எண்ணில் பல்
கோடி திருவுருநாமம் வர்கோன் முக்கண் முகம் இயல்பும், எண்ணில் பங்கோடி எல்லைக்
கப்பாலாய் நின்று ஐஞ்ஞாற் றந்தணர் ஏத்தும், எண்ணில் பங்கோடி குணத்தரோர் வீழி
யிவர்சம்மை யானுடையாரே” என்ற திருவிசைப்பாவானும் அறிக.

சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம். செ - ன். (2) * போற்றிப்புகிறோடை

சித்தாந்தபோதரத்னாகரம்

யா - வினா எஞ்சாமைப்பொருளது. யாரும் - உம்மைமூற்று. அப்பொருள் உலகநிச்சுட்டு. உந்து ஈ - உயர்கின்ற ஈப்பறவை. வினைத்தொகை. ஈ விளி. பற - அகரவீற்றுவியங்கோள். இப்பாட்டான் இறைவனே ஆசிரியனாகவந்து தானாகும் அருள்கொடுத்தல் கூறப்பட்டது.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

நேசை வெப்பா.

) அகலமய மாய்சின்ற அம்பலத்தெங் கூத்தன்
சகளமயம் போல்உலகில் தங்கி-நிகளமாம்
ஆணவ மூல மலம்அகல ஆண்டனன்கான்
மாணவக என்னுடனாய் வந்து.

(1)

(ரு) ஆகமங்கள் எங்கே அறுசமயம் தான்எங்கே
யோகங்கள் எங்கே உணர்வெங்கே-பாகத்
தருள்வடிவும் தானுமாய் ஆண்டிலனேல் அந்தப
பெருவடிவை யார் அறிவார் பேசு.

(2)

என். மாணவகனே! திருவம்பலத்தின்கண்ணே, பஞ்சகிருத்திய தாண்டவம் செய்தருளும் ஞானமயமாய்ப் பிரகாசியாநீவு, அமரநாடராஜவள்ளல், இவ்வுலகின்கண் உருமயமா யிருப்பவன்தோல், என்னுடைய ஆசிரியருவமாய்வந்து, என்னுடனாடப் பிரியாது பொருந்தியிருந்து, எனக்கு விலங்காட் அநாதியா யமைந்துள்ள மூலமலமாகிய ஆணவமலம் என்னைவிட்டு வேறாமபடி, என்னை அடிமைகொண்டனன். (1) (அகலமயனாகிய எம்மிறைவன்) தன் அருட்சத்திடானது வாமபாகத்தில் சிவகாமனன நின்றறனும் திருவுருவமாகவும், தான் ஈடனஞ்செய்தறனும் திருவுருவமாகவும் கொண்டிநன்று பின்னர் எனது ஆசிரியத் திருவுருக்கொண்டிவந்து, என்னை அடிமையா ஆளாதொழிவானாயின், வேதமுதலியவற்றால் இத்தன்மைத்தென்று கூறவொண்ணு சொருபவடிவமாயும், அருளினால் ஆகமத்தே யறிபநின்ற தத்தவடிவமாயும் நின்றறும், தத்தவடிவமாகிய அந்தப்பெரிடதோர் வடிவத்தை யாவர் அறிபவல்லவர் அவனன்றி ஆகமத்திற்குறப்பபடும் பொருள்களும், அறுசமயக் கொள்கைகளும், யோகமுகறகளும், ஞானநெறிகளும் தாமே உணர்த்தவல்லனவாகுமோ நீசொல்வாயாக (2) என்பதாம்.

மாணவக அம்பலத்து அகலமயமாய் நின்ற எங்குத்தன் உலகில் சகளமயம்போல் (என்னுடனாவந்து) தங்கி நிகளமாம் ஆணவமூலமகல ஆண்டனன் (1) எனவும், பாகத் தருள்வடிவும் தானுமாய் ஆண்டிலனேல் ஆகமங்களெங்கே அறுசமயந்தானெங்கே யோகங்களெங்கே உணர்வெங்கே அந்தப்பெருவடிவை யார்அறிவார்பேசு (2) எனவும் கூட்டிக்.

இவ்வீரண்டு பாட்டானும், உந்தியுள் கூறப்பட்ட பெருவடிவாகிய அக்னவடிவம் இத்தனைத்தாமென்றும், அது சகளமாய் வருவதனால் உண்டாகும் உபகாரம் இத்தனைத் தாமென்றும் விதந்துகூறப்பட்டது.

எங்குனமெனின்,—இவ்வாசிரியர் அகலம் என்றதை அகலமயமாய்நின்ற அம்பலம் எனவும், சகளம் என்றதை கூத்தன் எனவும், யாரும் அறிவாரிதப்பேருள் என்றதை பாகத்தருள் வடிவம்தானுமாகிய அந்தப்பெருவடிவை எனவும், தானாக என்றதை பேருலகிற்றங்கி என்னுடனாவந்து எனவும், தந்தது என்றதை நிகளமாம் ஆணவமூலமலமகல ஆண்டனன் எனவும், பதினானத்தால் அகன்றொழியவேண்டிய ஆணவமலம், பாசனான பசுனானங்களை யுணர்த்தும் ஆகமங்களானும் அறுசமயங்களானும் யோகங்களானும், உணர்வுகளானும் ஒழியா என்னும் உண்மைதோன்ற ஆகமங்களெங்கே அறுசமயந்தானெங்கே யோகங் கொள்கே யுணர்வெங்கே எனவுக்கறிஞர்.

அம்பலக்கூத்தன் - சிவபேதங்களை யெல்லாங்கடந்து நாத நாதார்தப் பொருளாய்
கேமவொளியாய்ச் சிற்பர வியோம்பொருளாய் விளங்கும் பரசிவசொருப அருளுரு
வென்பார் அகளமயமாயநின்ற அம்பலத்தேங்குநீநன் நகலம் எனவும், அவ்வரிய அரு
ளுருவத்தினின்றும்வந்த பேரருளுருவம் தான்வழிபடும் குருவடிவென்பார் உலகில் அந்
னுடனையவரீதுநீதி எனவும், நடராஜமூர்த்தியாய்வந்த திருவுருவம் சர்வான்மாக்களுக்கும்
கண்மலமும் மாயாமலமும் அகலவும், என் ஆசிரியனும்வந்தஅப்பெருமானது திருவுருவம்
கண்மம் மாயைஎன்னும் அவ்விருமலங்கட்கும் மூலமலமாயுள்ள அம்மலம் எனக்கலவும்,
அம்மூலமாகிய ஆணவம்அகன்றபின்னர் நான்தன்னருளின்வழிநிற்கவும், என்னைபாண்டு
கொண்டனன் என்பார் ஆணவமுலமகல ஆண்டனன் எனவும், இறைவன் ஆசிரியனாய்
வந்து என்னைஆண்டு எனக்கு உணர்த்துவனவற்றை யானுணர, என்னுன் தன்னருளை
நிறுத்தி யானுணரும் வண்ணம்செப்து, ஒழிக்கத்தக்க மலத்தை, —பாசநீக்கத்தையும் முத்
திப்பேற்றையும் காதலாமலகம்போல் எடுத்துக்காட்டவல்ல ஆகமங்களும், பாசநீக்கமும்
சிவப்பேறும் சித்தியாம்வண்ணம் தியானாதி பேதங்களையும் உபாசனாதி கிரமங்களையும்
உடைய அறுசமயங்களும், தியானாதிபேதங்களானும், உபாசனாதி கிரமங்களானும் கூட
வேண்டிய சிவபாவனையை வருவிக்கவல்ல ஆதாரமோக ரிராதாரயோகங்களும், சிவபாவ
னையால் சிவமார்தன்மையைக் கூட்டும் உணர்வாகிய ஞானமும், ஒழித்து என்னையாட்
கொள்ளுந்தன்மையை உடையனவாமோ? ஜகா. வனெனின், யான் உணர்ச்செய்வவல்ல
அருட்டன்மையும், எனக்கு உணர்த்தவல்ல ஆசிரியத்தன்மையும் ஆகமாதிகளாகிய அவை
உடைபனவாகா என்பார் அகமங்கல எங்கே அறுபாயந்தான் எங்கே யோகங்கள்
எங்கே உபாசனாங்கே எனவும், உண்ணின்ற உணர்ச்செய்யும் அருள்வடிவும் வெளி
யேநின்ற உணர்த்தும் குருவடிவும் என்னை உணரும் வண்ணம் செய்யும் வகையினும்
உணர்த்தும் வண்ணம் செய்யும் வகையினும் ஆளாதொழியின் சத்திசிவமாய் (மாதானும்
மாகத்தொழி) விளங்கும் அப்பெரிய வடிவத்தைத் தமதுபோதமாகிய அறிவால் எவ்வகை
பான் எடுத்துப்பேச உல்லுணராவர். இதனைபாராய்த்து சொல்வாயென்பார் அந்தப்
பெருவடிவை யாழிவா! பேசு எனவக்கூறினார்.

(க)

பழக்கநவிரப் பழகுவ தன்றி

உழப்புவ தென்பெண்ணை உத்திபற

ஒருபொரு ளாலேயென் றுத்திபற.

எ-து உ-ர் என்சொல்லிய வாரோவெனின்-மும்மலபழக்கம் ஆசிரியவசனத்தாலன்
றிக் காத்திரப்பழக்கத்தால் நீங்காதென்ற சொல்லிற்று.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய (ஆசிரியர்கூறும்) அந்த பொருபொருளாலே, பிரபஞ்ச விவ
காரப் பழக்கம் நீங்கப் பழகுவதல்லாமல், நூல்வழியில் உழலுவதனால் யாதாபயன் உண்
டாம் என்க.

ஒருபொருளாலே பழக்கத்தவிரப் பழகுவதன்றி எனக்கூட்டுக. பெண்ணேஎன்
றது லிளி. ஈண்டுபெண்ணென்றது நெஞ்சத்தை. பொருளால் என்பது மூன்றும்
வேற்றுமைக்கருவிப்பொருள். இப்பொருளுக்குப் பழக்கம் தவிர அன்றி உழப்புவது
என் என்றும், பழகுவதன்றி உழப்புவதென் என்றும் தனித்தனிகூட்டிமுடிக்க.

ஒருபொருள் என்றது ஆசிரியனும்கூறப்படும் உபதேசப்பொருள் சாதிரங்களிற்
கூறப்படும் பலமொழிக்கும் இடங்கொடுப்பதாகவின் அச்சொற்பொருளை. பழகுவது
என்றது அவ்வுபதேசப்பொருளைச் சிவவணஞ் செய்தவாரே சிந்தித்தலை. பழக்கந்தவிர
என்றது சிந்தனைசெய்தவாரே தெளிந்த மும்மலப்பழக்கத்தை விட்டொழித்தலை.
உழப்புவது என்றது உபதேசப்பொருளைச் சிந்தித்துத் தெளிதலாகிய உழப்பைவிட்டு
ஆக்கிரகீரவணமாத்திராஞ்செய்யும் உழப்பின்வழிநின்றலை. என் என்றது அவ்வுழப்பு
விட்டொழித்தலாகிய உழப்பைவிட்டொழித்தலென்பதை.

ஆன்மாவாகிய இவன் மும்மலத்தோடும் எப்பொழுதும் உன்வ னாகலினாலும், அம்மலாகாரியங்களிலேயே பழகிவருகின்றவ னாகலினாலும், இவனுக்கு அறிகருவியா யுள்ள கருவிகரணங்களும் மாயாகாரியத்தினால் ஆனவைகளாகலினாலும், மலம் நீங்கும் பழக்கம் எவ்விதத்தும் இல்லாதவ னாகலினாலும், அம்மலப்பழக்கத்தைச் சொற்பழக்கம் ஒன்றினால் நீக்குந்தன்மை யுடையவனாவனோ ஆகான். ஆகலான், ஆசிரியன் நின்மலப் பொருளாகிய இறைவனாகலின், அவ் வாசிரியவசனங்களைக்கொண்டு பாசநீக்கமென்ப படும் மலநீக்கமும், சிவமாந்தன்மைப் பெருவாழ்வெனப்படு ம் சிவானுபவமும்வர, சாஸ் திரங்களில் முயல்வதே பயன்தரும் முயற்சிவகையாம். ஆசிரியனை விட்டு துல்களிற் பழகும்பழக்கம் பயன்தரும் முயற்சியாகாவென்றொழிக என்பதாம்.

இப்பாட்டான், தன்னறிவால் சாத்திரங்களை ஆராயும்பழக்கத்தைவிட்டுக்குருமொழி யாற் பழகி, மலப்பழக்கத்தை ஒழிக்கவேண்டுமென்று கூறப்பட்டது. இதனால் கசந் துருகும் அடிமைத்திறத்தை யுணர்ந்துத் திருவருள்ஞானத்தை விசேடித்தும், அடிமைத்திறத்தை உணர்ந்த ப் பெருதபாசஞான பசுஞானங்களை இழித்தாங்குகறியவாறுமாம்.

திருக்களிற்றம்படியார்.

கூ. சாத்திரத்தை யோதினர்க்குசு சுற்றருவின் தன்வசன
மாத்திரத்தே வாய்த்தவளாம் னைத்துறமே—ஆர்த்தகடல்
தண்ணீர் குடித்தவர்க்குத் தாகம் தணிர்க்கிறமோ
தெண்ணீர்மையாய் இதனைச் செய்து. (1)

எ. இன்று பசுவின் மலம் அன்றே இவ்வுலகில்
நின்ற மலம் அனைத்தும் நீக்குவதிங்—கென்றால்
உருவுடையான் அன்றே உரு அழியப் பாயும்
உரு அருள வல்லான் உரை. (2)

(எ - து.) ஞானசாரியர் உபதேசிக்கும் வசனமாத்திரத்தினால் வாய்க்கத்தக்க பிர ணம், ஞானசாஸ்திரங்களைத் தமது மதித்துத்தரல் ஒதுகின்றவர்களுக்கு வந்து 'மா கூடா. ஏனெனில்,—தாகமுடையார், அலையினால் ஓசைமிக்க தண்ணியகடல் நீரைக் குடிப்பாராயின், அவர்கட்குத் தாகத்தாலுண்டாகிய விடாம் தணியப்பெறுமோ? தெளிந்த அறிவுடையவனே! இதனை நீயே சொல்லுவாயாக. (1) இவ்வுலகின்கண் அசத்தமாகக்காணப்படும் மலவாசனை எனைத்தையும், இப்பொழுது போக்குவது பசு வின்மலத்தா லல்லவா, இங்ஙனமுக்குமாயின், ஆன்மாக்களுக்குள் தேகாதிகளுக்குக் காரணமாகிய மலவாசனைகளைப்போக்கவல்ல ஞானசொருபத்தை அனுக்கிகஞ் செய்ய வல்லவன், அந்த நின்மலஞானமே திருமேனியாக வுடைய ஆசிரியனல்லவா? இதனை நீயே சொல்லுவாயாக (2) என்பதாம்.

சுற்றருவின் தன்வசன மாத்திரத்தே வாய்த்த வளம், சாத்திரத்தை யோதினர்க்கு வந்துறுமேசெப்பு (1) எனவும், இவ்வுலகில், நின்றமலமனைத்தும், இன்று நீக்குவது, பசு வின் மலமன்றே என்றால், இங்கு உருவு அழியாபாயும் உருவு அருளவல்லான் உரு வுடையானன்றே உரை (2) எனவுங்கூட்டுக.

இவ்விரண்டுபாட்டானும், உந்தியுட்கூறப்பட்ட ஆசிரியவசனத்தின் சிறப்பையும், அதனால் எளிதில் அடையப்படும் பெரும் பிரயோசனத்தையும், அவ்வாசார்யவசனத்தை விட்டு சாஸ்திர ஆராய்ச்சியெய்யும் உழப்பினால் உழப்பேயன்றி வேறுபயனின்மையும் திட்டாந்தமுக்கத்தால் விதந்துகூறப்பட்டது.

எங்ஙனமெனின்,—இவ்வாசிரியர் ஒருபொருள் என்றதை உருவழியப்பாயும் உரு வருளவல்ல உருவுடைய சுற்றரு எனவும், பழக்கம் என்றதை சாத்திரத்தையோது தல் எனவும், பழகுவது என்றதை இன்று பசுவின்மலமன்றே இவ்வுலகில் நின்றமல

மனைத்தும் தவிர்த்தல் போல், வளம்வாய்ந்த சற்குருவின் தன்வசனமாத்திரமெனவும், உழப்புவுதேன்றதை ஆர்த்தகடல் தண்ணீர்குடித்தவர்க்குத் தாகந்தணிந்திடுமோ (அது போல்)சற்குருவின் தன்வசனத்தைவிட்டுச் சாத்திரத்தை யோதுதல் எனவும், என் என்னும் வினாப்பொருளைக்கொண்டு இத்தனைச்செப்பு எனவும், உரை எனவுக்கூறினார்.

அல்லதூஉம், மலம் அநாதியே யுள்ளதாகவின் நின்றுமலமெனவும், அம்மலத்தின் காரியங்கள் பலவாகலான் அனைத்தும் எனவும், ஆசிரியவடிவம் அசத்தாகிய அம்மல மனைத்தையும் போக்கும் சத்ருபமாகலான் நுகருவெனவும், அம்மலவாசனைகளைப் போக் கும்வகை பகுவின்மயமோ லெனவும், அப்பசுவின்மலமன்றி உலகிலுள்ள மலங்களைப் போக்குவது வேறென் றின்மைபோல் ஆன்மாக்களிடத்துள்ள ஆணவாதிமலங்களைப் போக்குவது ஆசிரியவசனமன்றி வேறென்றின்மையால் அவ்வாசிரியவுருவம் சித்ருப உருவமெனவும், கடல் நீர் மேகசம்பத்தத்தால் உண்ணீர் ஆவதுபோல் மலம் நீங்கப்பெற்ற ஆன்மாக்கள் வாக்குமனோதீதமாகிய சிவானந்தம் அனுபவிக்கப்பெறுதல் ஆசிரியர் தமது வசனத்தோடு சாந்திரார்த்தங்களைக் கலந்து உபதேசிக்கும் உபதேசங்களாலாகலான் அவரது உருவம் ஆர்த்துருவம் எனவும், இங்கனமான சச்சிதானந்தத் திருமேனி யுடையாகிய ஆசிரியரன்றி சச்சிதானந்த சாக்ஷாத்கார சிவானுபவமாகிய வளம், சாத்திரத்தை யோதினர்க்கு வாராதாகலான், சாத்திரத்தை யோதினர்க்கு வாய்த்தவளம் வந்துமே எனவும் வகுத்துக்கூறினாரென்க.

இத்தால் பழக்கந்தவிரப் பழகுவதன்றி உழப்புவது என் என்பதனைத் திட்டாந்த முகத்தானும், அனுபவமுகத்தானும் விளக்கிப் பின்னர் மாணவனை நோக்கி, இனி நீ ஆசிரியவசனத்தினாலே மலப்பழக்கந்தவிரச் சிவவனதிகளை நீங்காது பழகிவருவாயாக. ஆசிரியனை நம்மைப்போலும் உருவடையனே என்றெண்ணி அவனைக் கைவிட்டு நீ சாத்திரம் ஒதுவகை விட்டொழிவாயாக என்று வலியுறுத்திக்கூறப்பட்டது.

ஆகவே, சாத்திரத்தை என்றதை சற்குருவின் தன்வசனத்தைக்கொண்டு பழகுவதாகிய உடன்பாட்டிற்கும், சற்குருவின் தன்வசனத்தை விட்டு உழத்தலாகிய எதிர்மறைக்குக் கொள்க. எனவே, குருவசனத்தைக்கொண்டு சாத்திரத்தைப் பழகவேண்டுமென்பது உடன்பாடெனவும், குருவசனத்தைவிட்டுச் சாத்திரத்தைப் பழகுவது உழப்பேயாகலான் அது எதிர்மறை எனவும் கூறியவாறுமென்க. (உ)

கண்டத்தைக் கொண்டு கரும முடித்தவர்

பிண்டத்தில் வாராரென் றுந்தீபற

பிறப்பிறப் பிலீலையென் றுந்தீபற.

எ - து உ-ர் என்சொல்லிய வாறேனின், ஆசிரியரைக்கொண்டு மும்மலப்பழக்கம் ஒழியப்பெற்றவர் பிறப்பிறப்பொழிவரென்றுசொல்லிற்று.

(ரு - ஷ.) காணும்படி அருளால்வந்திருவருவத்தை ஆசிரியமூர்த்தியாகக்கொண்டு ஞானசாதனமாகிய கருமம் கைகூடப்பெற்றவர்கள், ரீரப்பற்றை யடையும்நெறியையடையார் (அடையாராகவே) அவர்களுக்கு மீண்டும் சனனமுமில்லை, மாணமும் இல்லை என்க.

கண்டத்தைன்றது சிவம் குருவடிவாய் வரக்காணப்பெற்றதை. கருமம் என்றது கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை. முடித்தவர் என்றது அந்த நான்கால் சிவானுபவம் வரப்பெற்றவர். பிண்டத்தில் வாரார் என்றது பிரார்த்தானுபவத்தை அனுபவித்தற் கொடுத்த தேசத்தில் அப்பிரார்த்தத்தை அனுபவிக்கும் இடைக்காலத்தில் விரும்புவெறுப்புக்களை யுண்டாக்கி அவ்வழியான் பிறத்தற்கிடஞ்செய்யும் ஆகாமியவினைக்கு இடன்கொடார். பிறப்பிறப்பிலீலை என்றது சுவர்க்கம் நாகம் பூமி என்னு மூவிடத்தும்

அண்டாண்ட புவனகோடிகளிலும் செல்லுதற்குரிய பூதசாரசீரம் யாதனூசீரம் பூதபரிணாம சீரம் ஆகிய சீரங்களில் மாறிமாறி இறந்துஇறந்து பிறந்துபிறந்து வருவதாகிய தொழில் இல்லையாதல்.

இதனால் மலப்பழக்கங்கள் தவிர்ந்தநாகக் கண்ட ஆசிரியரிடத்தில் கேட்டல் சித்தித்தல் தெளிதல் என்னும் இம்மூன்றின் முறைமைகளையும் நன்குநூர்ந்து நிட்டை கூடுதலாகிய கருமத்தை முடித்துக்கொண்டவர் மேல் கீழ் நடு சுற்றுப்பக்கம் என்னும் எவ்விடங்களிலும் போடவருவதற்குரிய சீரங்களில் வாரர், வந்துமரணமடைதலும், மீண்டும் சனனமெடுத்தலுபாகிய அல்லலை யடையாரென்க.

இப்பாட்டான் கருமமுடித்தல் இத்தன்மைத்தா மென்று கூறப்பட்டது.

திருக்களிற்றுப்படியார்

அ. கண்டத்தைக் கொண்டு கரும முடித்தவரே

அண்டத்தின் அப்புறத்த தென்னாதே—அண்டத்தின்

அப்புறமும் இப்புறமும் ஆரவியும் சென்றறியும்

எப்புறமும் கண்டவர்கள் இன்று.

(1)

எ - து (அளவிடப்படாத பெரியவேதங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட (எட்டப்படாத) தாய, உள்ளதன்றோ சச்சிதானந்தரூபமாகிய சிவம், (அச்சிவசொருப சாக்ஷாத்நாரம் நமக் காதல் எவ்வாறென்று சொல்லுவதைவிட்டு) தம்பால்காணப் பட்டதாகிய குருவடிவத்தைக் கொண்டு, தம் செய்யவேண்டிய சிவனுதிகளைச் செய்து, அச்சாதனங்களால் சொருப சாக்ஷாத்நாரத்தை முடித்துக்கொண்டவர், அண்டகோடிகளுடைய நிலைகளில், தம்மறிவைச்செலுத்தி நன்றாமணரப் பெற்றவர்களால் சொல்லப்பட்ட அண்டங்களுடைய மேலிடங்களிலும், கீழிடங்களிலும், சுற்றுப் பக்கங்களிலும் போய் காணத்தக்கவராகார், எனவே அவ்விடங்களில் பிறத்திறக்குத் தொழிலை யடையவராகார் (1) என்பதாம்.

அண்டத்தின் அப்புறத்தது என்னுடே கண்டத்தைக் கொண்டு கருமமுடித்தவர் யாரறிவும் சென்றறியும் என்றுகூட்டுக.

இப்பாட்டான் உந்தியுள் கூறப்பட்ட குருவடிவத்தைக் காண்டற்கெளிய உருவமென் றெண்ணுது. காண்டற்கரிய பரம்பொருளுருவமெனக் காணல்வேண்டுமென்றும், அங்ஙனங் கண்டபின்னர் அவ்வாசிரியரால் பிறவாடுநிக் கேதுவானவரைய ஞான கருமத்தை முடித்துக்கொண்டவரே, எங்கும் பிறப்பதற் கிடமல்லவா தொழிவென்றும் விதந்து கூறப்பட்டது.

எங்ஙனமெனின்,—இவ்வாசிரியர் கண்டத்தை என்றதை அண்டத்தின் அப்புறத்தது என்றும், கொண்கருமமுடித்தவரென்றதை என்னுதே கொண்டு கருமமுடித்தவரே என்றும், பிண்டத்திலியாரென்றதை கண்டவாகளின்றி என்றும், பிறப்பியிடமில்லை என்றதை ஆர் அறிவும் சென்றறியும் அண்டத்தின்புறமும் இப்புறமும் எப்புறமும் என்றுகூறினார்.

“பாரார் விசம்புன்னார் பாதாளத்தார் புறத்தார் ஆராலங் காண்டற்கரியான், எமக் கெளிய போளான் தென்னன் பெருந்துறைபான்” எனவும், “வான்வந்த தேவர்களும் மாலயனோ டிந்திரனும், கால்நீன்று வற்றியும் புற்றெழுந்தும் காண்பரிய, தான்வந்து நாயேனைத் தாய்போற் றலையளித்திட்டு” எனவும், “செங்கனெமொலும் சென்றிடந்துங் காண்பரிய” எனவும், தமது சிரியர் திருவருவத்தினது அருமையும், அவ்வரிய வருவுடைய இறைவனது கருணையும் தோன்றுமாறு கூறிய மணிவாசகத்திறத்தையே கண்ணுணர்வேண்டுமென்பார் கண்டதாகியகுருவடிவத்தை அண்டத்தின்புறத்தது எனவும் அங்ஙனமான ஆரியபொருள் குருவடிவங்கொண்டுவந்தது “காட்டாதனவெல்லுவங் காட்டிச் சிவங்காட்டித் தாட்டாமரைகாட்டித், தன்கருணைத்தேன்காட்டி, காட்டார் நன்கெய்யுங்

நாமேல லீடெய்தவேயாகலான் அக்குறிப்புணர்ந்து, குருவடிவத்தைக் காணப்பெறதா என னுனுவதுபோல் என்னுமெண்ணத்தை யொழிக்கவேண்டுமென்பார் என்னுதே எனவும், அவ்வெண்ணத்தையொழித்து அக்குருவடிவத்தைக் கொண்டு சாத்திரங்களாற் காட்டாதனவெல்லாங் காணவும், அங்குநங்கண்ட வுணர்ச்சியால் சிவத்தைக்காணவும் சிவத்தைக் கண்டபின்னர் அந்தஞானக்கிரியைகள் தனது ஞானக்கிரியைகளோடுகலந்து அவைகளால் விரும்பப்படுவனவாகிய வேம்பெனப்படும் சிற்றின்பங்களையெல்லாம் தீர்க்கும்பெனவே நுகர்வித்து, அங்ந நுகருங்கால் அவைகளிலுள்ள வேம்பின் திறத்தைக்காட்டி, அச்சிற்றின்பானுபவத்தை யொழித்துப் பின் பேரின்பத்தேனை நாமும் நாட்டத்தைத்தரும் கருணையை நாடவும், அந்நாட்டம் மேலிடுங்காலத்து உலகத்தாராகிய நாட்டார் நகைசெய்தலைக் காணவும், அதனைக்கண்டு நாணது மகிழ்ந்து, பின்னர் பிறவியிற் பட்டுப் பாழ்படுதலைவிட்டு, பிறவாநெறியாகிய லீடெய்துவதில் விரையவும் வேண்டுமென்பார் கெட்டுநீழாமுடி தீதவழி எனவும், இங்குநங் கூறிவந்தமுறைப்படி கண்டத்தைக்கொண்டு கருமமுடித்து எல்லாநிலங்களுக்கு மேனிலமாகிய லீட்டினைச்சேராதவர்க்குப் பிண்டத்திலவருங்வழி யடைபடுமென்பார் கண்டவர்களுள்ளுமெனவும், மேனிலமாகிய லீட்டினைச்சேராதவர் சேருமிடங்கள் இத்தனையாமென்பார் அண்டதீநி அப்புழம் இப்புழம் எப்புழம் எனவும், அப்புறமென்றது சுத்தமாயா புவனமெனவும் எப்புறமென்றது சுத்தாகுத்த மாயபுவனமெனவும், இப்புறமென்றது அசுத்தமாயா புவனமெனவும் அபுபுவனங்களெல்லாம் ஒருமலம் இருமலம் மும்மலம் என்னும் மலங்களையுடையர் ஆங்காங்குஞ் சென்று ஆங்காங்குள்ள வியங்களை நுகர்த நிலங்களாயும் மும்மலப்பற்றொழிந்த சுத்தானமாக்கள் அந்நில பற்றுக்களை யொழிக்கவேண்டி நூல்வழியான் அறியப்படுவனவாயும் உள்ளனவாயிருத்தலென்பார் ஆ அறியும் சேன்றியு மெனவுங்கூறினர்.

இதனால் சொருபமாத்திரமாகவே யிருக்கும் இறைவன் தடத்த வருவங்கொள்ளுதல் அனுக்கிரகிகருந்மித்தமே யாகலினனும், அங்குநங் கொண்டுவரினும் அவ்வருவம் இப்பிரகிருதிவுகளில் நற்றல் கூடாதானினனும், அவ்வருவத்தைக் கண்டபொழுதே கேட்டல்முதலிய மூன்றினும் தீவிரமிருத்தல் வேண்டுமெனவும், தீவிரமற்றிருப்பின் பிண்டத்திலவந்து போதலென்னும் பெருந்துன்பமாகிய அல்லல் நீங்காதெனவும், ஆலின் மாணவகன் கண்ட ஆசிரியவடிவத்தைக்கொண்டு அப்புறம் இப்புறம் எப்புறமெனவும் எவ்விடங்களிலும் சேராவண்ணம் ஞானநெறியாகிய சன்மார்க்கத்தில் தலைபட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று வலியுறுத்தப்பட்டது.

அப்புறத்ததென்னுதே என்றதனால் வேதங்களால் வாக்குமனத்தென்று சொல்லப்படுமானால் அப்பரம்பொருளை நாம எவ்வாறு கேட்கக் கூடுமெனவும், கேட்டாலன்றோ சிந்திக்கலாமெனவும், சிந்திக்கவந்தாலன்றோ தெளியலாமெனவும், தெளிந்தாலன்றோ நிட்டைகூடவருமெனவும், எண்ணிச் சோர்வடையும் மந்தபரிபாகிகளது இலக்கணத்தையும்; கருமமுடித்தவரே என்றதனால் இது சாதிக்கற்பாலது, இது சாதிக்கப்பாலதன்று என்றெண்ணுதலொழிந்து பிறவிக்கஞ்சி வீடுபேற்றின் அவாயிக்குடையவராய் குருவடிவத்தைக்கண்டு கருமத்தை முடித்துக்கொள்ளும் தீவாதாமுடைய அதிகாரிகள் இலக்கணத்தையுங் கூறியவாறுமாம்.

இச்செய்யுளுக்கு - ஞானக்கிணிலக்கணமாகவும், அதனுடைய அனுபவ இலக்கணமாகவும் உரைகூறியுள்ளார்; அவ்வரை நண்டு சிறிதும்பொருந்தாதென்க. (௩)

எங்ஙன் இருந்ததென் மெவ்வண்ணஞ் சொல்லுகேன்
அங்ஙன் இருந்ததென் றுந்தீபற
அறியும் அறிவதன் றுந்தீபற.

அண்டாண்ட புனன்கோடிகளிலும் செல்லுதற்குரிய பூதசாரசீரம் யாதனசீரம் பூத பரிணாம சீரம் ஆகிய சீரங்களில் மாறிமாறி இறந்துஇறந்து பிறந்துபிறந்து வருவ தாகிய தொழில் இல்லையாதல்.

இதனால் மலபபழக்கங்கள் தவிர்த்தற்காகக் கண்ட ஆசிரியரிடத்தில் கேட்டல் சித் தித்தல் தெளிதல் என்னும் இம்மூன்றின் முறைமைகளையும் நன்னுணர்ந்து ரிட்டை கூடுதலாகிய கருமத்தை முடித்துக்கொண்டவர் மேல் கீழ் நடு சுற்றுப்பக்கம் என்னும் எவ்விடங்களிலும் போடவருவதற்குரிய சீரங்களில் வாரர், வந்துமாணமடைதலும், மீண்டும் சன்னமெடுத்தலுபாகிய அல்லலை யடையாரென்க.

இப்பாட்டான் கருமமுடித்தல் இத்தன்மைத்தா மென்று கூறப்பட்டது.

திருக்களிற்றுப்படியார்

அ. கண்டத்தைக் கொண்டு கரும முடித்தவரே

அண்டத்தின் அப்புறத்த தென்னாதே—அண்டத்தின்

அப்புறமும் இப்புறமும் ஆரநிலம் சென்றறியும்

எப்புறமும் கண்டவர்கள் இன்று.

(1)

எ - து (அளவிடப்படாத பெரியவேதங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட (எட்டப்படாத) தாப, உள்ளதன்றோ சசிதானந்தருபமாகிய சிவம், (அச்சிவசொருப சாக்ஷாத்நாரம் நமக் காதல் எவ்வாறென்ற சொல்லுவதைவிட்டு, தமயால்காணப்பட்டதாகிய குருவடிவத்தைக் கொண்டு, தாம் செய்யவேண்டி சிவனுதிகளைச் செய்து, அச்சு"தனங்களால் சொருப சாக்ஷாத்நாரத்தை முடித்துக்கொண்டவர், அண்டகோடிகளுடைய நிலைகளில், தம்மறி வைச்செலுத்தி சுற்றமுணரப் பெற்றவர்களால் சொல்லப்பட்ட அண்டங்களுடைய மேலிடங்களிலும், கீழிடங்களிலும், சுற்றுப் பக்கங்களிலும் போய் காணத்தக்கவராகார், எனவே அவ்விடங்களில் பிறத்திறக்குத் தொழிலை மடையவராகார் (1) என்பதாம்.

அண்டத்தின் அப்புறத்தது என்னுடே கண்டத்தைக் கொண்டு கருமமுடித்தவர் யாரறிவும் சென்றறியும் என்று கூடுக.

இப்பாட்டான் உத்தியுள் கூறப்பட்ட குருவடிவத்தைக் காண்டற்கெளரிய உருவ மென் நெண்ணது. காண்டற்கரிய பரம்பொருளுருவமெனக் காணல்வேண்டுமென் றும், அவ்நன் கண்டயின்னர் அவ்வாசிரியரால் பிறவாடுறிக் கேதுவாண அரிய ஞான கருமத்தை முடித்துக்கொண்டவரே, எங்கும் பிறப்பதற் கிடமல்லா தொழிவென்றும் வித்து கூறப்பட்டது.

எங்நன்மெனின், —இவ்வாசிரியர் கண்டத்தை என்றதை அண்டத்தின் அப்புறத் தது என்றும், கொண்டு கருமமுடித்தவரென்றதை என்னுடே கொண்டு கருமமுடித்தவரே என்றும், பிண்டத்திலுள்ளவென்றதை கண்டவாகளின்து என்றும், பிறப்பிடுபட்டிலை என்றதை ஆர் அறிவும் சென்றறியும் அண்டத்தின்புறமும் இப்புறமும் எப்புறமும் என்றங்கறினார்.

“பாரார் விசும்புள்ளார் பாதாளத்தார் புறத்தார் ஆராலும் காண்டற்கரியான், எமக் கெளரிய பேராளன் தென்னன் பெருந்துறைபான்” எனவும், “வான்வந்த தேவர்களும் மாலயனோ டுந்திரனும், கால்நன்று வற்றியும் புற்றெழுந்தும் காண்பரிய, தான்வந்து நாயேனைத் தாய்போற் றலையரித்திட்டு” எனவும், “செங்கனெடுமாலும் சென்றிடந்துங் காண்பரிய” எனவும், தமது ஆசிரியர் திருவருவத்தினது அருமையும், அவ்வரிய வரு வுடைய இறைவனது கருணையும் தோன்றுமாறு கூறிய மணிவாசகத்திறத்தையே நான் டுணரவேண்டுமென்பார் கண்டதாகியகுருவடிவத்தை அண்டத்தின்புறத்தது எனவும், அங்நன்மான அரியபொருள் குருவடிவக்கொண்டுவந்தது “காட்டாநனலெல்லாம் காட் டிச்சிவங்காட்டித் தாட்டாமரைகாட்டித், தன்கருணைத்தேன்காட்டி, காட்டார் நனலெல்லாம்

நாமேல வீடெய்தவையாகலான் அக்குறிப்புணர்ந்து, குருவடிவத்தைக் காண்பெருதார் என்னுவதுபோல் என்னும்எண்ணத்தை யொழிக்கவேண்டு மென்பார் என்னுதே எனவும், அவ்வெண்ணத்தையொழித்து அக்குருவடிவத்தைக் கொண்டு சாத்திரங்களாற் காட்டாதனவெல்லாங் காணவும், அங்நனங்கண்ட வுணர்ச்சியால் சிவத்தைக்காணவும், சிவத்தைக் கண்டபின்னர் அந்தஞானக்கிரியைகள் தனது ஞானக்கிரியைகளோடுகலந்து அவைகளால் விரும்பப்படுவனவாகிய வேம்பெனப்படும் சிற்றின்பங்களையெல்லாம் திங்கரும்பெனவே துகர்வித்து, அங்நன துகருங்கால் அவைகளிலுள்ள வேம்பின் திறத்தைக்காட்டி, அச்சிற்றின்பானுபவத்தை யொழித்துப் பின் பேரின்பத்தேனே நாகும் நாட்டத்தைத்தரும் கருணையை நாடவும், அந்நாட்டம் மேலிடுங்காலத்து உலகத்தாராகிய நாட்டார் நகைசெய்தலைக் காணவும், அதனைக்கண்டு நாணது மகிழ்ந்து, பின்னர் பிறவியிற்பட்டுப் பாழ்படுதலெலிட்டு, பிறவாநெறியாகிய வீடெய்துவதில் விரையவும் வேண்டுமென்பார் கொண்டுநிறுபுழித்தவரே எனவும், இங்நனங் கூறிவந்தமுறைபபடி கண்டத்தைக்கொண்டுக் கருமமுடித்து எல்லாநிலங்களுக்கு மேனிலமாகிய வீட்டினைச்சேர்ந்தவர்க்குப் பிண்டத்திலவருங்வழி யடைபவ்மென்பார் கண்டவர்களின்னுனவும், மேனிலமாகிய வீட்டினைச்சேராதவர் சேருமிடங்கள் இத்தனையாமென்பார் அந்நாத்தின் அப்புறமுள் இப்புறமுள் எப்புறமுள் எனவும், அப்புறமென்றது சுத்தமாயா புவனமெனவும், எப்புறமென்றது சுத்தாசுத்த மாயாபுலனமெனவும், இப்புறமென்றது அசுத்தமாயா புவனமெனவும் அபுபுவனங்களெல்லாம் ஒருமலம் இருமலம் மும்மலம் என்னும் மலங்கலையுடையார் ஆங்காங்குஞ் சென்று ஆங்காங்குள்ள விடயங்களை துகர்த்த லவங்களாயும், மும்மலப்பற்றொழிந்த சுத்தானமாக்கள் அந்நிலப்பற்றுக்களை யொழிக்கவேண்டி நூல்வழியான் அறியப்படுவனவாயும் உள்ளனவாயிருத்தலென்பார் ஆ அறிபும் நென்றியு மெனவுக்கறிஞர்.

இதனால் சொருபமாத்திரமாகவே யிருக்கும் இறைவன் தடத்த வருவங்கொள்ளுதல் அனுக்கிரகிக்குந்மித்தமே யாகலினனும், அங்நனங் கொண்டவரினும் அவ்வருவம் இப்பிரகிருதிவுலகில் நற்றல் கூடாதவ்வினனும், அவ்வருவத்தைக் கண்டபொழுதே கேட்டல்முதலிய மூன்றினும் தீவிரயிருத்தல் வேண்டுமெனவும், தீவிரமற்றிருப்பின் பிண்டத்திலவந்து போதலென்னும் மெருத்துன்பமாகிய அல்லல் நீங்காதெனவும், ஆகலின் மானவகன் கண்ட ஆசிரியவடிவத்தைக்கொண்டு அபபுறம் இப்புறம் எப்புறமெனும் எவ்விடங்களிலும் சேராவண்ணம் ஞானநெறியாகிய சன்மார்க்கத்தில் தலைபட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று வலியுறுத்தப்பட்டது.

அபபுறத்தென்னுதே என்றதனால் வேதங்களால் வாக்குமனாத்தமென்று சொல்லப்படுமானால் அப்பரம்பொருளை நாம் எவ்வாறு கேட்கக் கூடுமெனவும், கேட்டாலன்றோ சிந்திக்கலாமெனவும், சிந்திக்கவந்தாலன்றோ தெளியலாமெனவும், தெளிந்தாலன்றோ நிடைகூடவருமெனவும், எண்ணிச் சோர்வடையும் மந்தபரிபாசிகளது இலக்கணத்தையும்; கருமமுடித்தவரே என்றதனால் இது சாதிக்கற்பாலது, இது சாதிக்கப்பாலதன்று என்றெண்ணுதலொழிந்து பிறவிக்கஞ்சி வீடுபேற்றின் அவாயிக்குடையவராய் குருவடிவத்தைக்கண்டு கருமத்தை முடித்துக்கொள்ளும் தீவரதாமுடைய அதிகாரிகள் இலக்கணத்தையுங் கூறியவாறுமாம்.

இச்செய்யுளுக்கு - ஞானத்தினிலக்கணமாகவும், அதுனுடைய அனுபவ இலக்கணமாகவும் உரைகூறியுள்ளார்; அவ்வரை நண்டு சிறிதும்பொருந்தாதென்க. (க)

எங்நன் இருந்ததென் நெவ்வண்ணஞ் சொல்லுகேன்
அங்நன் இருந்ததென் றுந்தீபற
அறியும் அறிவதன் றுந்தீபற.

மேலேகூறிய நீட்டையின்கண் காணப்படும் ஞானசொருபு நென்பூர ஓக்னாமிக்கி எனவும், அவன் அவனவன் உயர்ப் பிரபஞ்சருபாயிருக்கும் சத்திரூப மாயினென்பார் அநேகநூலாவது எனவும், ஆய்வாய் தாதானாய்தான சிவசத்தினை இருதிறப்பட்டுப் பின் ஐந்தொழில்செய்யும் பதிகமான் நற்பென்னபா நக்தனாமிஷனுள் எனவும், இவ்வாறு இறைவன் சிவாயும், சத்தியாயும், பதியாயும், நன்ன மலபரிபாகமவருவித்தபு பின் ஆசிரியனாயவந்து நம்மை அடிமைகொண்டு நம்மையே ஆளும் தலைவனாயின நென்பூர நம்மையே உயர்ப் பின்பு எனவுக்கறிஞர்

இப்பாட்டான் இறைவன் ஒன்றாயும் பலவாயும் பதியாயும் குருவாயும் வந்து நம்மை யாண்டருளும் முறைமைகூறப்பட்டது

திருக்களிற்றம்படியார்.

கக. ஆற்றால் அக் கடற்கே பாயந்தநீர் அந்நீரமை

மாற்றிலு வாரற்றன் மறித்தாற்போல—தோற்றிப

புலன்களெனப் பொதம் புறம்பொழியும் நதம்

மலங்காற மாற்றுவிகுதும் வந்து.

(எ - து) ஆற்றினவழியே வரும ஞானது அவவாற்றின்வழியே வந்து அலை யுடை கடற்கண்ணே ப , பாயந்த அந்த , அக்கடலானது அதன்தன்மையைமாற்றி அத் தோனாய், முன் ஐக்காவந்த ஆற்றினவழியியலினைத் தென்று வருதலபோல, சிவானந்த ஞானம் ஞானிகள் அந்வானல் ஐம்புல அறிவின்யுடைகதாய அவவறிவே யாய், புகடெ ற்களினவழியே வந்துமீத தலைபுகடத்தாயினும், வந்தபோகலையுடைய அச்செடகை - மலவி டு . பாசவளம்பாக நாமுடைய அறிவைச் சிவமயமாகருவிக ளும் தன்மைபடை நென்பூர

போத புலன்களெனத் தோற்றி பறப்புட்கொழிப என்கூட்டுக

புடைபட்டான் நதியற கூற பட்ட சிவானந்தச் செவமுடைய சிவஞானிகள் து போதம், பெருமாளின் பதியில் பதயருதலை யுடையதாயினும், அது கடனீ ருட்பட்ட ஆற்றல் அக்க டரின தன்மை யின்மீது சிவ அறிபுதென்னும் உவ மானத்தைப்போல நுடைய, அவரறிவின் செயலை விதிகெடுத்தது கூற பட்டது

வெகனமெனின், ஆயவ்-சிவாய் வாராநீ அநேகநூலாய் காதலாநுள் என்றதை போதம் புலன்களெனத் தோற்றிவந்து புறம்பொழியும் என்றும், நீர்மையே ஆண்டான் என்றதை நதம் மலங்காற மாற்றுவிகுதும் என்றும் கூறிப் பின்னர் அப பொருளுண்மையை வலியுறுத்த ஆற்றல் அலைகடற்கே பாயந்தநீர், அந்நீரமை மாற்றி அவ்வாற்றின் மாறித்தாற்போலென்று ஒருவமையும் எடுத்துக்கூறிஞர்

சிவானந்த ஐத்தன்மைமதாமென்று அறிந்தருத திருவுருவமாய் நன்றறனும் சிற் பரச்செல்வாகன் தடதறிவை டநாகருங்கால் ஒவ்வொளியாயிய ஏகமெனப்படும் சிவகோ நுபமாகவும், அவன் அவன் அவ்வாயக காணப்படும் பிரபஞ்சத்தை நோக்குங்கால் அநேக மெனப்படும் சத்திரூபமாகவும், பிரபஞ்சச் செயல்களை நோக்குங்கால் சிவசத்தி சொருபமாகவிளங்கும் பதிகமனப்படும் நாதனது பந்தசத்தியங்களைவரும், புஞ்சகிருந் தியத்துட்பட்ட ஐயவரும பிரபஞ்சச்செயலுள் தமது பொறிபுலன்கள் சென்று அவ்வழி யாங்க செய்யும் செயலை நோக்குங்கால் பசுக்காணவ்களெனப்படும் தமது காணங்காற் செயப்பபட்ட செயலாகக் கருதாமல், ஆண்மக்களுடைய மலங்களைப் போக்குவிப்பதற்கு , இறைவன் தம்மாட்சிச் செய்யுஞ் செயலாகவுங் கருதுந் தன்மையரேயன்றிக் சிவசொரு பத்தை விட்டுத் தம்மறிவையும், சத்திரூபத்தை விட்டுப் பிரவஞ்சத்தைநீங்க, பதிச் செயலாக்கிட்டு ஒவ்வச் செயலையும், சிவகாணத்தைவிட்டுப் பசுக்காணத்தையும் கருதுந் தன்மை யுடையவான்றென்பார் போதம் புலன்களெனத் தோற்றி வந்து புறம்புர

ழியுமாயினும் அது, நந்தம் மலங்களற மாற்றவிற்கும் என்றார். அது எதுபோலென் பார்ந்து, ஆற்றால் அலைகடந்தே பாயந்தநீர், அந்நீர்மை மாற்றி, அவ்வாற்றால் மறித்தாற் போலென்றார், எனவே தன்னிடத்தேவந்து கலந்தநீரைத் தன்மயமாக்கலென்றார் எனவே தன்னிடத்தேவந்து கலந்தநீரைத், தன்மயமாகிக் கொண்டதேபன்றி, கடலானது மீண்டும முன் அந்நா வந்த ஆற்றின்கண்ணேவந்து மேறிநிறும், கடனீர்மயமாகவே யிருக்கும்நி முன்னுள்ள ஆற்றாமயத் தத எய்தாமைப்போலென்க.

அதுவேயுமுன் நி முன் காத்தலம் நி டையின் ண நீர் பாகிபோல் நீங்கியிருப்பி னும், உடல் நீங்குங்காமம் புலனறிவுநீர் கா ஆகியே அப் புலன்கள் நீட்டைவழி கூடிநிற் கும் போதத்தை ஓங்கால் சிறிதே பேத படுத்தி, ஐம்புவழியிற்கூட்டி, நீட்டையை மாற்றி, சத்தாதிவிடபங்களில் அலைக்கத் தலைபட்டி அங்ஙனம் தலைபட்டிங்காலத்து அவ்விடயங்களால் ஏறுந் தன்மலங்களைபெல்லாம் நீக்கி, முன்போல் இறைவன் நிட் டையிற்கூட்டுவன். எங்கனமெனின் காதுகிவந்து ஆண்டு, அநேகனுமாகிவந்து கூட்டு வன். எனவே போதவழியேகூட்டி, புலன்களைச்சேர்த்த ஆன்மாயாகிய எழும், நம்மால் அனுபவிக்கப்படுவனவாகிய பலவிடங்களும், இறைவனுக்கு அடிமையாயு, உடை மையாயும் இருப்பானவென்று முன்னே கேட்டும் சித்தித்தகம் கொளித்திருக்கின்றோம். ஆகலான் நாம் இவ்வழிவந்தும், இவ்வழியில் நமமைக கொள்வதற்கு முதலியவை களும், நாமும், போதமுதலியளவும், கூழிவத விவகரணம் அவை சபாபி யிருக்கின் றான். எப்படியெனில் முதலியவற்றிற் போராது அனா கொள்வதற்கு அனைக ளாகி அகசயித்ததாம், அகச யித்தவழியை உச்சகூடிய அடிவிவதங்களிலெல்லாம், தனி த்தனிகலந்துநின்று அவ்வாயுண்டோ அது விவசச் செய்தது, அப்படின்புரினுள்ள இன்பவேற்றுமைகளை நாம் அறிந்து அனுபவி பதற்கு கட்டுவது என்னுமும் நிற்றின் றான் என்பதை அருளாலுணர்த்தி, நாம் போதத்தொடர புலன்களும்சேர்த்து விவகரணு பவங்களில் தலைபட்டதாகிய பாவும், அவன்பளி த பணியை என்று தெளிவுபெறச் செய்து, பாதையடி நீட்டையிற்கூட்டி, விவகரண பங்களால் அப்பொழுது ஏறிய காமியாகிமலங்களை யொழித்து ஆண்டருளவர் ஒழித்து ஆனாது அவ்வழியேபோய உழலும்படிச் செய்யான் எதுபோல் என்னில் ஆற்றல் அலைகடந்தே பாயந்தநீர் அந் நீர்மை மாற்றி அவ்வாற்றால் மறித்தாற்போல் எய்த ஒருவ நமகறிநர்.

அஃதாவது, ஆற்றநீரானது ஆற்றினவழி சென்று அலையைடையகடலில் ஒன் றாய்க்கலந்து தன் தன்மைகெட்டிருக்கும் அது உடையும அந்த ஆற்றிலே நெடுந் தூரம் சென்று எதிர்த்தாலும், உட புரக்கவே யிருந்து, அதாவது டுடர்மைக்கலத்தது லுண்டாகிய உபபுமயமாகவே யிருக்கும் என்க.

(இ)

க. நஞ்செயல் அற்றிந்த நாம்அற்ற ின்றாதன்
தன்செயல் தானேஎன் றந்திபுற
தன்னையே தந்தான் என் றந்திபுற

(எ - து.) உ - ர். என்சொல்லியலாறோலெனின், யானென்பதற்குச் சிவமேயாய்ச் சிவானந்தமுற்றவர்க்குச் சிவன் தன்னை அவர் ஈக்குத்தத்த, அவர்செயலை தன்செய லாகக்கொள்ளுமுறைமை இதுவாறென்பதெல்லிற்.

(இ - ள்.) செயல் நமது என்பதும் அற்று, அகங்காரத்துக் கிடஞ்செய்யும் நான் என்பதும் அற்றுப் போனபின்னாச்செயலெல்லாம் சிவமெனும் நாதனாகிய தனது செயலே யாகவும், காரணம் உணர்த்தாவுய், அவனுக்கு அருளுடையதன்னையே கொடுத்தனன் என்க.

நஞ்செயல்என்பது - செயல் நமது என்னும் மமகாரம், நாம் என்பது - செயலைச் செய்கின்றவன் நான்என்னும் அகங்காரம். நாதன்தன்செயல்தானே என்பது - என

தெனக்கருதம் அச்செயலெல்லாம் சிவனதுசெயலே என்கை. தன்னையேதந்தால் என்பது - அகங்கார மமகாரங்களைத் தன்பால் கொடுத்தவனுக்கு இறைவன் சிவமாகிய தன்னைக்கொடுத்தல். தன்னையே என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். அகங்காரமமகாரம் அற்றவர் களுக்குக் கொடுக்கும்பொருள் தானன்றி வேறில்லை என்பதும், அகிதேபோல் அவர்களால் விரும்பப்படும் பொருளும் தானேயன்றி வேறில்லை என்பதும். எனவே நினைவிலும் சிவசொருபமாகிய ஞானமேயாய்நிற்கப்பெற்றவர் தன்னை நானென்றறிந்து அகங்காரத் துன்னாகாது சிவனுக்குள்ளாவர். செயலை என்னுடையதெனக்கருதி மமகாரத்துக்குள்ளாகாது அருளுக்குள்ளாவர். அகங்காரத்தைவிட்டுத் தன்னுள்ளும் மமகாரத்தைவிட்டு அருளுள்ளும் ஆன தவமுடையார்க்குக் கொடுக்கும்பொருள் தானன்றி வேறுபொரு ளில்லையாகலான் தன்னையேதந்து தானேயாய், உவரென்பதையும் காட்டாது அவர்செயலென்பதையும் காட்டாது தன்னையும் தன்செயலையுமே காட்டுவான், அவரும் சம்மாயிருப்பர். அவர்செயலும் சம்மா இருக்கும். இதனால் நினைக்கடினார் சம்மாயிருக்கும் செயல் இத்தன்மைத்தாமென்று கூறியவாரும்.

இதனால், விடயானந்தானுபவச் செயலுக்கு மச்செயலென்னும் மமகாரமும், நாம் என்னும் அகங்காரமும் முனைத்தறிப்பதுபோல், சிவானந்தானுபவச்செயலுக்கு அவ் வகங்கார மமகாரங்களையடக்கும் அருள் முனைத்தறிந்திருமெனவும், அகங்கார மமகாரங் கள் முனைத்துச் சிவனைத்தந்ததுபோல் அருள்முனைத்து சிவனைத்தருமெனவும், சிவனைத் தாவே சிவன் சிவமயமாயும், சிவச்செயல் அருண்மயமாயும், நிற்கப்பெறமெனவும் உணர்த்தியதாமென்க.

இப்பாட்டான் அகங்காரமமகாரங்கள் சிவனைமுனைத்தறிக்கச்செய்து, அச்சிவனை விடயானந்தத்தை இடைவிடாது அனுபவிக்கச்செய்ததுபோல், அருள் சிவனைமுனைத்து நிற்கச்செய்து, அச்சிவனை சிவானந்தத்தையிடைவிடாது அனுபவிக்கச் செய்யுமென்று கூறப்பட்டது.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

கஉ. பாலைநெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதும்
காலணையன் நேவிக் கராக்கொண்ட—பாலன்
மரணம் தவிர்த்ததுவும் மற்றவர்க்கு நம்தம்
கரணம்போல் அல்லாமை காண். (க)

கஉ. தூங்கினரைத் தூய சயனத்தே விட்டதற்பின்
தாங்களே சட்ட உறங்குவார்கள்—ஆங்கதபோல்
ஐயன் அருட்கடைக்கண் ஆண்டதற்பின் அப்பொருளாய்ப்
பையவினையும் எனப் பார். (உ)

(எ - ழு.) திருஞான சம்பந்த மூர்த்திகள் பாலைநிலம் நெய்தலில மாரும்படிப் பாடியதும், திருநாவுக் கரசுகள் பாம்பின்விடம் நீங்கப் பாடியதும், சுந்தரமூர்த்திகள் நெடுந் தாலத்துக்குமுன் முதுகையினால் உட்கொள்ளப்பட்ட பாலனது மரணத்தைக் காலணையேவி நீங்கச் செய்ததாமாகிய செயலுடைய அவர்களுக்கு, நமதுகரணம்போல் அல்லாமை யாகிய தன்மையைக் காண்பாயாக. (1) இறைவனது கடைநோக்கமாகிய அருள்கோக்கம் ஆளப்பெற்றால், அதன்பின்னர் அவர் கருவிகாணச் சேட்டையற்ற தன்னையாண்ட இறைவனேயாய், அவ்விறைவனிடத் தண்டாரும் அருளும் சிறிதுசிறிதாய்த் தோன்றிப் பின் பெரிதாக அவ்வருட் செயலுக்கும் உரியவாவர். எதுபோலெனின், கழுந்தியவத்தை யில் ஞானேந்திரிய சன்மேந்திரியசதிகளுடைய செயலற்ற உறக்கத்துக்குள்ளாயி னவை அம்முறக்கத்துக்குரிய மேன்மையான சயனத்திற்கொண்டபோய்விடிக் பின்

அவர்களே மெல்லமெல்லச் சிறிதுசிறிதாய்ப் பேருறக்கத்துக் குன்னாகின்றனர். இது போல் அதுவென்று எண்ணிப் பார்ப்பாயாக (2) என்பதாம்.

இவ்விரண்டு பாட்டானும் மேலே உந்தியுட்கூறப்பட்ட நம்செயல் நாதன் தன் செயல் ஆவதன் சிறப்பும், தன்செயலான பின்னர் அவர்க்கு நாதன் தன்னைத் தருதலும் விதந்தகூறப்பட்டது.

எவ்வனமெனின், இவ்வாசிரியர் நஞ்செயலற்றிந்த நானற்றபின்துடன் தன்செயல் தானே என்றதை மற்றவர்க்கு நந்தம்செயல்போலல்லாமைகாண் என்றதிருப்பாசுரத்தானும், தன்னையேதந்தான் என்றதை ஐயனருட்கடைகண் ஆண்டதற்பின் அப்பொருளாய்ப் பையவினையுமெனப் பார் என்ற திருப்பாசுரத்தானும் அறியக்கூறினர்.

இவ்வுந்தியாராற் கூறப்பட்ட பொருளுக்குச் சைவாசாரியர்களன்றிப் பகத்தன்மை யும், பாசச்செயலு முடையராய்ப் பின்னர், அவ்விருதன்மையும் நீங்கப்பெற்ற சிவானுபூதிமான்களிடத்தும் ஏதேனும் ஓங்காலவிசேடத்தில் பசுபாசத்தன்மைகள் அணுகவரும் ஆகலினாலும், அவை அணுகவரின், நஞ்செயல் என்பதும் நான்என்பதும் முனிந்து நாதன் தன்செயலும் நாதனும் தோன்றுவாகலான், அவர்களில் யாரையேனும் சுண்டெடுத்தோதாது சிவத்தன்மையும் சிவச்செயலுமே யுடைய சைவாசாரியர்களுடைய செயல்களே சுண்டெடுத்தோதிருவோன் ஏனெனின், அவ்வாசிரியர்கள் பகத்தன்மையடைந்து பின் பதித்தன்மையடைந்தவர்களன்று. அவர்கள் எப்பொழுதும் சிவஸ்வரூபிகளே; அவரது கரணதிகளும் அப்படியே. அங்ஙனமாயினும், அவர்கள் நாடகமாய்க் கொண்ட கோலத்துக்கேற்ப, அவர்கள் சிவமாயினார், அவர்கள் கரணம் சிவகரணமாயிற்று எனச் சொல்லவந்ததென்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற சுண்டு ஆசிரியர் “மற்றவர்க்கு நந்தம் கரணம்போ லல்லாமைகாண்” என்றார். எனவே இது பாஸநிலமென்றும், இப் பின்னையைக் கடித்தது பாம்பென்றும், முதலையுண்டபாலனைக் கொண்டுபோனது இயமன் என்றும் அறிந்தகாலத்தும், அதையதை மாற்றியகாலத்தும், பொறிபுலன் கரணமுதலியவற்றோடும் கூடிச்செய்தனரேயன்றி அவைவீங்கிச் செய்தாரில்லை; அவர்கள் பகத்தன்மையுடையராயும், அவர்களுடைய கரணதிகள் பாசத்தன்மை யுடையனவாயும் இருப்பின் அவையெல்லாம் மாறுதலையடையா. அவர்கள் நானென்பதை யறியார். சிவனை முதலென்றறிவார். எனதென்பதை யறியார். அருளென்பதை யறிவார். எனவே அவர்கள் நான் என்பது சிவத்தை. எனதென்பது அருளை. ஆகவே சிவன் முதலாய் நின்று அருள்செய்யத் தொடங்கின் எது எவ்வண்ணம் ஆகவேண்டுமோ அது அவ்வண்ணமே ஆகுமன்றோ! இவ்வுண்மை உய்த்துணரற்பாற்று. (க)

எ. உள்ளம் உருகி உடன் ஆவர் அல்லது
தெள்ள அரியர் என் றுந்தீபற
சிற்பரச் செல்வர் என் றுந்தீபற.

(எ - று.) உ - ர். என்சொல் லியவாரோவெனின், — ஞானசொருபாகாசமாகிய சிவனைப்பெற்ற செல்வர்கள் செயலைச்சொல்வீற்று.

(இ - ள்.) ஞானசொருபியாகிய சிவாகாசமாகவே நிற்கப்பெற்ற சிவஞானச்செல்வர்கள் (இறைவன் தமக்குச்செய்த உபகாரங்களைக் கருதித்தோறும்) உள்ளமுருகி அவ்வுருகும்வழியானே இறைவனுடனாவர். அப்படியல்லாமல் சிவமாயினென்று சொல்லத் தெரியார் என்க.

உருகுதல் என்பது இறைவன் மதுசெயலைக் கெடுக்காது அச்செயலையே தன் செயலாகக் கொண்டதனையும், மம்மைக் கெடுக்காது மம்மையே தானாகக்கொண்டதனையும் எண்ணத்தோறும் அன்புபெருகுதல். உடனாவீ என்பது முன் இவன் செயலிடத்தும் இவனிடத்தும் இறைவன் வேருகாது உடனாய் - நின்றமைபோல் இப்போது தன்

செயலும் தானும் அவனது செயலும் அவனுமானபோது தான் வேறாய் செயலையும் தன்னையும் வேறுகருதாது உட்கூப்பிற் பார். தெள்ள அறியு என்பது நான் சிவமாயினேன் என்றுகூறும் சிவகாரணமாயிற்று என்றறிந்து சொல்லத்தெரியாதிருப்பார். சிம்பாந்தேல் ஷி என்பது ரிட்டையின் கண் காணப்பட்ட மேலான சித்ரூபமாகிய ஞானசொருப மாகவே யிருக்கப்பெற்ற செயல்வான்கள். முதற்செய்யுள்முதல் ஆறாஞ்செய்யுள்வரையில் முறையே இரண்ட்செய்யுளால், மாணக்கனுக்கு ஆசிரியன் வருவதும், வந்த ஆசிரியன்பால் கேட்டலாதிகளை மாணவகன் தொடங்கவேண்டாமென்பதும் கூறி, மூன்றாவது முதல் கேட்டலாதிகளால் வருமபயனைத்தொகுத்துக்கூறி, இச்செய்யுளால் சிவனுரு அன் பென்பதைபும், அதனை ஆன்மா அடையும்வகையும் கூறியவாரும்.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

கசு. உள்ள முதலினைத்தும் ஒன்ற உருகவரில்
உள்ளம் உருகவந் துன்னுடனும்—தெள்ளி
உணருமவர் தாங்கள் உளராக என்றும்
புணர்வா நில்லாப் பொருள்.

(க)

(எ - து.) மாணவகனே! கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்த ஞானத்தினால், உருகும் வகையறிந்து அவ்வழியான் இறைவனுடனாக தன்மையை யறியாது ஞானத்தினால் இறைவனுண்மையை நீ அறியத் தொடங்குவையாயின், உள்ளை என்றும் உணரும்வகையிற்றானே நிறுத்தி, நீ அவனோடு கலந்து உடனாய் நிற்கும்வகைக்கு இடனில்லாமல் தோன்றாதுபொழியின். அவ் னுமதோன்றாது நிற்கும்பொருளாகிய இறைவனை ஞானத்தினால் உணருந் தன்மையைவிட்டு உள்ளமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட எல்லாத்தத்துவங்களும் ஒருதன்மையாய்க் கலந் தருகந்தன்மையைப் பெறுவையாயின் அவ்வினைவன் எல்லாத்தத்துவங்களுக்கும் முதலாயுள்ள உனதுஉள்ளமானது அத்தத்துவங்களின் வழி செல்லாது தன்பாலே உருகும்வகையாக அவ்வுள்ளத் துள்ளானாய் வந்து உன்னுடனாய் நின்றருளுவன் என்பதாம்.

தெள்ளி உணருமவர் தாங்கள் உளராக என்றும், புணர்வா நில்லாப்பொருள், உள்ள முதலினைத்தும் ஒன்ற உருகவரின் உள்ளம் உருகவந்து உன்னுடனும் எனக் கூட்டுக.

இப்பாட்டான் மேலே உத்தியுட்கூறப்பட்ட நஞ்செயலற்று நானுமற்று நாதனரு முறையும், எதன் இவர்கள் செயலைத் தன்செயலாகக்கொள்ளும் விதமும் கூறப்பட்டது.

எவ்வனமெனின், ஆசிரியா உள்வாழுகியு னாவ் என்றதை உள்ளமுதலினைத்தும் ஒன்ற உருகவரின் உள்ளம் உருகவந்து உன்னுடனும் என்றும், அல்லது தெள்ளாவரிய் என்றதை தெள்ளி உணருமவர் தாங்கள் உளராக என்றும் புணர்வா நில்லாப்பொருள் என்றுக்கூறினார்.

சிரவணத்தால் திரிபதார்த்த வுணர்ச்சியும், மனனத்தால் பாசத்தினின்றும் வேறுபடுதலும், நிதித்தியாசனத்தால் வேறுபட்ட ஆன்மாவாகிய தன்சொருபத்தைக் காண்டலும், சமாதியால் சிவசொருபமாகிய ஞானத்தைக் காண்டலும், ஞானசொருபத்தைக் கண்டு அச்சொருபியாகிட இறைவனால் ஆளப்பட்டுப் பின்னர் இறைவனை தன்னைக்கொடுக்க அவனைப் பெற்ற சிவஞானச் செல்வர்கள் அவனைப்பெற்ற அவ்வளவிலேயே அருள் எச்சத்தாய் அவசமுற்று உள்ளமுருகப் பெறுதலும், உருகப்பெற்ற அவர் எனைய தத்துவங்களும் அவலமாய்ப் போகாவண்ணம் அவ்வருளோடு உள்ளமுதலினைத்தும் பொருந்தி வருகும்படியாய்வுவதும், அவைகளும் உருகவருமாயின் உள்ளமுதலினைத்தும் ஒன்ற வருக வந்ததனை இறைவன் உணர்ந்து அவனும் கருணைநிறைந்தஉன்னத்தனும் அவருள் எத்தனானே கலந்து அவரேயாய் விடுவன். அக்தாவது, வேறுகாது அவருடனாய் நின்பன் என்பதும், அவ்வழியுவிட்டுத் தமக்குண்டாகிய தெளிந்த ஞானவுணர்ச்சியால்

அவர் தானே எண்ணுவாராயின் அப்பரம்பொருள் இவர் தானே எண்ணமாட்டான் எனினில், என்றும் இவரது உணர்ச்சி உணர்விக்க உணரும் உணர்ச்சியேயன்றித் தானே வுணரும் உணர்ச்சியன்று. ஆகவே தானே வுணரும் உணர்ச்சியற்ற இவரது உணர்வு உணர்விக்கும் உணர்ச்சியை எவ்வளவு அறியக்கூடும். அவ்வுணர்ச்சிதான் இவ்வுணர்ச்சியில் எப்படி அடங்கும்? எனவே, அது பேருணர்வு; இது சிற்றுணர்வு. சிற்றுணர்வு பேருணர்விலடங்குமேயன்றி பேருணர்வு சிற்றுணர்வி லடங்குமோ? அடங்கா! என்பதும் அதுவுமன்றி அப்பொருளுக்கே ஓரியற்கையுண்டு. அஃதாவது, உணரும் உணர்வுக்குத் தன்னையுணர்ந்தி அவ்வுணர்வுக்கு ளடங்குதலும், உருகும் உணர்வல்லாத உணர்வுக்குத் தன்னையுணர்ந்துவதும், அவ்வுணர்வுக்குள் அடங்குவதுமின்றி வேறாக இருத்தலுமாம் என்பதும், உணர்விக்கும் உணர்வுக்கு உணரும் உணர்வு வேறாய்நிறுவின் இவ்வுணர்வு அவ்வுணர்வை என்றும் அறியா. உணர்விக்கும் உணர்வும் உணரும் உணர்விற்குத் தன்னே என்றும் உணர்விக்கா என்பதும் அப்பரம்பொருளின் உண்மை.

இச்செய்யுளால் உள்ளமே யன்றி ஏனைய தத்துவங்களெல்லாமும் உருகப்பெற்றால் இறைவனும் உருகிய உள்ளமுடையனும் வந்து கம்மைப் பிரியாது உடனாயிருப்பனென்று விளக்கியவாரும்.

உள்ளமுதலிய தத்துவங்களெல்லாமும் அந்த ஞானநிலையிலேயே உருகுத் தன்மையைப் பெறுமானால், அந்த ஞானசொருபியாகிய இறைவனும், உள்ளமுருகுவந்து உன்னுடனும் என்று அவனிவனுடன் ஆதற்குரிய ஒர் எளிமையைக்கூறினார். அவ்வளவு கூறினானே, அஞ்ஞானநிலையில் நிற்கும் உள்ளமுதலிய தத்துவங்களெல்லாம் புறம் பே காணப்படும் நாமரூபங்களாகிய பதார்த்தங்களில் உழன் றுதன்றும், அஃதேபோல் அகத்தின்கண்ணும் அந்த நாமரூப பதார்த்தங்களை யெண்ணியெண்ணி மறந்துமறந்தும், அவ்வப் பதார்த்தங்களிலுள்ள பற்றினால், தானும் அவ்வப் பொருள்களும் வேறாயிராமல் ஒன்றாய்க் கலந்து தான் தோன்றாமல் அவைகள் தோன்றுதலும், அதன்பின்னர் தானும் அவைகளுந் தோன்றாமலும் போதலாகிய அநுபவம் வண்மையான், அவ்வனுபவப் பழக்கமுடைய தத்துவங்களுக்கு இந்த ஞானநிலையின்கண்ணும், அப்படியே பழகும் வண்ணஞ்செய்து அந்தஞானநிலைகளில் பற்றுதலாகிய ஆசையுண்டாகக் கலும் ஒருவரானும் ஒருசாதனங்களானும் போக்குதற்கரிய நானென்னும் அகங்காரத்தை யழிக்கும் வண்மையும், சிவனிடத்து என்றுவ்வாத அன்பினை வருவிக்கும் ஆற்றலும் உடையன நல்லசிவதன்மையும் நல்லசிவயோகமுட நல்லசிவநாமமும் ஆகலின், அம்முன்றையுங் கொண்டு அகங்காரத்தை யழித்தலும், அன்பினைவருவித்து யாரேனுங்காண அந்தலைப்பொழுது செய்தலும், சிற்பாச் செல்வர் செய்யும் இன்றியமையாச் செயலாகலின் அவற்றை இனிவரும் ஏழுசெய்யுளானுங்கூறுகின்றார்.

கரு. நல்லசிவ தன்மத்தால் நல்லசிவ யோகத்தால்

நல்லசிவ ஞானத்தால் நானழிய—வல்லதனால்

ஆரேனும் அன்புசெயின் அங்கே தலைப்படுங்காண்

ஆரேனும் காண அரண்.

(உ)

(எ - து.) சரியை கிரியை எனப்படும் நல்லசிவதன்மத்தினுலாதல், நல்ல சிவ யோகத்தினுலாதல், நல்ல சிவஞானத்தினுலாதல், நானென்னும் அகங்காரம் கெடவல்லதாகலான் யாவாயினும் அந்த முன்றிலொன்றினால் அகங்காரத்தையழித்து இறைவனிடத்து அன்புசெய்ய வல்லராயின் அன்பின்செய்கைநிகழும். அவ்விடத்து எத்தகைய ஞானமுடையோரானும் காணப்பெறாத இறைவன் முற்பட்டவருவன் என்பதாம்.

தர்மம் யோகம் ஞானம் என்னாமல் முன்றிட்டதும் நல்ல என்னும் அடைமொழியைச் சேர்த்துக் கூறுவானேன் என்னில், சிவதன்ம முதலிய முன்றும் அகங்காரத்தை யழித்து உள்ளத்தைச் சுத்தமாக்கலான் நல்லவன்புதையும், சிவபெருமானிடத்தில்

அந்நிபந்தனையுடைய செய்வால் விவரப்பதையுஞ் சேர்த்துள்ளோம். அத்தகைச் சித்தப்படி விவரம்முதலிய மூன்றனுள் ஒன்றேனும் இரண்டேனும் மூன்றேனும் உத்திரத்தையாகக் கொண்டு, விவரமுமானிடத்தி அன்பு ஒன்றே வேண்டி அவற்றை அன்புடன் யாவர் செய்யவல்லாயினும் எத்தகைத்தான தருமங்களாலும் தானங்களாலும் தவங்களாலும் யோசங்களாலும், ஞானங்களாலும், எங்கும் காண்டநீரியவருகிய இறைவன் தன்னை மிக எளியவருய்க் காண்டற்குத் தானே முயற்சியுடையவாய் முன் வந்திருக்கான் என்க.

இச்செய்யுளால் அகங்காரம் போதற்கும் அன்புண்டாதற்கும் இறைவன் தலைப் படுத்தற்கும் சாதனங்களாயுள்ளவை இவையென்று கூறியவாகும்.

சரியையாவது - அஞ்ஞானவழியில் உடல் யாதொரு சோம்பலின்றி யுழன்றும் அப்படி யுழல்வதே இன்பமாயும், உழலாவிடின் தன்பமாயும், உழல்வதனுண்டாகும் உடற்கஷ்டத்தைச் சிறிதும் எண்ணாமல் அதன் கஷ்டத்தா லுண்டாகும் யாதொரு பொருளோ அநனைமாத்திரம் எண்ணி யின்புற்றிருப்பதபோல் ஞானவழியாகிய சரியையில், உடலை யுழலச்செய்து அதனுண்டாகும் இறைவனது பற்றைமாத்திரம் எண்ணி யின்புற்றிருப்பச்செய்வதாகும்.

சரியையாவது - உடலுள்ளிருந்து உழலுவதாகிய காணதிகள், புறம்பே உடலானது எத்தெத்தப்பொருள்களில் உழலுகின்றதோ அத்தந்தப் பொருள்களையெல்லாம் எண்ணுவதும், எண்ணி அவைதம்மைக் கூடுவதற்கான செயல்களெல்லாம் உள்ளத்திலேயெய்தும், அவ்வனஞ் செய்வதில் சலிப்பற்றும், புறம்பேயுழன்றும் உடல் ஒய்ந்தாலும் தாம் ஓயாமலும் அதற்குரிய வற்றை யெண்ணி யுழல்வதே இன்பமாக அப்பொருளையே எண்ணியுழல்வதபோல் வெளியேகண்ட விவருவத்தை உள்ளேகண்டு அவ்வுருவத்துக்கு உள்ளிடத்தும் வெளியிடத்தும் செய்வனவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன வெல்லாம் செய்து அதில் சலிப்பற்றிருக்கச் செய்வதாகும்.

யோகமாவது—புறம்பேயுள்ளகருவியாகிய உடலாலும், அதத்தேயுள்ள கருவியாகிய காணதிகளாலும் கருதிச்செய்யப்பட்ட தொழில்களுக்கு ஏற்றவரை, முன் எண்ணுதலும், பின் அவர்கள் இருக்குமிடங்களைத் தெரிவதும், தெரிந்த அவாவசோபாமாக அவர்களை வழிபடுதலும், அவர்களைச் சிவபொழுது காண்டலும், சிவபொழுது காணதிகுத்தலும், ஒருவரைக் கண்டபொழுது மற்றொருவரைக் காண்பதற்கில்லாமற் போதலும், இப்படியெல்லாம் உழன்று, அவாவர்களால் வேண்டியவை முற்றுப்பெற்றால், அவர்களை மறந்துபோதலும், மறந்து அவர்களாலானவற்றைப் பற்றலும்போல, விராயகர் முதலிய மூர்த்திகளை எண்ணுவதும், ஆருதாரங்களில் அவர்களையமைத்த வழிபடுதலாகிய முறைமைகளில் சிறிதேனாகத் தவறாதிருத்தச்செய்தலாகும். இவற்றின்விரைவப் போகமுறைமைகூறும் பின்வருஞ் செய்யுள்களாற்காண்க.

ஞானமாவது—ஞானநிலையின்கண் ஞானசொருபியாகிய இறைவன் தன்னுடனாய் நிற்குங்கால் உள்ளமுதலிய தத்துவங்க ளனைத்தும், உருகுதலைப்பெற்று அன்புடையனவாய் நிகழுங்காலத்த, அந்நிகழ்ச்சியினின்றும் அத்தத்துவங்கள் நீங்கவண்ணம் இறைவனைப் பற்றச்செய்வது சரியையும், பற்றிய இறைவன் மாட்டுச்செய்யும் வழிபாட்டில் சலிப்பற்ற அக்ஷீராவதேனே ஈடுபடச்செய்வது கிரியையும், சலிப்பற்ற அக்ஷீரபாட்டின் கிரியை காமரூபத்தோற்றங்களைச் சிறிதேனாகத் தோற்றச்செய்யாது விவருபக்களே தோற்றச்செய்வது போகமும்போல், அவ்வனத் தோன்றிய தடத்தவருவங்களைப்பெல்லாம் சொருபிவமாதேவ காணச்செய்தலாகும்.

கக. மெல்லினைபே என்ன வியலுலகில் ஆற்றரிய வல்லினைபே என்ன வறுமிரண்டும்—சொல்லில் விவதன்மாம் இவற்றில் சென்றதிலே செய்வாய் பங்கனும் நீங்கும் படி.

யினுமது" எனவும் மற்றும் பலவாற்றினும் பெரியோசெல்லாம் புழந்திருத்தலின் கையகப்போந்துந் செய்கை யென்றார். பெரியோரால் போற்றப்படுஞ், செயலுடைபது இல்லறமாகவே அவ்வில்லறத்தின்கணின்று செய்யும் அவ்வரிய செயலைச் சைவமெய்த்திருவின் சார்பினையுடையார்மாட்டுச் செய்யப்பெறின் அச்சார்பினையுடையார் தம்பெறும் பொருளாக அடையப்படும் யோகஞானங்கள், தாம்பெறும் பொருளாகத் தாமெவ்ற சாகுமெனச் சைவமெய்த்திருவினையுடைய அடியாராகிய விரும்பின்கை எதிர்நோக்கிச் சார்ந்து அவர் வேண்டியதளிக்கும் பெருந்தன்மை யுடையதாகலின் சைவமெய்த்திருநீலகண்டநாயே பொருளெனச் சாருநீல என்றார். சைவமெய்த்திருநின்றது திருநீலம் கண்டுகையுமா? இறைவனல் கொடுக்கப்படும் பொருள்களாகிய யோகஞானங்கள் அத்திருநீல கண்டுகை என்னும் இரண்டையும் பொருளாகக் காரதார்த்து அவ்விரும்பொருளுஞ் சாரதாக்கலின் சைவமெய்த்திருவின் சார்வே பொருளெனச் சாரும் நீராடுவது அவரது சைவகோலத்தை விசேடித்துக்கூறியதுமாம்.

இத்திருப்பாசரத்தால் நம்பெருமானார் தனிக்குத்தாடும் நாதனார் கழல்கள்வாழ்த்தியழியிடும். நலத்தின்மிக்கார் என்றதை விதற்கூறியதாமென்க.

அந்நாதனா, பொய்யம்மைப்பட்டுழியும் பசுதருமத்தைக்கடிந்து பதிதருமத்தை மேற்கொண்டாடுன்பார் அறத்தின்வாழ்வருன்றார். பதியைநாடி அப்பதிதருமத்தைச் செய்தவாரே வேறொருகடவுளாகக் கனவிலும் நினையாரென்னும் அவரது நன்னெறி தோன்ற புனற்சுடைமுடியார்க்கன்பாரானார் என்றார். புனற்சுடைமுடியார்மாட்டு அன்பு கூடுதல் அவனடியார்மாட்டு அன்புகூடுதலன்றிக் கூடாதென்பதுதோன்ற மெய்யடியார்க்குளான பணிசெயும் விருப்பின்மிக்காரன்றார். இடத்தானும் பொருளானும் வலானும் வேறுஎவ்வாற்றினும் அடியார்வேண்டுவன வானவற்றைக் கொடுத்தற்கு இவ்வறமுவத வேறு நல்லறமின்றென்பது தோன்ற மனையறம்புரிந்து வாழ்வாரென்றார். வையாம்பொற்றும் செய்க்கமனையறம்புரிந்து வாழ்வாரென்றதும், மனையறம்புரிந்து வாழ்வார்க்கு யோகஞானங்களாகிய அதியமுடைய அரியபொருள்கள் கைகூடாதென்று கூறுகூற்றும் வெறுக்கற்றமென்பதும் தோன்ற சைவமெய்த்திருவின்சார்வே பொருளெனக்காரும் நீராடுவார்.

இவ்வணம் எடுத்துக் காட்டியவைமெல்லாம் நலத்தின்மிக்கார் என்றனை இன்ன இன்னவகையாலென்று வருத்துக் காட்டியதாமென்க. (உ)

அளவிலா மரபின் வாழ்க்கை மட்கலம் அமுதுக் கரக்கி
வளர்இளந் திங்கட் கண்ணி மன்றுளார் அடியார்க் கென்றும்
உணமகிழ் சிறப்பின் மல்க ஓடளித் தொழுகும் நாளின்
இளமையி் தூர இன்பத் துறையினில் ஐனியர் ஆனார்.

(எ - து) இன்ன அளவாகிய சிறப்பினையுடையது என்று அளவிட்டுக் கூறப்படும் அளவினைக்கடந்த இவ்வறத்தைநடத்தும் மரபினை மேற்கொண்டுள்ள இவ்வாழ்க்கையைத் தம்மடிக் கேற்ப நடத்தற்குத் தொழிலாக ஏற்பட்டுள்ள உண்பாருண்ணும் அளவுக்கு ஏற்றவாறெல்லாம் மண்ணால் வளையப்படும் கவர்களைச்செய்து வருவதோடு, சிறப்பையின் கண்ணுள்ளாராகிய இறைவனடியார்கள் திருவருதுண்ணற்கு உரித்தாகிய திருவோட்டினையும் வளந்து அத்திருவோடுகளை வளருஞ்சந்திரனுக்கு வளர்ச்சியைத்தந்து, தான் இளம்பிறையாகவே தவறும் இயல்பினையுடைய பிறையை மாண்பாகத்தரித்துள்ள சபேசரது அடியார்களுக்கு காடோறும் கொடுத்தவரும்ளாரில், (பேரின்பத்துறை ஐயுடையாராகிய சம்பியருமாகாராகிய கையனார்க்குச் சிறப்பின்பாண்பவத்துக்குரிய) இளமையிடுவவனானது அறிவித்துவாய் அச்சிறப்பின்பாண்பவத்துக்குரிய காமத்துறையில் மிக எளிதாய்விடுவதும் உடன்கவனியவகையினர் என்பதாம்.

பிரமசாரி வானப்பிரஸ்தன் சந்நியாசி என்றும், கணகணவாராற் துறக்கப்பட்டவர் வறுமையுடைய ஒருவருமின்றித் தன்பால்வந்திறந்தவர் என்றும், தென்புலத்தார் தெய்வம் விரிந்து ஒக்கல் என்றும் எண்ணப்பட்டவரெல்லாம் தத்தமக்குரிய அளவில்கின்று தத்தம்மைக்காத்துக்கொள்ளும் தன்மையுடையவருமன்று, ஒருவரையொருவர் காக்குத்தன்மையுடையவருமன்று. இவ்வாழ்க்கை என்னும்மரபு-மேலே சொல்லியவரையும் காத்துத் தண்ணையர் தானேகாத்துக் கொள்ளும் இயல்புடையதென்னுஞ் சிறப்புத்தோன்ற அளவிலாமாபிள்வாழ்க்கை எனவும், இங்ஙனமான அளவினைக்கடந்த பெரிய அறத்தை மேற்கொண்ட இவ்வரிய இவ்வாழ்க்கையை இப்பெருமானார் எத்தொழிலால் வரும் ஊதியத்தைக்கொண் டியற்றிஞரென்னும் அத்தொழிலின் சிறப்புத்தோன்ற மா உலகநீதா லாக்கி எனவும், புகழ் புண்ணியங்களுக் கேதுவாகிய அவ்வறங்கெனல்லாம் அத்தொழி லாலேயே செய்வதுபோல் ஞானநெறிக்கேதுவாகிய சிவநருமததையும் அமமட்கலத் தொழிலாலேயே செய்துவந்தனரென்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற ஸ்ரீமதுவாழ் அடியார்க்கு ஒடளித்து எனவும், பொத்ச்சிறப்பென்னும் இரண்டறங்கனையும், என்றும்விடாது ஊக் கப்பாடுடன் செய்யும் அவ்வொழுக்கத்தின் சிறப்புத்தோன்ற என்னும் உளமகிழ்ந்து ஒழுதுநாளில் எனவும், இவ்வாறான அறநெறியில் வன்மைபெற்றுள்ள நம்பெருமானார் தமக்கெத்திருக்கும் இளமைப் பருவத்தைச் சார்ந்துவந்த சிற்றின்பத்துறையில் வன்மை பெற்றிராது எளிமையா யிருத்தனரென்னும் அவ்வருமைதோன்ற இளமைமீதார இன் பத்துறையினில் எளியரானுள் என்றன்குறிஞர். அளவிலாமட்கலம் அமுதுக்கு ஆக்கி எனவும் ஓர் பாடம். அல்தாவது, இந்நாயனார் நடராஜமூர்த்திக்கும மூவாயிரம் தீக்ஷதர்கள் திருமாளிகைகளுக்கும் நிவேதனத்துக்குரிய பாத்திரங்களை நாடோறும் கொடுத்தவரும் பெருத்தொழிலாளர் எனப்பிராணத்துள் கூறப்பட்டுள்ளதால் அப்பாடல் கொள்ள வந்ததென்க.

இத்திருப்பாசரத்தால் அளவிலா அளவினையுடைய இவ்வறநருமத்தையும், சிவநரு மத்தையும், அளவினுள் மிகச்சிறிய அளவினையுடைய சிறுதொழிலால் வரும் ஊதியத் தால் விடாதியற்றி வந்தாரென்றும், அவரது அருமையும் ஆற்றலும் இத்துணைச் சிறப் பினைவென்றும், எத்தகைத் தவவிரத ஞானமுடைய முதியோரானும் தடுத்தற்கரியராய் எளியராதற்கின்றி மாழாந்து வேதாகமங்களிற் கூறப்படும் ஆணைகளைக்கடந்து அக்காமத் தின் வழியே போகின்றவராயிருக்க, இப்பெருமானார் அவ்வின்பத்துறையில் மனத்தை விட்டு அதிலாழ்ச்செய்யாது உடம்பளவில் நிறுத்தி அதனை அனுபவித்துவந்த மனவலி இத்துணைச்சிறப்புடைத்து என்றும் அறிவுறுத்தியவாரும். இவரது மனவலியை “மன த்தினுந்நீண்டேன் எனவரும் அவ்வரையானார் தெளியக் கிடக்கின்றமைகான்க. அது கோக்கியே ஈண்டு எளியரானார் என்றார். உளமகிழ்சிறப்பின்மல்க ஒடளித்த என்றதனால் எவ்வகைத்தான பதார்த்தங்களிலும் மகிழ்வுறும் விருப்பினைத் தடுக்கும் வீராகிய அடியார்களுக்கு இவர்கொடுக்கும் சிறப்புடைய ஒட்டில் தம்பாலுள்ள அன்பு காணப்படுத லாலும் அவ்வோட்டில் தாம்கொள்ளத்தரும் அன்பும் இத்துணைத்தென காணப்படுதலா லும் அவ்வோடும் மண்ணுருவாயன்றி அன்புருவாகவே காணப்படுதலாலும் அச்சிறப் பினைநோக்கி அவ்ஙனங் கூறியதென்க.

(க)

அவரத்தங்கள் மனைவி யாரும் அருந்ததிக் கற்பில் மிக்கார்;
புலனங்கள் உய்ய ஐயர் பொங்குநஞ் சுண்ண யாம்செய்
தவமின்று தடுத்த தென்னத் தகைந்துதான் தரித்த தென்று
சிவன்என்றை கண்டம் தன்னைத் திருநீல கண்டம் என்பார்.

(எ - து.) கம்பெருமானாகிய அவருடைய வாழ்க்கைத்துணையெனப்படும் மனைவி யாரும், அருந்ததிவினுஞ்சிறந்த கற்பினையுடையவள். (இவர் இறைவனது திருவுருவத்தின் னே திருக்கண்டத்தின் அமைந்திருக்கும் நிலக்குறியுடையவிடம் கருணைக்குறியில்லா

ஆதலின் அவனது கருணையவேண்டும் நாம் அதன் நாமத்தைச் சொல்லாது வேறென் சொல்வது என்றெண்ணி) திருநீலகண்டம் திருநீலகண்டம் என்று சொல்லிவருவர். (அங்ஙனம் அம்மந்திரத்தைச் சொல்லிவரும் காரணம் யாதெனின்) (பாற்கடலினின்றும்) பொங்கியெழுந்த வலியவிடத்தை எல்லாப்புவனங்களும் உய்யும்வண்ணம் ஐயராகிய இறைவனார் உண்டனரல்லவா? அங்ஙனம் உண்டபொழுது அவ்விடத்தை உள்ளே செல்லவொட்டாது, யாம் செய்துவந்த தவமானது கண்டத்தளவிலே நின்றிருக்கச் செய்ததுபோலும் காணப்படுகின்றதல்லா? அந்தோ! கருணையிருந்தவாறென்னே என்று “சிவனெந்தை கண்டர்தனைத் திருநீலகண்டமென்பார்” என்பதாம்.

இதுகாறும் இல்லறத்திற்சிறப்பும் அவ்வுறத்திற் நவராதுநின்று இவ்வாழ்க்கையை நடத்திவந்த நம்பெருமானாகிய நாயனார்சிறப்பும் கூறிவந்தனராகலின் அச்சிறப்பு வாழ்க்கைத்துணையாகிய இல்லாணதான்மையன்றி யமையாதாகலான் அவ்வில்லாணது சிறப்பு இத்துணைத்தாம் என இப்பாகுரத்தில் கூறுவாராயின்,

அஃதாவது அருந்ததிக்கற்பின்மிக்கார் என்றதும் திருநீலகண்டம் என்பார் என்றது மேயாம். கற்பினையுடைய மகளிர் கூட்டங்களில் சிறந்தவர் அருந்ததியார். இவர் கற்பிலும் கற்பிலக்கணத்திலும் கல்வியிலும் சிறந்தவர். கற்பாவது பிரிவாற்றாமை முதலாகப் பதினெண்வகையாகச்சொல்லப்படு மவையேயாம். கற்பிலக்கணமாவது—உள்ளமகிழ்ச்சியும் ஊடலும் ஊடலுணர்தலும் ஊடலுவகையும் பிறவுமாகிய கற்புநடையாம்.

சுண்டு இவர் மனைவியாரோ மேற்கூறியவைகளினுஞ் சிறந்து அக்கல்வியறிவிலும், அதன் பயனாகிய வாலறிவனது நற்றூளைத்தொழுதலிலும் நீங்காததாதுடையவராய் முனைத்துநிற்பவராதலால் அருந்ததிக்கற்பின்மிக்கார் என்றார். இவர் கல்வியிலும் கல்விப் பயனிலும் எவ்வாற்றால் சிறந்தவராவர் எனவரும் ஐயமகற்றவே புவனங்கன்உய்ய ஐயர் பொங்குநஞ்சுண்ண யாம்செய்தவனின்ற தடுத்தது என்று உணரவந்தது கல்வியறிவின் திறமாம். சிவனெந்தை கண்டர்தனைத் திருநீலகண்டமென்பார் என்றது அக்கல்வியுடைய பயனும். ஐயர் என்றது சிவபெருமான் தேவருட்சிறந்த அந்தணராகலின்என்க. “அந்தண ரென்போர் அறவோர் மற்று எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்” என்ற முதுரையின்படி புவனங்களெல்லாமுய்ய நஞ்சுண்டபெருமானாகலின் அங்ஙனங்கூறிய தென்க. இந்நிரபதமுதலிய பதங்களுக்கு மேற்பட்ட அளவினையுடைய புவனங்களும் உயந்தனவாகலான் அமரருலக முய்யவென்னுது புவனங்களும்யவென்றார். இறைவன் கண்டத்தில் நஞ்சு நிற்கத்தடுத்தது உமாதேவியாராக விருக்க அதனை யாம்செய்தவனின்ற தடுத்தது என்றது என்னையெனின் “பெண்ணினல்லவ ளாயின பெருந்தவக்கொழுந்து” என்று இவ்வாசிரியரே மற்றோரிடத்தில் கூறியிருத்தலின் அக்கருத்தே யீண்டுந்தோன்றக் கூறினானென்க. என்னையெனின், மகளிருட்சிறந்தாரோடொப்பத் தேவியாரைபெண்ணி ளல்லவனெனவும், அவ்வளவில்லாமையாது பெருந்தவக்கொழுந்து எனவுகூறியதனால் தமது தவமே உமாதேவியாசது திருவுருவமென்று எண்ணுஞ் சிறப்பினையுடையவர் இவ்வம் மையாரென்றறியக்கிடக்கின்றது.

(ச)

ஆனதங் கேள்வர் ஆங்கோர் பரத்தைபால் அணைந்து நண்ண மாணமுன் பொருது வந்த ஆடலான் மனையின் வாழ்க்கை ஏனைய வெல்லாஞ் செய்தே யுடனுறை விசையா ரானார் தேனலர் கமலப் போதில் திருவினும் உருவ மிக்கார்.

(௭. து.) தேன் துளித்தலையுடைய தாமரைமலரில் வசிக்கும் திருமகளினும் சிறந்த திருவுருவினையுடைய திருநீலகண்டம் என்பாராகிய இவர்தம் கணவராகிய நம் பெரியோர் ஓர்சான் தாம் வரும் வீதியின்கணுள்ள பரத்தையோடு கூடிக்கலந்து தமது லீடுவந்துசேர, (அவரது செயலைக் காணப்பெற்ற இவர், தமக் குள்ளதாகிய)மானமானது

முன்னேவந்து நிதக, அதனால் மணம்பொருது வந்த ஊடலிஞல் அவாறு உடனேப் பரிசீலித்துக் கலந்து அவருக்குக் கொடுத்தவரும் இன்பத்தை இனி கூம் கொடுத்தவரு தல் இசையாததாரும் என்று அக்தொன்றைமாந்திரம் மறுத்தவராய் அக்தொழிந்த மற்றுத் தம்மால் செய்யத்தகும் உணவுமுதலிய ககங்கட்கு ஏதுவான செயல்களைக் கதையும் விடாது செய்வாரா யிருந்தனர் என்பதாம்.

தேனமர் கமலப்போதில் திருவினும் உருவமிக்கார் ஆனதங்கேள்வர் எனவும், உடனுறை விசையாராய் ஏனைய வெல்லாம் செய்வாராயினர் எனவும் கொண்டுகூட்டிக்.

கேள்வர் எனவே-தன் உடற் சம்பந்தமுடையவர், தான் இன்பவகையால் நேசித் தும் நேசத்திற்கு இடமாயுள்ளவர், தாம் தெய்வமாக நினைத்தற்கு மதிப்பாயுள்ளவரான்ப. அன்றியும் பெருமை பெருத்தன்மை மரியாதை அகங்காரம் அபிமானம் அளவு என்னப் பொருத்தவரும் மானத்தை மேற்கொண்டுள்ளவர். இங்ஙனமான தங்கணவர் பரத்தையர் பால் கண்ணத் தலைப்பவராயின் கமது மானங்குன்றவரும். அது குன்றவருமாயின் ஏறபோற்பீடுகடை இவர்பாற் போம். அதுபோமாயின் புகழை விரும்பிய இவ்வாளை இவர் இவ்வாதவர் என்னுஞ் சொல் கம்பால்வரும். அதுவருமாயின் “தனகொன்ற சொல்” காவறுபுரிப்படுகற்றமும் கம்பால் உளதாம் என்று முறையேமானத்தினனவை என்னுதலாகிய கல்வியறிவு முன்வந்தநிற்ப, அவ்வழியே அகங்காரம் மூண்டு மேலெழும் தது, அது எழுவே இனி இவர்பால் இணைவிழைச்சு என்னும் புணர்ச்சிப்போகந்தைவெறுத் தல் * கற்பியலுமாமென்று திருவினும் உருவமிக்காராகிய இவர் நெஞ்சொடு புலத்த லாகிய செயலைத் தம்முள்ளே முன்செய்து பின் இதுசெய்வவென வரையரை செய்து கொண்டனர் என்பதுதேன்ற மனையின் வாழ்க்கை ஏனையவெல்லாம் செயதே உட னுறைவு இகையாரானுர் என்றார்.

* கற்பியலில் தலைவன் தலைமகன் என்னும் இருவர் நெஞ்சும் புணர்ச்சியை விரும் பாத புலத்தலை (பிணக்கை)க் கருததலும் அதுகருதியவழி கருதியபடியே ஒருவரோ டொருவர் பிணங்குதற்குரிய வகையைத் தேடுதலும் அங்குனர் தேடும் இருவரில் தலை மகன் தன் தலைவன் மாட்டுப் பிணங்குதற்குரிய காரணமில்லையாகவும் தண்ணியதோர் காரணம் உளதாகவுட்கொண்டு அதனை அவன்மேலேற்றிப் பிணங்குதலால் புலவியைப் பாராட்டுதலும் உளதென்கூற்றியிருத்தலின் இவர் கம்பெருமானார்பால் கொண்ட ஊட லும் கற்பின்முறையே யாமென்று கண்டதெனியற்பாலது. இக்கற்பியலுடையார்க்கு ஊடலாகிய பிணக்குத் தலைவனார்பால் ஆசையொழிந்து வந்ததன்று. ஆசையை யுடன் தழுவிவந்ததெயாமென்று தெள்ளிதினுணர்வே மனையின்வாழ்க்கை ஏனையவெல்லாம் செய்தேஎன்றார். இன்னமும் இவ்வம்மையாரது கற்பின் திறத்தை நோக்குழி வலியதி னும்வலிதே. என்னையெனின், கணவர்மாட்டு ஊடலைக்கொள்வது தம்மாட்டுள்ள கைம் மிக்காதலை அக்கணமே அனுபவிப்பதற்கேயன்றி அக்காதலைக்காங்காறும் விடுத்தற்கன்று. அங்குனம் விடுக்கவாரின் தம் தலைவர்மாட்டுச் செய்யவேண்டிய ஏனைய உபசாரங்களைச்சிறி துஞ்செய்ய எண்ணவும் எண்ணார்; செய்யவும் துணியார். அப்புணர்ச்சியை வெறுத்தபொ முது ஒருகணமேனும் அவரோடுவாழவும் விரும்பார். அன்றியும் கல்வினம்நாடியும் அறத் தைநாடியும் பொருளைநாடியும் பிரிதலாகிய கல்வியறிப்பிரிவு பொருள்வயிப்பிரிவு முதலிய அப்பிரிவுகள் தன் தலைவனுக்கு நோர்தவழி கற்பினையுடையார் பிரிவாற்றாமையும் படர் மெலிந்திரங்குதலும் கண்விதப்பழிதலும் பசம்புறபருவரலும் தனிப்படர் மிகுதியும் நினைத்தவர்புலம்பலும் கணவுநிலையுரைத்ததலும் பொழுதுகண்டாங்கதலும் உறுப்புநலனழி ததலும் நெஞ்சொடுகிணத்ததலும் கிறையழிதலும் உடையவராய் வருந்தாநிற்பர். தலைவர் கடியவழி காதல் தம்மையறியாத அநிகரித்தலால் அக்காதல் வினைந்து மூன்றுப்பெறு மாத புலத்ததலும் புலவிதனுக்கமும் சிந்திதே இயற்றி உடனே ஊடலுடைகையைப் பெறு வர். இவையெல்லாம் கல்விகை செய்ப அங்குனமாக கிணவியும் கருவியும் கிணவியும்

இத்திருப்பாசரத்தால் கம்பெருமானார் மனைவியார் திருவினும் மிக்கவருகும் உடையார் எனவும், பெருமை பெருந்தன்மை மரியாதை அகங்காரம் அபிமானம் என்னும் இவையெல்லாம் பாராட்டி மானத்தை மேற்கொண்ட கற்பிற்சிறந்தவரெனவும்; கற்பிற்சிறந்தவர் காமத்தினுஞ் சிறந்தவரேயாகலின் அவ்வனுஞ் சிறந்திருக்கும் காமத்தினிற் கற்பினெல்லையில் நிறுத்தி ஆளும் வீணக்கற்புடையார் போலல்லாமல் அக்கற்பினுஞ் சிறந்த விவருணையால் அக்காமத்தினையாளும் திறத்தினரெனவும் உணர்த்தியவாளும்கு (௮)

மூண்ட அப்புலவி தீர்க்க அன்பனார் முன்பு சென்று
பூண்டயங்கு இளமென் சாயல் பொற்கொடி அணையார் தம்மை
வேண்டுவ இரந்தகூறி மெய்யுற அணையும் போதில்
தீண்டுவீர் ஆயின் எம்மைத் திருநீல கண்டம் என்றார்.

(௭ - து.) (தமது அன்புக்குரிய மனைவியார்பால் உண்டாகிய புலவிதுணக்கத்தைக் குறிப்பாணுணர்ந்து அந்தோ! இவர்பால் அதிகரித்து நிற்கும் அவ்வுடல் நீங்குமாறென் நீங்காதொழியின் யாம்மகிழ்தற்குரிய புணர்ச்சிமகிழ்தல் கூடுமாறென்னென்று) அதிகரித்து வெளிவந்த அப்புலவியைத் தீர்த்தற்பொருட்டு, ஆபரணங்களைப் பிரகாசித்தென இளைமையான மெல்லியசாயலையுடைய பொற்கொடி போன்றவராகிய அவர்முன்னேசென்று (அவ்வுடது திருமுகத்தைக்கொக்கி) அவர் (வீரும்பும் வகையான்) இன்சொற்களையும் இரக்க மொழிகளையும் இரக்கத்துடன் கூறி, தம்மை அவரது உடம்பு தம்முடம்போடு பொருந்தக் கருவத் தொடங்கும்பொழுது அவர் தாம்கொண்ட ஊடலினின்று நீங்காதவராய் எம்மை நீர் தீண்டற்க. தீண்டுவீரவின் திருநீலகண்டம் என்று ஆணையிட்டனர் என்பதாம்.

அன்பனார் மூண்ட அப்புலவிதீர்க்க பூண்டயங்கு இளமென்சாயல் பொற்கொடியணையார்முன்பு சென்று என்கொண்டு கூட்டுக.

திருநீலகண்டம் என்னுமொழி தாம்செய்த தவத்தினுணண்டாகிய மங்கிரமொழியாகலின் அம்மொழியையே தமதுபுலவி மிகுதியைக்காட்டும் ஆணைமொழியாகக்கூறித் தடுத்தனரென்க. இவர்கொண்ட ஊடலுக்கு அவர்பொருத உள்ளமுடையவசென்பது தோன்ற அன்பனாரென்றார். † மூண்ட அப்புலவிதீர்க்க என்றதைப் புலவி அதிகாரத்திற்கான்க. தலைமகனைப்பிரிந்த தலைமகளுக்கு உண்டாவதாகிய ஊடல் தம்மைப்பிரியாத இவர்பாலுண்டாகிய தென்பதுதோன்ற அணையாட்டெனயென்றார். காதல்கிருதியால் ஊடலுண்டானகாலத்து அக்குறிப்புணர்ந்து ஊடலே உவகையாமாறு கூறுதல் தலைவர்க்குச் சிறப்பேயென்பதுதோன்ற வேண்டுவ இரந்தகூறி என்றார். தாம் இரந்தகூறிய அதனால் அக்கற்புடையார் ஊடலொழியா திருப்பரோ என்று துணிந்து பின் உவகையுண்டாமாறு அவரைச்சேரத் துணிந்தனரென்பது தோன்ற மெய்யுற அணையும்போதில் என்றார். தமதுமிகுக்கு மெய்யாயிருக்குஞ் சைவநெறியிற் சிறந்த நாயனரது உடம்பு சைவ சேவல்லாதார் உயிருக்கு உடம்பாயிருக்கும் உடம்புடைப் பரத்தையினுடம்பைத் தீண்டப்பெற்ற அசைவத்தைநாடி அஞ்சினரென்பதுதோன்ற என்னைத் தீண்டுவீரவின் திருநீலகண்டமென்றார். நீலகண்டம் என்பது விடந்தங்கியகண்டம். நங்கியிருக்கும் விடம் அவரைக்கொல்லாது அவரருளைக்காட்டி அமரர்களை வாழ்வித்தசெயலுக்காட்டும் அதிசயத்தையுடைத்தாசலின் நீலகண்டமென்னாது - திருநீலகண்டம் என்றார். (௯)

இவ்வம்மையார் தன்நிலையுற உடல் உறைவு இசையாது அவருடன் உறைவு இசைத்து கமந்தையுங்காத்த ஆணையுங்கடவாது இருக்குந்திறம் இவர்கல்லாது எவர்க்குக்கடும். ஆசலின் அருத்தித் கற்பின்மிக்கார் என்று மேலேகூறியுரென்க.

† இவ்விதைக்குத்தான் புலவிதுணக்கம் ஊடல்உவகை என்னவும் அதிகாரங் களிற் காண்க.

ஆதியார் நீலகண்டத் தளவுதாம் கொண்ட ஆர்வம்
பேதியா ஆணைசேட்ட பெரியவர் பெயர்ந்து நீங்கி
எதிலார் போல நோக்கி எம்மைஎன் மதனான் மற்ரை
மாதார தலையும் என் தன் மனத்தினும் தீண்டேன் என்

(எ - னு.) ஆணையாகக் கூறிய திருநீலகண்டமென்னுந் திருநாமத்தைக்கேட்ட நம் பெரியார், தமக்கு முதல்வராயுள்ள இறைவர்பால் அவர்வைத்துள்ள பற்றினளவு வேற் றுமைப்படாத திண்மையை யுணர்ந்து, அந்தோ என்றஞ்சினவராய் அவரிடம் ஆணைப் படியே அவரது உடம்பைத்தொடாமல் அவ்விடத்தைவிட்டு அப்புறஞ்சென்று, அக்கண மே அவரை மிக்க சேலமுடையவராகவும் தம்மை அச்சேலமுடைமைக்கு வேருகவும் பார்த் துப்பின் தம்மேல் தாமே பெரியதோர் ஆணையை வைத்துக்கொண்டுகூறினர். அந்நாவது திருநீலகண்டமென்று நமது ஆசையைத்தடுத்த அவர், என்னைஎன்றது எம்மையென்று தம்மைப்பண்மையாகக் கூறினார்களான், இவரை உடம்பார் நீண்டாததபோல் இனி வேற்றமாதர்களாயும் எனதுமனத்தினாலும் தீண்டமாட்டே நென்றார் என்பதாம்.

தாம் ஆதியார்பால்கொண்ட ஆர்வம் நீலகண்டத்தளவு பேதியா ஆணைசேட்ட பெரி யவர் எனக்கூட்டுக.

அல்லதுதாம், தாம்கொண்ட ஆர்வம் (திருநீலகண்டநாயனார்) தாம்மது மனவியார் பால் கொண்டதாகிய ஆசை, பேதியா - பேத்கும்படி, ஆதியார் நீலகண்டத்தளவு - இறைவனார் கொண்டிருக்கும் நீலகண்டத்தை எல்லையாகக்கொண்டு, ஆணைசேட்ட பெரி யவர் - அந்த நீலகண்டமென்னும் திருநாமத்தையே ஆணைமொழியாகக் கூறக்கேட்ட பெரியோர், பெயர்ந்துநீங்கிட மனைவியாரைத் தீண்டெற் கஞ்சினவராய் அவரிடத்தி னின்றும் அப்புறம்நீங்கி என்று பொருள்படுத்தலுமாம்.

நீலகண்டமென்று கூறிய ஆணைமொழி அவருக்கு இறைவன்பாலுள்ள ஆசையைக் காட்டியதெனவும், ஆர்வம் பேதியா என்றது இறைவன்பால் ஆசையெல்லாம் உள்ளவர் பாலே என்னுசையெல்லாம் உள்ளதன்றி ஆசையைச் சிறிதளவேனும் வேறெருவர் பால் செலுத்துமவரிடத்து என்னுசை சிறிதளவும் செல்லாத அளவினை யுடைத்தென் னும் பெரியதோர் அளவினைக் காட்டியதெனவும், பெரியவர் என்றது அவர்பால் தாம் கொண்டஆர்வம் கெடவரினும் அதனையெண்ணுது தம்முடைய ஆர்வத்தைக்கெடுத்த அச்செய்கையளவால் அவருக்கு இறைவன்பாலுள்ள ஆர்வம் இத்தனைத்தெனக்கண்டு அவ்வண்ணக் குட்பட்ட பெருந்தன்மையைக் காட்டியதெனவும், எதிலார்போல என்றது தமது ஆர்வம் அவரது உடம்பளவில் நின்ற சிறுமையைநோக்கி அவருக்குத் தம்மை வேருகவும், அவரது ஆர்வம் நீலகண்டத்தளவுஞ்சென்ற பெருமையைநோக்கி தமக்கு அவரைவேருகவும் கண்ட சேலத்தினனவைக் குறித்ததெனவும், எம்மைஎன்றது - தீன் டேன்என்று அவர்கொண்ட ஆர்வமாகிய சேலத்தினனவை நோக்கி அவருக்குத் தம்மை வேருக்கக்கூறிய அக்குறைபாட்டை யொழித்தல் இன்றியமையாத செயலெனவேண்ணி அச்செயல் முற்றுப்பெறுமாறு உடம்பளவிற்கெல்லாம் அவரவுடையமனத்தை இனி எவ் வுடம்பகத்தும் செல்லாவண்ணத்தெற்ற அவர்கொண்ட நீலகண்டத்தளவும் சென்று அவ்வளவில்நிற்க என்று அம்மனத்துக்கு ஆணையிட்டதெனவும் குறித்தனவேன்க.

இத்திருப்பாசுத்தால் நீலகண்டத்தளவில் நிற்கப்பெற்றதனால் திருநீலகண்டநாய னார் எனவந்த பெயர்க்காணத்தையும் இவ்வரிய திருப்பெயர்வரப்பெற்றது "பெண் னிற்பெருந்தக் யாவுள் *கற்பென்னும் திண்மையுண்டாகப் பெறினீ" என்றபடி அப்

*கற்பென்னும் கலங்காநிலையை யுண்டாகப்பெற்ற பெண்ணை ஒருவன் இல்லா ளாகப்பெற்றுவினும் பெற்றத்தக் மேம்பட்ட பொருள்களையாவை. இதனைத்திருக்குறள் வாழ்க்கைத்திறைகாண்க.

பெரும்பாக்கியத்தை வாழ்க்கைத்துணையாற் பெற்றதென அதன் காரணத்தையும் விளக்கியதேயன்றி அத்திருநாமத்துக்குரிய இறைவன்பால் நிலைபெற்றிருத்தற்கான ஆர்வத்தையும் விளைவித்தது அவ்வம்மையாரே என்று அறிவுறுத்தியதுமாம்.

அல்லது உம் நூல்களிற்கூறும் பற்றறுதியைச் செய்யுமுறைமை இதுவென வுணர்த்தியதுமாம். அகிலாவது, பற்று - புறப்பற்று, அகப்பெற்றென இருவகை. புறப்பற்றையொழிக்கவேண்டின் அபபற்றொழியாது; எனெனின், அப்புறப்பற்றினின்பற்றியிருப்பது அகப்பற்றே. அவ்வகப்பற்றொழியின் புறப்பற்று அவரை விட்டொழியும். அவ்வகப்பற்று அரணது நாமத்தைப்பற்றினாலன்றி அதவொழியாது. ஆகவின் “மற்றுப் பற்றெனக்கின்றி நின்றிருப்பாதமே மனம்பாவித்தேன்” என்றது தமிழ்வேதம். எனவே, என்மனம் நின்றிருப்பாதமே பாலிக்கப்பெற்றதனால் மற்றபற்றுகிய புறப்பற்று எனக்கில்லாதொழிந்தது என்றுணர்த்தியவாரும். ஆகவே நம்பெருந்தகையார் திருநீலகண்டம் என்னும் திருநாமத்தில் தம்மனத்தைப் பற்றரசெய்ததுனிப்பால் மனத்தினுந் திண்டேனென்றார். இதனால் புறப்பற்றுகிய மாதரைத்திண்டுவதற்கு மனம் வேறில்லையென்றதுமாம். (எ)

கற்புறு மனைவி யாரும் கணவனார்க் கான எல்லாம்

பொரப்புற மெய்உ ருமல பொருந்துவ போற்றிச் செய்தே

இற்புறம் பொழியார் அங்கன் இருவரும் வேறு வைக

அற்புறு புணர்ச்சி இன்மை அயல்அறி யாமை வாழ்ந்தார்.

(எ - து.) திருநீலகண்டம் என்று சொல்லத்தரும் கற்பியையுடைய அவரது மனைவியாரும், தமது கணவனாரது உடம்பைத்தொடுத்தான செயல்களைமாத்ரிஞ் செய்யாமல் எனைய உரியபணிகளையெல்லாம் அன்பும் அதிசயமும் பொருந்தப் பணிவுடன்செய்து, மனையவிட்டு எங்கும் ஒருகணமேனும் செல்லாதவராய், அவ்விடத்திலேயே சுமதுநாயனாரோடும் வேறாகவிருந்து, கணவர்பால் அன்பைவிளைவிக்கும் இணைவிழைச்சி யில்லாமையை வேறொருவரும் அறியாவண்ணம் வாழ்த்திருந்தனர். இவரைப்போலவே நாயனாரும் மனைவியாரோடு வேறாகவிருந்து அவர்பால் தமக்கு இணைவிழைச்சு இல்லாமையை வேறொருவரும் அறியாவண்ணம் வாழ்த்திருந்தனர் என்பதாம்.

மெய்யுமுறப் பொற்புற பொருந்துவ போற்றிச்செய்து எனக்கூட்டிக.

தமது கணவனாரைத் தம்மைத்திண்டா தொழித்தமையால் அவருக்கு அத்தனையுண்டாகும் ஊடலுக் கிடஞ்செய்யாவண்ணம் ஏனைய உபசாரங்களை யெல்லாஞ் செய்வதில் குன்றாது மேற்கொண்ட ஆவலுடையவராய் ஆனவெல்லாஞ் செய்தமையும் புணர்ச்சியின்மை அயலார் அறியாமல் வாழ்ந்ததும் தோன்ற கற்புறுமனைவியார் என்றார். இனிய வுணவுகளைச் சமைத்தலிலும் சமைத்தவற்றை அன்போடுபுகுத்தலிலும் படைக்கும் பொழுதுஇன்னசொல் இடையே வழங்குவதிலும் அங்கணம் வழங்கும்போது இன் முகங்காட்டுவதிலும் ஒருசிறிதும் வேறுபடாதிருக்கியற்றிய இச்செயல் கற்புடையார்க்கும் அமையாதென்னும் அருமைதோன்ற கணவனார்க்கான வெல்லாம் பொற்புறபொருந்துவ போற்றிச்செய்தென்றார். இத்தனும் போற்றினபது இனியவுணவுகளை அட்டல் முதலிய வாக்கடறியவற்றின் ஒன்றேனும் கணவர்பால் ஊடலுடையார் கொள்ளும் செயலன்றாக லான் அச்செயலை இவர்காத்த அருமைதோன்ற போற்றிச்செய்தார் என்றார். இவ்வாறு மனைவியார் போற்றிச்செய்த செயலருமைநோக்கி நாயனாரும் தாம்செய்துவரும் செயலால் நாயனார்தம்பால் உண்டாகிய ஊடலை ஊடலாக எண்ணாது ஊடலுடையாகக் கொண்ட அருமைநோக்கி மனைவியாரும் ஒருவரையொருவர் பிரிவதற்கின்றி வீட்டின் கண்ணே வாழ்த்திருந்த அரியதிலும் அரிய செய்கைதோன்ற இற்புறம்பொழியார் என்றார். இருவரும் மேலேகூறியவாற்றான் ஊடலைமற்றதாராவிலும் முன்னுண்டாகிய

விண்ணகங்களுக்கே ஆணைய இருவரும் மறந்து ஆணையாகடந்திவர் என்னும் அச்சிறப் புத்தொன்ற இருவரும் வேறு வையி என்றார். உணவுவகையான் ஒன்றாயும் ஊடல்வகையான் வேறாயும் இருக்கப்பெற்றாராயினும் இருவருக்கொண்ட ஆணையின்கண் வேறுபாடாது உடனியருப்பவராயிருத்தலின் இவர்களது அற்புது புணர்ச்சியின்மையை வினாவித்த இறைவனொருவனன்றி மற்றயாவரானும் அறியப்படுந் தன்மையுடைத்தன்றென்றும் அருமையதோன்ற அயவறியாமல் வாழ்ந்தார் என்றார்.

இத்திருப்பாசுத்தால் டம்புக்கோர் பினியுற்றகாலத்து அவ்வுடம்பை வேறுத் தொழியாது அப்பினியைப் போக்குவதற்கான மருந்து முதலியவற்றானும் வேண்டிய உணவுமுதலியவற்றானும் முன்னையினும் சிறப்பாகச்செய்த உயிரைப் பாதுகாத்துவருதல்போல் தமக்கு உடம்பாகியும் உயிராகியுமுள்ள நாயனரிடத்துண்டாகிய ஊடலைக் கருதி உண்டிமுதலியவற்றால் உபசரித்தலை விட்டொழியாது உபசரித்துப் பாதுகாத்து வந்த ஊப்பின் திறத்தையும் தம்பிருவரிடத்தும் உண்டாகிய தகைசான்ற சொந்தாத்தலில் னோர்வினாத்தன்மையும் இறுதியுக்கும் சிற்றின்பமாகிய உடவின்பத்தை யொழித்து உறுதியுக்கும் பேரின்பத்தில் ஒன்றுபட்டிருந்த அறிவின் திறத்தையும் உணர்த்திய வாரும். (அ)

இளமையின் ிச்சுளார்கள் இருவரும் அறிய சின்று அளவில்சீர் ஆணைபோற்றி ஆண்டுசீர் பலவும் செல்ல வளமலி இளமை நீங்கி வடிவுறு மூப்பு வந்த தளர்வொடு காய்ந்தும் அன்பு தம்பிரான் திறத்துச் சாயார்.

(அ - சூ.) (சிற்றின்பத்தை துகர்த்தருகிய) இளமைப்பருவத்தில் சிறந்திருக்கும் நாயனரும் அம்மையாகாமைய இருவரும், தம்முள் அறியநின்றதாகிய சீர்மையிற்றெந்த, திருநீலகண்டமென்னும் ஆணைமொழியைப் பாதுகாத்து, ஒவ்வொரு வருடங்களும்போக (அவ்வருடச்சீரோடு இருவருடைய உடம்புகளின் பொருத்தியிருக்கவல்ல) குன்றாத பொலிவுமிக்க இளமைய்ப்பருவமும்போய், தளர்த்தாடையைத்தரும் தளர்ச்சியோடு, முதுமைப்பருவம் வந்து உடம்புசாயவந்தும், இறைவனாகிய தம்பிரானிடத்து வைத்த அன்பின் திறத்தில் சாயாதவராயிருந்தனர் என்பதாம்.

இருவரும் அறியநின்ற ஆணையைப் போற்றத்தொடங்கிய காலமானது ஆணையைப் போற்றக்கூடாதகாலம் என்பததோன்ற இளமையின் மிகுதலாகிய எனவும், இளமை மிக்கிருக்கும் அக்காலத்தில் கொண்டஆணை அளவில்சீரை எய்தவும் ஆண்டுசீர் சீரினின்றும் போகவும், காத்தனரென்பததோன்ற அளவில்சீர் எனவும், ஆண்டுசீர் பலவுத்தேக்கல் போற்றி எனவும், அன்போடியைவதற்கெடுத்த வுடம்பினால் அன்பெய்தப்பெற்ற அது வளரப்பெறின்,பின் அவ்வுடம்புதளர்த்து சாயவரின்னும் அதனாக்கவலைக் கிடனில்லையென்னும் உண்மையுணர்ந்த பெரியோரென்பது தோன்ற வடிவுறுமூப்பு வந்து தளர்வொடுகாய்ந்தும் அன்பு தம்பிரானிற்றத்துச் சாயார் எனவுக்கறினார்.

இத்திருப்பாசுத்தால் கிடைத்தற்கரிய வுடம்பும் அதனில் வரப்பெறும் இளமைய்ப்பருவமும் எய்தப்பெற்றவழி அப்பருவத்தில் செய்தற்கரிய செயலைச்செய்து பேரின்பத்தைப் பெறுதல் ஆற்றலுடையதேயன்றி அப்பேரின்பத்தை பெய்தப்பெருது இளமையெழுந்ததனும் இளமையிற்றெக்கெப்பெற்ற அன்பையே தம்முடம்பாகஎண்ணி அதனில் ஊக்கமுடையாய் நிலவாதொழிதலும் சிற்றின்பத்தைச்சேர்ந்த சிறியோரது செய்கைஎன்றும் விளக்கி இப்பெரியோரது பெருமையைப் பிரகாசப்படுத்தியவாரும்.)

இந்நெறி ஒழுமும் நானில் எரிதனிர்த் தென்ன நீண்ட மின்ஒளிர் சடையோன் தானும் தொண்டரை விளக்கம் காண் நன்னெறி இதுணாம் என்று ஞாலத்தோர் கிரும்பி உய்யும் அந்நெறி காட்டும் ஆற்றால் அருட்சிவ யோகி ஆகி

(எ .) மூப்புலந்து உடம்புசாயவந்தும் அன்புநெறியினும் சைவநெறியினும் சாயாது நாயனார் நடந்தவருநாளில், தீயானது தளிர்ப்பட்டாற்போற் சிவந்தநீண்டு மின் னைப்போல் பிரகாசிக்கும் சடையனை யுடையோனாகிய இறைவரும், நன்னெறி என்பதும் சன்மார்க்கநெறி இதுவாமென்று உலகினாரறிந்து அதனைவிரும்பி (அவ்வழியான்) டியுய்வகையாகிய அந்நெறி (இந்நெறியாமென்று) உணரும் வகையான், நம்பெருமானாகிய நாயனாரைப்பிரகாசப்படுத்தத் (திருவுளத்தெண்ணி) அருள்நிறைந்த ஓர்சிவ யோகியைப்போல் திருவுருக்கொண்டு என்பதாம்.

நன்னெறி இதுவாமென்று ஞாலத்தோர் விரும்பியுய்யும் அந்நெறிகாட்டுமாற்றால், தொண்டரை விளக்கங்காண, அருட்சிவயோகியாகி எனக்கூட்டுக.

இத்திருப்பாசரத்தால், ஆண்டுகள் பலவும் செல்லுமளவும், மூப்புலந்து தளர்வொடு சாயவருமளவும், இணைவிழைவை விரும்பாதுநின்ற நெறியும், ஆண்டுகள்சென்று தளர்ந்தமூப்புலந்தும், அந்நெறியே - தம்பிராணிடுத்து வைத்த அன்பானது இளம்பருவம் எய்தி வருதற்கு வாயிலாகவுங் கொண்டிருநின்ற நெறியுமே, நாயனருடைய ஒழுக்க்கெறி என்பதும், அந்நெறிநிற்கவே “தன்னடைந்தார்க்கு இடைமருதீசன், பனிமலர்க்குமூல் பாவைநல்லரினும், இனியன்” என்றதமிழ்வேதப்படி நாயனருக்கு நீலகண்டன் இனித்தா னென்பதும், அந்த நீலகண்டன் இனித்தஇனிப்பால் இணைவிழைவால் உண்டாகும் இன்பம் அவருக்கு இனிச்சாதொழிந்த தென்பகூட, அது இனிச்சாதொழியவே நீலகண்ட னிடத்துப் பெருகிய பேரின் ம் சாயாது அவர்பால் இளமைப்பருவம் எய்திநின்ற என் பதும் மேலைத்திருப்பாசரத்தால் விளக்கினாராகவின், அந்த அன்புநெறியில் சாயாது நின்றனர் என்பார் இந்நெறி யொழிந்தாளில் என்றார்.

இணைவிழைச்சுன்னும் மாதிரிப்பத்தைக் கெடுத்தற்குப் பேரின்பம் உடையா னாகிய நீலகண்டனிடத்து அன்புநாடாது, பொறிபுலன் காணங்களோடு மன்றாடிக் கொண்டு நின்றற்குரிய ஞானநெறிகளைக் கற்றுணர்ந்து, அங்ஙனங் கற்றுணர்ந்த வன்மை யான் முன்னர் மனமாதிகாணங்களை யடக்கவும், அக்காணங்களின் வழியாய்ப் புலன்னை யடக்கவும், அப்புலன்களின் வழியாய்ப் பொறிகளையடக்கவும், இம்முறையான் அவனவ னதுவாய்க் காணப்படும் நாமரூபாதி விஷயத்தோற்றங்கள் தோன்றதொழியவும்முயன்று அம்முயற்சியால் அவை முற்றியபின்னர் புறநாட்டமும் புறநோக்கமும் அற்று, அக நாட்டமும் அகநோக்கமும் உண்டாமாறு முயலும்பருவத்தில், பூர்வம் பழகிய வாசனாபழக் கத்திலுள்ள மண்வாசனை, பொன்வாசனை, ஒருவாறு ஒழியவருமாயினும் பெண்வாசனை யொழியாது பொறிக்கு வந்து, அங்ஙனம் கட்பொறிக்கு வந்தமாதிரத்தில் அக்கணமே புலன்வந்து கூட, அதுகூடிய அவ்வழியே மனமாதிகாணங்கள் தலைபபட்டு, ஞான நெறியில் நிலைபெற்று நிற்கும் ஆன்மஅறிவைத் தம்மால் காட்டப்பட்ட பெண்வழியில் முனைந்து நிற்கச்செய்து அப்பெண்ணாகாரமேயாக்கி பிரஹ்மாகாரத்தைப் போக்கும் ஆன்மவிசார முடையோருக்கு, நாயனார் சாயாது நின்ற அந்நெறியை விளக்கி, அங்ஙனம் விளக்கு முகத்தானே அவர்கள் உய்யுமாறு, இறைவன் கருணைகூர்ந்தான் என்பார் தொண்டரை விளக்கநிதான என்றார். அல்தாவது கட்பொறிக்குத் தோன்றப டும் பெண்ணுருவம் இலக்குமியினும்நின்று ஒரு கணமும் ஒழியாது தோன்றிக்கொண் டிருக்கவும், அது தோன்றுங்காலத்தே உடன் வந்து கூடத்தக்கதாகிய புலன்முதலிய காணங்களும் உடன் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கவும், அவற்றால் விளையத்தரும் சித்தவ் வார்த்தைக்குரிய சிற்றின்பானுபவம் ஒருசிறிதும் விளைவதற் கில்லாமல் அப்பெண் ணுருவமும் அவ்வுருவத்தோடு கலந்த பொறிமுதலியவைகளும் நீலகண்டன் உருவத் தக்குள்ளாய் அவ்வுருவத்தை உள்நுள்நோறும் நீலகண்டனாகிய அச்சிவாகாரமேயாய் பேரின்பபுறாச்சிவீற் நிலைப்பட்டு, அங்ஙனம் தலைப்பட்ட விசேடத்தான் இளமை

பருவத்தனவுநின்ற, பின் முதுமைப்பருவத்தில் மாய்ந்துபோம் சிற்றின்பம்போலாத அவ்வின்பம் மாய்ந்துபோம் அம்முதுமைப்பருவமே இளமைப் பருவமாய்ப் பேரின்பம் வளர்ப்பெற்ற சீர்மையை உடைய இந்நாயனாது உண்மையை விளக்குமுகத்தான் பேரின்பத்தைக்கூட்டாத ஞானநெறியைக் கைவிட்டு, அன்பு நெறியாகிய நன்னெறி கூடுமாறு, இறைவன் அருளுருவங்கொண்டு அந்நாயனார்பால் வந்தனனென்பார் நன் னெறி யிதூவாமென்று தாலத்தோர் விநாட்டியும் அந்நெய்காட்டுமாய்நிஸ் அருள் சிவயோகியாகி என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தால் எக்காலத்தும் நிர்வாகியானந்தமாகிய பேரின்பம் அன்புநெறி யாத் கூடுமெய்ன்றி அன்பற்ற ஞானநெறியாத் கூடாதென்பது உலகெலாம் அறிந்தாய் லீலகண்டநாயனாருடைய உண்மையாகிய அன்புநெறியை விளக்க இறைவன் திருவுன்ட் தெண்ணி சிவயோகியார் வந்தனனென்று கூறப்பட்டது. (௪௦)

சிவயோகியாசுரதுகோலம்.

(வெறு.

கீளொடு கோவணம் சாத்திக் கோடிலா
வாள்விடு நீற்றொளி மஹந்த மேனிமேல்
தோளொடு மார்பிடைத் துவளும் நூலுடன்
நீள்ஒளி வளர்திரு முண்ட நெற்றியும்.

(௩-து.) அரைஞாணை நூலாற்செய்த கீளுடனே, கோவணத்தைத் தரித்து, கீக்க மின்றி எப்பொழுதும் வெண்மையாகிய ஒளிபரப்பும் திருநீற்றின் பிரகாசமானது, பிரகாசிக்கின்ற திருமேனியின்கண், தோளொடுசேர்ந்து மார்பினிடத்தில் தவண்டு அசை கின்ற பூணூலுடனே, மேலேக்கி ஒளிவளர்கின்ற அக்கினிக் கண்ணின்மேல் திரிபுண் டரத்தீட்டிய நெற்றியும் என்பதாம்.

கீளும் கோவணமும் நித்தநித்தம் வெறுவேறணியும் முறைமையுடைத்தென்பது தோன்ற கீளொடு கோவணம் சாத்தி எனவும், திருநீற்றின் ஒளியானது அழிதலை யறியாத பராசத்திசொருபமென்பது தோன்ற கோடிலா வாள்விடு நீற்றொளி எனவும், இறைவனது திருமேனியும் அப்பராசத்தியின் சொருபமேயாகவின் அச்சம்பந்தமுடை மைதோன்ற நீற்றொளி மஹந்தமேன எனவும், பூணூலானது மலமோசீகுதி அகத்த சாலங்கள் நீங்க, வீணைய காலங்களில் தோளின்மேலும் மார்பினடுவினும் நீங்காதிருத் தல் வைதிகநெறியென்பதுதோன்ற மேல்தோளொடு மார்பிடைத் துவளுநூலுடன் எனவும், சூரியனிடத்திலும், சந்திரனிடத்திலும், நீண்டுபாந்துவளர்கின்ற ஒளி-அக்ஷி யின் ஒளியெய்ன்றி வேறில்லை என்பதும், அவ்வக்ஷி காகுபத்தியும், ஆகவணியும், தக்பிணைக்கி, என்னும் மூன்றக்கியாய் உலகியலுக்குரிய அவ்வக்ஷரியங்களை வளர்க் குத் தன்மையுடைத்தென்பதும், அம் முத்தீவடிவமா யிருக்கின்ற அவ்வக்ஷி விரஜா க்ஷி என்னும் பேருடைத்தாகிய சிவாக்ஷியாய் முப்பாசங்களையும் நீளுக்கி முத்தி நிலைக்குரிய ஞானசாதனங்களை வளர்க்கும் சிறப்புடைத்தாகிய திருநீற்றை வளர்க்குத் தன்மையுடைத்தென்பதும் ஆகிய இவ் பொற்றுமையெல்லாம் கீட்டுவது இறைவனது நெற்றியின்கண் ணுள்ள கண்ணென்பதுதோன்ற நீற்றொளி வளர்திரு முண்டநெற்றியும் எனவும் கூறினார்.

அன்புநெறி - அருளாற்கூடும் நெறி எனவும், அருள் கூடுவதனால் பொறிபுலாதிகள் அவ்வருளைக்காடத்தற்கு வலியற்ற அவ்வருள்வழியேநின்றற்கு ஆய்ந்தறனவும், அன்பற்ற ஞானநெறியில் அருள்கூடாதெனவும், அதுகூடாதாகவே பொறிபுலாதிகள் இவனது ஞானவுணர்ச்சியின் வன்மையிலடங்காது தத்தம் போதவழியேசெல்லும் இயற்கையுடைத்தெனவும் விளக்கி, ஞானநெறியின் மென்மையையும் அன்புநெறியின் வன்மையையும் பிரகாசப்படுத்தியவாரும்.

சேஷனா வான்விடு நீற்றொளி என்றது - பராசத்தியுத்தராய் வந்தனரென்னும் விசேடத்தைக் குறித்ததெனவும் கொள்க. (கக)

நெடும்சடை கரந்திட நெறித்த பம்பையும்
கிடுங்கதிர் முறுவல்வெண் ணிலவு மெம்பட
இடும்பலிப் பாத்திரம் ஏந்து கையராய்
நடந்துவேட் கோவர்தம் மனையில் நண்ணினார்.

(எ. து.) நீண்டசடையென்னும் தோற்றம் மறையும்படி தூறுபோல் நெறித்திருக் கின்ற சடைமுடியினையுடையவராயும், வெள்ளிய நிலவினும் மேம்படப் பிரகாசிக்கும் பிரகாசமுடைய புன்னகையுடையவராயும், அன்பர்தளிமும் பிகுளன்னத்தை ஏந்துதற் குரிய பாத்திரத்தைத் தாங்கியிருக்கும் திருக்கரத்தையுடையவராயும், லீதியின்கண்ணே அடிசன் கோவ நடந்துவரும் நடையினையுடையவராயும், திருநீலகண்டநாயனருடைய வீட்டின் கண் வந்தனர் என்பதாம்.

கதிர்விடு முறுவல் எனவும், பலியிடும் பாத்திர மெனவும் கூட்டுக.

பாதமளவும் கீழ்விழுந்து பார்த்திருக்கும் நீண்டசடையாயிராமல் தலையில் நெறித்த முடித்த சடையா யிருந்ததென்பது தோன்ற நெடுநீசுடைகாந்திட நெறித்தபீடபை என்றார். என்றும் ஒருபடித்தாய்ப் பிரகாசிக்கும் பிரகாசத்தையுடைத்து புன்னகைஎன்பது தோன்ற வெண்ணிலாவுடைய கதிர்விடுமுறுவல் என்றார். பலிபாத்திரமல்லது வேறொருபொருளையுந்தாங்காத சேமமுடையாரென்பதுதோன்ற இடும்பலிப்பாத்திரம் சந்நிதையாய் என்றார். யாவரையும் யாவையையும் நடத்திவைக்கும் இறைமைத் தன்மையுடைய தான், நடக்கும் ஆன்மத் தன்மையுடையவனும் வந்தனன் என்னுஞ்சிறி. புத்தோன்ற நடந்துவெண்ணினார் என்றார்.

வெண்ணிலவினார் மேம்பட முறுவலைக்கூறியது - நிலவினொளி—என்றும் ஒரு படித்தாயிராமல் குறைந்துகுறைந்தும், வளர்ந்துவளர்ந்தும், வருந்தன்மையுடைத்து. இவ ரது நகை ஓர்காலத்து அதிகமாயும், ஓர்காலத்திக்குறைவாயும் வெளிப்படுவதென்றி என்றும் ஒருபடித்தாகலான் அச்சிறப்புத்தோன்ற என்க நகை புன்னகையாயினும் அது தன் விறைவனுக்குள்ள ஓர் பெரும் தன்மையைக் காட்டுவதாகும். அஃதாவது, ஒருவனுக்குச் சந்தோஷயுகமானால் அதிகநகையும், அது குறையுமானால் நகைகுறைந்தும், வெளிப்படு தல் இயல்பாகலான் இவன் அத்தன்மையனாகாமல் வேண்டிதல் வேண்டாமையற்ற நித்தியதிருப்பதென்று காட்டுவதாமென்க. நித்தியதிருப்பதராயிருக்கின்ற இவரைப் போலுமே நாயனரும் காமத்தால் மாறுபடாமல் நித்தியதிருப்பதராயிருந்தனராகலான் அவர் மனையில் நடந்து நண்ணினார் என்றார்

குளகமாகக்கூறிய இரண்டுதிருப்பாசரத்தானும், திருநீலகண்டநாயனார்பால் இறை வன் சிவயோகிபோல் கோலங்கொண்டு மனையின்கண் வந்தகாட்சியும், சிவயோகிக ளுடைய இலக்கணம் இத்தன்மைத்தாம் என்பதற்கு கூறப்பட்டது. (கஉ)

சிவயோகியாரை நாயனார் எதிர்கொண்டேத்தல்.

நண்ணிய தவச்சிவ யோச நாதரைச்
கண்ணுற நோக்கிப் காதல் அன்பர்தாம்
புண்ணியத் தொண்டராம் என்று போற்றிசெய்
தெண்ணிய வகையினால் எதிர்கொண் டேத்தினார்.

(எ. து.) (தமது இல்லத்தையோக்கி) மெய்த்தவத்திற் சிறந்த சிவயோகநாதராய் வந்தவரை, கண்ணாக்கண்ட அன்பர்பால் ஆசையுடைய அன்பராகிய திருநீலகண்ட

நாயனார், (இச்சிவயோகியார்) சிவபுண்ணியமே ஒருருக்கொண்டவந்த திருமேனியாராமென்று (தமது உள்ளத்தில் எண்ணி) அங்ஙனம் எண்ணிய அம்முறையினால் உண்டாகிய அகமகிழ்ச்சியினால், எதிர்கொண்டுசென்று வாயாரப்புகழ்ந்து வணங்கித் துதித்தனர் என்பதாம்.

புண்ணியத் தொண்டராம் என்று, எண்ணியவகையினால் எதிர்கொண்டு போற்றி செய்து ஏதனினார் எனக்கூட்டுக.

யோகியாய் யோகமுத்தி உதவும் இறைவனே இங்கு எழுந்தருளியதுபோலுமென்று எண்ணிய அருமையோன்ற சிவயோகநாதர் என்றும், இத்தகைத்தான சிவயோகிகள் கொள்ளுந்தவமே சிவனைப் பொருத்தந்தவராம் என்னும் அதன்பெருமை தோன்றவும், வையோர்கொள்ளுந் தவங்கடெல்லாம் அவுமாம் என்னும் அதன் சிறுமையோன்றவும், நன்னிய தவச்சிவ யோகர் என்றும், அங்ஙனமான அவயோகிகளை யொழித்தச் சிவயோகிகளைக் காணுந்தோறும் பெருகும் அன்பிற் சிறந்தவர் நாயனாரென்னும் அபபெருமையோன்ற அன்பிதாம் என்றும், அவ்வன்பர்க்குள்ள ஆசையும் தவச்சிவ யோகிகள்பாலே செல்லும் நெறியுடைத்தேயன்றி அவயோகிகள்பால் செல்லா நெறியுடைத்தென்னும் அவ்வருமைதோன்ற நான் நான் நோக்கிய காகு என்றும், அடியாராக வவரைக்காண்கிலும் நாம் சிவனைக் காண்பதுபோல் இவரை நாம் காண்பதொழிந்து சிவயோகியாகிய இவரே தம்மைச் சிவமாக நம்மைக் காணும்படிச் செய்ததே இஃது என்னபுண்ணியமோ வென்று அவர்கண்ட காட்சியின் அருமையோன்ற புண்ணியத்தோண்டா மென்று பொறிநீசெய்து என்றும், இவ்வரிய புண்ணியத் திருமேனியுடையார் வருவதற்குமுன் நாம் சென்று பணிந்து போற்றாது தாழ்ப்போமாயின் இவன்பாவத்தில் ஆழந்திருக்கின்றான் என்று அவர் எண்ணவருவதாகிய அபராதம் உண்டாமென்று எண்ணி விரைந்து சென்று பணிந்து புகழ்ந்தாரென்னும் அச்சிறப்பியதோன்ற எண்ணியவகையினால் எதிர்கொண்டு தனினார் என்றும் கூறினார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், சிவனடியாரது கோலம் அதகாறம் தாம் சிவனைக் காணச்செய்த தென்றும், இன்று வந்த சிவபோகியினது கோலம் தாமையச் சிவமெனக் காணச்செய்த தென்றும் வியந்து ஏற்றிப் போற்றியதைக் கூறப்பட்டது. (௧௬)

பிறைவளர் சடைமுடிப் பிராணத் தொண்டர்என்
றவையுளில் அணைந்து பேர்உவகை கூர்ந்திட
முறைமையின் வழிபட மொழிந்த பூசகன
சிறைபெரு விருப்பொடு செய்து நின்றபின்.

(௭ - து.) பிறைவளரும சடைமுடியினையுடைய இறைவனைத், தொண்டராகிய அடியவரென்றெண்ணி, அவ்வடியாரைத் தமகிடத்திற்கு அழைத்ததுக்கொண்டுபோய்ச் சேர்ந்து (அதனால்) மகிழ்ச்சியானது யேலிட்டகிரிக்க, (அவ்வகிரிப்பினால்) தம்முள்ளத் துள் சிறைந்த பெரிய ஆசையோடு, அடியார்களைப் பூசிக்கும்படிச் சொல்லப்பட்டுள்ள பூசகனின் கிரமப்படியே, அம்முறைமையினுற் பூசனைசெய்து முற்றியபின், நின்றவராய் மீண்டும் என்பதாம்.

பெருவகை கூர்ந்திட, சிறைபெரு விருப்பொடு, வழிபட மொழிந்தபூசகன முறைமையிற் செய்து நின்றபின் எனக்கூட்டுக.

* தொண்டரைச் சடைமுடிப்பிராணாக என்னும் முறைமையொழிந்து, சடைமுடிப்பிராணத் தொண்டராக எண்ணிய அந்த ஏற்றந் தோன்ற பிராணத் தொண்ட

* இறைவனல்லாத தொண்டரை இறைவனாக என்னுதல் சிறப்புடைத்தது. அகத்தேபோல் இறைவன் தொண்டனாகவரின் தொண்டனாக வெண்ணுவதே சிறப்புடைத்தாம். எங்கனமெனின் “நாவர சங்கமங்கள் என்றிரண் டிருநீனினின்று மாயரண்

என்றும், தமது இல்லம் தொண்டர்க்கே வரித்தாம் ஆகலான் அவரில்லத்துக்கு அவரைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்தல் இன்றியமையாத செயலென்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற உறையுளில் அண்ணீது என்றும், தமதிடத்தைத் தொண்டர் வீடாகத் தாம் எண்ணியது போல் அத்தொண்டரும் தமது வீடாகவே எண்ணி அவ்வீட்டில் துழைந்து வீற்றிருக்கப் பெற்றதனால் அவருக்கு உண்டாகிய அகமகிழ்ச்சியின் மிகுதி இத்துணைத்தாமென்பது தோன்றப் பேருவகை கூட்டிட என்றும், அப்பேருவகையினால் இங்கெழுந்தருளி நமக்குப் பேருவகையைத்தந்த இத்தொண்டர் பெருமானுக்கு பேருவகையை விளைவிக்க நாம்செய்யும் செயல்யாது! என்றெண்ணி அத்தெய்வில் அடங்காத ஆசையை உடையவராயினார் என்னும், அவரன்பின் மிகுதிதோன்ற நிறைபெரு - விநிப்போடு என்றும், “எண்ணிலாகமம் இயம்பிய இறைவர்தாம் விரும்பும் உண்மையாவது பூசனை” யாகலான் அவ்விறைவரே யாகிய இவருக்கும் அப்பூசைகளே விரும்பமுடைத்தாம் என்று துணிந்து அப்பூஜாவிகிளைக் குறைவின்றி முற்றுஞ்செய்து இறைவரை மகிழ்வித்தனரென்னும் அவரார்தல் தோன்ற வழியு மொழிந்த பூஜைகள் முறைமையின்பேரது என்றும், சிவபூஜையை முற்றுப்பெறச் செய்யவல்ல தொண்டர் பூசையை நாம்செய்யும்படி வந்த இப்பெரியகருணைக்குக் கைம்மாறு இனி அவர்வேண்டிய தனித்தலையாமென்று செய்ந்நி மறவாதவர் என்னும் அவரது அடிமைத்திறந் தோன்ற நீன்றுபின் என்றும் கூறினர்.

இத்திருப்பாசர்த்தான், இறைவனார் தொண்டராகவந்து, தாம்செய்தபூஜையை ஏற்ற மகிழ்ந்தருளியிருக்கும் பேருருளுக்கு யாம்செய்யத்தகும் கைம்மாறாக யாதுகூறவரோ என்று அவரது வாழ்மொழியை நாயனார் நோக்கிநின்றனர் என்று கூறப்பட்டது. (கச)

நாயனாரிடத்தில் ஓடுகொடுத்தல்.

எம்பிரான் யான்செயும் பணிஎ தென்றனர்
வம்புலாம் மலர்ச்சடை வள்ளல் தொண்டனார்
உம்பர்நாயகனும் இவ்வோடுன்பால் வைத்து
நம்பிநீ தருகநாம் வேண்டும் போதென்று.

(எ-து) நறுமணக்கமழும் மலர்கள் சூடிய சடைமுடியினையுடைய வள்ளலாகிய இறைவனது தொண்டனாகிய திருநீலகண்டநாயனார், எங்கள் பெருமானே! அடியேன் அடிகளுக்குச் செய்யத்தக்க பணி யாதென்று கேட்டனர். சிவயோகியாம் வந்த மஹாதேவனாகிய இறைவனும் (அப பெரியோரைகோக்கி) நம்பீ! என்னிடத்துள்ள இத்திருவோட்டை உன்னிடத்தில் கொடுக்கின்றும், அதனை நீவைத்திருந்து நாம் கேட்கும்பொழுது நீ கொடுக்கக் கடவாயாக என்பதாம்.

வம்புலாமலர்ச்சடை வள்ளல்தொண்டனார், எம்பிரான் யான்செயும் பணியெது என்றனர், உம்பர்நாயகனும், நம்பி, இவ்வோடு உணர்வவைத்து, நாம் வேண்டும்போது நீதருக என்றுகூட்டிக்.

செய்ந்நிமறவாமைக்கு நாம் செய்யத்தகும் பணியாதென்று எண்ணி வினவிய அப்பெரியோர் அடியார் யாதுவேண்டினும் இல்லையென்னுது அளித்தற்கு அவர் பெரிய

பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க் கருணைவைப்பான்” என்ற கருதியானறிக. எனவே தாவர ரூபமாகக் காணப்படும் இறைவனே சங்கம உருவமும் உடையவ னாகலான் தாவரரூபமாகச் சிவனைக்காணும்பொழுது சிவனாகவும், சங்கம ரூபமாகக் காணும் பொழுது தொண்டராகவும் காணுதல் சிறப்புடைத்தாமென்க. ஆகவே இங்கு சங்கமராக வந்தவர் இறைவனையாகலான் சங்கமராகவே எண்ணிய அவரது புண்ணிய அறிவின்சிறப்புத் தோன்ற சடைமுடிப்பிராணத் தொண்டரென்று உறையுளில் அண்ணத்தனரென்றார்.

வள்ளற்நன்மையுடையதானவர் என்று அவரதுபெருந்தகைமை அறிய, வம்புலாமலக் கடைவாணம் தெண்டனா எனவும், வந்தசிவயோகியார் அந்நாயனாரை வள்ளலாக்கிய வள்ளலே யாகவினாலும், அவரிடத்துள்ள பொருளெல்லாம் தாம்கொடுத்த பொருளே யாகவினாலும், தாம்கொடுத்த பொருளைத் தாம் மீண்டும்கேட்டல் அறமன்றாகலானும், இவர்பால் ஒருபொருளும் கேட்கவந்தவ ரன்றாகலானும், * “பாத்திரம் சிவம்என்று பணிதிரேல், மாத்திரைக்குள் அருளும் மாற்பேறர்” என்ற தமிழ் வேதமொழிப்படி தம்மைப் பாத்திரமாக ஆள்பவருள் இவரைப்போலும் தம்மை யான்பவரில்லை என்னும் அந்த ஷண்மைதோன்றவே வந்தவராகவினாலும், அவர்பால் ஒன்றும் வேண்டாது தாம்வந்தவுண்மை யாவரும் அறிய இவ்வோடு உன்பால் வைத்து நாடுவேண்டும்போது நாயி ! நீ தருக என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தால், நாயனார் யான்செய்யும்பணி யாதென்றுகேட்ட, நாயனாருக்கு நாயகனாகிய உம்பர்நாயகன் வேறொருபணியும் சொல்லாது நாம்கொடுக்கும் பாத்திரத்தை மீண்டும் நாம்கேட்டும்போது கொடுப்பதெயாம் என்றருளியதைக் கூறப்பட்டது.

எனவே, : “அன்பிலாரெல்லாம் தமக்குரியர்” என்றபடி, இறைவன்பால் அன்பில்லாத உலகினரெல்லாம் அவ்விறைவன்பாலே தாம் அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களெல்லாம் பெற்றவராயிருந்தும், அவ்விறைவனுக்குத் தவறாகியவர்களுக்கும் ஒன்றேனுக் கொடுப்பதற்கு எண்ணாது ஒளிக்குத் தன்மையையுடையவராயினாரென்றும் அவரது கொடுமையும், “அன்புடையார் என்பும் உரியர்பிறர்க்கு” என்றபடி, ஒழுகவல்ல இவரது நன்மையும் வெளிப்படுத்தப் பாத்திரமொன்றைத் தான்கொடுத்த நாம்வேண்டும்போது தருக வேன்று வைத்தது கூறப்பட்டது. (௧௫)

தன்னை யொப்பரியது தலத்துத் தன்னுழை
தன்னிய யாவையும் தூய்மை செய்வது
பொன்னினும் மணியினும் போற்ற வேண்டுவ
தின்னதன் மையதிது வாங்கு நீயென.

(எ - று.) (நம்பி! என்னால் கொடுக்கப்படும் பலிபாத்திரமாகிய இத்திருவோடு) இவ்வுலகின்கண் தனக்குச் சமானமாக ஒருபொருளையும் சொல்லுவதற் கில்லாமல் தானே மேம்பட்டுள்ளது, தன்னிடத்துப் பொருந்திய எல்லாப்பொருளையும் பரிசுத்தஞ் செய்ய வல்லது, இத்தன்மைத்தாகிய சிறு பிணையுடையதாகும். ஆகலின், இதனை நீ எளிதாக நினையாமல் பொண்ணைப்பார்க்கிலும், இரத்தினத்தைப் பார்க்கிலும் சிறந்ததாகப் பாதுகாத்தல்வேண்டும். இதனை நீ வாங்குவாயென்றனர் என்பதாம்.

தலத்துத் தன்னையொப்பரியது எனக்கூட்டுக.

தனக்கு ஒருவரையும் ஒப்பாக உடையவனல்லாத இறைவனைப் பாத்திரமாகப் பெற்றாரால் ஆளப்படும் பாத்திரம் இக்தேயன்றி இவ்வுலகின்கண் வேறில்லை என்பார். தலத்துத் தன்னையொப்பரியது என்றார். மூழ்கிஞரைச் சிவத்தோடுகலக்காகிய பகதகங்களினின்றும் நீக்கிப் பரிசுத்தமாக்கவல்ல தீர்த்தவிசேடம்போலும், பரிசுத்தம் அடைந்தவராய்த் தம்மைத் தெரிவிக்கவந்தாரைச் சிவமார்தன்மையைப் பெறுவிக்கவல்ல மூர்த்திவிசேடம்போலும், தம்மிடத்தில் நிலைபெற்றவரையும் உறுதியுடையாரைச் சிவமார்தன்மையை அடையவொட்டாது அலைக்கவல்ல பாசச்செயலைச் செய்யவொட்டாது அருட்பண்ணியே செய்விக்கவல்ல ஆத்திரவிசேடம்போலும், இம்மூன்று விசேடங்களையும் தம்மை உடைந்தார்க்கு உபதேசித்து அவ்வப்பரியோசனத்தை யடைவது செய்

நீ திருவாசுக்கரைத் தேவாரம், குறுந்தொகை.

திருக்குறள் அதிகாரம் - அன்புடைமை.

விக்கவல்ல சங்கமசொருபமா யெழுந்தருளியிருக்கும் சிவயோகினைப்போலும், பொய் கமயானரால் விரும்பப்படும் நற்குலம் இல்லாதவராயினும் மெய்கமயானரால் விரும்பப்படும் உள்ளன்புடையராயின், அவரிடம் அன்னத்தையும் த்தமாகக் தன்மையிற் சிறந்ததென்னும் தன்மைதோன்ற தன்னுழை தன்னியாயவைபுந் தூயமைசெய்வது என்றார். பொன்னை ஓடாகவும், மணியைக் கல்லாகவும் கருதி, நாம் இவ்வோட்டைப் பாதாகாக்கும் தன்மையுடையேம், பொன்னையும் மணியையும் போற்றும் இயல்பினை யுடையார் உலகினர். ஆகலின் நீ அவர்களைப்போல் அவைகளைப் பொருளாகக்கருதாது, இத்திருவோட்டையே நீ பாதாகக்கப்படும் பொருளாக எண்ணிப் போற்றுவாயாக என்பார் பொன்னினும் மணியினும் போற்றவேண்டுமது என்றார். பொன் மணி முதலிய வற்றினும் மேம்பாடாகப் போற்றுந்தன்மையும் உன்னிடத்து உள்ளதென்பது நீ ஓட எரிக்குத்தொண்டால் காணப்படலால் இதனை வாங்கத்தக்கவன் நீயே என்பார். சூது வாங்கித் தீ என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தால், எத்தகைத்தான பரமயோகிகளையும் ஞானிகளையும் ஓரிமைப் பொழுதில் அபரிசுத்தமாகக் கவர்ந்த அபாத்திர மாக்வல்ல பெண்ணைசையை, பெண்ணுருவுத்தை யுடைய தன்மையாட்டியினாலேயே அப்பெண்ணைசையை நீத்துப், பெண்ணுருவுடைய அருள்வசப்பட்டு எம்மால் ஆளப்படும் அன்பாகாரமாய் விளங்குத் தன்மையார் இவரென்று யாவருக்கும் அறிவிக்க ஆயிர்பால் தத்த திருவோடாகிய பாத்திரத்தின் சிறப்பைக் கூறப்பட்டது.

(கசு)

ஓட்டைக்காவலிடத்தில் வைத்து இறைவரைக்காண்டல்.

தொல்லேவேட் கோவர்தம் குலத்துள் தோன்றிய
மல்குசீர்த் தொண்டனார் வணங்கி வாங்கிக்கொண்
டெல்லையின் மணியிலோர் மருங்கு காப்புறும்
எல்லையில வைத்துவந் திறையை எய்தினார்.

(எ-து.) பழமைஎனப்படும் குயவர்குலத்துள் அவதாரஞ்செய்த, நிறைந்தபுகழினை யுடைய திருநீலகண்டநாயனார், (சிவயோகியாரால் கொடுக்கப்பட்ட திருவோட்டினை) அடிபணிந்த (இருகையாலும்) வாங்கிக்கொண்டு, அக்கணமே விரைவாய்த் தமது வீட்டினுள்ளே மிக்ககாவலுள்ள ஓர் அறையில் ஓர்பக்கமாகவைத்து, உடனே சிவயோகியார் பால் வந்தடைந்தன ரென்பதாம்.

அனுவோமப் பிரதிலோமங்களைப்போல் இடையிலேவந்த குலங்களைப்போல் வல்லாமல் விதிமுறையாய் விதிக்கப்பட்டுள்ள குலங்களைப்போல் பழமை யுடைத்தென்பார் தொல்லேவேட்கோவர்தங் குலம் என்றார். திருநீலகண்டமென்ற ஓர் சொல்லானையால் கடத்தற்கரிய காமத்தைத் தமதுதொண்டின் திறத்தால் மிக எளிமையாய்க் கடந்த பெரும்புழையானார் என்பார் *மல்குசீர்த் தொண்டனார் என்றார். தன்னையொப்பரியா ராகிய சிவயோகியார் “தன்னுழை தன்னியாவையும் துய்மையெய்வது” ஆகலின் இதனை நீவாங்குவாய் என்று நமதுகையிற்கொடுக்க எண்ணியதுபோலும் எந்நான்

* மல்குசீரென்றது - திருநீலகண்டமென்னும் ஆணவழியில் நின்றதனால் உண்டாகிய புசும் எனவும், மணியில் ஓர்மருங்கு என்றது - உடம்பத்தள்ள உயிர் உணர்வு எனவும், காப்புறும் எல்லென்றது - இந்திரியவீடியங்களில் செலுத்தி மயங்கச்செய்து அறிவினை மறக்கச்செய்யவல்ல மனத்தின் சார்பொழிந்து, இந்திரிய வீடியங்களா ளுண்டாகும் சிற்றின்பத்தையாற்றிப் பேரின்ப சகானுபவம் உண்டாதற்கான அருள்நெறியில் நிதர்கச்செய்யவல்ல வைராகியாதி சேவருணங்களைஎனவும், வைத்து என்றது - அக் குணங்களில் தம்முணர்வைவைத்து அவ்வுணருருவாய் அருண்மறவாது வைத்துஎனவும், இறையை எய்தினாரென்றது - அவ்வுருளால் சிவமேமாயினு ரெனவும்பொருள்கொண்ட.

நம்மை அவ்வருளுந்ருள்ளாங்கித் தாய்மைசெய்வாரோ என்று அவ்வருளைப்பணிந்து அருளுருவாகிய அத்திருவோட்டினைப் பெற்றுக்கொண்டன சென்பார் வயங்கி வாங்கிக்கொண்டென்றார். பணிந்து பெற்றுக்கொண்ட திருவோடாகிய அருளை மறக்கத்தரும் மனத்துள் வையாது திருநீலசண்டத்தின்கண் மறப்பினை யறியாத தமது உடம்பகத்துள்ள வுணர்வினுள்ளே அக்கணமே வைத்தனசென்பார் ஒல்லிலிஸ் மனை மீள் ஒர்மருங்குவைத்து என்றார். அவ்வுணர்வென்னும் அவ்விடம் தமது மனையாட்டியா ரிட்ட ஆணையை இளமைப்பருவத்தொட்டு முதுமைப்பருவம் வந்துள்ள அப்பருவங் காரும் காத்துள்ள காவலிடமென்பார் காப்பும் எல்ல என்றார். உனது அருளை ஓர் ஒழுகுவாகக் கைக்கொண்டு இதனை நீ வாங்குவாயென் மளித்ததினை மீண்டும் தேவரீர் வாங்காது அவ்வருளை என்பாலேயிருத்தி அவ்வருள்வழியே உன்னை நான் வந்தணுக திருவுணர்த்தெண்ண வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் சிவயோகியார்பால் வந்தடை தன சென்பார் இரையை வந்தேயநீதி என்றார்.

இத்திருப்பாசாத்தான் சிவயோகியார் கொடுத்ததிருவோட்டை, நாயனார் பெற்றுக் கொண்டு, காவலுட்சிறந்த ஓர்வீட்டினுள்வைத்து, மீண்டும் சிவயோகியார்பால் வந்தார் என்பதம், திருவோடாகிய திருவருளைச் சிவனார்பால்பெற்று காவலுட்படாத மனத்தகத் துள்வைக்காமல், உணர்வகத்துள் வைத்தாரென் னாக் கூறப்பட்டது. (கஎ)

வைத்தபின் மறையவர் ஆக வந்தாள்
சித்தனார் நீங்கிட நின்ற தொண்டரும்
உய்த்துடன் போய்விடை கொண்டு மீண்டனர்
அத்தர்தாம் அம்பலம் அணைய மேலினார்.

(எ - து.) (திருவோட்டை ஒருவரும் போதற்கிடனில்லாத ஓர்காவலுள்ள விடத் தில்) வைத்துவிட்டுச் சிவயோகியார்பால் நாயனார் வந்தபின்னர், பிராழ்மண வேடங் கொண்டு வந்தவாகிய இறையவனார், (நாயனார் வீட்டைவிட்டுத் தமதிடத்தை நோக்கி) நடக்க, (அவருகே) நின்றவாகிய நாயனாரும் (பிரிவாற்றாமையான் அவர்முன்போகாது அவரை முன்னே) போகும்படிச் செய்து தாம் அவர்பின்னே விடாதுசென்று, (பின்னர் அம்மறையவனார்) விடைகொடுக்க, (அதனைத்தடுப்பதற்குக்கூடாதவராய் அவ்விடையை) மேற்கொண்டு மீண்டனர். அவரை யாட்கொள்ளவந்த அம்பலவானாரும், தமது சிற்றம் பலத்தைச் சேருவாராய் எழுந்தருளினார் என்பதாம்.

திருவோட்டை வீட்டினுள்ளேயும், அவ்வோடுருவாய் நின்ற அருளைத் தமது உள் ளத்திலேயும் வைத்துவந்தபின் என்பார் வைத்தபின் என்றார். திருவோட்டில் திரு வருளையும், அந்தணர் வடிவத்தில் தமது சிவருபத்தையும் மறைத்துவந்தசென்பார் மறையவராகி என்றார். இவ்வாறு வந்தது இறைவனுக்குத் தம்பால் அருள்வந்து வந்த தென்பார் வந்தநாள் என்றார். நாயனார் உள்ளத்தின்கண் எப்பொழுதும் நீங்காது வாழ் பவசென்பார் நீத்தனார் என்றார். நாயனாருக்கும் அவரது மனைவியாருக்கும் வளர்ந்து வரும் முதுமைப்பருவம் நீங்கவும், அவ்விருவரும் கொண்டிருக்கும் ஆனை தற்போதத் தில் நின்ற நீங்கவும் நீங்கினசென்பார் நீங்கிடஎன்றார். இறைவன் எண்ணியவாறே அவ்வருட்செயல் கிழ நாயனார் நின்றனர் என்பார் நீங்குகொண்டென்றார். இறைவ னாகிய நீ இனிகாட்டும் அருள்வழி முன்னாக, நான் பின்னாகச்செல்லும் செயலுக்காட்ட நீவரும் நான் எங்காளோ என்று அதனை யுணர்த்துவார்போன்று அவ்விறைவன்பின் போயினசென்பார் உய்த்துக் கொண்டு என்றார். இறைவனும் அகிதணர்ந்து அவ்வாறே நான் காட்டவருவோமாக என்று விடைகொடுக்க அவ்விடையை நாயனாரும் உட்கொண்டு “நந்தேசெய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானே இதற்குநாயகம்” என்று அவனானையைக் கூடவாது வந்தசென்பார் விடைகொண்டு மீண்டனர் என்றார். நாயனார் மீண்டபின்னர்

நாயனாரவிட்டு மீனாறியாத இறைவனார், நாயனார் எண்ணியபடியே அந்தபல(பிரயோஜன)த்தை அவரடைய அருளிருக்கும் இடத்தை யடைந்தனரென்பார்—அத்தந்தாம் அம்பலம் அணையப்போயினார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், சிவயோகியாய் நாயனார்பால்வந்த இறைவனார் அவரிடத்தில் நின்றுமீள்கித் திருவம்பலமாகிய தில்லைபை யடைந்தாரென்றும், அவ்வம்பலத் தாடியினின்றும் நாயனார் மீண்டு தமது இல்லத்தையடைந்தாரென்றும், சிவயோகியார் திருவோட்டைக் கொடுத்ததற்கும், அதனை நாம் வாங்கிவைத்ததற்கும் உரிய பிரயோஜனத்தை நாம் என்று அடையப்பெறுவோமோ என்று எண்ணித் திரும்பினார் நாயனாரென்றும், சிவயோகியாரும் அந்தபிரயோஜனத்தை அவரடைவதற்கே அம்பலத்தை யடைந்தாரென்றுக்கூறப்பட்டது. அம்பலம்என்றது அந்தப் பிரயோஜனம் எனப்பொருள். (கஅ)

இறைவனார் மீளவும் வருதல்.

வேறு.

சாலநாள் கழிந்த பின்பு தலைவனா தாமுன் லவத்த
கோலமார் ஓடு தன்னைக் குறியிடத் தகலப் போக்கிசு
சீலமார் கொள்ளை யென்றும் திருந்துவேட் கோவர்தம்பால்
வாலிதாம் நிலைமை காட்ட முன்புபோல் மனையில் வந்தார்.

(எ - து.) (நாயனாரவிட்டு அம்பலத்தை மீண்டு) இறைவனார், அனேகநாள் சென்றபின்னர், (மாதரைத்தீண்டேன் என்றுகொண்ட) சிலத்தினின்றும் என்றும் மாறுபடிதலை பறியாத திருந்திய சித்தையையுடைய நாயனார்பால், ஆன்மசுத்தியினுடைய நிலைமையை விளக்கமார்க்காட்ட (அந்நாயனார்பால் நாமவேண்டும்போது தருக என்று) தாம் முன்னே கொடுத்து வைத்திருந்த, (தன்னிடத்துப் பொருந்திய எவ்வகைப்பொருளையும் தூயமைசெய்யவல்ல கோலத்திற்சிறந்த திருவோட்டை நாயனார்) காவலாகவைத்திருந்த இடத்தினின்றும் அகன்றுபோய்படிச்செய்து, சீன் கோவணம் திருநீற்றொளி முதலியவற்றோடு எவ்வண்ணம் முன் சிவபோகியாம் வந்தனரோ, அவ்வண்ணமாகவே நாயனாரது திருமாளிகையைநோக்கி வந்தனர் என்பதாம்.

தலைவனா, சாலநாள் கழிந்தபின்பு, சீலமார் கொள்கை, என்றுந்திருந்து வேட் கோவர் தம்பால், வாலிதாம் நிலைமைகாட்ட, தம முன்வைத்த கோலமார் ஓடுதன்னைக், குறியிடத் தகலப்போக்கி, முன்புபோல், மனையில்வந்தார் எனக்கூட்டுக.

ஆன்மாக்களுக்குத் தனுசுரண புவனே மாகக்களைக் கொடுத்தகாலம் - அனுகிபெத்தக் காலம். அத்தனுவாதிகளைத் தன்னுடைமையாகக் கேட்கவருங்காலம் முத்திக்காலம். அவ்விருகாலத்தையும் அளவிடத்தொடங்கின் அது அளவிடக்கூடாதாகலின் அக்குறிப்புத்தோன்ற. இத்தனைநாள் கழிந்துவந்தாரென்று கூறுது சாலநாள் கழிந்தபின்பு என்றார்.

இதனால் சாலநாள் என்றது - அனுகிபெத்தகாலமெனவும், கழிந்தபின்பு என்றது - அப்பெத்தநிலை நீங்கப்பெற்ற முத்திக்காலமெனவும், ஈண்டு சாலநாள் கழிந்த என்பதில் பெத்தமுத்தி என்னும் இரண்டுகாலமும் அடங்குதலின் தாமுன்வைத்த என்றது - எந்தக் காலத்தைக் குறித்ததோவெனின் முத்தி - சீவன்முத்தி, பரமுத்தி என இருவகையாகலின், ஈண்டு முன் என்றது - சீவன்முத்தி நிலையைக்குறித்த காலமென்க. அகிதாவது திருவோடு கொடுத்தகாலம். மீண்டும் வந்தகாலம் - பரமுத்திநிலையைக் குறித்ததென்க. அனுகிகாலத்தொட்டு கொடுத்துவந்த தனுசுரணதிகளாகிய ஓடு மாயாமல சம்பந்தப்பட்ட ஓடு, சீவன்முத்தி நிலைக்கண்கொடுத்த இவ்வோடு - அருளுருவாகிய ஓடாகலின் கோலமார் ஓடு என்றார். எனவே - அது இருள்மயமாகிய அருளுணர்சம்பந்தமுடையது. இது ஒளிமயமாகிய ஞானசம்பந்தமுடையது என்னும் பொருளைக்குறித்ததென்க.

கனக்கென -வோர்செயலற்றுத் தானதுவாய் நிற்கில், நாதனின் உடல் உயிராய் உண்டுமங்கிடந்து, நானுபோகங்கிலையும் தானாகச்செய்து, பேதமற நின்றவனைத்தானாக்கி விடுவன்" என்று உண்மைநெறியிற் கூறியபடி நாயனார் சீவன்முத்தி நிலையாய் இறைவனோடு ஏகமாகி எவ்விடத்தும் இறைவனருளன்றி ஒன்றையுஞ் செய்யாராய் வாழ்பவராகலின் அந்நாயனாரும், திருவோடுருவா யிருக்கின்ற அருளும், வேரூயிருத்தல் எவ்வாற் றுணுங் கூடாது என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற திருவோடு இருந்தவிடத்திராவண்ணம் இறைவன் செய்தனனாகலின் ஒடுதன்னைக் துறியிடத்தகலப்போக்கி என்றார்.

இறைவன் பாசகூடியம் வரப்பெறாத சீவர்களுக்குச் செய்யுஞ் அருட்செயலால் தான் வேரூய்கின்ற இருவினையின் வழியாய்ச் செய்வன். சீவன்முத்தர்களுக்குச் செய்யும் அருட்செயலால் தான் அவர்களேயாய் அவர்கள் செய்யும் செயலெல்லாம் தன்செயலாகவேகொள்வன். ஆகலின் அந்நிலையினை யுடையராயினார் நாயனார் என்று குறித்தற்கு சீலமார்கொள்கை என்றுத் திருவோடுகோவா என்றார்.

இவ்வனமான நிலையினை யுடையார் இந்நாயனார் என்பதை இறைவன் அறிவித்தாலன்றித் தாமே உயிர்கள் அறியாராகலான் வாலிதான் நிலைமைகாட்ட வந்தார் என்றார்.

சீவன்முத்திலைக்கண் எவ்வாறு சிவதரிசனமாமோ, அவ்வாறே பாமுத்திலைக்கண்ணுமாகலான் முன்புபோல்வந்தாரென்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், சாலநான் என்றது - அனாதிகாலம் எனவும், பின்பு என்றது முத்திக்காலமெனவும், முன் என்றது சீவன்முத்திக்காலம் எனவும், கோலமார்ஒடு என்றது ஞானமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அருளுருவெனவும், குறியிடத் தகலப்போக்கி என்றது ஒடுருவாய்கின்ற அருள் அவ்வுருவாயிராது நாயனாது அறிவுருவமாய் நின்றதெனவும், சீலமார் கொள்கை யென்றுத் திருந்துவேட்கோவர் என்றது - வேட்கோவர் அருளோடு கலக்கப் பெற்றாராகலின் இவரது செயலெல்லாம் இவர்கையென்றாய் அருட்செயலாகத் திருத்தப்பட்டு நின்றதெனவும், வாலிதாம் நிலைமைகாட்ட வந்தார் என்றது - அருட்செயலாய்க்கின்ற சத்தத்தன்மையை உயிர்களுெல்லாம் அறியுமாறு அருளேமுற்பட்டுக் காட்டவந்ததுஎனவும், முன்புபோல் என்றது பாசநீக்கத்தில் தரிசனத்துக்கு வந்தசிவமே அனுபவத்திலும் எனவும், கூறப்பட்டது.

(கக)

இறைவன் திருவோட்டைக் கேட்டல்.

வந்தபின் தொண்டனாரும் எதிர்வழி பாடு செய்து

சிந்தைசெய் தருளிற் றெங்கள் செய்தவம் என்று நிற்ப

முந்தைநாள் உன்பால் வைத்த மொய்யொளி விளங்கும் ஓடு

தந்துதில் என்றான் எல்லாம் தான்வைத்து வாங்க வல்லான்.

(எ - று.) (முன் ஓடளித்த இறைவனார்) தமது மாளிகையை நோக்கி வந்தபின்னர், நாயனாரும் அவ்விறைவனார் எதிரேவந்த (மிக்கஆவலுடன்) நமஸ்காரஞ்செய்து, தேவரீர் எங்கிலையும் ஒருபொருளாக எண்ணி இம்மனைநோக்கிவந்தது, எங்களால் செய்யப் பட்டுள்ள தவத்தின் விசேடந்தானென்று (மிகவணக்கத்துடன்) சொல்லாநிற்க, (எல்லாங்கொடுத்த வாங்கவல்லவனாகிய இறைவனார் அவரைநோக்கி) நீ நிற்பதொழிந்த நான் முன்னொருகாளில் உன்னிடத்தில் கொடுத்துவைத்தன்ன மிக்கபிரகாசத்தோடு விளங்கும் திருவோட்டை, என்னிடத்தில் கொண்டுவந்து -கொடுத்துவிட்டு நிற்பாயாக என்றார் என்பதாம்.

சிவதரிசனம் எதிர்ப்படுவதற்கு முன் செய்ததொண்டே, சிவதரிசனம் எதிர்ப்பட்ட பின்னரும் செய்யவேண்டும் என்பது சித்தாந்தத்துணிபாகலின் வந்தபின்நோண்டனாரும் எதிர்வழிபாடுசெய்து என்றார்.

“பேரூள்பெற்றும் பெருரினமுங்க நெஞ்சம்நெக்குருகி” அன்புபாராட்டுதல் மெய்யன்பாது செயலாகலின் சித்தசெய்தருளிற்று எங்கலசெய்தவம் என்றார்.

மெய்யன்புடையாகிய நாயனாருக்கு இனி அன்புநிறைவே சிவானுபூதி எனப்படும் சிவானந்தநிறைவாகலின், அச்சிவானந்தம் அப்பெரியோருக்கு நிறையும் வகை அவர்மனம் சகிந்து, உருகப்பெற்றாலன்றிக் கூடாதாகலான், அது கூடுதற்பொருட்டு அவர்பால் முன்புவைத்தள்ள அருளை (ஒட்டை) மிகவும்விரைந்து நாடினார்களின் முநிதைநாள் உன்பால்வைத்த மொய்யொளிவிளங்கும் ஒடுதந்துநில்லென்றீர். தன் அன்பர்கன்பால் தனது அருளையைத்துப் பின் அவர்களபாலுள்ள எனதெனப்படும் எல்லாப்பொருளையும் தனதாகவாங்கும் வல்லாளனாகலின் தானவைத்து எல்லாம் வாங்க வல்லான் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், பாசகூடிய பண்ணுவதும், அருள்விளக்கம்செய்வதும், சிவானந்தம் விளைவிப்பதும் தொண்டேயாகலான், நாயனாரும் அதனையே கடைப்பிடித்தாரென்பதும், இறைவனும் அந்நிலையே அவர்க்கு நீங்காதிருத்தற்குத் தமது அருட்செயலைச் செய்யத்தொடங்கினு ரென்பதும் கூறப்பட்டது.

இதனால் எனதெனப்படும் பொருளை இறைவன் தனதாக எவர்கள்பால் வாங்க வல்லனே அவர்களபாலே அவனருள் எனதெனவும், அவ்வனம் வாங்கவல்லனல்லனாயின் அவர்களபால் அவனருள் இலதெனவும் அறியக்கிடக்கின்றதென்க. (உரு)

நாயனார் திருவோகோணமல் சொல்லிற்று நிற்பல்.

என்றவர் விரைந்துகூற இருந்தவர் ஈந்த ஓடு
சென்றுமுன் கொணர்வான் புகார் கண்டிலர் திகைத்து நோக்கி
சின்றவர் தம்மைக் கேட்டார் நேடியும் காணார் மாயை
ஒன்றும் கறிந்திலா தார் உரைப்பதொன் நின்று நின்றார்.

(சுரு - து.) சிவயோகியாய் வந்தவர் (எனது ஒட்டை என்னிடங்கொடுத்துப் பின்னர் நிற்கக்கடவாயென்று) மிகவுரைவாய்க்கூற, (அச்சொல்லக்கேட்டநாயனார்) அந்தப்பெரிய சிவயோகியார் தன்னிடத்தில் கொடுத்த திருவோட்டை அவர்சொல்லியபடியே சேக்கிரமாய்க் கொண்டுவந்துகொடுக்க, (அவரதுசொல்லிவைவினும் விரைந்து) சென்று திருவோட்டைவைத்த அரைக்குட்போய்த் தான்வைத்த இடத்தில் பார்க்க, அவ்வோட்டைக் காணாதவராய் மனந்திகைத்து, தம்மோடு வந்து நின்றவாகிய மனைவியாளை நோக்கி நாம் இவ்ருவைத்தவோடு காணதொழிந்தமைக்குக் காரணம் என்னையென்று கேட்டனர். (அங்கனம் கேட்டு அதற்கு மறமொழிவருமளவும் ஆற்றாதவராய் தம்மனைமுற்றுந் தேடினர்.) தேடியும் காணாமையால் இல்தென்மனமாய் என்று தாம் எண்ணவேண்டிய அளவும் எண்ணிப்பார்த்தும் (அம்மாயை சிவனார்செய்த மாயையாகலின்) ஒரு சிறிதும் அறியாராழினர். (அறிவதற்கில்லாதொழியவே) நாயனார் இஃது நாம் அறிவதற்கில்லாதொழியினும் இனிச்சிவயோகியாருக்குச் சொல்லும்சொல் யாதென்று எண்ணிப்பார்த்தனர். எண்ணிப்பார்த்தும் ஒருசொல்லும் அறிந்திலர். சொல்லும் இல்லாதொழியவே, போகஞ்சொல்லும் செய்யும்செயலும் ஒன்றாயினி அருளையே நாடிநின்றார் என்பதாம்.

ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவாதிபந்தம் நீங்குதற்பொருட்டுத் தனுசுநாணிகளை வெவ்வேறுசுக்கொடுத்த வைத்துவருவதிலும், அவற்றால் மலபந்தம்நீக்கி அருள்நிலைகூட வருவதால், அத்தனுசுநாணிகள் பாசவிஷயங்களில் உழலாது, தன்னருள்வழியில்நின்று உழவ அவைகளைத் தம்முடைமை என்றுகூறி வாங்கிவருவதிலும் தீவரமுடையவனாகலின் விரைந்துகூறு என்றார். இவ்வகைத்தான தீவரமுடையவனே ஒடுதந்துநில்லென்றனாகலின் என்றவர் என்றார்.

அழிதலையுடைய யாகமுதலிய தவவிராதிகளுக்கு இந்நிரன்முதலியோர் கர்த்தாக் களாயிருத்தல்போல், அழிவற்ற சரியைபாதி மெய்த்தவங்கட்கு இவரோ கடவுளாகலான் இருந்தவரென்றார்.

அம்மெய்த்தவத்திற்கு அபாத்திரமாகாது, பாத்திரமாயுள்ள நாயனருக்குத் திரோத சத்தியால் ஒருவாயிருக்கும் அருட்பாத்திரத்தைக்கொடுத்து, பின் அவர் திரோதசத்தி யின்செயலினின்று நீங்கி அருட்செயலின்வழியாய் நின்றுமூல, அம்மெய்த்தவத்தலைவர் ஓட்டைத்தர, அது அந்நனமே திரோதவுருவமாய்நின்ற ஒருருவொழிந்து, சிவயோகி யாய் வந்த இறைவனது அருளுருவெய்யம் அவரைக்காட்டி அவரான்வழியில் உழல மறைத்தாகலின் ஈத்தநடு கண்டிலா என்றார்.

“நாயற்கடையாம நாமேனை நயந்து நீயே ஆட்கொண்டாய், மாயப்பிறவி” உன் வசமே வைத்திட்டிருக்கும் அதுவல்லால், ஆயக்கடலேன் நாடுதான் என்னதோ இங்கு அதிகாரம், காயத்திலெவாய் நின்னுடைய சுழற்கீழ்வைப்பாப் கண்ணுதலே” என்ற திருவாசகப்படி, இறைவன் அருட்பணியில் உன் அவன் எவியவற்றைச் செய்வோர், சரீரத்தின்புகுதற்கே உவாப் நிற்கும் திரோதானசத்தியின்செயலும், திருவடியின்கீழ் புகுதற்கேதுவாய் நிற்கும் அருட்சத்தியின்செயலும் இறைவன்செயலன்றி இல்லைஎன் றுணர்ந்து எச்செயலும் செய்வோராகலின், “இதுவாங்குநீ” என்ற சாலத்தினும் வாங்கி னார், “உன்பால்வைத்து, நமீ நாமவேண்டியபோதீ தீதரு” என்றபோதுப காப்பி டத்தில் வைத்துவந்து தேவரீர் ஆனைக்கு உட்பட்டவரையிருக்கின்றேன் என்று விடை கூறி அனுப்பினார், பின்னர் “சாலநாங்கழிந்துவந்து, முந்தையான் உன்பால்வைத்த ஒடுதந்துநில்” என்றுசொல்லியபடியே அவர்முன்னினதில்லாத உள்ளேசென்றன ராகலான்—சென்றுமுன்கொணர்வான்வாழ்க்கார்—என்றார்

அருள்வசப்பட்டார்க்கும் திரோதச்செயல் தீகமுமாகலான், அத்திரோதச்செயலில் நின்றகாலத்தம், அதுவொழிந்து அருட்செயலில் தலைப்பட்டகாலத்தம், அவ்விருசெப லையும் இறைவன் உணர்த்த உணருத்தன்மையேன்றி, தானே உணரும் சுதந்தரமிடும் தவராகலின் தீகமேது என்றார்.

உணருஞ்சுதந்தரம் இடந்த இவர் உணர்த்துஞ்சுதந்தரமுடையவனை “கூறுநாவே முதலாகக்கூறுங்காணம் எல்லாம்நீ, தேறும்வகைத் திவைப்படித் த்மைநன்மைமுழுதும்நீ, வேறொப்பரிசுஇங்குஒன்றில்லை மெய்ம்மை உன்னை விரித்துரைக்கில், தேறும்வகை யென் சிவலோகா திகைத்தால் தேற்றவேண்டாவோ” என்ற திருவரிசகப்படி, ஒடு காணாது திகைத்தகாலத்து அத்திகைப்பைப்போக்கி தெளிவிடக் இறைவனை நோக்கு வது அருளாள்வார்க்கு இயல்பாகலான் நோக்கி என்றார்.

அங்ஙனம்நோக்கும் நோக்குடைய அவர் ஒரோவழி பொறிபுலன் காணவசப்பட்டு, அவைகளின் உணர்வையும் செயலையும்நாடி நோக்கினும், அவைகள் அருட்பிரகாசம் உடையார்முன்னே பிரகாசங்கெட்டிருக்குமேயன்றி ஒருணர்வையும் ஓர் செயலையும் உடையனவாகக் காட்டாவாகலின்—மாயையொன்றும் அங்கறிந்திலார்—என்றார்.

மாயைஎல்லாம் செய்யவல்ல மாயையே செயலற்றநின்ற காலத்து அம்மாயையால் வசப்பட்டாரும், அம்மாயாவசப்பட்டபொருள்களும் பயனற்றுப்போவாரும், பயனற்றுப் போவனவுமாயிருக்குமேயன்றி பயன்படாவாகலான்—நின்றவர்தம்மைக்கேட்டார் நேடி யுங்காணார்—என்றார்.

பாசச்செயலுமற்று, பசச்செயலுமற்றுப்போனகாலத்து மனவாக்குகளுக்குச் செய வில்லையாகலின்—உரைப்பது ஒன்றின்றி நின்றார்—என்றார்.

இதனால், இறைவன் தம்மடியார்களைத் தன்னருள் வழிநிற்கச்செய்யும் செயலின் திறத்தையும், அஃதேபோல் அவரும் அவ்வருட்செயலில் மாறுபடாது உழலுந்திறத்தை யும் உலகம் உணர்ந்து உய்யுமாறு பிரகாசமாய் உணர்த்தியவாறென்க

புராணம்.] இறைவர் நாயனாரையழைக்க அனர் வேண்டல். சுரு

இத்திருப்பாசரத்தான் நாயனார் தமது செயலறது இனி மேல்விளைவதாகிய அருட் செயல் தோன்றாது நின்றநிலை கூறப்பட்டது. (உக)

உள்ளேசேன்றநாயனாரை யழைத்தல்.

மலறயவ னாகி நின்ற மலைமகள் கேள்வன் தானும்

உறையுளிற் புக்கு நின்ற வொருபெரும் தொண்டர் கேட்ப

இறையிலிங் கெய்தப் புக்சாய் தாழ்த்ததென் என்ன வந்து

கறைமறை டிடற்றி னானைக் கைதொழு துரைக்க லுற்றார்.

(எ - து.) (நாயனார், சிவயோகியாருக்கு நாம் சொல்லக்கடவது என்னென்று திகைத்து உள்ளேநிற்ப) வெளியே அந்தணச் சிவயோகியாய் வந்துநின்ற உமாநாதனாகிய இறைவனும், அங்கனம் உள்ளேநின்ற அந்த ஓபற்ற மெரியதொண்டர் கேட்கும்படி (திருவோடுகொண்டுவரச் சென்ற நாயனாரே!) நீர், ஒருநொடிப்பொழுதில் என்னிடத் தில் திருவோடுடன் வருகின்றேனென்று உள்ளேபுகுந்தீரே! அந்த நொடிப்பொழுது நெடும்பொழுதாயும் என்னிடம் வருவதொழிந்து வாராதிருப்பது என்னென்று (பெருங் குரலிட்டுக்) கூவ, (அக்குரலொலி நாயனார் செவியில் அதிவேகமாய்ப் புக்கது; புகவும், திகைத்துநின்ற அத்திகைப்பினும் பெருந்திகைப்புடையார்) சிவயோகியார்முன்னே வந்து அந்தநீலகண்டரைக் கைகளால் அஞ்சலிசெய்து விண்ணப்பஞ்செய்யத் தொடங்கி னார் என்பதாம்.

தன்னுருவையும், தான் செய்யவந்திருக்குஞ் செயலையும் பிறரறியாவண்ணம் வந்து செய்யவந்தனஞ்சலின் மனையவனாகி என்றார். உருவையும் செயலையும் மறைத்தானாயினும் தன்னைமறைக்காது தான் நின்றனஞ்சலின் நின்று என்றார். இறையில் இங்கு எய்தப்புக்சாய் தாழ்த்தது என்னென என்று கூவியசொல் விடம்போல் நாயனார் செவியில் புகுந்ததாயினும், அச்சொல் அவருக்கு அருளேயேசெய்ய விரைந்தகூவிய தாகலின் கறையடையிடநிறிஞனை என்றார். எனவே, சண்டத்தின்கண் காணப்படும் கறையாகிய விடம் தனக்குரிய சருந்தத்தைப் புறத்தில் காட்டியதேனும், அதன் அகத் துள் நின்றசெய்தது அருளே யாதல்போல், கூவியசொல் புறத்தே வன்மையைக் காட்டியதேனும், அது செய்யப்போவது அருளேமாகலின் அங்கனங் கூறியதென்க. அவன் அருளன்றி வேறசெய்யா நென்று குறித்தற்கு மலையாநில கேள்வன் என்றார். இனி “உரைக்கலுற்ற”ரென்றது தாம் உள்ளத்திட் கொண்டிருக்கும் அச்சத்தைத் தாம் வாழ்விட்டுச் சொல்லாமலே சிவயோகியார் உணருமாறு காட்டிய ஓர் அடையாளக்குறியன்றி, வணங்கிக் கூறத்தொடங்கினு ரென்பதன்றி.

இத்திருப்பாட்டான் இறைவன் தனது அருட்செயலை நாயனார்பால் செய்வதி லுள்ள விரைவும், நாயனார் இறைவனாது அருட்செயலில் ஆட்பட்டொழுகுவதி லுள்ள விரைவும் கூறப்பட்டது. (உஉ)

நாயனார் இறைவரைப் பொறுக்கவேண்டல்.

இழையணி முந்துன் மார்பின் எந்தைநீர் தந்து போன

விழைதரும் ஓடு வைதத வேறிடம் தேடிக்காணேன்

பழையமற் ததனின் நல்ல பாத்திரந் தருவன் கொண்டிப்

பிழையினைப் பொறுக்க வேண்டும் பெருகுவென் றிறைஞ்சி நின்றார்.

(எ - து.) (கைதொழுது உரைக்கலுற்ற நாயனார் யாதுகூறத் தொடங்கினுரெனின்) னாலிழையாலாகிய முப்புரிநிலையணிந்த திருமார்பினையுடைய எமது முதல்வரே! தேவரீர் அடியேனிடத்தில் கொடுத்தப்போன விருப்பத்தை விளைவிக்கும் திரு வோட்டை, அடியேன் வைத்தவிடத்திலுங் காண்கிலென், வேறு மற்றெவ்விடத்திலுங்

தேடியும் காண்கிலேன். ஆகலின் தேவரீருடைய அந்தத் திருவோட்டைப் பார்க்கிலும் பழையையானதாயும் நல்லதாயுமுள்ள ஓர் திருவோட்டைக் கொடுக்கின்றேன்; அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு, எம்பெருமானே அடியேனுக்கு இப்பொழுது நேர்ந்த இந்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும் என்று வேண்டி அடிபணிந்து நின்றனர் என்பதாம்.

தேவரீர் அந்தணராயிருத்தலால் எவ் வுயிர்கண்மேலும் தண்ணளியைப் பூண்டொழுகல் வீரதமாகலினாலும், அந்தணராயிருத்தற் கேற்பச் சிவயோகியாராயும் இருத்தலான் கோபம் பலிக்குமிடத்தா அதனையெழாமல் அருளாற் மடுத்தல் கடனாகலினாலும், அவ்வொழுக்கநெறி யுடையாரே அந்தணரும் சிவயோகியும் ஆவாரென்னுங்குறிப்புத்தோன்ற பெரும, எப்பிழையினிப் பொறுக்கவேண்டும் என்றார். அந்தணராதலாக் காட்டுதல் முந்தால் ஆகலினாலும், யோகி என்பதைக்காட்டுதல் திருவோடாகலினாலும்,—இழைப்பினி முந்துண்மார்ப, விழைதரும் ஒடு,—என்றார். விழைதரும் ஒடு எனவே, சிவயோகிகள் திருவோடொன்றை விரும்புவாரேயன்றி பொன்முதலிய வேறெப்பொருளையும் விரும்பாரென்பததோன்ற விழைதரும் ஒடு என்றார். அடியேன் கொடுக்கும்வோடு தேவரீர்கொடுத்த வோட்டைப்போல் பழையையானதே, அந்தவோட்டிற்கு, “தன்னையொப்பரியது” என்றும், தன்னுழைத் துன்னிய யாவையும் தாய்மை செய்வது என்றும், சிலநன்மைகளைக் கூறினீரே அந்த நன்மைகளும் உடைத்தானதே என அவருள்ளங்களிக்குமாறு கூறினாரென்பதுதோன்ற—மற்றதனின் நல்லபாத்திரம்—என்றார். அடியேன் அடியார்களுக்குப் பழைய நல்லபாத்திரம் கொடுத்துவந்தவனேயன்றி, அவர்களிடத்தில் ஒருபாத்திரமேனும் பெற்று வைத்தவனு மல்லேன்; வைத்து அவர்களுக்கு அதை இல்லையென்று சொல்லிக் கவர்ந்தவனு மல்லேன்; இன்றுதான் நீர் கொடுக்கவும், நான் வாங்கி வைக்கவும், அதனை இல்லை யென்று சொல்லவும் ஆயினேன். ஆகலான் இச்சொல்லை அடியார்களுக்கு என்றும் சொல்லிவந்தவனாக திருவுள்ளத்திற் கொள்ளந்த என்னும் அக்குறிப்புத்தோன்ற இப்பிழையினிப் பொறுக்கவேண்டும் என்றார். மற்றதனின் நல்லபாத்திரம் அடியேன் தந்தாலும், தேவரீர் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டோடுகிறது, அடியேன் இல்லையென்னுஞ் சொல்ல சிவயோகியாகிய தேவரீரிடத்தில் வசிக்கினே னாகலான் அது பெரும்பிழையேயாம். ஆகவே அப்பிழை தேவரீர் பொறுத்தாலல்லது தீருவலின்று. ஆகலின் எம்பிழையினிப் பொறுத்து என்னை யுபவிக்கவேண்டும் என்று பிழைக்கஞ்சி— இப்பிழையினிப்பொறுக்கவேண்டு—மென்றலுமாம்

பழைய மற்றதனின் நல்லபாத்திரம் என்பதற்கு நீர்கொடுத்த பாத்திரம் பழையது, நான் கொடுக்கப் போகும் பாத்திரம் புதியது என்று பொருள்கொள்வாருமுளர்.

இத்திருப்பாட்டான் அந்தணராயும் சிவயோகியாராயும் இருப்பார்க்குக் கோபத்தைத் தடுத்தலும் அருளுடையாயிருத்தலும் இன்றியமையாச் செயலென்று அறிவுறுத்தித் தம்பிழையைப் பொறுக்குமாறு கூறப்பட்டது. (உக)

இறைவனார் தமது ஓடுகேட்டல்.

சென்னியால் வணங்கிச் சொன்ன தொண்டரைச் செயிர்ந்து நோக்கி என்னிது மொழிந்தவா நீ யான்வைத்த மண்ணே டன்றிப் பொன்னினால் அமைத்துத் தந்தா யாயினுங் கொள்ளேன் போற்ற முண்ணதான் வைத்தனோடு கொண்டுவா என்றான் முண்ணேன்.

(எ - கூ.) (பிழையினிப்பொறுக்கவேண்டும் என்று) தலையால்வணங்கிச்சொல்லிய நாயனாரை (சிவயோகியாய் வந்த இறைவன்) கோபித்துப்பார்த்து, நீ இது மொழிந்த

* திருக்குறள் வெகுளாமை என்னும் அதிகாரம் “செல்லிடத்துக் காப்பான் னெங்காப்பான்” என்பதற்கு வரைந்திருக்கும் உரையிற் காண்க.

வாறு என் (நீ, ஒடுவைத்திடும், வேறிடம், தேடிக்காணேன் என்றும் வேறென்று தருகின்றேன் என்றும் சொல்லியது யாதாகருதி) (நீ யாதாகருதிச் சொன்னாயானாலும், நீ சொல்லியபடி) பொன்னாற் செய்து கொடுத்தா யானாலும், நான் (உன்னிடம்) முன்னொருநாளில் போற்றி வைத்திருக்கும்படி கொடுத்த. அம் மண்ணோடன்றி வேறென்றைக் கைக்கொள்ளேன் ஆகலின் அத் திருவோட்டையே கொண்டு வருவாயாக வென்று யாவர்க்கும் முன்னவாகிய இறைவன் கூறியருளினான் என்பதாம்.

பெரும்பிழை செய்தார், தலைமால் தண்டாகாரமாக வணங்கிப் பொறுத்தல் வேண்டி னால் பெரியோராயுள்ளார் பொறுத்தல் முறையென்பது தோன்ற நென்னியால் வணங்கிக் கொள்ளு என்று. நீர்கொடுத்தது பழையது, நான் உமக்கு இப்போது கொடுக்கப் போவது நல்லபாத்திரம் என்று தமது பாத்திரத்தைப் புகழ்ந்தும், அவரது பாத்திரத்தை இகழ்ந்தும் கூறினார் என்னும் பொருள்கொண்டவர்போன்று கோபித்துப்பார்த்து, கேட்டனரென்பது தோன்ற செய்யித்துநோக்கி என்னதுபெய்தித்தவாறு என்றார்.

“பொன்னினும் மணியினும் போற்றவேண்டியது, இன்ன தன்மையது இது” என்று நான் சொல்லியதைச் சாமானியமாக நினைத்த, நான்கொடுத்த வோடு மண்ணோடென்றும், நீ கொடுக்கும் ஒடு பொன்னோடென்றும் எண்ணியுயினும், என்மண்ணோடு எனக்கு வேண்டுமென்று நீ கொடுத்தும் பொன்னோடு நான்வேண்டிக் கொள்ளத்தக்கதன்று என்று தனது சீலமுடை தோன்ற யாள்வைத்த மண்ணோடன்றிப், பொன்னினால் அமைத்துத் தந்தாயாயினும் கொள்ளேன் என்றார். நான் போற்றி வைத்திருந்த வோட்டை நீபோற்றவைத்து நான் வாங்குவந்தேனே யன்றி, என் ஒட்டைப் போற்றாது ஒழித்த உன்வோட்டை நான் வாங்க வந்தேனல்லேன் என்னும் அவ்வுண்மை தோன்ற முன்னை நான் போற்றவைத்த வோடு கொண்வாவென்றான் என்றார். நாயனரது சிவானுபூதியின் உண்மையை வெளிப்படுத்த முற்பட்டுவந்த நிற்றலின் முன்னோன் என்றார்.

சென்னியால் வணங்கிச்சொன்ன தொண்டரை முன்னோன் செய்யித்து நோக்கி எனக்கூட்டுக.

இத்திருப்பாசுரத்தான், இறைவன் கொடுத்தவோடு அருளுருவாகலானும், நாயனார் கொடுப்பதாகச் சொல்லும்வோடு தற்போதமாகலானும், அத்தற்போதத்தை இறைவன் கொள்ளுங்காலம் உயிர்கள் அருளைப் போற்றவருங் காலத்திலன்றிப் போற்றாது காலத் தன்றாகலானும், அவ்வுண்மை தோன்றவும், அருளைப் போற்றஅறியாது தற்போதத்தை ஒழித்துவிட்டோம் என்று கூறவாரிட்டது இறைவன் அறக்கருணையைப் பாராட்டாது மறக்கருணையே பாராட்டிவா னாகலின் அச்செயல் தோன்றவும், செய்யித்து நோக்கி என்னிது மொழிந்தாய் எனவும், பொன்னினால் அமைத்துத் தந்தாயாயினும் கொள்ளேன் எனவும், நான்வைத்தவோடு கொண்விவா வென்றான் எனவும் கூறப்பட்டது. (உச)

தேடிவாப் பெரியோய் என்பால் வைத்தது கெடுத்த லாலே

நாடியுங் காணேன் வேறு நல்லதோர் ஒடு சால்

நீடுசெல் வதுதா னென்று தருகின்றேன் எனவுங் கொள்ளா

துடிநின் றுரைத்த தென்றன் உணர்வெலாம் ஒழித்ததென்ன.

(எ-ஊ.) கூடா வொழுக்கமற்ற சிவபோகச் செல்வரே! என்னிடத்தில் நீர் வைத்திருக்கும்படி கொடுத்த திருவோடானது உருக்கானது போனபடியினால், எங்குத் தேடித்தேடிப் பார்த்தேன், பார்த்தும் காணப்பெற்றேனில்லை. (ஆகலான்) மிகவும் கொடுங்காலம் நீடித் திருக்கத்தக்க நல்ல ஓர் திருவோட்டை கொடுக்கின்றேன் என்று யான் தேவாரைக் கேட்டுக் கொள்ளவும், அதனை ஏற்றுக் கொள்ளாது, பிணக்கும்று நான்வைத்தவோடு கொண்விவாவென்று சொல்லிய சொல்லானது என்னுறிவு முழுவதையும் ஒழித்துவிட்டது என்றுசொல்ல என்பதாம்.

சிவயோகநிலைக்குரிய ஒழுக்கத்திற் கேடில்லாத பெரியோர் தேவரீராகலின், யான் கொடுக்கும் ஒட்டைக் கைக்கொண்டு எனதொழுக்கமும் கேடுபடாவண்ணங் காத்தல் கடனென்பார் கேடிலாப்பெரியோய் என்றார். தேவரீர் கொடுத்த வோடு என்பால் ணைத்துள்ள அருளுருவென்று மகிழ்ந்து கைக்கொண்டு என்பாலேவைத்தேன். அவ் வோடுருவானது கெடுதலால் உருவபதார்த்தங்களைக் காணவல்ல அறிவுடைய எனது சுட்டறிவால் அருளுருவாகிய அதனை நான் எங்ஙனங் காணவல்லே னாவென் என்பார். என்பாள்வைத்த அது கெடுதலாலே நாடியுங்கூடேயான் என்றார். நான் அருளுரு வத்தைக் கண்டிலவனானும் அவ்வருளை ஒடுருவாய்க் கண்டேனாகலின் அவ்வுருவைப் போல் என்பால் பலவோய்கள் உள்ளன அவ்வோடுகளுள் தல்லதும் நீடித்திருக்கும் வன்மைமுதலியவற்றை யுடையதும் ஆகிய அரிய ஒடொன்றைத் தருகின்றேன் என் பார், தல்லதோ! ஒடுகால நீடுகேல்லாதான் ஒன்று தருகின்றேன் என்றார். அருளுரு வாகிய ஒட்டை ஆளுகின்ற நமக்கு இந்த மண்ணோட்டைத் தருகின்றேன் என்கின் ருனே! அவ்வருளோடு எங்கே! இம்மண்ணோடுங்கே! இவன்கூறுவது என்னவென்று பிணக்குற்றனரோ என்பார். —உட்குகின்றரைத்தது—என்றார். இச் சிவயோகியார் தாம் கொண்டபிணக்கில் நிலையாக நிற்பாராயின், நாம் மேல் அறியக்கடவதும் செய்யக்கட வதும் என்னென்று அறியுஞ்செயலுமொழிந்து, செய்யுஞ்செயலுமொழிந்து சிவயோகியா ரது அருளையும், அவரது அருட்செயலையும் ஈழம் காட்டமுடையவராய் வேறு சொல் லுவ தொழிந்தன ரென்பார்—என்றன் உணர்வெலாம் வொழித்தது—என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான் அருளையும் அருளுருவையும் தமது சுட்டறிவால் காணத் தக்கதன்றென்றும், அது சிவனால் காணத்தக்கதேயன்றி வேறெவ்விதத்தாலும் காணத் தக்கதன்றென்றும், அங்ஙனங் காணத்தக்கதன்றாயினும், அவ்வருளையே நாடியிருக்கும் அன்புடையாராயிருத்தலால் அவ்வன்பென்னும் பாத்திரத்தை இறைவனார் கொடுக்கத் துணிதல் வேண்டுமென்றும், அப்பாத்திரமாகிய அன்பை இறைவன்கொள்ளாளுயின் அவனருளைக் காணுமாறென்! காணுதொழியின் அவ்வருள் இத்தன்மைத்தென்று காட்டு மாறென்! ஆகவே, தற்போதமும், தற்போத்செயலும் அற்று அருளையும், அதன் செயலையும்நாடி நிற்பர் சீவன் முத்தர்கள் என்று சீவன்முத்தி நிலைமையைக் கூறப் பட்டது. (உடு)

இறைவனார் நாயனாரை யாவருங்காணக்கொண்டு போவேனெனல்.

ஆவதென் சின்பால் வைத்த அடைக்கலப் பொருளை வெளியிப் பாவகம் பலவும் செய்து பழிக்குநீ ஒன்றும் நாணய் யாவரும் காண உன்னை வளைத்துநான் கொண்டே அன்றிப் போவதும் செய்யேன் என்றான் புண்ணியப் பொருளாய் நின்றான்.

(எ - து.) நாயனாரது புண்ணியங்களுக்குப் பொருளாயுள்ளவராகிய சிவயோகியார், (நாயனார் “என்றன் உணர்வெலாம் ஒழித்தது” என்று சொல்லியதைக் கேட்டு, அவரை கோக்கி நான் உன்னிடத்திற் அடைக்கலமென்று வைத்ததாகிய பொருளைக் கவர்ந்து கொண்டு (சவராதவன்போல்) வைத்த விடத்தினுங்காணேன், வேறிடத்தினுந், தேடிச் காணேன், கேடிலாப் பெரியோய் நாடியுங் காணேன், என்றன் உணர்வெலாம் ஒழித் தது, என்று பலபலவிதமாய்க் குழைந்துகுழைந்து சொல்லாலைச் செயலாலும் பல அபிசயங்களைச் செய்கின்றாய்! இனிநான் செய்யக்கடவதுயாது! நீயோ சிறிதேனும் பழிக்கு அஞ்சாய், நாணமற்றவனாயும் இருக்கின்றாய். ஆகலான், எல்லாரும் உன் தன்மை இதுவாமென்று அறியும்படி, யான் தொடுத்த இவ்வழக்கில் உன்னைத் தீர்ப்பபடித்திக் கொண்டுபோவதல்லாமல், விட்டுப் போவதில்லை என்று வலித்து கூறினாரென்பதாம்.

பண்ணியப்பொருளாய் நின்றான், நிற்பால்வைத்த அடைக்கலப்பொருளை வெளவிப், பாவகம் பலவும் செய்து, பழிக்குநீ யொன்றும் நாணய், (அதனால்) யாவருங்காணான் உன்னை வளைத்து எனக்கட்டிக்.

நாயனார்செய்யும் புண்ணியம் பதிபுண்ணியமென்பதும், அதற்குப்பொருளாய் நிற்பவன் சிவனே என்பதும் தோன்ற புண்ணியப் பொருளாய் நின்றான் என்றார். நாயனாருக்குத் தனுக்கரணதிகளாயுள்ள எல்லாப்பொருளும் தான்வைத்த தனது உடைப்பொருளே என்பது தோன்ற நிற்பால்வைத்த அடைக்கலப்பொருள் என்றார்.

என்பொருளாயுள்ள அலையகளை உன்பொருளாக எண்ணி, எந்தேகம் என்காணம் என்மனையாட்டி என்மனை என்ற யாவையும் எனதெனக் கவர்ந்துகொண்டனுபவிக்கின்றவன் நீயல்லலோ என்பார் வெளவி என்றார்.

நீ அங்ஙனங் கவர்ந்துகொண்டனுபவிப்பது பிரத்தியக்ஷமாக விருக்க, கவராதவன் போலும், அப்பொருள்சன் அழிந்தனபோலும், என்பால்வைத்தது கெடுதலாலே என்றும், நாடியுக்காணான் என்றும், உணர்வெலாம் ஒழிந்தது என்றும் கூறுவது, உண்மையாமோ? இது நாடகமல்லவோ? என்பதுதோன்ற பாவகம்பலவும்செய்தல் என்றார்.

இங்ஙனமான நாடகத்தால் என்னை, மயசுக்கிவிட்டு எனதுடைமையை உள்வசமாக வைவைத்திருந்தல் பெருபழி என்பது தோன்ற படிக்கு என்றார். உன்னிடத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களும் என்னுடையனவாகவே யிருக்க, “வேறு நல்லதோடுஒருகால நீடுசேல்வதுதான்” என்று தங்கிநீடு” என்று சொல்லின் உனக்கென்று ஒருபொருள் உளதோ? அல்லது இல்லையாக நான் தருகின்றேனென்றது நாணமற்ற தன்மையென்பது தோன்ற ஒன்றிடநூனாய் என்றார்.

இங்ஙனமானவண்மை யாவரும் அறிய அல்தாவது, ஆன்மாக்களாயுள்ளயாவரும் சிவசாதனங்களைசெய்து சிவபோகத்தை யனுபவிப்பதற்கு இன்றியமையாத பாத் திவாகனாதத் தனுக்கரணதிகளைக் கொடுத்திருப்ப, அவைகளைக்கொண்டு அச்சாதனங்களைச் செய்து சிவானுபவத்துக் காளாகாது, விஷபானுபவங்கட்குரிய சாதனங்களைச் செய்து விஷயானந்தானுபவிக்கா யிருக்க, சிவன் குருவாய் வெளிவந்து எனதெனப் படுவனவெல்லாம் தனதெனக் கூறுவகாலத்து, அவற்றைக் கொடுக்கஅறியாது, கொடுப்பவர்போன்றும், அவைகளில் பற்றையவ ரல்லர்போன்றும், கடிப்பவர் பலராதலால், அவர்கள் இவ்வுண்மையறிய எண்ணினனென்பது தோன்ற யாவருங்காணான் என்றார். இவ்வுண்மையை புணர்த்துதற்கு நீயும் ஆளாய் வந்திருப்ப, நாணம் அதனைவெளிப்படுத்தற்கு இப்பொழுது வந்திருப்ப, இனி அச்செயலைச் செய்யாது போவலோ என்பதுதோன்ற போவதுநீ செய்யேன் என்றார். இப்பாகுரத்தான், இறைவன் நாயனாரைப் பழிக்கஞ்சாய் உன்னைவிடேன் என்றதைக் கூறப்பட்டது. (உக)

மகனைப்பற்றி பிரமாணம் செய்யச்சொல்லல்.

வளத்தினால் மிக்க வோடு வெளவின்னான் அல்லேன் ஒல்லே
உளத்தினும் களவி லாமைக் கென்செய்கேன் உரையும் என்னக்
களத்தாநஞ் சொளித்து நின்றான் காதலுன் மகனைப் பற்றிக்
குளத்தினில் மூழ்கிப் போவென் தருளினான் கொடுமை இல்லான்.

(எ-து.) (“நான் உன்னை வளைத்துக்கொண்டே யன்றிப் போவதுஞ் செய்யேன்” என்று சிவயோகியார் சொல்லியதைக்கேட்ட நாயனார்) “பொன்னினும் மணியினும் போற்றவேண்டுவ”நாகிய வளத்தினால் மிக்க தேவரீரது அறிய திருவோட்டை, நான் கவர்ந்துகொண்டவ னல்லன், கவர்ந்துகொள்ளவேண்டுமென்னுங் கள்ளத்தை என்னுள்ளத்தினும் கொண்டவ னல்லன். (அங்ஙனம் இல்லாமையை நான் தேவரீர் கம்பு மாறு தெரிவித்தற்கு என்செய்யக்கடவேன், (நான்செய்யும்வகை ஏதேனும் உளதாயின்)

விரைந்து சொல்லக்கடவீராக என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நீலகண்டத்தை ஒளித்த வந்துகின்ற சிவயோகியார் (நாயனாரோகங்கி) உனதுகாதலுள்ள மகனை நீக்கப் பிடித்துக்கொண்டு இங்குள்ளருளத்தினில் மூழ்கி, நான் இச்சிவயோகிகொடுத்த திருவோட்டைக் களவுசெய்யவில்லை என்று சொல்லிவிட்டு, (உன்மனைக்குப்) போகலாம் என்று யாதொருகொடுமையும் இல்லாதவர் கூறினா ரென்பதாம்.

ஆன்மாக்கள் அனுபவிக்கவேண்டிய செல்வங்களையெல்லாம் உடையது அருளே என்பார் வளத்தினால் மிக்கவோடு என்றார்.

அருளுடையோன் நீ, உன்னிடத்திலுள்ள அருளை நான் அன்புடையனாயின், வெளவுக் திறமுடையவருவேன், நான் அன்பிலி, நான் அருளை எவ்வாறுவெளவுக் திறமுடையவருவேன் என்பார் வெளவினேன் அல்லேன் என்றார்.

நான் அன்பற்றவனாயினும் நாடகத்தால் உன்னடியார் (அன்புடையவர்) போல் நடித்து உன்னருளைக் கொள்ளுகொள்ள என்னெஞ்சத்தில் ஒருநாளும் நினைத்தவன் அல்லேன் என்பார் உளத்தினுங் களவிலாமை என்றார்.

காயத்தினாலும் வெளவினே னல்லேன் என்பதையும், * உளத்தினாலும் களவை எண்ணினே னல்லேன் என்பதையும், தேவரீர் ஒப்பாதவராகக் காண்கின்றபடியால், நீர் ஒப்பத்தக்கதாக, யான் செய்யத்தக்கது ஏதேனும் உளதேல் அதனைச் சீக்கிரமாகச் சொல்லும். அதனை இப்பொழுதே செய்து எனது காயத்தினிடத்தும், நெஞ்சத்தினிடத்தும், வெளவுதலின்மையும் களவிலாமையையும் வெளிப்படுத்தற்கு உரியவருவேன் என்பார் ஒல்லை என் செய்கேன் உணையும் என்ன என்றார்.

யாவரையும் கொல்லஎழுந்த நஞ்சத்தைக் கண்டதில் ஒளித்து, அதன்கொடுமையை யடக்கிய நமது பேராற்றல்போல், அந்த நீலகண்டமென்னுந் திருநாமத்தைச் சொல்லி, யாவருடைய உயிரையும் கொல்லவல்ல காமநஞ்சை நெஞ்சத்தில் அடக்கிய ஆற்றலுடையவர் இக்காயனார் ஒருவரே என்பதை இவ்வுலகின்கண் நிலைநாட்ட நீலகண்டனே வந்தனனென்பார் காதல் உன்மகனைப்பற்றிக் குளத்தினில் மூழ்கிப்போ என்று கனத்து நெஞ்சொளித்து நின்றான் அருளினான் என்றார்.

“உன்மகனைப்பற்றிக் குளத்தினில் மூழ்கிப்போ” என்ற அக்கொழிஞ்சொல் நாயனார்பால் வைத்த அளவிலாக் கருணையை வெளிப்படுத்தவே கூறினான் என்பார் கோடு மையிலலான் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், காயத்தினாலும், மனத்தினாலும், அன்புசெய்து அருளைப் பெறவேண்டுமே யன்றி, அன்புடையார்போல் நடித்து, அருளைப்பெற்றார்போல் என்

* உளத்தினும் களவிலாமை என்று மனத்தைக் குறித்தமையால், ஒடுவெனவினே னல்லேனென்றது காயத்தைக்குறித்ததாமென்க. கனத்த நஞ்சு ஒளித்து *கின்றான் என்றது மிக்கதோ ரதிகயத்தை உணர்வதற்கேயாம். என்னையெனின், விடமானது தன்னையுண்டவனை ஒழித்து அவன்பேர் உலகில் நிலவாண்ணஞ் செய்வது அதனியற்கை. அவ்வியற்கையை அவ்விறைவன்பால் செய்யாது, அவன் கண்டத்தில் ஒளித்துநின்ற தனக்குள்ள விடத்தை யொழித்து தன்னையுண்ட இறைவனுக்குள்ள கித்தியத்தைக் காட்டியதேயாம். காதல் உன்மகனைப்பற்றி என்றது - நாயனாருக்கு ஆசையென்னும் பற்றின்மையை வெளிப்படுத்தற்கென்க. குளத்தினில் மூழ்கிப்போ என்றது - சிற்றின்பத்தை யொழித்த நீ சிவானந்தமாகிய பேரின்பவெள்ளத்தில் மூழ்கிச் சிவலோகத்திற் கேடுவாயென்று குறிப்புரையாற் குறிப்பித்தவாறு மென்க. கொடுமையல்லான் என்றது - இறைவன் மறக்கருணையைக் காட்டுவதெல்லாம் தம்பிடத்துள்ள அறிக்கருணையைக் காட்டுதற்கே யாமென்க.

னின் அவர் அருளிப்பெறுதலே என்பதும், எவரது அன்பு நாடகமோ எவரது அன்பு உண்மையோ அதை யதை இறைவனே வெளிப்படுத்த வருவான் என்பதும் கூறப்பட்டன.

(உஎ)

மனைவியைப்பற்றிப் பிரமாணஞ் செய்யச்சொல்லல்.

ஐயர்நீர் அருளிச் செய்த வண்ணம்பான் செய்வ தற்குப்
பொய்யில்சீர்ப் புதல்வன் இல்லை என்செய்கேன் புகலும் என்ன
மையறு சிறப்பின் மிக்க மனையவன் தன்னைப் பற்றி
மொய்யலர் வாவி புக்கு முழுகுவாய் எனமொ ழிந்தார்.

(எ - து.) சுவாமி! தேவரீர் சொல்லியபிரகாரம் அடியேன் பிரமாணம் பண்ணுவ தற்குப் பொய்மையில்லாத சிறப்பினையுடைய புத்திரனில்லை, (ஆகலான்) வேறு எந்த விதமான பிரமாணத்தைச் செய்யவேண்டுமோ (அதனைச்) சொல்லுமென்று பிரார்த்தி திக்க, (இறைவனார் மகன் இல்லையாயின், உனது) குற்றமற்ற சிறப்பில்மிக்குந்த இல்லா னது கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, தாமரைமுதலிய மலர்கள் நிறைந்துள்ள குளத்துள் முழுகிப் பிரமாணஞ்செய்வா யென்று கூறினார் என்பதாம்.

காயத்தினாலும், மனத்தினாலும், பொய்மையில்லாதவன் என்னும் சிறப்பினை யான் பெறுதற்குரிய மகப்பேற்றமவன் என்பார் பூர்வனில்லை என்றார்.

பொய்யினாலவரும் நாகத்தைப்போக்கி மெய்யினாலவரும் பேற்றைத்தருவேன் புத்திரன். அப்புத்திரன் எனக்கில்லை என்பார் பொய்யில் சீர்ப் புதல்வன் என்றார்.

புத்திரப்பேற்றார் செய்யத்தரும் பிரமாணம் வேறு உளதேல் அதனை யான் செய்வதற்குச் சித்தமாயுள்ளேன் என்பார் புகலும் என்ன என்றார்.

மாண்பினையுடைய மனையான் இல்லாதொழியினன்றோ மக்கட்பேறில்லை, என்ன செய்கேன் என்று வருந்தல்வேண்டும். நீ அவளை யுடையவறையிருத்தலால் உனக்கு இல்லாதது என்! நீ எல்லாப்பேறும் உடையவனே! ஆகலின் உனது மனையானைக் கைப்பாற்றிமுழுகி, உனது மெய்யினையும் “பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவனகற்பென்னுந் தின்மைமுண்டாகப்பெறின்” என்றுகூறும் மிக்க சிறப்பினையுடைய கற்புடையமனையா ளுடைய மெய்யினையும் யாவருஞ் காண நிலைநாட்டுவாயாக என்பார் மையறு சிறப்பில் மிக்க மனையவன் தன்னைப்பற்றி முழுகுவா யென்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், புத்திரப்பேறுவேண்டி இணைவிழைச்சு விரும்பப்படும் என்னும் அறநூல்மார்க்கத்தைக் கடந்து, வீட்டுநூல்வழிச் செல்லும் நன்னெறி நமக்கு வாய்க்கப்பெற்றதுபோல், அடியார் விதித்தனவற்றைச் செய்வதற்குரியன வாய்க்கப் பெறுதொழிந்தோமே என்றெண்ணிய அவரது குறைபாட்டையும், நாயனாரது மனை யாட்டியை இறைவனார் மையறு சிறப்பின்மிக்க மனையவன் என்று சிறப்பித்து அவரது வகப்பற்றிப்படி நாயனாருக்குச் சொன்னதும் கூறப்பட்டன.

(உஅ)

வேறு.

நாயனார் மனைவியின் கைப்பற்ற இசையாது யான் முழுகுவேனெனல்.

கங்கைநதி கரந்தசடை கரந்தருளி எதிரின்று
வெங்கண்விடை யவர் அருள வேட்கோவர் உரைசெய்வார்
எங்களில்லார் சபதத்தால் உடன்முழுக இசைவில்லை
பொங்குபுனல் இயான்முழுகித் தருகின்றேன் போதுமென.

(எ - து.) கங்காநதியை ஒளித்துவைத்திருக்கும் சடையினையொளித்து (சிவயோகி யாய்) எதிரே எழுந்தருளியின்ற கோபக்கண்ணுடைய விருஷபாராட்டர் (“நீ மனையவன்

தண்ணீர்ப்பற்றி வாவிபுக்கு மூழ்குவாய்” என்று) அருளிச்செய்ய, அதற்கு நாயனார் கூறுகின்றார். (என்னை யானவந்த பெருமானே!) எனக்கும் என்மனையாட்டிக்கும் ஒர்சூபதம் உண்டு, அதனால் ஒருவர்கையை ஒருவர்பிடித்துக்கொண்டு ஒருங்கேநீரில் மூழ்கிச்சொல்ல இசையாது; யானொருவனை நீர் மிகுந்திருக்கும் தடாகத்தில்மூழ்கி (நீர்வேண்டிய) பிரமாணத்தைச் சொல்லுகின்றேன் வாரும் என்றனர் என்பதாம்.

கங்கையின் வெள்ளத்தைச் சடையில்மறைத்து உமாபுதியியார் பக்கலிலே வந்து வீற்றிருந்ததுபோலும், நாயனார்பால் உள்ள கருணைவெள்ளத்தைச் சிவயோகியாய்வந்த வடிவத்தில்தான் அவரெதிரே வந்து நின்றனர் என்பார் கங்கைநதி காந்தகடை காந்தநதி எதிர்நின்ற என்றார்.

சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நான்குபாதங்களில் நடப்போர்க்குத் தலைவைச் சார்ந்தும், கரணத்தைச் சார்ந்தும், தற்போதத்தைச் சார்ந்தும், ஆணவத்தைச் சார்ந்தும் வருவனவாகிய பாசஜாலங்கள் தாக்காவண்ணம் மிக்ககோபத்தோடு நான்கு பாதத்துடன் விளைந்துவந்து வோட்டவல்ல தருமவியடையை யுடையவன் என்பார் * வெங்கண்விடையார் என்றார்.

“அற்புத புணர்ச்சியின்மையை” “நீலகண்டம்” எனலும் ஆணைமொழியால் அன்றுமுதல் இன்றளவும் அயல்அறியாமல் காத்துவந்த அறியசெயலை, அந்தநீலகண்டம் உடையவன்பால் + வெளியாக்கினை ரென்பார் எங்குந் னாபதத்தால் உடன்பூங்கு இகைவில்லை என்றார்.

பிரமாணஞ் செய்வோர்-பிரமாணஸ்தராயிருந்து செயல்வெண்விமேயன்றி, அதனைக் கடந்தவர் பிரமாணஞ்செய்யின் அது பிரமாணமாகுமோ? ஆகா! ஆகவே, “எம்மைத் தீண்டுவீராகில் திருநீலகண்டம்” என்று சொன்ன மனையாட்டிகளை இப்போது தீண்டில் அவ்வாணையைக் கடந்த அப்பிரமாணஸ்தராவோம் என்னுங் கருத்தை உள்ளத்துட் கொண்டு, நீயான் பிரமாணஸ்தன் ஆகலான், நீர்வேண்டிய பிரமாணத்தை யானே செய்கின்றேன் என்பார் யான்பூங்கித் தருகின்றேன் போகுகொடு என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனார் தாம்கொண்டிருக்கும் சபதத்தை இறைவனனவும் காட்டினாரென்பது கூறப்பட்டது. இதன் உண்மையை “ஆதியார் நீலகண்டத்தனவு தாம்கொண்ட ஆர்வம் பேதியா ஆணைகேட்டபெரியவர்” என்று முன்னே கூறியவாற் றான் அறிக. எனவே நீலகண்டம் என்று கூறியவந் ஆணையை நீலகண்டம் வந்த காலத்தும் பேதியாணையைக் காட்டியதா மென்க. (உக)

இறைவன் நாயனாரது சிந்தைவன்மைகண்டு சபைக்குப்போதல்.

தந்ததுமுன் தாராதே கொள்ளாமைக் குன்மனைவ்
அந்தளிர்செக் கைப்பற்ற் அலைபுனலில் மூழ்சாதே
சிந்தைவலித் திருக்கின்றாய் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள்
வந்திருந்த பேரவையின் மன்னுவன்இயான் எனச்சென்றார்.

(எ - ஊ.) (பொங்குபுனல் யான்மூழ்கித் தருகின்றேன் போதும், என்றசொல்லிய நாயனாரைநோக்கி நீகூறுவது மிகஅழகு! நான்முன்னே உன்னிடத்தில்) கொடுத்த

* இறைவன் “அறவாழியந்தனை” ஆகலான், அவனது ஊர்தியும் அறமேயாம். அவ்வறம் சரியைமுதலிய நான்குபாதத்தோடு கூடியதாகலான் நான்குபாதமுடைய வீடபருபமாய்ச் சிவதருமம் இருப்பதென்க. அச்சிவதருமம் பாசதருமம், பசுதருமம் சீனக் கடியும் இயல்புடையதாகலின் வெங்கண்ணை உடையதாயிற்று. இதனை, “கொள் ளென்புரத்தான் மால் அயன் வாழ்வு குடிகெடும்” என்ற திருவாசகத்தானும், “அயன் திருமால் செல்வமும் ஒன்றேஎன்னச் செய்யந்தேவே” என்ற சித்தியார் வசனத்தானும் அறிக. + எங்கண்நீலகண்டமன்றி வேறு வெளியாக்கவேண்டிய சமயம் எதுவாரினும் வெளியாக்கோம் என்னும் அவ்வுறுதியை ஈண்டு வெளியாக்கினை ரென்க.

* திருகாவச்சரகைள் தேவாரம். திருச்சோற்றழத்துறை. செ - கூ. † திருக்குறள் - நடுவுநிலைமை. செ - அ.

சோல்போல் அமைத்து ஒருபால், கோடாமை சான்றோர்க் கணி" என்று கூறிய இவக் கணமுடையோராய் இருப்பவரேயாவர் என்பார் நல்லொழுக்கத் தலைநின்றி நான்கு யிக் துறைபோலி தில்லைவாழ்த்தணர் என்றார்.

அத்தகைச் சிறப்புடையோர் கூடிவந்திருக்கும் பெரியசபைக்கே இறைமையோயினன் என்பார் வந்திருந்திருந்தவை என்றார். அவ்விதைவன் இத்தன்மையென்று அளவிடப்படான் என்பார் எல்லையிலான் என்றார். போனவர் இருவராயிற்றே, அவ்விருவரும் போனமுறை எவ்வாறு என்பார் எல்லையிலான் முக்செல்ல என்றார். இவர்குமன் என்றகனல் தொண்டனார் பின்சென்ற ரென்றாயிற்று. இறைவனை எல்ல இல்லான் என்றுகூறவே, நாயனார் எல்லையுள்ளார் என்றாயிற்று. அவ்வெல்ல தமது ஆணையைக்கடக்க எவ்வழக்குவரினும் தாம் கடவாமையாகியஎல்ல. நாயனார் ஆணையில் கடவாது நிற்க வன்மையுடையவராகவே, இறைவனார் அவரது ஆணையைக் கடப்பிக்க மேற்கொண்ட வவ்வழக்கில் எல்லஇவ்வாதவராயினார். எனவே, அடியரை வவ்வழக்கிட்டு ஆன்வதை மேற்கொண்டவர் என்றபடி.

வழக்கை மேற்கொண்டவர் இறைவர் ஆகலின், அவர் முன்செல்வாராயினார். நாயனார் அவர் எவ்வளவு வழக்கிடிலும், அவர்மேல் நீங்காத ஆசையுடையவர் என்பார் இருந்தோண்டி அவர்தாமும் மல்துபெருங்காதலினால் அணைந்தார் என்றார்.

இத் திருப்பாசரத்தான், சபையாரது சிறப்பும், அச்சபையாரது வன்மைக்கேற்ப, வவ்வழக்கை மேற்கொண்டவந்த வவ்வானது சிறப்பும், அவ்வவ்வழக்கிற்கு உடன் பட்டுவந்த நாயனாரது காதற்சிறப்பும் கூறப்பட்டன. (கஉ)

இறைவன் அந்தணர்முன் வழக்கைக் கூறல்.

அத்தணனும் எந்தைபிரான் அருமறையோர் முன்பகர்வான்
இந்தவேட்கோவர்பால் யான்வைத்த பாத்நிரத்தை
தந்தொழியான் கொடுத்தானேல் தன்மனைவி கைப்பற்றி
வந்துமுழுகி புந்தாரான் வலிசெய்கின் ருனென்றார்.

(௮ - து.) (சபையாகோக்கி முன்சென்ற) அத்தணனாகிய எமதுபெருமானார், வேதியர்களுட்கிறந்த தில்லைவாழ் அத்தணர்களுக்கு முன்னே, (தாம் மேற்கொண்டவந்த வழக்கைச்) சொல்லுகின்றார். (அத்தணர்கான்!) இதோ நிற்கின்ற வேட்கோவரிடத்தில், யான் பலிபாத்நிரத்தைக் கொடுத்து வைத்தேன், அப்பாத்நிரத்தை, (இப்பொழுது கேட்டால்) கொடுக்காமல் இருக்கின்றான். (ஏன் கொடுக்காமல் இருக்கின்றான் என்று கேட்டால், வைத்த இடத்தில் காணேய் என்றான். அங்ஙனம்) காணதொழிந்தானாகில், (அதனை நான் உண்மையென்று நம்புவதற்கு) தனது மனைவிகையைப் பிடித்துக் கொண்டு குளத்திலுமுழுகியெழுந்து சொல்லுவாயென்றேன்; அந்தவண்ணமுட்குய்தா னில்லை; அவன் தன்மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு என்மனத்தைத் துன்பப்படுத்துகின்றான் என்று கூறினார் என்பதாம்.

சிறப்பவ்வாணன் தங்கனோடு ஒருவனாகப் பழகிவரப்பெற்றும், இப்பொழுது தம்முன்வந்தவனை அம்பலவாணனென்று அறிவதை மறந்துவேரோர் அத்தணனென்றே எண்ணினராகலான், அத் தில்லைவாழ்த்தணரை மறையோர் என்றார்.

தில்லைவாழ்த்தணர்களே! இந்தவேட்கோவன் நான்தோறும் உங்கனால் காணப் பட்டு வருபவனெயன்றி வேறொருவ னல்லனென்பார் இந்தவேட்கோவன் என்றார்.

இவன் உங்கட்கெல்லாம் இல்லைஎன்னுமல் பாத்நிரக்கொடுக்கும் சத்பாத்நிரனென்று நான் என்னுடைய பலிபாத்நிரத்தைக் கொடுத்துவைக்க, அதனைக் கேட்டால்

அது பொழிந்துபோயிற்று இல்லையென்றான் என்பார் யாவைத் தபத்தொழியான் என்றார்.

யான் பாத்திரத்தை வைக்கும்பொழுது, இவன்கொடுக்கும் பாத்திரம்போல் எண்ணு தொழிதற்கு, "தன்னையொப்பரியது தலத்துத்தன்னுழை, தன்னியயாவையும் தாய்மை செய்வது, பொன்னினும் மணியினும் போற்றத்தக்கது" என்றேன். அங்ஙனம் யான் சொல்லியதை இவனும் மறப்பவன், நீலகண்டத்தை மறப்பினன்றோ இதனை மறப்பான் மறக்குத்தன்மையனல்லன் என்பதைப் பின்னர் அறியப்போகின்றீர். அதனை நானே விளக்கப்போகின்றேன். அதுநிற்க, ஒடு ஒழிந்துபோயிற்று என்பது உண்மையாயின், அச்சொல்லு உன்மனைவிகைப்பற்றி நீரின்கூழ்கிச் சொல்வாயென்றேன். அதற்கு எங்க ளில் ஓர்பதம் உளது; அதனால் உடன்மூழ்க இசையாது என்றான். இதனால் ஒழிந்து போயிற்று என்றதை போயிற்றென்றே கொள்வதோ! உள்னதென்றே கொள்வதோ! நீவிரோகமுதலீர். இது என்னாவலிசெய்யுமோ! செய்யாதொழியுமோ! நீவிரே எண்ணிப் பார்ப்பீர் என்பார் நெடுந்தானேல் தன்மனைவிகை யாற்றி, வந்துமூழ்கியும் தாரான்வலி தெய்கின்றான் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனாரால் உண்டாக்கிய உடைமைவழக்கை சபையார் முன் சிவயோகியாய்வந்து கூறியதைக் கூறப்பட்டது. (௯௨)

அந்தணர்கள் நாயனாரைநோக்கி வழக்கைநீர் சொல்லுமெனல்.

நறைமமும் சடைமுடியும் நாற்றோளும் முச்சுண்ணும்
கறைமருவும் திருமிடறும் கரந்தருளி எழுந்தருளும்
மறையவன் இத் திறமொழிய மாமறையோர் உரைசெய்வார்
நிறையுடைய வேட்கோவர் நீர்மொழியும் புகுந்ததென.

(௭ - து.) நறுமணங்கமழும் சடைமுடியினையும், சதர்ப்புஜங்களையும், திரிநேத்திரங் களையும், கறையாகப்பொருத்தியிருக்கும் அழகிய நீலகண்டத்தையும், மறைத்துக்கொண்டு வேதியராய் வந்தவர், இவ்வகையாய்ச் சொல்ல, பெருமையிற்சிறந்த தில்லைமூவாயிர வர்கள், நற்குணங்களெல்லாம் நிரம்பப்பெற்றுள்ள நாயனாரைப்பார்த்துச் சொல்லுகின் றார்கள். வேட்கோவரே! உங்கள் இருவரிடத்தும் வழக்குண்டாகிய வித்ததை நீர் சொல்லுவீராக என்பதாம்.

புகுந்தது நீர்மொழியும் எனக்கூட்டுக.

இறைவன் அடி அடைந்தார்க்கு அவனது அனுகூலமையைக் காட்டுவது சடை முடி. சாலோகம், சாமீபம், சாருபம், சாயுஜ்யம் என்னும் நான்கினையும் அவன் கொடுப் பதைக் காட்டுவது நாற்றோள். பாசஞான பசஞான பதிஞானங்களை அவன் உணர்த்துத் தன்மையைக் காட்டுவது முச்சுண்ணு. அவன் ஆணவமலத்தின் கொடுமையை அடக்கி ஆளும் ஆற்றலுக்காட்டுவது கறைமருவும் திருமிடறு.

இங்ஙனமான கோலத்துடன் வருவது கன்மமலமும் ஆணவமலமும் உடை யார்க்கு. நாயனார் * அவ்விருமலமும் அற்றவராதலால் அக்கோலத்தை மறைத்து அன்பைவினைவிக்கும் அருட்கோலங்கொண்டு வந்தான் என்பார் சடைமுடியும், நாற் றோளும், முச்சுண்ணும், கறைமருவும் திருமிடறும் காந்தருளும் மறையவன் என்றார்.

* கன்மமலத்தைக்காட்டுவது - மாதரின்பம். ஆணவமலம் உளதென்பதைக்காட்டு வது-அடியார்க்கு ஆட்பட்டு அவராணவழியின்று அன்புபாராட்டா தொழிதல். நாயனார் மாதரின்பத்தை மறந்து மாதாளும்பாகனடியார்களுக்கு ஆட்பட்டு, ஆணவமலமொழிந்து அருட்பாத்திரராய் அவரிடம் பணியைச் செய்பவர். ஆகலான் இருமலமும் அற்றவ ராயினார்.

அம்பலவாணன் எத்திறம் ஈடிக்கின்றானோ அத்திறமே ஈடிப்பது அந்தணர்கள் திறம் என்பார் மாமறையோர் உரைசெய்வார் என்றார். நாயனார் காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் முத்திக்குணங்களும் ஒழிந்து, அவாவின்மை, பொறையுடைமை, அறிவுடைமை என்னும் முத்திக்குணங்களை நிரம்பப்பெற்றுள்ளவர் என்பார் நிறையுடைய வேட்கோவார் என்றார் இங்ஙனான நிறையுடையார் குறையுடைய பொய்யுரை ஆடா ராகலான் புதந்தது நீர்மொழியும் என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், தில்லைமாமறையோர், மறையவன்கூறிய வாய்மொழிக்கு, நாயனார்வாய்மொழி ஒத்தனதோ! வேறுபட்டுளதோ என்றெண்ணி அவரை வினாவி யது கூறப்பட்டது. (கூ)

நாயனார் ஓகோணுமற்போனதைக் கூறல்.

நீணிதியாம் இதுவென்று நின்றஇவர் தரும்ஒடு
பேணிநான் வைத்தஇடம் பெயர்ந்துகரந் ததுகாணேன்
பூன் அணிநான் மணிமாட்பீர் புகுந்தபரி சிதுவென்று
சேனிடையும் தீங்கடையாத் திருத்தொண்டர் உரைசெய்வார்.

(௭ - து.) (இம்மையெயன்றி) அம்மையீனும் தீமைஎன்பதை அடையப்பெற்றதலாகிய திருநீலகண்டநாயனார் (தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் தம்மைநோக்கி, நடந்தவிவகாரத்தை நீர் சொல்லுமென்று கிட்டனராகையால் அவர்களைப்பார்த்து) பூணூலை அணியும் ஆபாணமாகப் பூண்டிருக்கின்ற அழகிய மாப்பினையுடையவர்களே! இங்கனம் நித்தினம் சிவயோகியார், (தமது பாத்திரத்தை எடுத்து) இது பெரியந்தியாகும் என்று கொடுத்தனர். அங்கனம் அவரால் கொடுக்கப்பட்ட திருவோட்டை, ானும் போற்றி ஒர்காப்புள்ள இடத்தில் வைத்தேன். (இப்போது இவர்கேட்க நான் அவ்விடத்திற் சென்றுபார்த்தேன், பார்த்தபோது) அப்பாத்திரம் அவ்விடத்தில் இல்லாமல் மறைந்த போயிற்று. (பின்னர் வேறு வேறிடத்திலும் தேடிப்பார்த்தேன்) எங்கும் அதனைக்காண்கிலேன்; இதுதான் நடந்தவிவகாரம் என்றுகறிஞர் என்பதாம்.

சேனிடையும் தீங்கடையாத் திருத்தொண்டர் எனவும், பூணணிநான் மணிமாட்பீர் எனவும், நின்றஇவர், இது நீணிதியாமென்று தரும்ஒடு பேணிநான் வைத்தஇடம் பெயர்ந்துகரந்தது காணேன் எனவும், புகுந்தபரிசு இது என்று உரைசெய்வார் எனவும் கொண்டுக்கூட்டுக.

ஆன்மாக்களுக்கு, இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றிடத்தும் தீங்கு அணுகுதல் உளதாகலின், அத்தீங்கு இவர்பால் இல்லைஎன்பார் சேனிடையுந் தீங்கணுகாத் திருத்தொண்டர் என்றார். மூவிடத்தும் வந்தணுகும் தீங்கென்னையோ எனின், —இம்மையில் அறம் செய்யாமையால் பாவமும், மறுமையில் செல்வமிருதியால் இறுமாப்பும், முத்தி நிலையில் அடிமைத்திறத்தை மறத்தலால் வரும் ஆணவமலச்சார்புமாம். எனைய வெல்லாம் மூன்றாக்காண்க.

இத்திருப்பாசரத்தான், சிவயோகியார் கூறியவற்றிற்கு, நாயனார்கூறியகூற்று மாறுபடாமையைக் கூறப்பட்டது. (கூ)

வேழ.

திருவுடை அந்தணுளர் செப்புவார் திகழ்ந்த நீற்றின்
உருவுடை இவர்தாம் வைத்த ஒட்டினைக் கெடுத்திர் ஆனால்
தரும்இவர் குளத்தின் மூழ்கித் தருகவென் றுரைத்தா ராகில்
மருகிய மனைவி யோடு மூழ்குதல் வழக்கே என்றார்.

(எ - து.) பார்த்திருக்கும் இவ்வுலகினகண் யாவரானும் செய்தற்கு எளிய மெல்வினையென்றும், யாவரானும் செய்தற்கரிய வல்வினையென்றும் இரண்டிவினையெனச் சொல்லப்படும். அவ்விண்ணையும் சொல்லப்புகின் சிவதன்மமென்று சொல்லப்படும்; எனவே பிறவிக்கிடஞ்செய்யும் கண்மங்களினின்றும் நீங்கவேண்டுமென்பார்க்கு நீங்கும்வகையாக ஆகமங்களில் வகுக்கப்பட்டனவாகும். ஆகையினால் இவ்விண்ணில் எதனிடத்தில் உன் உள்ளஞ்செல்லுகின்றதோ அதனைச் செய்வாயாக என்பதாம்.

இத்திருவெண்பாவால் நல்லசிவதன்மம் இது என்பது கூறப்பட்டது.

சுண்டு ஞானமொன்றே நானென்பதை யழிக்கும்வன்மை யுடையதென்னுமல், எனச் சரியையாதிகளையும் உடன்தழுவிச் கூறினமையான் இச்சரியையாதிகளும் ஞானசம்பந்த முடையனவென்று அவற்றின் சிறப்பும், அச்சிறப்புடையனான ஞானத்தைச் சரியை கிரியா யோகங்களாற் பெறவேண்டுமென்றும், அந்தஞானத்தால் அன்பைப் பெறவேண்டும் என்றும் எண்ணவேண்டாம். அன்பைப்பெறுதற்கு ஞானம் ஏதுவாதல் போல் அந்த ஞானசம்பந்தமான சரியையாதிகளும் ஏதுவாகவே யுள்ளன என்று அவைகளின் ஆற்றலும்கொன்ற—இவற்றில் சென்றதிலே செய்வாய்—என்றார்.

கஎ. ஆதையை அர்ச்சித்தற் கங்கமும் அங்கங்கே
தீதில் திறம்பலவும் செய்வனவும்—வேதியனே
நல்வினையா மென்றேநீநமக்கும்எளி தானவற்றை
மெல்வினையே என்றதுநாம் வேறு. (4)

(எ - து.) நான்முறை யுணர்வல்ல மாணவகனே! நாம் (முன்னே) மெல்வினையென வேறுவேறுகச் கூறிய இரண்டனுள் யாவார்க்கும் முதலாயுள்ள இறைவனை யர்ச்சிப்பதற்கு அங்காக்க கூறியுள்ளபடி அவைகளிற் நவருமல் அர்ச்சித்தலாகிய கிரிபாங்கமும், கிரியாவான்களுக்கு அங்கமாயுள்ள பூஜாத்திரவியங்கனோடு அவைகட்கேற்பச் செய்வனவாகிய பணிகளும், இறைவன் வீற்றிருக்கும் ஆலயங்களில் செய்யத்தகுவனவாகிய திருவவகிடுகல் முகலிய திறமானபணிகளும், ஆகிய சரியாங்கமும், தீமையில்லாதனவாகவின் அவ்விரண்டும் நல்வினையாமென்றும், நாம் செய்யத்தகு எளிமையா யிருத்தலினால் மெல்வினையாமென்றும் கூறினாரென்பதாம்.

இத்திருவெண்பாவால் சிவதன்மம் இரண்டனுள் மெல்வினை இதுவென்பது கூறப்பட்டது.

எனவே சிவபெருமான் எங்கெங்கு திருக்கோயில்கொண்டிருக்கின்றனரோ, அங்கங்கும் திருவலகு திருமெழுகு திருவிளக்கு திருந்தனவநம் திருப்பள்ளித்தாமம் ஆனந்தக் கூத்து தோத்திரம் ஆகிய இவைகளைச்செய்தல் சரியையெனவும், விதிப்படி செய்யத்தரும் செனச ஸ்ரீகாந்திகளால் புறச்சுத்தியுடையனாயும் அதுட்டான ஜபத் தியானாதிகளால் அகச்சுத்தி யுடையனாயும், பின்னா பூதசுத்தி திரவியசுத்தி ஆம்மசுத்தி மஹிசுத்தி இலிங்கசுத்தி முதலாகச்சொல்லப்பட்ட பஞ்சசுத்திகளைச்செய்து இறைவனை யர்ச்சித்தல் கிரியையெனவும், இவ்விரண்டும் எளிதாகச் செய்யப்படுவதாயிருத்தலானும், இறத்தல் பிறத்தல்களாகிய பெருந்துன்பங்களை மிக எளிதாய்ப் போக்கச்செய்தலினானும், அக்தேபோல் சஞ்சித பிராத்தனங்களுக்கு இடஞ்செய்யும் ஆகாமியவினைக்கு இடனில்லையிப்படிச் செய்தலினாலும்,—மெல்வினையென்றும்,—இவ்வகைத்தான மெல்வினையான் சன்னமரணதுக்கத்தையும் ஆகாமியவினையையும்போக்கிச் சுதந்தைத்தருதலால்—நல்வினையாமென்றே—எனவும் துணிவுபடக்கூறினார்.

கஅ. வரங்கள் தரும்செய்ய வாயிரவார்க்குத் தங்கள்
கரங்களினால் அன்றுகறி யாக்க—இரங்காதே
கொல்வினையே செய்யும் கொடுவினையே ஆனவற்றை
வல்வினையே என்றதுநாம் மற்று. (5)

(அ - து.) முணவகனே இனிநாம் வல்வினையென்றது (யாதெனின், பெருங் கொண்டைச்செய்து சிறுத்தொண்டென்ற பெரியோர் தம்மையடைந்தார்க்கு) வாங்குந் தத்தருளும் வயிரவகோலங்கொண்டு வந்தார்க்கு, அன்று பின்னக்கறிசமைக்க (வேறெருவரை வேண்டாது) சிறிதேனும் இரக்கமின்றித் தாங்களே தங்கள் கைகளினால் கொல்லும் வினையையெய்த கொடியவினையாகிய அதனையே என்பதாம்.

நாம் வல்வினையென்றது, வாங்கத்தரும் செய்யவிராவர்க்கு அன்றுகறியாக்க, தங்கள் கைகளினால் இரங்காதே கொல்வினையே செய்யும் கொடுவினையே ஆனவற்றை எனக்கட்டிக.

இரங்காதே என்பதன் ஏகாரம்—சிறிதும் இரக்கமின்மையையும், கொல்வினையே என்றதன் ஏகாரம்—செய்ததுகொலையென்றி வேறல்ல என்பதையும், கொடுவினையே என்றதன் ஏகாரம்—இதைப்போலும் கொடுத்தொழில் வேறென்றில்லை என்பதையும், வல்வினையே என்றதன் ஏகாரம்—இறைவனுக்குச் செய்யும் வன்றெண்டில் இதைப்போலும் வன்றெண்டு ஒன்றில்லை என்பதையும் உணர்த்தியவாரும். மனைவியையும் தங்கொள்கைக்கு உடனாக்கிக்கொண்டியற்றியதனால் தாங்கள் என்றார்.

வயிரவகோலங்கொண்டுவந்தாரைத் தாம்பற்றும்பொருளாகப் பற்றி அவ்வழியாய்ச் செய்யத்துணிந்த அச்செயலாகக் கொல்வினையாக்கருதாது, சேவனை நானென்று முனைத்து நின்றெழுந்திருக்கச்செய்து பிரபஞ்சப்பொருளை பற்றும்பொருளாக்கி விடாதுபற்றச் செய்து, பிறப்பிறப்பிலாழ்த்தும் வல்வினையைச் செய்யவல்ல எனதென்னும் மமகாரத்தைக்கொல்லவல்ல கொடுவினையாகக் கொண்டனா என்பார்—கொல்வினையேசெய்யும் கொடுவினையே ஆனவற்றை வல்வினையே என்றது—என்றார்.

உயிர்களால் அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களெல்லாம் அவனுடைமையையாக, அப்பொருள்களை நம்முடையனவாகக் கொண்டு ஆளவந்தது, நாம் அவன் பணிசெய்து வேண்ட அவ்வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, நாம் வேண்டியவாறே அவன் அளிக்கும் வாத தல் அப்பொருளெல்லாம் நம்முடையனவாம் ஆயிற்றேயன்றி, அவைநயமுடையனவேயன்று என்பார்—வாங்கத்தரும் செய்ய வயிரவர்—என்றார்.

இறைவன் வேண்டியவாறு அவனுடைமையாயுள்ள பொருள்களை அவன்பா மாக்காது, நம்பாமாகவே வைத்துக்கொண்டிருக்கத்துணிதல் கொடுவினையையாகிய கொல்வினையாமெயன்றி, அவனுடைமையை அவன்வேண்டியவாறே மகிழ்த்தளித்தல் வல்வினையாகிய வல்வினையாமென்பார்—தங்கள் கைகளினால் லன்று கறியாக்கியது வல்வினையே—என்றார்.

இவ்வல்வினையைச்செய்ய இரங்குவாராயின் அது “ஏதக்கொண்டு ஊதியம்போக விடல்” என்னும் பேதைக்குணமாய் முடியுமென்பார்—இரங்காதே—என்றார். எனவே * “தனக்குக் கேடுபயப்பனவற்றைக்கைக்கொண்டு, உறுதிபயப்பனவற்றைக்கைவிடுதல்” என்ற பரிமேலழகர் உரையிற்காண்க. அக்தாவது - பேதமைத்தன்மையான இரக்கம் கொள்வாராயின் கேடுபயப்பனவாகிய மமகாரத்தைக் கைக்கொண்டவராயுந் துக்கத்தரு வனவாகிய அருளைக் கைவிட்டவராயும் ஆவான்றோ என்பதாம்.

கக். பாதகம் என்றும் பழியென்றும் பாராதே
தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டும்—சேதிப்பக்
கண்டசர் தாமாம் பரிசளித்தார் கண்டாயே
கண்டசர் தன்செயலால் தான். (8)

(அ - து.) இச்செயல் பாதகச்செயலென்றும், இச்செயலால் வினைவது பழியென்றும் எண்ணிப்பாராமல் தமக்குத்தந்தையையும், பாரப்பாராயம். இருக்கின்றவரை இரண்டு திருக்குறள். அ - ம பேதமை,

கால்களையும் வெட்டியெறிந்தனர். அவ்வரிய செயலுக்குரியராயிருந்த சண்டைச் பெருமானாரை, ஈசனாகிய இறைவர்கோக்கி அவர்செய்தசெயலால் அவருக்குத் தாமேயாகும் சன்மானத்தைத் தந்தருளினார். மாணவகனே! இதனை நீ ஆராய்ந்தீனாயா என்பதாம்.

சண்டைச்-தந்தையைச் சேதிப்பது பழியென்றும், வேதியரைத் துன்புறச்செய்வது பாதகமென்றும் அறியவல்ல கல்வியுடையவராயிருந்தும், கல்லாதார்போலத் தமது தந்தையினது காலிரண்டும் போம்படிவெட்டியதும், அப்பாதகச்செயலுக்குப் பதைபதைக்குந் தண்டத்தைச்செய்து பாவரூபியாக்காது தாமாககித் தம்பரிசெலாம் கொடுத்து என்றும் சுகித்திருக்கும் வாழ்வைத்தந்து உலகெலாந் தொழவைத்ததும் ஆராயத்தக்க தென்றறிவித்தவாரும்.

சண்டைச் தன்செயலால் ஈசர்கண்டு தாமாம்பரிசளித்தார் கண்டாயே எனக்கூட்டுக.

இனி, சிறுத்தொண்டர் பெருமானார்போல், சண்டைச்செய்யுமாளுந் பேதமை பொழிந்த “ஆவதறிவதாகிய அறிவுடையாரும், அஞ்சவது அஞ்சலாகிய அறிவுடைய தொழிலாரும், எதிரதாக்காக்கும் பேரறிவாளரும் ஆகலான், தாதையைவேதியனைத் தாளிரண்டும் சேதிப்பது பாதகமென்றும் பழியுண்டென்றும் பாராதே, சேதித்தன ரென்பார்—பாதகமென்றும் பழியென்றும்பாராதே தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டும் சேதிப்பது—எனவும், அங்கனமான வன்மை ஆக்கண்ட இறைவனார், அவ்வறிவிற்தெரிந்த பெரியாருக்குத் தாம்செய்யத்தகும் அறியசெயல் தாமாம்பரிசளிப்பதல்லது வேறு இல்லை என்பார்—சண்டைச் தன்செயல் ஈசர்கண்டு தாமாம்பரிசளித்தார்—எனவுக்கறினார்.

இதனால் “அரணடிக்கண்டிலாதா புண்ணியம் பாவமாகும், அரணடிக் கன்பர் செய்யும்பாவமும் புண்ணியமாகும்” என்ற சுருதியின் உண்மையைக் கடைப்பிடித்து நீ உய்வாயாக என்பார் - கண்டாயே—என்றார்.

எனவே, “அரணடிக் கன்புசெய்கை நல்லதோர் அறம், அரண்நன்பாதம் மறந்து செய் அறங்கனெல்லாம் வீண்செயல்.” அல்தாவது, சிவனடியைக்குறித்துச் செய்யும் செய்கைகளே அறம். அவனடியை மறந்துசெய்யும் செய்கைகளே வீண்செயலாகிய பாவம் என்பதாம். ஏனெனில், இதுபாவம் இதுபுண்ணியம் என்றறிந்து அவைகட்குரிய பலன்களைக் கொடுப்பவன் சிவ னெருவனையன்றி ஏனைத்தெய்வங்களல்ல. ஏனைத் தெய்வங்களல்ல என்பது எவ்வாற்றாலெனின், அத்தெய்வங்கள் வேதனைப்பெடும், இறக்கும், மேல்வருவினையும் செய்யும், தன்மையுடையதானவை காக்கலான் தெய்வங்களாகா. ஆகவே, வேதனைப்படுதலும் இறத்தல் பிறத்தல்களும் அப்பிறப்பிறப்புகள் மாறிமாறி மேன்மேல் வருவதற்கான இருவினைகளும் சேரா இறைவனெருவனே தெய்வமெனப்படுவான். இவ்விறைவனெருவன்ருன் தெய்வத்தன்மையை இயற்கையாகவுடையன னும், தெய்வத்தன்மையை மாற்றும் இருவினைகளில்லாதவனுமாம். இவ் னெழிந்தன ரெல்லாம் செயற்கைவகையான் உடையவராயும், அத்தெய்வத்தன்மையை மாற்றுவதற்கான இருவினைகளையுடையவராயும் இருப்பார். எனவே, அரணடிக் கன்புடையராய் அர்ச்சிப்பாராயின் அவ்வரன் அவ்வர்ச்சனைபயெற்று தெய்வத்தன்மையைத் தந்து அவர்களுக்கு உலகினை ஆக்கல் காத்தலாதி அதிகாரங்களைக் கொடுத்த யாவாரும் வழிபடச்செய்த வாழ்ச்செய்வன். அரணடிக் கன்பினைமறந்து அர்ச்சனைச் செயலைச் செய்யா தொழிவாராயின் அக்கணமே அவர்களை அத்தெய்வத் தன்மையினின்ற நீக்கி அத்தொழில்களையும் செய்யவொட்டாது ஒழித்து தம்மைவழிபடாதாரோடு ஒன்றாகச் சேர்த்து அலமரச்செய்வன்.

தெய்வம் அரணே; ஏனையரல்லர் என்பதை,—“அத்தேவர் தேவர் அவர்தேவர் என்று இங்ஙன் பொய்த்தேவு பேசிப் புலம்புகின்ற பூதலத்தே” எனவும், மூவரென்றே எம்பிரானொடும் எண்ணி விண்ணாண்டு மண்மேல், தேவரென்றே யிறுமாந் தென்னபு—“திரிதேவர்” எனவும், அரனால் அவரெல்லாம் வாழ்வுபெறுதலென்பதை,—“வாழ்து—

மதம் 'வாணவர்கள் தாம்வாழ்வான் மனநின்பாற் ருழ்த்தவதம் தாமுயர்ந்து தம்மை
'பிழைக்கத் தொழுவெனடி' எனவும், அதிகாரம்பெறுதல் என்பதை,—"இயக்கர்கின்னரர்
யுமெனெய் வருணர் இயங்குதிவனி ரூயிறு திங்கள் மயக்கமில் புலிவாணர நாகம் வசக்கன்
வாணவர் தானவரெல்லாம் அயாப்பொன்றின்றி நின்றிருவடியதனை யர்ச்சித்தார்பெறும்
ஆரஞ்சென்க" எனவும், வருவனவற்றிற்கான்க.

இதனால் அரணிடத்தம் அரணிடத்தன்புடையாரிடத்தம் செய்யத்தருவனசெய்
தலே அறமெனவும், அரணையும், அரண்பரையும் மறத்தவரிடத்துச்செய்தலே வீண்
செயல் (பாவம்) எனவும் வெளிப்பட்டன. படலே, மெய்த்தேவனாகிய அரணிடத்து
அன்புசெய்யும் வித்தகாரம் பெய்த்தேவரிடத்து அன்புசெய்தலையறியாத வல்லாளர
விருக்கும் சண்டசர், அரணிடம் அன்புஇழந்த அரண்பாலாகவேண்டிய ஆவின்பாலைத்
தனது தந்தை, காலால் இடாச்செய்யவே, அவரது கால வாளால் தாம் இடாச்செய்தல்
அறமேயாமென்று எண்ணிச்செய்தனரென்க.

உரு. செய்யில்உருத்த திருப்படி மாற்றதனை

ஐய இது அமுது செய்கென்று—பையவிருந

துட்டி யறுத்தவர்க்கே ஊட்டி அறுத்தவரை

காட்டியுரை செய்வதென்குநா நாம்.

(7)

(எ - து.) வீணைநிலத்தின்கண்ணுள்ள சுமரின்ன கந்தபாட்டியுடையான செக்கெல்
லரிசி, செக்கெரை, மாவடி என்னும் படிக்கட்டளையைக் கண்டு, என்னையே! இவை
யிற்றை இறைவனே! உட்கொண்டருள்வாயாக. நீ உண்டருளாதொழிவையெல், யான்
உண்ணப்படுபொருளுக்கு வழியாயுள்ள எனது ஊட்டியை நான் அறுப்பேனென்று
அறுத்து, அவ்விதைவர்க்குத் தாம் வீழ்த்திய திருப்படிக்கட்டளையை, அக்கமரின்ன்கண்ணே
விருத்த மெல்ல ஓட்டித் தமது பிறவிக்கட்டுச்செய்யும் ஊட்டியை அறுத்தவராகிய அரி
வாட்டாயரை, நாம் இத்தன்மையரென்று நாடி, இவ்வுலகின்கண் அவரதுபுகழை நாட்ட
முடியுமே முடியா என்பதாம்.

அபிடுகத் திரவியங்களாயுள்ள பலவும், நிலேவனத் திரவியங்களாயுள்ள பலவும்
முறையாகக்கொடுத்தல் திருப்படியெனப் பெயாபெறும். சண்டசனார் செவ்விகழார்ந்தி
யைக்கண்டு ஆவின்பாலை யாட்டினார். சிறுத்தொண்டனார் அடியாரைக்கண்டு தமது
செவை யூட்டினார். அரிவாட்டாயனார் தமதுதிருப்படியை யூட்டியது தீவாரூபமாகிய
செவ்விகழவந்தினு மன்று, சங்கமரூபமாகிய அடியார் உருவத்தினுமன்று, அவ்விரன்
ருவவத்தினும் அடக்காத ஓர்கமரின்ன்கண். இறைவன் அக்கமரை வாக்காகக்கொண்டு
தவறிவீழ்த்த பதார்த்தங்களை உபசரித்து ஊட்டியதாக உட்கொண்டும், அவர் தமது ஊட்
ட்டியை அறுப்பதற்குத் துணிந்தபோது அவரது செவியுலனுக்குக் கேட்குமாறு மாவ
டுவை வெயர்என்று கடித்து ஒலியையுண்டாக்கியும், அவர்புகழை நாட்டியிருப்பாராயின்
நாம் அவரதுபுகழை இவ்வுலகின்கண் நாட்டுவதென்பது என்னையோ என்பார் - நாட்டி
யுரைசெய்வதென்குநா நாம் -என்றார்.

இவை மூன்று திருவெண்பாவானும் வல்லினை கூறப்பட்டத

உரு. செய்யுஞ் செயலே செயலாகச் சென்றுதமைப்

பையக் கொடுத்தார் பரங்கெட்டார்—ஐயா

உழவுத் தனுசும் ஒருமுகமே ஆனால்

இழவுண்டோ சொல்லாய் இது.

(8)

(எ - து.) (இவ்நனஞ் சொல்லவந்த பெரியோரெல்லாம்) சரியாமர்க்கமாகவும், விரியா
மர்க்கமாகவும், செய்யத்தரும்செயல்களையே, செவனுடனும் பேற்றுக்குச் சன்மார்க்கமாகிய
ஞானமர்க்கத்தார் பெய்யப்படும் கேட்டலாதி செயல்களைப்போற்றொண்டு பொறிபுண்

கரணுதிச் செயல்களையெல்லாம் கடந்துசென்று, அவைகளின் செயல்களுக்குத்தான்முதலாதல்போல், தனக்குமுதல் இறைவனென்றுணர்ந்து, பின் தான்முதல் என்னும்பரத்தை அகண்டாகாரச் சந்தொணந்தப்பிழம்பாகிய இறைவனது கடைநோக்கமாகிய அருள் நோக்கத்தில் கொடுத்தார் எவரோ, அவர் கருவிகாணச்சேட்டையற்று தன்னையாண்ட இறைவனையாய், அவ்விறைவனிடத்துண்டாகும் அருளும் சிறிதுசிறிதாய்த்தோன்றிப் பின்பெருக்கமாய் அப்பெருக்கத்தில் வேறுகாதிருக்கும் பயனைப்பெறுவர். எதுபோலெனின், கருவிகாணச் சேட்டையற்று, அப்பனே! உழுதற்குரிய இடமும், அதற்குரிய கருவியும், ஒருமுகமாய்க் கூடப்பெறுமானால், அவனுக்கு இழக்கத்தகும் பொருளும் உண்டோ. இதனை நீ சொல்வாயாக என்பதாம்.

“நல்லசிவதன்மம்” என்னும் திருவெண்பாமுதல் இத்திருவெண்பாவரையில் “சிற்பரச்செல்வர், “உள்ளமுருகி உடனாவல்லது தெள்ளவிரியர்” என்று உங்கியுட்போந்த கருத்தைச் சிற்பரச்செல்வர்களாகிய சண்டேசர் முதலாயிராது செய்தற்கரிய செயல்களால் விதந்ததற்கூறப்பட்டது.

எங்ஙனமெனின்:—தன் மனையாட்டியுடன் தன்னிருகரங்களாலும் சிறிதும் இரக்கமின்றிக்கொன்று கரியாகிப் படைத்ததும், தந்தையைக்கொல்லுவது பழி என்றும், பாதகமென்றும், பாராத காலிரண்டும் போமபடி வெட்டியதும், வினாநிலத்தில் வீழ்ந்து சிதறிய செந்நெல்லரிசியும் செங்கீரையுழி மாவடிவும் பாழ்ப்பட்டுப் போகாவண்ணம் இறைவனே! நீ உண்டருளவேண்டும், உண்டருளாதொழிவிராயின் யான் எனது ஊட்டியை யறுப்பேனென்று சொன்னபடியேசெய்ததும் ஆகிய இவை செய்தற்கரிய செயல்களாம். யாவரானும் செய்தற்கரிய இவ்வவ்வினைகள் இவர்களுக்கு மெல்வினையாக முடிந்தது எதனென்றாராயின், உழவுத்தொழிலில் வன்மையும், அதற்குரிய கருவியும், ஒற்றுமைப்பட்டிருப்பின் அவன் உழவுத்தொழிலால் எண்ணிய விளைப்பயன் கைகூடும் அதில் ஐயமில்லை. அதுபோல உருகும் எண்ணமுடையோராகிய அவர்களுக்கு உள்ளமும், ஏனைய கருவிகாணங்கள் யாவும் உருகத் தலைப்பட்டமையான் வல்வினையும் மெல்வினையாயிற்று. உள்ளயாத்திரம் உருகியும், ஏனைய கருவிகளெல்லாம் உருகாமையுமாயிருப்பின் அதுசெய்தற்கரிய வல்வினையாகவே முடியும்.

இத்திருவெண்பாவான், நல்லசிவதன்மமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஏழுசெய்யுளான், உள்ளமுதலனைத்தும் ஒன்றவருக வந்தமையும், அங்கே யானுனங்காணு அரன் தலைப்பட்டமையும் விதந்த கூறியவற்றை, முடிந்ததுமுடித்தலென்னும் உத்தியான் ஈண்டு முடித்துக் கூறப்பட்டது.

பிரமாணமுகத்தானும் இலகணமுகத்தானும் பதிபசு பாசங்களாகிய முப்பொருள் களை ஆராய்ச்சிசெய்து அனுபவத்தான் உணர்வல்ல ரல்லராகிய பூர்வபக்டிகளுடைய பக்டிகளினின்றும் நீங்கி, சன்மார்க்கமாகிய முத்திறெறிக்கண் செல்லவிரும்பும் தீவரதாபக்குவ முடையாரை வேறுநெறிக்கண் செல்லவொட்டாது, அந்நன்னெறிக்கண்ணே செல்லுமாறு உத்தவது இந்துற்பொருளாமென்க.

அப்பொருள், “உள்ளமுருகி உடனாவல்லது, தெள்ளஅறியர்” என்ற இவ்வுத்தியாற் கூறப்பட்டதேயாம். அஃதாவது, உள்ளமுதலிய தத்துவங்களெல்லாம் உருகினால், சிவத்துடன் கலந்து சிவமேயாய், சிவானந்தம் எய்தப்பெறுவரே யன்றி, உள்ளமுதலிய தத்துவங்கள் உருகும்வகையைச் செய்யவறியாத, அவைகள் மாயாகாரியங்கள், முத்திறெறிக்கு விலக்கானவை, அவைகளின் ரெட்டக்கு ஆகாவென விட்டு, ஞானத்தினால் சிவத்தைக்கலந்து, சிவமேயாய் நிற்கப்பெறுவோம் என்று எண்ணுவாராயின் அவசெண்ணியபடியே நிற்கப்பெறுர். சிவன் அவர்களுக்கு அரியரே(எளியரல்லர்)என்பதாம்.

இதுதான் சித்தாந்ததன்களால் சித்தாந்தமாகக்கூறப்படும் சித்தாந்தப் பொருளுமாம். இவ்வுண்மையறியாதார் கூறும் கூற்றெல்லாம் பூர்வபக்டிகளாம்.

கிருஷ்ண தியார்

ஸ்பட்டன். இவ்விருவகைத்தன்மையுடைய பாசம், சிவனறிவைப்போல் ஒன்றும் ஆற்றிநிற்கரியுந் சிறப்புத் தன்மைத்தன்றி, ஐயறிவாய் ஒன்றின் தன்மை ஒன்றெய்தப் பெருது கூடியிருத்தலின் பொதுவெனப்பட்டது.

இனி, தனை என்றது - அறிகருவிகளாகிய ஐம்புலன்கள் தத்தம் தொழிலைச் செய் தற்கும், அவ்வைம் புலன்களை வேண்டியவாறு ஆளுந்திறமுடைய ஆன்ம அறிவுக்கும் இன்றியமையாத அண்டாகார அறிவுவடிவாயிருக்கும் சித்தெனப்படும் சிவம். எனவே- சத்தாகிய அச்சிவத்தையன்றி ஐம்புலன்கள் அறிதற்றொழிலைச் செய்யவும், ஐம்புல அறிவின் வழியாய் ஆன்மஅறிவு தனக்குரிய போகத்தை அறிந்து அனுபவிகளவும் கூடா ஆகலான் அசைவித்தலும் அறிவித்தலுமாகிய சித்தத்தன்மையுடையது சிவமென்க.

இனி, நினைவல்லோர்க் கென்றது - ஐம்புல அறிவாகிய பாசஅறிவானும், ஆன்மா எனப்படும் தன்னறிவாகிய பசுவறிவானும், அச்சிவத்தை அறியநினையாமல் அச்சிவ ஞானமாகிய பதியறிவால் அறியநினைப்போகரு.

இனி, அவர்களுக்கு என்றும் பெருநதுணையாய் எடுத்துக்கூறுவது இச்சித்தார்த்தப் பொருளென்றதனான், அவர்களுக்கு என்றது-ஐம்புல அறிவுகளை அப்பிரகாசப்படுத்த வல்ல சிவமாகிய சத்தறிவினாலும், நாமரூபத்தோடு கூடியுள்ள பிரஞ்சபதார்த்தங்கள் தன்பிரகாசத்தால் பிரகாசிக்கச்செய்யும் வணமை யுடைத்தானதாய், சிவமாகிய சத்தின் முன்னர் பிரகாசித்திருக்கும் வணமை யுடைத்தான தன்றாயிருக்கும் அசத்தறிவினாலும், பிரகாசிக்கப்படுவதாயிருக்கின்ற அறிவினையுடைய ஆன்மக்களுக்கு. எனவே, சத்தறிவி னாலும், அசத்தறிவினாலும் பிரகாசிக்கப்படும் அறிவுடைப்பாரா ஆன்மக்கள் என்றயிற்று. ஆகவே சிவமாகிய பதி சத்தென்றும், பிரஞ்சமாகிய பாசம் அசத்தென்றும், இவ் விரண்டு மல்லாததாய் இவ்விரண்டின தன்மையை யடைந்து அது அதுவாயிருக்கும் ஆன்மாக்கள் சத்தென்றும் சொல்லப்படு.

இனி, அவ்வான்மக்களுக்கு என்றும் பெருநதுணை என்றது-உள்ளமுதலிய தத்த வங்கள், ஆன்மாக்கள் ஆணவபாசக்தினின்றும் வேறுபட்டு அருள்வசப்பட, இறைவ னால் ஆக்கப்பட்ட காரிய ரூபமாயுள்ள அவ்வுள்ளமுதலிய தத்துவங்கள் இறைவனால் ஆக்கப்பட்ட காரியங்களுள்வே ஆணவம் இறைவனால் ஆக்கப்பட்டதாய், அனுகியே ஆன்மாவோடு கூடியுள்ளது என்று அறியக்கிடக்கின்றது.

ஆகலான், அனுகியே கூடியுள்ள அபாசத்தை வேறுபிரிகவேண்டுமாயின் அவ் வாணவத்தோடெண்ணப்பட்ட கன்மமலமும் பாபமலமும் ஒழியவேண்டும். அவை யொழிய வருமாயின் ஆணவபாசம் னமாவுக்கு வேறும் அமமுறைமையை இறைவன் திருவுணத்தெண்ணி, மாயாமலத்தினின்றும் உள்ள முதலிய தத்துவங்களைக் காரியப்படு த்தி அவைகளில் கன்மமலத்தைச் சம்பந்தப்படுத்தி அக்கனமவழியாய்ச் சனனமாணத் துட்படுத்திக் கன்மமலத்தைப் பகருவாபடுததுவன் அவ்வழியானே ஆணவசத்தி குன்று மாறு தனைப் இன்பங்களைப்பெருக்குவன் பிணனா அவ்விரண்டினுமறிமாரி யுழன்று அவைகளில் மெய்துண்ணுச்செய்வன் மொத்ததுண்ணுதலால் ஒய்வுண்டாக்கி இரு வினையொப்புலருவித்த ஒருவழிப்பாட்செய்வன். அவ்வனம் ஒருவழிப்பட்டவழி அவ் விற்பத்துன்பங்கள் எவ்வழியான்வந்தனவென்று நாடச்செய்வன். அங்கனம் நாடுங்காண் உன்றமுதலியதத்துவங்கள் கன்மவசப்பட்டு உழன்றசெய்வவையெனன்று உணரச் செய்வன். அவ்வுணர்ச்சிவந்தபின்னா, உள்ளமுதலிய தத்துவங்களை இன்பத்துன்பங்களை வினைவிக்கும் கன்மமலத்தின்வழியே செல்லவிடாது, அவ்விற்பத்துன்பங்களை மாற் றும் கல்வனம்ங்கள் எவையகனோ அவையகனாயறிந்து அவையகனச்செய்யவேண்டுமென் கிற அவாவுகையுள்-க்குவன், அகிதண்டாதலே மலபரிபாகம் எனப்படும், அம்முன் பரிபுரத்தையுள்-க்குவன், அகிதண்டாதலே மலபரிபாகம் எனப்படும், அம்முன்

புராணம்.] நாயனார் மனைக்குப்போதல்.

(எ-து) (செய்யுடைய) நாயனாரை மொழியைக் கேட்டு, தருமமுட்குடைய இவ்வொருபிரகாரம், (நாயனாரை) வழக்குரையையும், நாயனாரை மெய்யுரையையும், ஆராய்ந்தவராய், நாயனாரைப் பார்த்து, தருமநெறியைச் சொல்லுவாராயினார். (வேட்கோவரே! நீர்) திருநீற்றினால் பிரகரிக்கின்ற திருமேனியை யுடைய இச்சிவ யோகியார் (உய்யிடத்தில்கொடுத்து) வைத்த திருவோட்டினை நீர் காணுதொழிந்தது மெய்யுடையானால், துட்டினைக்கொடுத்து இழந்திவர், (உம்மை) குணத்தினில்கொண்டோடு முழுகிச் சொல்லிவென்று அவரும் சம்மதித்துச் சொல்லவாரானால், (நீர்) உமக்கியைந்துள்ள மனையாளோடு முழுகிச் சொல்லுதல் முறைமையே யாமென்று சொன்னார்கள் என்பதாம்.

திருவெல்லாம் உடையதில்லை வுண்ணைத் தமமுடைமையாக உடையவென்பார்— திருவுடைமையுணை—என்றார். அந்நாலாராய்ச்சி நிகவும் உடையாராகலான் அவ் வழியே சொல்லப்புகுந்தாரென்பார்—செப்புவார்—என்றார். திரு ஒட்டியுடையார் இவர், மண்ணுடையார் நீர். இவர் திருநீற்றை ஆளுகின்ற சிவயோகியார். நீர் மனையாட்டியையானுகின்ற போகியார். கொடுக்குந்தன்மையுடைய போகியாகிய நீர் வாங்கி நீர் வாங்குந்தன்மையுடைய யோகியாகிய அவர் கொடுத்தனர். காட்டுமுறைமையைக் கூறவேண்டியவர் யோகியார் அதுபோல் கூறினார். கூறியபடி நடக்கவேண்டிய போகியாகிய நீர் நடவாது ஒட்டியையொழித்தீர்; ஆகலின், சிவயோகியார் கூறியபடி நடக்கவேண்டியபடி அவர்வேண்டியபடி செய்வதே தருமவழக்காகும் என்று சொன்னார்—ஒட்டினைக்கொடுத்தாரானால், தருகவென்றுரைத்தாராகின் மருவியுடையோடு முழுகுதல் வழக்கே என்றார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசர்த்தான், தில்லைமூவாயிரவாகன் அந்நால் வழக்குப்படியே நாயனாருக்குக் கூறிய விதியைக் கூறப்பட்டது. (நடு)

நாயனார் சிவயோகியாரோடு மனைக்குப்போதல்.

அருந்தவத் தொண்டர் தாமும் அந்தணர் மொழியைக் கேட்டு திருந்திய மனைவி யாரைத் தீண்டாமை செப்ப மாட்டார் பொருத்திய வகையான் முழுகித் தருகின்றீரென் போது மென்று பெருந்தவ முனிவ ரோடும் பெயர்ந்த தமமனையைச் சார்ந்தார்.

(எ-து) அரிய தவத்தினையுடைய நாயனாரும், தில்லைமூவாயிரவாகன் (சிவயோகியார்) செய்யவேண்டுமென்று சொல்லியதைக்கேட்டு, (கற்புநெறியில்) திருந்திய மனைவி யாரைத் தீண்டாமை செப்ப மாட்டார் பொருத்திய வகையான் முழுகித் தருகின்றீரென் போது மென்று பெருந்தவ முனிவ ரோடும் பெயர்ந்த தமமனையைச் சார்ந்தார். (பெரியோர்) நீங்கள் கட்டினையிட்டதற்கு மாறுபாடில்லாமல்) அதற்குப் பொருத்தியவகையான் முழுகித் தருகின்றீரென் (எனதுகூறிப் பின்னா சிவயோகியாரைப் பார்த்து, என்னைத் தான் எனனுடன்) வாராடுமென்று அச்சிவயோகியாரோடும் அவ் குன்றும் புறப்பட்டு, தமது நீட்டை வந்துசேர்ந்தனர் என்பதாம்.

அரிய தவத்தைச் சார்ந்த மாட்டிய வந்த இவ்வாறு, ஒர்வழக்கைத் தாமே உண் படுத்திக்கொண்டிருக்கும் உழன்று திரியவார்தான் தலால்—அருந்தவத்தென்றார்—என்றார். சிவயோகியாரைத் தன்வேண்டுகோலின்படி, இணைய, வேண்டியவர்போல் மூவாயிரவர்களைவேண்டித் தவர்கள் தீண்டியதையே, தீட்டினாய்விட்டது—அந்தணர் மொழியைக்கேட்டு—என்றார். தமது கற்புநெறியைக்கேற்ற தவத்தின்க்கேற்றும் ஏனைக்கத் புடையார்போலல்லாமல் நீலகண்டத்துக்காகத் தனது கற்புநெறியைக்கேற்ற வல்லாளராக வான்—திருந்தியமனைவியார்—என்றார். தம்மனையானைத் தாம் தீண்டாமையைக் கூறின் *தொண்டின் திறத்தைப்பற்றியும் தமதுவழக்கைத் தீண்டவருமாகலான்—தீண்டாமை

அவனது ஒன்றும் வெவ்வேறு தன்மையுடையவர்களைச் செல்வ மாட்டாராயினார்.

செப்பமாட்டார்—என்றார். இதுகாறும் தீண்டாமையைக் காத்த திருவருள் இன்று காவா தொழியுமோ, ஒழியா, ஏதேனும் பொருந்தியதோருடையத்தை அக்தாவது தீண்டியதாகவும், தீண்டாமையாகவும் கொள்ளத்தக்கதூர் பாய்க்காத நமது உள்ளத்தில் பொருந்தச் செய்யும் என்று தமது சுதந்திரமொழிந்த திருவருளைநாடும் துணிபுடைய யாக்கலான்—பொருந்தியவகையான் மூழ்கித் தருகின்றேனோது—என்றார் திருவருள்வச்சத்தாரம்தவத்தாரக்கு இறைவனும் அவர்வச்சத்தாரயப் பெருந்தவத்தாரயச் செல்வானாகலான்—பெருந்தவமுனிவரோடும் மனையைச்சார்ந்தார்—என்றார். தாய் கைப்பற்றி மூழ்கவேண்டிய மனையான் வீட்டின் கண் இருத்தலான்—பெயர்ந்து தம்மனைடைச்சார்ந்தார்—என்றது மாய.

இத்திருப்பாசரத்தான், தாம் விரதமாகக் கொண்ட தீண்டாமையைக் காத்த திருவருளைநாடி, சிவயோகியாரைத் தம் மனைக்கு அழைத்துப் போனமை கூறப்பட்டது.

தண்டின் தலையைப்பற்றி உண்மைகூறி மூழ்கல்.

மனைவியார் தம்மைக் கொண்டு மூழ்ச்சிவ யோகி யாழான்
சினவிடைப் பாகர் மேவும் திருப்புரிசு சரத்து முன்னர்
நனைமலர்ச் சோலை வாவி நண்ணித்தம் உண்மை காப்பார்
புனைமணி வேணுத் தண்டின் இருதலை பிடித்துப் புக்கார்.

(எ-து) (நாயனார் வீட்டுக்குப் போ) வீட்டுக்குரியான் அழைத்துக்கொண்டு, கோபமுள்ள இடப் ஊர் திரையுடைய விபாகிர்பாத்தல்வார வீற்றிருக்கும் திருப்புரிச்சரமென்னும் திருக்கூடியிலுக்கு முன்னர், அத்தண்டைப்பிடித்துச் செல்லுமாறு சிவயோகியாய் வந்திருக்கின்ற அவரை முன்னர் இருக்கச்செட்ட, அநாமுன் இருக்கின்ற சோலைபோல் தேன்றிதைந்துள்ள மலர்க்குழைநெய்க்கு தாடாக்கரைக்கு வந்த, தாய் மனையானைத் தீண்டாமையாகிய உண்மை தலையைக்காத்தும் உடையதை உள்ளத்துட் கொண்டு, புறம்பே) அழகினையுடைய நீண்ட ஒரு முகத்திறன்மையினுடைய இருதலையை நிரவரும் பிடித்துக்கொண்ட, நீரில்முழுவதற் குப்பையாராயினர் என்பதாம்.

மனையாரைப் புறம்பே தீண்டாமையுடைய, அவரீட்டி ஆணவியால் அவரைத் தம்முள்ளத்துள் கொணமுருத்தலின் அகல்கொண்டையைக்கொண்ட என்பார்—மனைவியார்தம்மைக்கொண்ட—என்றார் செம்புப் பிற மாண்ததை ஏற்றுக்கொண்டற்குரிய பீராவிற மணவடிவுடையவரும் வந்தனரெனப் பா—கறைச்சிவயோகி—என்றார். தவமுடையாரிடத்துக் கணத்திறன்றன்மையெருளி இத்தவலோகிய நாயனாரிடத்து வரும்வண்ணம் தாம் எவ்வளவு செயலைச் செய்யினும் அதற்கு வீடைகொடுக்கும் சிவதருமமாகிய வீடையை உடையவரென்பார்—சினவிடைப்பாகர்—என்றார். விபாகிர்பாதமுனிவரால் பூஜிக்கப்பட்ட கேத்திரம் என்பார்—திருப்புரிச்சரமே—என்றார். மனையானைத் தீண்டாமையாகிய உண்மையும், பாத்திரத்தைக் கண்ணாமையாகிய உண்மையும் காத்துக்கொள்ளும்பொருட்டு மூங்கிலைக் காவலாகக் கொண்டனரென்பார்—தம்முண்மைகாப்பார் வேணுத்தண்டின் இருதலைப்பிடித்து—என்றார். அந்நான்காறும் பிறர் அறியாமல் காத்த தம் கொள்கையை அகப்பொழுது குளத்திலிருந்து சொல்லத்தணிந்தார் என்பார்—வாவி நண்ணிப்புக்கார்—என்றார். இருதலை என்றது - தீண்டாமை, தீண்டல் என்னும் இருபொருட்டு. புக்கார் என்றது - தணிந்தார் என்னும்பொருட்டு. நனைமலர்ச்சோலை வாவி—என்றதனைமலர்கள் சிதைந்துள்ள சோலைமூலத்திருக்குளமெனினும்பொருந்தும்.

சிவயோகிகள் சந்திரானமும், ஈஸ்வரசந்திரானமும் பீரமாணத்துக்கு மிகச்சிறப்புடைக்களைமாவின்—சிவயோகியார்தான், திருப்புரிச்சரத்துமுன் என்றலுமாம்.

புராணம்.] நிகழ்ந்த உண்மைகூறு

நாயனார் செய்யத்துணிந்த பிரமாணம் உள்ளுமபுறமபும் ஒத்தபிரமாணமாகவின் மறைச்சுவையோகியேன்றும், திருப்புலீச்சாமென்றுங் கூறினார். எனவே, நாயனார் உள் ளிருப்பவர் ஈசனார். அவரால் புறம்பேளண்பட்டவர் மறையவனார். ஆகவின் உள் ளிருப்பவரும், வெளியிருப்பவரும் ஒப்பன்னும் பொருள்.

இத்திருப்பாசரத்தான், நாயனார் சர்வாசநிதானத்தின்முன்னும், சிவயோகியார் முன்னும் குளக்கரையில்நின்று பிரமாணஞ்செய்யத் தொடங்கினார் என்று கூறப்பட்டது.

தண்டிரு தலையும் பற்றிப் புருமவர் தம்மை நோக்கி
வெண்டிரு நீற்று முண்ட வேதியர் மாதைத் தீண்டிக்
கொண்டுடன் மூழ்கீர் என்னக் கூடாமை பாரோர் கேட்கப்
பண்டுதஞ் செய்கை சொல்லி மூழ்கினார் பழுதி லாதார்.

(எ - து) மூங்கிற்றண்டின் இருதலையும், நாயனாரும் அவர்மனைவியாரும் பிடித் துக்கொண்டு, நீரில் மூழ்த்த தலைப்படுத்தி, வெண்ணிறமுடைய பன்மத்திரிபுண்ட ரதாரணாகிய சிவயோகியார் நாயனாரைப்பார்த்து, (வேட்கோவரே! உம்மை நான் உமதுமனையாட்டியதை தீண்டி அவள்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு மூழ்கச்சொன் னேனேயன்றி மூங்கிற்றண்டின் தலையையா பிடித்தமூழ்கச்சொன்னேன்! இச்செயல் அழகிது, இது நான் ஒப்பங்குத்தகர் என்று சொன்னபடி) மூழ்கித்தருவீராக என்று கூறினார். பொன்மையை அறிந்தாதநாயனார், அக்குச சூழ்ந்திருந்த உலகினரெல்லாங் கேட்குப்படியாக, முன்னாளில் தமக்கும மனைவியாருக்கும் நிகழ்ந்தசெயலைச் சொல்லி, (அக்காரணத்தால் மறைபவர்களெல்லாபடி, மனைவியின்கையைப் பிடித்து மூழ்கு தற்குக் கூடாதுமாயுள்ளேன் என்றதைவிளக்கி) நீரில்மூழ்கினார் என்பதாம்.

தண்டிருதலையும் பற்றிப் புருமவர் தம்மை வெண்திருநீற்று முண்டவேதியர், நோக்கி மாதைத் தீண்டிக்கொண்டன்மூழ்கீர் என்ன, பழுதிலாதார் பாரோர்கேட்கப் பண்ட தம்செய்கைஎல்லாம் சொல்லி, கூடாமையை (விளக்கி) மூழ்கினார் என்று கொண்கூட்டுக.

நாயனாரும் அவர்மனைவியாரும் நீலகண்டம் என்னும் நீண்ட(பெரிய)தோர் ஆணையையே நீண்டதாலாகத் தலைப்பிடித் திருத்தார்களேயன்றி, கூடாநாளை கைப்பற்றும் கடையாகிய சாமத்தைக் கைப்பற்றினால், நிலையாகலான் அவ்வுண்மையோன்ற—தண்டிரு தலையும்பற்றினார்—என்றார். அதுகாறும் வெளிப்படுத்தாதிருந்த நாயனாரது உள்ளம் பேதிக்குமாறு தாமசெய்த செயலெல்லாம் அந்நாயனார் தாமகொண்ட ஆணையில் பேதியாது திண்ணியராய் 'தேவையாகல'ன் அவ்வுண்மை அவருக்குத்தோன்ற—வேதியர் புருமவர்ப்படைகேட்க—என்றார். அங்ஙனம்நோக்கிய இறைவர் நோக்கத்தின்வழியே புருமவர்ப்படைகேட்க—என்றார். அங்ஙனம்நோக்கிய இறைவர் நோக்கத்தின்வழியே நிறுத்தவல்ல திருவருள் அ. ரது உள்ளத்தில் நீங்காதுநின்றதால், அவ்வுருளைத் தீண்டி நிறுத்தவல்ல திருவருள் அ. ரது உள்ளத்தில் நீங்காதுநின்றதால், அவ்வுருளைத் தீண்டி (பற்றி) உன்செயலொழிந்த, பழுதெய்யச்சொல்லும் செயலையே செட்வாயென்னும் உண்மையோன்ற—மாதைத் தீண்டிக்கொண்டுன்மூழ்கீர் என்ன—என்றார். இறைவனார் மூவாயிரம் அந்தணர்களைக்கொண்டு இச்சபத்தை நம்மைச்செய்யச் செய்ததா னார் மூவாயிரம் அந்தணர்களைக்கொண்டு இச்சபத்தையும் நம்மைச்செய்யச் செய்ததா னாம், இனிச் சிவயோகியாரா ஆணைவழிச்செய்வதும் நமக்கு இன்றியமையாத செயலென்று துணிந்தனரென்பதுதான்—பாரோர்கேட்ப, பண்டுதஞ்செய்கைசொல்லி

நாயனாரது உண்டையை வெளிப்படுத்தக்கருதிய இறைவன் சிவயோகியாய் வெளிபாது, தாம் கருதியபடியே அவர் இசைந்த அவ்வுழியேவர, தமது அருள் அவருள்ளத்தில் நீங்காதிருந்தாலன்றிக் கூடாநாகலான் அங்ஙனங் கூறியதென்க.

மூழ்கினார்—என்றார் தாமதொண்டிருந்த ஆணையையும் இறைவனார் கூறிய ஆணையையும், மூதிபடாமல் முடிதவல்லாளர் என்பதுதான்—பழுதிலாதார்—என்றார்.

தண்டு என்றது - நீண்டகாலமாய்க்கொண்டிருந்த நீலகண்டத் தாணையைக்காட்டும் அடையாளக்கருவியெனவும், இருதலை நிறி என்றது-இருவரும் கொண்ட ஆணை வெவ்வேறான ஒருநிலை ஒருதலைபோல இருவரும்பற்றிய அடையாளச் செயலெனவும், வேதியா என்றது நாயனாரை, னாயைக்கடக்கப் பலவாற்றினும் இறைவன் வேதித் தானாகவே அசுதழி புத்தோல நக கூறிய குறிப்புமொழியினவும், “மாதைத்தீண்டி மூச்சு” என்றது உணர்வு ஆணையைக்காதத் துணைக்கவிடாது அவ்வருட்செயலில் மூக்குடையென உணர்த்தியு அருள்மொழியினவும், “பாரோகேட்ப” என்றது நாயனார் உசெயல்கொடுத்து அருட்செயலிலின்றி செயலையும், அவனஞ்செய்தது “சாரீ தாரைக்காதத் தலைக்கடன” என்ற சித்தார்த்தவாக்கியப்படி இறைவன் பெருவருணை செல்தெயலையும், பெரிபார கேட்டு உணராதவா எனவும், “மூழ்கினார்” என்றது தாமதொண்டிருந்த ஆணையுழியே அருளேரம்புபெற்றருளெனவும், —பழுதிலாதார்—என்றது நீலகண்டம் என்றது ஆசையக கடவாமைமால் சிவபராதமும், சிவமோகிதரது ஆணையககடவாமைமால் சிவத்தா அபராதமும் உண்டாகாவண்ணம் காத்துக்கொண்டாரெனவும் உணரக்கூடக்கூறாமை காண்க

இத்திரு நகரத்தான், நாயனார் தாமதொண்டிருந்த ஆணைக்கடவாமை சிவமோகியாரிட்ட ஆணையைச்செய்துமுடித்தனமென உகந்திட்ட (கூஉ)

வாழியின் மூழ்கியேறும் தணவரும் பனைவியாரும்
மேவிய முப்புநீங்கி விருப்புறம் இளமை பெற்றது
தேவரு முனிவா தாமும் சிறப்பொரி பொழிபுக தெய்வப்
பூவின்மா பழையின் மீன முழுகுவா போன தோன்ற.

(கூங) (சிவமோகியார் டட்ட ஆணையைக்கடவால்) துளத்தினில் மூழ்கி எழுகின்றபொழுது, அவருடையவிடாரு, தாங்கு நடந்திருந்த முகப்பெருவா கடந்து விருப்பத்தால் டருவத்தை யடைந்து, (ஆவகிசியுதக்கண்ட) தேவருமும் முனிவரும் டருவமால் கொரிசிறை தெய்வமாய்திய கருங்கமலமழையில் மறுபடியும் மூழ்கி நெய்நீர்போலக்கண்ட டட்டனா என தாம்

இருவரது டருவத்தை நீலகண்டமுடி அப்பருவத்தில் அனுபவிக்கவேண்டிய இன்பகரத் தீவிரண்டதையுடைய இறைவனுடே எமருக்கொண்டனராகலின் அந்திரண்டையு, தாமதொண்ட ஆணையைக்கடவால் இடற்றிநாராகலான் அகக்கனே தாம் எற்றுக்கொண்டிருந்த இளமையையும், இன்பத்தையும் தந்தனரென்பார்—வாழியினபூதி எழும் கண்டமும் பனைவியாரு, மேவி மூப்புநீங்கி விருப்புறம் இளமைபெற்ற—என்றா தேவார முனிவர்கள் இளமையையும், இன்பத்தையும் இவர்களெற்றதுதோல் தாம் ஒருசில டருதொழிக்கதோம் இனியேனும் பாவதிமாரேஸ்வராரோப்போல் திவ்யதேவாரோபம என்ன கின்ற இவர்களை அருச சித்தாயினும் பெற்றவொருவரென எண்ணி டலாரோப் பொழித்தனரென்பார்—தேவரும் முனிவராமும் சிறப்பொரி பொழிபுக தெய்வப் பூவின் மீன—என்றா அவ்வன்ம அவரெல்லாம் மலர்களால் அருச்சித்தத் அருசனைப்பாலல்லா மலம்பொழிவதுபோல் ஒழிவில்லாமல் பொழிந்தனரென்பார்—பூவின்மாரை—என்றா இந்நிலவுகத்த மலர்க்கண்டென்பார்—தெய்வபூ—என்றா மலரைமழையோற் பொழியவே அவ விருவரும் குளத்தில் மூழ்கியபோது காணக்கூடாதிருந்தமையோல் கமையேறியும் காணப் பெருமையினரென்பார்—மழையின்மீனமூழ்குவார்போன்று—என்றா.

தோன்ற என்றதனால் தேவர்கள் இமையாநாட்டமுடையாரும், முனிவர்கள் தவ முடையாரும் ஆகலின் மலர்மழையில் காணப்படாதிருந்தவர் காணப்பட்டனரென்று பொருள்கொள்ளுமொன்று.

இத்திருப்பாசுரத்தான், இறைவன் ஆணைவழிநின்று இன்பத்தை எய்தப்பெறு தவர் இளமையீழ்ந்து முதுமையடைந்து சாவில்மூழ்குகின்றனர் என்பதும், இந்நாய னார் ஆணைகடவாமையால் முதுமையையிழந்து இளமையையடைந்து இறவாத இன் பத்தில்மூழ்கி என்றும் இருப்பவராயினர் என்பதும் கூறப்பட்டன (௯௬)

சிவயோகியாரை லிடபாருடராய்க் காண்டல்.

அந்நிலை அவரைக் காணும் அதிசயம் கண்டார்எல்லாம்

முன்னிலை நின்ற வேத முதல்வரைக் கண்டார் இல்லை

இந்நிலை இருந்த வண்ணம் என்னென மருண்டு நின்றார்

தன்னிய விசும்பி னூடு துணையுடன் விடைமேற் கண்டார்.

(௭ - ௩.) (மழையில் மீளமுத்துவா பாய்ந்தான்) அந்நிலையில் அதிசயமாய்க் காணப்படுகின்ற அவர்களை, தரிசனஞ் செய்தவரெல்லாம், (பின்னா இவர்களை மூழ்கச் செய்த சிவயோகியார்) நாமெல்லாம் காணாட்டி முன்னே நின்றனரே அவரெங்கே பென்று காணும்பொழுது, வேதமுதலாகிய அவரை ஒருவருங்கண்டாரில்லை. (காணுமற்போகவே, அவரெல்லாம், சிவயோகியார்) முன் காணநின்றவண்ணமுட, இப் பொழுது காணுமற்போனவண்ணமாகிய இந்நிலை, என்னவென்று ஐயமுற்று, (நினைக்குநிலைவும் செய்யும்செய்யுமா) அற்ற உடங்கி நின்றனர். (அங்கனம்நிற்கும் பொழுது) தேவர்கள்முதலாயினர் ஒருவகியிருக்கின்ற ஆசாயத்திற் கண்டார்வகிசமேத ார்ப் இடபாருடராயிருக்கக் கண்டார் என்பதாம்

இருவரும் குளத்தினில் மூழ்கி யெழுந்தபொழுது, இருவருக்கும யாவராலும் காணப்பட்ட முதுமைப்பருவம்போய ஆணைத்தந்த அககாலத்து இருந்த இளமைப் பருவம் வந்து நிற்கின்ற அதிசயத்தை யாவரும் நாததனவெனபா—* அந்நிலை யவரைக் காணும் அதிசயம் கண்டாரெல்லாம்—என்றார். அங்ஙனம் கண்டவரெல்லாம் குளத் தினில் மூழ்கச்சொல்லி அவர்களது முதுமைப் பருவத்தைப் போக்கி, பின்னா அந்நீரி னின்றும் எழுந்திருக்கும்போத, அவர்களது இளமைப் பருவத்தையும் உடனெழுச்செய் வதுபோல் எழுந்திருக்கச்செய்தது. இறவார் காணுதொழிந்தனானார்—முன்னிலைநின்ற வேதமுதல்வரைக் கண்டாரில்லை—என்றார் நாயனா முத்தவரெவமாகிய அந்நிலை யொழிந்து இளமைப்பருவமாகிய இந்நிலைமையபெற்று ஒவ்வண்ணம் இருக்கும பொழுது, இவர்பால் வல்லுத்கிட்டவாக்கி சிவயோகியாரா அந்தவோகநிலையைவிட்டு இப்பொழுது எந்தநிலையாப் எவ்வண்ணம் எங்கிருக்கின்றனரோ என்ற மயங்கிநின்ற னார் என்பார்—இந்நிலையிருந்தவண்ணம் என்னென மருண்டிருந்தார்—என்றார். அவர்களது மயக்கமீங்க, தாம் உமாதேவிட்டாடி கூடிநிற்குதலை நிலையினரென்றும், சிவதருமத்தை மேற்கொண்டவருக்கு அந்தருடாபாகிப விருடையைத் தெரிசிக்கும்படிச் செய்கின்றவரென்றும், எப்போதும் சிதாசாபாகிய சிற்றப்பலத்தில் காட்சிகொடுக் கின்றவரென்றும் அறியச்செய்தனர் என்பார்—தன்னியவிசம்பினூடு துணையுடன் விடைமேற் கண்டார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனார்முதுமைப் பருவத்தைப் போக்கி முன்னுள்ள இள மைப்பருவத்தைக் காட்டிய அதிசயம்போலும், இறைவனா சிவயோகி வடிவத்தைப் போக்கி, முன்னுள்ள அருளுருவத்தைக் காட்டிய அதிசயங்கூறப்பட்ட (௯௭)

* அந்நிலை என்பது—இருவரும்சுபதஞ்செய்துகொண்ட அக்காலம். † வேத ஆராய் ச்சி செய்வோர்க்கு முன்னோன்றுவதுபோல் தோன்றி, சொருப ஆராய்ச்சியில் தோன்றாததுபோலத் தோன்றிமறைந்தனராகலின் வேதமுதல்வர் என்றார்

நாயனாரும் மனைவியாரும் போற்றுதல்.

கண்டனர் கைகள் ஆரத் தொழுதனர் கலந்த காதல்
அண்டரும் ஏத்தி னார்கள் அன்பர்தம் பெருமை நோக்கி
விண்டரும் பொலிவு காட்டி விடையின்மேல் வருவார் தம்மைத்
தொண்டரும் மனைவி யாரும் தொழுதுடன் போற்றி நின்றார்.

(௩ - து) சொல்லுதற்ரிய காட்சிடைக்காட்டி விடையின்மேல் ஆகாயத்தின்கண்
வந்த இறைவனா, யாவரும் தெரிசனஞ்செய்தனர் இருக்கைகளும் பூமியிற்பொருந்தவீழ்
ந்து வணங்கினா நாயனாரையுடைய பெருமைபெல்லவோ இதுவென்று எண்ணி உள்ளத்தின்
கண் கலந்தஆசையையுடைபவர்களாய்த் தேவர்கடொல்லாம் வாயாரப் போற்றினார்கள்.
(இவ்வண்ணம் தேவர்முதலாயினர் வணங்கவும் போற்றவுரியருக்கின்ற காட்சியோ
டருக்கின்ற பெருமனை) நாயனார் அவர்மனைவியாரும் ஒருங்குகின்ற தெரிசனஞ்
செய்தனா என்பதாம்.

(அதிசயம்சண்டாரெல்லாம்) விடையின்மேல், விண்டரும் பொலிவுகாட்டி வரு
வார்தம்பை, கண்டனர், கைகளாரத்தொழுதனர், அண்டரும் அன்பர்தம் பெருமை
நோக்கி, கலந்தகாதல் (உடையாரம்) ஏத்தினார்கள், தொண்டரும் மனைவியாரும் தொழு
துடன் போற்றினார்கள் என்கொண்டி கூட்டீசு.

யாவாரும் காண்டற்கரிய காட்சியோர் நாயனாரையும், அவர்மனைவியாரையும்
உடனம் குளங்கொயில் நீர்க்கசெத்து, இறைவனார தானும் தன் பெருமாமடியுடன்
ஆகாயத்தின்கண் விடையின்மேல் இருந்தகாட்சி வாக்குஅஞ்சுதமாயிருந்ததென்பார்—
விடையின்மேல்வருவார் காட்டிடபொலிவு விண்டரும் என்றார். இவ்வண்ணமான
காண்டற்கரிய காட்சியுட்கண்களாக்காணவும், கைகளாரத்தொழுவும் வந்தது, நாயனார்
செய்த அரிசெடலாலன்றோ என்று அன்புகலந்திருந்ஞ்சுடையவாராத் தேவர்களெல்
லாம் போற்றினார்கள் என்பார்—கண்டனர் கைகளாரத் தொழுதனர் கலந்தகாதல் அண்
டரும் ஏத்தினார்கள் அன்பர்தம்பெருமை நோக்கி—என்றார். நாயனாரது அதிசயக்காட்
சியைநோக்கி இறைவனாரையும், இறைவனாத அப்பச்சகாட்சியைநோக்கி நாயனாரையும்
பார்ப்பொரெல்லாம் பார்த்தசுக்கொண்டிருப்ப, நாயனாரும் மனைவியாரும், இறைவன்
முன் ஒருவனாவந்த, வேறுவேறிருந்தமமை உடனாகி, பின்னர் தாம் அங்கனம்
உடனாக்கி அருளுடன் தீர்த்தான்றி, நா அடவருளேயாய் பந்தக்காட்டிப் காட்சி இக்
காட்சியாமென்றுணர்ந்து, அருள்மயமாகவேநின்ற போற்றினார் என்பார்—தொண்டரும்
மனைவியாரும் தொழுதுடன் போற்றினார்கள்—என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், பாசத்திற்கு விடைகொடாதவரும், பாசத்திற்கு விடை
கொடுத்தவரால் காண்டபட்ட விடையுடையானைக்கண்டு அன்புகலக்கப்பெற்று ஏத்தப்
பெற்றதும், வேறுவேறு இருந்ததொண்டனரும் மனைவியாரும் உடனாய் நின்று
தொழுது போற்றினந்தங் கூறப்பட்டன.

அல்லதாம, இறைவன் உயிர்களோடு வேறாயிருந்தம் வேறாயிருப்பவனும் அல்ல
னாயும், ஒன்றாயிருந்தம் ஒன்றாயிருப்பவனும் அல்லனாயும், உடனாயிருந்தம் உடனா
யிருப்பவனும் அல்லனாயும் இருப்பதுபோல், நாயனார் இருந்தனரென்ற உண்மையை
விளக்கியதமாம், எங்கனமெனின்; நாயனார் மனைவியாரது உடம்பைத்தொடாது உடம்
புக்கு வேறாயிருந்தம் அவரிடம் ஆணையில் ஒன்றுபட்டி அன்போடுகலந்திருந்தனராக
லான் வேறாயிருந்தவரல்லராயினர். இருவரும் வேறுவேறிடத்திராது ஒரிடத்திருந்தம்
இணைவிடை(புணர்ச்சி)யில் ஒன்றுபட்டிராது வேறுபட்டிருந்தனராகலான் ஒன்றா
யிருந்தம் ஒன்றாயிருந்தவரல்லராயினர். இறைவன் செயலால் உடனாயிருக்கவந்தம்
முன்னுள்ள சிற்றின்பத்தில் உடனாயிராது, பேரின்பத்தில் உடனாயிருப்பதற்கு உரியரா
யிருந்தலால் உடனாயிருந்தம் உடனாயிருப்பவரல்லராயினர் என்பார். (சக)

புராணம்] நாயனாரைத்தம்முடனிருக்கச்சொல்லி மறைதல் ௬௩.

நாயனாரை மனையாளோடு தம்முடனிருக்கச்சொல்லி மறைதல்.

மன்றளே திருக்கூத் தாடி அடியவர் மனைகள் தோறும்
சென்றவர் நிலைமை காட்டும் தேவர்கள் தேவர் தாமும்
வென்றவைம் புலனான் மிக்கீர் விருப்புடன் இருக்க நம்பால்
என்றும் இவ்விளமை நீங்கா தென்றெழுந் தருளி னாரே.

(௭ - ௮) சிற்சபையின்கண்ணே, ஒருவராலும் மதித்தற்கரிய அற்புதக்காட்சியோடு நடனஞ்செய்து, தமது அடியவர்களுடைய வீடுகள்தோறும் சென்று, அவர்கள் கொண்டுக்கும் தமது திருத்தொண்டில் நிலையாகிற்கும் நிலைமையை யாவரும் அறியும் வண்ணம் செய்தருளும் பஹுதேவனாகிய இறைவனும், (தம்மைப்போற்றிநிற்கும் நாயனாரையும், அவரது நாயகியாரையும் நோக்கி) வெற்றிப்பாடுகைய ஐம்புலன்களினால் மேம்பாட்டினை படைத்தவர்களே! கட்மிடத்தில் (நீவிர் இருவரும்) எக்காலத்தும் இப்பொழுது அடைந்திருக்குட் இளமைப் பருவத்தினின்றும் நீங்காமல் விருப்பத்துடன் இருக்கக்கடவீர்களென்று அருள்செய்து இருவுருக்கரத்தான் என்பதாம்.

கம்பால், என்று இவ்விளமை நீங்காது, விருப்புடன் இருக்க, என்று எழுந்தருளி நூற்ற எனக்கூட்டுக.

சிற்சபையின்கண், தாமின்ற ஆடும் ஆட்டத்தின் பொருளும்பயனும் காட்டுவோர் அடியவர்களாக இருத்தலால் அபுவிண்மையாவார் உணர—மன்றளே திருக்கூத்தாடி அடியவர் மனைகள்தோறும் சென்று—என்றார். தேவர்கள் தம்மைத் தேவரென்றெண்ணி இவரார்திருபதற்கின்றி அசாரின் பத்தும் பாட்டினால் தமது தெய்வத்தன்மையொழிந்து தம்மை அடைந்து பணிந்துபோற்ற அவரது துன்பங்களை யொழித்தாயிளவுத்தேவர்களாக வாழச்செய்யும் தெய்வமாக இருத்தலால் தேவர்கள் தேவர் என்றார். அறிவினமிகார் பாவருடைய மெல்லக்கருத தாய் அவர்வழிப் பாதா, அவர்களைத் தம் வழிப்படுத்தும் வெற்றி பாடுகைய ஐம்புலன்கள், நாயனார் வழிப்பட்டு அவரானே வழிநிற்கும் மேம்பாட்டிடைபாடிருத்தலால்—மென்ற ஐம்புலனான் மிக்கீர்—என்றார். ஐம்புலன்வழிதகரும் சிற்றின்பத்தைச் சிற்றின்பம் சிதறவிட்டு, இன்றளவும் பேரின்பத்தைப் பேரின்பமாகிய பொருது (நீங்காது) அறுபத்திவத்தவராயிருத்தலால் “என்றும் இவ்விளமை நீங்காது விருப்புடன்” (அப்பிரிந்தவன்) “கம்பால்” (பேரின்பமென்னும் வரம்பிலின் முடையானாகிய கட்மிடத்தில் “இருக்க” (நீவிர் இருவரும் நீங்காதிருக்கக்கடவீர்களா என்று), (அவர்களுடன்) எழுந்தருளினார் என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், இறைவன் தமது பஞ்சகிருத்திய நடனத்திற்குச் சிற்சபையை இடமாகக்கொண்டிருத்தல்போல், பஞ்சகிருத்தியத்தின் பொருளையும், அவற்றின் பயன்களையும் விளக்குதற்கு அடியவரிடங்களை இடமாகக்கொண்டிருப்பவரென்பதும், தெய்வவந்தீருத் தெய்வத்தன்மையைக்கொடுக்கும் தெய்வமென்பதும், யாவரையும் வெற்றிகொள்ளும் ஐம்புலன்களை வெற்றிகொள்ளும் வெற்றிப்பாடுகையவராய் நாயனார் “பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்கநெறிநின்றாராய்” நீவிவாழ்வாராயினார் என்பதும் கூறப்பட்டன.

(௬௨)

இருவரும் இளமைபெற்று பேரின்பம் பெற்றமை கூறல்.

விறலுடைத் தொண்ட னாரும் வெண்ணகைச் செவ்வாய் மென்றோள்
அறவியற் கூந்த லாளாம் மனைவியும் அருளின் ஆர்ந்த
திறலுடைச் செய்கை செய்து சிவலோகம் அதனை யெய்திப்
பெறலரும் இளமை பெற்றுப் பேரின்பம் உற்றார் அன்றே.

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

(௭ - ௩) ஐம்புலன்களை ஒருங்கேவென்ற வெற்றிப்பாடுடைய நாயனாரு வெள்ளிய தந்தலரிசைகளையும், (வனபலிபான்ற) செவந்தவாயினையும், மெல்லியதோள்களையும், கருமணல்கூல்கந்தலையும் உடைய மனைவியும், திருவருளினால் நிறைந்துள்ள செய்தற்கரிய செயலைச்செய்த, சிவலோகத்தை அடைந்த, பெறுதற்கரிய இளமைப் பருவத்தை பெற்ற, பெரிந்ததை என்றும் உடைபாயினார் என்பதாம்

இத்திருப்பாசாததான், தாமஸ்ரூப செவலுர் அவாபனைவியாரது செயலுர் செய்தற்கரிய வல்வினைச்சொல்லென்று, அச்செயல்களில் திருவருளின்செயல் வன்மை பெற்றிருந்ததென்ற, அவர்களுடைய திருவுருபம் இருவினைவசப்பட்டு எண்பத்து நான்குலகும் பேதலாயுள்ள சரீரங்களை எவர்க்கு அய்யாத சரீரமாதலால் அச்சரீரத்தோய் கூடியதென்றதரிய சிவலோகத்தாக வற்றுவென்றும், அல்லவகத்தில் அவர்கள் பெற்றதொரு சிவலாண்டிற்சிறைதரும் நெற்றிநீர்ததைப்பெறுது, பல்லாண்டென்னும் பதங்களைக்கூடத் துளம் ருவத்திக்குரிய மாயிலின்பதைப்பெற்றாரென்றும் கூறப்பட்டன.

(சூசு)

அயலறியாத வண்ணம் அண்ணலா ஆணையுய்தத
மயலிற்சீர்த தொண்ட னுலர யான் அறி வலகயால் வாழ்த்திப்
புயல வளர் மாதாநிப பூம்புகா வனிகா பொய்யில
செயல் இயற் பவையா செய்த திருத்தொண்டு செப்ப வுற்றேன்.

(௭ - ௩) திருநலகண்ட திருவாய்மொழிப் பிழர் அறிமுகண்ணம் பாதுகாத, உயகசுமற்ற சிறப்பினைபுடைய தொண்டையறிவி பெரியாரை அவரது பெருமையைக் கொண்ட தான் எனது சிற்றதான அறிந்த உலகயான் வாழ்த்தி, (இனி) மேகங்கள் கண்வளாகன்ற சிறப்பினைபுடைய அளிகைகள் நிறைந்துள்ள, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில், டுண்டாநுலகில அடகாரமுடைய மொடமையில்லாத செயலுடைய இயற்பகை நடமாடு செலத திருத்தொண்டைச் சொல்லத்தொடங்குகின்றன் என்பதாம்

அண்ணலா ஆணையுய்தத ண்ணம் உயதத என்கூட்டுக

உயிர்க் குத்தியபடனடங்குட மசாற்றென செயல்களும் உறுதிப்பாடுகளும் சிவனருட்படாதா அறிமுகின் அருமுகுடகாலின் - அண்ணலா ஆணையுய்தத யாதண்ணம் உயதத - என்றா இயற்றவன் பாசாங்கத்திற்சீர்த்தெயும் திரோத சத்திச்செயலிலும் உடகூட சிலபெற்ற சிந்திப்பிப பாசர்க்கழும் சிவப்பேறும் எய்தபெற்ற பெர்மயாரகலின் - உலிலசீர்த்தொண்டா - என்றார் இறைவனாருள் ளும், நாயனாருள்ளும் திரோதம், அருள் என்னும் இருசகதிக்குமன்றியற்றிய செயல்களில் என்னறிவு உட்டிருக்குபாயின், தொண்டாரது செயல்வகையெல்லாம் சொல்லும் வன்மையுடையவளுவேன், அங்ஙனமான முறையில் உட்படாத சிற்றறிவினை யுடையனாகலின் "யானறிவகையால்வாழ்த்தி" என்றா

இத்திருப்பாசாததான், ஆசிரியா சேககிழார், திருநீலகண்ட நாயனாரது சரித்திரத்தைச் சொன்னேனல்லேன், எனெனில்; அது என்னறிவுட்படாதது. ஆகலின் யான் அவரது புகழை அறிந்தவகையால் வாழ்த்தினேன் என்றதும், அஃதேபோல் இயற்பகையாரது சரித்திரமும் என்னறிவால் உணர்ந்து சொல்லக்கூடாத இயல்புடைத்தாகலின் அவரியற்றிய தொண்டைச்சொல்லவற்றேன் என்றதும் கூறப்பட்ட.

(சூசு)

திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அநகாயநாடி

திருத்தொண்டத்தொகை.

திருநீலகண்டக்குங்குயவனார்க்கடியேன்.

திருத்தொண்டரந்தாதி.

சொல்லச் சிவன்திரு ஆணைதன் தாமொழி தோன்றசையால்
ஒல்லைத் துறந்து நூதந்தற் பின்னுமை கோனருளால்
வில்லைப் புரைததலா னோடினமை பெற்றின்ப மிக்கான்
தில்லைத் திருநீலகண்டக்குயம் எனச் செய்தவனே.

“பொற்கொடியனையாந்தொடர் புற ஆணையப்போயினு” ராகலால், “தாமொழி தோன்றசையால்” என்றும், அக்குங்குயம் பிணக்கொழிய “வேண்டுவ இரந்துகூறி” னு ராகலான், “சொல்ல” என்பதம் காபலூர் திருக்கூறியும் அவ்வம்மையார் பிணக்கொழியாத எம்மைத்தீண்டிலீராகல் “திருநீலகண்டம்” எனக் கூறி னுராகலான், “சிவன்திருவானை சொல்ல” என்றும், அம்மையார் மகாநீலகண்ட நாயனார், அவரைவிட்டு ஒதுங்கிவந்து “ஏதிலார்போலகோங்கி எம்மை எந்ததருல், மற்றைமாதாரா தமையும் என்றன் மனத் தினுந்தீண்டேன்” என்ற ராகலான், “தில்லைத் துறந்து” என்றும், ஆணையிலின்று அவர்கள் இளமையில் மிகுதாராய் அளவில்லா ஆணைபொற்றி ஆண்டிகள் பலவும்கெல்ல வளமலி இளமைநீங்கி வடிவர மூ புறப்பெற்றாராகலான், “உருமுத்ததற்பின்” என்றும், அக்காலத்தில் இறைவன் வந்து திருவாட்டைக்கொடுக்க, அது உறந்துபோக, அதற்குப் பிரமாணஞ் செய்தச் சொல்ல இருவரும் மேல்பிடித்துச் சொல்லி குளத்தினில் மூழ்கி எழுந்திருக்குப்போது, அவனருளால் மேலிமூ புரங்கி விருப்பும் இளமைபெற்றாராகலான், “உடைகோன் அருளால் வில்லைப் புரைததலானோடி இளமைபெற்று” என்றும், அங்கனம் இளமைபெற்றபின்னர் இறைவன் அவர்களைநோக்கி “வென்றஐம்புல னான் மிக்கீர் நம்மால் என்றும் இவ்வினாநீர்க்காது விருப்புடனிருக்க” என்றருளிய படியே சிவமேலாகம் அதனை எய்தி வெறுவருர், இளைப்பெற்றுப் பேரின்ப முற்றாராகலான், “இன்பமிக்கான்” என்றும், அவரது அருட்டிறத்தின் செயலையும், அச்செயலால் அவர்பெற்ற இன்பப்பெருக்கினையும் கூறி, “சேவிப்பர் தில்லைமூதார்க்கொவர் குலத்து வந்தார்” என்றபடி அவரது பதிரும் அவரது திருகாபமுர் அவரது குலமுட் அறிய “தில்லைத் திருநீலகண்டக் குயவனார்க்கு செய்தவனே” என்று கூறினார்.

புராணசாரம்.

தில்லைநகர் வேட்கோவர் தூர்த்த ராகித்தீண்டிலமைத் திருநீலகண்டம் என்று, சொல்லுமனை யாந்தனையே யன்றிமற்றுந் துடியிடையார் இடையின்பந் துறந்து மூத்தங், சொல்லையிலோ டுகுறைவைத்து மாற்றினாங்கள் எடுத்திலமென் றியம்புமென இழிந்துபொய்கை, மெல்லியலாள் உடன்மூழ்கி இளமை எய்தி விளங்குபுலீச் சரத்தானை மேயினாரே.

இறை ஓடு வையத்துமாற்றி நாங்கள் எடுத்திலம் என்று இயம்பும் என மெல்லியலாள் உடன் பொய்கைஇழிந்து மூழ்கி எனக்கொண்டு கூட்டுக.

(எ - து.) - தில்லைக்கரின்சண் வேட்கோவர்குலத்துவந்த திருநீலகண்டநாயனார், பற்றுணங்களை உன்னடக்கி மேற்கொண்டுவரும் காமகுணத் துட்பட்டவராய், தீண்டப் பட்ட பொதுமகளைத்தீண்டி, தனது மனையாட்டியைத் தீண்டவரும்பொழுது, அருந் ததிக் கற்பின் மிக்காராய்த் திருவினும் உருவின்மிக்காராய்ச் சிவனது திருநீலகண்டத் தையே சிந்தித்து அரற்றும் திருவாக்கில் மிக்காராய்ச் சிறந்திருக்கும் சிறப்புடை அம் மனையாட்டியார் அவரைநோக்கி எம்மைத் தீண்டில் “திருநீலகண்டம்” என்று ஆணையிட்டுக் கூறினர், அவ் வாணைமொழிகேட்ட பெரியார் இதுகாறும் நமது மனையாட்டி திருநீலகண்ட முடையாளைத் தீண்டி நம்மையுந் தீண்டும் சீலமுடையவராயிருந்து, இன்று நாம் திருநீலகண்டமுடையாளைத் தீண்டும் சீலமில்லாத ஒருத்தியைத் தீண்டி வந்தமை யுணர்ந்து தமது சீலங்கெடாவண்ணம் இவ்வாணைமொழியால் நம்மைத் தடுத்துச் சேலந்தான் பெரிதும் உடையானாகிய நீலகண்டனைக் கூடல் பேரின்பமெனவும், நம்மைக்கூடல் சிற்றின்பமெனவும் கருதி அத்திருநீலகண்டனைக் கூடினான். இனி நாம் சிற்றின்பத்தையும், அச்சிற்றின்பத்துக் கிடருயுள்ளமாதரையும் மனத்தினாலும் தீண்டாதொழிவேமென்று செய்துகொள்வதே நாம் செய்யத்தகும் ஆணையென்று தெளிந்து “எம்மை என்றதனால் மற்றையாதார்த் தமையுந் என்றன் மனத்தினுந் தீண்டேன்” என்று சபதமொழிகூறிச் சிற்றின்பத்தைத் துறந்து, இளமைப்பருவத்தையும் கடந்து மூப்பினையடைந்திருந்தனர். அத்தருணத்தில், சிவனார் சிவபோகியராய் அவர்பால் வந்து, ஓர் திருவோட்டினைக் கொடுத்து, “கடவு! இது திருவோட்டினை உன்னை நம்பி கொடுக்கின்றேன், இதனை நாம் எப்போதுவந்து கேட்கின்றோமோ, அப்போது நீ கொடுக்கவேண்டும்” என்று கூறிச் சென்று, பின்னர் அது மறைந்துபோம்படிச்செய்து, நெடுநாள் கழித்துவந்து நாயனாரைநோக்கி “நான் கொடுத்த வோட்டைக் கொடு” என்று கேட்க, நாயனார் ஒட்டைக்கானாமல் ‘ஒடில்ல’யென்று சொல்ல, “அது எப்படி யில்லாமற்போகும்” நீ எடுத்துக்கொண்டனை” என்று சிவபோகியரா சொல்ல, நாயனார் “எடுக்கவில்லை” என்றுசொல்ல, யோகியார் “நீ யெடுக்கவில்லையென்பது பொய்” என்று கூற, நாயனார் சிவபோகியாரைப் பார்த்து “நான் சொல்லியது பொய்யல்ல, மெய்யே” என்றுசொல்ல, யோகியார் “அதுவுண்மையானால் நான்கள் எடுத்திலம் என்று மனையாளைப் பிடித்துக்கொண்டு குளத்தில் மூழ்கிச் சொல்லுவா”யென்று சொல்ல, அவராணை கடவாமலும் நாம் கொண்டிருந்த ஆணை விடாமலும் ஓர் மூங்கிலின் இருதலையையும் இருவரும்பிடித்துக்கொண்டு தமது சபதத்தைபாவரும் அறியச்சொல்லிக் குளத்தினில் மூழ்கி எழுந்திருக்கும்போது முண்கழிந்துள்ள இளையபடருவத்தை யுடையவராய் வியாக்கிரபுரீஸ்வராகிய சிவபெருமானது சிவலோகத்தை அடைந்து என்றும் இறவாத இன்பத்துடன் வாழ்ந்திருந்தன என்பதாம்.

இப்புராணசார்தால் எண்ணரும் தவம் தானங்கள் பட்டினிகடத்தல் யாகஞ் செய்தல் முதலிய பாசதரும் முடையோரானும், டசக்களாகிய ஆன்மாக்களைப் பதியா (தெய்வங்களாக) எண்ணி வழிபடுவதாகிய பாசதரும் முடையோரானும், காமத்தை ஒரு சிறிதும் வெல்லமுடியாதென்பதும், சிவதருமத்தால் சிவனருள் பெற்று அன்புடைய ராய் அடியார்கட்கு ட்பட்டொழுக்க வல்லராயின், அவர் காமத்தால் வருந்தாமல் மிக எளிதாய் வெல்லவல்லவரென்பதும் கூறப்பட்டன.

திருநீலகண்டநாயனார் புராணசாரம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அறிஷ்டப்ரதாயநம?

யறபகைநாயனூர்புராணம்.

நகரத்திற்.

சென்னி வெண் குடை நீடநபாயன் திருக்கு லம்புகழ் பெருக்கிய சிறப்பின் மன்னு தொல்புகழ் மருதநீர் நாட்டு வயல்வளந்தர இயல்பினி னளித்துப் பொன்னி நன்னதி பிக்கீர் பாய்ந்து புணரி தன்னையும் புனிதமாக் குவதோர் நன்னெ டும்பெருந் தீர்த்தமுன் னுடைய நலஞ் சிறந்தது வளம்புகார் நகரம்.

(1 - து) சோழர்குலத்திற் றேன்றினவரும், வெண்கொற்றக் குடையையுடைய வருமாகிய அநபாயசோழமகாராஜாவினது அதிகுடமிக்க அரியகுலத்தில், வந்தவரெல் லாம் புகழை அதிகரிக்கச்செர் துவந்த சிறப்பினால், அநாதியாய் நிலைபெற்று புகழினை புடைய மருதநிலஞ்சூர்ந்த சோழநாட்டின்கண்ணுள்ள வயல்கள், தம்மாட்டு விளையப் படும் பொருள்கள் செழுமையுடன்தோன்ற, காவிரிநதியானது மாறுபாடின்றிப் பெருக் கெடுத்து, அவ்வக்காலங்களிற்பாய்ந்து, பின்னர் கடலின்கட்சென்று, அக்கடலினையும், பரிசுத்தஞ்செய்து, காவிரிச்சங்கரமென்னும் ஒப்பற்றதாகிய ஓர் நல்லதீர்த்தரூபமாய், முன்னாலவிளங்கப்பெற்றது. அந்நலத்தால் வளப்பாத்தின்கிண்கிண்புகார்நகரம், எல்லா நகரத்தினுஞ் சிறந்ததாயிற்று என்பதாம்.

நீர்வளமொன்றினால் நிலவளம் குடிவளம் முதலிய எல்லாவளப்பங்களும், குடி புகுந்து நிரம்பப்பெற்ற நகரமென்பார் “வளம்புகார் நகரம்” எனவும், எல்லாவளப்பங்களை யும் புகச்செய்த அந்நீர் காவிரிநதியென்பார் “பொன்னிண்ணதி” எனவும், அந்நதியானது தன்னால் விளையத்தகுவனவாகிய பொருள்களையெல்லாம் தனக்குரியநிலத்தின்கண் அள வில்லனவாக விளைவித்து அப்பொருள்களாலேயே அந்நகர் வளம்படச்செய்த சிறப் புடைத்தென்பார் ‘மருதநீர் நாட்டு வயல்வளந்தர பிக்கீர்பாய்ந்து இயல்பினின் அளித்து’ எனவும், நிலவளந்தரும் தனக்கு நீர்வளந்தந்த கடலின்புகாரத்தை நாடி அதற்கு ஓர் சிறப்பினைச்செய்வான் கருதி அதன் உவர்ப்பைப்போக்கித் தன்னிடத்தில் எக்காலத்தும் யாவரும் நீராடுவதுபோல் அக்கடலிடத்தும் ஆடும்படி அதனிடத்துப்பாய்ந்து கலந்து ஓர்நீர்த்தமாய்விளங்கும் பெருஞ்சிறப்பினை யுடைத்தென்பார் “புணரிதன்னையும் புனித மாக்குவதோர் நன்னெடும் பெருந்தீர்த்த முன்னுடைய” எனவும், இந்த நலமெல்லாம் உடையது காவிரியேயாயினும், அந்நதியைத்தன்மாட்டு உடைத்தாய்ச் சிறந்திருக்கும் பெருமையும் உடைத்து அந்நகரம் என்பார் “நலஞ்சிறந்தது வளம்புகார் நகரம்” எனவும், எவ்வகொல்லாம் சிறந்துவளந்திருப்பதற்குக்காரணம் சோழகுலத்திற்பிறந்த ஒவ் வொருஅரசர்களும் தாங்கள் செய்யத்தகுவனவாகிய புண்ணியந்தரும் அறங்களையெல் லாம் விடாதுசெய்துவந்த சிறப்பாலென்பார், ‘திருக்குலம் புகழ் பெருக்கிய சிறப்பின்’ என வும், வம்சபரம்பரையும், அவ்வம்சத்தவராத் செய்யப்பட்ட நிலைபெற்றபுண்ணியங்களும் குன்றாதுவருதற்கான ஆற்றலுடைய அரியசெவபுண்ணியத்தைச்செய்த பேராசர் அந பாயரென்னும் சிறப்புபெயரினரென்பார் “சென்னிவெண்குடை நீடநபாயன்” என வும் கூறினார்.

சென்னி - சோழன் காவாது உவந்தாயும் கொடையினால், வறுமையில் உயிர்கள் வருந்தாவண்ணம் நிழல்செடியும் சிறப்பின்னென்பதுதோன்ற 'வெண்குடையன்' என்றார். இம்மையில் தீவினையாட்வரும் வறுமையைக் கொடையால் போக்குவதுபோல், மறுமையில் உச்செடலால்வரும் நரநாயகிய அபாயங்களையும் அனுபவிக்காவண்ணம் அப்பாவியான தனது செட்கொலால் போக்குங்கூணையான் என்பதுதோன்ற, 'நீடன பாயன்' என்றா அவரது குலம், இம்மையில் வறுமை நயப்போககிச் செல்வத்தால் புகழையும், மீடலையில் புகழின் தடைப்போகி இந்திராதி போகத்தை யனுபவித்தற் குறிப்பிற் புகழால் பாண்டத்தை யும், செக்கோல்முறைபால் கொடுத்தல்போல், ஞானத்தால் வட்டில் உறியல்லாத தந்த பெறப் பிறவாடுரி கைகூப்பதற்குத் தீர்த்த விசெட்கதையும், புகழ்ச்சியின் செட்கதையும், உண்டாகக்கல்ல விலவிகழார்ம்க்கியை எங்கும் பிரதிஷ்டைசெடியும் உறு புனத்தது என்பதுதோன்ற "சிறப்பின் புகழும், ருக்கிய திருக்குலம்" என்று

சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டையால் உண்டாகுபுகழ் உலகமும் உயர்களும் உள்ளவும் நிலைபெற்றிருப்பதென்றி அழிவடைந்ததில்லை என்பதுதோன்ற "மன்னுதொல்புகழ்" என்றார். இம்மைப் பற்றுமையின்னு ஆன்றிடத்திற்கும் உவன்கவனவாகிய புகழ்புண்ணியஞானங்களை அரசன் கொடுத்தற்கு நீவனத்தால் வளமயமும் மருதநிலத்தார் குழப்பிட்ட நாய் இன்றியமையாத சிறப்படைபுகழ் தோன்ற "மருதநீர்தரி" என்றார். குறிஞ்சிமுதலிய நிலங்களிலவியுர பொருள், கால்வியையுர தன்மையுடையனவேனும மருதநிலத்திற்குண்டும் சிறப்புடை பெருந்தியை வளவுகடா சிறப்புடைய வுயிர்களை உடம்போடு வாழ்விக்கும் சிறப்புடை ததென்ற சான்ற "மருதநீர்தரி" என்று.

இத்திருப் பாசுரத்தான, சோழநாடு அரசின் புகழ்தென்றும், அதற்குஞ்சாரணம் காவிரிநதியின் வளத்தாலென்றும், அகற்காடல் அரசர்சாழ்நாடானவந்த அரசர்கள் இயற்றிய அறத்தின் வளத்தாலென்றும், அடையத்தை நாட்டியபேரரசா இப்பண்ணத்தை இவ்வளகில் நாட்டிய அரசராகச் சோழநாட்டி புகழை வளவல ரென்றும், இதனைச் சிறப்புடை நாட்டியகை, மருதநீர் நகரம் பூம்புகாராக மென்றும் கூறப்பட்டன

(3

புகழ்ச்சியுள் பொடைத்தொழி

அக்கு லப்பதிச் குடிமுதல் வணிகர் அளவில் செல்வத்து வளமையின் அமைநதார், செக்கர் வெண்டிரைச் சடையவ ரடிமைத் திருத்தின் மிக்கவர் மறைச்சிலம் படியார், மிகா சீரடி யாகா பாடுறும் வேண்டும் யாவையும் இல்லையென் னாதே, இவ் டற்பம் சீழமுன் கொடுகுப இயலவில் சீன்றவர் உலகியற் பகையார்.

(6 - ௩.) இவ்வலகத்தின்கண் ஆடற்பாகையா எனனுந் திருநாமத்தை யுடையவர், அக் காவிரிப்பூட்டினைத்தின்கண் வாழு குலத்தினும் குடியும் சிறந்த வையிருந் தலைமைபெற்றவர்; அளவில்லனவாகிய செல்வத்தாலாகிய வளப்பத்தில் நின்றந்தவர்; செக்கர்வானம்போன்ற சடையின்கண் வெள்ளியபிறைபணிந்த இறைவனுடைய அடிமைத்திறத்தில் மிகுந்தவர் வேதச்சிலமபணிந்த குஞ்சிப்பாதத்தை யுடையாராகிய கடராஜமூர்த்தியினது அடியாகன யாவராயினும் அவர்வேண்டியபொருள் எவையாயினும் அவையனைத்தையும் இல்லையென்று சொல்லாமலே இந்தக்கடல்சூழ்ந்த இந்நிலவுலகில் புகழுண்டாய உலாவகொடுக்குந் தன்மையில் தலைமைபெற்றநின்றவர் என்பதாம்.

உயர்த்தோருடைய இயல்புகு மாறுபடா, ஒப்புருவைய பெரியோர் என்பார் உலகியற்பகையார்" என்றும், வேதவொழுக்கத்தை உரிமைபாக்கொண்டு ஆள்வதற் குரிய குலத்தானும், அக்குலவொழுக்கத்தை எவ்வாற்றானும் இழுக்கடையாது மேன்மை பெற்றோருக்கக் காக்கவரும் குடிமரபானும், தலைமைபெற்ற வணிகர்குலத்தில் வந்ததலை

வள்ளன்பார் 'சூலக்குடி முதல்வணிகர்' என்றும், வைசியரது குலதருமம் எவ்வெங்காலத்து எவ்வெவ்வழியில் எவ்வெப்பொருளில் பொருள்வருவாயுண்டாகுமோ, அவ்வெங்காலத்து அவ்வெவ்வழியால் அவ்வெப்பொருளால் பொருள்வரும் வகையைச்செய்து அதனால், வளம்பட என்றும் செல்வமுடையவராய் வாழ்ந்திருத்தல், அக்குலத்தவரது சிறப்பென்பார் அளவில்செல்வத்து வளமையின் அமைத்தார்" என்றும், இவர் வழிபடுத்தெய்வம் சந்திர சேகரானுகிய பெருந்தெய்வமே என்பார் "செக்கர்வெண்பிறைச் சடையவரடிபார்" என்றும், அறநான்முறைபடி இல்லையென்ற சொல்லத்தரும் பொருளையும், அடியாற்பால் இல்லையென்றோதேகொடுக்கும் பணித்திறத்தில் மகிழ்வுண்டாயமாளீனன்பார் "அடிமைத்திறத்தினில்மிக்கவர்" என்றும், உலகதர்சன பஞ்சிக்கு அடிக்கு அடிமையுடையர் எக்குலத்தவராயினும் அடிமைத்திறத்தினில் மிகுந்திருப்பாராயின் அவர் உடையவராகுகொள்ளுதல் அவரது பேரன்பின் திறமென்பார் "கறைச்சிலரடிபார் மிக்கசீரடியார்கள் யாரேனும்" என்றும், தம்மாட்டுள்ள பொருள்கள் எவையாயினும், அவையெல்லாம் அடியவர்களால் விரும்பியாளப்படும் பொருள்களையாம் என்னும் திண்ணியருளுனத்தில் நிலைபெற்று, அந்நிலைபடியே விரைந்துகொடுக்கும் இயல்பினா என்பார் "அடியார்கள் வேண்டிமே பாவையும் இல்லையென்றோதே முன்கொடுக்கும் இயல்பினின்றவர்" என்றும், இங்ஙனம் இல்லையென்றோத நிலையில் உலகியற்புகையா தன்ற இந்நிலையே, சிவசம்பந்தம் வேண்டும் அடியவரெல்லாம் சிவனைமாறாந் நிலையென்றுணர்ந்து அந்நிலையிலேயே நின்றுவாழ என்பார் "இக்கடற்புடிகழ" என்றுகூறினார்.

அன்றியும் சேதலூ, சேதனகடெல்லாம் இறைவனுடைமையென்னும் உண்மை புணரப்பெற்றவரே தம்மையுடைய நறவனுக்கு அடியையென்றுணர்ந்து அவனுக்காளாய் எல்லாப்பொருளையும் அவனுடைமையுடைய எண்ணியாள்வரேயன்றித் தம்முடைமையாகப் பற்றிவாழாரென்பதும், அந்நிலையில் வாழ்கின்றவர் இறைவனுடைய உடைமையிப்பொருள் அவ்விதையுடையார்க்கே உரித்தாவனவன்றித் தமக்குரித்தாவன அன்றென்பதும் உணர்ந்து, உணர்ந்த அவ்வழியே செய்யும்செயலும் உடையோரில் இவர் மிக்க திறமுடையவர் என்பது உத்தரம், "அடிமைத்திறத்தினில் மிக்கவர்" என்றும், தம்மால் உடைக்கப்பட்ட வுயிர்கள் தமக்கு அடிமையாயிருத்தலன்றி வேறன்மையான் அவ்வுயிர்களை வேற்றுமையுடையது இறைவன் அடிமைகொண்டிருக்க அவர்களில் இவர் உயர்ந்தோர், இவர் தாழ்ந்தோர் என்று, தம உணர்ந்தாற்றுகதிச் சிலரைப்பணிந்து வேண்டுவன தருதலும், சிலரைப்பணிதது வேண்டுவன கொடாது ம்போதல் சிவதன்ம முறையாகாவென்பதுதோன்ற "உரோணுடையெண்டும் உடையுடையாகத்தும் இயல்பில் நின்றவர்" என்றும், இவ்வண்ணை உயிர்களுக்கு உணர்த்தி உலகிலே வந்தவரென்பது தோன்ற "இக்கடற்புடிகழ" என்றும்.

இத்திருப்பாசரத்தான், இயபற்கைநாயுகிய நம்பெரிபார் வணிகர்குலத்தில் வந்தவரென்றும், அக்குலத்திற் பிறப்ப பொருட்செல்வத்திலும் சிறந்திருந்தனரென்றும், சூலச் செறப்பும் செல்வச்சிறப்பும் தாமையுடையபெற்றார் அவ்வளவில் மகிழ்ந்தொழிவதுபோல் ஒழியாது, அடைதற்கரிய செல்வன்கழலேத்தும் செல்வத்தைப் பெறுமாறு வெண்பிறைச்சடையவர் அடிமைத்திறத்தினில் மிக்கிருந்தனரென்றும், செல்வன் கழலேத்துஞ், செல்வத்துக்கே இப்பொருட்செல்வம் வாங்கப்பெற்றதென்று அப்பொருளை அடியார் வேண்டியாக்கு கொடுத்து மகிழும்நிலையில் நிலைபெற்ற வள்ளலென்றுங் கூறப்பட்டன.

இல்லறத்தில் அமைப்பு மகிழ்ச்சி.

ஆறு சூடிய ஐயர்மெய் யடிமை அளவி லாததோர் உளநிறை அருளால் நீறு சேர்கிரு மேனியர் மனத்து நினைத்த யாவையும் வினைப்பட முடித்து மாறி லாதநன் நெறியினில் விளங்கு மனைப நம்புரி மகிழ்ச்சியின் வந்த பேரெ லாம்அவரேவின செய்யும் பெருமையெயெனப் பேணிவாழ் நாளில்.

(எ - து.) கங்காதாளிகிய இறைவனுக்கு மெய்மையாகிய அடிமைசெய்வதற்கு இயற்பகையாபாது உள்ளத்தின்கண் அரிய திருவருளானது நிறைந்திருந்தபடியினால், திருநீரணிந்த திருமேனியாகிய அடியவர்கள் மனத்தால் நினைக்கப்பட்டவை யெல்லாம் அவர்நினைத்தவண்ணமே செய்துமுடிந்தது; எக்காலத்தும் மாறுபடுதலையறியாத நல்ல பொழுக்களெறியில் பிரகாசிக்கும் இல்லறத்தை நடத்துமவகையால் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியினால்வந்த பிரயோசனங்க ளெவையோ, அவையெல்லாம் அவ்வடியவர்களால் ஏவப்பட்டு எவர்களைச் செய்வதென்கூடும் பொருமைமையாகும் என்றும் அதனைவிரும்பி வாழ்ந்துவருகின்றநாளில் என்பதாம்.

அளவுட்படாத வெள்ளத்தை இறைவன் தமது முடியில் அடக்கியிருப்பதுபோலும், நாயனருள்ளத்தில் அளவுட்படாத அருள் அடக்கியிருக்கு அருமைதோன்ற, “ஆறு குடிய ஐயம்மெட்டமமை அளவிலாதன உளநிறை அருளால்” என்றார்.

இதனால் அடியார் வேண்டுமெனாருள், மனத்தாலியன்றது, வாக்காலியன்றது, காயத்தாலியன்றது என்று இனையை வெளிப்படுத்தக்கூறும் அச்சொல், அருள்பொருதவர்க்கு முன்வந்து வஞ்சிக்கச்செய்யுமென்றி, அருள் உள்ளத்தில் நிரம்பப்பெற்றவர்க்கு எல்லாப்பொருளும் உள்ளனவென்று மனமுதலிய முக்கரணங்களும் நினைத்தற்கும், நினைத்தவண்ணமே சொல்லுவதற்கும், சொல்லிவண்ணமே செய்தற்கும் முற்பட்டு மாறுபடாது முன்வந்து நிற்குமென்று அறியக்கிடக்கின்றது.

இத்திருப்பாசுரத்தான், அளவில்லாத கங்கையை இறைவன் திருச்சடையில் அடக்கியிருப்பதுபோலும், அடியவர் தமதுள்ளத்தில் அளவில்லாத அருளை நிறைந்திருப்பவரென்றும், அருளைக் குறைவறப்பெற்றிருப்பதனால், “நீறு சேர்திருமேனியர் மனத்து நினைத்தயாவையும் முற்றப்பெறமுடிப்பதில் மிக எளிமையாயினொன்றும், அவ்நன்ம முற்றப்பெறச் செய்வதில் என்றும் மாறுபடாதிருத்தற்கே இல்லறநெறியில் மகிழ்ந்திருப்பவரென்றும், அங்கிழ்ச்சியினால் உண்டாகும் சுகம் அடியார் எவ்வளவற்றைச் செய்தலேமாம் என்றும், அவ்நன்மச்செய்தலே அழிவிலாபொருமைமாகக்கொண்டிருப்பவரென்றும் கூறப்பட்டன.

(க)

(இவைவனா தூத்தவேதியாய வருதல்.

ஆயு நுண்பொரு ளாகியும் வெளியே அம்பலத்தார்களின் குடுவார் உம்பர் நாய கிக்கும்அஃ தறியலோ பிரிய நங்கை தானறி யாமையோ அறியோம் தூய நீறுபொன் மேனியில் விளங்கத் தூர்த்த வேட டும தோன்றவே தியராய் மாய வண்ணமே கொண்டித் தொண்டர் மறாத வண்ணமும் காட்டுவான் வந்தார்

(எ - து.) (துணுணர்வினால் உண்டாகும் ஞானத்தினால் ஆராயத்தொடங்குவார்க்கு) ஆராயத்தகே இடஞ்செய்யும் துண்ணிப்பொருளையாகியும், (ஆராய்வதைவிட்டு மெய்தவத்தினால் உண்டாகும் அருளால், அறியவல்லவர்க்கு) சிதாகாசமாகியவெளியில் நின்று நடனஞ்செய்வோரும் ஆகிய இறைவனார், தமது தொண்டாகிய இயற்பகையார், (மாயாகாரியமாகிய அவன் அவன் அதுவாய்க் காணப்படும் நாமரூப பதார்த்தபேதங்கள் கோசரப்படினும், அவைகளால் அவர் நிற்கப்பெற்ற அருள்நிலையில்) மாறுபடாத ஞானத்தை (அறிவையும் கிரியை(செயலையும்) உடையவர், என்னும் அவரது அருள்நோக்கத்தின் வண்ணமும், (அவ்வண்ணத்தை வெளியாக்கப்) பொன்மயமுகிய திருமேனியில், (அடியார்க்குரிய) சுத்தமாகிய திருநீறும், அதனோடுதூர்த்தாகிய காமாந்தகர்க்குரிய வேடமும், (விளங்கக்கொண்ட திருவுருவத்தின் வண்ணமும்) அருள் நோக்குடையார்க்கெல்லாம் தோன்றுமாறு, மாயாவுருவத்தையே கொண்டு வேதியராய்ப்புறப்பட்டு வந்தனர். (அக்கோலமானது தம்மைவிட்டுப்பிரியாத) பாரதத்தியாகிய அருட்சத்திக்கும், அத்திருவுருவத்தின் செயல் இத்திறமென்று தெரியவோ, அவ்வருட்சத்தியைப்பிரியாத திரோதானசத்திக்கு அத்திருவுருவம் தெரியாவலிருக்கவோ, நாம் அறியோம் என்பதாம்.

ஆயும் தன்பொருளாகியும், வெளியே அம்பலத்து நின்று ஆடுவாரும் (ஆகிய இறைவர்) தம்மொண்டர்மரூத (தன்மையின்) வண்ணமும், தூயநீறுபொன்மேனியில் விளங்கத்தூர்த்த வேடமும்தோன்ற, மாயைவண்ணமேகொண்டு, வேதியராய் காட்டுவான் வந்தார். அஃது உம்பர்நாயகிக்கும் அறியவோ, பிரியாநங்கைதான் அறியாமையோ, அறியோம் எனக்கொண்டு கூட்டுக.

“சொற்பதங் கடந்ததொல்லோன்” “சித்தமும் செல்லாச் சேட்சியன்” “அரியதில் அரிய அரியோன்” ஆகலின், “தூலுணர்வுணரா துண்ணியோன்” என்ற திருவாசகத்தின் உண்மை தோன்ற, “ஆயும் தன்பொருளாகியும் என்றார். நல்ல சிவ தன்மமாகிய சரியை கிரியைகளின் வழிமுயன்ற தவமுதிர்ச்சியானும், நல்ல சிவயோகத்தின் வழிநின்ற நிலையானும் தோன்றுவதாகிய அருள்ஞானத்தால் தன்னைக்காணும் விருப்பமுடைய அன்பானர்கள் காண பத்திவலையிற் படுவொருகிய இறைவன் மிக எளிமையாய் வருவான் என்னும் அஃவுண்மைதோன்ற வெளியே அம்பலத்து நின்றாடுவார் என்றார்.

இறைவன், தாம் பரிக்கிரக சத்தியாகிய மாயாசத்தி வடிவங்கொண்டு மாயாசத்தியின் செயலாச்செய்யாது அருட்சத்தி வடிவங்கொண்டு செய்யுஞ்செயலையே செய்தலை உம்பர்நாயகியாகிய ஞானசத்தி யுரிடாளாகையால் அதனை அத்த ஞானசத்தி யறியவோ, அருட்சத்திவடிவங்கொண்டு அவ்வடிவத்தில் மாயாசத்தி வடிவத்தை மாத்திரங்காட்டி அருட்சத்தியின் செயலையே நடத்தலை திரேதாநாசத்தியாகிய கிரியாசத்தி அறிவாளாயின் அச்செயலைத் தடுப்பாளாகலின் அக்கிரியாசத்தி அறியாதிருக்கலோ என்பார் “உம்பர்நாயகிக்கும் அஃதறியவோ, பிரியாநங்கைதான் அறியாமையோ” என்றார்.

ஞானசத்தி அறிவித்தால் அறியும் சத்தியாகவும், கிரியாசத்தி செய்வித்தால் செய்யுஞ் சத்தியாகவும் இருப்பின், அவனது இச்சாசத்தியின் திறத்தை நாமறியுஞ் சத்தனாலே என்பார் அறியோம் என்றார்.

அருட்சத்தியின் வடிவத்தை விளக்கவல்ல தூயநீற்றையும், மாயாசத்தியின் வடிவத்தைத் தோன்றச் செய்யவல்ல தூர்த்த வேடத்தையும் ஒருங்கே கொண்டனன் என்பார் “தூயநீறு பொன்மேனியில் விளங்கத் தூர்த்த வேடமும் தோன்ற” என்றார். இரண்டிவடிவத்தையும் ஒருங்கே கொள்ளினும் அவ்வடிவத்தில் பிரகாசிக்கும் செயல் அருட்செயலையாகலான் அருள்வடிவத்தைக்காட்டும் நீற்றை ‘விளங்க’ என்றும், மாயை - செயலின் திருவொத்திரங் காணுமபடி யிருத்தலால் “தோன்ற” என்றங்கூறினார். அருள்வடிவத்தைச் சாட்டிய திருநீறங் கண்டிகையும் அணிவதேயன்றி அவற்றிற்கு வேருகிய சம்பவங்கள்ையும் ஒன்றுசேர்க்கணிப்பவர் அவைதிமறைமையார் என்பார் “வேதியராய்” என்றார். மாயாசகதி வடிவத்தைக்கொண்டு அருட்சத்தியின் செயல் மாறாவண்ணம் ஆங்காட்டியதுபோல், நாயனாரும் மறுக்கும் மாயையின் செயலையொழித்த மறுக்காத அன்பின் செலையே காட்டும் தொண்டின்திறத்தைத் தொண்டர்க்குக்காட்ட இறைவன் அக்கோலங்கொண்டு வந்தனனென்பார் “மாயவண்ணமேகொண்டு தம்மொண்டர் மரூதவண்ணமும் காட்டுவான் வந்தார்” என்றார்.

அல்லதாம, பிரகிருதிமாயா சம்பந்தப்பட்ட பிரகிருதருக்கு பிரகிருதி மாயாவுருவ முடையனும் அந்தப்பிரகிருதி மாயாகாரியமாகிய பிரபஞ்ச போகானுபவங்களையும், பிரகிருதிமாயா மயக்குநீங்கி முத்திரெறியை அவாவும், வைநகருக்கு திரோதானசத்தி வருவுடையனும் வந்து சிவஞான டோகானுபவங்களையும், மெய்த்தவமுதிர்ச்சியினால் அன்பின்வழிவந்த சாம்சித்தநிலையுக்கு அருட்சத்தி வருவங்கொண்டுவந்து அன்பான்வீனையும் சிவானந்தானுபவங்களையும் இறைவன் அனுக்கிரகஞ்செய்வது முறைமை. அவ்வளமிருக்க, சாம்சித்த நிலையினை யுடையவராகிய இயற்பகையார் முன்னே மாயா உருவமே கொண்டுவந்தது என்னமுறையோ வெனின், அருட்சத்தியின் வசப்பட்டார் பிரகிருதி, திரோதம் என்னும் இருசத்தியின் செயல்களால் மயங்காது அருட்சத்தியின்

இயில்வழியே நிற்பவென்றும் அரியசெயலை யாவரும் உணர்ந்தய்ய அருட்செயலின் கீழியேகிற்கும் இயற்பகையாரால் அச்செயலைவிளக்குவிக் “மாயைவண்ணமேகொண்டு தம்தொண்டர் மருதவண்ணமும் காட்டுவான் வந்தார்” என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், இறைவன் ஆராய்வோருக்கு நண்ணிய பொருளாய் அரியனாயிருப்பென்பதையும், ஆராய்தலைவிட்டுப் பத்தியிறநலைப்படுவோருக்கு எளிமையாய் வெளிப்படுவென்பதையும், அப்பத்தியுடையார்த்து வெளிப்பட்டு அனுக்கிரகஞ் செய்யுமுறையில் ஞானசத்தி கிரியாசத்திகளை ஆளும் முறைமை இத்தன்மைத் தென்பதையும், அம்முறைமைக்கீழ்ப்புச் சொன்னும் திருமேனியின்வண்ணம் இவ்வண்ணமென்பதையும், அவ்வண்ணத்தைக் கண்ட அடியார்கள் அவ்வண்ணத்துக் கேட்புச் செய்யுந் தொண்டின் திறத்தையும் கூறப்பட்டன.

(ச)

(வதியை நயப்படுத்தல்.)

வந்துதான் புகார் வணிர்தம் மறுகின் மருங்கி யற்பகையார்மனை யுருக, எகதை எய்யான் அடியவர் அணைநதார் என்ற நின்றதோர் இன்பவாதரவால், சிநலை அன்பொடு சொன்றொதி வணங்கிச் சிறப்பின் மிக்கஅர்ச் சனைகள்முன் செய்து, முந்தை யெம்பெருந் தவத்தினு லென்கோ முனிவர் இங்கெழுந் தருளிய தென்றி.

(அ - கூ.) நீர்வளத்தால் துளிச்செய்துநீட்டிப் புறமுதல் என்னும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில், அசுடர்சுளிருடும் வீதியின்வழியேவரு, இப்பற்பகையார் வீட்டிற் குள்ளோபுக, இப்பற்பகையார் அவரைக்கண்டு, எமதுதன்மையாகிய இறைவனருடைய அடியவர் எழுந்தருளினொன்று, எமது சித்தத்தின் நின்ற இன்பமமமாகிய ஒப்பற்ற ஆசையினால் அன்றைய எதிரே சென்று வணங்கி, சிறப்பினால் அங்கியபாத்திய ஆசைமுதலிய உயிர்வகளை முன்னைசெய்து, அதன்பின்னர் முனிவராகிய தேவரீர இங்கெழுந்தருளித் து முற்றியில் யாங்குள்ளென்பத பெருக்கவத்தினுலென்று சொல்லுவேனா! என்றார் என்பதாம்.

தன்புகார் வணிர்தமடிகில் மருங்குவந்து என்று கூட்டி

நாயனார் உள்ளத்தில் நிலவெற்றுகின்ற இன்றம் அடிபவர்களைக்காணும் இன்பமே யன்றி வேறு பேரின் இல்லை என்பார் “நின்றதோரின்பம்” என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், நாயனாது உள்ளத்தில் அடியவரென நினைந்துள்ள தென்றம், அவ்வன்பால் அதிகரித்தபத்தியுடையவரென்றும், அப்பத்தி மிகுதியினால் ஒருகணமேனும் அடியரைக்காணாதிருப்பாராயின் கன்பமுடையார்ப் வருந்துவரென்றும், காணப்பெற்றால் யாம் காணப்பெற்றோமே என்று காணுந்தோறும் எதிர்தென்று ஆசை சீர அவரடிகளிற் கொருந்தவணங்கி, இன்பமமமாகிய ஆசையுடையவராய் காயத்தாற் செய்யுமதகும்பணியைச் செய்யக்கருதி அவர்களைச் சிவனெனவே பூஜனைசெய்வ ரென்றும், இங்கனமான மலேமூலப்பூஜை செய்துபெற்றது யாங்கு முற்பிறவி களிற் செய்துவந்த பூஜையின் பயனென்றும் என்னும் சைவசித்தாந்த நெறியினை யுடைய சிவஞானச்செல்வரென்றுங் கூறப்பட்டன.

(இ)

நாயனார்க்கு சர்மதி வினாநீ.

என்று கூறிய இயற்பகையார்முன் எய்தி நின்றஅக் கைதவ மதையேநர் கொன்றை வார்சடையாரடியார்கள் குறித்துவேண்டின குணமெனக்கொண்டே நுன்று நீரெதிர்ப்புதுவந் தளிக்கும் உண்மை கேட்டுநாம் பாலொன்று வேண்டி இன்றுநான் இங்கு வந்தனன் அதனுக்கிசைய லாமெனில் இயம்பலாம் என்றார்

(அ - கூ.) முனிவர் இங்கெழுந்தருளியது, முந்தையெம்பெருந்தவத்தினுயலானவனா ன்றுசொல்லிய இயற்பகையானார்முன் எழுந்தருளியவத்தின்று படிந்தருளுக

முடைய மறையவர், (சாயனாரோக்கி) கொன்றைமாலையணிந்த நீண்டசடையினை யுடைய சிலபெருமான் அடியார்கள், தங்கள் தங்கள் உள்ளத்தில் குறிப்பிட்டு வேண்டும் பொருள்கள் குணமற்றனவாயினும் அவைகளைக் குணமுள்ளனவென்றே உம்முடைய உள்ளத்திற்கொண்டு, ஒன்றேனும் அவரெதிரில் மறுக்காமல்நீர்மகிழ்ந்து கொடுக்கின்ற உண்மைநெறியைக் கேள்விபட்டு, உம்மிடத்தில் நான் ஒன்றைவிரும்பி உமதுவிட்டிற் கு இன்றுவந்தேன், நான் விரும்பி வந்த அந்தப்பொருளைநீர்கொடுத்தற்கு உடன்படுவதாக இருந்தால் அதனைநான் சொல்வதற்குக்கூடும் என்றருளிச்செய்தனர் என்பதாம்.

பொய் களவு வஞ்சனை குது என்னும் படிற்றொழுக்கமற்ற தாயநாயனார்பால் தாய வெண்ணீற்று மேனியடைய ருதலேயன்றி படிற்றொழுக்கமும் தோன்றவந்தனாகை வின “கைதவமறையோர்” என்றார். வேதகடையோல் அறநூல்களுட் கூறப்படுவதல்லாமல் வேண்டுவார்வேண்டும் பொருளைத் தாமாகவேனும், அன்றி அவராலேனும், அறிந்து, மறுக்காது செய்யுந்தன்மைத்தாகிய ஒப்புரவறிதலை அறிந்தவர் நீர் என்பார் “அடியார்கள் குறித்து வேண்டிய குணமெனக்கொண்டே, ஒன்று நீர் மறுது எதிர் உவந்து அளிக்கும் உண்மைகேட்டி நும்பால்வந்தன்ன” என்றார்.

எனவே, இன்ன இன்னபொருள் கொடுக்கத்தக்கது என்று வேதமுறைப்படி அறநூல்களுள் கூறப்பட்ட பொருள்களைக்கொடுப்பதே மல்லாமல், உயர்ந்த நடையினை யுடையவராகிய தகுதியுள்ள (அடியார்கள்) விரும்பும் பொருள்களைத் தாமேயறிந்தும் தாமேஅறிவதற் கமையாதனவற்றை அவர் அறிவிக்க அறிந்தும், தாம் முயற்சிசெய்து சம்பாதித்த பொருள் முழுதும் உதவிபுகிவராவே, அவரே ஒப்புரவு அறிந்தவராகலான், அவ்வொப்புரவின் இலக்கணங்களைமெல்லாம் நீர் உண்மையாகவுடையவராய் அடியார்கள் குறித்து வேண்டியவனவற்றை மறுக்காமல் அகமகிழ்ந்துகொடுக்கும் உண்மையையேக்கேட்டி நானென்றுவேண்டி உமதிடம் வந்தேனென்பதாம்.

ஒப்புரவின் இலக்கணங்களாவன:— “உளின்கண் வாழ்வார் தண்ணீருண்ணும் குளம் நீர்நிறைந்தார்போலும்” “யாவர்க்கும் பயன்படும் மரம் ஊர் நடுவே பழுத்தார்போலும்” “எல்லாவற்றையும் நோய்களுக்கு மருந்தாகித்தபபாது உதவியாரும் மாத்தையோலும்” என்ற கூற. பரிசுவனாம். இவற்றைத் திருக்குறள் ஒப்புரவறிதலென்னும் அதிகாரத்திற் காண்க.

இதனால், இங்ஙனமான ஒப்புரவு அறிந்தவர் அறநூல்களுள் கொடுக்கும் பொருள்களாகக் கூறப்படாதனவற்றை, உயர்ந்தோர் கொடுக்கும் பொருள்களாகக்கேட்பாராயின், அதனைக்குற்ற மாகக்கொள்ளாது குணமாகவேகொண்டு, ஒப்புரவறிதலென்னும் நீதியுள் வைத்துக் கொடுக்கும்பொருள்களாகவே மகிழ்ந்து, மறுக்காமலும், ஒளிச்சாமலும் எதிர்த்துகொடுப்பாரகலான் அநீதியறிந்து கொடுப்போர் நீரென்றும், அறநூல்களுள் கூறப்பட்டதைக்கொடுத்தல் அறமேயன்றிக் கூறப்படாததைக்கொடுத்தல் அறமாகாதென்றெண்ணி, ஒப்புரவறிதலென்னும் அறத்தைக்கைவிட்டு, அதனோடு உயர்ந்தோர் வேண்டுகோளையே ஒழுக்கமாகக்கருதுகதையும் ஒழித்து, அவர்களையும் கைக்கொள்ளாது விடுவர். நீர் அவர்கள்போலன்றி, தாயநீர்பொன்மேனியில் விளங்கும் உயர்ந்தோர்கள், அற நூலுட்கூறப்பட்ட குணமுடையபொருளையாயினும், கூறப்படாத குற்றமுடையபொருளையாயினும், விரும்பிக்கேட்பாராயின் அதனையே கொடுக்கும் பொருளாகத் துணிந்துகொடுத்து அவர்களைக்கைக்கொள்ளும் அரியசெயலுடைய நீரென்றும் இங்ஙனம் யான் கூறிவந்த ஒப்புரவறிதலையுடைய நீர் அறநூல்களுட் கூறப்படாததைக் குணமாகக்கொண்டு இதுகாறும் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. அங்ஙனம் செய்யாதொழிவின் நீர்மெண்ட ஒப்புரவிற்குக் குறையுளதாமாகவின், அக்குறையொழித்தற்கு இதுவே சமயமாகவும், குற்றமுடையதைக் கேட்க யானே உரியனாகவும் உமதுள்ளத்தில் நிச்சயித்து அதனைச்செய்ய இப்பொழுது இசைவீரானல் சொல்லீராக, சொல்லீரேல் நானும் துணிந்துசொல்லலா மென்றும் உணர்த்தியவாரும்.

இத்திருப்பாகரத்தான், நாயனார் அப்பாவறிதலை அறிந்தவரென்றும், அறிந்தபடியே அவ்வரியசெயலைச் செய்தற்குரியார் என்றும், இவ்வுண்மையை உலகினரறியுமாறு இறைவன் திருவுளத்தெண்ணி தூயநீர்பொன்மேனியில் விளங்கத் தூர்த்த வேடமுந் தோன்ற வேதியராய் வந்தாரென்றும், வந்து தமது வேண்டுகோளுக்கு அவரது உடன் பாட்டைக் கேட்டனரென்றும் கூறப்பட்டன

(ஈ)

மறையவர் மாதினைக்கேட்டல்.

என்ன அவ்வுரை கேட்டியுந் பலகயரர் யாது மொன்றும் என் பக்கலுண்டாகில், அன்ன தெம்பிரான் அடியவ ருடைமையுடைய தில்லைநீர் அருள்செயும் என்ன, மன்னு காதலுன் மனைவியை வெண்டி வந்த திங்கென அங்கனார் எதிரே, சொன்ன போது ம முன்னையின் மகிழ்ந்து தூய தொண்டனார் தொழுதுரை செய்தார்.

(எ-து.) (முன்றுவேண்டி நடந்த தனது, அச்சுறுகு இலகையலாம் எனில் இயம்பலாம்) என்று சொல்லிய அந்த டாதுதாயுடைய நுயற்பலகையனார் கேட்டு, (ஐயமே! நீர் என்னிடத்தில் கேட்க விரும்பிய பொருள்) என்னிடத்தில் உள்ளதாயிருக்க வேண்டும், அங்கனம் இருக்குமானால், அது உடனடியாக சிறப்புடைத்தாயிருப்பினும், அதபோலும் எனக்கு வேறென்றில்லையென்று, அப்பொருள் எமது பெருமானாகிய சிவபிரானது அடிமயங்கு உடைபை மேயாரும்; என்னுடையதல்ல; இச்சொல்லில் சந்தேகமில்லை. (ஆகையினால் சீயாதொன்றை விரும்பினீரோ அதனைச் சொல்லும்) என்று கேட்க, (மறையவர் என் உமமிடத்திற்கு வந்தது, உமது ஆசை நிலைபெற்றிருத்தற்குரிய மனைவியை எனக்குண்டாயிருக்கும் ஆசைதீர்த்துக் கொள்ளுதற்கு நீர் கொடுக்கவேண்டியென்று விரும்பியந்ததாகும என்று அங்கனனாகிய இறைவன், அவர் மனைவியைக்கேட்டன. அங்கனம் கேட்கப்படாததைக் கேட்டபோது அவர் மறையவரைக்கண்டதாலதது உண்டாகிய பதின்ச்சியிலும் மிக மகிழ்ச்சியடைந்து வணங்கிச் சொல்லுவாயினா என்பதாம்.

அடியவர்கள் தம்மிடத்துக்கு வருவதை உபதாஷம, அவர்கள் வேண்டியவற்றைத் தாம் கொடுக்கதைச் சிறிதாடம் அன்னுந் சிலமுந் உடனடி அடிரித்து, அடியவர்கள் வேண்டியபொருளைச் சொல்லுவதாயிற்று “உடனடியாக எனில் இயம்பலாம்” என்னும் சொல்லை அதுதான் சொல்லிய தில்லை நாயனார், அன்ன அச்சொல் அவர்க்கு, அதிசயத்தை விளைவித்ததென்றும் தானது “என் அவ்வுரை கேட்டு” என்றார்.

உயர்த்தப்பொருள் ஒன்றே யுருப்பினுந் பலவிருப்பினுந் அவையான் அனுபவித்தற்கென்றும், உயர்த்தப்பொருள்கள் அல்லாதன அடியவர்க்கென்றும் வைத்திருப்பேனாயின் முன் எனது இலகையுடையது, பன் சொல்லவேண்டும், யானோ உயர்த்தப்பொருளாயினும், அத்தவ்வுதனையிலும், அவைபெல்லாம் அனுபவித்தற்குரியார் அடியவர்களே என்று வைத்திருப்பவனே யானறி, எனக்கென்று ஒருபொருளும் வைத்திருப்பவனன்று, இது உண்மை என்பது தோன்ற “யாதும் ஒன்று என்பக்கல் உண்டாகில் அன்னது எம்பிரான் அடியவருடைமை ஐயமில்லை” என்றார்.

தூயநீர்ப் பொன்மேனியில் விளங்க, தூர்த்தவேடமுந்தோன்ற வேதியராய் வந்த தேவாரிடத்தில், தூயநீர்பொன்மேனியைப்போற்றாது, தூர்த்தவேடத்தைக் கருதியிருப்பேனாயின் நீர் என்பால் ஐயங்கொண்டு என்னிகைவுபெற்றுச் சொல்ல எண்ணி வந்ததைச் சொல்லவேண்டும். தூர்த்தவேடத்தைக் கருதாது, தூயநீர்பொன்மேனியையே கருதுகின்றேனாகவின் நீர் ஐயமுறாது எதினை வேண்டிவந்ததோ அதனையே யான் உய்யுமாறு விரைந்து சொல்லவேண்டும் என்னும் குறிப்புத்தோன்ற “நீர் அருள் செய்யும் என்ன” என்றார்.

தூர்த்தவேடத்தைக் கருதுவதொழிந்து, தூயநீற்றைக் கருதுவதாகிய நாயனாது மனத்தாய்மையும், அதற்கிணங்கக் கூறிய இழுக்குப்படாத சொல்லையும், அவர்பால் நிலைநாட்டும்பொருட்டு அவரது நிலையை அப்பொழுதுதான் கருதிச்சொல்லத் துணிந்தவர் போலுங் கருதிச்சொல்லத் தொடங்கினவென்க.

அப்பொழுது கருதியாவது, இயற்பகைபார். “தூயநீற்றைப் பொன்மேனிக்குப்பகையாகிய தூர்த்தவேடத்தையும், தூர்த்தவேடத்திற்கு உபயோகிய தூயநீற்றுமேனியையும், ஒருங்கே யுடையோமாய் வந்த நம்மாக்கண் போல, இவ்வடிபவர் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட வேடமுடையவராய் வந்தாடுவர் யாவொன்று எண்ணவேண்டியதாயிருக்க, அதனையெண்ணல் தூர்த்தவேட பாசநீர்மலைத் தரிப்பதற்குக் கொள்ளும் நிகரிககோலமெனவும், தூயநீற்றைமலையம் தரிப்பதற்குத் கொள்ளும் அனுக்கிரககோலமெனவும், அவ்விரண்டினால்கூட்டுந் தரியார் இவைவென்குறி எகனாகிநிற்கும் அடியவரெனவும், அவ்வடியவருந் தரிப்பாருடையகோலமும் ஒருங்கேயுடையராய் வரும் அடியவர் அரியரினும் அரிபொருளும், பாசநீர் உண்டாளுரிடத்து அடியவர் தூயநீற்று மேனியராய் சிவப்பிதழிற் வருவமெனப், பாசமுடையாரிடத்துத் தூர்த்தவேடத்தாராய் பாசப்பொருளை பரிசு வருவமெனப், பாசநீரகமும் சிவப்பேறும் ஒருங்கே நிகழவேண்டியவரிடத்துத் தூயநீற்று மேனியராய் தூர்த்தவேடமும் உடையவராய் வருவமெனவும், இவ்வாறு அப்பேடத்தரிநீர் சிறப்பாடி, இவர்கட்குப்பாசநீர்க்கத்தையும் சிவப்பேற்றையும் ஒருங்கே செருகுநான்கு வந்தார்போலுமென்று ஆரக்காதல் கொண்டு “யாதும் ஒன்றும்” (நீர் வேண்டியபொருள் எப்படிப்பட்ட பொருளாயினும்) “என்பக்கல் உண்டாகில்” (என்னிடத்திலிருந்துமாயிடு) அவ்வரியபொருள் எமதிறை வனுடைய அடியார்களுக்கு உரியமையுள்ள பொருளென்று அவைகளைப் பாதகாத்து வைத்திருக்கும் அடிமையாளாகலின், அடிபராகிய உம்முடைய பொருளை நீர் கேட்பதற்குச் சந்தேகமேன், ஆகலான் இப் பொழுது என்னிடத்திலுள்ள பொருளில் எதுவேண்டும் சொல்லுமென்று கேட்டனர் என்று சிவனாகிய அடியார் திருவுளத்தெண்ணித் துணிந்தவராய் “உன்னுகாதல் உன்மனைவியை பவேண்டி வந்தது இங்கு” என்றார்.

“ஒன்றுவேண்டி தும்பால்வந்தேன்” என்றும், “இசையலாம் எனில் இயம்பலாம்” என்றும், அஞ்சுதலுண்டடர் போன்ற பறைபொருளாகச் சொன்னவெதியர், “யாதுமொன்றும் என்பக்கலுண்டாகில், அன்னது எம்பிரான் அடிவருடைமை ஐயம் இல்லையே நீர் அருள்செய்யும்” என்றசொல்லிய மத்திரத்தில் மிக்கவிரைவுடன் வெளிப்படையாக அஞ்சாது கூறினாராலான் “அஞ்சுந் எரிச்சொன்னபோதிலும்” என்றார்.

எனவே, “யாதும் ஒன்றும்” என்றற்றொருட்கத்தையாய் நாயனாகூறிய அச்சொற்கள் “நாம் அனைஇப்படியிலவாய் செம்பொருள் எண்டார்வாய்ச்சொல்” அத்தாவது, அன்போடுகலந்த வஞ்சனையிலவாயிருக்கின்ற அறத்தினை உணர்ந்தார் வாயிற்சொற்கள் ஆகலான் அவ்வினியமொழிகளைக் கேட்டவுடன் வெதியர், இச்சொற்கள் “சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல், அத்தாவது, —தாம் நாயனாரைக்கேட்கக்கருதிய அப்பொருள் அவருக்கு நோய்செய்யாது, இன்பத்தையே செய்வது என்னும்பொருளை ஐயமறவெளிப்படுத்திய சொல் எனக்கருதி உன்மனையிப்பெண்ணுமிவந்தது என அஞ்சாது கூறினார் என்க.

வெதியர் மொழிந்ததைக்கேட்ட நாயனார், இவ்வெதியர், “தோதவனுடைய தெளிவுக்குன்பத்தருதலைப்போல், தெளிந்தவன்கண் ஐயறவுகொள்ளலும் தீராவிடம்பைதரும்” என்றும் “பொய்யாமொழிபோல் ஐயமில்லையென்று ஐயம் ஒழிவதற்கு நாம் கூறிய அம் மொழியினும் இவ்வையர் ஐயமுடையாராய் தமதுள்ளக்கருத்தை வெளிப்படக் கூறாரா

திருக்குறள் ௧௦, அ—ம் இனியவை கூறல். † திருக்குறள் ௫௧, அ—ம், தெரிந்து தெளிதல். “தோன்தெளிவும் தெளிந்தான்கண் ஐயறவும், தீராவிடம்பை தரும்.”

யின் அது நமக்குத்தீராத துன்பந்தருமாகலான் அத்துன்பத்துக்கிடஞ்செய்யாது, நமக்கு இன்பத்தையே தர, நாம் வேண்டிக்கொண்டபடி நம்பக்கல் உள்ளபொருளையே கேட்டனராகலான், “இவரினுஞ் சிறந்தார் யாவரென்று” உள்ளங்களிசூர்ந்த “அடியார்கள் குறித்து வேண்டுவன குணமென்கொண்டே, உண்மைகேட்டுவந்தனன்” என்றுசொல்லிய அப்போதுண்டாகிய மகிழ்ச்சியினும் அதிகமான சந்தோஷத்தை யடைந்தனராகலான், “முன்னையின் மகிழ்ச்சி” என்றார்.

அடியரல்லாதாரிடத்து குணத்தைக்கண்டால் அதனைக்குணமாகக் கொள்ளாதொழிதலும், அடியராளுரிடத்து குற்றத்தைக் கண்டால் அதனைக் குற்றமாகக் கொள்ளாதொழிதலுமே தூய்மை. எனவே, அடியரல்லாரிடத்துக் காணப்படும் குணம் இறைவனுக்குவேண்டிய அன்பை விளைவிப்பதில்லை, அடியரிடத்துக் காணப்படும் குற்றம் அராளுக்குவேண்டிய அன்பைக்கெட்ப்பதில்லை ஆகலான் அது தூய்மையாயிற்று. ஆகவே, நாயனார் வேதியர் தூர்த்தவேடத்தோடு வந்தகாலத்திலும், மகிழ்ந்து, பின்னர் குற்றம் விளைவிப்பதைக் கேட்டகாலத்திலும் மகிழ்ந்தனர் ஆகலான், “தூய்தொண்டனார்” என்றார்.

அடியாரிடத்துக் குற்றத்தைக்கண்டு குணமாகக்கொள்ளலால் வருந்தியனை அன்ற அவரால் அடையப்பட்டனராகலான், “தொழுதரைசெய்வார்” என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், நாயனார் தமக்கு, தானாகிய எல்லாப்பொருளையும் அடியவருடையதாக எண்ணியதிலும், அதுபோல் அடியவர்களுக்குக் கொடுப்பதிலும், மிக மகிழ்ச்சியுடையவரென்றும், அதில் ஐயமில்லை என்ற யாவரும் அறிந்தய்ய நாயனாருக்கு நாயகனாகிய இறைவன் அவரது நாடகிகைக் கேட்டனரென்றும் கூறப்பட்டன (௭,

மறையவரிடங்கூறியதை மனைவியிடங்கூறல்.

இது எனக்குமுன் புள்ளதே வேண்டி எம்பிரான் தந்த பேறெனக்கென்னை, கதுமெனச் சென்று தம்மனை வாழ்க்கைக்கற்றின் மேம்படுகாதவி யாரை, விதிபணக்குல மடந்தையின் றுனையிம் மெய்த்த வர்க்கு நான் கொடுத்தனன் என்ன, மதும லர்க்குமுல் மனைவியார் சலங்கி மனந்தெளிந்ததின் மற்றிது மொழிவார்.

(௭-ஊ.) (வந்தவேதியர், உன் மனைவியை வேண்டிவந்தது என்று சொல்லிய போது) இவர் கேட்டதாகிய இப்பொருள் எனக்கு முன்னமே உள்ளதாயிருக்கின்ற பொருளல்லவா அதனைத்தானே இவ்வேதியரும் விரும்பினார். (இப்படி என்னிடத்தின் பொருளையே இவர் இச்சிக்கும். டியாகச் செய்தது) எமது பொருளாகிய இறைவன் எனக்குக் கொடுத்த சாகசுமல்லவா? என்று சொல்லி (உடனே அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி) சீக்கிரமாக வுள்ளேசென்ற, தமது இல்லறவாழ்க்கைக்கு உரியவராய்மைந்துள்ள கற்பிற்சிறந்த மனைவியாரை (கோக்கி) நான் வேதவிதிப்படியே கவியாணஞ்செய்துகொண்ட கற்குலத்திற்பிறந்த பெண்ணல்லவா? உன்னை இன்றைக்கு இந்த மெய்த்தவராகிய வேதியர்க்கு நான் கொடுத்துவிட்டேன் என்றுசொல்ல, தேன்பொருந்திய மலரணிந்த கூந்தலையுடைய அவர் மனைவியார்கேட்டு மனங்கலங்கிப் பின்னர் தெளிவடைந்தவராய், இதனைச் சொல்லுவாராயினார் என்பதாம்.

வேதியரே! எப்பொருளாகிய இறைவனிடத்து யான் நாடோறும் வேண்டும்பாக்கியம் ஒன்றுளது, அஃது உனது அடியார்கள் வேண்டியபொருள் எதுஎதுவோ அவையெல்லாம்-என்னிடத்தில் இருத்தல்வேண்டும்; அவர்களால் விரும்பப்படாத பொருள் ஒன்றேனும் வேண்டாம் என்பதேயாம், அப்பாக்கியத்தை என்கிறைவன் இன்று தேவரீரால் கொடுக்கப்பெற்றனன். எவ்வாறென்றால் என்னிடத்தில் இல்லாத பொருளைத் தேவரீரைக் கேட்கச்செய்யாது என்னிடத்தில் முன்னமே அமைந்துள்ள பொருளையே கேட்கச்செய்தேயாம் என்பார். “இது எனக்குமுன்பு உள்ளதேவேண்டி, எம்பிரான் தந்தபேறு எனக்கென்னு” என்றார்.

தாம் எண்ணிய பாக்கியத்தை மாறுபடாது, எண்ணியபடியே பெற்றபொருமகிழ்ச்சியினால் அப்பாக்கியத்தைப்பார்க்க அதிசிக்கிரமாகச்சென்றனர் என்பார் “கதுமெனச் சென்றார்”-என்றார். “பெண்ணிற்பெருந்தக்க யாவுளகற்பென்னுந், தின்மையுண்டாகப் பெறின” என்று தெய்வதுறக்கூறியபாக்கியம் எதுவோ, அந்தகிடைத்தற்கரியபாக்கியத்தை விரைந்துசென்றுகண்டனரென்பார் “தம்மனைவாழ்க்கைக்கற்பின் மேம்புகோதலியானை” என்றார். அடியார்களுக்கு இல்லையென்றது கொடுத்தற்குப் பதமறிதியாயுள்ள தமது மனையாட்டியையேநோக்கி, வேதமுறைப்படி என்னேடிருக்கவந்த குலப்பெண்ணல்லவா நீன்பார் “விதிமுண்குலமடந்தை” என்றார். நீ என்னேடிருக்கவந்த அன்றுமுதலாக உன்னை நான் பாக்கியமாகப் பெற்றமன்னதற்குப்பாய் இன்றுதான் கண்டேன் என்பார் “இன்று” என்றார்.

அது என்னை என்பையேல், அடியார்க்கு இல்லையே என்றது தவத்தை மெய்மையாக்கவந்த இவ்வேதியருக்கு உன்னை அவர்வேண்டியபடியே கொடுத்தனன். நீ இல்லையாயின் “பெண்ணிற்பெருந்தக்க யாவுள” என்னும் தெய்வச்சொல்லும் பொய்த்து, உன்னைப்பாக்கியமாகப்பெற்றதற்கு நான்பெறவேண்டியபயனும் பொய்த்து, நல்ல குலத்திற்பிறந்தநான் இவன் என்னும் எவ்வம் (இல்லையென்று சொல்லுகின்றதற்கு)த்துக்கும் ஆளாய், “மேல் உலகம் இல்லெனினும்” (உயர்ந்த கடையினை யுடையாராகிய அடியார்க்கு) “சுதலேனன்று” என்றுகூறிய நன்மையையும் இழந்தவனாவல்லவா? அங்ஙனம் ஆகாவண்ணம் நான்பெற்ற பாக்கியமாகிய உன்னை இவ்வேதியருக்குக்கொடுத்து இல்லையே என்றது தவத்தையும் பெற்றேன். அத்தவத்தாற்பெறத்தரும் பயனும் பெற்றேன். எனது குலத்திக்கு வரும்புற்றமும் ஒழித்தேன். சுதலாகிய நன்மையும்பெற்றேன் இவையனைத்தும் காண்க எளிமையாய்ப்பெற உன்னைக்கொடுத்தனன் என்பார் “உனை இம்மெய்த்தவர்க்கு நான்கொடுத்தனன் என்ன” என்றார்.

இவையெல்லாங்கேட்ட அவர்மனைவியார், நமதுநாயகராகிய இவர்-பெறவேண்டிய பேறுகளுக்கெல்லாம் துணையாகவோ ஆளாகவோ விற்கவோ நாம் இருப்பதே நாம் பெறும்பேறுக அன்றே எண்ணி ஆட்பட்டிருக்க இவ்வேதியருக்கு இன்றுதைத்தேனென்று கூறினார். முன்வேதியரிடத்து “யாகும் ஒன்று என்பக்கல் உண்டாகில் அன்னது எம்பிரான் அடியவருடைமை ஐயமில்லை” என்றார். இவ்விருசொல்லையும் ஆராய்மிடத்து, நாமொழிந்தவனையெல்லாம் அடியவருடைமையாக முன்னமேவைத்தனரென்றும், இன்று அவ்வேதியர் கேட்டபடியினால் அதுகோக்கி நம்மை இன்றுதான் அடியவருடைமையாக்கினரென்றும் தெரியவருகின்றன. முன்னமே நம்மை அடியவருடைமையாக எண்ணாததற்கு நம்மாலிருந்ததற்கும் யாதோ என்று சிறிது கவலைகூர்ந்தனர் என்பார் “மதுமலர்க்குழல் மனைவியார்கலங்கி” என்றார்.

இதுகாறும் இவரால் குற்றம் பாராட்டியிருந்த நம்மை, இன்று இம்மெய்த்தவர் நம்மை விரும்பினும் தேவரீர் விரும்பியபொருள் குற்றமுடைய பொருள் அது உமக்கு ஆக வெனக்கூறி நம்மைவிலக்காது, கேட்ட அவ்வேதியரது வேண்டுகோளையும், இல்லை பென்றது தமது தவத்தையுமே பெரிதாகஎண்ணி நமது குற்றத்தை அக்கணமேமறந்து இன்று நம்மை அவருக்குக்கொடுக்கத் துணிந்தனரே இது நாம்செய்த அழிவிலாப்பாக்கியமென்பார் “மனத்தெளிந்த” என்றார்.

உன்னைநான் கொடுத்தனன் என்றுதுணிந்து சொல்லிய நமது கணவனார், சொல்லத்துணிந்ததுபோல் அவர்பால் நம்மை ஒப்புவிக்கத்துணியாதது, நாம் சிறிது கலங்கிய கலக்கத்தைக் கண்டுபோலும் என்று எண்ணி, அக்கலக்கம் அவருக்கு அகலுமாறு, சொல்லத்துணிந்ததுபோலும் என்னைக் கொடுக்கத்துணியாதாரணம் என்னையென்று அவதுணிவந்தகானசொல்லப்பின் சொன்னாரென்பார் “பின்மற்றிதுமொழிவார்” என்றார்.

அறிவற்ற தாலாப்பொருளாகிய பொன்மணி முதலியவற்றைச் சுதந்தரமாகக் கொடுக்கக்கூடுமெயன்றி, அறிவுடைய சங்கமப்பொருளை அதுபோலக் கொடுத்தற்கு

யாவரானும் இவையா, அங்ஙனமிருக்கத் தாவரப்பொருள்போல் மனைபாட்டியைத்தானே கத்தரமாகக்கொடுக்கத் துணிந்ததற்குக்காரணம், சொற்றிறம்பாமையாகிய கற்பே மேன்மையான கற்பென்னும் கற்பின் திறமுடையவர் அவர்மனைவியார் என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற “கற்பின் மேம்படுகாதவியார்” எனவும், தாயரீற்று மேனியோடு தூர்த்தவேட முங்கொண்டவந்த இச்சிறந்தஅடியார்க்கு, விதியாகக்கொண்ட சத்பாத்திரமாகிய உன்னை நான்கொடுத்தல் இல்லையெனனாத எனகுதவத்திற்கு சிறந்ததென் மெண்ணிக்கொடுத்தன் என்பதுதோன்ற “வினாபுணக்குலமடங்கை உனைநான் கொடுத்தன்” எனவும் பொருள்கொள்க.

இத்திருப்பாசரத்தான், அடியார்களுக்கு வேண்டும்பொருளை உடைத்தாயிருக்கப் பெறுதலே டாக்கியமுடைமை என்றும், அநாககியத்தை முற்றுப்பெறுதற்குப் பெருநுணை மனைபாட்டி என்றும் கூறுபட்டன (அ)

மனைவியார் மாதவர்பால் நிற்பல்.

இன்று நீரென்னை அருள்செய்த திதுவேல் என்னுயிர்க்கொரு நாதனீர் உரைத்த, தொன்றை நான்செயும் அததனை அல்லால் உரிமை வேறுளதோ எனக்கென்று, தந்த னிப்பெரும் கணவரை வணங்கத் தாழ்ந்து தொண்டனார் தாம் எதிர் வணங்கச், சென்றுமாதவன் சேவடி பணிந்து திகைத்துநின்றனன் திருவினும் பெரியான்.

(௭ - து.) எனது ஆத்பாவுக்கு ஒப்பற்ற நாதனுள்ளவனே, இன்றைக்கு அடிமையாகிய என்னேனோகி அருள்செய்தது இத்தன்மைததா யிருக்குமானால், நீர் கட்டளை யிட்டதொன்றை அடியேன் செய்வதேயல்லாமல், எனக்கென்று செய்யத்தரும் காரியம் வேறென்றுளதோ என்று, தனது ஒப்பற்ற நாயகரை வணங்கினர். (அவர் வணங்கிய போது, நாடனார் வேதியார்க்குரிமையாக்கிய அவரைத் தண்டாகாரமாக வீழ்த்து வணங்கி நின்றனர். (அவர்வணங்கி நிற்பவே) இலகருமியினும் சிறந்த அழகினையுடைய அவ்வம்மையார், (தம்மை யாளவிரும்பிய) நாதவராகிய அடியவரிடத்துத் தாமேசென்று அவர் திருவடினைவணங்கி, திகைப்பற்று நின்றனர் என்பதாம்.

என்னுயிர்க்கு ஒருநாத இன்று நீர் என்னை அருள்செய்தது இதுவேல் எனவும், திருவினும் பெரியான் சென்று மாதவன் சேவடிபணிந்து எனவும் கொண்டு கூட்டுக.

உடம்பால் அடையப்படும் சிறப்பினானுபவத்திற்கு நாயனார் நாயகராயிருந்ததே யல்லாமல் உயிரான் அடையப்படும் பேரின்பானு பவத்திற்குரிய நாயகனையும் காட்டத் தாமே நாயகராக இருந்தனரென்பது தோன்ற ‘என்னுயிர்க்கொருநாத’ என்றார். நீர்-நினைக்கும் செயலுக்குரிய கர்த்தாவாயிருப்பவர். நான் அச்செயல்வழிமாறாது நடத்தற்குரிய அடியாளாயிருப்பவன். இவ்வடிமைத்தன்மை உமக்கு ஆட்பட்ட அன்றுமுதல் உடைய வன். ஆகவே, இன்று என்னை இவ்வேதியருக்கு ஆட்படுத்தவதாகிய இதுவே அடியாருக்குச் செய்யத்தரும் அருளாயிருக்குமாயின், அவ்வருட்பணியை அகமகிழ்ந்தீர் அவ்வழி மாறாதொழுகும் அந்த நன்னெறியொன்றே நான்கடமையாகச்செய்யும் செயலாகக்கொண்டிருப்பதல்லாமல் எனது உரிமையாகிய கற்புநிலைக்கு வேறொருசெயல் உனதென்பது உண்டோ, இல்லை இது பெயர் மொழியன்று. வாய்மை மொழியேயாம் என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற “நீர் இன்று என்னை அருள் செய்து (உரைத்தது) இதுவேல், (அவ்)வொன்றை நான் செய்யும் அவ்வளவேயல்லால், எனக்கு உளதோ வேறு உரிமை என்று தன் தனிப்பெருங்கணவரை வணங்க” என்றார்

நம்மை வணங்கிய இவரோ - இலக்குமியினும் பெரியார். இவரைக் காதுல்கொண்டு வந்த வேதியரோ-பெரியரினும் பெரியார். அப்பெரியாருக்கு நம்மைவணங்கிய இவரை இனிநிலைகொண்டுபோய்க் கொடுப்பதாக இருப்பின் இவருடைய வணக்கத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளலாம் அவ்வனயின்றே “நான்-இன்று இம்மெய்த்தவர்க்கு உன்னைக்கொடுத்

கணன்" என்றோம். எனவே, கொடுத்துவிட்டு உன்னைக்கொடுத்தேன் என்றுசொன்னோமேயன்றி, இனி உன்னைக் கொடுக்கப்போகின்றேன் என்றுசொன்னதில்லையே, அதனை இவர்போசித்து வணக்கினவரல்லர். கொடுத்தேன் என்றபோது இவர் அவாடிமையாயினார். அவாடிமையாயினாருக்கு நான் அடிமையாதல் முறையா? அவாடிமையாயினார் எனக்கு அடிமையாதல் முறையா? இதுமுறைமை அன்றே. அம்முறைமை அவ்வம்மையாருக்குத்தோன்ற "தொண்டனார் தாம் எதிர்தொழுது வணங்க" என்றார்.

அம்மையார் நாயகனாகிய நாயனார் தம்மை எதிர்வணங்கியமாத்திரத்தில் அவர்வணங்கிய எண்ணத்தை அக்கணமே அறிந்தவராய், வேதியர்பால் போவோமென்று நாயனாரிடத்திற்சொல்லாது, தாமே வேதியர்பாற்சென்று அவாடிக்காடப்பட்டு வணங்கி இல்லையே என்னுதநாயனாரது விரதத்தைப் பாதுகாத்திழைத்தேனாற் "சென்றுமாதவன் சேவடிபணிந்து" என்றார். வேதியர் தம்மை அன்புடன் பணிந்த அம்மையாரை நோக்காது நாயனாரையே நோக்கி இருப்ப, அதனை அம்மையாரநோக்கி, நம்மை நோக்கிவந்த இவ்வடியவர் உள்ளத்தில் நோக்கியபடியே அவர் நோக்கத்திற்கு நாம் எதிர்ப்பட்டும் நாம் எதிர்ப்படாமையோல் நாயனாரை நோக்குகின்றனரே நம்பால் என்ன குற்றங்கண்டனரோ! அக்குற்றம் புலப்படவில்லையே இதற்கு நாம் என்செய்யக் கடவோமென்று அறிவுகலங்கினாரென்பது தோன்ற "திருகத்தநின்றன்" என்றார்.

இலக்குமி தம்மைப் பெற்றார்க்கு பொருட்செல் தந்தக் கொடுக்க அறிவாளேயென்பறி, அன்புருவதற்சான் அருட்செல்வத்தைக்கொடுக்க அறியான். இவ்வம்மையாரோ தம்மைப்பெற்ற நாயனாருக்குப்பொருளாயும், அருளாயும், அன்பையும் கொடுத்தனராகவின் இவரது சிறப்புத்தோன்ற "திருவினும் பெரியான்" என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனார் தமது இல்லாருடைய மாண்பினால், இல்லையே என்னுத தமது விரதத்தைக் காத்துக்கொண்ட சிறப்புக்கூறப்பட்டது. (க)

நாதனாரைப் பணி வினாது.

மாதுதன்னைமுன் கொடுத்தமாதவர்தா மனமகிழ்ந்துபோ ருவகையின்மலர்ந்து யாது நானினிச் செய்பணி தானென்றிறைஞ்சி நின்றவர்தம்மெதிர நோக்கிச் சாதி வேதிய ராகிய தலைவர் தையல் தன்னையான் தனிக்கொடுப்போகக் காதன் மேவிய சுற்றமும் பதியும் சடர்க நீதுனை போதுக என்றார்.

(எ - து.) (வேதியர் தன்மனைவிடாரைக்கேட்டு) அம்மனைவியாரைத் (தான் கொடுத்தற்கு) முன்னேவைத்துள்ள பொருளாகக்கொடுத்த பெரிபதவசிலர், மனமகிழ்ச்சியடைந்து போணத்தத்திலால் முகமலர்ந்து, (சுவாமிகான்!) இனி அடியேன் செய்யத்தக்க பணியாதிருக்கின்றது (அதனைக் கட்டினாயிட்டருளல்வேண்டும்) என்றுவணங்கி அவர் எதிரே நின்றனர். (அங்ஙனம் நிற்கின்ற அவரை) தேவசாகியில் வேதியராகிய இறைவனார் பார்த்து, இங்குநிற்கின்ற பெண்ணை, (யான் எப்படி) தனியே அழைத்துக்கொண்டு போக முடியும், (ஏனெனில் இங்குள்ளவர் இவளிடத்தில்) ஆசையுடைய சுற்றத்தார்களாக இருக்கின்றனர், (ஊரும்) இவளுடைய ஊராகவிருக்கின்றது, (ஆகலான்) சுற்றத்தாரையும் ஊரையும் யான்கடத்து போமளவும் நீதுனையாக வரவேண்டும் என்று கூறினர் என்பதாம்.

தவத்தில் அவாவுள்ளவர்கள், பெண் பொன் மண் முதலியவைகளையும், பொறி புலன் கண்ணங்களையும் தவத்துக்குப் பகைப்பொருள்களென்றும், அவைகளை விலக்க வேண்டுமென்றும், வெல்லவேண்டுமென்றும் எண்ணி எண்ணி விலக்கவும் வெல்லவும் முயல்வார்போன்று விலக்குவதும், வெல்லுவதும், அவைகளைப்பழித்தும், புகைத்தும், தங்களை யிழித்தும் வெறுத்தும், அருள்வழியறியாது தற்போத வழிப்படுத்தி

தவத்தை வானாவிழக்கின்றனர். நாயனார் இறப்பில் (அழிவில்லாத) தவமாகிய சரியை யாதிகளில் அவாவுடையவராய்ப் பெண்முதலிய எல்லாப்பொருள்களும், பொறிமுதலிய தத்துவக்கூட்டங்களும், இறைவனால் படைக்கப்பட்டனவாய், அவனேவல் வழிநின்று செல்லுவனவாய் நிற்பனவென்றுணர்ந்து, தற்போதவழி யொழித்து அருள்வழியே சென்று, அவ்வழியில் எதிர்ப்படும் அருளாளராகிய இறைவனார் அடியவருருக்கொண்டு வந்து பெண்பொன் முதலியபொருள்களில் எதுகேட்கின்றனரோ அதனைக்கேட்பதற்கு முன்னமே அவர்பொருளென்று கொடுக்குந்தவமுடையார். எனவே, பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றவொட்டாது தடுக்கவல்ல இப்பொருள்கள், அப்பற்றற்றானால் பற்றும் பொருளாய் அவனால் பற்றப்படுமானால் எாம் அடனைப்பற்றுவதற்குத் தடைசெய்யும் பொருள் யாவுள் (எவையிருக்கின்றன) என்று மகிழ்ந்து முற்பட்டுக்கொடுக்கும் பெருந் தவமுடையவாய், அத் தவவிசேடத்தான் கொடுத்தபொருளைப்பற்றிய இறைவனைத் தான் பற்றும் பொருளாகப் பற்றிப் பேராணத்திப்பெருங்கடலில் உள்ளமகிழ்வார் என்பார் “மாது தன்னை முன்கொடுத்த மாதவர்தாம் மனமகிழ்ந்து பேருவகையின் மலர்ந்து” என்றார்.

நீ என்னைப் பற்றுவதற்குத்தத் பொருளெல்லாம் என்னைப் பற்றியிடுத்து என்னை உன்வசமாகி அவைகளும் உன்வசமாகவே நின்றன. இனி எனக்குப் பணி(செயல்) இல்லை. அஃதாவது எனதென்பற்றும் பொருளில்லை. அது இல்லையாகவே யான் என்று முனைத்துவருவதற்கான அகங்காரமும்இல்லை. ஆகவே இனி உம்மிடத்து ஏகனாகி நிற்பதல்லது - (யான் எனதென்னுஞ் செருக்கற்று நான் உமது அருளாகிய ஸ்ரீபாதத்தை அணைந்திருப்பதல்லாமல்) வேறில்லை. இங்ஙனம் ஏகனாக நிற்கப்பெற்ற யான் இனிச் செய்பணியுளதேல் அதனைக்கட்டி யிட்டருளவேண்டும் என்பார்—“நான் இனிச் செய்பணியாது என்று இறைஞ்சுகின்றனர்”, என்றார்.

அங்ஙனம் யான் எனதென்பது அற்றிருத்தலாகிய ஆன்மசுத்தியைப் பெற்றபின் னர், அங்ஙனம் ஏகனாகி நிற்பதே தடைசெய்யவல்ல உடற்சம்பந்தமாகிய பாசச்செயல் கள் வந்து தாக்குமாகலான் அவைகளை வெட்டிச் சாப்பதற்கான செயலைச் செய்ய அரு ணைத்துணையாகப் பற்றிக்கொண்டு போவாயாக. அதுவே யான் எனதென்பதற்குச் செய் யத்தரும்பணி என்பார்—“நின்றவர்தம் எதிர்நோக்கித் காதன்மேவிய சுற்றமும் பதியுங் கடக்க நீதுணைபோதுக என்றார்”—என்றார்.

இதனால், நாயனார், பசுபுண்ணியத்தைக்கடந்த பதிபுண்ணியத்தைச் செய்யவல்ல மா தவத்தினரென்றும், பதிபுண்ணிய முடையராயினராகலான் பசுபுண்ணிய முடையா ரால் விடுதற்கரிதான பாசபதாத்தங்களை மிக எளிமையாய்விட்டு ஆன்ம சுத்தியைப் பெற்று இறைவனோடு ஏகனாகி நிற்கப்பெற்றனரென்றும், அங்ஙனம் நிற்கப்பெற்றபின் னர் பாசக்ஷயம் பண்ணுவதிலும் மிகவன்மை யாளராயினரென்றும் அறியக்கிடக்கின்ற மைகாண்க.

ஆன்மாவாகிய பசுவும் அறிவுவடிவமே, பரமான்மாவாகிய பதியும் அறிவுவடிவமே அறிவுஎன்பதில் இரண்டும் ஒருசாதியாயினும் பரமான்மா அறிவிக்கும் சாதியும், ஆன்மா அறியும் சாதியும் ஆகலான், அறியுஞ்சாதியாகிய ஆன்மா, அறிவிக்கும் சாதியாகிய பர மான்மாவோடு ஏகனாகி நிற்பினும் ஆன்மா அறியுஞ்சாதியாகவே யிருப்பவன். பரமான்மா அறிவிக்கும் சாதியாகவே யிருக்கின்றவன் ஆதலின் “சாதிவேதியாகிய தலைவர்” என்றார். எனவே, அறிவிக்குந் தொழிலுடையவர் வேதியானவரும், ஏனையார் அவர் அறிவிக்க நின்றவர் எனவும் தருமதுலுட் கூறப்படுதல்காண்க. அதனால் அறிவிக்குந் தொழிலு யுடைய இறைவனை “வேதியர்சாதி” என்றாரென்க. நாயனாரது மனைவியார் - பாசத் தீர்த அடையாளப்பொருளாகவும், அவரைச்சேர்ந்த சுற்றத்தினரை பாசகாரியத்திற்கு

இத்தொடக்கத்தனவெல்லாம் சிவஞானபோதம் ௬ - ஆம் - ரும், (௧)ஆம் அதிகா ணம், (2) ஆம் அதிகாரணப்பொருளில் வைத்துக்காண்க.

இனி, நல்லசிவயோகத்தின் இயல்பை வருத்துக் கூறுவான் ரெடங்கினார். (எ)

அ. ஆதாரத்தாலே நிராதாரத்தே சென்று

மீதானத்தே செல்க உந்தீபற

விமலம் கிடமதென் றுந்தீபற.

(எ. து.) உ - ர் என்சொல்லியவாரோவேனின். உள்ளமுருகுதலைச் செய்யவல்ல நல்ல சிவயோகத்தைச்சொல்லிற்று.

(இ. வி.) ஆதாரயோகத்தினால் நிராதாரயோகத்திற்கென்று, மேலிடமாகிய திருவருள் நிலமாகிய சிதாகாசத்தில் போவாயாக (அவ்விடமே) மலரகிதனாகிய சிவபெருமானுக்கு இடம் என்க.

* துதியம்-ஆதாரயோகம். அல்தாவது, மூலாதாரம் சுவாதிவ்ந்தானம் மணிபூரகம் அனாகம் விசுத்தி ஆணை என் ற சொல்லப்பட்ட ஆறிடங்களிலும் விநாயகர் பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரா மஹிஸ்வரர் சதாசிவர் என்னுமூர்த்திகளை முறையே அவ்வவ்விடங் கட்டுரியவராகக் கற்பித்துக்கொண்டு தியானித்து, தியானித்த அம்மூர்த்திகளின் வழி யாகவே கருவிகரணச் சேட்டையெற்று அந்தத்தலிடங்களில் அந்தந்தமூர்த்திகளின் மயமாயிருத்தலாம்.

நிரதாயம்-நிராதாரயோகம். அல்தாவது, ஆதாரங்களில் ஆன்மபோதத்தால் கற்பிக்கப் பட்ட மூர்த்திவடிவங்களைப்போல் கற்பிக்கப்படாததாய், கற்பிக்கப்பட்ட அவ்வடிவங் களில் தியானிக்கப்பட்ட அச் சிதானுத்த ரூபமாய், அத் தியானங்கட்குரிய பயன்களைக் கொடுத்து, அவ்வடிவங்களுள் கடந்து, அடலாலாயநிற்கும் ஞானசொருபமாகிய அந்தப் பொருளுடன் ஆன்மப்பாதங்கலந்து அதுவாயிருத்தலாம்.

மீதானம் - காண்பான், காட்சி, பொருள் என்னும் முப்படியும் கடந்த மெய்ப்படி வாம். விமலங்கிடம் - ஆதாரயோகத்தாலும், நிராதாரயோகத்தாலும், கரணச்சேட்டையும் தற்போதச் சேட்டையுங் கடந்து தன்னைக் கூடிய ஆன்மாவுக்குத் தன்னைக் கொடுத்துச் சிவம் பிரகாசித்து மிடம்.

இத்திருப்பாட்டான், ஆதாரயோகம் இத்தன்மைத்தென்பதும், நிராதாரயோகம் இத்தன்மைத்தென்பதும், இடவிரண்டாதாரமும் கடந்த மீதானம் இத்தன்மைத்தென்பதும், அந்த மீதானமே இவ்வெனுக்கு இடமென்பதாய், அவ்விடத்தைச்சேர்ந்த ஆன்மாவுக்குத் தன்னைக்கொடுக்கும் இடமும் அதுவே என்பதும் கூறப்பட்டன.

இத்திருவந்தியார் - ஆதாரத்தாலே நிராதாரத்தேசென்று மீதானத்தேசெல்க என ஒருமுடிபாகக். பொருள் படுத்தின் ஆய்பொருள் பற்றிவரும் திருக்களிறுப்படியில் "ஆதாரயோக நிராதாரயோகபென் மீதானத்தெய்தும் விதியிரண்டே" என்று கூறப் படுதலின் அது பொருந்தாமையாக. அல்தாவது இரண்டென்னுது இரண்டே எனவும் விதி எனவும் கூறுவதனென்க.

திருக்களிறுப்படியார்.

உஉ. ஆதார யோக நிராதார யோகமென

மீதானத் தெய்தும் விதியிரண்டே—யாதாரத்

தாக்கும் பொருளாலே யாக்கும் பொருளாமொன்

றுக்காப் பொருளையொன்றும்.

(எ. து.) (உள்ளமுருகுதலைச் செய்யுஞ் செயலை மேற்கொண்ட திருவருளுக்கிடமாகிய) மீதான ஸ்தானத்தைச் சென்று அடைதற்கு விதித்திருக்கும் மார்க்கம் இரண்டு. அம்மார்க்கமாவது ஆதாரயோகமார்க்கம் நிராதாரயோகமார்க்கம் என்ப. (அவற்றுள்) ஆதார

ஆதாரம் - பற்றுதற்குரிய இடம்.

மார்க்கமாவது - யோகசாதகஞ்ஞவன் தனது தியான அறிவால் ஆரூதாரம் களில் ஆக்கப் படுவதாகிய மூர்த்திகளில் தன்னையாக்கி அப்பொருளாயிருப்பது. நிராதார மார்க்க மாவது - ஆக்கப்படும் மூர்த்திவடிவங்களைவிட்டு அவ்வடிவங்களிலுள்ள மூர்த்தியாய் நிற்கும் ஆக்கப்படாத ஞானமூர்த்தியாயிருப்பது என்பதாம்.

நல்லசிவதன்மம் என்றெழுத்துக்கொண்ட பத்தினேந்தாவது திருவெண்பாவில், சரியை கிரியைகளாகிய நல்லசிவதன்மத்தால் நான் என்னும் தற்போதம் அழியுமாதும், * சரியை கிரியைகள் அன்புக்கு நிலைக்களம் ஆமாதும் விளக்கியதுபோல், இத்திரு வெண்பாவால் நல்ல சிவயோகமும் அன்புக்கு நிலைக்களமாகமாத கூறப்பட்டது.

இத்திருப்பாட்டான உந்தியுள் “ஆதாரத்தாலே நிராதாரத்தே” என்று கூறப்பட்ட தனை - ஆதாரயோக நிராதாரயோகமென இரண்டென்றும், இரண்டனுள், ஆதார யோகம் இத்தன்மைத்தென்பது தோன்ற - ஆதாரத்து ஆக்கும் பொருளாலே ஆக்கும் பொருளாம் என்றும், நிராதாரயோகம் இத்தன்மைத்தாமென்பது தோன்ற ஆக்காப் பொருள் என்றும், “மீதானத்தேசெல்க” என்றதனை மீதானத்தென்பதும் விதி என்றும் கூறப்பட்டன.

(அ)

க ஆக்கில் அங்கே உண்டாய் அல்லாதவ் இல்லையாய்ப்
பார்க்கில் பாம தென்றுந் தீபற
பாவனைக் கெய்தா தென்றுந் தீபற.

(எ - து.) உ - ர் என்சொல்லியவாரேவெனின்; ஆதாரயோகமுறையைக்கூற்றும்.

(இ - ள்.) பாவித்துக் கற்பித்தால் உவ்வுதோன்றவதாய், பாவனைவடிவத்தோன்றாத தாய்ப் போம். (பாவனாமூர்த்திகளோலிட்டி) உதிவின்கண் பார்க்கில், உவ்வனத்தோன்றும் அதுதான் சிவசொருபம். அதுபாவிக்க அமையாது என்க

ஆக்கில் - மேலேகூறிய ஆறு ஆதாரங்களில் உவ்வாதாரங்கட்குரிய மூர்த்தி வடி வங்களைப்பாவித்துக்கொள்ளில், —“அங்கேயுண்டாய்” — உவ்வடிவங்கட்குரிய மூர்த்தி கள் அவ்வவ்வடிவங்களில் உண்டாகின்றவர்கள் — “உல்லத உவ்வு இல்லையாய்” — பாவனைசெய்யாவிடில் உவ்வாதாரங்களில் அமாமூர்த்திகள் இல்லாதவராய்ப் போகின் றனர். பார்க்கில் - அப்பாவனுவடிவங்களைவிட்டுப் பாவித்த தன்னறிவின்கண் அப பொருளைப்பார்க்கில் — அதுபாம் — அதான் சிவசொருபம். — பாவனைக்கு எய்தாது - அச்சொருபம் அதுபோல் பாவனைசெய்ய வாராது.

எல்லாவடிவங்களையும் பாவிக்கவல்ல அறிவே சிவசொருபத்துக்கடமாமானப்பாது பாவிப்பது எது? அது இல்லாததே அது வருவது எது? இரண்டில்லை என்றபடி.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

உக. ஆக்கி யொருபொருளை ஆதாரத் தப்பொருளை
நோக்கி அணுவில் அணுநெகிழப் - பார்க்கில்
இவனாகை தான்ஒழிந்திட் டேகமாம் ஏகத்
தவனாகை ஆதாரம் ஆம்.

(1)

உச. கொண்ட தொருபொருளைக் கோடிபடக் கூறசெயில்
கொண்டவனும் அப்பரிசே கூறபடும் - கொண்ட
இருபொருளும் அன்றியே இன்னதிது என்னு
ஒருபொருளே யாயிருக்கும் உற்று.

(2)

* சரியை - புறத்தொண்டு எனவும், கிரியை - அகப்புறத்தொண்டெனவும், யோகம் - அகத்தொண்டெனவும் அறிக. சரியை கிரியைகள் வல்லினை மெல்லினை என இரண் டாக வகுக்கப்பட்டமைபோல், யோகமும் - ஆதாரம் நிராதாரம் என இரண்டாக வகுக் கப்பட்டமை காண்க. இவற்றுள், மெல்லினை — ஆதாரயோகம். வல்லினை - நிராதார யோகம் என்க.

(௭ - ௧.) (ஆரூதாரங்களில் அவ்வவ்வாதாரங்கட்குரியவராகச் சொல்லப்பட்ட அந்தந்தமூர்த்திகளை) ஆக்கி (கற்பித்துக்கொண்டு) அந்த ஆதாரமூர்த்திகளை அறிவால் நோக்கி, அந்த கண்டமாகிய வருவங்களில், தனது சிற்றறிவு கரையும்வகையாகப் பார்ப்பானேயாயின், பார்க்கின்ற இவன் தோன்றாது, பார்க்கப்பட்ட அப்பொருளேயாய்த் தோன்றுவன். அங்ஙனம் அதுவாதலே ஆதாரயோகமாம். (1) (ஆரூதாமூர்த்திகளாகப் பாலித்த அவ்வடிவங்கள் தடத்தவடிவங்களாதலால் அவ்வடிவங்களில் சொரூபவடிவத்தைக் காண்பதுவே யோகத்தின் பயனும் அச்சொரூபவடிவத்தைப் பார்க்கத் தொடங்கில் அவ்வடிவம் அகிருக்துமாசலின் அச்சுக் தமவடிவத்திற்கு) இடமாகக்கொண்டு, தியானிக்கப்பட்டதாகிய தடத்தவடிவங்களை, பரமாமூர்த்தியும் துண்ணியதாகப் பாலிக்கின், பாலிக்கின்ற இவன், அதனினும் துண்ணியனாகப்போவன், (போகவே) பாலித்த இவனிடத்தும் பாலிக்கப்பட்ட அவ்வருவத்தினிடத்தும் இதுவென்றறியக்கூடாது நிற்கும் அந்த துண்ணியொருபொருள், அந்தத் தடத்தவடிவத்தைப்போலும் பாலிக்கப் பொருந்தாதாகலின் அந்ததுண்ணியொருபொருள் தானாகவே யிருக்கப் பொருந்தியிருப்பன் (2) என்பதாம்.

‘ஆதாரத்த அப்பொருளை’ என்றது—ஆரூதாரங்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட மூர்த்திகளை எனவும், ‘ஆக்கி ஒருபொருளை’ என்றது—அந்தமூர்த்திகளை ஒவ்வொரு ஆதாரங்களுக்கு ஒவ்வொருமூர்த்திகளாகவும், அனூ அனூவாகவுங் கற்பித்துக்கொண்டு எனவும், ‘நோக்கி’ என்றது—அந்தமூர்த்திகளைத் தனது அறிவால்பார்த்து எனவும், ‘அனுவில்’ என்றது—அனூ அனூவாகக் கற்பித்துக்கொண்ட அம்மூர்த்திவடிவங்களில் எனவும், ‘அனூ நெகிழ்ப்பார்க்கில்’ என்றது—தனது சிற்றறிவேனப்படும் அனூவானது அத்தனைப்பார்க்கும் பார்வையில் கலாயுர் (தோன்றாத) படிபார்க்தால் எனவும், ‘இவனாகைதானொழிந்திட்டு’ என்றது—இவனறிவேன்று ஒர்முதலாகத் தோன்றும் அத்தோற்றமொழிந்து எனவும், ‘ஏகமாம்’ என்றது—இவனொல்காணப்பட்ட அப்பொருளோடு ஏகமாய் எனவும், ‘ஏகத்த அலனாகை’ என்றது—ஏகமாய்நின்ற அந்நிலையில் அவ்வருவாகாரமாகவே நிற்கை எனவும், ‘ஆதாரமாம்’ என்றது—இந்நிலைதான் ஆதாரயோகமென்று சொல்லப்படுமெனவுங் கொண்டு கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

‘கொண்டது ஒருபொருளை’ என்றது—தியானித்தற்காக அனூவாகக்கொண்ட மூர்த்திகளை எனவும், ‘கோடிபடக்கூறுசெயின்’ என்றது—ஒர் அனூவாகக்கற்பித்துக்கொண்ட அந்தவடிவத்தைப் பரமாமூர்த்தியாகக் கோடிபடக்கூறுபடுத்திப் பாலித்தால் எனவும், ‘கொண்டவனும் அப்பரிசேகூறுபடு’ என்றது—கோடிபடக்கூறுபடுத்திய அவ்வருவங்களில் அங்ஙனம்பாலித்த அவனும் அவ்வனுவிலும் துண்ணியனாய் பிரிக்கப்படுவான் எனவும், ‘கொண்ட இருபொருளுமன்றியே’ என்றது—காணப்பட்ட அக் தியானப்பொருளும், தியானிக்கின்ற இவனும், இரண்டுமுதலாகத்தோன்றும் தோற்றமேயற்று எனவும், ‘இன்னது இதுவென்ற ஒருபொருளேயாய் இருக்கும், என்றது—இது காணப்பட்டது, இது காண்பது என்று வேறுபிரித்தது தியானிக்கும் அச்சொருபொருளாகக் காணப்பட்ட அவ்வொரு பொருளேயாய் ஆன்மா பொருந்திநிற்பனெனவும்கொண்டு கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

இவ்விரண்டு திருப்பாட்டான் உத்தியுள் ‘ஆக்கில் அவ்வேயுண்டாய் அல்லது அங்கிலையாய் பார்க்கில்’ என்றதனை—ஆக்கியொருபொருளை ஆதாரத்தப்பொருளை, நோக்கி அனுவில் அனூநெகிழ்ப்பார்க்கில் என்று, ‘பரம்’ என்றதனை—இவனாகைத்தானொழிந்திட்டு ஏகமாம், ஏகத்த அலனாகை என்றும், ‘பாவனைக்கு எய்தாதது’ என்றதனை—கொண்டதொருபொருளை * * * இருபொருளுமன்றி இன்னது இது என்ன, ஒரு பொருளேயாயிக்கும் உற்று என்றும் கூறப்பட்டன. இவ்வுத்தியானமும் களிற்றுப்படியான ஆதாரயோகமுறை கூறப்பட்டன.

௧௦. அஞ்சே அஞ்சாக அறிவே அறிவாகத்
துஞ்சா துணர்ந்திருந் துந்தீபற
தய்ய பொருள்சு தென்றுந்தீபற.

(எ - து.) உ - ர் என் சொல்லியவாரேவெனின், — ஆதாரயோகத்தா லுண்
ரும் பயன் கூறிற்று.

(இ - ள்.) (முன்னர்) பஞ்சாக்காமே ஐந்தக்கரத்தின் பொருளாயுள்ள சிவசக்தி
னாக வுணர்ந்து, (பின்னர்) சிவனே சிவமாக, அந்நிலை மறுபுறம் உணர்ந்திருப்பாயாக
இதுதான் சிவமாதன்மையாகிய உண்ணரப்பொருள் என்க.

அஞ்சே அஞ்சாக உணர்ந்து, அறிவே அறிவாகத் துஞ்சாது இருந்து, ஈது வாய்
பொருள் எனக்கூட்டுக.

மேற்கூறிய பாவனாதிதமாகிய சிவம அறிவின் கண்ணக என் மணரப்பெற்றதனா
இனி அறிவு சிவமாகும் முறைமை இதுவா என்பற்றதென்க.

அஃதாவது, பஞ்சாககரம் - சிவன், அருள், ஆவி, திருமாயம், மலம் என்று எழுத்து
வகையான் ஐம்பொருளாய், பதவகையான் பதினாறு என்கு முப்பதங்களாய்,
பொருள் வகையால் சிவம் சத்தி என்னும் இருபொருளாய், அனுபவ வகையான் சிவம்
என்னும் ஒரு பொருளேயாய், இருத்துமுறைமை யை ஆன்மாவாகிய சிவன் ஆசிரியரிடத்த
உபதேசக்கிரமத்தா லுணர்ந்து, பின்னர் அது முறைமையினும், உணரு முறைமையி
னும், நிற்குமுறைமையினும் தளராது நின்று, சிவனருளால் சிவமாதன்மை என்க.

இதுவே முத்திசாதனமாயும் முத்தி நிலையாகும் முத்தியனுபவமாகும், அத்வைத
நிலையாயும் இருத்தலால் 'தய்ய பொருள் ஈது' என்றதென்க.

திருக்களிற்றம்படியார்.

உரு. அஞ்செழுத்து மேயம்மை அப்பர்தமைக் காட்டுதலால்
அஞ்செழுத்தை யாறாகப் பெற்றறிந்—அஞ்செழுத்தைய
யோதப்புக்குள்ள மதியுங் கெடி லுமைகோள்
கேதமற வந்தளிக்குங் சேள்.

(எ - து.) பஞ்சாக்காமே சத்திசிவங்களைக் காணுபடி உறிவித்தலால், அக்க பஞ்
சாக்கரத்தைத் (தாங்கள்) முத்திக்கு மாக்கமாக உபதேசிக்கப்பெற்று, அதன்பொருளை
யுணர்ந்து, (பின்னர்) உபபஞ்சாக்கரத்தை ஒத்த நிலைபட்டி, யாவென்பதும் என
தென்பதும் கெடாமையின் (அவாகஞ்சுபுபிறவித்துன்பம் நீங்குமாறு) பாவனாதிதனாகிய
இறைவன்வந்து, தனது திருவருள் ஞானத்தைத் தக்கருளுவன் இதனை நீ கேட்பா
யாக என்பதாம்.

எல்லாவுயிர்களிடத்தும் வசிக்கும் சிவத்தையும், பாசத்திலவசிக்கும் ஆன்மாவை
அப்பாசத்தைசெய்க்கி அதனினின்றும் வேறாக்கி சிவத்தோடு வசிக்கச்செய்யும் அருளையும்
காட்டுவது பஞ்சாக்கரமன்றி வேறெழுத்திலலை என்பா 'அஞ்செழுத்துமே * அம்மை
அப்பர்தமைக்காட்டுதலால்' என்றார். அவ்வனபான அஞ்செழுத்தின்பொருளை ஆசிரி
யன் உபதேசிக்கும் உபதேசவழியான் உணர்வார்க்கே உணரவருமன்றி, தாமாகவே
உணரவல்லார்க்கு உணரவராதென்பார் 'அஞ்செழுத்தை ஆறாகப் பெற்றறிந்து' என்
றார். ஆசிரியன் வழியாய் கேட்டல் சித்தித்தல் தெளிதலைப்பெற்று நிடைகூடி அம்மை
யப்பரோடு ஏகமாய் நிற்கும் அவ்விடத்தும் அஞ்ஞானமும் கன்மமும் பிரவேசித்து

அம்மையப்பர் கடுவிலிருக்கும் செயலற்ற இளங்குழலியைப்போல ஆனமாக்கள்
ரப்பொருள்களாகிய சத்திசிவங்களிடை நிற்கப் பெறுதலால் அம்மையப்ப
ரென்றார்.

உயிர் உணர்வு உளதாய்த் தோன்றுமென்பார் 'அஞ்செழுத்தை ஒதப்புக்கு உள்ள மதி' என்றார். அங்ஙனம் உள்ளத் தோன்றுமிடத்து "நாமல்லவிர்திரியம் நமவழியின் அல்லவழி, நாம் அல்ல நாமும் அரண் உடைமை" அஃதாவது - இர்திரியங்கள் நாம் அல்ல - எனவே வினைகளை அனுபவித்தற்கும், வினைகளைச் சம்பாதிப்பதற்கும் கருவியாகிய இர்திரியங்கள் யாம் ஆவனஅல்ல, நமவழியின் அல்ல - எனவே அவ்விர்திரியங்கள் தொழிற்பதெனும், இறைவன் வயத்தனவன்றி நமவயத்தனவல்ல, என்று சிந்தித்துச் சிந்தித்து உயிர் உணர்வு தோன்றவண்ணஞ் செய்ப, அவ்வழிபே அஞ்ஞானமும் கண்மமும் அழியில் என்பார் 'கெடில்' என்றார்.

இர்திரியம் நாமல்ல என்றும், இர்திரியங்கள் நமவழியின் அல்ல என்றும் உணரப்பெற்ற அவ்வழியே நாமும் உள் உடைமை என்றனவரும் - எனவே இர்திரியங்களோடு கலந்துநின்ற சமது ஞானசெய்திகளும், இறைவன் விளக்கிய வழி விளங்கி அவன் விளக்காதவழி விளங்குமின்னையான் நாமும் அப்பிறைவன் வயத்தாவமேயல்லது சுதந்தராவேமல்லெம் என்றறியவரும். என்றிங்ஙனம் பசுபாசங்களது இயல்பை உள்ளவாறு உணர்ந்து, நாம் செய்வனவெல்லாம் உவனருளின்வழி நின்று செய்யும் செயலாகக் கண்டுகொண்ட அங்ஙனங் கண்டுகொண்ட அதனால் நாமும் இவ்வுபகைமத்திறமுடையென்று அடிமையில் திற்பதே - சார்தாகக் கார்த்தல் நிலைவர்கடன் ஆதலால், அடிமைத்திறத்தில் திற்கும் அவைத் தன்னைப்போல் ஆகாமல்வினை இலாகச்செய்து காப்பொன்பார் 'உடைமகோன் கேதமற வந்தளிக்கும்' என்றார். இப்போது நாம் சொல்லிவந்ததை உணமை என நம்புவாய் என்பார் 'கேன்' என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான் உந்தின் 'அஞ்சேயஞ்சாக அறிவே அறிவாகத், தஞ்சாது உணர்ந்திருந்து' என்று கூறப்பட்டதனை - அஞ்செழுத்துமே அம்மை அப்பர்தமைக் காட்டுதலால், அஞ்செழுத்தை ஆரூகப்பெற்றறித்து, அஞ்செழுத்தை ஒதப்புக்கு உள்ள மதியுப் கெடில் என்றும், 'தப்ப பொருள் சது, என்றதனை - கேதமற வந்தளிக்கும் என்றும் கூறப்பட்டன.

எனவே, அஞ்ச ஐந்து இர்திரியங்களாகும், அஞ்சேயாக - பஞ்சாக்கர ! பொருளாகிய இறைவன் வயத்தனவாட உடைமைப்பொருளாயிருப்பனவேயாக, அறிவு - அறிவுடைய ஆன்மா, அறிவேயாக - அறிவாகிய சிவத்துக்கு அடிமையாகவே நிற்க, தஞ்சாது உணர்ந்து - உடைமை அடிமை என்னும் இவ்விண்ணொபொருளையும் ஆசிரியாமுகமாய் அஞ்ஞானவசப்படாது உணர்ந்து, இருந்து - உணர்ந்தவழியே அடிமைத்திறத்தில் நிலபெற்றிருந்து (இறைவனைசார்தது ஏகனாகவே, இறைவன் தன்னைப்போலாக்ருவன்) சது தப்பப்பொருள் - இவன் இறைவனோடு ஏகனாகவும், இறைவன் ஏகனான அவனைத் தன்னைப்போலாக்ருவான் இதவே மல்ல சித்தகார்த்த பொருள்என்க.

கக. தாக்கியே தாக்காது நின்றதோர் தற்பரன்

நோக்கில் குழையுமென் றுந்தீபற

நோக்காமல் நோக்கவென் றுந்தீபற.

(எ - து) உ - ர் என்சொல்லிய வாறேவெனின், நிராதாரயோகத்தைக்கூறிற்று.

(து - வி.) முன் ஆதாரமூத்திகளாகவே பொருந்தியிருந்து, பின் அவ்வாதாரமூத்திகளாகாது மூத்திகளைப்பாவித்த அவ்வறிவாய் நின்ற அச் சிவசொருபத்தைப் பார்த்துத் தொடங்கில் பார்க்கவாராது (ஆசுவின்) பாராமல் பார்ப்பாயாக என்க.

'தாக்கியே' - முன்ஆதார யோகத்தின்கண் ஆரூதாரங்களில் பாவிக்கப்பட்ட அப்பாவனமூத்திகளாகவே பொருந்தி. 'தாக்காது நின்றதோர் தற்பரன்' - பின் பாவித்த

* உயிர் உணர்வு என்றது - உள்ளமதி என்க. இதனைச் சிவஞானபோதம் (க) ஆம் கு - ம் "நான் அவன் என்று எண்ணினர்க்கு நாமம் உளம் உண்டாதல்" என்றதற்குக் கூறும் உரையாற்கான்க.

அவ்வறிவின்கண் பார்க்குமிடத்து அப் பாவனாமூர்த்திகளாகப் பொருந்தாது அவ்வறிவாகவே நின்ற பரசிவனே. 'நோக்கில் குழையும்' - தன்னறிவுக்கு வேராகப் பார்க்கத் தொடங்கில் வேராகக் காணப்படாது. 'நோக்காது நோக்க' - உடனறியுந்து பார்ப்பாயாக் என்க.

'தற்பான்' - தன்னறிவின்கண் அறிவியலுக்கும் தப்பதப்பொருளாகிய அப்பரசிவம். அச்சிவத்துக்குத் தடத்தம், உண்மை என வடிவம் இரண்டு. அவற்றுள் தடத்தம் - ஆறாதாவங்களில் தன்னறிவினாற் கற்பிக்கப்பட்ட வடிவங்களிற்காணப்படும் மூர்த்திபேதங்கள். உண்மை-மூர்த்திபேதங்களிற்கு என்ற அறிவின்கண் காணப்படும் பேரறிவின் சொரூபம் ஆகவே பாவித்தால் தோன்றுதலும், பாவனைவிடில் தோன்றும்போதலுமாகிய தடத்திவடிவங்களைப் பாவித்தலாகிய ஆதாரயோகத்தை முன்னே சொல்லி முடித்து இப்போது தன்னறிவிற்குண்ட - நிலைத் தன்னறிவினாற் பாராது காணப்பட்ட அவ் பரிவே உண்ணக் கூடாது நோக்கிப் பார்த்தலாகிய நிராதார யோகமுறையைக் கூற்றென்க.

தடத்தம் பாவித்தால் தடத்தப்படுவது; அது தூலம். உண்மை - அறிவின்கண் பாவிக்காமலே நீக்கற்ற நிற்பது; அது சூக்குமம்.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

உசு. ஆக்கப் படாத பொருளாய் அனைத்தினிலும்
தாக்கத்தான் ஒன்றோடும் தாக்காதே - நீக்கியுட
நிற்கும் பொருளுடனே நிற்கும் பொருளுடனாய்
நிற்கை நிராதார மாம.

(எ - து.) ஆதாரயோகத்தின்கண் தான்கற்பிக்கப்பட்ட மூர்த்திபேதங்கள் அனைத்தினாலும் பொருந்தின்று, (அந்த ஆதாரயோகமுடிவில்) தன்னாற் கற்பிக்கப்படாத பேரறிவாய்த், (தன்னறிவின்கண் தோன்றினனையால்) பின்னர் ஆதாரமூர்த்திகளில் கலந்துநின்ற தன்னறிவை, அம்மூர்த்திகளொன்றோடும் பொருந்தாவண்ணம் அவைகளினின்று நீக்கி, தன்னறிவின்கண் வேராகாக, உடனாய்த்தோன்றி நிற்கும்பேரறிவாகிய அப்பொருளுடனே (மாணவகனே!) நீவேராகாது உடனாய்நிற்கும் (அறிவாய்) நிற்கையே, நிராதாரயோகமென்று சொல்லப்படும் என்பதாம்.

அனைத்தினிலும் தாக்கி, ஆக்கப்படாதபொருளாய், தான் ஒன்றோடுந்தாக்காதே நீக்கி, உடன்றிற்கும்பொருளுடனே, உடனாய் நிற்கும்பொருளாய் நிற்கை, நிராதாரமாம் எனக்கொண்டு கூட்டுக.

அனைத்தினிலும் என்றது - கற்பிக்கப்பட்ட ஆறாதாமூர்த்திகள், ஆக்கப்படாத பொருள் என்றது - கற்பிக்கப்படாதபேரறிவு.

இத்திருப்பாட்டான், உந்தியில் 'தாக்கியே' என்றதை - அனைத்தினிலும் தாக்கி என்றும், 'தாக்காதுநின்றதோர் தற்பான்' என்றதை ஆக்கப்படாதபொருளாய் என்றும், நோக்கில் குழையும், என்றதை-தான் ஒன்றோடும் தாக்காதே நீக்கின்றும், 'நோக்காது நோக்க' என்றதை - உடன்றிற்கும் பொருளுடனே நிற்கும்பொருளுடனாய் நிற்கை என்றும் கூறி, இது நிராதாரயோகமென்று கூறப்பட்டன. (கக)

கஉ. மூலை இருந்தானை முற்றத்தே விட்டவர்

சாலப் பெரியரென் றந்தீபற

தவத்தில் தலைவரென் றந்தீபற.

எ - து. உ-ர் என்சொல்லியவாரே எனின், ஆதாரத்திலிருந்து நிராதாரத்துக்குக் கொண்டுவந்த ஆசிரியரைப் புகழ்ந்து கூறிற்று.

(இ - ள்.) ஆதாரத்தானங்களில் அவ்வம்மூர்த்திகளாக இருந்தவரை, மூலையில் நாத அறிவினிடத்தே பார்க்கவிட்ட ஆசிரியரே மிகப்பெரியராவர்; அவரே தபசிகளில் தலைவரெனப்படுவரென்க.

‘மூலை’-தூலதேகத்தின்கண் ஆரூதாரங்கனாகக் காணப்படும் ஒவ்வொருமூலைகள், ‘இருந்தாரை’-அந்தஆரூதாரமூர்த்திகளாக இருந்தபரிசுவத்தை, ‘முற்றத்தேவிட்டவர்’ - தட்டில்லாதவெளியிடமாகிய அறிவினிடத்தில் அறிவு சொருபமாய்விளங்கும் சிவத்தைக் காணும்படிவிட்ட ஆசிரியர், ‘சாலப்பெரியர்’ - இவ்ஞானஞ்சாரியராதலால் யாவரினும் பெரியோர், ‘தவத்திற் றிலவர்’ - சொருபஞானவிசாரமுடையார்க்கு நாயகராயுள்ளவர்.

ஆரூதாரங்களை மூலைஎன்றது - தேகத்தின்கண் தனித்தனி எல்லைகளையுடைத் தானதாயும் ஒன்று மற்றொன்றுகாமையானுமென்க. அறிவை முற்றம் என்றது-ஆதார நிலைகள்போல் ஒரிடத்தைத் தனக்கிடமாகக்கொள்ளாமல் ஆரூதாரத்தையும் இடமாகக் கொண்டு அதனையும்கடந்து வெளியாயிருத்தலாலென்க. ஆசிரியரைச் சாலப்பெரிய ரென்றது-சொருபசிவத்தைத் தன்னறிவின்கண் காட்டவல்ல பேராற்றிலையுடையராயிருத்தலால் என்க. தவத்திற்றிலாவென்றது-சொருபசிவத்தை இத்தன்மையதென்று காட்டியதேயல்லாமல் அதற்கிடமெனப்படும் அருளாகிய மீதானத்தின் கண் நிலைபெறு வித்தலா லென்க.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

உஎ. காண்கின்ற தோர்பொருளைக் காண்கின்ற யோக்கிளே
காண்கின்றார் காட்சியறக் கண்ணுதலைக்—காண்கின்றார்
காண்பானும் காணப்படும் பொருளும் அன்றியே
காண்கையினுற் கண்டனரே காண். (1)

(எ - து.) ஆரூதார மூர்த்திகளாகக் காண்கின்ற கண்ணுதலாகும் ஒருபொருளை, (ஆதாரமூர்த்திகளாகக் காணப்படும்) காட்சியற்று, ஞானகாரமாகிய பேரறிவாய்க் காண்கின்ற சிவயோக்கிளே, காண்கின்றவாகளாவா. (எவ்வாறு) காண்கின்றாரென்னில், காண்பானும் காணப்படும் பொருளாகிய பேரறிவும் வேறல்லாமல் உடனாய்க் கண்கின்றமையினால், (அவர்கள்தான்) கண்ணுதலைக் கண்டவர்கள், இதனை அறிவாயாக என்பதாம்.

காண்கின்ற (கண்ணுதலாகிய) ஓர்பொருளை, காட்சியறக்காண்கின்ற யோக்கிளே கண்ணுற காண்கின்றார். (எவ்வளம் காண்கின்றார் என்னில்) காண்பானும் காணப்படும் பொருளும் அன்றியே, காண்கையினால், கண்டனரே காண் எனக்கொண்டுகட்டிக.

உஅ. பேசாமை பெற்றதறிற் பேசாமை கண்டனரைப்
பேசாமை செய்யும் பெரும்பெருமான்—பேசாதே
எண்ணென்றும் வண்ணம் இருக்கின்ற யோக்கின்பால்
உண்ணின்றும் போகான் உள்ன். (2)

(அ - து.) பேசாமைமைச் செய்யவல்ல பேரறிவைபெற்று, அதனிடத்தில் பேசாமையாகிய உடனாதன்மையபெற்றவரை, (பேரறிவானாகிய அவ்விறைவன் உடனாயிருக்குத்தன்மையபெற்ற அவரை) தன்னின்வேறாகது தன்னுடனாகவே நிற்கச் செய்யவல்ல பெருந்தன்மையாளன், (அப்பெருந் தன்மையாளன்செய்த அந்நிலையில்) நான் என்றும் அவன் என்றும் எண்ணும் சுட்டறிவொழிந்து, அவ்விரு பேரறிவோடு பொருந்தியிருக்கும் வண்ணம் செயலற்றிருக்கின்ற சிவயோக்கிளிடத்தில், அவருடைய உள்ளத்தில் “கலத்தின் பிறிவதில்லை” என்றவேதமொழிப்படி, ஒருபொழுதும் வேறாகப்பிரிந்திரான், உடனாகவேயிருப்பன் என்பதாம்.

இவ்விரண்டு திருப்பாட்டினுள் முதற்பாட்டால் ‘உந்தியில்’ மூலையிருந்தாரை என்ற தனை-காண்கின்றதோர் பொருளை என்றும், எனவே - ஆரூதாரங்களாகிய மூலைகளில் இருந்த ஒவ்வொரு மூர்த்திகளை என்றும், ‘முற்றத்தேவிட்டவர்’ என்றதனை - காண்பானும் காணப்படும்பொருளும் அன்றியே காண்கஎன்றும், எனவே-நாம்காணும் பொருளென்றும், அது காணப்பட்டபொருள் என்றும் காண்டலாகிய அத்தன்மையன்றி அது வாகவே காணலாகிய ரிசாதாரமாகிய வெளியிடத்திலே இருக்கச்செய்தவர் என்றும்,

'சாலப்பெரியர்' என்றதனை கண்ணுதல் என்றும், எனவே-வினாயதேவரெல்லாம் ஊனக் கண்ணால் காணத்தக்கவர், கண்ணுதலாகிய சிவனொருவனே நிராதாரயோகத்தில் காணத்தக்கவர், அவரை அங்கனம் அந்த நிராதாரயோகத்தில் காணச்செய்ததனால் அப்பெரியோர் என்றும், இரண்டாம் பாட்டால்-தவத்தில் தலைவர் என்றதனை - (சாலப்பெரியோராகிய அவர்) பேசாமையென்று, பேசாமையென்று அதனைப் பேசாமையெய்தனாகலின் பெரும்பெருமான் என்றுங் கூறினா.

முற்றத்தேவிட்டவர் என்றதனால் யாவரை எனவர், எவ்வாறு கண்டனரெனவும், கண்ட அவரிடம் இறைவன் எவ்வாறிருப்பனெனவும், உவாவிநின்றவின், அவ்வவாய் நிலைபற்றி 'காண்கின்ற யோகிகள்' என்னும், 'காட்சியாக காண்கின்றாராய்க்கண்டனர்' என்றும், 'பேசாதே என்னென்று உண்ணர் இருக்கின்ற யோகிகள்பால் உண்ணிற்றுப் போகான் உளன்' என்று வந்தது கூறினா.

உத்தியில் சாலமெரிமோ என்றதனை முதற் பாட்டினால், தவத்திற்றலைவர் என்றதனை இரண்டாம் பாட்டினால் பிரகடப் படுத்தியிருப்போன். (௧௨)

கரு. ஒட்டற்று நின்ற உணர்வு பதிமுடிதத்

தேட்டற்று நிடஞ்சிவம உந்தீபற

தேமும் இடமதன்றுநதீபற.

(௧௩) உ - என்சொல்லிய வ ரெனெனின, சிவத்தாகு மீதான மாகிய இடம் ஆன்மா என்று சொல்லிற்று.

(௧௪ - வி.) ஆராதாங்கனிற் செல்லுதலொழிந்ததன்ற அநீவே, இடமெனப் பொருந்தி, பின்னத்தலொழிந்தபடியே சிவத்த கருமென (நந்தமாக). அது தேமியிடமாகது என்க.

'ஒட்டற்று' - மூர்த்தத்திபானஞ் செய்ந்ததொடங்கி அறிவானது, ஆராதாங்களினுஞ் சென்று சென்ற கற் 'மூர்த்தத்திபானஞ் செய்ந்ததொடங்கி, கற்பனைகடந்ததொதினைக்காணுதொழிந்தபடியான், அவ்வாதாங்கனிற் செல்லுதலென 'வி' என்ற உணர்வுபதிமுட்டி' - மூர்த்தத்திபான மத்தியமாக நின்ற அறிவு, அது திபான முதிச்சியின் விசேடத்தால் திபானஞ் செய்துவந்தபொறிவாகிய சிவமூர்த்தத்திக்கு இடமாம் என்றுணர்ந்து, அவ்விடத்தைப் முட்டியிருப்பதாக (அவ்விடத்தைவிட்டபி பொதலொழிக், ஏனெனில், அவ்விடம்) "இடம் சிவம்" சிவத்தாகுது ம, (ஆகலான்) மதப்பட்டம் - முன் போல் இது இது என்று தெரிதலொழிக் (ஏனெனில்) தெரி உடமத கூன்று' அவ்விடம் நீதேமும் இடம் அல்ல என்க. எனவே உண்ணரென வரும் வசத்திருக்கும் இயல்பினையுடையது என்னும் பொருளைத்தரும் சிவத்தாகுதுடாயிருத்தலால் நீதேமியிடம் வேறில்லை என்க. இவ்விடத்தான் ஆதா நிராதாங்களைக் கடந்தமீதானமென்று சொல்லப்படுக.

ஆதாரம்-மூர்த்தத்தினை ஆராதாங்கனிற் மாகப் பாலிக்கும் மூர்த்தத்திபாவனை. நிராதா - அவ்விடங்களைவிட்டுச் செல்லும் மூர்த்தத்திபாவனை. மீதானம் மூர்த்தத்தினைத் தியானித்த அறிவாகிய இடம்.

திருக்களிற்றிப்படியார்.

உக. ஒட்டற்று நின்ற உணர்வு பதிமுட்டித்

தேட்டற்று நின்ற இடஞ்சிவமாம் - நாட்டுற்று

நாடும் பொருளனைத்தும் நானு விதமாகத்

தேடுமிட மன்று சிவம்.

(எ - ஊ.) ஆரூதராகங்களில் மாறிமாறிச் சபசலலும் செயலொழிந்தநின்ற ஆன்மா அறிவு, ஆரூதராகங்களில் அவ்வப்படியால் கியானித்துவந்த அந்தப்பெரியமூர்த்திக்கு இடமாகும் என்றுணர்ந்து, அவ்விடத்தைவிட்டுப் போகாமல் அவ்விடத்திற்குநேரீங்காதிருத்தல்வேண்டும். ஏனெனில், அவ்விடந்தான் நாம் தேடுதலற்றிருந்த சிவம் நின்ற இடமாகும். (இதனொழிந்து) நாம் சுட்டறிவால் சுட்டப்பட்டுப் பலபலவிதமாக நாடப்படும் பொருள்களெல்லாம் சிவத்துக்கு இடமாகத்தேடுமிடங்களல்ல என்பதாம்.

ஒட்டற்று நின்ற வண்ணவு - சிவ. (த்துக்கு) இடமாம். (அவ்விடந்தான்) தேட்டற்று கின்ற (இடமாம்) ஆசலின் பதிமூட்டி யிருப்பாயாக இதனொழிந்து) நாட்டிற்று நானு விதமாக, நாமும்பொருளனைத்தும் சிவ. (த்துக்கு இடம்) (ஆகத்) தேடுமிடமன்று எனக் கொண்டு கூட்டுக.

இதனால், ஒட்டற்றுநின்ற ஆன்மாவை, சிவத்தை அறிவதற்கு, தேட்டற்றுநின்ற விடமே இடமாகும். இவ்வொழிந்து, உணர்வினால் கற்பித்து நானுவிதமாக, நாமும் பொருள்களெல்லாம் இடங்களாகா. ஆசலான் அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்காதிருப்பாயாக வென்று கூறியவாரும்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், உத்திராபிரதேசம் முதலாக அன்று என்றதை நாட்டிற்று நாமும்பொருளனைத்தும் நானுவிதமாக, தேட்டற்று சிவம் என்றார். ஏனெனவை அவ்நனமே கூறியிருக்கின்ற உரான்.

(க௬)

கசு. கிடந்த சிழுவியைக் கள்ளி யெழுப்பி

உடந்தை யுடனே தீன் றந்தீபற

உன்னையே தண்ட தென் றுந்தீபற.

(க - ஊ) உ - ர்.—என் - எனின், சிவன் ஆன்மாவைத் தன்னிடமாக்கொண்ட மூறைமை கூறிற்று.

(இ - ஊ.) பரசின் உறியானையுக்கிடந்த ஆன்மசத்தியை (தனதுசத்தியினால்) கிறிது வெளிப்படுத்தி டேலேவ சம்பாதி, தானும் உச்சத்தியுடன் வேறறக்கலந்து பின் ஆன்மாவாகிய உன்னையே இடமாகக்கண்டுநின்ற தென்க.

உடந்தையுடனே உன்னையே கண்டுநின்று எனக்கூட்டுக

'கிடந்த சிழுவியை' - தனது உறியாகிய சத்திகெட்டு ஆணவவிருளிற் கிடந்த ஆன்மசத்தியை. 'கள்ளிஎழுப்பி' (பரசின் தனது சத்தியினால்) அவ்வாணவ இருளைச் சிறிதுநீக்கி வெளியெகொண்டவந்த. உடந்தையுடனே தின்று, - தானும் அவ்வறிவேடு கலந்த வேறுகாடி உடனாகின்ற. 'உன்னையேதண்டது'-ஆன்மாவாகிய உன்னையே தன்னிடமாக்கொண்டு உன்னைத் தானாகப் பிராபிச்சச் செய்தது என்க.

பரசிவன் - நாயகனென்றும், ஆன்மா - நாயகினன்றும் அறிய 'சிழுவி' என்றும், தனதுநாயகியாகிய ஆன்மா ஆணவ இருட்டணையில் உறங்கிக்கிடக்கின்றான் என்பது அறிய 'கிடந்த' என்றும், பெருந்தாக்கமுடையானே எழுப்பவேண்டியவன்சாதாரணமாய் அழைப்பானாயின் அவ்வளவில் அவன் எழுந்து வருவானல்லன். அதுநோக்கி அவனைக் கோபத்துடன் கள்ளி எழுப்புதல்போல, இறைவனும் திரோதான சத்தியைக்கொண்டு கோபத்துடன் ஆன்மசத்தியை வெளிப்படுத்தினென்பது தோன்ற 'கள்ளிஎழுப்பி' என்றுகூறினார்.

இதனால் ஆன்மவுக்கும் சிவத்துக்குமுள்ள ஒற்றுமை நாயகி நாயகனைப்போலென்பதையும், ஆன்மா சிவனுக்கு இடமாயிருப்பதையும் கூறப்பட்டன.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

௩௦. உணராதே யாதும் உறங்காதே உன்னிப்

புணராதே நீபொதுவே நிற்கில்—உணர்வரிய

கூலங்கள் செல்லாத காலத் துடனிருத்தி

கூலங்கள் மூன்றினையுங் கண்டு.

(௭ - து.) (உன்னையே இடமாகக்கொண்டிருக்கின்ற சிவனது இயல்பினுள்) யாதானும் ஒன்றைக்கருதி அதனை அறியவேண்டுமென்று எண்ணும் எண்ணத்தை எண்ணுதொழிக, (எண்ணுதொழியவே) இனி ஒருசேட்டையுமற்று அச்சிவசொருபத்தில் அழுந்திக்கிடப்போமென்றெண்ணிச் செயலற்று அழுந்திக்கிடத்தலும் ஒழிக. எண்ணுவதும் அழுந்துவதும் இருப்பதுதான் சிவானந்தமென்றெண்ணி, அந்த ஆனந்தத்தில் இருத்தலுமொழிக. இதுவும் ஒழியவேண்டுமென்றால், செய்யத்தகுவது யாதெனின், உணர்வேண்டும், உறங்கவேண்டும் உன்னிப்புணர்வேண்டும் என்று எண்ணுவதுமற்று, எண்ணுதிருப்பதும், நீ-காலங்கள் செல்லாத உணர்வரிய காலத்தையுடைய காலாதிகேடு கலந்து, பொதுவாயிருப்பையே யானால், இறைவன் உணருங்காலம், உறங்குங்காலம், புணருங்காலம் என்னு மூன்று காலமும் நீ காணும்படிச் செய்வான். அதனைக் கண்டிருப்பாயாக. எனவே, ஏகாந்தத்தானத்தில் நாயகன் வசப்பட்டுக்கிடக்கும் கற்புடையாகி, இல்லாதத் துக்குரிய அறக்களை எண்ணுவனோ, எண்ணுஞ் செயலற்றபடியினால் அக்கு உறங்குவனோ, அன்றித் தானே நாயகனின்றபத்தை அனுபவிக்க முயல்வனோ, இவையெல்லாம் விட்டு அவனையே நோக்கிநின்பன் அதுபோலென்க என்பதாம்.

காலங்கள் செல்லாத காலத்துடன், காலங்கள் மூன்றினையும்கண்டு இருத்தி எனக் கூட்டுக.

இத்திருப்பாட்டான், உத்தியில் - 'கிடந்த கிழவியைக் கிள்ளியெழுப்பி, உடந்தையுடனே நின்று, உன்னையே கண்ட'தாகிய முறைமையைக் கூறப்பட்டது.

எவ்வளவுமெனின், ஆணவத்தில் அழுந்திக் கிடந்தவுணக்கு உணர்ச்சியுண்டாம் வண்ணம் கிள்ளியெழுப்பி, உன்னுடனுந்நின்று, இப்பொழுது உன்னையே இடமாகக் கொண்டுநின்றதாகிய இச்செயல் நீவேண்டிச்செய்ததோ! நீ யாதொன்றும் அறியாது அந்தகாரத்திற்கிடக்க, உன்னை அவ்வந்தகாரத்தினின்றும் எடுத்து உனது ஞானக்கிரியைகளைப் பிரகாசப்படுத்தி, சுயப்பிரகாசமாயிருக்கின்ற தனக்கு இடமாக்கிக்கொண்டனன்றோ! இது அவன்கருணையன்றோ!

ஆகலான், இனி உனக்குத் தனதுகுணவிசேடவத்தளைத் தெரிவித்துப் பின் உன்னைத் தன்னேடு உறங்கச்செய்து புணர்வேண்டியது, அவனது கடமையாகவே இருக்க, நீ எண்ணுவது எற்றுக்கு? எண்ணவேண்டுவது யாதெனில், நீ என்னை யாதுசெய்யினும் செய்க, நான் உனக்கு இடமாயினதொன்றே சாலும் (மோதும்) என்னும் அந்நிலையில் நிற்பதேயாம். 'பொதுவே நிற்கில்' என்றதும் அது.

நான்பொதுவில் நிற்க்பெற்றதனால், உணர்தல், உறங்கல், புணர்தல் என்னும் அந்தமூன்றினையும் நீ செய்வையின் அதனை நான் மறப்பதும் அறியேன், நீ செய்யாதொழியின் நான்உன்னைவிட்டுப் போவதும் அறியேன் என்பதாம். (கச)

கரு. பற்றை யறுப்பதோர் பற்றினைப் பற்றில்அப்
பற்றை யறுப்பரென்றுந் தீபற
பாவிக்க வாராதென்றுந் தீபற

(௭ - து.) உ - ர்.—என்சொல்லியவாரேவெனின், தன்னறிவின் கண்ணே சிவனைக் காண்பெற்றும் தான் சிவனுக்கிடமென்றறியவந்தும் நான் என்னும் போதம் ஒழியாது, உணர்வேண்டும், உறங்கவேண்டும், புணர்வேண்டும் என்று முனைப்பதால் அவ்வணம் முனைத்தெழுவதாகிய போதப்பற்று ஒழிவதற்கு "நீபொதுவேந்ல்" என்று கூறினனும் அதுபோல் நிற்பல் அரிதாகலின் அதற்கோருபாயம் சொல்லிற்று.

(௮ - ஷ.) தன்னையிடாது பற்றியிருக்கும் நானென்னும் பற்றை, அறக்கவல்ல திருவருளாகிய ஓர்பற்றினைப் பற்றினால், அந்த நான் என்னும்பற்றை அறுத்துவிடுவர். அந்த நான்என்னும் பற்றைத் திருவருளால் அறுத்துவிடாமல் சிவத்தைப் பாலிப்பாராயின் அச்சிவம் இவன் பாமாகவாராதென்க.

இதனால் மருட்போதமாகிய தற்போதத்தைப் போக்கவேண்டின், சிவபோதமாகிய அருட்போதத்தைப் பற்றவேண்டுமென்று கூறியதாகும்.

‘பற்றையறுப்பதோர் பற்றினை’ - * மலமாயாகன்மப்பற்றுக்களை அறிவேயொழிக்க வல்ல சிவனது ஞானசத்தியை. ‘பற்றில்’ - தனதுஞானசத்தியினால் பற்றிக்கொண்டால், அப்பற்றை அறுப்பார்-மேற்கூறிய மலகன்மப்பற்றுக்களை யொழிக்கவல்லவராவர். ‘பாவிக்கவாராது’ - அச்சிவஞானசத்தி - தனதுஞானசத்தியினால் வாராதுஎன்க.

திருக்களிற்றப்படியார்.

௩௧. பற்றினுள் பற்றைத் துடைப்பதொரு பற்றறிந்து
பற்றிப் பரிந்திருந்து பார்க்கின்ற—பற்றதனைப்
பற்றுவிடில் அந்நிலையே தானே பரமாகும்
மற்றும்இது சொன்னேன் மதி.

(௭. ௩.) (“காலங்கள் மூன்றிலையுங்கண்டு இரு” என்று சொன்னதேயல்லாமல்) மற்றொன்று கூறுகின்றேன், பற்றுக்களினுள்ளே உட்பற்றாயிருக்கின்ற நான்என்னும் பற்றை, பரிந்து தன்னுடனிருந்து துடைக்கும் வகையைப்பார்க்கின்ற ஓர்பற்றை அறிந்துபற்றி, நான் என்பதனைப்பற்றும் பற்றினைவிட்டால் அந்நிலையிலேயே சிவம் தானே உன்பரமாய்விடும். இதுதான் முடிந்தவுண்மை. இதனை உனக்குச் சொன்னேன் சித்தித்து அறிவாயாக என்பதாம்.

மற்றும், பற்றினுள் பற்றை, பரிந்திருந்து துடைப்பப் பார்க்கின்றதொரு பற்று, அறிந்து பற்றி, பற்றதனைப் பற்றுவிடில், அந்நிலையே தானே, பரமாகும், இதுசொன்னேன் மதி எனக்கூட்டுக

பற்றினுட்பற்றுவது - நானென்னும் அகங்காரம். துடைப்பதொரு பற்றுவது - இருவருள். பரிந்திருந்து துடைப்பப் பார்க்கின்றதாவது,— அத்திருவருளானது, அறிவாகிய ஆன்மா அகங்காரத்தினின்றும் நீங்கி, சுத்தஞாய் சிவமயமாக வேண்டுமென்று அனுகூலிப்பதும், மிக்க அன்போடு நீங்காதிருந்து, பரிபாகம்வரும் வகையைப்பார்த்து, மலத்தைப்போக்கிக் கொண்டு வருதல். அறிந்துபற்றி - இவ்வாறுதனக்குத் தெரியாமலே அனுகூலிப்பதும் செய்தவருவதாகிய உபகாரத்தை நன்றாயறிந்து அத்திருவருளை விடாதுபற்றி. பற்றதனைப்பற்றுவிடில் - அவ்வருளால் நான் என்பதனைப்பற்றும் பற்றும், அந்த அகங்காரத்தையேவிடாது பற்றிவரும் அனுகூலிப்பதும் வாசனையும் விட்டால். அந்நிலையே - பற்றும் வாசனையோடு தற்போதம் போகப்பெற்ற அவ்வரியிலேயே. தானே பரமாகும் - தற்போதம்போதற்கு பழக்கவாசனையைப் போக்கமுயல்வதுபோல், சிவன் தன்பரமாதற்கு வேறுமுயற்சி செய்யவேண்டிவதில்லை. அச்சிவனும் முயல் வேண்டிவதில்லை. தற்போதம்போனிலேயே சிவனதுநிலையாம். மலம்மிசையேகினுள் என்றதேபோல.

இத்திருப்பாட்டான், உத்தியாரில்-‘பற்றை’ என்றதை - பற்றினுள் பற்றை என்றும், ‘அறுப்பதோர்பற்றினை’ என்றதை பரிந்திருந்து பார்த்துத் துடைக்கின்றதொரு பற்றென்றும், ‘பற்றில்’ என்றதை - அறிந்து பற்றில் என்றும், ‘அப்பற்றையறுப்பார்’

* மலமாயாகன்மப் பற்றுவது - தனுசுரணபுவன போகங்களால் உண்டாகும் பற்றுக்கள். அறுப்பதோர்பற்றுவது - ஆணவத்திற்கிடந்த ஆன்மசத்தியைக் கிள்ளி யெழுப்பியதும், பின்னர் தனுசுரணுகளோடு கூட்டியதும், ஆகிய சிவசத்தியாகிய திரோதானசத்தி. (அப்பற்றினைப்) பற்றில் - அத்திரோதானசத்தி, கருணையுருவாய் அப்பற்றுக்களை ஒழிக்கத்தொடங்கினாலன்றி அவைநீங்கா; ஆகலான் அவ்வருட்சத்தியைத் துணையாகக்கொண்டால். அப்பற்றையறுப்பார் - தனுசுரணுகளாகிய பற்றுக்களைப்பற்றி நானென்று வெளிவருவதாகிய அகங்கார மமகாரப்பற்றுக்களை யொழிக்கவல்லவராவர். பாவிக்கவாராது - அவ்வருட்சத்தி, அச்சத்தியுடையானால் வருவதல்லது தனதுமுயற்சியினால் வருவதன்று என அறிக.

என்றதை பற்றதனைப் பற்றுவீடில் என்றும், 'பாவிக்கவராது' என்றதை அந்நிலையே தானே பரமாகும் என்றுங் கூறப்பட்டன.

மற்றும் இதுசொன்னேன் மதி என்றது - இந்நூலாசிரியர் கூற்று. (கடு)

கசு. உழவாதுணர்கின்ற யோகிகள் ஒன்றோடும்
தழுவாமல் நிற்பரென் றுந்தீபற
தாழ்மணி நாவேபோல் உந்தீபற.

(எ - து.) உ-ர்.—என்சொல்லியவாரோ வெனின், தற்போதத்தவத்தவிட்டுச் சிவயோகிகள் நிற்கும்நிலையைச் சொல்லிற்று.

(இ - ள்.) (தற்போதமானது, அலைக்குந் தன்மையுடைத்தாகலின் அதன்வசப்பட்டு அலையாமல் (அதனைவிட்டு, சிவத்தை) அறிகின் றவர்களாகிய யோகிகள், தற்போதத்தோன்றுதற்கிடமாகிய ஒருசெயலோடுஞ் சாராது பாவஞதீத நிலையில் நிற்பார்கள். எதுபோலெனின், பூமியில் வைத்துள்ள மணியைப்போல் என்க.

ஆதார நிராதார யோகங்களில் உழலும் செயலற்று, மீதானத்தையுணரும் நிலையினமென்பார் உழவாதுணர்கின்ற யோக்கள் என்றார். பெத்தநிலையின் கண்ணையன்றி முத்திநெறியாகிய ஞானநிலையின்கண்ணும் நான் உள்ளேனென்று முனைத்துவரும் ஆற்றலுடையது தற்போதமாகலின் அப்போதத்தோன்றும்செயல்களை அலைவென்று ஒழிப்பவரென்பார் ஒன்றோடும் தழுவாபெற்றிரீ என்றார்.

அங்ஙனய்நிற்குநிலை - பூமிஆதரவற்று அந்தரத்தில்நிற்கும் மணி அசைக்க அசையுமேயன்றி, பூமிஆதரத்தில் நிற்கப்பெற்றமணி அசைக்கவாராததுபோல் என்பார்-தாழ்மணிநாவேபோல் என்றார்.

இதனால் சிவத்துக்கிடம், தன்னறிவென்று கண்டபின்னர், அவ்விடத்திற்குநே அச்சிவத்தைக்கண்டு அசைவற இருட்டர், மீண்டும் மற்றொரு இடத்தைக் காணார், அறிவாற்றேடும் அசைவினை யறிவார் என்று கூறப்பட்டது.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

௩௨. அறிவந்வாய் நிற்கில் அறிவு பலவாமென்று
அறிவில் அறிவவிழ்த்துக் கொண்டங்--கறிவினராய்
வாழ்ந்திருப்பர் நீத்தவர்கள் மாணுடரின் மாணவக
தாழ்ந்தமணி நாவே போற்றான்.

(எ - து.) மாணுடர்களிற்சிந்த மாணவகனே! (ஆதார நிராதாரயோகங்களை நீத்துவந்த சிவயோகிகள் மீதானத்தில் எப்படியிருப்பொனின்.) சிவத்தைநோக்கத் தலைப்பட்ட தமது அறிவானது, தற்போத அறிவின்வசப்பட்டுநிற்குமானால், அவ்வறிவு பலவழிப்பட்டுப்போம் என்றுணர்ந்து அதன்தன்மையை சிவசொருபத்தில் ஒன்றுமைப்படுத்தும் சிவஞானமாகிய அறிவைப்பற்றி, அவ்வறிவினால் தன்னேப்பிணித்திருக்கும் தற்போதக்கட்டை அவிழ்த்துக்கொண்டு அருட்போதமுடையராய், யூதொரு செயலுமற்று, சும்மாயிருப்பர். (எதுபோலெனின்) பூமியில் வைத்திருக்கப்பெற்ற மணியினது நாவானது அசைவதற்கின்றி வைத்தவண்ணம்போல் எப்படியிருக்குமோ அப்படிப்போலாம் என்பதாம்.

மாணுடரின் மாணவக, அறிவு அறிவாய்நிற்கில் எனக்கூட்டுக.

'அறிவறிவாய்' என்றதில், முன்னையது ஆன்ம அறிவு. பின்னையது தற்போத அறிவு. 'அறிவுபலவாய்' என்றதும், 'அறிவு அவிழ்த்து' என்றதும் ஆன்மஅறிவே. 'அறிவில்' என்றது சிவஞானம். 'அறிவினர்' 'நீத்தவர்கள்' என்றது சிவயோகிகள். 'தாழ்ந்த மணி நாவேபோல்' என்றது அசையத்தக்கநாவிருந்தும், நாவானது தாக்கற்குரிய மணியிருந்தும், எடுத்துஅசைவிப்போன் அசைக்கா தொழிந்ததனால் நாவும்அசைவற்று, மணியும் அசைவற்றிருந்தது போலென்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான், உந்தியாரில் 'உழவாதுணர்கின்ற' என்றதை - அறிவு அறிவாய்நிற்கில் அறிவுபலவாமென்று அறிவில் என்றும், 'ஒன்றோடும் தழுவாமல் நிற்பர் யோகிகன்' என்றதை - அறிவு அவிழ்த்துக்கொண்டு அங்கு அறிவினராய் வாழ்ந்திருப்பர் நீத்தவர்கள் என்றால் கூறப்பட்டன. தாழ்மணிநாவேபோல்" என்னும் உவமை ஈண்டும் வந்திருக்கின்றமை காண்க.

இதனால், தற்போதவழியில் நின்றால் அது உழல்வதற்கிடமாயுள்ள தேகேந்திரியாதி விடயங்களில் கொண்டுபோய் உழலச்செய்யும். அங்ஙனம் செய்யுமாயின் ஆதார நிராதார யோகங்களிற் கூடுவதெங்கே மீதானநிலையில் நிற்பதெங்கே ஒன்றும் இல்லை யாய்ப்போம். ஆகலின், ஒன்றோடு, தழுவாமல் நிற்குநிலையைவலியுறுத்தியதென்க. (௧௬)

௧௭. திருச் சிலம்போசை யொலிவழியே சென்று

நிருத்தனைக் கும்பிடென்றுந்தீபற

நேர்பட அங்கேநின் றுந்தீபற.

(௭-து.) உர.—ஒன்சொல்லிய வாறோவெனின், தற்போதச்செயலுக்கு அருட் போதப்பற்றால் உண்டாகும் அதிகசயத்தைச் சொல்லிற்று.

(இ-வி.) (அருட்போதத்தால் கருவிகாணக்கருடைய ஒசையைவினைவிக்கும் தற்போதமானது, தாழ்மணிநாவேபோல் அடங்கிநிற்க, அருட்போதப்பற்றால் கேட்கப்படும் பரவிந்து சொருபமாகிய திருச்சிலம்பின்கணின்னு ஒலிக்காரின்ற பராதவொலி வழியே உன்னநிலைச் செலுத்தி நீயுஞ்செல்வாயாக. சென்று, (அவ்வோசையுண்டாகும் இடம் எதுவோ, அவ்விடம்) எதிர்ப்படும்வண்ணம் அவ்விடத்திலேயே நிலை பெற்றிருப்பாயாக. நிற்பையாயின், (திருச்சிலம்போசையை யுண்டாக்கும் நடராஜன் தெரிசனமாவான். அப்பொழுது நீ) அவனைக் கும்பிடவாயாக என்க.

திருச்சிலம்போசை யொலிவழியேசென்று, நேர்பட அங்கேநின்று, நிருத்தனைக் கும்பிடு எனக்கொண்டு கூட்டுக

இதனால், நிராதாரயோகமுழுவில் தன்னறிவின்கண் அறிவாய்விளங்கும் சிவ சொருபத்தைக் காண, அருட்போதவசப்பட்டு அவாலிநிற்கவே, எவரானும் அறிதற்கரியானும், எவற்றானும் அடைதற்கரியானாகிய அருளானன் கூத்தாடிக்கொண்டு வருவான் என்று கூறிற்றென்க. எனவே, தற்போதமேலிட்டுக் காணவேண்டினார்க்குக் காண அரியானன்றும் தற்போதமடங்கி அருட்போதமேலிட்டுக் காணவேண்டினார்க்குக்காண எளியான் என்றும் விளக்கியவாரும்.

திருக்களிற்றப்படியார்.

௩௩. ஒசையெலாம் அற்றால் ஒலிக்கும் திருச்சிலம்பின்

ஒசை வழியேசென் றொத்தொடுங்கில்—ஒசையினில்

அந்தத்தா னத்தான் அரிவையுடன் அம்பலத்தே

வந்தொத்தா னத்தான் மகிழ்ந்து.

(௭-து.) தற்போதத்தினுடைய கருவிகாணச்சேட்டைகளின் ஒசை அனைத்தும், அருட்பற்றால் அடங்குமானால், பரவிந்துவாகிய திருச்சிலம்பினின்றும் ஒலிக்கும் பராதமாகிய ஒலிகேட்கும், அந்தநாதவழியே சென்று, தற்போதத்தின்வழியே துடிக்கும் உனதுதுடிப்பும் அவ்வோசையிற்பொருந்தி ஒடுங்குமேயானால், அந்தநாதாந்தத்தை யிடமாகவுடைய நடராஜன் தனது அருட்சத்தியோடு நீ ஒடுங்கிக்கிடக்கும் அந்த சிதாகாசத்தில் வந்து ஒடுங்கிக்கிடக்கும் உண்ணைக்கண்டுகிழ்ந்து உண்ணப் பொருந்தின வனுயிருப்பான். (பிரியான்) என்பதாம்.

ஒசையெலாம் அற்றால் திருச்சிலம்பின் ஒசைஒலிக்கும், (அந்த) ஒசைவழியே சென்று (தன்னுடைய ஒசை) ஒத்து ஒடுங்கில் ஒசையினில் அந்தத்தானத்தான், அரிவையுடன் அம்பலத்தேவந்து, அத்தான்மகிழ்ந்து ஒத்தான் என்கொண்டுகூட்டுக.

திருச்சிலம்பினோசை ஒலிக்குங்காலம் இதுவென்பார், 'ஒசையெலாமற்றால்' என்றார். அக்காலத்தில் நீ கேட்கும்வகை இவ்வகையாமென்பார், 'ஒலிக்கும்திருச்சிலம்பின் ஒசைவழியே சென்று ஒத்த ஒடுங்கில்' என்றார். அந்தவோசையை விளைவித்து அதிலின்று நடனஞ்செய்யும் நடராஜனுக்கும் இடம் அதுவேஎன்பார், 'ஒசையினில் அந்தத்தானத்தான்' என்றார். சேட்டையோடுகூடிய வாயுவாதி பூதங்கள் ஒடுங்கும் இடமே ஆகாசமாதல்போல், உனது கரணச்சேட்டையெல்லாம் ஒடுங்கிய அந்தஇடமே சிதாகாசவெளியென்பார், 'அம்பலத்தே' என்றார். அவ்வம்பலத்தின்கண் உன்னை ஆளும் அருட்சத்தியுடன் உன்னை யாள் விரைந்து வருவானென்பார், 'அரிவையுடன் வந்து'—என்றார். அங்ஙனம்வந்த இறைவன் நீ அருள்மயமாயிருக்கும் அந்தநிலமையினால் மகிழ்ந்து, உன்னிலையே தன்னிலையாகப் பொருந்தியிருப்பனென்பார், 'அத்தான் மகிழ்ந்து ஒத்தான்'—என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான், உந்தியாரில் "திருச்சிலம்போசை" என்றதை-ஒசையெலாம் அற்றால் ஒலிக்கும் திருச்சிலம்பின் ஒசையென்றார், 'நேர்பட அங்கேநின்ற, ஒலிவழியே சென்று நிருத்தனைக்கும்பிடு' என்றதை - அவ்வோசைவழியேசென்று என்றும், அங்ஙனம் செல்வதேயல்லாமல் "அங்குஒத்து" என அவ்வோசையினில் ஒத்திருத்தலையும், ஒத்திருக்கும் அந்தத்தானம் உன்னறிவின்கண் கண்ட அறிவாகிய அச்சிவத்துக்கு அம்பலமாகிய இடமென்றுணர்ந்த அந்தத்தானத்தான் எனத் தானத்தையும், அது அவனிருக்கும் அம்பலத்தானமாகவே அவ்விடத்துடையே ஒடுங்கியிருந்தால் அவனைக்காணலாம் என்பதுதோன்ற ஒடுங்கின் எனக் காணுங்காலத்தையும், ஒடுங்கிநிற்கவே நீபற்றியிருந்த அருட்சத்தியுடன் 'நேர்பட வருவான்' என்பது தோன்ற அரிவையுடன் வந்து என அவன்வருதலையும், வந்து பின்னர் உன்னைக் கண்டமகிழ்ந்து உன்னைப் பொருந்தியிருப்பான் என்பது தோன்ற மகிழ்ந்து ஒத்தான் என அவன்வந்து பொருந்தியிருத்தலையும் விளக்கி, இப்படிப் பொருந்தியிருக்கக்கண்டு கும்பிடும்புமீட்டே நேர்படக் கும்பிடலாகும் எனக் கும்பிடுதற்குரிய முறைமையெல்லாமும் எடுத்துக்காட்டி யுணர்த்தியவாறு காண்க. முற்கூறியுள்ள 'கிடந்தகிடழி' என்னும் உந்தியாரினும், "உணராதே" என்னும் திருக்களிற்றுப்படியினும் இப்பொருள்போந்தவாறுணர்க. (கன)

கஅ. மருளும் தெருளும் மறக்கும் அவன்கண்

அருளை மறவாதே உந்தீபற

அதுவே யிங்குள்ளதென் றுந்தீபற.

(எ - து) உ - ர்.—என்சொல்லியவாரோவெனின் சிவனால் ஆளப்படும் காலத்தும் அருளாமறவாமையைக் கூறிற்று.

(இ - ள்.) இருளும் ஒளியும் அறியாதவனாகிய நடராஜமுர்த்தியின்கண் அருளாமறவாதிருப்பாயாக. ஏனெனில், நடராஜனைக் காணப்பெற்ற அவ்விடத்திலும் இருப்பது அதுவொன்றேயாம் என்க.

இருளையறிகின்ற தன்மையை யுடையவன் ஒளியையறியுந் தன்மையுடையவனாவான். எப்பொழுதும் ஒளியாயுள்ளவன் எப்பொழுதும் இருளையறிபவே யறியான். தனக்குவெறாக வேறொருவொளியையும் அறியான். இத்தன்மையையுடையவன் இறைவன். இவ்விறைவன் எல்லாம் அறிந்தும் அறியாதவன், எல்லாஞ்செய்தும் செய்யாதவன் என்று பிரமாணங்கள் கூறுகின்றன. அதன்கருத்து யாதெனின், எல்லாம் அறிவதும், செய்வதும் இறைவனது அருட்சத்தியாம். அவ்விரண்டும் அறியாதவன் அச்சத்தியையுடைய சத்தனாகிய இறைவனும், இவ்வண்மைதோன்றவே, மருளும் தெருளும் மறக்கும் அவன் இறைவனும், அவ்விரண்டையும் அறிவது அவன் கண்ணுள்ள அருளுமாகலான் அருளை மறவாதே என்றார். அஃதாவது, பெத்தநிலையின்கணிந்து பெத்தானுபலத்தை யனுபவிக்கக்கூடியது அவ்வன்பத்தை யூட்டியதும் அருளை! ஆதாரநிராதாரயோகங்களில் முறையாக நிறுத்திப்பின்னர் மீதானமாகிய உன்னறிவின்கண் கொண்டவந்து உன்னறி

வின் கண் அறிவாய்விளங்கும் அறிவே சிவனென்றுணர்ந்தியதும் அருளே! பின்னர் அவ் விறைவனோடு நீகூடுதற்கு உன்னுடைய போதமாகிய தற்போதத்தை யடக்கியதும் அருளே! தற்போதப்பற்றொழிந்து நீஒடுங்கிநிற்கும் இடத்தில் திருச்சிலம்போசை உனக்குப்பலனு (அறியு)மாறு செய்ததும் அருளே! அங்ஙனம் அறியுமாறுசெய்து அந்நிலையில் நீ நிற்கும் வன்மையை உனக்குத்தந்து அவ்விடத்தில் நடராஜனைக் காணும்படிச்செய்து அப்பொருமான் உன்னைப்பிரியாது பொருந்தும்படிச் செய்ததும் அருளே. இம்முறையான் பெத்தநிலைதொட்டு இந்நிலைபரியந்தம் உபகரித்துவந்தது வேறொன்றன்று, அருளே என்று கண்கூடாகத் தெரிகின்றபடியால், 'அருளே மறவாதே' என்றார்.

அன்றியும், பெத்தநிலையில் உன்னுடனாய்நின்று அவ்வனுபவத்தை நவநவமா (புதிதுபுதிதாய்) உன்னை அனுபவிக்கச்செய்ததுபோல் இந்தயோகநிலையினும் அவ்வருள் உன்னுடனாய் நின்று உன்னுடனாயிருக்கும் சிவானுபவத்தை நவநவமாய் அனுபவிக்கச் செய்தாலன்றி, நீயே அனுபவிக்குஞ் சுதந்தாமுடையனன்றாகலான் 'அதுவேயிங்குள்ளது' என்றார்.

இப்பாட்டான், சிவன் தானே ஆன்வாவை அனுபவியான்; ஆன்மாவும் சிவனைத் தானே அனுபவியான். சிவன் அவனையும், அவன் சிவனையும் அனுபவிக்கச்செய்தல் அருளேயாமென்று வலியுறுத்தியதா மென்க. இவ்வுண்மையால் அருள் எப்பொழுதும் துணையாய் நின்றாலன்றி, இவன் எதையும் அனுபவிக்கும் அனுபவியும் ஆகான், எவையும் இவனால் அனுபவிக்கப்படுபொருளும் ஆகா என்னு உண்மையும் வெளிப்படுத்தியவாறுமென்க.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின் என்றமையால்
சார்புணர்தல் தானே தியானமுமாம்—சார்பு
கெடவொழுகின் நல்ல சமாதியுமாம் கேதப
படவருவ தில்லைவினைப் பற்று.

(எ - து.) சார்புணர்ந்து - அருள் சார்ந்திருக்கும் இடத்தை யறிந்து அஃதாவது மருளும் தெருளும்பற்றும் சிவன் கண் அருளுள்ளதென்று அறிந்து, சார்புகெட - ஆதார நிராதாரயோகங்களில் மனமுதலியகாணச்சார்பும் தற்போதச் சார்புமிருத்தலால் அப்போதச் சார்பு கெட, ஒழுகின் என்றமையால் - தற்போதத்திற் கிடமாகிய தன்னறிவின் கண் அறிவாக (சிவமேயாய்) நிற்றலைச்செய்யவல்ல அருள்வழியிற் சென்றால் என்று * திருவள்ளுவநாயனார் கூறியபடியால், சார்புணர்தல்தானே தியானமாம் - சுட்டிவிடக்கிடஞ் செய்யும் அறிவின்சார்பொழிந்து சிவமேயாய்நின்றற்கு அவ்வருளே துணையென்று அதைப்பற்றலே தியானமுமாகும், அந்தத்தியானமுதிர்வினால் சார்புகெட ஒழுகின் நல்லசமாதியுமாம் - தற்போதச்சார்பும் அவைகாரணமாகவரும் யான் எனதென்னும் சார்புகளும்கெட அருணைக்கத்தில் நிற்கப்பெறின் அதுவே நல்ல சமாதியுமாம், கேதப்படவருவ தில்லை வினைப்பற்று-அவ்வருளாகிய தியானமும் இந்தச் சமாதியும் நீங்காதிருக்குமாயின் துன்பப்படவருவதாகிய வினைப்பற்றுக்கள் இல்லையாய்விடும் (அழிந்தேவிடும்) என்பதாம்.

இதனால், உந்தியார் 'அருளே மறவாதே' என்றதைத் தியானமெனவும், 'அதுவே இங்குள்ளது' என்றதை சமாதி எனவும் அறியக்கிடக்கின்றன. (கஅ)

கக. கருது வதன்முன் கருத்தழி யப்பாயும்
ஒருமகள் கேள்வன்என் றுந்திபற
உன்ன அறியனென் றுந்திபற

(எ - து.) உ - ர்.—என் - எனின், அருளையே துணையாக நினைப்பார்க்கு அவருளத்தில் இறைவன் தானே வந்து குழபுகுவான் என்று கூறிற்று.

திருக்குறள ௯௬-அ-தி. மெய்யுணர்ந்தல் - கவது செய்யுள்.

(௫ - ௭) அன்றும் இன்றும் இனி என்றும் நமசுருத் துணையாயுள்ளது அருள் என்று நினைப்பாராயின் அப்படி அவா நினைப்பதற்குமுன், அவருள்ளமுருக நினைத் தற்கரியனாகிய சிவகாமிகாதன் அவருள்ளததில் வினாந்து செல்வான் எனக்.

இதனால் இறைவன் தன்னருளைக் கருதித் தன்னை நினைப்பாபால் தான் வினாந்து சேரலும், தன்னைக்கருதி அருளைத் துணையாகக் கருதாபால் எப்பொழுதும் தான் சேருதற் கெண்ணமையும் தனக்கு இலக்கணமாக வுடையானென்று கூறியவாரும்.

அருளும், சிவததைவிட்டு வராததன்மைத்தாகலின் சிவப்பேறுவேண்டித் தன்னை நினைத்தவனுக்கு தன்னை யுடையானாகிய சிவததோடு தன்னைக்கொடுக்கு மென்பது தோன்ற - 'ஒருமக்களேவன் கருத்தழியப்பாயும்' என்றா

திருக்களிற்றப்படியார்.

௩௫. அன்றிவரும் ஐம்புலனும் நீயும் அசையாதே
நின்றபடியே நிறக முன்னிறகும்—சென்று
கருதுவதன் முன்னம் கருத்தழியப் பாயும்
ஒருமகளதன் கேள்வன் உனக்கு.

(௭ - ௩) அன்றி இவ்வருமசொல்லிவந்த சட்டுணாவேயல்லாமல், வரும் ஐம்புலனும்- உன்னைவிடாதுவரும் ஐம்புலன்களும், அசையாதே தத்தம்செயற்கையினின்றும் இயற்கையினின்றும் ஒருசிறிதும் நீங்காமல், நின்றபடியே நிறக செயற்கையும் இயற்கையும் முன்னிருந்தபடியே நிற்கவும், நீயும்சென்று கருதுவதன்முன்னம் இவைகளுக்கெல்லாம் வேறியிருக்கின்ற ஆன்மாவாகிய நீயும் ஐம்புலன்களையும்தற்போத்ததைதயங்குந்து சென்று உனக்குத் தலைவனாகிய சிவனைக்கூட எண்ணுவதற்கு முன்னம், ஒருமகள் தன் கேள்வன் உனக்கு முன்னிற்கும்-சிவகாமிகாதனாகியநடராஜன் உனக்கு முன்னேவந்து நீகாணும்படி நிற்பான், கருத்தழியப்பாயும் நின்றபின் உனதுஉள்ளம் உருகுமவண்ணம் உன்னுள்ளததுளளே குடிபுகும் எனபதாம்

அன்றிவரும் ஐம்புலனும் அசையாதே நின்றபடியே நிறக, நீயும்சென்று கருவ தன்முன்னம், ஒருமகன் தன்கேள்வன், உனக்கு முன்னிற்கும் கருத்து அழியப்பாயும் எனக்கொண்டு கூட்டுக

இதனால், ஐம்புலன்களும் தற்போதமும் கெட்டு ஒழியவேண்டும்; ஆன்மாவும் இவைகளுக்கு வேறுகித்தன்னைநினைந்து உருகவேண்டும்; இவ்வாறு புலன்களும் ஒழிந்து ஆன்மாவும் உருகவருமானால் இறைவன் தரிசனமாவதாம், பின் அவனுள்ளத்தில குடிபுகுதலுமுறை. இம்முறை, அருளை எக்காலத்தும் விடாமல் துணையாகப்பற்றவேண்டும் என்று எண்ணினார்க்கு அவ்வளவிலேயே ஐம்புலச்சேட்டைகளையும் நோக்கான், ஆன்மா உருகினாலே இல்லையோவென்பதையும்நோக்கான். தானேவந்து உள்ளத் துள்ளே குடிபுகுவான் என்று அருள்விசேடத்தைக் கூறியவாருமென்க

“கருதுவதன்முன்னம் கருத்தழியப்பாயும்” என்றகருணையின் விசேடத்தை இச் செய்யுளாற் கூறியதாகும் அஃதாவது, கருத்தவேண்டியவற்றைக் கருதாது தன்மாட்டு கருத்ததருகச்செய்யும் பெருங்கருணைச் சிறப்பு இதுவென விளக்கியதாகும். (௧௯)

௨௦. இரவு பகலில்லா இன்ப வெளியூடே

விரவி விரவின் றுந்திபற

விரைய விரையநின் றுந்திபற.

(௭ - ௩.) ௨ - ௭.—என்-எனின், இறைவன் குடிபுகுந்தபின்னா விளையும் பேரின்ப இலக்கணங் கூறிற்று.

(௫ - ௭.) சுழுத்தியவஸ்தையில் கலந்துகலந்துநின்று அறியாதனுபவிக்கும் இன்பத்தைப்போலும், சாக்ஷிவஸ்தையில் வினாந்துவினாந்து நின்று அறித்தனுபவிக்கும்

அடையாளப் பொருள்களாகவும் கொண்டு, பாசமாகியமனைவியை இறைவனிடத்துச் சேர்த்து நாயனார் பாசமற்று இறைவனோடு ஏகனாகிநிற்கப் பெற்றதுபோல், பாசகாரியத்தையும் ஒழித்துத் தடையற்றுச் சிவானந்தத்திற்கு ஆளாகவேண்டியவ ராகலான் “காதன்மேவிய சுற்றமும் பதியுங் கடக்க” என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், “மாதவர்தாம், மாததன்னைமுன்கொடுத்து மனாபிழந்து பேருவகையின்மலர்ந்தார்” என்றது “இறைவனோடு ஏகனாகிநிற்கல்” என்னும் முதல் அதிகாரணப்பொருளைக் குறித்ததெனவும், “நானினிச் செய்பணிதான் யாது, என்று இறைஞ்சினிற்றனர்” என்றது ஏகனாகிநின்ற காலத்தும் பணியில்லை என்பது இல்லை, பணியுளது என்பதைக்குறித்ததெனவும், (இறைஞ்சினவரை) “எதிர்நோக்கி, காதன்மேவிய சுற்றமும் பதியுங் கடக்க நீதுணைபோதுக” என்றது “இறைபணி வழுவாது நிற்கல்” என்னும் இரண்டாம்அதிகாரணப்பொருளைக் குறித்ததெனவும் கொள்க.

நாயனார் போர்க்கோலங் கொள்ளல்.

என்றவர் அருளிச் செய்ய யானேமுன் செயகுற் றேவல்
ஒன்றிது தன்னை என்னை உடையவர் அருளிச் செய்ய
நின்றது பிழையாம் என்று நினைந்துவே றிடத்துப் புக்குப்
பொன்றிகழ் அறிவை காத்திப் பூங்கச்சுப் பொலிய வீக்கி.

(௭ - து.) ‘சுற்றமும் பதியுங் கடக்க நீதுணை போதுக’ என்று வேதியர் கட்டளையிட, இது இவர் சொல்வதற்கு முன்னம் யானே அறிந்து செய்யத்தக்க சிறியபணி. இப்பணியை என்னை ஆளாகவுடையவராகிய இவ்வடியவர் நீஇதுசெய்யென்று சொல்லுமளவும்தாமதித்து நின்றது பெருங்குற்றமாம் என்று நினைத்து, (அங்குநின்றும் நீங்கி) வேரோரிடத்தகுப் போய்ப் பொன்னாடையை உடுத்து, (அதன்மேல்) அழகிய அரைக்கச்சை இடையில் இறுக்கக்கட்டி என்பதாம்.

வேதியர் வேண்டியபடியே மனைபானைக் கொடுக்கும்பொருளாகவே நாம்எண்ணினோம். அவரும் அப்படியே தடையின்றியாயினான். இவ்வளவில் நமதுபணி முற்றுப் பெற்றது என்று எண்ணியிருந்தோம். வேறுதடையுனதென்பதையும் இவதென்பதையும் அறிந்த தடையுனதேல் அதனைப் போக்குதல் நமது கடமையாயிருக்க, அதனையும் எண்ணாது, கொடுத்த அளவில்மகிழ்ந்து அவர்சொல்ல நின்றனம். இது நமது குற்றமாமென்று எண்ணினார் என்பார்யானே முன் செயகுற்றேவல் இதுதன்னைச் (செய்யாது) நின்றது பிழையா மென்று நினைந்து என்றார்.

ஒன்றிது தன்னை என்றது - வேதியர் தடையென்று எண்ணிய இது மிகச்சிறியதொன்று, இது பெரிதான தன்று என்னும்பொருளைக்குறித்தது. நமக்குச் சிறிதாயினும் வேதியர் பெரிதாக எண்ணினாராகலான் அத்தடையை யொழித்தல் நாம் செய்யத்தரும் பணியில் இது இன்றிடமையாத செயலாமென்றெண்ணி அச்செயலைச் செய்ய அக்கணமே துணிந்தனரென்பார் வேறிடத்துப்புக்கு என்றார். புக்குப் பின்செய்த செயல்களை இனிவரும் பதின்மூன்று செய்யுளாற் காண்க.

இத்திருப்பாசரத்தான், மூலமாகிய பாசம் இறைவன்வசப்பட்டு, தான் ஏகமாகி நின்றகாலத்தும் பாசகாரியங்கள் அங்ஙனம் நிற்கவொட்டாது உடலாழாய்வந்து வழுப்படச் செய்யு மாகலின், அவ்வழு நீங்கற்குரிய பணியையும் செய்தல் இன்றியமையாத செயலென்று கூறப்பட்டது. (கக)

வானொடு பலகை யேந்தி வந்தெதிர் வணங்கி மிக்க
ஆளரி யேறு போல்வார் அவரைமுன் போக்கிப் பின்னை
தோளரினை துணையே யாகப் போயினார் துன்னி னாரை
நீளிரைப் படமுன் கூடி நிலத்திடை வீழ்த்த நேர்வார்.

சிவஞானபோதம் ௧௭ - ஆம் சூத்திரத்தில் இதன்விரிவேல்லாம் காண்க.

(எ - து.) (நாயனார் இடையில் அரைக்கச்சை இறுக்கக்கடியபின்னர்) வானா யுத்ததோடு * கேடகத்தையும் கையிற்றாங்கிக்கொண்டு வேதியருக்கு எதிரா(முன்ன)க வந்துவணங்கி, அவரை (தன்மனையாட்டியுடன் புறப்பட்டு) வீதியில் முன்னே போகும்படிச்செய்து, (அங்கனம் அவ்விருவரும்போகும்போது போரைக்குறித்து, எதிரேவரும்சுற்றத்தவர்களை) நீண்டதூரத்திலேயே கண்டு அங்கனேமுன்சென்று (அவர்கள் வேதியரைவந்து நெருங்க வண்ணம் தடுத்து வளைத்துத் துண்டத்துண்ட மாக்கிப்) பூமியில் வீழ்த்தும்படியாக எண்ணங்கொண்டு, மிகுந்த வன்மைபொருந்திய ஆண்சிங்கம்போன்ற பராக்கிரமமுடையவராய், தன்னுடைய இரண்டு தோள்களே இரண்டுபக்கத்திலும் நெருங்கிவரும் படைத்தனையாகக் கருதி, அவ்விருவருக்கும் பின்னே போயினு ரென்பதாம்.

வானொடு பலகையேந்தி வந்தெதிர்வணங்கி, அவரை முன்போக்கி, தன்னினுரை நீளிடப்பட முன்கூடி நலத்திடைவீழ்த்த நேர்வார் தோளினே துணையேயாக மிக்க ஆளரிபோலும் போல்வார் பின்னே போயினார் எனக்கொண்டுகூட.

தமது உள்ளபற்றாய் வருஞ் சார்புகளைச் சேதிப்பதற்கு வானையும், புறப்பற்றாய் வரும் சார்புகளைத் தடுப்பதற்குக் கேடகத்தையுங் கொண்டன ரென்பார் வானொடு பலகையேந்தி என்றார். எனக்கு உட்பற்றம், புறப்பற்றம் உன்னையன்றி வேறில்லை என்பார் எதிரீவாங்கி என்றார். கேள்வியின் வண்ணம், சிந்தனையின் வன்மை என்னும் இவ்விரண்டின் துணையைக்கொண்டே உட்புகம்பாகிய பாசங்கள் வகடனுலகாவண்ணம் ஒழிக்கவேண்டுமென்பார தோளினே துணையாக என்றார். கேட்டல் சிந்தித்த லால் இருவகைப்பற்றுக்களையும் ஒழிக்கவல்லார்க்கு, மேன்மேல் பிறத்தலுக் கிடஞ் செய்யத் துள்ளித்துள்ளி முனைத்துத் தோன்றும் ஆணவத்தின்சத்திபைத் தெளிதலால் கீழ்ப்படுத்த முயல் மிகஎளிதென்பார் தன்னினுரை நீளிடப்பட முன்கூடி நிலத்திடை வீழ்த்த நேர்வார் என்றார். தெளிதலால் ஆணவசத்தியைக் கெடுக்கவல்லார் இறைவனை நீட்டையினால் முற்பட்டுவரச் செய்வார் என்பார் அவையாழல் போக்கி என்றார். நீட்டையினால் இறைவனை முற்படச்செய்வாரை அருள் அவர்களைத் தன்வச மாக்கி இறுமாத்திருக்கச் செய்யும் என்பார் ஆளரியேறுபோலவார் என்றார்.

இத் திருப்பாசுரத்தான், நாயனார் யுத்தசோலத்தாராய்த் தமது பத்தினியுடன் வேதியரை முன்னேபோகவிட்டுத் தாம் பின்போக தம்பையேண்டியும் தமது பத்தினியாரை வேண்டியும் வரும் சுற்றத்தினையெல்லாம் நிலத்தில் வீழ்த்தும்படி ஆண்சிங்கம்போலும் சென்றாரென்று கூறப்பட்டது.

அல்லதூஉம், கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நீட்டை என்னும் நால்வகை ஞானத் துள், உட்புகம்பாகிய பற்றுக்களை யொழித்தற்குக்கேட்டல் சிந்தித்தலைத் தோள்வலியை ப்போல் கொண்டனரென்பதும், தெளிதலின்வலியால் ஆணவசத்தியைக் கெடுக்கத் துணிந்தனரென்பதும், நீட்டையின்வலியால் தன்னைப் பிற்படுத்தி, இறைவனை முற்படச்செய்து, அருள்வசத்தாராய் பாசப்பற்றற்று ஆண்சிங்கம்போன்று உலாவத் தொடங்கின ரென்பதும் கூறப்பட்டன.

(கஉ)

சுற்றத்தினர் மறையவரைச் சூழ்தல்.

மனைவியார் சுற்றத் தாரும் வள்ளலார் சுற்றத் தாரும்
இனையதொன் நியாரே செய்தார் இயற்பகை பித்த னுணல்
புனையிழை தன்னைக் கொண்டு போவதாம் ஒருவ னென்று
துனைபெரும் பழியை மீட்பான் தொடர்வதற் கெழுந்து சூழ்வா

ஆயுதவகைகளைத் தடுப்பதற்குக் கொள்ளும் விருத்தாகாரமாயுள்ள ஓர் பலகை.

(௭ - து.) (வேதியரும் நாயனார் மனைவியாரும் முன்னும், அவ்விருவர்பின்னே நாயனாரும் வீதியின் கண்ணே யாவருங் காண அஞ்சாது போதலைக்கண்டு) நாயகனுக்குப் பின்னேவரவேண்டிய நமது பெண் முன்னே போகவேண்டிய காரணம் என்னையென்று மனைவியார் சுற்றத்தாரும், மனையாட்டிற்கு முன்னேபோக வேண்டிய நமதுசெட்டியாரா பின்னேவரவேண்டிய காரணம் என்னையென்று நாயனார் சுற்றத்தாரும், ஆலோசனைசெய்யும்போது, (மனையாட்டியை வேதியருக்குக் கொடுத்த செய்தியைக் கேட்டு) அந்தோ! மனைவியை வேண்டிவரும், அவளைக் கொடுப்பது மாகிய இச்செய்தியை இதுகாறும் மாயாசெய்துள்ளா (இது அறமாயிற்று) இந்த இயற்பகை பித்தன் போலும், இவன்பித்தனானும் ஆகக். ஆரணத்தோடு பூண்டிருக்கின்ற இடபெண்ணைப் பிராரணஞ்ஞெருவன் கண்ணிபே வது கூறமாகுமோ என்று சொல்லிப் (பின் அந்நாயகனைக் காண விரும்புவாரெனப் பார்க்குது, பழியற்ற நமதுகுடும்பத்திற்கு இவ்வுடம்புக்கு மாயி வருவாவிட்டதே), இந்தப்பழியை நாம் நீக்கிக்கொள்ளவேண்டியவரல்லவா என்று (மீட்டபுத்த கணிககவாக்களாம் இருவா சுற்றத்தாரும் முன்னே வருகின்ற வேதியனைக் கொல்லவாட்டாது) தடுக்கவேண்டுமென்று யாவரையும் அலமத்ததுக்கொண்டபொருள் செய்கற் கெழுந்து சூழ்ந்துகொண்டனா என்பது.

இக்கிருப்பாசுரத்தான், எயனாபுரகிறைவ ஞெருவன்பின்னே தனமனையானைக் கூட்டியனுப்புவதைச் சுற்றத்தினரெல்லாங் கண்டு, இந்த இயற்பகை அடியார்களுக்கு இல்லையென ஒது கொடுக்கும் விரதத்தை மேற்கொண்டவனாயிருப்பினும், அவ்விரதத்துக்கு, தன்மனையாட்டியைக் கொடுப்பது பழிபை விவாதிக்கும்ல்லவா' இந்தப் பழியைமாற்ற எந்தவிரதம் இருக்கின்றது, எந்தஅறம் இருக்கின்றது; அன்றியும், முன் அறஞ்செய்த பெரியோர் இப்படிச் செய்திருக்கின்றனர்; இவன்செய்தது பித்தனுடையா செய்யு அறமாகும், இவன் பித்தனானும், இவன் மனையானை அஞ்சாது கொண்டுபோகத் துணிந்தவனைப் பாத்தாலோ வேதியனாகவும், சிவனடியாராகவும் காணப்படுகின்றான், பிராரணவிறைதல் எக்காலதகம் அழிபாத பழிபை விவாதிக்கின்றதல்லவா? இவ்வுண்மையானபழியை வேதியனா புள்ளவனும் அடியவனாயுள்ளவனும் செய்யகூடியவராமா? இனி அந்தப்பித்தன் செய்து, கூடவொழுக்கமுடைய இந்தவேதியன் செய்கையும் எண்ணிக்கொண்டிருப்போமானால் இப்போது யாவரும் காண வந்தபழிக்கு நாம் என்னசெய்ததுபோலாகும். இனி பேசுவதை விடுங்கள்; அந்தப்பிராரணனை எவ்வழியானும் போகவந்திடமில்லாமல் கடுக்கவேண்டுமென்று சூழ்ந்து கொண்டனரென்று கூறப்பட்டது.

(கங)

வேலொடு வில்லும் வாளும சரிகையும் எடுத்து மிக்க

காலென விசையிற் சென்று கடுக்கப் புறத்துப் போகிப்

பாவிற் மருங்கும் சுண்டிப் பரந்த ஆர்ப் பரவம் பொங்கி

மால்குடல் கிந்தத் தென்ன வந்தெதிர் வளைத்துக் கொண்டா.

(௭-து) (வேதியரைத் தனிப் பந்தெழுந்தவர்கள் எவ்வாறு சூழ்ந்தார்கள் என்றால்) வேலாயுத்ததோடு வில்லையும் உடைவாளையும் கத்தியையும் எடுத்துக்கொண்டு, பெருங் காற்றைப்போல விழைந்து நார்புறமும் பரந்து சூழ்ந்து, காவலோடுகூடிய அந்நகர்புறத்திலே போய், வலமதுடம் என்னும் இரணங்கத்திலும் பெருங்கிப், பரந்துகிடக்கும் பெருங்கடலானது பொங்கியெழுந்ததுபோலப் பெருங்கூச்சலிட்டு வேதியர் எதிரிலேவந்து வளைத்துக்கொண்டனா என்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், வேதியரைச் சூழ்ந்துகொள்ளத் துணிந்த சுற்றத்தினரெல்லாம், வேல் வில் வான் கத்தி என்னும் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு, பெருங் காற்றைப்போல வேகமாய் நகர்புறத்தே சென்று, வேதியருடைய இரணங்கத்த

திலும நெருங்கி, கடலொலியைப்போல பெருங்கூசலிட்டு அவ்வேதியரைப் போகவிடாமல் எதிரேபோய வளைததககொண்டாக னென்று கூறப்பட்டது. (கசு)

குலப்பழிநீங்கக் குலக்கொடியை விடுகெனல்.

வழிவிடும் துணைபின் போத வழித்துணை யாகியுள்ளா
கழிபெருங் காதல காட்டிக் காரிகை யுடன் போம போதில்
அழிதகன் போகேல் ண்ண்ட அருங்குலா கொடியை விட்டுப்
பழிவிட நீபோ என்று பகாந்தெகிர நிரைந்து வந்தார.

(௭ து) (இருவாசுற்றத்தாராகநம் குழந்தை, போகவிடாமல் தடைசெய்தபோதிலும் அந்தனையுடைய) வழிவிடுதற்குரிய துணையாக இறை கையாளு பின்னேசெல்ல, (சீவன்முத்தநிலைகளை பாசகூடமசெய்யு (17 க்கு) துணையாகியுள்ள இறை வனாகிய வேதியா, தமது பெருங்கருணைதகிறததை நாயனருக்கு புலப்படுத்திகொண்டு அவா மனையாட்டியுடன் போதுமாழகு (எதிர்வந்த வளைததுக் கொண்ட சுற்றத்தவாகள அவரைகோக்கி ஒவ்வியவனே' பிறன மனையை விருமபிக் கவாநதுகொண்டுபோதல் உனகசுத்த துதியாகும') சுகுதியறவனே' இனி நீ எங்களைகடந்துபோதலை யொழிக, (நீ எங்களுமுக்கு நீங்கள் முய்யைத தேடிவிட்டனை) அப்பழி எங்களைவிட்டு நீங்க, இப்பொழுது எங்கள் அரியதுலத்திறதக கெட்டி போனறிருக்கும் இவனை (எங்களிடத்தில்) விட்டு நீ (உன்னுருக்கு) எதுவாட என்றுகறி அவ்வேதியருக தெதிரே அணியணியாய ஒருவாபிள ஒருவராக வந்தன என்பதாம்

சிவபெருமானைதொடாவதற்கு வழிவிடும் அன்பு மாகக்கதைத் துணையாகப் பற்றிப் பாசப்பற்றைவிடச் செல்லவேண்டியவா நாயனராகலான அவரை வழிவிட்டு துணை எனவும், பாசத்தொடாயதக அன்பின்வழியேகனைக்கொடாநதுவருகின்ற வாக்கு, அருள்வழிகாட்டுதற்குத் துணையாயுள்ளவா இறைவனாகலான அவரை வழித் துணையாகியுள்ளா எனவும், அவர்காட்டும் அருளவழி - அன்பின்வழியே பகதியு அப்பகதிவழியே காதுலமாகலான கழிபெருங்காதுக்காடி எனவும் கூறினா

தகவு அழிந்தவாஎனபது - அழிதகன மாரிற்றது கொடி - படருதனையுடையதுபோல், குலம் பரவுதற்குரியா மங்கையராகலின் 'குலக்கொடி' என்றா

அல்லதாம, நிட்டைகூடினா, பாச மாகக்கத்தினின்றும் தமமை விடுவிகவல்ல அருளைத் துணையாகப்பற்றி, அவவருள செல்லுமவழியே பின்பற்றிச் செல்லும் நெறியுடையவர் எனபதுதோன்ற வழிவிட்டுத் துணைபின்போத என்றா அருளைப் பின்பற்றி வருவார்க்கு அவ்வருளுடையானாகிய இறைவன், தன்னனுபவமாகிய சிவானுபவம் வருதற்கான நெறிக்குத் துணையாயுள்ளவ நென்பதுதோன்ற வழித்துணையாகியுள்ளா என்றா. சிவானுபவமாகிய தன்னனுபவம் வருதற்குத் தன்பால் அவர்களுக்கு ஆசை மீதுருமவகையைக் காட்டினாலன்றித் தனஅனுபவம் கூடாதாலின் அவ்வாசையை உள்ளத்தின்கண் உதிப்பிப்பன் எனனும் அவவுணைதோன்ற கழிபெருங்காதல் காட்டி என்றா. சிவானுபவத்திற்குரிய கழிபெருவகையை உள்ளத்தின்கண் உதிப்ப

உள்ளத்தன்கண் கழிபெருவகையை உதிப்பிப்பனெனதை திருவாசகம் திருச்சதகம் "பேசப்பட்டேன் நின்அடியாரிற் றிருநீறே, பூசப்பட்டேன் பூதலால் உன் அடியேன் என்று, எசப்பட்டேன் இனிப்படுகிற தமையாதால், ஆசைப்பட்டேன் ஆட்டப்பட்டேன் உன்அடியேனே" எனவும், "அடியேன் அல்லென் கொல்லோ தான் எனையாட்கொண்டுகொல்லோ, அடியாராநா எல்லாரும் வருதுன்றான சோந்தா, செடிசேருடலம் இதனீக்கமாட்டேன் எங்கன்சிவலோகா, கடியேன் உன்னைக்கண்ணா தானுமாறென் காணேனே" எனவும் வருவனவற்றும் காண்க.

பிக்கினைப்பொழுது அவர்கள் “சிவனே கோற்றம் ஒன்றுமேகாண்பா” அன்றிப் பிரியப் பிரியத்திற் கிடமாகிய பொருள்தோற்றத்தைக் காணா, என்ற சித்தாந்தவசனப்படி நாயனா பிரியத்திற்குரிய மனையாட்டி தன்முன் செல்லுகின்றவயா யிருந்தும் அவரைக் காணாது, அவருக்கு முன்செல்லும் மறைபுராசிய சிவந்தோற்றம் ஒன்றினையே கண்டுசென்றா என்பதுதோன்ற, (இறைவன்) எல்லாவுடம்போட்போதி ல் என்றா சிவத்தோற்றம் ஒன்றையே காணப்பொருமாட்டி மாயாகூடமாகிப் “சுற்றமென்னும் தொல்பசுக்குழாவகன்” தத்தமக்கேற்ற காரியங்களைச் செய்ததொடங்கிசிவத்தோற்றங் கெடுமாறு அச்சிவத்தோற்றத்தைப் பழித்தல் ஆயல்பெனப்பது தோன்ற, அழிதகன் போகேல் பாண்ட அருந்தியகோடியை விட்டு, பாடிவிட்டுப் போ எனது பகாந்து எதிரினைநதுவந்தா எனரு

இத்திருப்பாசுரத்தான, நாயனா ஒருவன் அவ்வருள்வழியே போளு ரென்பதும், இறைவனும அவருருகுத கண்ணாகி, சிவானுபவத்துக்குரிய ஆசையை மேன்மேல் விளைவித்தாரென புறம் அசைந்ததின பிசுக்கூடங்கள் தசகசெயல் களைச் செய்யத்தொடங்கின வென்பது கூறப் ப்டன

நாயனரும் மனைவியாரும் இறைவன் அஞ்சாவண்ணங்கூறல்.

மறைமுனி அஞ்சினான் போல மாதிரைப் பார்க்க மா தும்
இறைவனே அஞ்ச வெண்டாம் இயற்பகை வெல்லு மென
அறைகழல் அண்ணல் கோர் அடியினேன் அவரை எல்லாம்
தரையிடைப் படுதது நெறேன் களாதநாள் செய்யேல் என்று.

(எ - து.) (அணியணியாய வருகின்ற சுற்றத்தினரை) வேதியாகண்டு (நாம் என் செய்கக்கடவோ மென்று) பயந்தவாபோல (தம்பின்னேவருகின்ற) நாயனாமனைவியைப்பார்த்தனா. பார்க்கவும் (அமனைவியாரும் வேதியரைப்பார்த்து என்னை அடிமைகொண்ட) இறைவரே! அஞ்சதலையொழிக நீ பயப்படுமபடி வருகின்ற சுற்றத்தவர்களை இயற்பகை வெல்லுவா என்றுசெல்ல (அச்சொல்லை) வீரக்கூலணிகந்த நாயனாகேட்டு) வேதியரைநோக்கி கேவரீர் அஞ்சவது யாதொன்றமில்லை, (அஞ்சவருவது மில்லை) அடியேன் (எதிரே) வருகின்றவாகளை மெல்லாம், இத்தரையின்ன (இப்பொழுதே) வெட்டிக் கீழேவீழ்த்துகின்றேன், (இதற்குத் தூதத்தவோமுண்டய நீ) மனங்கவனாகுதல்வேண்டாம் என்று சொல்லி என்பதாம்

பொன்வெள்ளி இருப்பினாலாகிய திரிபுரத்தை அஞ்சாதசிரிக்கெதிரித்தீரன், அததீரத்தைமறைத்து உலகிலுள்ள தூசுக்கரைக்கண்டு, அஞ்சுகின்ற மானிடமுரிவரைப் போல் அஞ்சினான் என்பதுதோன்ற மறையுநி அருந்திப்போ ின்றா. நாயனாமனைவியா அஞ்சுகின்ற தம்மைக்கண்டு டொருது அஞ்சுகின்றாரா, சுற்றத்தா வந்துவிட்டனரே நம்மை என்செய்வரோ என்று தன்னைண்ணி அஞ்சுகின்றாரா என்று அவரதுமனநிலை மையையோக்க அவரைநோக்கினா என்பா மாதிரைப் பார்க்க என்றா தனது மனநிலை மையை அறியநோக்கிய அக்குறிப்புணர்ந்த, உமக்கு அஞ்சுகின்றேனே யன்றி, சுற்றத்தாருக்கு அஞ்சினேனல்லன் என்பதுதோன்ற பத்து இறைவனே அஞ்சவேண்டாம் இயற்பகைவேல்லாம் என்றா. இறைவனாகுது போலியச்சத்தை போகவும், மனைவியாகுது உண்மையான உறுதிமொழியை உறுதிப்படுத்தவும் (உலகு) இயற்பகை என்னும் தனது நாமச்சிறப்பைச் சிறப்பிக்கவும் துணிந்தனர் என்பதுதோன்ற அடியினேன் அவரையெல்லாம் தரையிடைப்படுத்துகின்றேன் என்றா. பாசவீடுசெய்யவும் சிவப்பேறெய்தவும் எனக்குத் தளராது அருள்செய்யவந்த கேவரீர் தளவீராளுல யான் அவ்விரண்டையும் பெறுமாறெங்ஙன் என்னைக்கைவிட்டேல் என்று தன் அஞ்சுதல் தோன்ற தவிர்த்தருள்செய்யேல் என்றா

இத்திருப்பாசுரத்தான், வேம்பின்கண் வாழ்ந்தபுழு, கரும்பினை துகரவருங்காலத் தும், முன் வேம்பினை விரும்பிய தோற்றம்தோன்றாதல் இயற்கையாமாறுபோல, பெத்தநிலைக்கண் பழகிய ஆன்மாவிற்கு, முத்திநிலைக்கண்ணும் அப்பழக்கம் தோன்றும். அஃதாவது, “பஞ்சாப வடிமடவர் கூடக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு, கெஞ்சாய தயர்கூற நிற்பேன், என்றும், “கொந்துகுழற் கோல்வனியார்குவமுலேமேல் வீழ் வேலை” என்றும், “தையலார்மையலிலே தாழ்ந்தவிடக்கடவேலை” என்றும் தோன்றுதலாம். ஆகவின், அத்தோற்றம் நாயனாருக்குத் தோன்றியதில்லை என்பதும், அவர் மனையியாரும் அங்கனம் தோன்றும்நிலையில் நின்றிலரென்பதும், இருவரும் பெத்தானுபவத்தை யொழிக்கும் நிலையிலேயே நிலைபெற்றுநின்றார் என்பதும், தங்களைப் பெத்தநிலையினின்றும் நீங்கி முத்திநிலையில் கொண்டுவந்த இறைவனை நோக்கிச் சிவானந்தானுபவம் காங்கள் பெய்ததற்கான செய்கையில் நீ தளரா திருத்தல்வேண்டுமென்று வேண்டினரென்பதும் கூறப்பட்டன.

எவ்வாறெனின் மாதானவர் மயக்குநிலையில் நிற்கின்றனரோ, மயக்கைநீக்கும் நிலையில் நிற்கின்றனரோ என்று உணர மாதினையார்க்க என்றும், அங்கனமான ஐயவுணர்வு அவருக்குநீங்க, அவ்வம்மையா இறைவனை அஞ்சவேண்டாம் இயற்பகைவெல்லும் என்றும், அஃசெயல் நாயனாரும் மயக்கினைக் கழித்தொழிக்கும் நிலையில் நிற்கின்றேனே யன்றி, மயக்கில் மயங்கிநிற்கும நிலையினன்னல்லை என்று உணர்த்த-அடியேன் அவரையெல்லாம் தரையிடைப்படுத்துகின்றேன் என்றும், இங்கனம் மயங்காநிற்கும் நிலையில்நிற்பேனுக்குச் சிவானந்தானுபவத்தை நான் கூடுபாறு செய்யும்செய்கையில் நீதளரவேண்டாமென்று உணர்த்த தலாந்தாயேயே என்றும் கூறியவாரும். (கசு)

சுற்றத்தாரைநோக்கி வீரமொழி கூறல்.

பொருளிற் லாளி யென்னப் பிறங்கெரி சிதற நோக்கிப்

பரிபவப் பட்டு வந்த படர்பெருஞ் சுற்றத் தாரை

ஒருவரும் எதிர்தில் லாமே ஒடிப்போய்ப் பிழையும் அன்றேல்

எரிசுடர் வாளிற் கூறுய்த் துடிக்கின்றீர் என்று நேர்ந்தார்.

(அ - து.) (வேதியரை மனந்தளரவேண்டா மென்று சொல்லியபின்னர்) தங்கள் குலத்துக்கு அவமானம் வந்ததென்று மாணம்பொறுது போர்செய்வதற்குச் சூழ்ந்து பரவிவந்த பெரியசுற்றத்தாரை, மிக்கவன்மையுடைய ஆண்சிங்கம்போல, கோபாக்களி சிதறம்படியாகப் பார்த்து, (நீங்கள் உயிர் பிழைத்திருக்கவேண்டுமானால்) என்னெதிரில் ஒருவரும் நல்லாமல் ஒடிப்போய்ப் பிழையுங்கள். நீங்கள் உயிர் இழக்கவேண்டுமானால், (என்கையிலிருக்கின்ற) ஒளிவீசுகின்ற இவ்வாளினால், உங்களை இருகூறுக்கிப் பூமியில் வீழ்ந்து துடிக்கும்படியாகச்செய்வேன். (நீங்கள்) துடிப்பீர்களென்று அவர்களைக் கிட்டினார் என்பதாம்.

பரிபவப்பட்டுவந்த படர்பெருஞ்சுற்றத்தாரை, பொருவிறலாளியென்னப் பிறங்கெரிசிதறநோக்கி என்கூட்டுக.

இத்திருப்பாசுரத்தான், “சுற்றத்தாரைத் தரையிடைப்படுத்துகின்றேன்” என்று வேதியரிடந்திற் சொன்னபடியே, வேதியரைச் சூழ்ந்துகொண்ட சுற்றத்தார்களை நோக்கி, நீங்கள் உயிரோடு வாழவேண்டில் ஒடிப்போங்கள். உயிரிழக்க வேண்டில் எனதுவாளிற்கு இறையாருங்கள் என்று அவர்களை எதிர்த்தனர் என்றுகூறப்பட்டது.

* வாதுவாடிகள் ஆசிரியராகலான் சேவன்முத்தர்களுக்கறிவுறுத்த அவனங் கூறினான்.

அல்லதூஉம், இறைவனுக்குத் தமதுநிட்டையினால் உண்டாகிய ஞானத்தால் விளைந்த சிவானுபவத்தில் அவாவுடையேனையன்றி இனி விஷயானுபவத்தில் அவா வைச் சிறிதும்செல்லவிடேன், அவைகள் எதிர்ப்பாடின அஞ்சேன், அவைகளை அஞ் சும்படிச் செய்வேன் என்று சிவானுபவத்தில் தமக்குள்ள தீவரதர பக்குவத்தை விளக் கியவாறுங் கூறப்பட்டது. (௧௭)

௭௮ நீ என்செய் தாயால் இத்திறம் இயம்பு கின்றாய்
நாடுறு பழியும் ஒன்றார் நகையையும் நாணய் இன்று
பாடவம் உரைப்ப துன்றன் மனைவியைப் பனவற் கீர்தோ
கூடவ மடிவ தன்றிக் கொடுக்கயாம் ஒட்டோம் என்றார்.

(௭ - து.) ௭௮ இயற்பகையே ! நீ இங்கு என்னகாரியஞ்செய்தனை (ஒருவரும் எதிரில்லாமே யோடிப்போய்ப் பிழையும் அன்றேல், எரிசுடர் வாளிற்கூறியத் துடிக கின்றீர், என்று) இத்திறமான வீரமொழிகளைச் சொல்லுகின்றாய், (நீசெய்யும் இக்காரி யத்தால்) நாட்டில் உள்ளவரெல்லாம் பழிப்பார்களல்லவா ? அப்பழிகும், நமக்குப் பகையாயுள்ளவரெல்லாம் சிரிப்பார்களல்லவா ? அச்சிரிப்புக்கும (சிறிதும்) நாணமற்ற வறையிருக்கின்றாய், உன்னுடைய மனையாளை இந்தமறையவனுக்கு நீ இன்றுகொடுத் தனையே, அதனாலோ, இந்தச்சாபந்தியமொழிகளைச் சொல்லுவது, (நாங்கள் உன்னைப் போலும் மாணங்கெட்டவர்களல்லர், மாணங்கெட்டவரின உயிரை ஒர்பொருளாகாமதித்து இப்பூதவுடலோடுகூடி வாழோம், இந்த உடலையிட்டு என்றுமுள்ள புகழுடம்போடுகூடி வாழ்வோம். (ஆகலின்) உன்னுடன்போசெய்து உனளுகொங்கள் இறத்தலெல்லா மல், (இறப்புக்கஞ்சி) இந்தமறையவனுக்கு இப்பொண்ணைக் கொடுக்கச் சம்மதிக்கமாட் டோம் என்றார் என்பதாம்.

உன்றன்மனைவியைப்பனுவுற்கீர்தோ பாடவம் உரைப்பது எனக்கூட்டுக.

இத்திருப்பாட்டான், நாயனாகிய வீரமொழியைச் சுற்றத்தராகள் ஒர்பொரு ளாகமதிக்காமல், அவரைநோக்கி, பழிக்கும, பகைவாச்சிரிப்புக்கும் அஞ்சாத உனக்கு இவ்வீரமொழிசெல்லுமா, எங்குளெல்லாம் எல்லெல்ல வீரமுடையவனாயின், உன் மனையாளைக் கேட்டஇவ்வேதியை வென்றிருப்பாயல்லவா, சிறிதும் வீரமில்லாமல் அவன்கேட்டபடியே மனையாளைக்கொடுத்து அவன்பின்னேயும் வரத்தணிந்தனையே பிராஹ்மணனுக்கு மனையாளைக்கொடுத்த நீ சொல்லால் வீரத்தைக்காட்டினையே நாங்கள் உன்னைப்போலன்று, செய்கையால் வீரத்தைக்காட்டுவோம். அஃதாவது, உன்மனை யாளை இந்தமறையவன் கொண்டுபோகவொட்டோம், இறந்தாலும் இறப்போமென்று கூறப்பட்டது.

அல்லதூஉம், * “என்புரைந்துருகி செக்குநெக்கேங்கி, அன்பெனும் ஆறுகரையது புரள, நன்புலனென்றி நாடவென்றற்றி, உரைதமொறி உரோமஞ்சிலிர்ப்பக், கரமலர் மொட்டிடித்து இருதயமலரக், கண்களிகூர நுண்ணியரும்பச், சாயாவன்பினை நாடொறுங் தழைப்ப (வரை) சகம்பெயென்று சிரிப்ப”ரென்பது ஞானநுற்றுணிபாதவின், அஃதே போல் சுற்றத்தினர் கூறினாரென்பதும் கூறப்பட்டது. (௧௮)

சுற்றத்தவரை மேலுலகேற்றி நற்றவரை ஊருக்குப் போகவிவேனெனல்.

மற்றவர் சொன்ன மாற்றம் கேட்டலும் மனத்தின் வந்த
செற்றமுன் பொங்க உங்கள் உடற்றணி எங்கும் சிந்தி
முற் றதும் உயிரை எல்லாம் முதல் விசம் பேற்றிக் கொண்டு
நற்றவர் தம்மைப் போக விடுவெனன் நெழுந்தார் நல்லோர்.

* திருவாசகம் - போற்றித்திருவகவல்.

(௭ - து) நல்லாராகிய இயற்பகையா, (தமது கொள்கைக்கும் செய்கைக்கும் நாராக) உறவினா கூறிய சொல்லைக்கேட்டவுடனே, கோபமானது முற்பட்டு முன்னே உதித்த அகிகரிக்க, (அதனால் அவர்களைப்பார்த்து) முதலில் உங்களுடைய உடம்பினைத் துண்டு துண்டாக்கி எவ்விடத்து எழிந்தி, (அதன்பின்னா) உங்கள் எல்லாருடைய உயிர் முழுவதும் விண்ணுலகடையும்படிசெய்து, (அதன்பின்னர்) முன்போகின்ற நல்லதவத் திற்சிறந்த வேதியரை (என்னல் கொடுக்கப்பட்ட இப்பெண்ணை யாதொருதடையில் லாமல்) அழைத்தக்கொண்டு மீட்டும்படிசெய்யவேன் என்று போருக்கெழுந்தனா என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், தமரை வீரமற்றவராகவும், அவர்களை வீரமுடையவர்களாகவும் கூறிய சுற்றத்தினரைக்கே, உங்களுக்கும் வீரமெல்லாம் உங்களுடைய உடலுக்கே யாகலான் அவ்வுடலை, என்னுயிரைக்காப்பதில் வீரமுடைய நான்செலுத்தும் வீரசெய்யக்கூடல் போக்கடித்துக்கொள்ளாமல் சாதந்க்கொள்ளுங்கள். இப்பொழுதே உங்கள் உடலைத் தண்டமதண்டமாக்கி உங்கள்உயிரை உங்கள் வசமாகவைக்காமல் மேலுலகத்தில் ஏற்றிவிடுகிறேன். பின்னா எனது உயிர்நாதனை யாதொரு துன்பமுமின்றிப்பெரிக்கசெய்துமீறன் என்று வீரத்தோடும் எழுந்ததைக் கூறப்பட்டது.

அல்லது உா, “மதிக்குந் திறலுடைய வல்லரசுகள்தோன்றெரிய, மிதிக்குந்திரு வடிமென்றிலேமேல் உற்றிருப்பாக், கதிக்குமபகபாசம் ஒன்றுமிலோம், எனக்களித்து இருகு, அதிசாகுந் குலாததில்லை ஆண்டானைக்கொண்டன்றே” என்றதிருவாசகப்படி, தில்லையாண்டானைக்கொண்டபகபாசமற்றவா பாசமுடைய பசுக்கள்கூறும் சொல்லுக்குக் கோபங்கொண்டு அவரை யடக்குவரென்பதும், தாங்கொண்ட கோட்பாட்டை மேலோங்கச் செய்வரென்பதும் கூறப்பட்டன.

(கக)

வேதியரைத் தடுத்தல்.

நோந்தவா எதிரந்த போது சிறைநதவச சுற்றத் தாரும்
சார்ந்தவர் தம்முன் செலவார் தையலைக் கொண்டு பெற்றம்
ஊர்ந்தவர் படிமேற் செல்ல உற்றெதிர் உடன்று பொங்கி
ஆர்ந்தவென சினத்தான் மேற்சென நடாந்தெதிர் தடுத்தார் அன்றே.

(௭ - து.) (போருக்கெழுந்த) நாயனா (பகைவராயவந்த) சுற்றத்தாரை நெருங்கிய சமயத்தில், வெற்றிடமில்லாமல் நெருங்கிய அவ்வறவினரும், (தமமுன்னெருங்கிய) நாயனாருக்கு முன்னே போளாதவராய், இடபலாதியின்மேற் செல்லுகின்ற இறைவன் (நாயனா) மனைவியை அழைத்தக்கொண்ட பூமியின்மேற் (போவாராய்ச்) செல்ல (அங்குடைய செல்லுகின்ற) வேதியாமுனனே பகைமேற்கொண்டு உள்ளத்துள்ளே நிறைந்தெழுந்த கொடியகோபத்தால் மேற்கொண்டசென்று சமீபத்தில் நெருங்கி எதிர்த்துநின்று, போகவழிவிடாமல் நின்மின்னின்மினென்று தடுத்தார்கள் என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், நாயனா சுற்றத்தாரைநோக்கி, முன்னா உங்கள் உடலைத் துண்டிசெய்து, இரண்டாவது உங்களுயிரை விண்ணுலகேற்றி, மூன்றாவது வேதியரைத் தையலுடன் அனுப்புகிறேன் என்று வீரமொழிகுறிஞராகையால், சுற்றத்தாரும் வீரங்கொண்டு முன்வேதியரைத்தடுத்து அவனைத் தனியேவோட்டி, இரண்டாவது நமது பெண்ணை நமவசப்படுத்திக்கொண்டு, மூன்றாவது பித்தனாகிய இயற்பகையோடு பகைத்துப் போர்செய்வோமென்று எண்ணி, எண்ணியபடியே முன்னே வேதியரைத் தடுத்தற்குத் துணிந்தார்களென்று கூறப்பட்டது.

அல்லது உம், இறைவன்வசப்பட்டு அவனருட்செயலின்வழியே செல்லுவோ ரிடத்தும் உடல்ஊழாய்க் கழியத்தக்கனவாகிய பிராரத்தவினைதாக்கி அதுசெய்யுஞ் செயலைச் செய்யும் என்பது சித்தாந்ததுற் றுணிபாகலான், அகீதேபோல் நாயனா ருடைய சுற்றத்தாரது செயல் மேற்பட்டெழுந்ததென்று கூறப்பட்டது (உ௧)

நாயனாச் சுற்றத்தினரை மாய்த்தல்.

சென்றவா தடுத்த போதில் இயற்பகை யாமுன் சிறி
வனறுணை வாளே யாகச சாரிகை மாறி வந்து
துன்றினா தோளும் தாளும் கலைகளும் துணித்து வீழ்த்து
வென்றடு புலியேறெனன அமாவினே யாட்டின் மிக்கா.

(௭. ௩) (சுற்றத்தாராகத் தாங்கள் எண்ணியபடியே) வேதியா எதிரேசென்று, அவரைப்போகவொட்டாமல் தடைசெய்தபோது, (அதனைக்கண்ட) நாயனா, (அவருள் துழைந்து) வேதியருக்கு முன்னேறின்று, (சுற்றத்தாரைநோக்கி) அவர்களைக்கோபித்து (சுற்றத்தாரா பலரோடும் தாள் ஒருவரே போசெய்யத் துணிந்ததமக்கு) வன்மை யுடைய பெருந்தனை கையி றாங்கியிருக்கும் வாளையாக்ககொண்டு (அவர்களைப்பின்னே மனைவியாபாபம் போகவொட்டாது) இடம்வல்லமாக பன்முறை மாறிமாறிச் சுற்றிச் சுற்றிவந்து, (அப்போதைக்கப்போது) நெருங்கினவர்களுடைய தோள்களையும் கால்களையும் தலைகளையும் வெட்டிவெட்டி பூமியிறள்ளி, எவ்வகைப்பட்ட மிருகங்களையுங் கொல்லவல்ல ஆண்புலியைப்போல, போசெய்யும் விளையாட்டில் தளாசெயில்லாதவ ராயினா என்பதாம்

பாபந்துபாய்ந்து போசெய்வதில் தீற்றமுடையதாயும், அதில் தளாச்சியின்மையும் உடையது ஆண்புலியாகலான், அதுபோல் நாயனா செய்தனா என்பதுதோன்ற புலியேறு என்றா போசெய்வத கிடனிலலாமல் முன் தோள்களையும் பின் தாள்களையும் வெட்டிக்கீழே வீழ்த்தி தடித்துக்கச்செய்த அவர்களுக்குத் தமதுவீரத்தைக் காட்டிப் பின் தலைகளை வெட்டிவா எனனும் அவரது வீரத்தன்மைதோன்ற தோளும் தாளும் தலைகளும் வித்துவிழ்த் எனரா

இத்திருப்பாட்டான், சுற்றத்தாரா நாயனாவிடத்து வருவதைவிட்டு வேதியரிடத் துச்செல்ல, அதைக்கண்டநாயனா பொறுது பெருங்கோபம்கொண்டு அவர்களை எப்பிறத்தும் போகவொட்டாது வளைத்து, அவர்களைக்கொல்லவதற்குத் தக்க வலியதுணை தனதுதோள்களாகவே கொண்டு, ஆண்புலியைப்போலும் போசெய்யத்தொடங்கினு ரென்று கூறப்பட்டது

அல்லதா உம், சீவனமுத்திரிலையுடையா தம்மைசூழும் உள்ள பாசக்கூட்டங்களைத் தமையொழிக்கவேண்டியன்றி மற்றொருவரைக் துணையாக்ககொண்டு டொழித்தல் கூடாகலான் நாயனா ஒருவரே போசெய்யத்துணிந்தாரென்றும், “சாரநாரைக் காத்தல் தலைவாகடன்” என்றபழமொழிப்படி, இறைவன் தனனோடு ஏகமாகிநிற்கும் நிலையைப்பெற்ற சீவனமுத்திரைகளிடத்துத் தான் வேறாகநில்லாமல் அவர்களேயாய், அவர்கள்செய்யும் பாசநீக்கச்செயலையும் தனசெயலையாக்ககொண்டு துணையாய்நிற்பன் என்னும் அவ்வுண்மைப்படியே, நாயனா உடையராகலின் வனறுணைவாளையாக அமா விளையாட்டின் மிக்கா என்றுங் கூறப்பட்டன

எண்டு, வன்றுணை வாளேஎன்றது இறைவனெனனும் பொருளைக்குறித்த தென்க எனவே இறைவன்பாசங்களைக்களைவதில் வான்போனறவளுக்கவினென்க (உக)

மூண்டுமுன் பலராய் வந்தாரா தனிவந்து முட்டி னாக
வேண்டிய திசைகள் தோறும் வேறுவேறு மமாடுய் போதில்
ஆண்டகை வீரா தாமே அனைவர்க்கும் அனைவராக
காண்டகு விசையிற பாய்ந்து கலந்துமுன் துணித்து வீழ்த்தாரா.

(௭. ௩.) (நாயனா இடசாரி வலசாரியாக ஆண்புலியைப்போல் போசெய்யுங் காலத்தில்) அவர்முன்னே சுற்றத்தினா மூண்டு பலராய்க்கடி நெருங்குவதும், தனித் தனியே வந்தும் அவருக்கு இடைவெளியில்லாமல் போசெய்வார்கள். (இவ்வாறன்றி)

எட்டுத்திசைகளிலும் (தனித்தனியாகவும், கூட்டத்தினராகவும், தங்கள் தங்களுக்கு வேண்டியபடியே வேறவேறு வகையாகப் போர்செய்வார்கள், இவ்வாறு போர்செய்கின்றபோது, ஆண்தன்மையிற் சிறந்த வீரராகிய நாயனார், தாம் ஒருவரே ஒருவருக்கேனும் இல்லையென்று சொல்லுவதற்கில்லாமல் ஒவ்வொருவருக்கும் எதிர்திற்பவராகி, ஒருவரானும் காணாததற்கரிய விசையோடும் பாய்ந்துபாய்ந்து அவரவரோடுங்கலந்து முன்போல்தோள்களையும் தாள்களையும் தலைகளையும் வெட்டிவெட்டிப் பூமியில் தள்ளினார் என்பதாம்.

நாயனார் ஒருவரே ஒவ்வொருவரிடத்தும் இருந்தார் என்றால் எங்ஙனம் இருத்தல் கூடும் என்னும் ஐயமீக்குதற்கு விசையிற்பாய்ந்து என்றார். எனவே - பாய்கின்ற அவ்வேகத்திலேயே வானால் வீசிக்கொண்டு போவதேயன்றி நின்று போர்செய்தா இல்லை என்று அவரது வாட்போரின் திறத்தைக் கூறினாரென்க.

இத்திருப்பாட்டான், போருக்குவந்தாரது திறத்தையும், அத்திறமுடையாரிடத்தா நாயனார்செய்த போர்த்திறத்தையங் கூறப்பட்டன.

அக்தேபோல், பாசக்கூட்டங்கள் நாயனார்பால்வந்து எதிர்த்ததிறத்தையும், அவர் அப்பாசக்கூட்டங்களை முன்போல் வன்மையுடையனவர்க்க் கருதாமல் இறைவன் செயலாகிய தன்செயலின் திறத்தால் வென்றதிறத்தையங் கூறப்பட்டன. (உஉ)

சொரிந்தன குடல்கள் எங்கும் துணிந்தன உடல்கள் எங்கும்

விரிந்தன தலைகள் எங்கும் மிலடந்தன கழுகு பெங்கும்

சுரிந்தன விழிகளெங்கும் எதிர்ப்பவர் ஒருவ ரின்றித்

திரிந்தனர் கண்களில் எங்கும் சிவன்கழல் புனைந்தவீரர்.

(எ - து.) (நாயனார் சுற்றத்தாரைத் தோள் முதலியவற்றை வெட்டித்தள்ளும் போது) எப்பக்கத்தும் குடல்கள் போர்ப்போராக நெருங்கிக் கிடந்தன, (அக்தேபோல்) துணிபட்டனவாகிய உடல்கள் எவ்விடத்திற்கிடந்தன, சிரங்கள் எவ்விடத்தினும் பரவிக்கிடந்தன, கழுகுகள் எவ்விடத்தினும் நெருங்கிக்கிடந்தன, (இவ்வாறு எதிர்த்த சுற்றத்தினரை வெல்ல) சிவனரது வீரகண்டையை யணிந்திருக்கு நாயனாரது கண்களினின்றும் கோபத்தினானது எப்பக்கத்தும் எரிந்துகொண்டிருந்தன (அக் கோபக் கண்ணோடு) தன்னை எதிர்த்துப் போர் புரிபவர் ஒருவருமில்லாமல் நாற்பக்கத்தும் திரிந்துகொண்டிருந்தனர் என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், சுற்றத்தாரெல்லாங் கூறிய வீரமொழிகளைத்தும், சொரிந்தும், துணிந்தும், விரிந்தும்போக கழுகுகள் கொள்ளுகொண்டனவென்றும், நாயனார் கூறிய வீரமொழி சிவனது வீரகண்டையைக்கொண்டு வெற்றியுடன் எங்கும் பிரகாசித்ததென்றுங் கூறப்பட்டன. (உ௩)

மாடலை குருதி பொங்க மடிந்தசெங்குளத்தில் நின்றும்

ஆடுறு செயலின் வந்த கிளைஞரோ டீணந்தார் தம்மில்

ஒடினார் உள்ளார் உய்ந்தார் ஒழிந்தவர் ஒழிந்தே மாண்டார்

நீடிய வானும் தாழும் சின்றவர் தாமே நின்றார்.

(எ - து.) நாற்பக்கங்களினும் உதிரவெள்ளமானது பெருக்கெடுத்து அலைமோதிக் கொண்டு செல்லும் போர்க்களத்தில், போர்செய்யும் செயலை மேற்கொண்டு வந்தவரோடுகூடிவந்தவர்களில் அக்களத்தினின்றும் நில்லாது ஒடினவர்கள் எவர்களோ அவர்களே உயிரோடு பிழைத்திருப்பவராயினர், ஓடாது இருந்தவரெல்லாம் இறந்தே போயினர், (இவ்வாறு சுற்றத்தாருள் இருந்தவர் இறக்க, போனவர் இருக்க, போர்க் களத்தில்) ஒருவருமின்றி நாயனார் ஒருவரே நீண்டவாளும் தர்மமாய் நின்றனர் என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான் மறையவரைப்போக்கி, மாதிரைக்கைக்கொண்டு, நாயனாரோடு போர்செய்யலாம் என்று எண்ணினின்றாரெல்லாம் "நில்லாதொழிய, மாதிரை மறையவரோடு கூட்டிச் செல்லவிலவேன் என்று வீரங்கொண்டு நின்றவரே இறைவனோடு நின்றனரென்று கூறப்பட்டது.

அஃதேபோல், ஒழிக்கவேண்டிய பாசங்களைமெல்லாம் பற்றறப்போக்கி, இயல்பாகவே பற்றற்ற ஒருவனைப் பற்றி நினைமலசொருபாய்ப் பிரகாசித்தன ரென்றங் கூறப்பட்டது. (உச)

திருவுடை மனைவி யாரைக் கொடுத்திடைச் செறுத்து முன்பு

வருபெருஞ் சுற்ற மெல்லாம் வாளினால் துணித்து மாற்றி

அருமறை முனியை நோக்கி அடிகளாரீர் அஞ்சா வண்ணம்

பொருவரும் கானம் நீங்க விடுவென்றுடனே போந்தார்.

(எ - து.) திருவருட்செல்வமுடைய தமது இல்லறத்தானே வேதியருக்குக்கொடுத்து (வீதியிற் போகவிடும்போது அதுகாரணமாய்) அவ்விடைவழியில் கோபித்துத் தமக்குமுன் எதிர்த்தவரும் அளவில்லாத சுற்றத்தினரெல்லாம், மாண்டுபோம்படி வாட்டபடையினால் வெட்டி உயிரைப்போக்கி (பின்னர்) சிறந்த வேதியரைப்பார்த்து, சுவாமிகளா! (அஞ்சும்படியாக வந்தவரெல்லாரும் எனது வாளினால் மாண்டார்கள் இன்னமும்) நீர் அஞ்சாவண்ணம், காடுகளில் பெருங்கடையுள்ள இரத்தகாட்டை (நீங்களிருவரும்) கடந்து போமளவும், (நான் துணையாவந்து) அங்குவிடுகிறேன் என்றுசொல்லி அவருடன் நாயனாப்போயினர் என்பதாம்.

தமக்குச் சுற்றத்தாரெல்லா மாண்டாரென்று தெரியவரினும், வேதியருக்கு இன்னமும் யாவாவருவரோவென்று ஐயந்தோன்றுமாகலின், அவ்வையமொழிய "அடிகள் நீர் அஞ்சாவண்ணம் சான்றீங்க விடுவன்" என்றார். எனவே, இன்னமும் யாவர்வரினும் அவர்களையும் வாளினால்வெட்டி இத்திருவுடையானே நீர் கொண்டபோம்படிச் செம்பெண்ணுபதாம்.

தனக்குப் பற்றியிருந்த பாசப்பற்றுக்களைத் தான் பதியாகப்பற்றியிருந்த நாயனரால் பற்றறத்துடைத்து, அந்நாயகனால் பற்றியிருந்த பதியைப் பின்பற்றி அத்திருவானருகிய இறைவனால் பற்றப்பட்டாராகலின் திருவுடைமனைவியா! என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான், வேண்டுதலும் வேண்டாமையும் அற்ற இறைவன், "மன்னு காதல் உன்மனைவியை வேண்டி வந்தனை" என்றுகூறி வேண்டும்படிநின்ற திருவுடைய ராகிய தமதுமனையாட்டியை வேண்டிய அவ்விறைவர்பின் தொடர்ந்து செல்லும்படி விட்டு, தம்மைச் சூழவந்த பாசங்களைமெல்லாம் ஞானமயமாகிய வாளினால்வெட்டிக் கழித்தன ரென்பதும், தாம்கழித்த அபபாசங்களில் மீண்டும் செல்லுவேனோ என்னும் ஐயத்தால் உண்டாகத்தக்க அச்சமானது தம்மையாட்கொண்ட இன்றவனுக்கு உண்டாமாகலின் அவ்வச்சம் அவருக்குநீங்க அடிகள் நீர் அஞ்சவேண்டாய்" என்பதும், பாசாடவிக்குளே வாழ்கின்ற என்னுடன் நீ வேறாகாது உடனாயிருந்தும் உன்னையறியாதிருந்த எனக்கு உன்னையறிவித்தும், நான் உன்னுடனும் வாச்செய்தனை யாகலின், இனி, பாசங்கடந்த பரவெளியாகிய அருளிடத்தைக் கூடாது, பாசநீக்கமே அடையும்பேறெனக் கருதி இங்கு உன்னைவிட்டுப் பிரிவேனாயின் அவ்வருளிடத்தை யான் யாந்துணையாக வந்துகூடுவேன். ஆகலின், யான்கூடும் இடமாகிய அருளிடத்தில் உன்னை விடுவேனாயின் அஃதாவது அவ்வருளிடத்தில் என்போதவாசனையால் உன்னைச் சுட்டியறியும் அச்செய்யையும் விடுவேனாயின் நீ என்னைவிட்டிராய் ஆகலான் கானம்நீங்க விடுவன் என்று உடனே போந்தனரென்பதும் கூறப்பட்டன. (உரு)

நாயனாரைப் போகச் சொல்லல்.

இருவரால் அறிய ஒண்ணு ஒருவரின் சொல்லும் ஏழை
பொருதிறல் வீரர் பின்பு போதமுன் போகும் போதில்
அருமறை முறிவர் சாய்க்கா டதன்மருங் கணைய மேவித்
திருமலி தோளி னனை மீளெனச் சொப்பி னாரே.

(எ - து) பிரம விஷ்ணுக்களால் மேலுங்கீழும் தேடியும் காணக்கூடாத பெரியோன் பின்னே, (முடியையும் அடியையுங்கண்டு செல்லுகின்ற) அம்மையார் பின்னர், போர்த்திறத்தில் வல்ல வீரராகிய நாயனார்போக, (அம்மையாருக்கு) முன்னே அறிய மறைமுறிவராகிய வேதியர் போகும்போது, திருச்சாய்க்காடென்னுந் தலத்தின் சமீபத்தையடைந்து அங்குநின்று, விஜயலக்ஷ்மி பொருந்தியிருக்கும் தோளையுடைய நாயனாரைப் பார்த்து, (நீர்) உமதுவீட்டிற்குத் திருப்பலாம் என்றுகூறினர் என்பதாம்.

இருவரால் அறியவொண்ணு ஒருவரின் ஏழைசெல்லும் எனவும், (அவர்) பின்பு பொருதிறல் வீரர்போத எனவும், (அவ்விருவர்முன்) அருமறைமுறிவர் போகும்போதில் எனவுங் கொண்டுக்கூட்டுக.

அறியவொண்ணுமற்போன பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருவரும் தேவரினும் பெரியோர் அப்பெரியோர்களுக்கெட்டாத பெரிபோன் ஏழைப்புகளாகலின் அம்மையாராகிய ஏழைக்கும் எளியரானொன்பார்' ஏழைபின்பேரில் எனவும், சுற்றத்தாரைமாய்த்து முன்போல் பின்வந்தனரென்பார் - வீர்பின்போத எனவும், நாம்மீளவும் அழைக்கும் போதுவருவாயென்னுங் குறிப்புத்தோன்ற மீளெனச் சொப்பினார் எனவுங் கூறினர்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவபாசம் நீங்க, மாயா பாசகாரியங்களாகிய தனுக்ரண புவணபோகங்களை இறைவன் கொடுத்த உண்மையுணர்ந்தவா, உணர்ந்த அவ்வண்மைவழியே ஆணவபாசமற்று. அருள்வழிப்பட்டு மாயாபாசங்களை யெல்லாம் அவன்வழிப்படுத்தி இறைவனைக் காணப்பெறுவாராகலின், இறைவன் முன்னேபோக, அவர்பின்னே மனையாட்டியார்போக, அவர்பின்னே நாயனார் போயினொன்பதும், பாசமாகிய காடுசாய்த்திடமே இறைவன் நிற்கும் இடமாகலின் அக குறிப்புத்தோன்ற சாய்க்கா டதன்மருங்கணந்தா ரென்பதும், மாயாபாசத்தானும், அப பாசக்கூட்டத்தானும், ஆணவபாசத்தின் வலியைச்சாராது, ஆணவபாசத்தின் வலியைக்கொண்டே, கண்மபாசங்களை வெட்டிப்பெறித்து அருள்வலியைப் பெற்றவல்லவான் 'எத்தனாவில்நின்றும் இறைபணியார்க் கில்லைவினை' என்ற சிவஞானபோதவசனப்படி இறைபணியில் நிற்பரேயன்றி, தனுவின்பணியில் சிறிதேனும் தாக்குற்று வருந்தாராகலான் அவ்வனுபவவுண்மைதோன்ற திருமலிதோளினொரை மீளெனச்செப்பினாரென்பதும் கூறப்பட்டது.

(உசு)

தவமுனி தன்னை மீளச் சொன்ன பின்தலை யாலா

அவன்மலர்ப் பதங்கள் சூடி யஞ்சலி கூப்பி நின்று

புவணமுன் றுய்ய வந்த பூசான் தன்னை யேத்தி

இவனருள் பெறப் பெற்றேனென் றியற்பகை யாரு மீண்டார்.

(எ - து.) இறைவனார், தவமுனிவராகிய நாயனாரைப் பார்த்து நீ திரும்புவாயென்று சொல்லியபின்னர், அம்முறிவரது மலர்போன்ற பாதங்களைத் தமதுமுடியிற் பொருத்தும்படியாகச் சூடி, (பின்) இருகரங்களையும் குவித்துநின்று, மூன்றுவகையும் உய்யவந்த அந்தவேதியரைப்போற்றி, (நான் - வந்த இடையூறுகளைல்லாம் ஒழியப் பெற்று) இம்முறிவரது அருளைப் பெறும்படியாகப் பெற்றேன் என்று இயற்பகையாரும் திரும்பினொன்பதாம்.

தவவேடத்தோடு தூத்தவேடமும் உடையவராய் வந்த காதலுன்மனையை வெண்டி வந்தனனென்று கேட்க, கேட்டவாறே நாயனார்கொடுக்க, மனைவியாரும் தன்பின் தொடர்ந்து, கணவனைநோக்காது தம்மையே நோக்கிவரவும், அவாபால் காதலுக்கருகாது முறிவருக்குரிய கருணையே கருதினராதலால் தவழனி என்றார். நாயனா அம் முறிவா அடியைக்குடுவதற்குக் கீழேவீழ்ந்து வணங்கவும், அவாடி தமதுதலையிற் படாது சிறிதுதூரத்திலிருப்ப அதுபொறுது அவ்வடி தலையிற்படும்படி தலையின்முயற்சியினாலே தீண்டுகிழ்ந்தனரென்பா கலையாலா அவன்மலாப்பதிகளிதடி என்றார். முடியில் திருவடிபடச சீராமகிழ்ச்சியை யடைந்ததுபோலும், நமதுமனைவியாரைக் கொண்டுபோக வந்தவரெல்லாம் ஒழிந்து மனைவி பின்போக அவாசவலையற்று நம்மைத் திரும்பிப்போகலாமென்று கூறினாரே இதுவனாரே நாமபெறுமபேறு என்று உள்ளமும் மகிழ்ச்சியடைந்தனரென்பா இவனாள் லெப்பெய்யேன் என்றா. இவ்வாறு சூடப் பெற்றோமென்று காயமகிழ்ச்சியும், மனையாளை அவாக்கொள்ளப்பெற்றோமென்று மனமகிழ்ச்சியும், இவ்விரும்புகிழ்ச்சியும் வாயினால் எடுத்துக்கூறி வாக்கின்மகிழ்ச்சியும் உடையராயத் திரும்பினரென்பா - இயற்பகையாநூல் 111 என்றா.

இத்திருப்பாசரத்தால் நாயனா, மனைவியையும் சுற்றத்தாரையும் இழக்கவந்தோமே, என்று மயக்கச்செய்யவல்ல மாயையின்செயலற்று, அடியாா வேண்டியவற்றை இல்லையெனச் சொல்லவரும் மாயாபாசஞ்சாபுகளும் மடியப்பெற்று, அடியாா யாது வேண்டினும் இல்லையெனனாதே கொடுக்கும்பேறு இன்று நிலைபெறப்பெற்றோம் என்று அவா மகிழ்ந்தமை கூறப்பட்டது (உள்)

நாயனாரை மீள் அழைத்தல்.

செய்வதற கரிய செய்கை செய்தற ரெண்டா போடி
மைதிகழ் கண்டன் எண்டோண் மறையவன் மகிழ்ந்து நோக்கிப்
பொய்தரும் உள்ளமில்லான் பாக்கிலன் போனான் என்று
மெய்தரு சிந்தை யாரை மீளவும் அழைக்க வுறறா.

(எ து.) யாவரானும் செய்தற்கரிய செய்கையைச் செய்த நல்லதொண்டனாராகிய நாயனா தமது மனைவியாரையும் சிவனடியாரையும் திரும்பிப்பாராது, தமது வீட்டைநோக்கிப் போக, நீலகண்டத்தையும் எட்டுத் தோளையும் உடையசிவவேதியா, சந்தோஷித்தபாராது, பொய்யைவிளைவிக்கும் மனமில்லாதவளுகலின், நம்மைத் திரும்பிப்பாராது போகின்றனென்று, மெய்யைவிளைவிக்கும் சிந்தையுடைய அவரை, திரும்பவும் அழைக்கத்தொடங்கினா என்பதாம்.

ஆன்மாத்கள், பிறவிகளு வரத்தலைப்பட்ட நாள்முதல இன்றளவும் வீடாது மாறி மாறிப் பிறவிகளையெடுத்துவருகின்ற காரணம் பாசபதார்த்தங்களாகிய பெண் பொன் முதலியவைகளில் உண்டாயவரும் பற்றேயாம் அவ்வப்பிறவிகளிலும் புத்திபூர்வகமாகவும், அபத்திபூர்வகமாகவும் செய்யப்பட்டுவரும் தவவிரதமுதலிய யாவும் பாசபதார்த்தங்கள் தமமுடைமையாயிருத்தற்கேயாம். இவ்வாறு பிறவிதோறும் வன்மைபெற்று வந்துள்ள பாசபற்றைச் சேதிப்பதற்கே, பரிபாகம் வரப்பெற்றோ கேட்டுச்சித்தித்துத் தெளிந்து நிட்டைகூடுவதாகும், அங்ஙனம் நிட்டைகூடனும் “அம்மம் மனமாயை வெல்லவெளிதோ” என்று அப்பாசங்களோடு போராடிப்போராடி ஒய்ந்துபோகின்றனா இப்போராட்டமொழிந்து, பற்றற்றான் பற்றினைப்பற்றிப் பாசமொழிந்து நிற்கு நாள் எந்தநாளோ என்று எங்குகின்றனா இவ்வாறு எங்குகின்ற ஞானிகளாலும் செயதற்கரிய பாசச்சேதத்தை ஓரடியாபொருட்டாக வாளோடுபலகையெந்நீ, தோளினே துணையையாக தம்மைக்குழந்து வளைந்து கொண்ட பாசத்தாராகிய சுற்றத்தினரையெல்லாம் துணித்து வீழ்த்தி, அகப்பற்றையும் புறப்பற்றையும் மிகளளிதாய்ப்போக்கிய வல்லாளர் என்பாா செய்வதற்குரியசெய்கை செயதநற்றெண்டி என்றார்

தேவர்களுடைய சம்பந்தத்தால்வந்த விடத்தால் கேட்டையடையாது பிரகாசித் ததுபோலவும் நாயனார்சம்பந்தத்தால் வந்தசுற்றத்தாரால் தானொருகேட்டையும் அடையாது பிரகாசித்தனராகலானும், நாயனாருக்குத்தனது எண்டோனையும் அவரறியாவண்ணம் துணையாகக்கொடுத்து எண்ணிக்குகளிலும் சூழ்ந்துவந்த சுற்றங்கனையெல்லாம் கண்கண்டனாகலினாலும், மெய்கிழங்குண்டன் என் டோண்மறையவன் என்றார்.

தனது தோளினையால் எண்ணிறந்த சுற்றத்தாரையெல்லாம் வென்றவராயிருந்தும், அவ்வெற்றியைத் தனதுதோள்வலியாலென் றெண்ணுமல் இது எண்டோன னுடைய வலியாலென்றுணர்ந்து மகிழ்ந்தனராகலின், அம்மகிழ்ச்சியை இறைவன் கண்டு மகிழ்ந்தனனென்பார் மகிழ்ந்துநோக்கி என்றார்.

நீங்காபாசங்கள் நீங்கவந்தகாலத்து அப்பாசங்களில் நெடுங்காலமாய்ப் பழகிவந்த உள்ளமானது விளக்கு அணையும் பருவத்தைப்பார்க்கும் இருளைப்போல, அறிவற்றம் பார்க்குந் தன்மைத்தாகலின், அவ்வுள்ளம் இவர்பாலிருக்குமாயின் நம்மைப் பிரியாதவையாகிய நமது மனையாட்டி இன்று மறையவர்பால் எவ்வாறு வாழ்த்துணிவான், நமது ஆணைக்கஞ்சி ஒருவாறு வாழ்த்துணிந்தாலும் அவளது கற்பு அவளைத்தடுக்குமே, அத் தடையை அவ்வேதியர் எவ்வாறு போக்கவல்லவராவா, ஆகலின் அவர்பின்னே போகின்ற நமதுமனையாட்டி நாம் அவளைப்பிரிந்துவரத் துணிந்ததுபோலும், நம்மைப் பிரிந்துபோவதில் துணிவுடையவனாய்ப் போகின்றனளா ! மனங்கலங்கிப் போகின்ற னளா ! அக்குறிப்பைச் சுற்றுகின்ற திரும்பிப்பார்ப்போமென்று எண்ணுவனவாயிருக்கின்ற பாச எண்ணங்களை எண்ணும்படியாகச் செய்யும். அவருள்ளம் வேதியராய்வந்த சங்கரன்பால் ஆகி ஆசைநிறைந்த தன்மையால் சலிகற்பவழிப்படாது நிர்விகற்பநிலைய ராய்ப்போன தன்மையைக் கண்டனரென்பார் பொய்தரும் டுள்வமில்லான் பார்க்கிலன் போனான் என்றார்.

“உள்ளமுதல் அனைத்தும் ஒன்ற உருகவரின், உள்ளம் உருகவந்து உன்னுடனும்” என்று திருக்களிற்றுப்படியாரிற் கூறியபடி, உள்ளமுதலனைத்தும் ஒன்ற உருகவருவதாகிய நிர்விகற்பநிலையராய்க் செல்கின்ற அந்நாயனாரை, இறைவன் தமது உள்ளம் அவர்பால் உருகி உடனாயிருக்கத் துணிவரேயன்றி, வேறுபிரிந்திருக்கத் துணிவரோ, துணியார் என்பார் மெய்தருந்திதையானா மீளவும் அழைக்கலாற்றி என்றார்.

பொய்தரும் உள்ளம் - பாசபதார்த்தங்களைப் பற்றுதற்கான ஆசையை விளைவிக்கும் தன்மையுடைத்தெனவும், மெய்தருகின்ற அவ்வாசையை அரன்பாலாக்கி அவ்வரன்பால் அன்புவிளைவித்துத் தன்னறிவு அழிந்திருக்கச்செய்யும் தன்மையுடைத்தெனவும் அறிக.

இத்திருப்பாசரத்தான், இயல்பாகவே பாசங்களில் நின்றுந் நீங்கியிருக்கும் இறைவன், இயல்பாகவே தன்னோலிட்டு நீங்காதபாசத்தைப் பகைத்தநாயனாரது பாசபதார்த்தங்களைத் தன்னுடைமையாக்கித் தன்வசப்படுத்திக்கொள்ளவும்; அவரைத்தான் ஏவும் ஏவல்வழிநிற்கும் அடிமையானாகவும் ஆண்டருளவந்த காலத்து, அவ்வனமே பாசபதார்த்தங்களை அவனுடைமையாக்கும் செயலிலும், தான் அவன்ஏவும் ஏவல்வழி மாறாது நிற்கும் அடிமைத்திறத்தில் நிறம்பாத அரியசெயலிலும் கின்ற நற்றொண்ட ரென்பதும், தன்னுடைமையும், தன்னடிமையும் எவற்றாலும் தடைப்படாது தன்பாலாக்கிய அச்செயலால் இறைவன்மகிழ்ந்து நோக்கினான் என்பதும், தாம் மகிழ்ந்துநோக்கிய அக்கருணைநோக்கிலேயே நாயனாரது நோக்கம் மாறாதிருத்தற்கு இறைவன் மீளவும் அழைத்தானென்பதில் கூறப்பட்டன.

(உஅ)

இயற்புகை முனிவா ஓலம் ஈண்டுநீ வருவாய் ஓலம்
அயரப்பிலா தானே ஓலம் அன்பனே ஓலம் ஓலம்
மெய்க்கரும்.செய்தை செப்த நீரனே ஓலம் என்றான்
மயக்கது மறையோ விட்டி மூலபுன் தெட நின்றுள்.

‘எ - து, ஆன்மாக்களுடைய அறியாமையை அறுக்கவல்ல வேதங்கள் ஐயா ஐயா வென்று ஒலமிட்டலறியும், அரிபிரமர்கள் கீழும்மேலும் தேடியும் அறியப்படாது நிற் கின்றவனாகிய இறைவன், இயற்பகைமுனிவனே ! நான் உன்னடைக்கலம், ஊனிருக் கும் இந்த இடத்திற்குச் சிக்கிரமாகவருவாய் நான் உன்னடைக்கலம், அடியார்களுக்கு வேண்டியவற்றைச் செய்வதில் சோர்வில்லாதவனே நான் உன்னடைக்கலம், என்பால் அளவிலா அன்புடையவனே நான் உன்னடைக்கலம், செய்தற்கரிதாகிய செயலே மிக எளிதாய்ச் செய்த தீர்ப்புருஷனே ! நான் உன்னடைக்கலம் அடைக்கலம் என்று பேரோசையிட்டுக் கூவினார் என்பதாம்.

“மன்னுகாதல் உன்மனைவியைவேண்டி வந்தது இங்கு” என்று நான் சொல்லி உன்மனைபுருந்தகாலத்தில் நீ என்னைக்கண்டு “முந்தை எம்பெருந்தவத்தினால் என்கோ முனிவர் இங்குஎழுந்தருளியது” என்று மகிழ்ந்தமகிழ்ச்சியினும், பெருமகிழ்ச்சி யடைந் தனையேயன்றி, மனைவியைக் கேட்டானே என்று முனியாதொழிந்த முனிசிரேஷ் டனே உன்னையன்றி எனக்குத்துணை யாவருள்ளார் என்பார் இயற்பகைமுனிவா வோலம் என்றார்.

மனையாட்டியைக் கொடுக்காப்பொருளாகக் கருதாது, கொடுக்கும் பொருளாகவே கருதி, “இது எனக்கு முன்புள்ளதே வேண்டி எம்பிரான்தந்த பேறு எனக்கென்று உன்காதலிபாற் கதுமெனச் சென்ற”னையே உன்னைப்போலும் எனக்கு வேண்டியதை விரைந்துகொடுப்பவர் யாவருள்ளார் என்குநீ வருவாயோலம் என்றார்.

உன்னுடைய, “தையல்தன்னை யான் தனிக்கொடுபோகக், காதன்மேவிய சுற்ற மும் பதியும் கடக்க நீ துணைபோதுக” என்று நான் சொல்லியபோது, “யானே முன் செய்குந்றேவல்ஒன்று, இதுதன்னை என்னையுடையவர் அருளிச்செய்யநின்றது பிழை யாம்” என்று நினைந்து, பூங்கச்சப பொலியவீக்கி, வாளொடுபலகையேந்தி, தோளினே துணையாக, வருபெருஞ்சுற்றமெல்லாம் வாளினால் துணித்துமாற்றி” (என்னை நோக்கி) அடிகள் நீர் அஞ்சாவண்ணம், பொருவருங்கானம்நீங்க விடுவேனென்று (என் னுடனே வந்தவனே) உன்னைப்போலும் சோர்வில்லாமல் பாதுகாக்கும் திறமுடைய வர் யாவருள்ளார் என்பார் அய்யாபிலாதானே ஓலம் என்றார்.

திருமலிதோனாகிய உன்னை நான் “மீனெனச்செப” பியபொழுது, “பொய்தரும் உள்ளத்” தின்வசப்பட்டு மனையாட்டியை ஆசையால் திரும்பிப்பார்ப்பதும் ஒழிந்து, பாராதவனாய் போயினையே, அவ்வாறுபோனது என்பால் நீவைத்த “மெய்தரு சிந்தை” யினால்லவா, உன்போல் என்பால் அன்புள்ளாரை நான் எங்கனங் காண் பேன் இல்லை இல்லை என்பார் அன்பனே ஓலம் ஓலம் என்றார்.

உன்னை நான் மீனெனச்செப, நீ மீண்டபொழுது, மெய்தரும் சிந்தைவசப பட்டு, எனது மலர்ப்பாதத்தைப் பிரிவதற்கஞ்சி ஆராக் காலைக்கொண்டு அப்பதத்தை உனதுசிரம்பொருந்தும்படிச் சூடி, அஞ்சலிகுப்பிநின்று வந்தி, இவ்வுருள் பெறப பெற்றேனென் றேகினையே, உன்னைப்போலும் இவ்வரிய செய்கையைச் செய்ததீர யாவர். அங்ஙனமான அரியசெய்கையைச் செய்த உன்னை நான் எங்கனம்பிரித்திருப பேன் என்பார் செய்யுந்நூற் செய்கைசெய்ததீரனே ஓலம் என்றார்.

இவ்வாறு, நாயனாது * அறுவகைச்செயலையும் எடுத்துக்கூறியதே ‘யல்லாமல்’ அங் கனங்கூறுந்தோறும்* ஒலம்ஒலம்என்று ஒலமிட்டவன் ‘யாவன்’ எனில், —மறைகளெல் லாம் பன்முறை ஒலம் ஒலம்என்று கூறிஅழையினும் வாராதவனும், அரிபிரமர்கள் பன்னெடுங்காலம் காண்பதற்குத் தேடினும், காணப்படாது சின்றஹனுமாகிய ஐஸ்வா யாதி* ஷ்ட்குணசம்பன்னனாகிய இறைவன் என்பார்—, மறையோலிட்டு மாலயன் தேடிநின்றான் என்றார்.

* திரும்பிப்பாராது போனமை * ஓர்செயலாகவும், ‘அவ்வாறுபோனது’ ஆசை சங்கடன்பால் வைத்தமை ஓர் செயலாகக்கொண்டு அறுவகை என்றும்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், தீர்த்த அன்புடையாராகிய நாயனரது அன்பின் திறத்தை இறைவன்பாராட்டி, அவர்பால் அவரினும் அன்புறம் ஒலமிட்ட அன்பின் திறத்தைக் கூறப்பட்டது. (உ௬)

நாயனார் வர இறைவன் மறைதல்.

அழைத்தபேர் ஓசை கேளா அடியனேன் வந்தேன் வந்தேன்
இழைத்தவர் உளரேல் இன்னும் பெருவழித் தடக்கை வாளின்
இழைத்தவர் ஆகின் றுரென் நியற்பகை யார்வந்தெய்தக்
குழைப் பொலி காதினும் மறைந்தான் கோலம் கொள்வான்.

(௭ - ௮) இயற்பகையாரானவர், தம்மை ஒலம்ஒலம் என்று அழைத்ததாகிய பேரோசையைக்கேட்டு, அடியேன் இதோ வந்துவிட்டேன், வந்துவிட்டேன் என்று எதிரோசைகாட்டி, முன்செய்தபோரில் தப்பிப்போனவர் இன்னமும் தேவரீரைத் தடைசெய்வதற்கு ஒளித்திருந்து இப்போது உளராகவருவாரானால், மிக்க வலியினை யுடைய எனது நீண்ட கையினிடத்திற்குக்கும் வாளினால் செய்யப்படும் கொலைத் தொழிலுக்கு ஆளாகின்றார் என்று வீரமொழி கூறிவந்து சமீபித்தபோது, சங்குண்டலமணித்திருக்கும் இறைவனும் தமது தெய்வவருவத்தைக் கொள்ளும்பொருட்டுத் நெருவுருக்கார்தன் ரென்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், பாசப்பற்றற்றானாகிய தனது பற்றினைப்பற்றி பாசப்பற்றற்றவர் நாயனார் என்னும் அவ்வுண்மையாவரும்உணர ஒலம்ஒலம் என்று பேரோசையிட்டழைக்க, ஐம்புலஓசை யடைக்கிய நாயனார் அவ்வோசைவழியே மீண்டு, என்னை மீளாவிடிமையகொண்டமெய்யனே வந்தேன் வந்தேனென்று வந்ததும், வந்து பாசக்கட்டத்தையுங் காணாது, பாசக்கட்டத்தைக் களைவதற்குத் தடஸ்தப்பட்ட தடத்தவடிவையுங்காணாது, தனியராய் (அசத்துமாகாது, சத்துமாகாது) நின்றகாலத்து இறைவன் நாயனரை சொருபவடிவத்தைக் காணுமாறு மறைந்ததுங் கூறப்பட்டன. (௧௩)

இறைவனை விடைமேற் காண்டல்.

சென்றவர் முனியைக் காணார் சேயிழை தன்னைக் கண்டார்
பொன்திகழ் குன்று வெள்ளிப் பொருப்பின்மேற் பொலிந்த தென்னத
தன்னுனை யுடனே வானில் தலைவனை விடைமேற் கண்டார்
நின்றிலர் தொழுது வீழ்ந்தார் நிலத்தினின் மெழுந்தார் நேர்ந்தார்

(௯ - ௧௦) இன்னமும் பகைவர் உளரென வருவாராயின் அவர்களை எனது கையிலுள்ள வீரவானுக்கு இரையாக்குகின்றேன் என்று சொல்லிக்கொண்டே போனவராகிய இயற்பகைமுனிவர், (இயற்பகைமுனிவரே வோலம் என்றுதம்மையழைத்த) பெரிய முனிவரைக்காணாமல், தனது மனையியாரைமாத்திரங் கண்டனர், (தம்மையழைத்த முனிவர் எங்கே யென்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்து மேலேபார்க்கும்போது) வெளியிடத்தில் பொன்மலையானது வெள்ளிமலையின்மேல் பிரகாசிப்பதுபோல, வெள்ளிய விடபவூர்தியின்மேல் தனது துணையாகிய உமாதேவியாரோடு இறைவனு ரிருக்கக் கண்டனர். (கண்டமாத்திரத்தில் நின்றிருந்தவர்) நிற்கப்பெருதவராய், பூமியில் வீழ்ந்து வணங்கி மீண்டும் எழுந்து இறைவனைக் கண்ணாரக் காணப்பெற்றார் என்பதாம்.

வானில் விடைமேல், தன்னுணையுடனே தலைவனைக் கண்டார் எனவும், நின்றிலா வீழ்ந்தார் தொழுது எனவும் கூட்டுக.

பொன்றிகழ்பொருப்பு - சிவபெருமான், வெள்ளிப்பொருப்பு - விடபவூர்தி என்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான், மலசத்தியினின்றும் ஆன்மாக்கள் நீங்கத் தலைப்பட்டு நின்ற திரோதானசத்தியானது, அம்மலசத்தியைக் கெடுத்தபின்னர், அம்மலத்தோடு சாராது தனித்து நிறற்போல் தனித்துநிற்கும் தனது மனையாட்டியைக் கண்டாரென்

பதும், திரோதானைத்தியைக் காணப்பெற்றார்க்கு அருட்சத்திதெரிசனமும், அவ்வருட்சத்தியுத்தமாய் விளங்கும் சிவதரிசனமும் கிடைத்தல் அக்கணமே என்பதுபோல் தன் மனையாட்டியைக் கண்டபொழுதே, தன்னுடையுடனே வானில் தலைவனை விடைபெறக் கண்டாரென்பதும், விடாதிருந்த பாசத்திற்கு விடையால் விடைகொடுத்த தலைவனைக் கண்டவர் அவன்றாளே தாரகமாய் அவ்வருளில் வீழ்ந்துகிடப்பாரென்பதுபோல் நின்றிலர் தொழுது வீழ்ந்தார் என்பதும், அருள்வசப்பட்டார் அருளுடையானைக் காண்டல் வாழ்த்தல் முதலிய அருட்பணியில் தலைப்பட்டொழுதுவா ரென்பதுபோல் தொழுது வீழ்ந்தவர் மீனவும் எழுந்து வாழ்த்துவதற்கு நேர்த்தாரென்பதும் கூறப்பட்டன. (௯௧)

இறைவனைப் போற்றல்.

சொல்லுவ தறியேன் வாழி தோற்றிய தோற்றம் போற்றி
வல்லேவர் தருளி யென்னை வழித்தொண்டு கொண்டாய் போற்றி
எல்லையில் இன்ப வெள்ளம் எனக்கருள் செய்தாய் போற்றி
தில்லையம் பலத்து ளாடும் சேவடி போற்றி யென்ன.

(எ - து.) இறைவனே! நீஎன்பால் மறைமுனிவனும் வந்து இயற்றிய திருவிளையாடலையும், இப்போது விடையின்மேல் கொடுக்கும் இக்காட்சியினையும் இத்தன்மைத்தென்று அறியுந் தரமுடையவனாவனோ ஆகேன். அது அறியாதொழியினும், என்னைத் தன்வசப்படுத்திய இத்திருவுருவங்காட்சி நீழிவாழ்க்கடவது, இச்சிறியேன்பொருட்டாய்க் கொண்ட இப்பெரிய தோற்றத்திற்கு யான் வந்தனஞ்செய்கின்றேன், நான் உன்னைக் காணப்பெறுது பிறந்திறந்து வருந்தாவண்ணம் இப்பிறவியிலேயே உன்னைக் காணும்படி நீயே விரைந்துவந்து என்னை வழியடியாகத் தொண்டுகொண்டனையே அப் பெருங்கருணைக்கு வந்தனஞ்செய்கின்றேன். இங்ஙனம் அடிமைகொண்ட இச்சிறிய அடிமையில் அளவுபடுத்தவொண்ணாப் பேரின்பவெள்ளத்தை என்னுள்ளாக்கினையே அக்கருணைப்பெருக்குக்கு வந்தனஞ்செய்கின்றேன். தில்லையம்பலத்துள் நின்று நடனஞ்செய்தருளும் பொன்போன்ற திருவடிகளுக்கு வந்தனஞ்செய்கின்றேன் என்பதாம்.

இத்திருப்பாசர்தான், தில்லையம்பலத்துள் ஆடும் சேவடியுடைய நீ, ஆடுந்தோற்றத்தினாலே என்னை யடிமைகொள்ள நினையாமல் என்னைப்போலும் சங்கம வடிவமாகிய தோற்றங்கொண்டவந்து எனது இச்சை உவ்வுழிசார்ந்துநிற்க, எனது இச்சாருபமாகிய மனையாட்டியை உனது இச்சாருபமாக்கிக்கொண்டும், எனது கிரியாருபமாகிய செயலை உனது கிரியாசத்தியுட்படுத்தி பாசச்சேதம்செய்யும் வன்மையுடையதாகவும், எனது ஞானருபமாகிய அறிவை உனது ஞானசத்தியுட்படுத்தி, விடையின்மேல் வருவதாகிய இந்த ஞானசொருபத்தைக் கண்டுகளிக்கவும் செய்தனையே இம்முறையை எடுத்துச்சொல்லி உன்னை நான்வாழ்த்துவேனா? எனது இச்சாஞானக் கிரியைகளை வழிவழியாய் உனது இச்சா ஞானக் கிரியைக்குட்படுத்திக் கொண்டதேயல்லாமல் எனது தேகேந்திரியப் பிராணதிகளையும், வணங்கவும் வாழ்த்தவும் காணவும் களிக்கவுமாகிய வழித்தொண்டில் ஈடுபடும்படி ஆளாக்கிக்கொண்டனையே! இவ்வதிகசத்தைச் சொல்லி வாழ்த்துவேனா, எனது தேகேந்திரியாதிகளும், இச்சையாதிகளும் தோன்றாவிடத்துத் தோன்றுவதாகிய எல்லையில் இன்பமாகிய பேரின்பத்தை, தேகாதிகளும் இச்சையாதிகளும் குன்றாது தோன்றியிருக்கும் இவ்விடத்தில் தோன்றச்செய்த என்னைக் களிக்கச்செய்தனையே இவ்வருட்டிறத்தை எடுத்துச்சொல்லிவாழ்த்துவேனா? நீ என்னை உனது திருவாக்கினால், —இயற்பகைமுனிவா எனவும், அயர்ப்பிலாதானே எனவும், அன்பனே எனவும், செயற்கருஞ்செய்கைசெய்த தீரனே எனவும் கூறியதேயல்லாமல் உனக்கு அடைக்கலமா யிருக்கின்ற என்பால் நீ அடைக்கலமென்று ஆறுமுறைகூறினையே அதனை நான் எண்ணுந்தோறும் என்னெஞ்சும் ஆறவல்லேயே! அவ்வருமையை எடுத்துச்சொல்லி வாழ்த்துவேனா அங்ஙனிருந்ததை நான் எங்ஙனிருந்ததென்றெவ்வண்ணஞ்சொல்லுகேன், இவ்வண்ணம் நீ எனக்குச்செய்த செய்தற்கரிய செயல்களை

நான் எனனென்று சொல்லுகிறேன், அறியேன்¹ அறியேன அறியேனாயினும், இப்போது யான்கண்ட மாதீனுடன் என்றும் நீ வாழ்ந்திருக்க வாழ்த்துகின்றேன், நீ அங்கனமே வாழ்ந்திருக்க நான் இங்கனமே உன்னையதுதித்துக்கொண்டிருக்கப் போற்றுகின்றேன் என்று கூறப்பட்டன. (௩௨)

இறைவன் இருவரையும் அழைத்தல்.

விண்ணிடை நின்ற வெள்ளை விடையவா அடியா தமமை
எண்ணிய உலகு தன்னில இப்படி நம்பால் அன்பு
பண்ணிய பரிவு கண்டு மகிழ்ந்தனம் பழுதி லாதாப்
நண்ணிய மனைவி யோடு நமமுடன் போது கென்று.

து.) ஆகாயத்தின்கண் வெள்ளை விடப்பூர்தியுடைய நின்றருளும் இறைவன் நாயனாரைப்பார்த்து இருவினை யீட்டுதற்கும், இருவினை நீக்குதற்குமான கருமங்களைச் செய்ததற்குரிய இடம் இக்கருமபூமியென் றெண்ணப்பட்ட இந்நிலத்தில், நமமிடத்தில் இப்படி நீ செய்த பரிவான அன்பினைக்கண்டு மகிழ்வடை ந்தோம் நீ செய்த அன்பின் செய்கையில் முக்கரணங்களாலும் வரப்படும் குற்றமில்லாதவனே, நமவசமாகின்ற உனதுமனைவியோடும் நமமுடன் வருவாயாக என்று அருளிச்செய்து என்பதாம்.

இத்திருப்பாசரத்தான், இறைவன் நாயனாரைநோக்கி சொல்லுவதறியேன் என்ற அவ்வளவில் நீ நில்லாமல், நான் மாதீனுடன் என்றும் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும் என்றும் அங்கனம் வாழ்ந்திருக்கும் என்னை நீ என்றும் துதித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும் வாழ்த்திப் போற்றினையாகலான, நீ வேண்டியபடியே, உனமனையாளுடன் நீ நம் முடன் வருவாயாக என்று கூறப்பட்டது (௩௩)

இறைவன் அம்பலம் ஏகல்.

திருவளர் சிறப்பின மிக்க திருத்தொண்டா தமக்குந் தேற்றம்
மருவிய தெய்வக கற்பின் மனைவியா தமக்குந் தக்க
பெருகிய அருளின்நீடு பேறளித் திமையோ ரேத்தப்
பொருவிடைப் பாகா மன்னும் பொற்பொது அத்தனுட புககா.

(௪ - து.) போசெய்யுந் திறமுடைய இடப்பூர்தியைபுடைய இறைவா (பிறக திறத்தலாகிய வறுமையை யொழித்து, பிறவாநெறியாகிய பெருஞ்செல்வத்தைந கொடுக்கும்) சிறப்பினால் மேம்பட்ட திருத்தொண்டினை யுடையாராகிய நாயனாருக்கும், கற்பினிலே இதுவெனத்தெளியும் தெளிவினையுடையராய்த தெய்வவழிப்பட்ட அவரது மனைவியாருக்கும் தகுதியாகிய பேற்றைத் தமதுள்ளத்தில் ஊற்றெடுக்கும் பேரருளி னால் கொடுத்தது, தேவாகளெல்லாம் துதிக்க, எக்காலத்தும் அழிவில்லாத² பொன்னம் பலமாகிய பொதுவினுள்ளே புருந்தருளினா என்பதாம்.

இத்திருப்பாசரத்தான், திருவளா சிறப்பினமிகக் திருத்தொண்டராகிய நாயனாரைப்போலும், தெய்வசம்பந்தமுள்ள கற்பினையுடைய அவரது மனைவியாரைப்போலும், இவ்வுலகுதன்னில் இப்படி இறைவனபால் அன்புசெய்தார ஒருவரும் இல்லை ஆக

இராஜச, தாமச குணவிருத்திகளோடு சாராது தனதியல்கெட்டு அவற்றோடு ஒன்றாயும், அவைகளின்செயலைச் செய்து பின் அவற்றின்வேறாய்த ஈன்விருத்திகருரிய செயலைச்செய்தும் உழல்வதாகிய சாதவீககுணத்தோடு சாராது, திருந்திய சாதவீக குணமுடைவரெனனும் அருமைதோன்ற - பழுதிலாதாய் என்றா.

கயிலாயத்தை யடைந்தா என்னுது, பொற்பொது அத்தனுட புககார் என்றது இறைவனோடு அத்துவிதமாவதாகிய சொருப சாயுஜ்ஜிய முததி - இறைவனைக் காண்ப பெற்ற அவ்வவ்விடங்களிலேயே கூடுமென்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற என்க. இத் தனைக் காஞ்சிபுரணம் தலவிசேடப்படலத்தில் - யாம், பரவெளிப் பரப்பின்வையும் பண் பினேம், உலகமெங்கும் விரவியே நிறைந்துநிற்பேம், விளங்கும் எம் நாலாம்பாதம் தரைமுதல் உலகம் மூன்றுபாதம் வான்மலத்ததுமேவும். எனவருதலாற் காண்க.

லான், அவர்கள் பண்ணிய பரிவினை இறைவன் கண்டு மகிழ்ந்து, அவர்கள்செய்த போன்புக்குத் தக்கபடி பேரருள்கொண்டு, உனது மனைவியுடன் நீ நம்முடன் வருவாயாக என்கிற பெரியபேற்றை அனுக்கிரகஞ்செய்து பொன்னம்பலத்தின்கண் எழுந்தருளினமை கூறப்பட்டது.

இதனால், சிவஞானம் எய்தற்குச் சாதனமாகக்கூறும் சரியை கிரியை யோகங்களைச் செய்வோர் அடைவனவாகிய சாலோக சாமீப சாரூபங்களாகிய அபரமுத்திகளை அடையப்பெறுதல், இறைவன் தடத்தவருவங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீகயிலாயத்தின்கண் ணன்றி வேறிடத்திலில்லை என்பதும், சிவஞானம் வரப்பெற்று, சிவனருள்வருதற்குச் சாதனமுறையாக மேற்கொண்டு சரியையாதிகளைச் செய்வோர் அடையத்தகும் சிவசாயுஜ்யமுத்தியாகிய பரமுத்தி, அங்கு இங்கு என்னுதபடி எவ்வுலகத்தும் சிற்பிரகாசமாய் நிறைந்து பிரகாசிக்கும் சொரூபசிவத்தின்கண்ணதாகலின், மனைவியோடு நம்முடன் பேராதுகென்று, பெருகிய அருளினீடு பேரளித்து, மன்னும் பொற்பொது அதனுட்புக்கார், என்று இங்ஙனமே சொரூபஐக்கிய அத்வைதானந்தமுத்தியைத் தந்தனரென்பதும் அறியக்கிடக்கின்றமைகாண்க.

இங்ஙனமான முத்திலை யறிவாதபலர், நாயன்மார்கள் சரியையாதி தவங்களைச் செய்தவரென்றும், அவரவர் தவத்திற்கேற்றபடி இறைவனும் அபரமுத்தி எனப்படும் பதமுத்திகளைக் கொடுத்தனரென்றுங் கூழி, தாமும் இடர்ப்பட்டுப் பிறரையும் இடர்ப்படுத்துகின்றனர். சரியையாதிகளையும் வருவாதுசெய்து, சிவனையுங்கண்ட நாயன்மார்கள் அடைந்த முத்தி அபரமுத்தி என்று கண்டுபிடித்த இவரெல்லாம் அடையப்போவது தான் பரமுத்திபோலும் சரியையாதிகளை ஒருசிறிதும் ஒருநாளும் செய்யாதவராகியும், இறைவனைக் காணவேண்டுமென்னும் எண்ணமும் ஆற்ற இவர்கள்தான்போலும் பரமுத்தியடைதற்குரியார். அந்தோ இங்ஙனம் இவர் கூறவந்த பாவமொழியைப்போலும், அங்ஙனம் சொல்லவெண்ணிய பாவத்தைப்போலும், மொழியும் எண்ணமும் வேறுண்டோ ஆகலின் இப்பாவக்கூற்று மொழிகளைச் செவியுட்புகுத்தாது உய்வாரெல்லாம் உயந்துபோவார்களாக.

இவ்விடயத்தை ஈண்டுவிர்க்கிற பெருகும், முத்திவிடயம் ஆங்காங்கு வருமாகலின், ஆங்காங்கும் பூர்வபகை சித்தாந்தங்களை இனிது எடுத்துக்கூறுவாம். (௯௪)

நாயனார் பேரீன்பம் பெற்றவாமுத்தல்.

வானவர் பூவின் மாரி பொழியமா மறைக ளார்ப்ப
ஞானமா முனிவர் போற்ற நலமிகு சிவலோ கத்தில்
ஊனமில் தொண்டர் கும்பிட் டெனுறை பெருமை பெற்றார்
வனைய சுற்றத் தாரும் வானிடை இன்பம் பெற்றார்.

(௭ - து.) தேவர்களெல்லாம் கற்பகமலர்மாரியைப்பொழிய, வேதங்களெல்லாம் ஆரவாரித்துப் போற்ற, பாசஞான பசுஞான முடையோரெல்லாம் தோத்திரஞ்செய்ய, சிவமார்தன்மையைக்கொடுக்கும் நன்மைமிகுந்த * சிவலோகத்தில் தொண்டின்திறத்தில் ஊனமில்லாமல் சிவபெருமானைக் கும்பிட்டுக்கொண்டு அச்சிவபெருமானுடன் அவ்வைதமாயிருக்கும் பெருமையைப் பெற்றனர். இவருடைய சுற்றத்தாரெல்லாம் சுவர்க்கலோகத்தின்கண் இன்பம்பெற்று சுகித்திருந்தனர் என்பதாம்.

இத்திருப்பாசரத்தான், ஒருவரும் தனக்கு மனையாட்டியாய் இப்பிறப்பில் இருப்பவளை எப்பிறப்பிலும் தனக்கே மனையாட்டியாயும் பிறப்பொழிந்த முத்தியினும் வரும் வினையைச் செய்தாரில்லை. அஃதேபோல் தேவரும் தத்தம் மனையாட்டிகள் தம்மைப் பிரியாதிருக்கப்பெற்றதும் இல்லை. இறைவனும் அத்தன்மையான வரர் தந்ததும் இல்லை.

சொரூப சிவமார்தன்மையைப் பெற்றவர் - அச்சிவம் எந்த எந்த இடத்தில் இருப்பினும் அந்தந்த இடங்களில் அவனாணப்படி அந்தந்த வருவங்கொண்டிருப்பரென்னும் உண்மையை ஈண்டுணர்த்தியவாருமென்க.

ஆகலான், நாயனார்பெற்ற அவ்வதிசயம்நோக்கி வானவா பூவின்மாரி பொழிந்தனரென்பதாம். இறைவனைகரும்பிட்டு அவனுடனுறையும் பெருமைபொருந்திய சித்தார்தமுத்தியைப்பெருது, பசுஞானத்தால் தம்மையே பதியாகநினைத்துப் பதிதராய்ப்போன பசுஞானிகளாகிய முனிவர்கள், அவர்பெற்ற பதிஞானமுத்தியைத் தாமெல்லாம் பெறப்போற்றிறாரென்பதும், சிவஞானிகளால் தண்டிக்கப்பட்டார் தீவினையாளராயினும் அவர்கள் நரகத்தையடையாது சுவாக்கத்தையே யடைவாரென்பதும் கூறப்பட்டன. ()

இன்புறுந் தாரந் தன்னை ஈசனுக் கன்ப ரென்றே
துன்புறு துதவந் தொண்டா பெருமையைத் தொழுது வாழ்த்தி
அன்புறு மனத்தால் நாதன் அடியவாக் கன்புநீம
மன்புகழ் இளைசை மாறன் வளத்தினை வழுத்த லுற்றேன்.

(எ - து.) சிவபெருமானுக்கு அன்பரென்றே எண்ணி, தனது இன்பத்துக்கு உறைவிடமாயிருந்த மனைவியாரை, அவ்வனபருக்குத் தனதுசுற்றத்தாரால் சிறிதுந் துன்பம்வராவண்ணம் அவர்களைப்போக்கிக் கொடுக்கும் இயற்பகைநாயனாகுடைய பெருமையைப் போற்றி வணங்கி, புகழ்ந்து அன்பார்த மனத்தினால் சிவனடியார் களுக்கு அன்புமிகும், நிலைபெற்ற புகழினையுடைய இளையாண்குடிமாநாயனாகுடைய தொண்டின் வளத்தினைத் துதிக்கத்தொடங்கினேன் என்பதாம்

ஈசனுக்கு அன்பரென்றே, இன்புறுந் தாரந்தன்னை, தன்புறுது உதவும் தொண்டா எனக்கூட்டுக.

ஈசனுக்கினியராகிய அன்பாக்கு, தமக்கு இனியராயிருந்த மனையாட்டியைக் கொடுப்பதும், அதனை மாற்றவந்த பாசக்கூட்டங்களை வெட்டியொழித்ததுமாகிய செயல் சங்கற்பமாத்திரத்தால் பஞ்சகிருத்தியங்களுடைய ஒருகணக்குகளுள் செய்யவல்ல இறைவனே செய்தற்கரிய செயலென்றும்தித்து அவரைப் பலவாற்றன் புகழ்ந்து ஒலம் ஒலமென்று அழைக்கும் பெருமையுடையாரை யான் வணங்கி வாழ்த்துவதன்றி அவரது பெருமைமுழுதும் யான் சொல்லவல்லனே வல்லன் அல்லேன் அல்லேன். அஃதே போல், இளையாண்குடிமாநாயனாகுடைய அன்பின்வளத்தையும் போற்றத்தொடங்கினேன் என்று ஆசிரியாசேக்கிழார் இத்கிருப்பாட்டாற கூறினாரென்க

எனவே, பிறபொருட் காதல்கொண்ட மனத்தால் அடியவாக்கு அன்புநீடும் புகழின யடையாது பிறபொருட் காசல்கொள்ளாத அன்புறுமனத்தால் அடியவாக்கு அன்புநீடும் மன்புகழ் பெற்றவா என்னும் அருமைதோன்ற அன்புறு * * * மன்புகழ் இளைசைமாறன் என்றா. இயற்பகையார யாதும் ஒன்றும் என்பக்கல் உண்டாகில் அது அடியவருடைமை இதுதிலையமில்லை யென்று மனைவியாரைக் கொடுத்தது, சுற்றத்தினரை வெட்டித்தொலைத்தது தொண்டாயிற்று இளைசைமாறரோ, தம்மிடத்துள்ள செல்வம் மறைய, கடன் கொடுப்பாரும் அற்றிருக்குஞ்சமயத்தில், சிறிதும் மனநதனராது, தம்மிடத்து எல்லாம் உள்ளதுபோல அடியவாக்கு அமுதுபடைக்கவேண்டுமென்று எண்ணிய ஆசையைத் தன்மனத்துள் வளர்த்துவரும் அன்பின் மிகுதியினால் தன்வறுமையைப்போக்க வயலிலிட்ட வித்தினையும்வாரி, நிழல்தரும குடிசையிலுள்ள கொம்புகளையும் பிடுங்கி, குறும்பயிரைத் தடவிப்பறித்தது, அமுதமைத்தது அன்பின் வளத்தினாலன்றிச் செல்வத்தின் வளத்தினாலன்றாகலான் * “இயற்பகையார் செய்த திருத்தொண்டுசெப்பலுற்றேன்” என்றதுபோல் ஈண்டும் இளைசைமாறன் தொண்டு செப்பலுற்றேன் என்றது வளத்தினை வழுத்தலுற்றேன் என்றா. அன்புநிலையுள்ளதாகலான் அதனால் வரும் புகழும் நிலையுள்ளதென்பாரா அன்புநீடும் மன்புகழ் என்றா

இயற்பகைநாயனார் புராணம் முற்றிற்று.

அலங்கிருதாயைநம :

திருத்தொண்டத்தொகை.

“இல்லையேயென்னுத இயற்பகைக்கும் அடியேன்.

இல்லையே என்னுத என்றதனால் - உலகதருமத்தைக்கருதி மனையாட்டியைக் கொடுப்பதில்லை என்று கூறுது, சிவதருமத்தைக்கருதி மனையாட்டியை இல்லையென்னுதே கொடுத்த என்றும், இயற்பகைக்கும் என்றதனால் - சிவதருமவியலைப் பகைக்கவந்தவர் சுற்றத்தவரேயாயினும் அவரைச் சுற்றத்தினராகக் கருதாது பகைவராகவே கருதி பகைக்குந்திறத்தில் நின்றவராகிய நாயனாருக்கும் என்றும், அடியேன் என்றதனால் - நீலகண்டனாகிய இறைவனுடைய ஆணையில்தளராது யான்நிற்க திருநீலகண்டநாயனாருக்கு ஆட்பட்டதுபோல் அடியார் வேண்டுவனவற்றை இல்லையென்னுத கொடுக்கவல்லவள்ளற்றிறம் எனக்குண்டாகும்பொருட்டு அடியேனாகின்றேன் என்றும் கூறியவாரும்.

செய்தவர் வேண்டிய தியாதும் கொடுப்பச் சிவன்தவனாய்க்
கைதவம் பேசினின் காதலி யைத்தரு கென்றலுமே
மைதிகழ் கண்ணியை ஈந்தவன் வாய்ந்த பெரும்புகழ்வர்
தெய்திய காவிரிப் பூம்பட்டி னத்துள் இயற்பகையே.

மிக்கசீரடியார்கள் யாரேனும் வேண்டும் யாவையும் இல்லையென்னுதே முன் கொடுப்பவராகலான் செய்தவர் வேண்டியது யாதுங் கொடுப்ப என்றும், அங்ஙனம் கொடுப்பவராகிய நாயனாரிடத்துத் தூயநீறு பொன்மேனியில் விளங்கத் தூர்த்த வேடமுந் தோன்ற வேதியராய், வந்தனராகலான் சிவன்தவனாய்(வந்தார்) என்றும், சிவனடியாராகத் திருக்கோலங்கொண்டு வந்தவர் அக்கோலத்துக் கேற்பனவற்றைக் கூறுது அதற்கு மாறாக, மன்னுகாதல் உன்மனைவியை வேண்டி இங்குவந்தது என்றாராகலான் நீன்காதலியைத்தருகென்று கைதவம்பேசி என்றும், சொன்னமாதிரத்தில் முன்னையின்மகிழ்ந்து “ இது எனக்கு முன்புள்ளதே என்று கதுமெனச்சென்று தம் மனைவாழ்க்கைக்கற்பின் மேம்படுகாதலியாரைக் கொடுத்தனராகலான் என்னலுமே மைதிகழ் கண்ணியை ஈந்தவன் என்றும், கொன்றைவார் சடையார் அடியார்கள் குறித்து வேண்டின குணமெனக் கொண்டே ஒன்று நீர் மருது உவந்து அளிக்கும் உண்மைகேட்டு நம்பால் இங்கு வந்தனன் என்றும், அயர்ப்பிலாதானே ஓலம், செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே ஓலம் என்றும் பெருங்கடவுளாகிய இறைவனால் புகழ்ந்துரைக்கப்படும் பொருளமைந்த பெரிய புகழானது தன்பாலேவந்து பொருந்தியிருக்கப்பெற்றவராகலான் பெரும்புகழ்வாய்ந்த என்றும், பொன்னிநன்னதி மிக்க நீர்பாய்ந்து புனரி தன்னையும் புனிதமாக்குவதோர் நன்னெடும்பெருந்தீர்த்த முன்னுடைய நலஞ்சிறந்த வளப்பம்புருந்த பூம்புகார்நகரம் நாயனார் அவதாரஞ்செய்த நகரமாகலின் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள் என்றும், அடியார்க்கு இல்லை என்று சொல்லும் சொல்லைப் பகைத்து நீறுசேர் திருமேனியார்மனத்து நினைத்த யாவையும் வினைப்பட முடித்து வேண்டிய இயலில் பகையராகலான் இயற்பகையே என்றும் கூறினார்.

இதனால், இல்லையென்னுது கொடுத்ததே தவமென்றும், அத்தவத்துக்கு நின் காதலியைத் தருகென்று பெற்றதே இறைவன் செய்யும் அருக்கிரகமென்றும், அவ் வனுக்கிரகத்தால் இயற்பகையார் என்று பெயர்பெற்றதே பெரும்புகழென்றும், அப் புகழ்வாய்ந்த அவரது நகரம் பூம்புகார் என்றும், அவரது நகரத்தையும் திருநாமத்தையும் பேற்றையும் தவத்தையும் வகுத்துச் சிறப்பித்தமைகாண்க.

புராணசாரம்.

எழிலாரும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள் இயல்வணிகர் இயற்பகையார் இருவர் தேட, அழலாய பிரான்தூர்த்த மறையோ னாகி ஆயிழையைத் தர வேண்டி அணைய ஐயன், கழல்ஆரப் பணிந்துமனைக் கற்பின் மேன்மைக் காத லியைக் கொடுத்தார்செய் கருத்தால் வந்த, பிழையாருஞ் சுற்றமெலாந் துணித்துமீளப் பிஞ்ஞகனார் அழைத்தருளப் பெற்று ளாரே.

(எ - து.) “இயல்பகையாரு” நீர்வளமிக்க காவிரிநதியினால், நிலவளம், குடி வளமுதலிய எல்லாவளப்பளங்களும் நிறைந்து அழகுபெற்றிருக்கும் பூம்புகார் நகர மென்னு நகரத்தன், பிறப்பொருளையும் தம்பொருள்போலப் பாதுகாத்துக்கொடுக்கும் இயல்பும், தமக்குப்பின்வரும் சந்ததியார்க்கு உதவியாகாது அழிந்துபோம் இயல் பிணையுடைத்தாகிய நடுவுநிலைமையற்றவழியான் வரும்செல்வத்தை விரும்பாது, சந்ததி தோறும் அழிவின்றி உதவவல்ல நடுவுநிலைமையுட்பட்டுவரும் செல்வத்தை மாத்திரம் விரும்பும் இயல்பும், சிறந்தவர்களுக்குலமாகிய வணிகர்க்குலத்தில் அவதரித்தவர். அவர், நீறுசேர்திருமேனியராகிய அடியவர் தூர்த்தவேடமுடையராயினும், மற்றெவ்விதவேட முடையராயினும் அவர்வேண்டவனவாகிய பொருள் எவையாயினும், இல்லைஎன்னுது கொடுக்கும் ஒப்புரவுடையோராகிய பெரியோரியலைப் பகையாத இயல்பிணையுடையவர். சிவனடியார்கள் வேண்டவனவற்றை இல்லையென்னுது கொடுத்தலாகிய செயற்கரிய செயலைச் செய்யும் இயல்பினைப் பகையாராகிய அப்பெரியாரது இயல் இவ்வுலகின்கண் விளங்கவும், அவ்விளக்கத்தான், செயற்கரிய செய்கையைச் செய்யலாகாதாராகிய உல கிணைநோக்கிக் கூறியுள்ளதாகிய “வேதநடைபோல அறநூல்களுட் கூறப்படுவ தன்று, அடியார்கள் வேண்டவனவற்றை இல்லையென்னுது கொடுத்தலாகிய செயற் கரிய அச்செய்கை, இதுதாமே அறிந்துசெய்யுந்தன்மைத்து என்னுணரவும், உலகிற் குத் தனிமுதற்கடவுளாகியும், அரிபிரமர்க்குதேட அருளுருவங்கொண்டுவீராது அழ லுருவாய் நின்றவனாகியும் துணுணர்ச்சியால் ஆராய்வோர்க்கு துண்ணியனாகியும், அரு ளால் அடையவல்லார்க்குப் பொன்னம்பலத்தில் பஞ்சாக்கரமே திருமேனியாகக் கொண்டு நடனஞ் செய்பவனாகியும் உள்ள இறைவன், வைதிகமறையவர் வடிவங் கொள்ளாது, தாம் எண்ணியுள்ள செயலுக் கேற்பச் சொல்லும் சொல்லுக்குரிய தூர்த்தமறையவர் வடிவங்கொண்டு நாயனார் தன்மனைவியாரைத் தனக்குக் கொடு க்கவிரும்பி அந்நாயனார் வீட்டுக்குவர, நாயனார் அவர் கோலத்தையும் கண்டு, அவர் வேண்டிச்சொல்லிய சொல்லையுக்கேட்டு, முனிவு, (கோபங்) கொள்ளாத முனிவராய் மிகமகிழ்ந்து, அவரது திருவடிகளைத் தமதுடம்போடு மனம்பொருந்த வணங்கி, தமது காதலுக்குரிய கற்பிற்சிறந்த மனையாட்டியை அவர் வேண்டியபடியே கொடுத்தவர். கொடுத்த மனையாட்டியை அம்மறையவர் கைக்கொள்ளாது விட்டுப்போகச் சுற்றத் தாரெல்லாம் போர்செய்யவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தினால் குழ அக் கொடிய சுற்றத்தாரையெல்லாம் தமது தோள்வலித்துணைவழியேவந்து கூடிய அருட் டுணையால் வாள் கொண்டு துண்டந்துண்டமாக்கி மண்ணிற் கிடத்தினவர். தாம் மண்ணினிற் பிறந்ததனற் பெறவேண்டிய பயனைப்பெற்று வீட்டைநோக்கித்திரும் பினவர். திரும்பியபோது, மறைபுரமாகிய பிஞ்ஞகனார், உனக்கு இயல்பாயுள்ள சுற்றத்தி

னரை என்பொருட்டுப் பகைவராகக்கொண்ட முனிவாவோலம் என்று முதன்முறையும், இரண்டாம்முறை நீ வீட்டுக்குப்போகாமல் இங்கு நீ வருவாய் ஒலம் என்றும், மூன்றாம் முறை போர்த்திறத்தில் அயாப்பிலா தானே ஒலம் என்றும், நான்காம்முறை அன்பனை ஒலம் என்றும், ஐந்தாம்முறை பொய்தரும் உள்ளம் இல்லாதவனாய் மெய்தரும் உள்ளம் உடையவனாய் உனது நிலையைக் காத்துக்கொண்டவனே ஒலம் என்றும், ஆறாம்முறை செயற்கருஞ்செய்கை செய்த தீரனே ஒலம் என்றும் அழைக்க ஒலம் என்றும் ஒசையை அறுமுறையுட்கேட்டவர். அத்தகைய நாயனார் மீளவும் திரும்பி அழைத்தவர்பால்வர, அப்பாலுக்கப்பாலனாகிய இறைவன் மறையவரவேடத்தைவிட்டு அப்பாலாய், உமாதேவியோடு விடபொருடனாய் ஆகாயத்தின்கண்ணேதோன்ற அவ்வருட்கோலத்தைக்கண்டு வணங்கி வாழ்த்திநின்றவர். நின்ற நாயனாரை மன்றுளாடியாகிய இறைவனேநோக்கி, நீ மண்ணினிற் பிறந்ததனால் எனது சிருட்டித்தொழில் பயன்பெற்றது. நீறுசேர் திருமேனியார் மனத்து நினைத்த பாவையும் மறாது கொடுத்துவந்ததனால் எனதுதித்தொழில்பயன்பெற்றது. நான் வேண்டியபடியே தையலைத்தந்து சுற்றத்தினரையெல்லாம் சங்கரித்ததனால் எனது சங்காரத்தொழில் பயன்பெற்றது. நான் போவென்றுசொல்ல, அவ்வளவில் போயினேயேயன்றி, நீ போகும்போது உனது மனையாளைக்கண்டு சிறிதும் மயங்காது சென்றனையே, அதனால் எனது திரோபவத்தொழில் பயன்பெற்றது. மீளவும் நான் ஒலம் ஒலமென்று அழைத்தபோது வந்தேன் வந்தேன் இன்னும் பணியுளதேல் அபபணியைச்செய்ய ஆவலும் வன்மையும் உள்ளவனாயிருக்கின்றேன் என்று விரைந்து வந்ததனால் எனது அனுக்கிரகத்தொழிலும் பயன்பெற்றது. இவ்வகையாய் எனது ஐவகைத்தொழிலும் பயன்படுமாறு செய்த உனது செய்தற்கரிய செயலுக்கு யாம் மகிழ்ந்தோம். நீதான் எமது ஐந்தொழிலாலும் அடையப்படும் பயனைப் பழுதிலாது பெற்றவன் என்று சொல்லப்பெற்றவர். பின்னர் அவ்விறைவன் நீ உனது மனைவியோடு பரமுத்திபெற்றார் வாழும் எவ்வுலகுக்கும் அப்பாலாகிய வலகத்திலிருந்து என்னையே கும்பிட்டு என்னுடன் என்றும் வாழ்ந்திருப்பாயாக என்றருள அவ் வாழ்வினைப் பெற்று அங்கு வாழ்ந்திருக்கப்பெற்றவரென்பதாம்.

இதனால், அகப்பற்று புறப்பற்றுள்ள பாசப்பற்றுக்களை விடவல்ல ஆன்மாக்களே இறைவனைக்கூட வல்லாரே அன்றி அபபற்றுக்களைவிட அறியாதார் இறைவனைக்கூட வல்லரல்லரென்பதையும், அஃதேபோல் இறைவனும் பற்றுடையாரைத் தன்னை அணுகுமாறு அழையானென்பதையும் அறிவுறித்தியவாரும்.

அஸ்தாவது, - ஆன்மாக்களுக்கு இறைவனால் கொடுத்திருக்கப்பட்ட தனுக்கரண முதலியனவெல்லாம் மாயாமலசம்பந்தமாயும், கன்மமல சம்பந்தமாயும் உள்ளன. இவற்றை யேன்கொடுத்தா நென்னில், ஆணவமலம் ஒழியவேயாம். மலம், மலத்தைப் போக்குமோ எனில், அழுக்குடைய மெல்லிய ஆடையின் அழுக்கை உவர்மண் முதலிய அழுக்கைக்கொண்டு முழுவதும் நீக்குதல்செய்யும் வண்ணுன்போல் மாயேயமாகிய ததுவாதிமலத்தினை மருந்தாக்கொண்டு, ஏனை ஆணவாதிமலங்களைப் போக்கற்கென்க. இவ்வுண்மையுணர்ந்து இருவகைப்பற்றுக்களையும், இறைவனைப் பற்றுவதற்கு அமைக்கப்பட்டுள்ள பொருள்களாகக் கருதி அவனைப்பற்றி, அவ்வணம்பற்றுவதை, அப்பற்றுக்கள் தடுக்கமுயலின் அவை எவையாயினும் அவைகளை யொழிப்பதில் ஊக்கமுடையராயின், இறைவனும் அபபற்றுப் பொருள்களாலேயே அவர்களைத் தானும் பற்றுவன். தடுக்கும்பொருள்களைத் தடுக்காராயின் அப்பொருள்களோடு அவர்களையும் பற்றான் என்பதாம்.

இயற்பகைநாயனார் புராணசாரம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆதர்சோத்பலாயநம:

இவியான் குடிமாறநாயனார் புராணம்.

வேறு.

தூலச்சிறப்பு.

அம்பொன் நீடிய அம்ப லத்தினில் ஆடு வார்அடி குடுவார்
தம்பி ரான்அடி மைத்தி றத்துயர் சால்பின் மேன்மை தரித்துளார்
நம்பு வாய்மையின் நீடு சூத்திர நற்கு லஞ்செய் தவத்தினால்
இம்பர் ஞாலம் விளக்கினார் இளை யான்கு டிப்பதி மாறனார்.

(எ - து.) மாற்றுயர்ந்து அழகினைச்செய்யும் பொன்னம்பலத்தின்கண், ஆனந்த டனஞ் செய்தருளும் ஆனந்தநடராஜனது பொன்னடிகளைத் தமது முடியில் மலராகச் சூடுவர், அவ் வெம்பிரானது சிறந்த அடிமைத்திறத்தில் ஊக்கமுடையவராய் அதனால் வரும் மேம்பாட்டைத் தரித்துள்ளவர், இத்தகைச் சிறப்புடைய இளையான் குடிமாற ரென்னும் நாயனார், நம்புதலும் உண்மையிலும் மிக்க சூத்திரரென்னும் நல்ல வேளாள குலஞ்செய்த தவவிசேடத்தால் (அவதாரஞ்செய்து) இந் நிலவுலகத்தில் அந்த வேளாள குல நலமும் கைவநலமும் பிரகாசப்படுத்தினு ரென்பதாம்.

இளையான் குடிப்பதிமாறனார், நம்புவாய்மையி னீடுசூத்திர நற்குலஞ்செய் தவத்தி னால், இம்பர்ஞாலம் விளக்கினார் எனக்கூட்டுக.

நிறத்தினும் ஒளியினும் மாற்றினும் மிக்க சாம்பூநதமென்னும் பொன் என்பார் நீடிய அம்பொன் எனவும், பொன் உலகினருக்குச் சிற்றின்பத்தைத் தருதல்போல் அப் பொன்னாலாகிய பொன்னம்பலம் பேரின்பசுகத்தைத் தரும் தகுதியுடைத்தென் பார் நீடியஅம்பலம் எனவும், ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான் கழற் கன்பிலை யென்பரு கிப், பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர், ஆடுகின்றிலை சூட்டு கின்றது மிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே, தேடுகின்றிலை நெருவுதோ ரலரிலை செய்வ தொன் றறியேனே” என்று தேடும் சிற்பரச்செல்வர்க்குத் தேடும் அப்பணியெல் லாம் கைகூட ஆடுகின்றவரென்பார் ஆடுவார் எனவும், அங்ஙனமான ஆடலைக் கண்டு ஆடல் பாடல் முதலியன துணையாகப்பெற்றுப் பேரன்பால் அச்செயல்களைச் செய்து அவற்றின் பயனாக குஞ்சிதபாதத்தை முடியிற் கொள்வாரென்பார் அடி சூடுவார் எனவும், மண்ணினிற்பிறந்தார் பெரும்பயன் மதிருமும் அண்ணலார் அடி யார்தமை அழுதுசெய்வித்தலாகலான் அப்பணியில் தளராத உரமுள்ள உன்னமுடை யவரென்பார் தம்பிரான் அடிமைத்திறத்துயர் சால்பின்மேன்மை தரித்துளார் எனவும், அத்தகைய மேன்மையுடைய நம்பெரியார் வந்து அவதாரஞ்செய்தற்கு வேளாளர் குலம் தவஞ்செய்ததென்பார் சூத்திரநற்குலஞ் செய்தவத்தினால் எனவும், கடவுளை நம்புவதாகிய நம்பிக்கையிலும், பொய்மையில்லாத வாழ்வதாகிய வாழ்க்கையிலும் சிறந்த குலமென்பார் நம்புவாய்மையின் நீடுசூத்திரநற்குல மெனவும், † புகழ், பொறை,

கண்ணடியில் உறபவமானவர்.

வானமும் திசையும் பொங்கும் புகழ்மையும் வானம்பேணும், ஞானமும் பொறை யும் குன்ற ரன்றியும் ஊக்கப்பாடும், தானமும் கொடையும் அன்பும் வரிசையும் தகை சால் நண்பும், மானமும் தவஞ்செய்தின்ற மகவுபோல் வளர்க்கலுற்றார்.

எனத் திருவிளையாடற்புராணம் நகரப்படலத்தில் வருதல்காண்க.

குன்றநாறி ஊங்கப்பாடி தானம் கொடை நன்பு மாணம் என்னும் குலவொழுக்கமும், ஞானம் அன்பு வரிசை என்னும் சைவவெழுக்கமும் இவ்வுலகின்கண் பிரகாசிக்கச்செய்தனரென்பார் இவ்வுபநிஸி விளக்கிது எனவுங் கூறினார்.

இத்திருப்பாட்டான் இளையாங்குடிமாற நாயனார், அம்பலத்தான் அடியாகிய அருளே மேற்கொண்டு அருட்பணியில் முட்ப்படாத உரம் உடையவரென்பதும், நற்குலமாகிய வேளாளர்குலத்தில் அவதாரஞ்செய்தவர் என்பதும், அவதாரஞ்செய்த அக்குலத்தின் மேன்மையும், அடியாராக் கழுதளிக்கும் அடிமைத்திறமும் உலகினர்க்கு விளங்க விளக்கிடு ரென்பதுமாகிய அவரது பெருமையை முன்மொழிந்துகொண்டா ரென்பது கூறப்பட்டது. (க)

நாயனார் இருவகைச் செல்வத்தின் பயன்கொள்பவ ரெனல்.

எரின் மல்கு வளத்தி னுல்லறும் எல்லே இல்லதோர் செல்வமும்
நீரின் மல்கிய வேணி யாடி யாரதி மத்து நிறைந்ததோர்
சீரின் மல்கிய அன்பின் மேன்மை திருந்த மன்னிய சிந்தையும்
பாரின் மல்க விரும்பி மற்றவை பெற்ற நீடு பயன்கொள்வார்.

(ச. 13.) பல எரினால் உழுதலைச்செய்யும் உழவின் வளத்தினால் விளைவதவரும் அளவில்லனவாகிய ஒப்பற்ற தானியச்செல்வமுட, நீர்வளமிக்க கங்கையைத் தரித்திருக்கின்ற சுடையனாகிய சிவப்ராணது அடியாதிதத்தில் (கூட்டங்களில்) குறைவில்லாமல் ஒழுங்குபட நிறைந்த சிறப்பில் மேம்பட்ட அன்பின் திறமெல்லாம் திருத்தமாக அமைந்துள்ள சிந்தையும், இவ்வுலகின் கண்ணிராய அபுவிண்ணையும் அடையபெற்றதனால் அடையப்படும் பிரயோசனத்தை விரும்பிக்கொள்வாராயினார் என்பதாம்.

மற்றவைபெற்ற நீடுபயன் விரும்பிக் கொள்வாரா எனக்கூட்டுக.

எல்லையில்லதோர் செல்வம் எனைய தொழில்முறைகளால் வராதென்பார் எரின் மல்கு வளத்தினால் வரும் என்றா எனவே, — “பலகுடைநீழலுந் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பார், அவகுடைநீழலவார்” என்று பெருநாவலர் கூறியவாற்றினறிக. அக்தாவது:— உழுதற் றொழிலான் செல்லினை யுடையாராகிய தண்ணியுடையோர் தாயிருக்கும் நாட்டினையாளம் அரசர் குடைக்கீழே பலவேங்கர் குடைநீழலின் கண்ணுள்ள மண் முழு தினையும் வாழும்படிச் செய்வார். இதனால் உழுதற்றொழிலுடைய வேளாளரை ஓர் அரசன் உடைந்திருப் பானாயின், அவர் அவ்வரசனுடைய ஆளுகையில் எனைய அரசர் வசமாயிருக்கும் பூமிமுழுவகம் வங்க சேரும்படிச் செய்வார் என்று கூறிய தென்க.

இங்ஙனங் கூறியதனால் போந்தபொருள் யாதெனின்! எல்லாப்பொருளுடைய விளைவது பூமி என்பதும், அப்பூமியில் அவ்வப்பொருள்களைக் காலமறிந்து விளைவிப்போர் உழு தற்றொழிவேயுடைய வேளாளர்கள் என்பதும், அவ்வேளாளரை ஓரசன் ஒருபொருளையுந் தேடாது, அவர்களுைய தான்தேடும்பொருளாக எண்ணித் தேடி அவர்களைப் பாதுகாப்பானாயின் அவர்கள் எல்லாப்பொருளையும் அவனுக்குள்ள பூமியில் உழுதலைச் செய்து விளைவிப்பாரென்பதும், அங்ஙனம் விளையும்பொருளை எந்நிலத்தவருங் கொள்ளத் தங்கள் தங்களுக்குள்ள பொருள்களைக் கொடுப்பதோடு நிலங்களையும் இவ்வரசு மாக்குவா ரென்பதுமாம்.

அங்ஙனமான அளவில் குறையுடைய வேளாளர்குலத்தில் அவதரித்தன ராக வன், அவரது செல்வத்தின் அளவு அளவுட்படாததென்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற எரிமல்கு வளத்தினுல்லநூர் எல்லாபெல்லோர் செல்வமுமென்றார்.

திருஞ்ஞன். அதி - உழவு. செ - ச.

வேதங்களிற் கூறப்படும் அறநெறிகளைக் காக்கும் கடப்பாடுடையார் அந்தணரென்றும், அவ்வறநெறியின் வழியே ஆஜ்ஞாநபமாகிய செய்கோலைச் செலுத்தி உலகினரைக் காக்கும் கடப்பாடுடையார் அரசரென்றும், உலகினரால் தேடப்படும் பொருளைத் தம்பொருள்போலெண்ணி அதனைப் பெருக்கும் வழியே பெருக்கி அப்பொருளை அவர்பாலாக்கி அவர்களைக் காத்துத் தம்மைக் காத்துக்கொள்ளும் கடப்பாடுடையார் வைசியரென்றும், வைதிகசம்பந்தமான தருமநூல்களிற் கூறப்பட்டிருத்தல்போல் சைவசம்பந்தமான தருமநூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள சரியைகிரியை யோகம் ஞானம் என்றும் இறைவனது மெய்ப்பணியைச் செய்வோராகிய மெய்யடியார்கள் - என்றும் அப்பணியைக் குன்றாது நடத்திவர, அவர்களை எதிர்கொண்ட டைமத்தலும், அவரடிமுடியிற்பட வணங்குதலும், ஆசனத்திருத்தி அருச்சித்தலும், அறுசுவையோடுகூடிய நால்வகை உண்டிகளை இடையிடையே செவியிலூட்டத்தரும் இனியசொற்சுவைகளோடு உண்பித்தலுமாகிய சிவபணியில் சிந்தையை மாறுபடாது நிலைபெறுவித்து அதனை இயற்றுவதில் கடப்பாடுடையார் வேளாளர் என்று கூறப்பட்டிருந்தலால் அக்குலதருமத்தை இயற்றுவதில் குன்றாத சிந்தையுடையவரென்னும் சிறப்புத்தோன்ற அடியார்தீர்த்து நிறைந்ததோர் சீரின்மல்கிய அன்பின்மேன்மை நிறுந்தமன்னிய சிந்தையும் என்றார்.

எல்லையில்லதோர் செல்வமும், அடியாருதிருத்து மன்னியசிந்தையுர் ஒருங்கே எய்தப்பெற்றதனால் அடையப்படும் பிரயோஜனம் தாம்கொண்டிருக்கும் அச்சிவதருமத்தை உலகினரெல்லாம் கொண்டு அதனால் அடையப்படும் பிரயோஜனத்தை யடையும் படிச் செய்வதாகலான் அவ்வேளாண்தன்மையில் விருப்பமுடையவரென்னும் சிறப்புத்தோன்ற - மறுவை பெற்று நீடுயாசுகொள்வாராயின் மல்கி என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனார் - எல்லையில்லதோர் செல்வமுடையாரென்றும், அடியார்திருத்து திருந்தமன்னிய சிந்தை அடையாரென்றும், அவ்விரண்டையும் உலகினர்க்கெல்லாம் உபகரிக்கும் வேளாண்தன்மை உடையாரென்றும், அங்ஙனம் உபகரித்தலே தாம்கொள்ளும் பயனாக விரும்பி உள்ளாரென்றும் கூறப்பட்டன. (உ)

அடியவர் பூஜைமுறை கூறல்.

ஆரம் என்பு புனைந்த வைபர்தம் அன்பு ரென்பதோர் தன்மையான்
நேர வந்தவர் யாவ ராயினும் சித்த மாகிய பத்திமுன்
கூர வந்தெதிர் கொண்டு கைகள் குவித்து சின்று செவிப்புலத்
தீர மென்மது ரப்ப தம்பரி லெய்த முன்னுரை செய்தபின்.

(எ - து.) தம்மிடத்து நேரும் (எதிர்ப்படும்) படிவந்த அடியார்கள், எக்குலத்தவராயினும் எந்நெறி யுடையவராயினும், என்பினை ஆரமாகப்பூண்ட இறைவரது அன்பர்கள் என்று எண்ணவரும் அந்த வொப்பற்ற தன்மையினால், தம்மிடத்து என்று முள்ள அடியார் பத்தியானது, முற்பட்டுவந்து எதிர்கொண்டுசென்று, அவர்கள் எதிரே கைகுவித்துநின்று, அவர்கள் திருச்செவியிலே புகும்படியாக, குளிர்ந்த மென்மையாகிய மதுரமொழிகளை, இன்பங்கூற முன்னே கூறி, அதன்பின்னர் என்பதாம்.

பஞ்சபூதமயமாகிய உலகம் - கடவுள் ஒருவன் உண்டென்பதனை உணரவிரும்புவார்க்கு அதனை உணரும் வகையாகக் காணப்பட்டுள்ள அரியபொருள். அஃதாவது; தோற்றம் நிலை இறுதி என்னும் முத்தொழிலு என்றும் உடைத்தாய் இவ்வுலகு காணப்படலால் இச்செயல் செய்வான் ஒருவனுள்ளுதல்வேண்டுமென்றுணரவருவதேயாம்.

அஃதேபோல்,—ஐயறிவோடுகூடி தோற்றமுதலிய முத்தொழிற்படும் அறிவுடைய உயிர்கள் - ஆணவாதி மலங்கள் உண்டென்பதனை உணரவிரும்புவார்க்கு அவற்றின் இயல் எல்லாம் உணரும்வகையாக உணரரிதும் அரியபொருள்கள். அஃதாவது:—உயிர்

கள் - அவ் னவ ளதுவாய் எதிர்ப்பட்டு முன்னிலையாய் நிற்கவரும் உருவங்களிடத்து முனைத்துவந்து அவைகளைப்பற்றவரும் அவ்வவ்விதிவிடத்து ஆணவமலத்தையும், அவ் வுயிர்களுருவங்களைச் சுட்டிப் பற்றியபின்னா அவ்வழியாய் வேண்டித் வேண்டாமை அநிகழ்ச்சியில் முனைத்துவந்து சுகதுக்கானுபவங்களைப் பற்றவரும் அவ்வச்செயல்க ளிடத்துக் கண்மலல்க்கையும், அவ்வனுபவங்கட்கு உட்பட்டபின்னர் அவைகட்கு இடம் கொடுப்பகாகிய அவ்வச்சனுசுரணாகளிடத்து மாயாமலத்தையும் உணரநிற்பனவாம்.

அல்லதாம - மாயாமல சம்பந்தமுள்ள தனுவாதிகளோடும், கண்மல சம்பந்த முள்ள செயலோடும், ஆணவமல சம்பந்தமுள்ள அறிவேரோடும் கூடியிருக்கின்ற அவ்வயிர் கள்-உயிர்க்குயிராய் உளவிருக்கும் சிவனுருவத்தை உணரவருமபுவாகரு அவ்வருவத்தி னியிலே உணருமவகையாக உணரநிற்பதோ அடையாளப் பொருள்களுமாம்.

சிவவருவத்தின் இயல் யாதெனின்,—அன்பொன்பதாம். அன்பு என்பது யாதோ வெனின்,—மெய்யருட்புதல், விதிவிதித்தல், கைகளைத் தலைமேல்வைத்துத் தடுக்க அறியாத கண்ணிர்த்ததும் டல், வெதுமபல், உள்ளம் பொய்தவிர்த்துப் போற்றல், அன்பு நெக்குருகல் முதலியபலவாட. இங்ஙனமான வழியான் மனவாக்குக் காயங்கள் உருக வருமாயின அவ்வயிர்க்களையே சிவன் தன்னுருவமாகக்கொண்டு வாழ்கின்றவனாம். ஆக லின், அவ்வன்பை உணாதற்குநிற்பது உடம்போடுகூடிய உயிர்கள் என்க. இனி இங்ஙனமான அன்பினை உடம்போடு கூடியிருக்கின்ற உயிர்கள் காட்டாவாயின் அவை உயிர்களன்றும் ஆனால், கோலாற் போராதிருக்கப்பட்ட என்பிலோகிய உடம் பென்னும் சுலபைச் சமகருஞ் சுலமயாட்களாம் அவர்கள் வாழ்கின்றனரேயெனின், அவ்வாழ்க்கை வற்றல் மரம தளிர்ந்ததற்று எனவே,—வலிய பாலநிலத்தின்கண் வற்றல் மரம தளிர்ந்ததற்போலுமாய் வருதனமரமேல என்ததனால், என்பில்லாத வுடம்பை ஷெயில் காயந்தார்போல, மரமேபோன அன்பில்லாத உயிர்களை அறக்கடவுள் காயும்.

அறக்கடவுள்காயும் வற்றல்மரம என்றுசொன்னால் அவர்கள் இடத்தானும், செல் வப்பொருளானும், எவல்செயலோரானும், மற்றவைகளானும் கூடியிருக்கப்பட்டவராகக் காணப்படுகின்றார்களெனின், அவற்றின் பெறப்படும் பயன் அவர்களுக்கின் றும் மற்றென்னெனின் “அரிசனமபூசிகமால் அணிந்து பொன்ஆடை சாததிப், பரி சனம் பின்புசெல்லப் பாரகா பரிக்கொட்ட, வரிசினனம் ஷூதத்தொங்கல் வந்திட வுணாவும் ஷம்புரியவா பேச்சும் இவ்வித கிடத்தலாற் பிணத்தோடொப்பர்” என்று சிவஞானசித்தியுறுகூறியபடி பயனாய் நிறுவுகின்றான்.

இக்காமம், அச்செனமாகிய உட்கம் - உடவுளை ஒருவன் உளன் என்பதைக்காட் டும் ஓர் அடையாளப்பொருளெனவும், சேதனமாகிய உயிர் அசத்தாகிய பாசத்தின் இயல்களையும், சத்தாகிய சிவத்தின்கு உருவமாய் முதத்திசாதனமாய் விளங்கும் அன்பி னையும், உணாதற்கான் ஓர் அடையாளப்பொருளெனவும், அன்பின் உருவம் இததன் மைகதி னனவும், அன்புடையாரே உயிர்களுனவும் அன்பிலாதார என்பைப் போரத் திருக்கும் உடம்புகளெனவும், அன்போடு பொருதுவதற்கு வந்தது உடம்பென் றுண ராத, புறத்தது அபுக்களை யுடம்பவராயிருப்பவா அவவுறுபபுக்களாற் பெறும்பயனைச் சிறிதும் பொருளெனவும் கூறிப்போந்த உணமைகளை யெல்லாம் நன்குணர்ந்த பெரியோர் இந்நாயனார் ஆகலின், அன்பு உடையால்லாதாரை உயிர்களுனவும், அவ்வயிர்கள் கூடி யிருக்கும் உடம்பை உடம்பெனவும், அவர்கள் கொணடிருக்கும் இடம் பொருள் எவல் கள் பயனுடையன எனவும் எண்ணாதவராய், அன்பினை உடையவரே உயிர்கள் எனவும், அவர்களுடைய உடம்பே உடம்பெனவும், அவர்களுடைய இடம் பொருள் எவல்களே

“கூடிக்கூடி உன்னடியா ருனிப்பார சிரிப்பார களிப்பாரா, வாடிவாடி வழியற் றேன் வற்றல் மரமேயால் நின்போலே” எனவரும் திருவாசகத்தானறிக

பயனுடையன எனவும் எண்ணி, மெய்யரும்பல் கண்ணீர் அரும்பல் முதலிய மெய் பின்தன்மை எவரிடத்திற் காண்கின்றனரோ, அவர்களே சாதித்தன்மை குதன்மை பிறப்பின்தன்மை ஒருங்கே எய்தப்பெற்ற சைவசிவர்கள் எனவும், இச்சிலர்களைத்தான் சமத்தூபாகச் சிவன்கொண்டிருப்பான் எனவும் தெளிந்து, அவர்களுக்கேதாம் எக்காலதம் மறவாது கொண்டிருக்கும் பத்தியைச்செலுத்தும் நிபதிபுடையாரை முற்பட்டுருத் தன்மையொன்றார் ஓர் அன்புபுனைந்தாய் கர் அன்பர் என்பதோ தன்மையால் கோவந்தவர் யாவாயினும் நித்தாகிய பகதிகள் கூவந்து என்றார்.

ஆனவமலத்தின் தன்மையைக் கெடுத்தவா என்பார் எதிர்கொண்டு என்றார். கன்மமலத்தின் செயலைத் தடுத்தனா என்பார் கைகல் குவந்துநீன்று செவிப்புலத்துளாம் மெய்யுட்பதம் பரிவையதழன் உலா செயது என்றார்.

இதனால் ஆனவத்தின் தன்மைக்கே அறியாதார் - அடியாரையும் அறியார், அவரையும் எதிர்கொள்ளார் என்றும், கன்மமலத்தின் செயலைத்தடுத்த அறியாதார் கைகலித்து நின்றல்முதலிட செயல்களைச்செய்ய அறிவார் என்பதும் அறிவுறித்தினமை காண்க.

அன்பின்தன்மை அன்பரிடத்தே அறிவது ஒழிந்தி, அறம்வளராதார்க்கும், பாவசதேயாதார்க்கும், அறியாமையுடையதார்க்கும், அறிதன்பாடியவாய் இயக்கமறுமை இன்பங்களில் உவாபுத்தோன்றாதார்க்கும், பிறவத்தன்பங்களே தோன்றாதார்க்கும், வீட்டின்ன ஆவையுண்டாகாதார்க்கும், பிறவத்தகுக் காரணமாகிய படனில் முயற்சிகளையுடையார்க்கும், யோகமுயற்சி ஆல்லாதார்க்கும், மெய்யுணர்வு பெறாதார்க்கும், அகம்பற்றுப்புறப்பற்றுக்கிட இருவகைபற்றுப் விடாதார்க்கும் கூறியுள்ளனவாகிய சாதி யொழுக்கம் குலவொழுக்கம் பிறப்பொழுக்கங்களை அறிதல் சிவதருமநெறியில் நிற்போமாகிய அடியார்களுக்குக் கூடாவாகலான் நோவந்தவர் யாவாயினும் யாத அன்பார் என்பதோ தன்மை அறிவாரென்று அறிவுறுத்தியதென்க.

இதனை, "சாதிதலம் பிறப்பு என்னும் சுழிப்பட்டுத் தலமாம் ஆதம(அன்பு)இலிநாயேனை" எனவும், "பேதைதனம் பிறா உருவம் யான் எனதென்று உரைமாற்றி" எனவும், கூறிய திருவாசகத்தான் உணர்க.

என்பை ஆரமாகப்புனைந்ததை "நங்காட இதுவென்னதவம் நரம்போதினலம்பு அணிது, கங்காளர் தோண்டில் காலவிததான் கரணேடி, எய்தாளாயர்கேள்சோலநதரத்த இருவர், தங்காலஞ்செய்யத் தரிசுதன்னகாண் சாழலேர்" எனவரும் திருவாசகத்தான் உணர்க.

இதனால், அன்போடு இயைவதற்குத்தந்த என்பைக்கொண்டு அரிபிரமர்கள் அன்போடு பொருந்தாதொழிந்தமைமான் கன்னடியிற் கூட்டி றுயக்கியநிலையில் நறுத்தாது, அவர்கள் அன்பற்றநிலையை மாயருவகாண கமது அங்கத்தில் என்பாகிய அங்கத்தை அணிந்தனரென்க.

(ந)

கொண்டு வந்து மனைப்பு குறது குலாவு பாதம் விளக்கியே மணிக் காதலின் ஆதனது திடை வைத்த நுச்சனை செய்தபின் உண்டி நாலு விதத்தி லாறு சவைத்தி றத்தினில் ஒப்பிலா அண்டர் நாயகர் தொண்டர் இச்சையில் அமுது செய்ய அளித்துளார்.

(எ - து.) தம்முடைய வீட்டின்கண்ணே, அவ்வடியார்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்து, உள்ளேறுழைந்து, தாமரைமலர்போலும் பிரகாசிகின்ற அவர்கள் பாதங்களை நீராற்கழவி, அதன்பின்னர் உள்ளத்தின் நிறைந்துவரும் ஆசையினால் அரிய ஆசனத்

தில் எழுந்தருளி யிருக்கும்படிச் செய்து, மலர்களைக்கொண்டு அருச்சுனையாதி பூஜை களைச்செய்து, அதன்பின்னா உண்பன தின்பன நகருவன குடிப்பனவாகிய நால்வகை உணவுகளையும், கைப்பு தித்திப்பு புளிப்பு உவாப்பு துவர்ப்பு கார்ப்பு என்றெண்ணப் பட்ட அறுசுவைப் பதார்த்தங்களை யும் திறமாச்செய்யுந் திறத்தினால் செய்யப்பட்ட அவைகளைப் பரிசுத்தித்தின்படைக்கது, மஹாதேவனுடைய ஒப்பில்லாத அவ்வடியார்கள் இச்சையின்படியே திருவழுதுகொள்ளும் டி செட துவருவாராயுள்ளவா என்பதாம்.

எனதெனப்படும மகாரத்தைத் தன்னில் நின்றும ரீக்கினா என்பாரா—கேட்டு வந்து மனோபுர்த்து எனவும், இருவினையையும் பற்றறக் கழிவினா என்பாரா—துலாபு பாதர் விளங்கியே எனவும், இருவினையின்வழி உழன்றுதிரியும் மனத்தை ஒருநெறிப் படுத்தினா என்பாரா—ம னுநிதரீயி லுதாநீசல வாவந்து எனவும், அதாகுறும் மனத்தினால் விளைந்திருந்த சம்பந்தகோடிசனெல்லாம் பிறவிக்கு இடம் செய்யாவண் னம் அவாடிக்கீழ்ப்படுத்தினமொன்றா—அருச்சுனையாக என்றும், தம்மை உண்பன வாகிய விடயத்தோற்றங்களையும், அததோற்றத்தின் வழிபாபத் தம்அறிவைத்தின்பன வாகிய சுத்துக்கங்களையும், அச்சுக்களுக்க அனுபவங்களில் கைபுத்தான்ருது அவை களில் மாறிமாறி உழன்று உழன்று கைச்செய்யவல்ல ஆசையினையும், அவ்வாசை வழியே தம்மை முற்றும் குடிப்பனவாகிய சிற்றின்பத்தை யும் நால்வகை உணவாக உண் பித்தனர் என்பாரா—பீட உபாதி ராபித்திரி எனவும், சிற்றின்ப நுகாச்சியின்கண், கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றுச் சுவைப்பதாகிய ஐவகைச்சுவையும், இவ்வைவ கைச் சுவைகளையும் தனித்தனி அறிந்து சுவைப்பதாகிய ஓசுவையும், ஆகிய அறுவகை அறிவின் சுவைகளையும் அறுசுவையாக உண்பித்தனா என்பாரா—அறுசுவைத்திறத் தின் அமுதுசெய்ய அளிகதுளா எனவது கூறினா

தேவரில் ஒருவளுகவும், மூவரில் ஒருவளுகவும் கூறப்படலும், அக்தேபோல் அவன் நிற்கப்பெற்றினும், போகிகளாகிய தேவர்கள் தங்கட்குரிய போகம் அவன்கொள்ளும் போகவடிவத்தாலன்றி அமைப்பப்பெருமையான தேவரில் ஒருவளுகாமையும், அரிக்கும் அயலுக்கும் அடியும் முடியும் அறிப்பப்படாநயான மூவரில் ஒருவளுகாமையும் வெளிப் படலால் உபாதி ரா அனாந்தாயாக என்றா

தேவரில் ஒருவளுகாதவனுமாய், மூவரில் ஒருவளுகாதவனுமாய் நிற்கும் ஒப்பிலா அண்டாயகன் தமமோடொன்று யெண்ணப்பட்டும, ஒப்பாய உடனிருக்கப் பெற்றும் உள்ளா தொண்டராகலின் அப்பெரியோர்கள் தமமால் படைக்கப்படும நால்வகையுண் டியிலும், அறுசுவைத்திறத்திலும் இச்சையி னாரந்து உட்கொள்ளாச்செய்தல் பெரிய ஆற தால் என்பாரா—தேவரில் இரண்டி அமுதுசெய்ய அளிகதுளா என்றா.

ஆணவத்தின் தன்மைபைக் கெடுத்துதுபோலும், கண்மலத்தின் செயலைத் தடுத்ததுபோலும் தொண்டா இச்சையில் அமுதுசெய்யவிகுந் திறமுடைபவா என்றதனால் மாயாமலத்தின் மயக்கினையும் கடந்தாரென்று அறிவுறுத்தியவாறு ஆயிற்று

இதனால்,—மாயாமலத்தின் மயக்கைக்கடக்க அறியாதா அடியார்க்கு இவ்வா ருன அமுதுசெய்யவல்லவரல்லா என்பதும் கூறப்பட்டது.

இவை இரண்டு திருப்பாசுரத்தானும், நாயனா அனபினதன்மை உணர்ந்தவரென் பதும், அவருக்கு நேரவருகின்ற அடியார்களும் அனபினதன்மை உடையவர்களே என்பதும், அவ்வணபர்கள் மும்மலங்களையும் கழுவினவராகலின், அவர்கள் வழியானே மும் மலப்பற்றுக்களையும் களைந்து சுத்தராமலன்னை, அவர்களை எதிரகொண்டழைத்துவந்து மனையுட்புகுந்து, பின்னா ஆசனத்திருத்தி அருச்சித்து அதனபின்னா அவர்கள் இச்சைக்கொண்டு உண்ணும்படி அமுதளித்தனா என்பதும் கூறப்பட்டன. (ச)

அடியவர் பூஜையால்வரும் செல்வத்தின் பெருமை கூறல்.

ஆளு நாயகர் அன்ப ரானவர் அளவி லாருள மகிழவே
நாளு நாளுநி றைந்து வந்து துகர்ந்த தன்மையின் நன்மையால்
நீளு மாகி யின்ப ரப்பு நெருங்கு செல்வ நிலாவியென்
தோளி னுர்அள கைக் கிருத்திய தோழ னுரென வாழுநாள்.

(எ - து.) தம்மைஆளும் நாயகராகிய சிவபிரானுடைய எண்ணிறந்த அடியார்கள், நான்தோறும் கூட்டம் கூட்டமாகவந்து, உள்னமகிழுமாடியாகத் திருவமுது உண்டு வந்த சிறப்பினால் உண்டாகிய சிவபுண்ணிய மிகுதியினால், பொன் மணி முதலிய பெரியசெல்வங்களின் தொகுதி எங்குங்காண விளங்கிற்ற. அதனால், எண்தோளாகிய இறைவன் அளகாபுரிக்கு அபிபதியாகவைத்த குபேரெனன்று சொல்லும்படி வாழ்ந்திருந்தனர். அவ்வனம் வாழ்ந்திருக்குநாளில் என்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், தம்மைநோக்கி வருகின்ற அன்பர்களை நாடோறும் காத்து வருகின்றவரது வாழ்க்கை நல்குரவான் வருந்திக் கெடுமாறில்லை எனவே, அதனாற் பொருள் தொலையாது மேன்மேல் கிளைக்குமெனவும், முகம் இளியனாய்த் தக்கஅன்பி னரை உபசரிப்பவனது இல்லத்தின்கண் திருமகன்மனமகிழ்ந்து வாழாநிற்கும் எனவும், முன்னே அன்பினரை உண்பித்துப் பின் மீக்கதனைத் தான்உண்பவனது விளைநிலத் திற்கு வித்திடுதலும் வேண்டுகோ வேண்டா எனவும் கூறியுள்ள * மெய்யுரைப்படி நாயனார் அளவிலாத அன்பர்கள் மகிழுமாறு தமதில்லத்தின்கண் நாடோறும் விருந் தோம்பி வந்தனரெனவும், அந்நெறியின் நன்மைபால் பொன் மணி முதலிய நிதியின் பாப்புக்கெல்லாம் நெருங்குகிறைந்தன எனவும், அச்செல்வவிசேடத்தால் இறைவனது தோழனாகிய குபேரனைப்போல் வாழ்ந்திருந்தன ரெனவும் கூறப்பட்டன.

அல்லதாம், செல்வமிகுதி வேண்டுகோர் அன்பர்கள் அளவில்லராய் தம்மில்லத் தின்கண்வந்து நால்வகையுணவோடு அறுசுவைத்திறங்களால் உண்டருளல்வேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணத்தை யுடையராதல் வேண்டும் என்றுவகூறப்பட்டது. (ரு)

செல்வ மேவிய நாளில் இச்செயல் செய்வ தன்றியு மெய்யினால்
அல்லல் நல்குர வான போதினும் வல்ல ரென்றறி விககவே
மல்லல் நீடிய செல்வ மெல்ல மறைநது நாடொறு மாந்வந
தொல்லை யில்வறு மைப்ப தம்புக உன்னினார் தில்லை மன்னினார்.

(எ - து.) தில்லையின்கண் நீங்காதிருக்கின்ற இறைவனா, (நாயனார்) செல்வமெல்லாம் நிறைந்திருக்கப் பெற்றகாலத்தில் அடியார்களுக்கு அமுதளித்துப் பூஜித்தலாகிய அருட்பணியைச் செய்வதேயல்லாமல், துன்பத்தைவிலோவிக்கும் வறுமைவந்து பொருத்தியகாலத்திலும், தமக்குள்ள உண்மை என்னும் நிதியினால் அவ்வடியார் பூஜையைச் செய்ய வன்மையுடைபவரென்று(அன்பர்களுக்கெல்லாம்)அறிவிக்கும்பொருட்டாகவே, வளப்பத்தில் மிகுந்த செல்வங்களெல்லாம் நான்தோறும் சிறிது சிறிதாக மறைந்து, அறிவின் நிலைமையைத் திரிந்துபோதலைச் செய்யவல்லதும், விரைந்துவருந் தன்மை யுடையதுமான வறுமை அவாபால் பதமாகவரத் திருவுளத்தில் எண்ணினாரென்பதாம்.

தில்லைமன்னினார், செல்வமேவியநாளில், இச்செயல்செய்வது அன்றியும், அல்லல் நல்குரவானபோதினும், மெய்யினால் வல்லா என்று அறிவிக்கவே, மல்லல் நீடிய செல்லம், நாடொறும் மெல்லமறைந்து ஒல்லையில் வறுமை மாறிவந்து பதம்புக உன்னினார் எனக்கொண்டு கூட்டிக.

திருக்குறள்—விருந்தோம்பல்.

செல்வம் நல்குரவு என்பன - ஈண்டு அறிவினது உண்மை யின்மைகளைக் குறித்து நின்றன. எனவே,—பொருளுடைமை - செல்வமுடைமை என்றும், அப் பொருளின்மை - வறுமை என்றும் குறித்தனவன்று. நுண்ணிய அறிவுடைமையே செல்வமுடைமை என்றும், துண்ணிய அறிவின்மையே - வறுமை என்றும், குறித்தவையாம். இப் பொருள்தோன்றவே - * “அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிலார், என்னுடைவோனும் இவர்” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றதை காண்க.

ஆகவே, நாயனார் அழிவிலாசையும், மாறுபடாமையும் உடைய மெய்ச்செல்வமாகிய எல்லாம் உடைய அறிவுடைமையை உடையவரென்பார் - செல்வமெய்ய நாளில் இச் செயல் செய்யவன்றியும், அல்லல் நீங்கிய ஆனந்த நிலம், மெய்யினால் வல்லா என்றார்.

இவ்வுண்மையை அறியும் நுண்ணிய அறிவிலாராகும், அரண்பால் அன்புடைய அறிவுடையார்க்கும், அவ்வுண்மையை அறிவித்துய்விக்க, இறைவன் எண்ணினார் என்பார் - அறிவிக்க என்றார். எனவே, நாயனார்செய்யும் அடியவாழ்சை தமக்குள்ள செல்வத்தைநோக்கிச் செய்பவராயின் வறுமைவந்தகாலத்து அப்பூசையும் வறுமைப்பட்டொழியும். வறுமையினுஞ் செல்வத்தினுங் குன்றாது என்றும் ஒருநிலையதாயிருக்கும் அறிவுடைமையார் செய்பவர் என்று அறிவிக்க என்க.

அளவிலா அன்பாகள அமுதுண்டு மகிழ்ந்த மகிழ்ச்சியினால் அதிகரித்துவந்த பெருஞ்செல்வமன்றி, நல்வினையான் வந்த செல்வமன்றாகலான், அச்செல்வத்தினை மறைக்கத் தீவினைநிலைநத்திலை, இறைவனே நனைந்தார் என்பார் தில்லைமன்னார் என்றார்.

சிவானுக்கிரகத்தான் வருஞ் செல்வத்தை அடியாரமாற்ற எண்ணுவாராயின் அச் செல்வம் அக்கணமே அழியுந்தன்மையுடைத்து. அடியவர் தமதுள்ளமகிழ்ச்சியினால் வந்த செல்வத்தை இறைவனாலும் மாற்றல் அரிதென்பார் - மெல்லமறைத்து செல்வர் மெல்ல மறைந்து என்றார். அச்செல்வம் மறையவேண்டுமென்று இறைவன் எண்ணினாராயினும் அது உடனே மறைந்துபோதற்குத் துணியலில்லையென்பார் நடொறும் மெல்ல மறைந்து என்றார்.

செல்வமநீங்க வருங்காலத்து விரைந்துவரத்தக்க வறுமையானது, நாயனார்பாலுள்ள செல்வம் உடனே போதலொழிந்து நாடொறும் மெல்லமறைந்து போதும் காரணம் என்னையோவென்று தானும் அச்சமுற்றது. “இன்மை யெனவொருபாவி மறுமையும் இம்மையும் இன்றி வரும்” என்றாற்போல நாம் அவரது இன்பநிலையைக்கெடுக்கும் பாலியாகாது அவரிடத்துப் போதலொழிந்திரம் எண்ணிப் போவோமென்று அவரால் மாறிப் பதமாய்ப் போனதென்பார்-மெல்லமையி வறுமைமறநி வந்து பதப்புக என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், நீரிற் சுருட்டு நெடுந் திரைபோன்ற செல்வத்தைக் கொண்டு நாயனார் அடியவாழ்சை செய்தவரன்று, நல்வினை தீவினை என்னும் இரு வினையுட்படாத தமது மெய்யறிவென்னும் அழிவில் செல்வத்தார் செய்தவரென்றும், அவர் பெற்றுள்ள செல்வம் அடியவர் பூசையால் வந்த செல்வமாகலின், நல்வினையால் வரும் செல்வத்தை மாற்ற விரைந்துவரும் இயல்பினையுடைய வறுமை அவர்பாலுள்ள செல்வத்தை மாற்றஅஞ்சி, பதமாய் மாற்றவந்ததென்றும், அங்கனம் வரும் வறுமைக்கு அஞ்சி அவரதுசெல்வம் விரைந்து போனதில்லை என்றும், நிலையாயிருக்கவேண்டிய செல்வம் மெல்லமெல்லப் போகவும், விரைந்துவரத்தக்க வறுமை பதமாய்வரவும் தில்லைவாணன் நினைத்ததனாலேயன்றி அவைகளே அச்செயல் செய்வன அன்றென்றும், இங்ஙனமான செயலைச்செய்ய இறைவன் நினைத்தது நாயனாருக்காகவன்று, அறிவுடையார் இவ்வுண்மையை யுணர்ந்து வறுமையால் வருந்தாது, மெய்ச்செல்வமாகிய

திருக்குறள். அதி - அறிவுடைமை. செ - கடு.

திருக்குறள். அதி - நல்குரவு செ - உ.

மெய்யறிவுடையாராய், செல்லு வறுமைகளால் தட்டுபட்டுமுலாது என்றும் அடியவர் பூஜையைச்செய்து அளவில் செல்வத்தைப்பெற்று வாழவே யாமென்றும் கூறப்பட்டன.

மெய்யினால் என்றதற்கு - துண்ணிய உணாவாகிய செல்வமென்றும், செல்வம் நாடொறும் மெல்லமறைத்து என்றதற்கு அச்செல்வம் அறிவுடை அடியார்களால் வந்த தாகலின், அடியாராகிய அவகாலிட்டுத் துணிந்து மறைவதற் கில்லாமல் மெல்ல மெல்ல மறைத்தென்றும், இதனுள் மறைந்து என்னும்சொல்லுக்கு - செல்வம், இவரை விட்டுப் போதல் என்பது இல்லாமல் இவரிடத்திலேயே மறைந்திருக்கச் செய்தனரென்றும் பொருள்கொண்டாம். நல்குரவு என்னுது - அல்லல் நல்குரவு என்றது அதன் கொடுமை தோன்ற எனவே, “இன்னையின் இன்னுதது இயாதெனின் இன் னமயின் இன்மையே இன்னுதது” அஃதாவது, — ஒருவனுக்கு வறுமைபோல் கொடி தானது யாதென்று கேட்டால், வறுமைபோலக் கொடிதானது வேறொன்றில்லை. என்ற குறிப்பாவாறனிக்.

(சு)

செல்வம்சுருங்கியும் பணி சுருங்கியதில்லைபெனல்.

இன்ன வாறு வளஞ்சு ருங்கவும் எம்பி ரான்இளை யான்குடி மன்னன் மாறன் மனஞ்சு ருங்குதல் இன்றி யுள்ளன மாறியுந் தன்னை மாறியி றக்க வுள்ள கடன்கள் தக்கன கொண்டுபின் முன்ன மாறில் திருப்ப ணிச்சண் முதிர்ந்த செய்கைய ராயினர்.

(அ - து.) இவ்வகையாகச் செல்வங்களுள் செல்வத்தாலுண்டான வளப்பங்களும் சிவபிரானால் நாளுக்குநாள் பறைத்தவரவு, துளையான்குடிமாரா என்னும் எமது பெருமானாகிய தலைவனார், தமது மனம் அன்பினிலின்றுள் சுருங்குதலில்லாதவராய், தம் மிடத்திலுள்ள பொருள்களையெல்லாம் விற்பும், தம்மை விற்பும் கொடுக்கத்தக்க தகுதியான கடன்களை வாங்கிக்கொண்டும், முன்செய்துவந்த அடியார்பூஜையாகி திருப்பணியில் ஒருசிறிதும் மாறுபடுதலில்லாமல் அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய உண்டி விடமத்தில் ஊக்கப்பாடுடைய முயற்சியுடையவராய் பின்னருப செய்துவருவா ராயினர் என்பதாம்.

இதறவனது சங்கற்பத்தால், விரைந்தவரத்தக்க வறுமையானது விரைந்தவராமலும், அடியார் பூஜையில் அவர் கொண்டிருக்குப இன்பத்தைச் செருக்க எண்ணா லும், பதமாய்ப் புகப்புக வறுமைவரின் போவதாகிய பெருஞ்செல்வமானது போகாமல் நாடொறும் மறைத்து வருதலுமான செயலில் செல்வ வறுமைகள் நின்றன என்பா இன்னவாறு எனவும், மறைத்துபோகும் செயலிலே முனைத்துநின்ற செல்வமானது மறையத் தலைப்பட்டமையான், பதமாய்ப் புகத் தலைப்பட்ட வறுமையானது புகும் முயற்சியில் முனைத்துநின்ற புகப்பெற்றமையான் செல்வத்தினால் உண்டாயிருந்த வளப்பங்களெல்லாம் குறுகிப்போயின என்பார் வளம் சுருங் றார் எனவும், “இவன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல், குலனுடையான் கண்ணே யுள்” அஃதாவது - யான் வறியன் என்று வறுமையான் சொல்லவரும் இழிவான சொல்லே, தான் பிறரிடத்துச் சொல்லாமையும், அந்த இழிவான சொல்லேத் தன்னிடத்துச் சொன்னவர்க்குத் தான் தடையின்றிக் கொடுத்தலும் இவையிரண்டும் நல்லகுடியிற்பிறந்தவனிடத்தே உண்டாவனவாம் என்று கூறியபடி இளைக்கும்படியான வறுமைவந்தகாலத்தும் ஈதலில் இளைக்காத நல்லகுடியிற்பிறந்த தலைவரின் சிறந்தவர் இவர் என்பார் இளையான் துடிமன்னன் மாறன் எனவும், இந்நூலாசிரியர் யானும் அத்தன்மையுடைய வேளாண் குலத்திலே பிறந்து இப்புராணத்தைச் சொல்லவரும் புண்ணியம் உடையானேன் என்பார் எப்போதான் எனவும், குடிவகையினாலே வறுமைவந்தகாலத்தும் இல்லை என்று

திருக்குறள். அதி - நல்குரவு. செ - க. திருக்குறள். அதி - ஈகை. ௮௪ - கூ.

சொல்லும் இழிவான சொல்லைச் சொல்ல அறியாதவர், அறிவுடைமை என்னும் பெருஞ் செய்வமும் உடையராய் இருக்கின்றமையான், இவர் மனம்சுருங்கி இல்ல என்பதைத் தான் சொல்லத்துணியாரேயன்றி, ஈதலுக்கான செயல் எத்திறத்தனவாயினும் அவையெல்லாம் செய்வதில் மிகத் துணியும் மனவிரைவும் உடையவர் என்பார் - மனம் சுருங்குதல் இன்றி உள்வனமறியும், தன்னைமறியிறுக்காவிடா கடன்கள் தக்கன கொண்டு எனவும், தம்மிடத்துள்ள பொருளை மாற்றியும் தன்னை அரசதண்டனைக்கு உட்படுத்தவுமான கடன்களைக்கொண்டது, முன் செல்வமுடைமையிற் கொண்டிருந்த மஹேஸ்வரபூஜை செல்வம்சுருங்கிய பிற்காலத்தும், அப்பூஜைகள் மாறுதலில்லாமல் செய்யவே என்பார் - முன்னேத் திருப்பணியில் பின்புறத்தில் (செய்யவும்) எனவும், அவர் அறிவு சிற்றறிவாயும், சிற்றின்பத்திற் கேதுவாகிய பொருட்செல்வத்தில் முனைத்துநிற்கும் இயல்புடையதாயும் இருப்பின் செல்வம்சுருங்கியால்தான் அவர் செய்யும்பணி குன்றும், அவர் அறிவு - பேரறிவாயும், பேரின்பத்திற் கேதுவாகிய அருட்செல்வத்தில் முனைத்து நிற்கும் இயல்புடையதாயும் இருந்தலின், அவர் பெற்றுள்ள அறிவும் சுருங்குதலின்றி அவர்ப்பணியும் மாறுபாடுதலின்றி பெருகுந்தன்மையில் தளராது அதிகரித்தன என்பார் - முதிர்ந்தரெய்கையாபிணா எனவுங் கூறினா.

இத்திருப்பாட்டான், இவ்வுவகிண்கண் * இம்மானிடப்பிறவியும், இப்பிறவிக் கேற்ற செயல்களும், அச்செயல்களான் வருக பொன்மணி முதலிய பல பொருள்களும், சுங்கம் ஆராதனை செய்வதற்கு இறைவன் கொடுத்ததேயன்றி, ஊழ்வகையான வரும் செல்வ வறுமைகளுக்கேற்ற செயல்களைச் செய்வதற் கன்றென்பதைத் தெள்ளிதின் உணர்ந்த பெரியோராகலின், வறுமையான் வரும் துன்பத்திற்குத் தன்னையைத்திருக்க எண்ணாது, தன்னையும் மாரியிருக்கவுள்ள தக்க கடன்கள்கொண்டு, தமக்குக் குன்றாத மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கவல்ல மஹேஸ்வரபூஜையில் மகத்தான முயற்சியை யுடையவராய்த் தம்மையிருக்க வைத்தனர் என்று கூறப்பட்டது (எ)

இறைவன் தபோதனராய் வருதல்.

மறற வன்செயல் இன்ன தனமைய தாக மாலய னுனவக்
கொற்ற ஏனமும் அன்ன மும் தெரியாத கொள்கையர் ஆயினார்
பெற்றம் ஊர்வதும் இன்றி நீடிய பேதை யானுடன் இன்றியோ
நற்ற வத்தவர் வேடமே கொடு ஞால முயந்திட நண்ணினார்.

(எ - து.) செல்வஞ்சுருங்கி கடன்கள் மேலிட்டும், அவை மேலிடுந்தோறும் அன்பு மேலிட்டும், அன்பு மேலிடுந்தோறும் அடியாபூஜை மேலிட்டும் வருவதாகிய செய்கையில் ஊக்கமுடைய நாயனார்தன்மை இங்ஙனமாகவிருக்க, திருமால் பிரமனாகிய அந்த வெற்றிப்பாடுடைய வராகமும் அன்னப்பட்டசியும், அடியும் முடியும் தெரிந்துகொள்வதற்குக் கூடாத கொள்கையை உடையவராய்நின்ற அவ்விறைவனார், இடபத்தின்மேல் ஊர்ந்துவருவது மில்லாமல், பேதைத்தன்மையை ஒருநாளும் மறவாத உமாதேவி உடனிருப்பதும் இல்லாமல், ஒப்புசொல்வதற்குக் கூடாத நல்ல தவத்தினையுடைய அடியார் வேடத்தையே கொண்டு, இவ்வுலகெல்லாம் உய்யும்பொருட்டு நாயனாரது வீட்டிற்கு எழுந்தருளினார் என்பதாம்.

நாயனாருக்கு இயல்பான குடியின்வண்மையான் முன் அமைந்துள்ள செல்வமானது அன்பென்னும் முனையை வெளிப்படுத்தி நாளுக்குநாள் முதிர்வித்துத் தலைவித்து அருள் என்னுங் கனியைத் தோற்றுவித்து, கனிவிக்க அடியார்பூஜை என்னும் அரும் பிணை எங்கும் அரும்பச்செய்தது. பின் அமையவந்த வறுமையானது அவ்வரும்பினை

“மானிடப் பிறவிதானும் வருத்தது மனவாக்காய்த்து, ஆனிடத்து ஐந்தும் ஆடும் அரண்பணிக்காக வன்றோ” எனச் சிவஞானசித்தியாரில் அருளின்மைகாண்க.

மலர்வித்து பிருசாப் காயாய்க் கனியாய் வளரச்செய்தது; இவையன்றி வேறு யழி பாங்குகளுக் கிடஞ்செய்த புரம் அறங்களைக் கெடுத்ததில்லை என்பார் - ஈழ்றவன் செயல் இன்னநன்மையாக என்றார்.

மெய்யுணர்வின்னையுடையா (வாலயிவ) ன் என்றும், அன்பால் நினைவாரது உள்ளக் கமலத்தின்கண் அவர்நினைந்த வடிவோடு விமைந்து சேருகின்றவன் என்றும், ஒரு பொருளாயும் விரும்புதலும் வெறுத்தலும் இல்லாதவன் என்றும், மயக்கத்தைப் பற்றி வரும் நல்வினை தீவினை என்னும் இரண்டிவினைகளும் சேராதவன் என்றும், கூறப்படு வனவாகிய இறைமைக்குணங்களை இயல்பாகவுடைய இறைவன் வேறொருவன் உளன் என்னும் உண்மையுணராத, அவைமுற்றவும் தாமே உடையபரன் அரி பிரமர்கள் கருத, அக்கருத்தினால் அவர்களைப் பன்றியாயும் பட்சியாயும் போச்செய்து, எழுத்துக்களெல் லாம் அகரத்தை முதலாக உடையனபோல் உலகங்களெல்லாம் பகவானாகிய தன்னை முதலாக உடையன என்னும் கொள்கையைத்தேரியாவகைசெய்த அரிய கொள்கை உடையவரென்பார்-கொற்ற மரம் அன்மநதேரியாககொள்கையாயினு் என்றார்.

ஆதிபகவானாகிய அவ்விறைவன் அறங்க ளெல்லாவற்றைமுட தனக்கு வடிவாக வுடைய அறவாழி மந்தனஞ்சுவின், நாயனாக அறத்தின் மிதுதிபயக்கண்டு விரைந்து அருள்செய்யக் கருதி, தனக்கு இன்றியமைவாத துணையாயுள்ள தேவியையும், எழுந் தருளுவதற்கு இன்றியமையாத ஊர்தியையும் மறந்த புறப்பட்டு வந்தனரென்பார், பெற்றி ஊவதுர் இன்றி, நீயுடைய உவன்நின்றான்னு் என்றார்.

நாயனா - திருவேடத்தைய் கண்டு சிவனெனமகிழும் இயல்புடையராகவினா னும், அவ் வேடமுடையாரே நல்லதத்தின்கண் என்னும் தின்னணிய அறிவுடைய ராகவினாவுட, அவ்வேடத்தையே தாமும் கட்டித் கொண்டனரென்பார் நம் றவத்தவ் வேடமேகொடு என்றார்.

சுண்டு தருநருபமாகிய பிரபைய - விடை என்னது பெற்றம் (பசு) என்றது - தருமதேவனாக நாயனார்பால் மிகக் இரங்கக்கொண்டுகொண்டு அறிபுத்தோன்றவும், வறமை என்னும் அசுததம் அவரைச் சரவண்ணப் புத்தரு செயப்பவியன்மிமென்று எண்ணியதென்று அறிபுத்தோன்றவும், அகிலேசுரன், உயிரைகைய, தேவி என் னாது - தேவையான் என்றது நாயனார் தம்போல் கருணையுடையனாயினுள் என் னும் குறிப்பத் தோன்றவும், அவரால் வறமைபென்று ஒருபாவி வந்த பட்டனனே அவன் அவரை என்னபாடுபிடுத்துவானோ என்று மனங்கலங்கினுள் என்னும் அக்குறிப புத்தோன்றவும் கூறியவாறுமென்க.

திருமால் வராகவடிவங்கொண்டு அடியைக் காணாதவராயினும், பிரமன்போல் பொய்யுரைசூறாது காணாத உண்மையைக்கூறி, பொய்யை வெற்றிகொண்டனராகலா னும், இறைவனும் வெளிப்பட்டகாலத்து அவரடிபணிந்து அவ்விறைவனால் இவ்வல கில் திருக்கோயிலும் பூஜையும் மாவரனும் வழியிந் தலைவையும் பெற்றனராகலானும், கொற்ற எனந் என்றார். கொற்றம் - வெற்றி, தலைமை

செல்வ வறமைகளிற்பட்டு நீங்காதுதலும் அவ்வுழம்பு நீங்கி, அறிவுடைமை என்னும் பெருஞ்செல்வமுடையராய் அடியார் பூஜையை எக்காலத்தும் நீங்காதவராய் உய்ந்துபோய்வகையை உலகினா உணரத் திருவுளத்து எண்ணினார் என்பார் - ஓலம் உயந்திட என்றார்.

முற்றுணர்வுடையான் தனது கணவன் ஒருவனே யென்று வேதாகமங்களெல் லாம் கூறுதலால், அத்தகைய சொல், தான் பேதமையுடையவன்போல் என்றும் இருந்தாலன்றி நிலபெருதாகவி னானும், அங்ஙனம் அச்சொல் நிலபெறும்படிச் செய்

யாளாயின் * “தகைசான்ற சொற்காத்து” என்று சொல்லப்படும் கற்பிலக்கணம் தன் மாட்டு நிலைபெறு தாகவினனும், அச்சிலமுடைமை உணர்வா உணர, சிவசந்திதானத் தில் அங்கனம் இருப்பவர் என்பார் - நீடியபேதையாய் என்றார்.

நாயனார்பால் வறுமைவந்தபோது அது அவரது அழிவிலா அறத்தைக் கெடுக்கு மாகலின் அவ்வறங் கெடாவண்ணம் நடத்த அறக்கடவுளாகிய விடை அக்கணமே சென்றதென்னும் பொருள்தோன்ற பெற்றது. அங்கிலாது போயிற்றென்றும், அவ் வறுமை அவருள்ளத்தில் துன்பஞ்செய்யத் தலைபாடுமாகலின் அது தலைப்படாவண் ணம் அருளுருவாகிப் அம்பிகை அவருள்ளத்தில் அக்கணமே புகுந்தாளென்னும் அவ் வருமைதோன்ற வேதையும் அங்கிலாது போயினா என்றும் பொருள்படுமாறு காண்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான், “செல்வமென்னு அல்லலிற் படாமலும், கல்குரவென் னும் தொல்விடம் ஏறாமலும் பிறைத்து, தெய்வம் என்பதோ சித்தம் உண்டாகி, அத் தெய்வத்தின்பால் அன்புடைபராய அடியவாழ்வுலையை பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போ லக் கைக்கொண்ட நாயனாது அரிய செயலால் இறைவன் ஊர்ந்துவரும் இடபத்தை யும் விட்டு, பிரியாநங்கையாகிய உமாதேவியையும் விட்டு, தவவேடங்கொண்டு அவர் பால் மிக்க ஆவலுடன் வந்தாரென்றும், அவரினும் விரையா தருமரூபமாகிய விடப மூர்த்தியும், அருளுருவாகிய அம்பிகையும் சென்றனவென்றும் கூறப்பட்டன. (அ)

(வேறு.)

நாயனார் எதிர்கொள்ளல்.

மாரிக் காலத் திரவியினில் வையையோ

தாரிய பின்னிப் பசுதலைக் கொளவத்

பாரித் தில்ல மடைததரிப் பண்புற

வேரித் தாரான் விருந்தெதிர் கொண்டனன்.

(எ - து.) (தவவேடச்சுறா உறைபுண்புத்து எங்குக்கால மென்றால்) மழைக் காலத்தில் ஓர்நாள் லுராபெயரமிகில், பெறுகரு பந்நுக்கடாகபசியானது மேற் கொண்டு வருத்த, அதனை அங்குகொண்டு, புறநா லாக்கவைத் தாளால் அடை த்து உறக்கமற்று நாயனா இருந்தபால்க்கில், (பிரிவென்கொல்லிய தவவேடத்தர் அடை த்த கதவினைத் தட்டி) தேன்செக்கும் மலைமயானிசை அந்தரபனார், (கதவைத்தட்டிய ஓசையைக்கேட்டு பாறோ விருந்தினர் வந்தா வார) மிக்கஆவலுடனும் விரைவுடனும் வந்து கதவத்திறந்து எதிர்கொண்டு உள்ளே அமுததருள் வேண்டும் எழுந்தருள்வேண் டமென்று அழைத்துக்கொண்டு போயினா என்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், ஊராகவரும் விடபுயின்ரி, பாங்கிலவரும் பார்வதியாரு மின்றித் தனியாயாய் தவத்தினராப இறைவன் வந்தகாலம் மறைக்காலத்தில் ஓநாள் இரவில் என்றும், அவ்விரவில் நாயனா உணவின் ரிப பசியினால் மிகவருந்தி புறக்கத வைத் தாளிட்டு, உறக்கமுமினறி இருக்கும் சுரயமென்றும், அச்சமயத்தில் தாளிட்டிரு ந்த கதவை இறைவன் தட்டிமுற்றொன்று, தட்டிபேராகைபைக்கேட்டு நாயனார் அடி யார் யாரோவந்தாரென்று விரைதவந்து கதவினைத் திறந்து அடியரைக்கண்டு அக மகிழ்ந்து, எல்லாம் உடையார்போல் எதிர்கொண்டு உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு வீட் டுக்குள்ளே வந்தாரென்றும் கூறப்பட்டன.

மாரிக்காலம் என்றது - நாயனாருக்குக் கருணைமழை பொழியவந்தகாலம் எனவும் இவ்வுள்ளத்து—†“தெருளிடத்து அடியார்சிகதையுட் புகுந்தசெல்வமே சிவபெருமானே இருளிடத்து உண்ணச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்” என்றருளியபடி இறைவனைப்பிடிக்க

* திருக்குறள். அதி - வாழ்க்கைத்துணைநலம். செ - சு. † திருவாசகம் பிடித்தபத்து-ச

ரும் அவ்விரவெனவும், வைகி என்றது பாசகாரியங்களுக்குச் செயலின்றி அருளாகிய சந்திரோதயப் பிரகாசத்தில் தங்கி இருக்கும் பொழுதில் எனவும், தாரிப்பிளிப்பிசி தலைக்கொள்வது என்றது "பத்திலனேனும் பணிந்திலனேனும் உன் உயர்ந்த பைங்கழல் காண்ப, பித்திலனேனும் பிதற்றிலனேனும் பிறப்பதப்பாய் எம்பெருமானே, முத்தனையானே மணியனையானே முதல்வனே முறையோ என்று, எத்தனையானும் யான்கொடாது உன்னை இளைப்பிரிந்து ஆற்றேனே" என்றும், "உரியேன் அல்லேன் உனக்கடிமை உன்னைப்பிரிந்து இங்கு ஒருபொழுதும், தரியேன் நாயேன்" என்றும், இறைவன் அருள்கூடஎண்ணி வருந்துவதாகிய அப்பசி தலைக்கொண்டது எனவும், பாரித்து இல்லம் அடைத்தபிள் என்றது—"காணும்பொழிந்தேன் நின்திருப்பாதம் கண்டு கண்களிகூர்ப், பேணுமது ஒழிந்தேன் பிதற்றுர் அது ஒழிந்தேன் பின்னை எம்பெருமானே, காணுவே அழிந்தேன் நின் நினைந்து உருகும் தன்மை என்புண்மைகளாற், காணுமது ஒழிந்தேன் நீ இளியிரிலும் காணவும் காணுவனே" என்று இங்ஙனம் கூறிவந்த முறைப்படி சிவனது உருவங் களாகிய அடியார்கூட்டங்ளை மிகப்பெருக்கமாக வரக்கண்டு அவர்கள்பாதங்களையும் கண்டு களிப்பதுமுதலிட செயல்களுக்கு அமைந்துள்ள செல்வம்சுருங்கப்பெற்ற நான் நீ என்பால் யாதுகாணத்தாலோ கொண்ட சருணைவிசேடத்தான் இச்சமயம் வரப்பெறினும் உன்னை எவ்வாறுகாண்பேன், எனவே அடியார்கள் வழிபாடுசெய்யப் பெற்றன் உன்னைக் காண பெறுவேன். அது சருங்கியபடியினால் காணப்பெறேன், என்று கதவைத் தாளிட்டனரெனவும், விநிதா எதிர்கொள்ளினான் என்றது; "மேருந்து ஓரொருகால் நினைபாதிருந்தாலும், வேறுவந்து என்னுள்ளம் புகவல்ல மெய்ப்பொருளை" என்ற தேவாரத்தில் அருளியபடி, நாயனார் கதவடைத்து அடியார்க்கமுதளித்தலாகிய பணி கைகூடாதிருப்பதை எண்ணிஎண்ணி எங்கிய ஏக்கம் அகல இறைவன் அடியராய்வந்து கதவைத்தட்ட, அடியவர் வந்தாரென்று அக்கணமே ஏக்கமெல்லாம் ஒழிந்தவராய், மிக்க ஊக்கங்கொண்டு கதவைத்திறந்து, எதிர்கொண்டனரெனவும் பொருள்கொள்ளக் கிடக்கின்றன.

பண்புற - என்றது. ஆவலும், விரைவுமாம். எதிர்கொண்டான் என்றது - தூரத்தேவருகின்றவரைப்போலும் எண்ண வருக, வருகவென்றழைத்தலுமாம். (க)

மனைவியைப் பசிதீர்க்க வினாது.

சார மனைவியை நீக்கி இடங்கொடுத்த

தார வின்னமு தூட்டுதற் காயசயால்

தார மாதரை நோர்கித் தபோதனை

தீர வேபசித் தார்செய்வ தென்னென.

(எ-ஈ) (உள்ளே அழைத்துக்கொண்ட போனபின்னர்) மழையினால் நனைந்திருக்கும் அவ்வுடியரது திருமேனியை வஸ்திரங்கொண்டு துடைத்து, அவர் குளிரால் வருந்துதற்கில்லாத ஒருநல்லிடத்தைக் கொடுத்து, (பின்னா அவ் கொண்டிருக்கும் ஆராய்ப்பசியைக் கண்டு அந்தோ! பசித்திருக்கின்றனரே இதற்குநாம் என்செய்யக்கடவோமென்றேங்கி அவருக்குற்ற பசியை) நல்ல அமுதாட்டிப்போக்கவேண்டும் என்னும் ஆசையைமேற் கொண்டவராய் அமுதாடுவதற்கு, தனது மனையாளிப் பார்த்து, நம்பால்வந்த இத் தவச்சிரேஷ்டர், அடங்காப் பசியுடையவராக விருக்கின்றார். (இவரது பசியைக் கண்டு நாம் சுமாவிருப்பது நலமாகுமா?) இதற்கு நாம் செய்யத்தகும் செயலெது? நீ சொல்லுவாய் என்று வினவினர் என்பதாம்.

இன்று ஒருசிவனடியாரைக் காணப்பெறுது ஒழிந்தோமே என்று மனத்தின் கண் கொண்டிருந்த கவலையை ஒழித்தவரது திருமேனீ மழையினால் நனையப்பெற்று நடுக்க

* பாசகாரியங்கள் - ஓய்ந்து ஒடுங்குங்காலம். திருவாசகம். † திருவாசகம் என்னப்படிகம்; சுந்தரமூர்த்திகள் தேவாரம்.

முடையதா யிருக்க, நாம் காணலாமோவென்று தம்மிடத்துள்ள ஆடையாற் போக்கினு ரென்பார் - ஈமேவீரீக்கி எனவும், அன்பென்னும் நீர்நிறைந்த நினைவென்னும் தடா கத்தில் மலர்ந்திருக்கும் தமது இருதயகமலத்தில் அடியார் அடிகளே இருந்தவாழ இடங்கொடுத்திருப்பவர் என்று அவ்வடியார்க்குத் தமதுள்ளமேயன்றி, புறத்திலுள்ள வீட்டிடத்தையுந் தந்தனரென்பார் - இடங்கொடுத்து எனவும், * “அப்பனே எனக்கு அமு தனே ஆனந்தனே அகம்நெக உள்ளுறுதேன், ஒப்பனே, (எனக்கூறும்) உனக்குரிய அன்பரில் உரியனும் (யான்) உணைப்பருக நின்றதோர் துப்பனே” நீ பசுத்திருக்கின் றினையே, என்னோர் உண்ணும் உணவாகக் கொள்ளுதற்கு உரிமையாவனோ, நான் எங்ஙனம் ஆவேன் ! ஆகேன் என்று அவர் திருமுகநோக்கிச்சுறிப் பின் அவரது ஆரூப் பசியையூற்ற இனிய ஆகாரத்தை ஆசையால் ஊட்ட எண்ணினு ரென்பார்-ஆசையால் ஆஃ இவ்வழிது ஊட்டுதல்து எனவும், அவர் ஊட்டஎண்ணிய அமுது தன்மனையானே யன்றி அமையா தாகலான் அதனோக்கி மனையானே விரைந்தபார்த்தனர் என்பார் - தாப மாதனோடேங்கி எனவும், நாயனார் மிகவிரைவுடன் தம்மைநோக்கிய நோக்கின் குறிப் புணர்ந்த மனைவியாரிடத்து, தாம் அமுதுட்டஎண்ணிய ஆசையைக் குறிப்பான் உணர் த்த, என் அன்புடையாளே ! இங்குவந்த இப்பெரியோர், பசியினால்வாடி யிருக்கத்தக்கவ ரன்று, இவரைப்பாலும் தவத்தின்மிககா ஒருவருமஇரார், இங்ஙனமான அரியபெரி யோரை நாம் காணப்பெறுவோமோ ! காணப்பெற்ற புண்ணியமுடைய நாம் இவரது பசியைத் தீர்க்க வேண்டும்: அதற்கேற்றசெயல் இப்போது எதுசெய்யத்தக்கதேய அதனை நீ எண்ணிச் சொல்வாயாக என்பார் - ததோதன் தீரவேபசித்தார் செய்வது என்னேன எனவுகூறினார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், மழையில் தமது வீட்டைநோக்கிவந்த அடிபவரை உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு வந்தபின்னர், அவரது திருமேனியீரால் நனைந்திருப்பதைக்கண்டும், மனம்சகியாது ஆடையால்துடைத்து, உள்ளே ஓரிடத்தில் இருக்கச்செய்து, பின் அவருக்கு அமுதுட்ட ஆசைகொண்டு, அவ்வாசை முற்றுப்பெறுமாறு, தமது இவ்வா னைப்பார்த்து இத் தபோதனர்க்கு அமுதுட்டவேண்டும்; இதற்கு இப்போது என்ன செய்யலாமென்று வினவியதைக் கூறப்பட்டது. (க0)

நமக்கு முன்பிங் குணவிலை ஆயினும்

இமக்கு லக்கொடி பாகர்க் கினியவர்

தமக்கு நாமின் னடிசில் தகவுற

அமைக்கு மாறெங்ங னேயணங் கேயென.

(எ - து.) (அங்ஙனம் வினவியதன்றி மீண்டும்) தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த நங்கையே யெது வீட்டில் உணவென்பது நமக்கு முன்னமே இல்லை. (அத்தன்மைத்தான் வறு மை நம்மிடத்தில் குடிசொண்டதாயினும், இவ்வடியவர் இமயமலையரையன் குலத் துதித்தபூங்கொடிபோன்ற உமாதேவியை ஓர்பாகத்திலுடைய சிவபெருமானுக்கு மிக வும் இனிமையாயுள்ளவர். (சிவபிரானுக் கினியராகிய இவ்வடியருக்கு) நாம் இனிமை யாகிய உணவைத் தகுதியாகச் சமைக்கும்வகை எப்படி என்று கேட்டனர் என்பதாம்.

நாயனார்,—“தபோதனர் தீரவேபசித்தார் செய்வது என்ன” என்று மனைவி யாரைக் கேட்டபோது, அவர் தமது நாயகர் தமக்குற்றிருக்கும் வறுமையை மறந்தவராயிருக்கின்ற ரென்றும், அதற்குக் காரணம் தபோதனரைக் காணப்பெற்ற அருமையால் என்றும், அவ்வருமையால் இன்றுகாறும் அடியார்கள் தம்மிடத்தில் உண்டு களித்திருக்க, அவர்களைக்கண்டு களிக்கும் புண்ணியமுடைய நாம், இன்று இவ்வரிய தபோத னர் பசுத்திருக்கக் காண்போமாயின் இளையான்குடிமாறன் என்னும் நமது பெயர்

என்னுமென்றும், எண்ணிய ஏக்கத்தால் அவர்பசியை மாற்றும்வகை தமது அறிவில் தோன்றாமல் நம்மைக்கேட்டனர் என்று நினைக்கின்றாரென்றும் பின்னர் + “இல்லை” வன் மாண்பானால் (நற்குண நற்செய்கைகளை உடையவனா யிருந்தால்) இல்லாதது ஒருபொருளும் இல்லை” என்று கூறப்பட்டிருந்ததால், “செய்வது என்னென” என்று அவர் நம்மைக் கேட்டனரே, அதற்கு நாம் செய்வதைச் சொல்வதா! செய்வதற்கு என்ன இருக்கின்றது ஒன்றுமில்லை என்று சொல்வதா! என்னென்ன எப்பொருள் இருக்கின்றது? என்று சொல்லுவோமாயின், + பெண்ணிற் பெருந்தக்கயாவன, என்னும் மெய்யுரை நம்பால் பொய்யுரையாமன்றோ என்று எண்ணுகின்றாள் என்றும், மனைவியாரது குறிப்புணர்ந்த முன்பு இங்கு நாகீத உண்ணில்லை என்பதை யான் மறந்தேனல் வேன் என்றும், அல்லவையினும், நம்மை வாட்டுகின்ற பசி அவரை வாட்ட அதனால் மிகவும் அவர் வாடுகின்றாரே! அவா நம்மைப்போன்றவராயின் நம்மைப்போல அவரும் பசியினால் வருந்தலாம். இவ்வடியவா இயக்குலக் கொடியாகிய பார்வதிபாத நாகீத மீது இவியவராகக் காணப்படுகின்றார். ஆகலான் அவர்க்கு எவ்வகையினாலாவது நாம் இனிய அமுதாட்டவேண்டுவது அவசியம், அதற்கேற்ற வழியத்தை + “மனைத்தக்க மாண்பு உடையளாகித் தற்கொண்டான் வளத்தக்கான் வாழ்க்கைத்துணை” என்ற தனாலும் நீ அணங்காதலானும் இப்போதுள்ள அளவுக்குத்தக்கபடி அமுதளித்தற்கு ஏற்ற உபாயம் உனக்குத் தோன்றும், அவ்வுபாயத்தை சிறிது எண்ணிச் சொல்வாயென்று மீளவும் கேட்டனரென்று இப்பாசுரத்தார் கூறப்பட்டன. (கக)

மனைவியார் இன்மைகூறி உபாயங்கூறல்.

மாது கூறுவள் மற்றொன்றும் காண்கிலேன்

ஏதி லாரும் இனித்தரு வாரில்லை

போது வைகற்று போமிடம் வேறில்லை

தீது செய்கினை யேற்கென் செயலென்று.

(எ -) (சமைக்கும்வகை எப்படியென்று நாயனா மனைவியாரைக்கேட்டபோது) அவ்வம்மையார் நாயனாரைக்கேக்கிச் சொல்லுகின்றாள். அடியாருக்கு அமுதுபடைப்பதற்கான பொருள் ஒன்றேனும் நம்மிடத்தில் இருப்பதாக யான் கண்டேனில்லை. (நம்மிடத்தில் இல்லாதொழியினும்) கடன்கொடுக்கவாவது யாராவது உண்டோவென்று எண்ணிப்பார்த்தால் இனி ஒருவருமில்லை. (யாவரும் கடன்கொடுத்தவர்களே) வேறு யாராவது உண்டோவென்று பார்க்கவேண்டுமானாலும் எல்ல நடுராத்திரியாயிற்று, (அதனால்) இச்சமயத்தில் போகத்தக்க இடம் ஒன்றேனும் இல்லை. (இவ்வாறு) இல்லை யென்று சொல்லும் கொடிய தீவினையுடைய எனக்கு உம்முடைய வேண்டுகோளின் படி செய்வதற்கான செயல் யா திருக்கின்றது என்று கூறி என்பதாம்.

“தபோதனர் தீரவேபசித்தார் செய்வது என்னென” என்றும், “இமக்குலக் கொடிப்பாசுர்க்கு இனியவர் தமக்கு, இன்னடிசில் தகவற அமைக்குமாறு எங்ஙன்” என்றும் இரண்டுமுறை வினவிய வினாவிற்குத் தாம்-மற்றொன்றுங் காண்கிலேன் என்றும், இனித் தருவாரில்லை என்றும், போமிடம் வேறில்லை என்றும் மும்முறை இல்லை என்று சொல்லும் பாவமுடையவளாயினே, இனி இன்னசெயல் உளதென்று சொல்லும் அணங்காகும் புண்ணியமுடையவளாவனோ என்று உள்ளம் வருந்தினாரென்பார் - தீது செய்கின்றேற்கு என்செயல் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், அம்மையார் - தமது நாயனாரைக்கே, ஒருமுறைக்கு இருமுறை “செய்வது என் அமைக்குமாறு என்” என்று அடியாரைக் கேட்டபோதினும், செய்வதற்கும், அமைப்பதற்கும் நம்மிடத்தில் ஒருபொருளில்லை, இதுகாறும்

திருக்குறள். அதி - வாழ்க்கைத்துணைநலம், செ - கூ. ஸ. க.

கடன்கொடுத்தவர் இனிக்கொடுப்பது மில்லை, புதிதாய் கடன்கொடுப்பாருமில்லை. ஆக
லான் நம்மிடத்தில் இல்லை என்பதுதான் உள்ளது; உள்ளதென்பது இல்லை ஆகவே
தீவினையேற்குச் சொல்லும் சொல்லும், செய்யும் செய்யலும் என்னையுள் என்று கூறினா
ரென்று கூறப்பட்டன. (௧௨)

செல்லல் நீங்கப் பகல்வித் தியசெந்நெல்

மல்லல் நீர்முனை வாரிக் கொடுவந்தால்

வல்ல வாறமுதாக்கலும் ஆகும்

மல்ல தொன்றறி யேனென் றயர்வுற.

(௭ - ௧௨.) (எனக்கென்ன செயலிருக்கின்றது என்று சொல்லிய மனைவியானவர்
மறுபடியும் கூறுகின்றார்.) மதுபசித்துன்பம் நீங்கும்பொருட்டி, இன்றுபகல் நூற்றிடு
வதற்கு சம்பாநெல் விதைத்திருக்கின்றே மல்லவா, அந்நெல், தண்ணீரில் ஊறி முளை
தோன்றியிருக்கும். அந்த வளப்பம்பொருந்திய நெல்முளையை ஓர் கூடையில் வாரிக்
கொண்டு வந்தால், அதனை எனக்குத் தெரிந்த அளவில் சமைக்கவும் ஆகும். இந்தவகை
யன்றிப் பிற்தொரு வகையை யான் அறியமாட்டேன் என்று கூறித் துன்பப்பட்ட
பொழுது என்பதாம்.

உளதென்றுகூறும் அணங்கல்லா இவதென்றுகூறும் தீதுசெய்வினையேன் என்று
கூறிய கடுமொழியைக் கேட்டநாயனார், வறுமையான் வந்ததிக்கும் பசி நம்மோ
டொழியாது, இமக்குலக்கொடிபாகர்க் கினியவராகிய இத்தபோதனரிடத்தும்சென்று
வருத்துகின்றதே, நம்மிடத்தும் அவரிடத்தும் வந்து வருத்தச்செய்யவல்ல பசி, எவ்
வகையான் மாற்றவேண்டுமோ அவ்வகையான வுபாபங்களுள்லாம் இயல்பாகவே
யறியவல்ல மனையாளிடத்தும் எனக்கு என்செய்விருக்கின்றதென்பதும், இல்லையென்
ப்துமாகிய கடுமொழிகளும் வந்துவிட்டனவே, இனி நாம் என்செய்யக்கடவோம்.

“படமாடக்கோயில் பகவற்கு ஒன்றியில், நடமாடக்கோயில் நம்பர்க்கு அவ்ரு
ஆகா, நடமாடக்கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்றுசயில், படமாடக்கோயில் பகவற்கு அது
ஆமே” என்றபடி நடமாடக்கோயிலாக வுள்ள இத் தபோதனர் ஒருவர்க்கு நாம் அன்
னம் படைப்போமாயின் அது இவர்க்குமாகி, எவ்ருமாயிருக்கின்ற சிவனுக்கும் ஆரு
மே, எனவே - இவருக்கு அமுதாட்டிவதாகிய இம் மஹேஸ்வரபூஜை யான் சிவபூஜை
யும் ஒருங்கே செய்ததாக ஆகுமல்லவா? அவ்விருபூஜையும் இன்று நாம் இழக்கப்பெற்
றேமோ என்றும்,—

“தண்டதுசிந்தை தபோதனர் தாமகிழ்ந்து, உண்டது மூன்றுபுலனும் உண்
டது” என்றபடி இவ்வொருவருக்கு அமுதுபடைப்போமாயின் வறுமையால் மஹே
ஸ்வரபூஜை குன்றியதென் றெண்ணியவருத்தம்போய், மூன்றுலகத்தார்க்கும் படைத்
தோம் என்று பெருமகிழ்ச்சியை அடைவோமல்லவா? அப்பெருமகிழ்ச்சியையும் அடை
யாதொழிந்தோமே என்றும், சித்தித்து, ஒன்றும் சொல்லாறியாது நிற்கும் சமயத்தில்,
வினையேற்கு என்ற அம்மையாருக்கு அவரது சிந்தாகுலம் ஒழியுமாறும், இனிப் பிறக்
கும்பிறவியல்லல் ஒழியுமாறும் திருவருளால் ஓர்செயல்தோன்றியதென்பார் - செல்
லல்நீங்க என்றார்.

அங்ஙனம் தோன்றிட அச்செயல் நாயனரால் ஆகவேண்டிய தாகலான், அவரை
நோக்கி, இனிக் கவலைவிடுமின்கள், என்று தாம்எண்ணிய உபாயச்செயல்களை ஒருங்கே
சொல்லத்தொடங்குகொன்பார் - பகல் (இன்று) வித்திய ரேந்நெல் மல்லல் நீர்முனை
வாரிக்கொடுவந்தால் வல்லவாறு அழநாகிலும் (எனக்கு) ஆகும் என்றார்.

இச்செயல்தான் தபோதனர்பசிதீர்வதற்கும், இம்மஹேஸ்வரபூஜை இன்று செய்
வதற்கு இல்லாதொழிந்தோமே என்று தேவரீருக்கெழுந்த கவலைதீர்வதற்கும், சம்பழி

வுக்கிடமாகிய இல்லை என்னும் சொல்லை இன்றுசொல்லவந்த எனதுகுற்றம் ஒழிவதற்கும் இச்செயலன்றி வேறென்றில்லை என்பார் - மற்றல்லது ஒன்றறியேன் என்றார்.

நாயனார் கவிதைரச்சொல்லிய அச்செயலில் தனது அன்பார்ந்த கணவரது செயல் மிகுதியாயும், முற்பட்டும் இருத்தலால் அச்செயலின் வருத்தநோக்கிச் சிறிதுகவலை கூர்ந்தனரென்பார் அயர்வு என்றார். எனவே - நாயனாருக்குச் செயலற்று யாவும் தன் செயலாகவே முடிவதாகியிருக்குமாயின் அயர்வுரொன்பதாம்.

இத்திருப்பாசரத்தான், நாயனார் வேண்டியபடியே அடியார்க்கு அமுதளிக்கும் அபபணி அவருக்குக் கைகூடமாறு அதற்குரிய செயலைச் சொல்லி * “இல்லவன் மாண்பானால் இல்லவது என்” என்றுகூறியசொல்லைத் தனக்கு மெய்யாக்கிக்கொண்டனர் என்று கூறப்பட்டது. (௧௩)

நாயனார் வயலுக்குச்செல்லல்.

மற்ற மாற்றம் மனைவியார் கூறுமுன்
பெற்ற செல்வம் எனப்பெரி துண்மகிழ்ந்
தற்ற காதலி னாலொருப் பட்டனர்
சுற்று நீர்வயல் செல்லத் தொடங்குவார்.

(௭ - து.) நென்முனையை வாரிக்கொண்டு வந்தால் சமைக்கலாமென்று மனைவியார் கூற அச்சொல்லைக்கேட்ட நாயனார் அச்சொல்லைத் தாம் முன்னேபெற்ற செல்வம் கிடைத்ததுபோல எண்ணி மிகவும் உள்ளமகிழ்ந்து, அமமகிழ்ச்சியினால் பொருந்திய ஆசையினால் மனைவியார் சொன்னதுபோல் செய்வதற்கு மனம் ஒருப்பட்டவராய், நீர் சூழ்ந்த வயலின்கண் போவதற்குப் புறப்படுவாராயினர் என்பதாம்.

† “இருநோக்கு இவன் உண் (மையுண்ட) கண் உள்ளது ஒருநோக்கு, நோய் நோக்கு ஒன்று அந்நோய்மருந்து” என்றபடி, இவன் சிற்றின்பத்திற்கு-இரண்டுநோக்கு உடையான்போல், இப்பேரின்பத்துக்கும் உடையனா யிருக்கின்றான். இது அதிசயம் அதிசயம் என்று உள்ளத்துள் பெரிதானமகிழ்ச்சி யடைந்தனரென்பார் - பெரிது உண்மகிழ்ந்து என்றார்.

அடியார்க்கு அமுதளித்தற்கான செயல் என்னிடத்தில் என்னஇருக்கின்றது என்கிற சொல்லைச் சொல்லி நமதுநெஞ்சத்தில் முற்கணத்தில் நோயுண்டாக்கிய இவனே, பிற்கணத்தில் அந்நோய் தீருமாறு, “பகல் வித்திய செந்நெல்முனை வாரிக்கொண்டு வந்தால், வல்வாறு அமுதாக்கலும் ஆகும்” என்கின்ற சொல்லைச் சொல்லி நமது மனநோயைத் தீர்த்தனனே, இச்செவிச் செல்வம், “பெண்ணிற் பெருந்தக்கயாவன” என்றபடி முன்னமே இவனைப்பெற்ற செல்வத்தினுலன்றோ என்று எண்ணினாரென்பார் மற்றுஅம்மாற்றம் மனைவியர் கூற முன்பெற்ற செல்வர் என்றார்.

மனைவியார்கூறிய அச்சொற் செல்வத்தால் தாம் செய்யஎண்ணிய மஹேஸ்வரபூஜை முற்றப்பெறும் என்னும் நிச்சயத்தான் ஆசையீதுர்ந்து அக்கணமே அச்செயல் செய்யத்துணைந்தனரென்பார் - உற்றகாதலினால் ஒருப்பட்டு செல்லத் தொடங்குவார் என்றார் (௧௪)

வயலுக்குச்சென்றகாலத்தின்பிறப்பு.

பெருகு வானம் பிறங்க மழைபொழிந்
தருகு நாப்பண் அறிவரும் கங்குல்தான்
கருகு மையிருளின் கணங் கட்டுவிட்
டுருகு கின்றது போன்ற துலகெலாம்.

* திருக்குறள். அதி - வாழ்க்கைத்துணைநலம். செ - ந.

† திருக்குறள். அதி - குறிப்பறிதல். செ - க.

(எ - து.) (நாயனார் வயலுக்குப்போகப் புறப்பட்டபோது) மேசக்கூட்டங்கள் நெருங்கி எங்கும் நீர்மயமாய் விளங்க, விடாது மழைபொழிந்தது, (அதுவல்லாமல்) வயலினது கரையும் அதனமையும் அறிவதற்கில்லாமல் இருளும் அடர்ந்திருந்தது. (அவ்விருள் எத்தன்மைத்தாக இருந்ததோவெனின்) கருமையாகிய இருளின்கூட்டங்கள், நெக்குவிட்டு உலகமுழுவதும் உருகிப் பாய்ந்ததுபோலும் பரவியிருந்தது என்பதாம்.

வரம்பிலின்பம் உடையானாகிய இறைவன், நாயனாருக்கு அதனைக்கொடுக்க எண்ணினாராகவின், அப்பேரின்பத்திற்கேற்பப் பேரருளுஞ்செய்யத் துணிந்தனரென்னும் அவருள்ளக்குறிப்பை அன்றாடமாகிய இருளால் அறியக்கிடக்கின்றமைகாண்க.

இதனால், முன் இன்பந்தரும் முயற்சி பின் துன்பந்தரும் எனவும், முன் துன்பந்தருமுயற்சி - பின் இன்பந்தரும் எனவும் அறிக. எனவே - முன்இன்பந்தருவது - சிற்றின்பம். முன் துன்பந்தருவது - பேரின்பம். (சுடு)

எண்ணும் இவவுலகத்தவர் யாவரும்
துண்ணெ னும்படி தோன்றமுன் தோன்றிடில்
வண்ண நீடிய மைக்குழும் பாமென்று
நண்ணல் செய்யா நடுவிருள் யாமத்து.

(எ - து.) (இன்னமும் அவ்விருள் எத்தன்மைத்தாயிருந்ததோ வெனின்). இவ்வுலகின்கண் அஞ்சாத அறிவுடையாரென்று மதிக்கத்தக்க யாவரும் அஞ்சும்படி இருளானது தோன்ற, அவ்விருளின் முன்னே (அஞ்சாது) செல்வாராயின், அந்தோ! இவ்விருளானது இருளன்று கருநிறமிக்க மையின்குழும்பாமென்று, அவ்விருளில் செல்வதற்குத் (துணியார்) அத்தன்மைத்தான இருளையுடைய நடுச்சாமத்தில் என்பதாம்.

இவைமுன்று திருப்பாட்டானும், நாயனார் - நீர்நிறைந்திருக்கும் வயலையோக்கிச் செல்லத்தொடங்கினா ரென்றும், அக்காலத்து, பெய்யாது கெடுப்பதாகிய மழை மற்ருங்கே; எடுப்பதற்குப் பெய்துகெடுக்கத் தலைப்பட்டது என்று அதன்பெருமையும் எடுத்தக் கூறப்பட்டன.

அல்தாவது - * “மடுத்தவாயெல்லாம் பகடன்னுள் உற்ற இடுக்கண் இடுக்கட்படும்” என்றபடி எவ்வகைத்தான துன்பம்வரின்னும் அதனாலெல்லாம் துன்பமுருது முயற்சியில் ஊக்கமுடையாரும், அஞ்சுமாறு இருட்கூட்டமானது, கட்டுவிட்டு மைக்குழும்பாம் உருகிப்பெய்வதுபோலும் இருந்ததன்றி நீராக இருந்ததன்று என்க. (கச)

நாயனார் வயலையடைந்தது.

உள்ளம் அன்புகொண் டேக்கலோர் பேரிடாக்
கொள்ள முன்கவித் துக்குறி ரின்வழிப்
புள்ளு நங்கும் வயல்புகப் போயினார்
வள்ள லாரிகோ யான்குடி மாறனார்.

(எ - து.) (அத்தன்மைத்தான நடுராத்நிறியில்) இளையான் குடிமாறநாயனாராகிய வள்ளலாரது உள்ளத்தில் அன்பானது பந்தித்துக்கொண்டு செலுத்த, பெரிய ஒரு கூடையை எடுத்துத் தமது தலைமறையும்படி மூடிக்கொண்டு, தாம் முன்னேசென்று சென்றிருக்கின்ற பழக்கத்தினால் பழகிய மனக்குறிப்பின் வழியாகப் பறவைகள் உறங்கும் (தமது) வயலிடத்துப் போகப்போயினார் என்பதாம்.

வள்ளலார் இளையான்குடிமாறநாயனார், உள்ளம் அன்புகொண்டு எனக்கூட்டுக. (கஎ)

* திருக்குறள். அதி - இடுக்கணழியாகை. செ - ச.

நாயனார் நெல்முனைவாரி வருதல்.

காலி னுல்தட விச்சென்று கைகளால்
சாலி வெண்முனை நீர்வழிச் சார்ந்தன
கோலி வாரி யிடா சிறை யக்கொண்டு
மேலெ டித்துச் சமந்தொல்லே மீண்டனர்.

(எ - து.) (நாயனார் மணக்குறிப்பினால் வழியை அறிந்தவராயினும்,) இது நாம் செல்லும் வழிதானே அல்லவோ வென்று காலினால் தடவித்தடவி வயலிற்சென்று, நீர்வெள்ளத்தின் வழியே ஒதுங்கிப் போயிருக்கின்ற சம்பாநெல்லின் வெள்ளிய முனைகளிற் கைகளாற்சேர்த்து வாரி, மேலே கவிழ்த்துக்கொண்டுவந்த பெரியகூடையில் நிறைத்து அக்கூடையைத் தலைமேல்வைத்துச் சமந்துகொண்டு (நேரமாய்விட்டதே என்று) அதிசுக்கிரமாக லீட்டிக்குத்திருப்பினா என்பதாம்.

நீர்வழிச் சார்ந்தன(வ-கா) சாலி வெண்முனை, கைகளால் கோலிவாரி இடாசிறை யக் கொண்டு எனக்கொண்டு கூட்டிக்.

(கஅ)

வேறு.

விறகுகோடுத்தல்.

வந்தபின் மனைவி யாரும் வாய்தலில் நின்று வாங்கிச்
சின்தையில் விரும்பி நீரில் சேற்றினை அலமபி ஊற்றி
வெந்தழல் அடுப்பின் மாட்ட விறநெல்லை யென்ன மேலோர்
அந்தமில் மனையில் நீடும் அலக்கினை அறுத்து விழுகதார.

(எ - து.) நாயனார் வீதிவந்து செந்தயின்னா, இவா வருகையைப் பார்த்துக் கொண்டு லீட்டிமுழையிலே தடவின மனைவியா (அவரது சிரமத்தைக்கண்டு மனம் பொறுது) தடியிலிருந்த கூடையை வாங்கிக்கொண்டு, நாம் எண்ணியதேபோலும் நெல் முனை கிடைத்ததே என்று) சின்தையில் மகிழ்ந்து மிக்கூசையுடன் சேற்றுமயமாய்க் கிடந்த உத்தநென்முனையை நீரினால் அலம்பியுற்றி, உத்தநென்முனையைப் பக்குவமாக கிச் சமைப்பதற்கு, அடுப்பிலே தீமூட்டுவதற்கு விறகில்லைபே இசுற்றென்செயல் தென்று நாயனாரைக்கேட்க, அப்பெரியோர், பழைய கூறையாயிருக்கும் சமதுவீட்டிலுள்ள அலகினை (கொம்புனை) அறுத்துத்தள்ளிவாரா என்பதாம்.

* “உடுக்கை யிழந்தவன் கைப்பால் ஆய்க்க, இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு’ உல்தாவது, — ஓசடையில் நின்றவனுக்கு இடையிலுமிடத்தே ஆடை நழுவுன், அப்போதே உல்தா கைசென்ற அடையடையை விடுத்தது, அவனது அவமானத்தைப் போக்குதல்போல், தனது நட்பாளனுக்கு ஒன்றுதான் வருமாயின் அப்பொழுதே அதனை பொழிந்தல் வேண்டுமென்பதாம் ஆகலின், லீட்டினுள்ளே யிருக்கும் நட்பாளருக்கு உண்டாயிருக்கும் பரிதாபத்தை அக்கண்மேபோக்க அறியாதபடி உள்ளே செல்வதனால் பயனென்ன! என்று, அவரது தன்பத்தைப் போக்க நமதுநாயனார் இருட்பெருக்கங்கொண்டு பெயடி இம்மையிற்பென்றனரே அவரது செயல் எவ்வாறுகுமோ என்கிற ஏக்கத்தின்மிகுதிதான் இது புறம்பென்றும், இவ்விடத்தில் தனித்து நிற்பதுமுதன்றும் என்னும் எவாணமற்ற நின்றனகானனும் அவ்வன்னமேதான் மனைவியாநர் வாயநலி நின்று என்றா தனது தன்பமும் அடிபார்க்குற்ற பசியின் தன்பமும் ஒருங்கே ஒழியுமாறு நென்முனை வாரிக்கொண்டுவந்தனரே இதுமது பாக் கியமன்றோ என்று அதனைவற்றுக்கொண்டனரென்பதுதோன்ற - சித்தையிலிருந்தி வாயிட என்பதாம்

(கக)

: திருக்குறள். அதி - நட்பு. செ - அ.

கறிக்குச் சாகமின்றெனல்.

முறித்தவை அடுப்பில் மாட்டி முளைவித்துப் பதமுன் கொள்ள
வறுத்தபின் அரிசி ஆக்கி ஆக்கிய உலையில் பெய்து
வெறுப்பிலின் அடிசில் ஆக்கி மேம்படு கற்பின் மிக்கார்
கறிக்கினி என்செய் கோமென் றிறைஞ்சினார் கணவ னுரை.

(௭ - து.) கற்பினிலையிலே மிருத்தமேம்பாடுடைய அவமானவியார், நாயனார் வெட்டித்தள்ளிய கொப்புளை ஒடித்து அடுப்பில் பெருத்தியுண்டாகும்படி மூட்டி, முளைத்திருக்கும் நெல் விரையானது அரிசியாகும் பதத்தை முன்னே கொள்ளும்படியாக வறுத்து, வறுத்தபின்னர் அதனைக்குத்தி அரிசியாக்கி, நீர்வார்த்திருக்கும் உலையில் அவ்வரிசியை இட்டு, விரும்பத்தக்க ஆணிப் திருவமுதாக்கச்செய்து; (அங்ஙனம் அமுதாக்கிய பின்னர்) இனி இவ்வனுவுக்கேற்ற கறிவகைகளுக்கு ஒன்றுமில்லையே இதற்கென்செய்வது என்று நாயனாரைப் பணித்தனா என்பதாம்.

கற்பின்மிக்கார், முறித்தவை அடுப்பில்மாட்டி எனக்கொண்டு கூட்டிக.

முன் அடிபார் பசியைப் போக்க, அரிசியில்லையே என்றும், அதன்பின்னர் எரிபட கறித் திறகிலையே என்றும் துண்டமுற்றேரும் அவ்விருதுன்பமும் நீங்க - நென்முளையும் கூரைவீடு இருந்தது. இன்னமும் இல்லையென்னும் துன்பம் நமமைவிட்டுப்போக வில்லையே என்று வருத்தித்தளந்தனரென்பார் கறிநகுலர் என்செய்கோம் என்று கணவனுரை இறைஞ்சினுரென்று.

(௨0)

குழிப்பயிரைக் கொடுத்தல்.

வழிவரும் இளைப்பி னோடும் வருந்திய பசியி னாலே
அழிவுறும் ஐயன் என்னும் அன்பினில் பொலிந்து சென்று
குழிநிரம் பாத புன்செய்க் குறும்பாரி தடவிப் பாசப்
பழிமுதல் பறிப்பார்போலப் பறித்தவை கறிக்கு நல்க.

(௮ - து.) (மனைவியார், கறிவேண்டி, நாயனாரைப் பணிந்தபோது, அந்நாயனார் இன்னமும் சமையல் வேலைமுடியவில்லையே, நமதுசுவாமிகள் வழிநடந்து வந்ததனு லுண்டாகிய இளைப்பினோடு, வருந்துகின்ற பசிப்பினியினாலே ஒன்றுந்தோன்றாது மனம்நொந்து வருந்துவாரே என்று எண்ணுவதாகிய அன்பினால் (தமமைவாட்டும் பசிப் பிணி முதலியவற்றால் பொலிவிழ்ந்திருத்தலின்றி) மிகத்தெளிவுடையவராய் வீட்டின் புறக்கடையிற்சென்று; குழியினின்றும் வெளிவராத புன்செய்களிலிருக்கும் சிறியபயிர்களைக் கையிறற் றடவித்தடவி, பழியாகிய குற்றங்களை விளைவிக்கும் பாசமுதலைப் பறிப்பவர்போல; அப்புன்பயர்களைப் பறித்துக் கறியமுதாக்கக் கொடுத்தனரென்பதாம்

என்செய்கோம் இல்லையென்னும் இக்கஞ்சொல் நென்முளையோடும் கொம்போடும் ஒழிந்தன என்றிருந்தோமோ, இன்னமும் இருக்கின்றனவே என்றுவருத்தி, அன்பினால் அடியவரது இளைப்பையும், பசியையும் எண்ணி மனமாற்றது மிக்கவிசுவாசமுடைய குழியின்கண்ணுள்ள குறிய இலைக்கறிகளைப்பறித்து கொடுத்தனரென்று அமுதுபடைப பதிலுள்ள ஆசையை இதனால் விளக்கியவாரும்.

(௨௧)

கைத்திறத்தால் அமுதமைத்தல்.

மனைவியார் கொழுநர் தந்த மனமகிழ் கறிக ளாய்ந்து
புனலிடைக் கழுவித் தக்க புனிதபாத் திரத்துக் கைம்மை
வினையினில் வேறு வேறு கறியமு தாக்கிப் பண்டை
நினைவினால் குறையை நேர்ந்து திருவமு தமைத்து நின்று.

(௭ - து.) நாயனார், மனமகிழுமாறு கொடுத்த கறிவகைகளை மனைவியார் வாங்கிக் கொண்டு, அவைகளைச் செய்யும்வகையெண்ணி நீரினாற் சுத்தமாம்படிசுமூவி, பரிசுத்தமாகிய தகுதியான பாத்திரத்திலிட்டித் தமது கைப்பாகத்தின் திறத்தால் எண்ணியபடி வேறுவேறு விதமான கறிகளாகச்செய்து(அந்தோ! பலகறிகளைக் கொண்டு பலபலவகையாகச் செய்வதொழிந்து, ஒருகறியையே பலவகையாகச் செய்யவும்வந்ததே இப்படியும் இருந்ததோ என்று) முன்னுள்ள செல்வத்தை நினைந்து. மனத்தில் குறையைக்கொண்டிருவமுறைச் செய்துமுடித்து நின்றனர் என்பதாம்.

கொழுநர், மனமகிழ், தந்தகறிகன், மனைவியாரா, ஆய்ந்து எனக்கூட்டுக.

மனைவியார் - அவ்வப்பொழுது தாமவேண்டுமபொருள்களைத் தடைகூறுது கொடுத்தவந்த அருமையைநோக்கி மனக்களிப்படைந்தனா என்பாரா மனைவியாரா கொழுநர் தந்த மனமகிழ் என்றார். அவரிடத்துள்ள செல்வப்பொருள்களுக்கெல்லாம் வந்தவறுமை அவரது ஆசாரசெல்துக்கும், அவரது கைப்பாகத்துக்கும் வந்ததில்லை என்பாரா - நறிகளாய்ந்து புனலிடைக்கழிவி தக்க புனிதபாத்திரத்து கைம்மைவினைநினுல் வேறுவேறு கறியழகாக்கி என்றார்.

இதுகாறும் வந்த அடியார்களுக்கெல்லாம் அமுதுபடைப்பதில் ஆசாரமும் கைப்பாகமும் குன்றுதிருந்தமைபோல் வறுமையுற்றிருக்கும் இன்றும் அவ்விரண்டும் நம்மிடத்தில் குன்றுதிருக்கக்கண்டோம், முன்னிருந்தசெல்வம் ஒன்றுதான் குன்றக்கண்டோம் இது என்னகுறையோ இந்தப்போதனின் பொருட்டேனும் அக்குறை நம்பால் இல்லாதிருக்கலாகாதா¹ என்று சிறுது குறைபாட்டை எண்ணினாரா என்பாரா - “பண்ணை நீனைவினாற் குறையைநேர்ந்து என்றார்.

வடிவந்தனமும் மனமும் குணமும் குலமும் குடியும் குடிபோகதக்க நம்பா லுள்ள இவ்வறுமையில் இந்நெயிருளில் இம்மழையில் இவ்வனமான அமுதமைக்க வந்தது அதிசயமே என்று அக்குறையகன்று மனத்தை அலையவிடாதிருந்தனா என்பாரா திருவமுதமைத்து நின்று என்றார்

(௨௨)

அடியவரைத் துயிலோழித்தல்.

கணவனார் தம்மை நோக்கிக் கறியமு தான காட்டி.

இணையிலா தவரையீண்ட அமுதுசெய் கிப்போம் என்ன

உணர்வினால் உணர ஒண்ணு ஒருவரை உணர்த்த வேண்டி.

அணையமுன் சென்று நின்றங் கவர்துயில் அகற்ற லுற்றார்.

(௭ - து) (அமுதாக்கிய மனைவியார்) தமது கணவனாராகிய நாயனாரைப்பார்த்து, (தேவரீர் ஆசைப்பட்டபடியே அடியவருக்கு வேண்டிய உணவுகளெல்லாம் ஆய்விட்டன) அவ்வுணவின் வகைகளையெல்லாம் வந்தபாருமென்று காட்டி, இவ்வமுதினை ஒப்பற்ற அடியவரைச்சேக்கிரமாக அமுதுகொள்ளுமபடிச் செய்விப்போமென்று, உயிர் உணர்வினால் சுட்டியறியக்கூடாத இறைவரைத் திருவமுது ஆனசெய்தி அறியும் வண்ணம் செய்யவிரும்பி, அவரிருக்கும் இடத்திற்சென்று சமீபித்து அவர் முன்னே நின்று, அவர்கொண்டிருக்கும் நித்திரையை நீக்கத்தொடங்கினார் என்பதாம்.

அடியவர் பசித்திருக்கக் காணப்பெற்றோமே இதுவன்றோ பாவமன்று வருந்திய கணவனாது துன்பமும், தீதுசெய் வினையெற்கு என்செயல் என்று சொல்லவந்ததன்றோ பாவமன்று வருந்திய தமது துன்பமும் ஒருக்கையொழிய உணவைச்செய்து முடித்தனராகலின் அம்மகிழ்ச்சி யிருதியினால் தமது கணவனாரைநோக்கி நமதுவறுமையும் ஒழித்தது, * “அகரம் ஆயிரம் அந்தணர்க்கீயிலென், சிகரம் ஆயிரம் செய்து முடிக்கிலென், பசுருளானி பசல் ஊண்பலத்தக்கு, நிகரிலை யென்பது நிச்சயந்தானே” என்ற பிரமாணப்படி, பரமனானியாகிய இம்மேலைவரரை உண்பிப்பதற்கான அமுதை

* திருமந்திரம் - மதேஸ்வரபூஜை.

அமைத்து வைப்பதற்கான ஒப்பில்லாத சிவபுண்ணியம் நம்பால்வந்துவிட்டது. இளிராம் பெறும்பேறு வேறென்னை யிருக்கின்றது, இனி அடியரைச் சீக்கிரமாக உணர்ப்போமென்று இன்மொழிகுறினர் என்பார் “காவனா தீர்மைநோக்கிக் கறியழதான கட்டி, இணையிலாதவரை யீண்ட அழதுசெயலிப்போம்” என்றார்.

“மா பரனாகிய மஹேஸ்வரர் மன்னுயிர்க்கு அருளைவைப்பான், தாப சங்கமங்கள் என்று இரண்டெருவில் நின்று பூணுகொள்வான், என்று சித்தாந்தங்கடும் உண்மையில் நின்றுணரப்பெறுது, தாவரரூபத்தை மாத்திரம் சிவமாகவும், சங்கமர்களாகிய அடியவர் களை மானிடரேயாகவும் எண்ணவரும் அறிவினல் அறியக்கடாத இறைவன் என்பார் உணர்வினல் உணர்வொண்ண * ஒருவரை என்றார்.

இதனால், தாவரவுருவத்தைக் காண்கின்றகாலத்து அவ்வுருவத்தைச் சிவனெனவே காண்பதுபோலும், சங்கம உருவத்தைக் காண்கின்றகாலத்தும் அவ்வுருவினரைச் சிவனெனவே காணவல்லார்க்கு உணரும்படியாயுள்ளவன் என்றுணரக்கிடக்கின்றது.

இங்ஙனமான உணர்ச்சியை இயல்பாகவே உடையராகவின் சங்கமஉருவினனும் வந்த இறைவனுக்குத் தம்மால் முடிந்தசெயலை அணுக்கராய்நின்று அறிவித்தல் மிகளளி தென்பார்-உணர்ந்தனெண்டி முன்சென்று அணைய என்றார். சங்கமரைச் சிவனெனவே காணுதாரிடத்து உறங்குவதுபோலும், எங்கன்பால் உறங்குவது தருமோ! நீர்வந்து உறங்குந்தன்மையே நாங்கள் உடையோமாயின் நீர் இங்கு எழுந்தருளுவீரோ! எழுந்தருளிவந்த கருணையைப்போல், இனி அமுதுண்டருளும் கருணையுஞ் செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தலாகிய பிரார்த்தன மொழிகளைக்கூறி அடியவரது உறக்கத்தை நீக்கத்தொடங்கினர் என்பார் “நின்று அங்கு அவர் மீட அங்கு உறார்” என்றார்.

செல்லமேவியநாளில் என்பதுமுதல், கணவனார் தம்மைநோக்கி எப்பதுதருகிய ப்தினெட்டுச் செய்யுளானும், இறைவன் நாயனாரால் தனது அருட்சத்தியைத் திரோதான சத்தியாய் நிகழ்த்த, நாயனார் அத்திரோதசத்தியின் வலிந்த செயல்வழியாகவே திரோதச்செயல்களின், அன்பின்திறத்தால் அருட்சத்திவசத்தராய் இறைவனைக் காணுந் தன்மையில் நின்ற முறைமை கூறிவந்தமைகாண்க

எங்ஙனமெனின்:—மறையுந்தன்மையுடைத்தான தல்லாத செல்வத்தை மறையச் செய்ததும், அவர்பால் வருந்தன்மை யுடைத்தான தல்லாத வறுமையை வரச் செய்ததும், அவ்வறுமையால் உள்ளபொருள்களை ஒற்றிவைக்கச் செய்ததும், தன்னை மாறியிருக்கவுள்ள கடன்களைக் கொள்ளச்செய்ததும், ஓர் தாரிப்பின்றிப் பசி தலைக் கொள்ளச்செய்ததும், அவர்மனைவியார் மற்றொன்றுங் காண்கிலேன், ஏதிலாரும் இளரீத்தருவார் இல்லை, போதுவைகிற்று, போம்இடம் வேறில்லை, தீதுசெய்வினையேற்கு என்செயல் ஒன்றறியேன் என்று அயர்ந்துசொல்லச் செய்ததும், வயலுக்குச் செல்லுங்காலத்து - உலகத்தவர் யாவரும் துண்ணென்று திடுக்கும்படி கைக்குழும் பைப்போலும் இருளுண்டாகச் செய்ததுமாகிய இவை - அருட்சத்தி திரோதசத்தியாய்ச் செய்தசெயல்களாம்.

அச்செயல்களை, பலவகையான் கடன்கள் மேலிட்டகாலத்தும், முன்னையினும் மாறில்லாமல் திருப்பணிகளில் முதிர்ந்தசெய்கையானதும், நள்ளிருளில் கதவைத் தட்டிய அடியவரைத் தன்பசுவருத்தம் நோக்காது விருந்த வந்ததென்று எதிர்கொண்டு நாமேனியை நீக்கி நடுக்கமில்லாவிடத்திருத்தி, அவர்பசிக்கு மனம்வருந்தி மனைவியாரை நோக்கி நமக்கு முன்பு இங்கு உணவில்லை யாயினும், இமக்குலக் கொடிபாகர்க்கினியவர்மக்கு இனிய அமுது தருதியாக அமைக்குமாறு என்னெனுகேட்டதும்,

* தாவரவுருவத்தி னிடத்திருக்கும் சிவனே சங்கமவுருவத்தினிடத்தும் இருப்பவனாகவின் ஒருவரை என்றார்.

அதற்கவர் பதல்வீத்திய செந்நெல் நீர்முளை வாரிக்கொடுவற்கால் வல்லவாறு அமுதாக்கலும் ஆகும் என்றதும், அதிகேட்டி, அவர் முன்பெற்ற செவ்வெனப் பெரிதுண்மகிழ்ந்து, ஆசையினால் இருட்பெருக்கத்தையும் மழைப்பெருக்கத்தையும் போகும்வழி தெரியாத கண்பத்தையும் நாடாது, வாலில் நென்முளை வாரிக்கொண்டெவந்து மனைவியிடத்திற் சொழித்தும், அபெரிக்கக் கூறவலீட்டைப் பிடுங்கியதும், கறிக்குக் குழிப்பயிரைப்பறித்ததும், திரோதானச்செயல் அகற்றிய தாம். அவைகளைக்கொண்டு தமது கைத்திறத்தால் நல்லமுதும் நல்லபலகறிகளும் அமைத்ததும், அங்ஙனம் அமைத்தும் இவைவதானே இப்பெரியோருக்குச் செய்வது என்று மனக்குறை கொண்டதும், பின்ன- இருளும் துணையிலாதவரைச் சீக்கிரத்தில் அமுதசெய்விப்போமென்றதும் அன்பின்திறமாட்டி அடியவாழ்ந்து சென்று அவர்தயில் அகற்றி அவரொழுந்து அமுதண்ணவேண்டுமென்று அவாவுகின்றதே அருட்சத்தி வசத்த ராஜரொன்பதாம். இனி இறைவன் நாயனார் திரோதானசத்தியால் நிகழ்ந்த அச்செயல்களினு லெல்லாம் அருட்செயலே மேலிடப்பெற்று அன்புடைமையில் திண்ணிய ராயினபின்னர் செய்த சிவானந்தச் செயல்களை மூன்று திருப்பாசுரத்தார் கூறுகின்றார். (உ௬)

சோதிவடிவங்கண்டு திகைத்தல்.

அமுந்திய இடநாள் நீங்கி அடியனைன் உய்ய என்பால்
எழுந்தநாள் பெரியோய் கண்ட அமுதுசெய் தருள்க என்று
தொழும்புநர் உரைத்த போதில் சோதியாய் எழுந்து தோன்றச்
செழுந்திரு மனைவியாந் தொண்டருந் திகைத்து நின்றார்.

(௭ - து.) (அடியவரை உறக்கத்தினின்றும் எழுப்புகின்ற அடிபவா,) அடியார்க்கு மமுதளிர்க்கப்பெறாத துன்பத்தில் அமுததிக்கிடக்கும் அடியேன் அததுன்பத்தினின்று நீங்கி உய்யும்வண்ணம் அடியேனை நோக்கி எழுந்தருளிவந்த பெரியோய், (அமுது செய்தாபிவிட்டது, பரிசீருவண்ணம்) உண்டருளவேண்டும். (துயிலொழிந்து எழுந்திருத்தல் வேண்டும்) என்றுதொண்டனார் சொல்லியபொழுது, இறைவன் சோதி சொருபமாய் மேலொக்கி எழுந்ததோன்றினான், அங்ஙனம் தோன்றியபொழுது, மங்கலகுணங்கள் நிறைந்துள்ள மனைவியாரும் நானாரும், இது என்ன அதிசயமென்று திகைத்து நின்றார்கள் என்பதாம்.

சோதியாய் எழுந்துதோன்ற, மனைவியாரும் தொண்டரும் திகைத்ததென்றார் எனவே, —மழையில் மனைத்தவந்து கதவைத்தட்டவுந், சரத்தை ஆடையாற் போக்கவும் இவ்வறையிற்றங்கி உறங்கவாடக் கண்டதிருநோனி அமுதுண்ணவேண்டிய சமயத்தில் அத்திருமேனியாகவே யிருந்துண்ணாமல் சோதிவடிவமாய்த் தோன்றிற்றே இதுஎன்ன அதிசயமென்று இருவரும் ஒன்றுந்தோன்றாது திகைத்தனர் எனவும், நாம்துன்பத்தில் ஆழும்படிப் பசியோடுவந்த திருமேனி இப்போது சமைக்கப்பட்டுள்ள அமுதையுண்டு நாங்கன்களித்து உய்யும்வண்ணம் செய்தருளவேண்டும் பெரியோய் என்று வேண்டிய காலத்தில் உண்பதற்கான திருவுருவமா யெழுந்தருளப்பெறுது, முன்கொற்றவனமும் அன்னமும் அடியும் முடியும் காணாமற் போகும்படி எழுந்தசோதியைப்போல் தோன்றிற்றே, நாம் கண்ட அவ்வுருவத்தை இனி கண்டு அமுதுபடைக்கும்வகை எப்படி என்று நின்றனர் எனவும், நாயனாரது உண்மையை விளக்கியவாரும்.

அஃதாவது, —“இலங்காலம் செல்லாநான் என்று நெஞ்சத்து இடையாதே யாவர்க்கும் பிச்சையிட்டு, விவங்காதே நெறிநின்று அங்கு அறிவேயிக்கு மெய்யன்பு புகப்பெய்து பொய்யைநீக்கித், துலங்காமெய் வானவரைக்காத்து நஞ்சும் உண்டபிரான் அடியிணக்கே சித்தம் வைத்துக், கலங்காதே தொழும்அடியார் நெஞ்சினுள்ளே கணரூப்பூர் நடுதரியைக் காணலாமே” என்று தாண்டகவேந்து, அருளியபடி, அத்திருவாக்கின் உண்மை

அனுபவத்தைக்காணச் சான்றாய் நிற்பவர் - இந்நாயனார் ஆகலான், சிவசொருபத்தை எளிதாய்க்காணவரும் அடியார் வடிவத்தைக்கண்டு அமுதனித்து அகமகிழ்வதைவிட்டு, “புறச்சமய நெறிநின்றும் அகச்சமயமபுக்கும் புகன்மிருகி வழியுமுன்றும் புதலும் ஆச்சிரம, அறத்துறைகள் அவையடைந்தும் அருந்தவங்கள் புரிந்தும் அருங்கலைகள் பலதெரிந்தும் ஆரணங்கள் படித்தும், சிறப்புடைய புராணங்கள் உணர்ந்தும் வேதச் சிறப்பொருளை மிகத்தெளிந்தும் சென்றால்” அடையத்தக்க சைவத்திறத்தால் உணர்வார்க்கும் உணாவரிய, இச்சோதிசைக்கண்டோமே, இச்சோதிவடிவும் ஆயன் அரிகளை மயக்கி அவர்களை யாவருங் சிற்றறிவினரென்றும், இவரைப்போலும் சிவபெருமானைக் காணுதவர் ஒருவரும் இல்லையென்றும் சொல்லுபடிச்செய்ததன்றோ! இவ்வுருவம் சிவபெருமானை எளியனென்றும், தாமேஎன்றும், தேவரிட ஒருவனென்றும் எண்ணுவாரது அகங்காரத்தையும், அறியாமையையும் அகற்றுதற்குத் தோன்றும் தோற்றமன்றோ! நாம் அங்ஙனமான எண்ணத்தை என்றும் எண்ணுதராயிற்றே, இவ்வுருவத்தில் அமுதாட்டும்வகை எப்படி? இருவரை அன்று பரம் அறிவதற்கின்றி மயக்கியதுபோலும், இன்று நமமிருவரும் அமுதாரிட வசையை அறிவதற்கின்றி மயங்குபடி வந்ததே என்று திகைத்துநின்றனர் என்பதாம்.

இத்திருப் பாசுரத்தான், இந்நாயனார் சிவசொருபத்தினியலை உணரவேண்டிய முறைப்படியே யுணர்து, பின்னர் அச்சிவசொருபத்தால் அடையப்படும் ஆனந்தத்தை யடைய அடியாராகமுதளித்தது ஆனந்திக்கும் ஆடல்புடையரென்றும், அவ்வயல்புகேற்ப இவர்பால் இறைவன் அடியவராய் வந்தனரென்றும், அதுகண்டு தாம் வறுமையால் அடைந்திருந்த துன்பமெல்லாம் உறந்த, இந்நின்றாயில் என்றுங் காணாத பேரின்பம் இன்று மிகளளிதாய் பெறவந்தேச என்று அரியவினும் அரியதாய் அமுதாக்கினரென்றும், அதனை உணர்க்கவந்தபோத, சிவசொருபத்தினியலை உணரவேண்டிநூல்குத்தோன்றும் சோதிவடிவாரியினே என்று திகைத்துநின்றார் என்றம்கூறப்பட்டன.

இறைவன் இடபாநுடாய்த் தோன்றல்.

மாலயம் கரிய நாதன் வடிவொடு சோதியாசச்
சாலவே மயங்கு வாக்குச் சங்கரன் தான்ம கிழங்கே
வலவார் குழலார் தன்னை டிடபவா னனனுப்த் தோன்றிச
சீலமார் பூசை செய்த திருத்தொண்டா தமமை நோக்கி.

(௭ - து.) திருமால் பிரமன் என்னும் இருவாக்குப் கண்டநீரிடனாகிய இறைவன், ஒருசோதிவடிவமாய்த் தோன்றிநிற்க, (அவ்வுருவத்தைக்கண்டு, அடியராய் வந்தவர் கண்கூசும்படிச் சோதிவடிவமாயினரே என்று ஒன்றும் அறிவதற்கின்றி) மிகவும் மயங்கிகிடக்கும் அயலிருவாக்கும் சங்கரனாகிய இறைவன் மகிழ்கூரது, நறுபணங்கமழுகூந்தலையுடைய உமாபீதவ்யாரோடு இடபாநுடாய்த் தோன்றி, சித்தசுத்தியோடு அடியார்பூஜையைக் குறைவுபடாது செய்துவந்த அடியாரைப்பாத்து என்பதாம்.

அமுதுண்ணற்குரிய பசியோடுக்கடிவந்த அடியாரவடிவமே மால் அயற்கு அரிய நாதன் வடிவமென்று எண்ணியிருக்கும் நமபால் அவவடிவம்-பசியும் அறியாத, அமுதையும் வேண்டாத சோதிவடிவமாயிற்றே, நாம் அமுதாட்டும் புண்ணியம் ஒழிந்தோமே என்று மயங்கிநின்றனர் என்பார் வடிவொடு சோதியாய் சாலவே மயங்குவாயித்து என்றார் அங்ஙனம் திருவுருவங்காணுது மயங்குவார்க்குத் தமது தெய்வ வுருவத்தைக் காட்டினர் என்பார் - அவ்வாறுதான் கன்றோடு இடபவாகனயுத்தோன்றி என்றார். அசுத்தமாகிய பாசப்பொருள்களில் எதேனும்வேண்டி அப்பொருள்களை விரும்பிப் பூஜைசெய்யாது, பற்றற்ற சுத்தமாகிய அன்பினையேவேண்டி பற்றற்ற அடியார்பூஜையைச்செய்த ஆசாரமுடையவரென்பார் “சீலமார்பூஜையெய்த் திருத்தொண்டாளீனார்,

இத்திருப்பாசரத்தான்,—அறிவைக் கொள்ளுகொள்ளும் சோதிவடிவத்தினும், அன்பினைக் கொள்ளுகொள்ளும் சங்கமவடிவத்தில் நீங்கா அன்புள்ள தமது அன்புக் கேற்றபடி தோன்றிய சங்கமவுருவங் காணப்பெருது மயங்குவார்க்கு இறைவன் தெய்வவுருவத்தைக் காட்டிய அருமைகூறப்பட்டது. (உரு)

நாயனாருக்குச் சிவலோகம் அளித்தல்.

அன்பனே அன்பர் பூசை யளித்தநீ அணங்கினோடும்
என்பெருந் தலத்தை எய்தி இருநிதிக் கிழவன் தானே
முன்பெரு நிதிய மேந்தி மொழிவழி ஏவல் கேட்ப
இன்பமார்ந் திருக்க என்றே அருள்செய்தான் எவர்க்கும் மிக்கான்.

(எ - து.) யாவர்க்கும் மேலோகிய இறைவன், அன்பனே! அடியார்களுடைய பூசையைச் செய்துவந்த நீ, உன்மனையாளோடும் எனது பெரியசிவலோகத்தை யடைந்து, (அங்கு) நின்முன் குபேரனே சங்கநிதி பதுமநிதியாகிய பெரியநிதிகளை யேந்திக் கொண்டு, உன்னுடைய சொல்லின்வழியே எந்தவேலையைச் செய்யவேண்டுமோ அந்த வேலையைச் செய்வதற்குக் கேட்டுக்கொண்டிருப்ப, நீ பேரின்பத்தில் ஆழ்ந்திருக்கக் கடவாய் என்று அருள்செய்தான் என்பதாம்.

எவர்க்கு மிக்கான் அன்பனே அன்பர் பூசை யளித்தநீ எனக்கொண்டுகூட்டுக.

நீ - எவரேனுந்தாம் ஆக (எக்குலத்தவராயினும் ஆருக, அவர்) இலாடத்து இட்ட திருநீறும் சாதனமும் (உடையவராயிருக்கக்) கண்டால் உன்கி, உவராதே யவரவரைக் கண்டபோது உகந்து அடிமைத்திறம் நினைந்து உருகி உவந்துநோக்கி, இவர்தேவர் அவாதேவர் என்றுசொல்லி இரண்டாட்டாது ஈச(னாகிய எனது) திறமேபேணிக், கவராதே தொழும் அன்பின் நிறமுடைய அன்பன் நீ என்பார்-அன்பனே என்றும், அவ்வன்பினை யான் கண்ணாக்கண்டு களிக்க அடியவர் வேடங்கொண்டுவந்தேன், அங்ஙனம்வந்த என்னை, உனதுகையால் ஈரம்போக்கி, அன்பருள்ளம்போன்றிருக்கும் ஒரு உள்ளிடத்தில் நான் இன்புற்றிருக்கவைத்தனை பின்னர் “இலங்காலம்” என்றபடி நான் காலமல்லாத நள்ளிருட்காலத்திலவந்தும், நீ அக்காலத்தை வரத்தக்க நல்லபொழுதென்றே எண்ணியும், “செல்லானான்” என்றபடி, இவ்வடியவர் மிகப்பெரித்திருக்கின்றாரே என்று எனது பசியைக்கண்டு, நமக்கு இப்பொழுது ஒருசெயலும் செல்லாத நாளாயிருக்கின்றதே என்று எண்ணி ஏங்குவதொழிந்து, எனது பசியை எண்ணிஎண்ணி உணவுக்கென்ன செய்யலாம் என்று எல்லாம் உடையவன்போல் பரிவுடையவனாய் மனையாளுடன்சுலந்து அவனால் எல்லாம் உடையனாய் அமுதினும் இனிய அமுதமைத்து என்பால் வந்து என் தயிலொழித்து எனக்கழுதாட்டும் மஹேஸ்வரபூஜையைச் செய்யவந்தனையே, நீ வந்தபோதே நான் உன் அன்புருவமாய் அன்பருள்ளத்திருக்கும் சோதிவடிவாய்த் தோன்றினேன், நீ அச்சோதி வருவத்தை இருவரால் அறியவொண்ணாச் சோதிவடிவாக நினைத்து அமுதாட்டிவந்து கில்லாதொழிந்தோமே என்று வருந்தித்திகைத்தனை, அத்திகைப்படி நீங்க இத்தெய்வ வருவங்கொண்டு இப்பரமாகாசத்திற் றேன்றிறோம்.

இதுகாறும் நான் சொல்லிவந்ததனால் நீ கொண்ட வருத்தம்நீங்கித் தெளியவேண்டியதொன்று. அது யாதெனின்:—திருநீற்றமடையாரைக் கண்டால் அவர் அடியாரென்றும், அவருக்கு நான் வேறென்றும் இரண்டாட்டாது எனது சொருபத்திறத்தையே பேணி அமுதளித்து வந்தனையாகலான், அவ்வமுதெல்லாம் நாடோறும் உண்டுவந்தவன் நானன்றோ, நீ என்னை வேறுக்கி; அடியருக்கு அமுதளித்திருப்பையாயின் நான் இப்பொழுது உன்னால் ஆக்கப்பட்டிருக்கும் உணவை உண்ணவேண்டியவனே, இவ்வுண்மையால் நான் உன்பால் உண்ணவில்லை என்னும் கவலையையொழிக; யான் உண்டேன் உண்டேன் என்பார் அன்பர் பூசையளித்தநீ என்றும், அங்ஙனம் உண்டவன் நானான

படியினால் என்னையே அடியவராக நீ கண்டபடியினால், அடியவனாய்வந்த நானே அவருள் ளத்தில் நடுதிறியைப் போன்றிருக்கும் சோதிவடிவத்தை நீ எளிதாய்க் காணக்காட்டி யேன். இனி, அன்பாபூசையின் திறமுணர்ந்து செய்துவந்த நீ எனக்கு அமுதமைத்த தெய்வநாயகமோடும் அடியார்களு லேண்டிய செல்வமெல்லாம் நிறைந்துள்ள எனது பெரியகீழ்த்திரத்தில் வந்திருக்கக்கடவாயென்பார் 'நீ அனங்கினோடு என் பெருந்தலத் தையையினை என் மம், அங்கிருந் தையையின் முன் என் னால் மறைத்திருக்கும்படிச் செய்த செல்வங்களெல்லாம் அங்கிருந் தினன; அவைகளை அச்செல்வங்கட்குரியவனாகிய குபே ரனே நீவேண்டுமென்பா முடெல்லாம் உன்சொல்வழியே உன்னிடம் கொடுக்கும்படியான ஏவலாளியாக வைக்கின்றன் என்பார் - (குருநீதி கடிய நானே முன்பெருநீதியேந்தி மொழிவழி உவ ரிந்தேன் என்றும், நீ படைத்திருந்த செல்வமெல்லாம் மஹேஸ்வரபூசை யால்வந்த செல்வமாகவின் அசுரனால் அடையப்படும போரின்பத்தில் திரைத்திருப்பாய் என்பார் (இவ் பரிபாடல் 13) என்றும் இங்ஙனமானோ ரருளைப்பரிந்தவன் எல்லா அடி யார்க்கும் முன்னிருந்த மெரியோனாகிய தில்லோ நந்தனன் என்பார் எவர்க்குமிக் கின் அருள்செய்தான் என்றார்

இத்திரு பாசுரத்தான், சிவலிங்கமாகிய தாவரமூர்த்தியைக்காணும்போது சங்கம மூர்த்தம் வேறு ஒரு னுள்ளும் என்றெண்ண வராததுபோல் சங்கம மூர்த்தியைக்காணும் போது சிவபெருமான்வேறு ஒருவனுண்டென்று எண்ணவராத பேரன்புடையவன் நீ என்றும், அங்ஙனமான அன்பால் அடியார்களுக்கு நீ உண்டி வந்ததாகிய அமுதநான் உண்டுவந்தவனேயாகலால் இ போசு நான் உண்ணவில்லை என்கிற ஏக்கத்தை விடுவா யென்றும், முன் உன் செல்வங்களெல்லாம் அடக்கலால் மறைந்து சிவலோகத்தில் வந்திருத்தலால் அவைகளை உனது குறிப்பிடுக அடுத்த துவக குபேரனே வைக்கிறே னென்றும், நீ அனுபவிக்கவேண்டியபோரின்பத்தையுடையவனாகியேன் என்றும் இறை வனுருளியருத்த கூற ட்டென.

(உசு)

இப்பரி சிவர்க்கு, ததர்க வகையினு லின்ப நல்நி
முப்புரஞ் செற்றார் அன்பர் முன்பெழுந் தாநளிப் போனார்
அப்பெரியவாந் தாய அடியரிணை தலைமேற் கொண்டு
மெய்ப்பொருட் சேதி வேததன் செயலினை விளம்பல் உற்றேன்.

(1 - 3.) இவ்வாய் இரகரபளுருத்த தகவகையினால் சிவலோகத்தில் செல்வத் தாக நாயகராயிருக்கும் உதிகார லின்பத்தைக்கொடுத்தல், அவ்வன்பருக்கு முன்னே திரிபுரத்தை யொரித்தவராகிய ஆறாவா சிருவருக்கருந்தான். அந்தப் பெரியவருடைய சுத்தமாகிய திருவடிக்கோ எனது தலைத் தருடிக்கொண்டு, சேதிநாட்டரசராகிய மெய் ப்பொருள் நாடருளுடைய திருத்தொண்டைச் சொல்லத்தொடங்கினேன் என்பதாம்.

நாயனார்பெற்றிருந்த பொருட்செல்வம் உருட்செல்வமன்றி இவ்வலகத்தில்தேடப் படும் செல்வம் அன்றாகலான், சிவலோகத்திலும் அச்செல்வத்துடனிருந்து, தம்மால் கொடுக்கப்படும் பேரின்பத்தையும் அனுபவிக்கச்செய்தது சிறந்தமேம்பாடாகவின் தக்கவாஸகீ என்றும்; இவ்வகைத்தான தகுதியை ஈடுபடுத்த இறைவன்கொடுத்தது எவ்வலகத்தினு வார்க்கப் பெருத பேசுபா (உமயவர்) பூஜையை இம்மண்ணுல கில் இவர் வகையாகச் செய்தனராகலான், அவ்வகைக்கேற்பத் தகுதியாக, இறைவன் கொடுத்த பரிசாகவின் இவர்க்கு இப்பரிசு(அன்பு) நல்கின்றம், சோதிவடிவத்தால் ஆணாமலத்தையும், தேவவடிவத்தால் கண்மலத்தையும், அடியவரவேடத்தால் மாயா மலத்தையும் முப்புரத்தை எரித்ததுபோலும் எரித்தாராகவின் முப்புர்த்தேற்றி என்றும், முப்புரத்தைஎரித்து அம்முப்புரத்தாரை அன்பர்களாக ஆண்டதுபோல் இவரை ஆண்டனராகவின் அன்பு எனமம், தாவரவடிவத்தினிடத்தும், சங்கமவடிவத்தினிடத் தும் நின்றருளும் சிவத்தை சோதிவடிவமாகக் கண்டபெரியோராகவின் அப்பெரியவர் என்றும், இரண்கொலினையுடையார் எங்குசெல்லினும், அவ்விரண்கொலுடன் செல்வ யோன்றி, ஒருகாலுடன் ஓரிடத்தும், இரண்கொலுடன் ஓரிடத்தும் செல்வதில்லை.

அக்தேபோல், நாயனார் இவ்வகத்தில் பொருட்செல்வத்தோடு அருட்செல்வத்தையும் ஒருங்கே யுடையாராய் இன்புற்றிருந்தமைபோல், சிவலோகத்திலும் அருட்செல்வத் தோடு பொருட்செல்வமும் உடையாராய் இன்புற்றிருக்கப் பெற்றநராகலின், அவ் வடியினையே நாம் தலைபேற் கொண்டிருக்கப் பெற்றோர் யில் நாமும் அவர்போல் அவ்வருசெல்வமும் கொண்டிருக்கப் பெறுவோம் எனவும் ஆசையுடையவ ராயினா ராகலின் அவ்நீதந் தாய் அடியின் தலைமேற்கொள்ளுந் தோடும், ஆனி சொல்லாபடும் நாயனாரது செயல் இவரது அடியின்னை சக்தாங்கினால் நிச்சொல்லுபவன்மை என்கரு உண்டாகாதாகலின் அடியின்னை கலமேற்றொள்ளுந் தோடும், ஆனி சொல்லுந் தோடும் எனவந்துகூறுவோம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான, உடனா தாம வசிய வலாத செவலுக்குத் தக்காடி, அழியுஞ் செல்வம் பொருட்செல்வம், அழிபாசுசெல்வம் அருட்செல்வம் என்பதின், இரண்டி லுண்டி செல்வமும், இரண்டுபாதமும் ஒருங்கே ஒதுக்குந் தா டு துபோல தாம்கொண்டு நடக்கத் தருகியான பேற்றை இறைவனா டு நற்றவரது அடியின்னைப் தலைமேற்கொண்ட மெய்ப்பொருளை, மெய்யா (உடையா)யின் உமறபாக விளக்கியக்கதிவநதரது செய கையின் திறத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினவனென்று ஆசிரியர் சீசக்குமார கூறினா ரென்க.

(௨௭)

இளையான் துடிமரகயனார் அடியின்மை.

ஆதிசையுடைய திலகமாம்.

திருத்தொண்டத் தொன்க.

“இளையான் துடிமரகயனார் அடியின்மை.”

இளையான் துடி என்றனா டு பிறர் கொன்று இராதது அவ்ரியல் பறிந்து செய்யுஞ் செயலால் வருஞ்செய்துதலுண்டாகு வாயின யறிபாங்கு சமது இயல்பாற்செய்யும் உழவின்செல்வம் உதமலலையின்வாக செல்வத்தை வேண்டும் குடிகளாகிய வேளாளிருக்கு உய்யான குடியின் கண்ணே அவதரித்த என்றும், மாறன் என்றதனால் - அச்செய்யுடையாராய் அச்செல்வத்திறத்திற கேற்ப அடியாதிற்று நினைந்துள்ளார் சிந்தையில் துன்றாக அறிவுடைமையாக கற்பகடபோல ஒருகணமும் ஒழியாது எண்ணிநடுகு உழவாட்டி வேண்டிய வேண்டியார்கு அமு தளித்தச் சிவனருளாரும் அச்செய்யுடும், அடியாதிற்று என்றதனால் - இல்லையென் னாது கொடுக்கும் வள்ளற்றிறம் என்குணடாக உதிற கைநயலுருக்கு ஆடப்பட்டது போல், செல்வஞ் சுருங்கவருங்கா ததும் உடையாராற்றிறம் துன்றது அடியாககு ஒல்லும் வகையல்லெல்லா செயலவல்ல அறிவின்நிறம் என்குணடாகுபொருட்டு மாறனாகிய அடியார்க்கு என்றும், அடியின் என்றதனால் - இவ்வரசருக் காட்பட்ட தேயன்றி அவரடிப்பட்டு அவர்போல ஒழுகவல்ல அருளாளருக்கு அடிபணியுருக்கும் ஆசையுடையவனா யிருக்கின்றேன என்றும் கூறியவாறு

திருவந்தாதி.

இயலா விடைச்சென்ற மாதவாக் சின்னமு தாவிதைதத்
வயலார் முளைவித்து வாரி மனையலச சாலவறுத்துச
செயலார் பயிலவிழுத் தீங்கறி யாகரு மவன்செழுநீர்க்
கயலா ரினையான் குழியுடை மாறனெங் கற்பகமே.

நாயனார் வளம்படச்செய்யுடமேற்புலவர பூசைக்குரிய செல்வம் சுருங்கியகாலத் தென்பதும், மார்க்காலத் தென்பதும், அதனினுங் கொடிய கள்ளிருட்காலத்தென்ப தும்தோன்ற இயலாவிடை என்றும், இறைவனா டு இடபம் ஊர்வதுமின்றி, பேதையான் (உமாதேவியார்) உடனின்றி, ஓர் நற்றவத்தவர் வேடங்கொண்டு நாயனார்பால் சென்ற

னா என்பது தோன்ற - சொல்லுவது என்றும், அம்மாதவாககு - நாயனார் மனைவியாருடன் அமுது படைக்க, அரிசியின்றி, நெல்லுமின்றி, இவ்விரண்டிலொன்று வாங்குவதற்குப் பொருளுமின்றி, சந் கொடுப்பாருமின்றி, பிறரிடத்துச் சென்று கடன் கேட்பதற்குரிய நல்லுமின்றி வருகிற அன்று வாயில் விதைத்த நெல்லொன்று இருக்க அகலே நினைத்து, அப்பலிற் பெற்று முனைத்திருக்கும் அவ்வித்தினை வாரிக்கொண்டுவந்து, பின்னர் வீட்டு கூறியிலுள்ள மூங்கிலைப் பிடுங்கி அடுப்பிலிட்டு அம்முனைவித்தை வருடப் அமுதுபுரிய அரிசியாக்கி அதனை இனிய அமுதாகச் சமைத்து, சமைத்த அன்னத்துடன் (கூற) அமைக்கவேண்டிய கறிவகைகளுக்காக, குழிநிரம்பாக பண்டையில் விளைத்ததாக குறும்பயிர்களைத் தடவித்தடவிப் பறித்துக்கொண்டுவந்து, அவைகளை நீரற்சுத்தச்செய்து தமது கைப்பாகத்தினால் வேறு வேறு இனிய கறிவகைகளாகச் செய்து அவைகளை இறைவன் உண்ணும் படியாகச் செய்யும் வல்லாளன் என்பவன் - (அவ்முதாக, விகைந்தவயல் ஆம் முனைவித்து வரி, பனை அவிப்பி வந்து, மெய்யுடைய பரி, விரித் தீவகறி யாக்து மவன் என்றும், இவ்வாறும் நெய்யில் விளையும் மெய்யிரையும், புன்செயில் விளையும் பரியையும் கொண்டு இனிய அமுதாக்கி முனைகாமல் அமுதாட்டவல்லவனாக, மீன்கள் கூறிய பண்டம் விளைத்தனையும் வேளாண்குடியில் அமைந்துள்ள இன்றிய பண்டம் என்பது தோன்ற - கொடுத்தவயல் இளையாள் அடியுடை என்றும், இவ்வாறும் பண்டம் கற்பகச்சோலையிலிருந்து வேண்டியதளித்தல்போல, நடுத்திரைவாழ்வே விநிய மெந்தி பொழிவழி யேவல் கேட்ட அடியார்களாகி எடுத்தவாழ்வு வண்டியாகிய பொருட்செல்வத்தோடு பேரின்பத்தையும் எவ்வாறு பெறவந்தது பாரா என்பது தோன்ற - மாரன் எங்கும்கூடே என்று கூறியவா

எங்கும்கூடே என்ற இவ்வாறும் பூரிப்பதாகிய மஹேஸ்வரபூஜை நிலைபெறாதசெல்வத்தை நிலைபெறவிடாது என்றும், நிலைபெறாதைய மெய்மமைச் செல்வத்தை விளைவிக்குமென்றும் ஒகையாகவரும் புகவருபயின் அதனால் பழிபாவங்களை விளையவொட்டாபலும், புத்தி அறங்களைப்போக்கி பொடாமலும் தடுத்து, சிவபுண்ணியத்தை மேன்மேல் முதிர்ந்திருக்க நடைபெறச் செய்யுமென்றும், அவ்வனமான சிவபுண்ணியமுதிர்ச்சியினால் தோன்றாத துறையாயிருக்கும் இவ்வாறான அருள்முதிர்ந்த சங்கமவடிவமாகவும், ஞானபிழாபாகிய சோதிவடிவமாகவும், அருளவழங்கும் கருணையுருவாகவும் தோன்றியவர்க்கு அன்றும், சங்கமவடிவத்தை அறுபவித்தற்குரிய முதிர்ந்த அன்பினையும், சோதிவடிவவ காண்டறகுரிபின்மலஞானநோக்கினையும், கருணைப் பிரவாகத்தைப் பெறத்தகுரிபு குன்றாத அடிமை நிலையினையும் முறையே உதிப்பிக்குமென்றும், அவ்வடிமை நிலைமையான புகுனரூபாறு சிவலோகத்தில் என்றும் வாழ்த்திருக்கச் செய்யுமென்றும், அம்மஹேஸ்வரபூஜையின் சிறப்பு கற்பகம் போன்றதென்றும் இந்நாயனார் பிரகாசப்படுகிறாராகலான் அப்பெரியோரையே கற்பகமென்று இத்திருவந்தத்தியான் போற்றினமைகாண்க

இதனால் திருவருள்பெற முயல்வார்க்கு முமலங்களையுங் களையுமுறை இம்முறையெனவும், அவ்வனங்களையவருங்காலம் ஆருணமாரி பொழியவருங்காலமெனவும், அம்மாரிககாலத்தில் வாசனுவசத்தால் சிறிதும் பாறுதலராய் ஆணவத்தை வினரந்து வாருவதிலும் கண்மலத்தைப் பரவாற்றாரிப்பதிலும் மாயாமலத்தைக் குடிசையாயிராமற்பிடுங்குவதிலும் இளையாதவராய் அச்செயலில் முயல்வேண்டுமெனவும், அவ்வரிய செயலே பின் கற்பகமாய் நின்று வேண்டியபடி சிவானந்த போதப்பெருக்கைக் கொடுக்குமெனவும் வகுத்துக்கூறியதேயுடைய இவ்வாறான முத்தவியவைகளைக்கொண்டு மாதவர்க்கின்னமுதாகவும் தீங்கறியாகவும் ஆகியதே அவரது தவமாகவும், அத்தவத்திற்குப் பொருளோடு அருள்வாழ்வைப் பெறச்செய்ததே டேருகவும், இளையான் குடியென்றதே அவரது திருப்பதியாகவும் மாறன் என்றதே அவரது திருநாமமாகவும் சிறப்பித்தமைகாண்க.

புராணசாரம்.

மன்னியவே ளாண்தொன்மை இளசை மாபர் வறுமையால் உணவுபிக மறந்து வைந், உன்னருநர் ளிருண்மொழியில் உண்டிவேண்டி உம்பர்பிரான் அணையவயல் உழுது வித்தும், செந்நெல்முனை அமுதுமனை அலக்கா லாக்கிச் சிறுபயிரின் கறியமுது திருந்தச் செய்து, பன்னலரும் உணவருந்தற் கெழுந்த சோதிப் பரலோக முழுதாண்ட பான்மை யாரே.

இளைய ஸ்துதிநாயனார், — உழுதலால்வரு மெட்வருத்தம் நோக்கிப் பிறதொழில்களைச் செய்து திரிந்து மணவருந்திப் பின் கைக்கொள்ளும் சலையாய் தொழிலாயும், பிறதொழில்களையே செப்ப அவாவுடையார் வெல்லார் தேருக்குரிய அச்சாணியைப் போன்றதாயுமுள்ள உழுவுத்தொழில் உடையவராயும், அதைத் தொழிலா லுண்டாகும் உணவுக்குரிய அரிசியையும் கறிவகைகளையும் கொண்டு பாற்கடலில் உதித்த அமுதினும் இனிய அமுதாங்கி “கனியினும்” உட்கொண்ட கரும்பினும், பனியெலாக்குழற் பாவைநல்லாரினும், தனிமுடிசுவித்தாளும் அரிசினும் இனியபொருளாகிய சிவக்கனியை உண்டுகளிக்கும் இனிய அடியார்களுக்கு உண்பித்து உண்மையும் உகிழ்ச்சியில் நிலைபெற்ற தொன்மையாயுள்ள வேளாண் தலத்தில் அவதரிச்சவா அவதரிக்க அஞ்சுவதற்குத் தேற்ப வாழ்க்கைத் துணை என புகழ் மாணையாளோடு கூடி “இருந்தோம்பி இவ்வாழ்வா தெல்லாம் விருந்தோம்பி வேளாண்மை செலுத்தொருட்டி” என்றற் றொருடக்கத்தன வாய்க் கூறியுள்ளபடி இவ்வறதத்தில் இருக்கப் பெற்றவர்.

இவ்வறமானது, — மனைவியோடு வளசுதிற்செல்லாது விட்டிண்கணிந்து, தானியம், தன்ம் என்றற் றொருடக்கத்தனவாகக் கூறப்பட்ட சம்பதசொருபமாகிய எல்லாப் பொருள்களையும் போற்றிவாழும் மகிழ்ச்சியை பெற்றொண்டு விருந்தினராகிய அடியார்களைப் பேணி அவர்கட்கு உபகாரஞ்செய்தலாகிய அறத்தை, சலையையாகக்கொண்டிருப்பது. அவ்விருந்தினரே தெனடிலுததார தெடவம் விருந்தி ஒக்கல் தான் என்று இவ்வறத்திற்கு உகத்துறு பாகக் கூறிய ஐந்தறங்களுள் நின்ற வராக் காணப்படுகின்றனர். நடுநிற்கின்ற இவர்களை யே இவ்வறத்தார் முன்னேற்றத்தக்கென்று, இவ்வாழ்க்கை, வாழ்க்கைத் துணைநலம், புதல்வரைப்பெறுதல் அன்புடைமை என்னும் நான்கு திகாரங்களையும் முறையே கூறி அதன்பின்னர் ஐந்தாம் அதிகாரமாக விருந்தோம்பலைக் கூறியுள்ளார் நாயனார்.

இத்தகைத்தான் சிறப்படைய விருந்தோர் லாகிய அறத்தையே செய்ய இல்லறத்தைக் கைக்கொண்டு நடத்தினவர் இவர் பாலை அடிபரக்கொண்டார், அவர்களை எவ்வாறு உழிபட்டுவந்தார் எனின், தன்மை எதிர்ப்படுவோர்-என்பை ஆரமாகப்பூனைந்த ஐயர்தம் அன்பர்என்னும் தன்மை யொன்று புலப்படுமாயின், அவா யாவராயினும் அவர்களை ய அடியராகக் கொள்பவர், அணிச்சுபூ மோந்துழி யன்றிக் குழையாது, அவ்வடியரோ முகம் வேறுபட்டு நோக்கக் குழைவா. ஆகவே, இவரினும் மெல்லியாரில்லை. இங்ஙனமான மென்மையுடையவரைத் தாம் செய்யும் வழிபாட்டினால் வன்மையுடையவராகச் செப்பவர். எவ்வாறெனின், அவர்களைத் தூரத்திற் கண்டபொழுதே தம் முனத்தில் நித்தமாக நிறைந்துள்ள பக்தியினால் எதிர்கொண்டு சென்று கைகுவித்து நின்று இன்முகத்தைக் காட்டி அவர்கள் அதனைக் கண்டு தம்மைச் சமீபிக்க, சமீபித்த வழி அவர்கள் செவியில் ஈரமென் மதுரப் பதமாகிய இனிய சொல்லப் பரிவெய்தக் கூறி அங்ஙனம் கூறிய இன்சொல்லால் தமக்குடன்பட, உடன்பட்டவழி கொண்டு வந்து மனைப்புடுத்து குலாவு பாதம் விளக்கியே, மண்கொதலின் ஆதனத்திடைவைத்து அருச்சித்து அமுதுகொள்ளும்படிச் செய்து தமக்கு வேண்டுவனவெல்லாம் ஐயமின்றிக் கேட்கும் வன்மை யாளராக்கித் தம்மை வழி யடிமையாய் ஆளும்படிச்செய்பவர். இங்ஙனமான நலபுண்ணியச் சிறப்பான் நவநிதிகளும் அதிகரித்துத் தனது இடமுற்றும் பரவிநெருக்கி எண்ணியிலுள்ளாராலும் மதிக்கப்பட்டு நிதிபதியாயினவர்.

இவர் படைத்தநிதி உயிர்களிடத்து அருளும் அன்புமற்ற பூரியார்கண்ணும் உண்டாவதாகிய செல்வமன்று; சிவன நன்றினைந்த உள்ளமும் அன்புநிறைந்த உயிரும் உடைய அறிவுடைச் சான்றோரிடத்து வருபு திருவருட் செல்வமாம். அவ்வுண்மையை உயர்ந்தோரெல்லாம் உணர்ந்து அடியால்லாத பூரியா கண்ணே யல்லது, இல்லதாகிய செல்வத்தை வேண்டாது உயர்ந்தார் கண்ணேயல்லது இல்லாத அருட்செல்வத்தை வேண்ட அவர்பாலுள்ள செல்வத்தை மறைந்திருக்கச்செய்து வறுமையையறியாத அவர்பால் வறுமையாகிய பாலியை இறைவனா வரச்செய்தனா. அவர்பால் வந்தவறுமை தவமிலி கன்பாற்சென்று பொருட் செல்வத்தைக்கெடுத்து இம்மை மறுமையாய்களைப் போக்கச் செய்வதுபோல் அடியார்பூசையை இல்லையாகும்படிச்செய்து, பலவகையானும் கடன்களை மிகுதிப்படுத்திப் பசியால் உடலும்வருந்தும்படிச்செய்தது. நாயனார்பெற்றிருக்கும் அறிவினாற்பெற்றசெல்வம் வறுமையாற் போக்கும் செல்வமன்றாகலான் அச்செல்வத்தான் அடியார்பூசையில் முதிர்ந்த செய்கையராகவே யிருந்தவர்.

இவ்வரிய செய்கையைக் கண்ட இறைவனா அவர்பால் சிங்கிக்கொண்ணாத அருளுடையவராய் அவரால் விரும்பப்படும் அடியவர் வேடமே கொண்டு வருவாராயினர். விடையும் உமையுமின்றவருகின்றவர் நிராத்திரியில் அருண்மழையைமுன்னே பெருக்கெடுத்தோடச்செய்து சூனும் நனைந்து தீராய்பசியுடையவராய் அவர் வீட்டிற்குவந்து தாளிட்டிருக்கும் கதவைத் தட்டினா டியின் பெருக்கால் உறக்கமின்றிச் சயனித் திருக்கும்நாயனார், பேயுறங்கும் நிராத்திரியில் நன்மையுயில் நல்லடியர் யாரோ ஒருவர் நல்லபசியால் அழைப்பதற்கும் சத்தியின்றிக் கதவைத் தட்டினாரென்று தன்பசியைக் கருதாது விரைந்துவந்து கதவைத்திறந்து அவரை நோக்கி நடுக்கமுற்று நிரத்தால் நடுக்கமுற்றிருக்கும் அவரதுநடுக்கத்தைத் தரதாடை யாற்போக்கி அவரது பசியை நோக்கி இவா - இயசி பொறுக்கலாகாது உண்டிவேண்டி வந்தனர்போலும். அந்தோ! பசியைப் போலும் அன்புந் செய்வது வேறொன் றுண்டோ? அதன் கொடுமையை நரமி போது அதுபவிக்கின்றோமே நம்மைப்போலும் பசியைத் தாங்கும் வன்மையாளராகக் காணப்பட்டவிலேயே; இவர் இமக்குலக்கொடிப்பாகர்க்கினியராகக் காணப்பட்டிருளோ என்று வறுமையினுங்குன்றாத அறிவுலங்கி அமுதமைக்கும் உபாயத்தைத் தன்மனையாட்டியார்பாலேக்க, அவர் இவரது அன்பும் அவாவும், நிரப்புமாறு அச்சமயத்துக் கேற்ற வுபாயத்தைக் கூறினர். கூறிய பொழுதே அடியாரது பசியையப்போக்கினார்போல் இருநதகும் அஞ்சாது, ஒழியாது பெய்யும் மழையையும் எண்ணி, வழிகாண்பது அரிதென்பதையும் குறிக்காது, மழையில் நனைந்து, மின்னலிற் கண்கூசியும், வழிபைக் காலாற்றடவியும், நீர் நிறைந்திருக்கும் வயலிற்சென்ற, முளைத்திருக்கும் செந்நெல்லை பொருங்குடையில் வாரிக்கொண்டுந்து, ரனைக்கூறையிலுள்ள அலக்கினால் பாகப்படுத்தி அன்மமாகிப் புஞ்சைப்பாயிரினல் சரிவகைகளெல்லாம் ஆசாரத்துடன் இன்சுவையோடுஞ் செய்து சொல்லுதற்கரிய அவ்வினிய அரியவழுகை அடியார்க்கு உண்பிக்க அவர்பாற்சென்று அவர் போ உறக்கங்கொண்டிருத்தலைக் கண்டு அத்துயிலே இனிய மொழிகளாற் போக்கி எழுந்திருக்கச் செய்யும்போது, அடியார் நித்திரையொழிந்து சோதியாய்த் தோன்றினர். தோன்றிய அச்சோதியார் அமுதுபடைப்பதில் இனையாமல் நிற்கும் பேரன்பினைக்கண்டு, அன்பு! நீ இங்கு பொருளையும், அருளையும், அடியரையும், எம்மையும் பெற்றனை, இனிப் பரலோகமுமுதும் பரவிக்கிடக்கும் பரமானந்தமாகிய பேரின் பத்தையும் பெற்று வாழக்கடவாயென்றருளினர். அவரது ஆணைப்படியே இவ் வுலகத்தைப் பொருள் முதலியவற்றால் ஆண்டதுபோல் அப் பரலோகத்தையும் பேரின் பத்தோடு முழுவதும் ஆளும்படியான பெருமையைப் பெற்றவரென்பதாம்.

சோதிப்பரலோகமுமுதானடபான்மையார் என்றதனால், பரலோகத்தையாளப் பெற்ற நாயனாது தன்மையே பெரும்பான்மையாகப் போற்றத்தக்கதன்றி ஏனைய

உலகங்களை ஆளப்பெற்றாரது தன்மை அதுபோலும் போற்றத்தக்கதன்றென்று அவரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

அஃதாவது, — பரலோகம் பிரகிருதிசம்பந்தப்பட்ட உலகங்களுக்கும் சுத்தாசுத்த சம்மந்தப்பட்ட மாயாவுலகங்களுக்கும் சுத்த மாயாசம்பந்தப்பட்ட உலகங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது அவ்வுலகங்களிலுள்ள போகங்கள் வித்யானுபவத்திற்குரிய போகப் பெருக்கம், மந்திராதிகாரப் போகப்பெருக்கம். பஞ்சக கிருத்தியாதி காரத்துட்பட்ட டோகட்பெருக்கங்களாம். அங்குள்ளா முறையே முமமலத்தா இருமலத்தா ஒருமலத்தா, பரலோகத்திலுள்ளவா பரசிவம் அங்குள்ள போகம் சிவபோகம். அங்குள்ளவா வித்யானுபவ போகப்பெருக்க முதலியன வேண்டாது சின்மலசிவானுபவப் பெருக்கைவிரும்பும் சிற்றரச்செல்வாகள். அச சிற்றரச்செல்வா இந்நாயனராகவின் பரலோக முழுதானும் பான்மையாயினர்

முழுதாண்டபான்மையார் என்றதனால் சிறுபான்மை ஆள்வாரும் உளர் என்றாயிற்று எனவே, முன்சொல்லப்பட்ட அவ்வவுலகங்களில் உள்ளவா அவ்வவ்வுலகங்களையும் அவ்வவ் வதிகார போகங்களையும் அனுபவித்து ஆள்பவராயிருப்பதன்றி முழுதும் ஆளும் பான்மையுடையவராகா; ஆகவின் அவரெல்லாம் சிறுபான்மையாரும் பான்மையுடையவரேயாவா நாயனா முழுதாண்ட பான்மை எவ்வளவு எனின், உலகம் என்னுஞ் சொல் அசேதனமாகிய வுலகத்தின்பேல் நிற்பதல்லாமல் சேதனமாகிய வுயிர்களை மேலும் நிற்பதோலும் பரலோகம் என்பது பரலோகமேயல்லா எனின் பரசிவத்தின்மேனின்றதெனக் ஆகவே, பரசிவத்தை முழுதாண்டபான்மையைப் பரலோகமுழுதாண்ட பான்மையார் என்றார்

அல்லதா உம் என்பததூதான்கு லக்ஷ்யபேதமாயுள்ள சீரமுழுவதும் ஆளச்செய்ய வல்ல ஆணவாதி முமமலங்களையும் அகற்றினவராகலான பரலோகமுழுதானும் பான்மையாரானொன்றனுமாம் அஃதாவது தீன்மேல பிறவியை விளைவிக்கவல்ல ஆணவமலம் அற்றவரென்பதனை விளைவுக்கிடமாகிப் நென்முனைய வாரியதனாலும், அவ்விளைவுக் கேற்றவாறு புண்ணியபாவங்களைக் குன்றாது பரப்பவல்ல கன்மமலத்தைப் பறித்தவரென்பதனை குழிப்பயிரைப் பறித்ததனாலும், புண்ணியபாவங்கள் படாதற்குக் கொழுகொம்பாயுள்ளமாமலம் உற்றவரென்பதனை மனையிலீட்டி அலக்கினையறுத்து வீழ்த்தியதனாலும் அறிவித்தனா. முமமலவழியில் உழன்ற தற்போதத்தை அவற்றினின்றப் வேறுபடுத்தி முன் அவற்றோடு முனாப்பதிலும் படாவதிலும் கொழுகொம்பாவதிலும் முனைததுநின்றதுபோல் பின் முனையாகிருத்தற்கும், படாதிருத்தற்கும், கொழுகொம்பாகாதிருத்தற்கும், முனைதது நிற்கச்செய்து ஆளவதனை இறைவனுக்கு உணவாக்கியும், பலபலபுண்ணிய பாவரூபமாயுள்ள கன்மமலத்தைப் பலபல கறிவகைகளாகியும் இக்கன்மமலம் படாதற்கேற்ற மாயாமலத்தைப் படாதற் கிடனினறி நெருப்பிலிட்டுங்காட்டி, அதன்பின்னர் இவ்வண்ம் முனைததுநின்ற அததற்போதத்தை, முன் முமமல விளைவாகிய போகபதாததங்களைத் தான இனபுறறு அனுடவிகைவிரந்ததுபோல் இப்பொழுது முமமலநாசத்தாலாகிய போகத்தை (உணவை) இறைவன் இன்புற்றனுபவிகை அவனையே நோக்கிநிற்கச் செய்தனராகலான், தத்பதப்பொருளாகிய பரசிவன் துவம் என்னும் பதத்துக்குப்பொருளாகிய அவரை அசி (ஆனாய) என்னும் பதப்பொருள்படியே நீ என்னை ஆளுந்தன்மையனாயினாய் என்னும் ததவமசி மஹாவாகியப் பொருளை இவர்பார் காணச்செய்ததாமாம்.

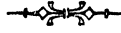
இதனால் இனையான்குடிமாறனா ஆகலான் தன்குடிமுழுவதும் (தான் இனையாது குடிபுகுந்திருக்கும் ஆணவாதிக ளுனைததையும்) ஆண்ட (முமமலமாகிய அவ்வுடைமையோடு அடிமையாகியதன்னையும் ஆட்கொண்ட) இறைவனுக்குமாற்றி, அவனுடைமையாகிய அருளையும் அவனாகிய சிவசொருபதையும் கொண்டனரென்று கூறப்பட்டது

இனையான்குடிமாற நாயனார் புராணசாரம் முற்றிற்ற.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உபவிதகாரணாயநம:

மெய்ப்பொருள் நாயனார் புராணம்.

நாயனார் வம்சச்சிறப்பு

சேதிநன் னாட்டு நீடு திருக்கோவ லூரின் மன்னி

மாதொரு பாக ரன்பின் வழிவரு மலாடர் கோமான்

வேதநன் னெறியின் வாய்மை விளங்கிட மேன்மை பூண்டு

காதலால் ஈசர்க் கன்பர் கருத்தறிந் தேவல் செய்வார்.

(எ - து.) பெருமையின்மிக்க சேதிநாட்டின்கண் ணுள்ள திருக்கோவலூரில் நிலை பெற்றிருந்து, பார்வதிபாகராகிய இறைவனது அன்பின்வழி வருகின்ற மலையாளர் களுக்கு அரசர், வேதத்திற் கூறப்படும் நல்ல தருமநெறியின் உண்மை யாவரிடத்தும் பிரகாசமாய்ப் பிரகாசிக்க, அத் தருமநெறியில் தாம் தவறாது ஒழுகும் மேன்மையுடைய வராய், சிவபெருமானிடத்து அன்புள்ள அன்பர்களிடத்து ஆசையுடையவராய் அவ் வன்பர்களுடைய உள்ளத்தூறிப்புணர்ந்து அபபணியைச் செய்கின்றவர் என்பதாம்.

இந்நாயனாரிடத்திள்ள அன்பு - அவரது வம்சத்தில் வழிவழியாய்வரும் அன் பென்பது தோன்ற - “அன்பின் வழிவருந் தருமநெறியின்” எனவும், ஆசையுடையவராய் ஈசர்க்கன்பர் கருத்தறிந் தேவல்செய்வதே வேதத்திற் கூறப்படும் உண்மையாகிய நல்ல நெறியென்ற யாவரும் அறியச் செய்தனரென்பார் - “வேதநன் னெறியின் வாய்மை விளங்கிட நாயனார் கருத்தறிந்து அவர்நெய்வார்” எனவும், அவர் கருத்தின்படியே அவரது ஆளுகையில் உள்ளாரெல்லாம் அடியார்க் கேவல்செய்யும் பணியை நெற்கொண்டொழுகி இவரைப் போற்றினான்பார் “மேன்மை பூண்டு” எனவும் கூறினார்.

வேதநெறியின் துறையாய் விளங்குவது சைவமாதலால், வேத நன்னெறியின் வாய்மை அன்பர் பணியென்று குறித்தகென்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான் - நாயனாரது நாடு - சேதிநாட்டென்றும், ஊர் - திருக்கோவ லூர் என்றும், வம்சபரம்பரை - இறைவன்பால் அன்புள்ள பரம்பரை என்றும், அவர் செங்கோல் முறையால் நடத்திய அறச்செய்கை - ஈசர்க்கு அன்பர் கருத்தறிந்து ஏவல் செய்வதென்றும், அவரடைந்த மேன்மை - தாம் செய்துவந்த அன்பர் பணியே வேத நன்னெறியின் வாய்மையாமென்று யவரையும் அவ்வழிப்படுத்திய சிறப்பென்றும் கூறப்பட்டன.

(க)

அரசியலின் சிறப்பு.

அரசியல் நெறியின வந்த அறநெறி வழாமற் காத்து

வரைநெடுந் தோளால் வென்று மாற்றலர் முனைகண் மாற்றி

உரைதிறம் பாத நீதி யோங்குநீர் மையினின் மிக்கார்

திரைசெய்நீர்ச் சடையான் அன்பர் வேடமே சிந்தை செய்வார்.

(எ - து.) வேதநெறியின்வழியே அரசியலை நடத்தும் அந்த நன்னெறியின் வழியே விதித்துவந்த தருமங்களைத் தவறாமற்காத்து, பெரியமலைபோலும் படைத்துள்ள

தனது தோள்வலியால் பகைவரது படைமுனையை அழித்து வெற்றிகொண்டு, யா தொரு தன்மையானும் வாய்மையின் மிக்கனவாகச் சொல்லப்பட்ட பிறவறங்கள் இல்லையாகலான், அந்த வாய்மைச்சொல்லினின்றும் மாறுபடாத நீதியிற்சிறந்த குணங்களால் மிக்ருயாந்தவர். அஸ்யுடைய கங்கையை அணிந்திருக்கும் சடையுடையானாகிய இறைவன் அன்பாகளுடைய சிவவேடத்தையே (தாம அறியப்படுவதாயும் அடையப்படுவதாயு முள்ள மெய்மொருளாகச்) சிந்தைசெய்ப்பவர் என்பதாம்.

அறநெறி - அரசியலன் றி நடைபெறு தாகலானும், அரசியல் - அறநெறியே யாக லானும், † அறநெறி குன்றது நடத்தலே செங்கோல் ஆகலானும், அறங்குன்ற நடத் தலே கொடுங்கோ லாகலானும், கொடுங்கோல் உடையானுயின் “ஆபயன்குன்றும் அறு தொழிலோன் துன்மடபா ஆகலானும், உடோறும் நாடுகொடுமாகலானும், முன் தேடிய பொருளாயு, பின் தேடிதற்கு ஏகவாகிய குடிசனையும் சேர இழக்கும் ஆக லானும், “அரசிய ற்நெறி பின்புந் அறநெறிபுறந்” எனவும், அங்ஙனங் காத்தற்கு வேண்டிம்பொருள்கள் வருவழிகளை மேன்மேலுளவாக வேண்டுமாக லானும், உளவாய் வந்தவற்றை ஒருவழித் தொகுக்கவேண்டி மாகலானும், தொகுத்த வற்றைப் பிறர்கொள்ளாமற் காக்கவேண்டு மாகலானும், காத்தவற்றை அறம்பொருள் இன்பங்களின் பொருட்டுவிடுகக்கூவண்டு மாகலானும், அஃதாவது:—கடவுள் அந்தணர் வழியோ என்றிவாகும், புகழிழும் கொடுத்தலாகிய அறப்பொருட்டாகவும், யானை குதிரை படை நாடு அரசன் என்றிவற்றிற்குக் கொடுத்தலாகிய பொருட் பொருட் டாகவும், மண்டபம் வாவி செய்குன்று இள வாச்சோலை முதலிய செய்தற்கும், ஐம் புலன்களால் துகாவனவற்றிற்கும் கொடுத்தலாகிய இன்பப்பொருட்டாகவும், விடுவிக்க வேண்டுமென்க. அடிமுறையால் காத்தலாகிகளைச் செய்ய முயலுங்காலத்துப் பகை யுண்டாம் ஆகலினனும், அப்பகைகளை வெல்லக் கருதுங்காலத்து எத்துணைப் படைத் துணைக ளிருடபினும் அவைகளும் அழியவரு மாகலானும் அங்குத் தோள்வலியிருப் பின் பகைவனையு, அவன்சேனைகளையும் வெற்றிகொள்ளலா மாகலானும் “தோளால் வென்று மாற்றல் முனைகப்படு” எனவு, வன்மைபெற்றதோள் பெருத்தன்றி சிறுத்திருப்பின் சிற புடைத தன்றாகலான் “வனாநெடுநீதேன்” எனவும், பலகுடிக ளால் பலபொருள் வர பெற்றுச் சுகமொன்றே அனுபவிப்பவன் அரசன், அரச னிடத்திற் சொல்லொன்றே பெற்று, பலஇன்பக்குன்பங்களை அனுபவிப்பவர்குடிகள், அஃதாவது:—அரசனது சொல் நீதிதவறி யிருக்குமாயின் துன்பத்தைக்கொடுக்கும், நீதிதவரா திருக்குமாயின் இன்பத்தககொடுக்கும் ஆகலான் “நீதிநிலப்பத உரையோங்க நீபையினீமீகப” எனவும், உலகில் தன்னுணையைச் செலுத்தவல்லோர் தன்னால் கொடுக்கப்பட்ட வேடத்தைத்தாங்கிப் போவதும், அவ்வேடத்தைக் கண்ட வர்கள் தானெனவேகண்டு அஞ்சி அவரேவல்வழி நிற்பதுமேயன்றி, வேடத்தைக் கண்டு தானென்றெண்ணாமலும், அஞ்சாமலும், அவரருகுலம் அறிவு செய்கைகளை யுணர்ந்தபின்னர் அஞ்சவது இல்லையாகலான் அதபோலத் தாம, தமையான் அன்பு வேடமே சிந்தையெய்தி எனவும், சடையின் சம்பந்தத்தால் கங்கை சிறந்தசுத்தமும் சிறப்பும எய்தப்பெற்றமைபோல் திருவேடத்தின் சம்பந்தத்தால் சிறந்தசுத்தமும் சிறப்பும உடையவர் அடியவராகலான் “தீயாயெய்தீந் சடையான் அன்பு” எனவும் கூறினா.

திருக்குறள். செங்கோன்மை கொடுங்கோன்மை என்னும் இரண்டதிகாரங் களில் இவற்றின் உண்மைகளை அறிக.

ஆக்கமுங்கேடும் அதனல்வருதலானும், அறனும், பொருளும் அதனினுடங்கு இல்லையாகலினனும், சொல்லின்கட் சோர்வு(உண்டாகாமல்)காத்து ஒம்பி, திறனறிந்து சொல்லவேண்டுவது அரசர்கடனென்க. இதனை, திருக்குறள் நாலமென்னும் அதி காரத்திற் காண்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான், இவரது அரசிபல் - அறநெய்யைச்சேர்ந்த தென்றும், பகைடை வெல்வது படைகளின் வலியாலன்ற, தனது தோள்வலியாலே என்றும், யாநலத்துள்ளதும் அன்றாகிட (பிறநலம் எல்லாவற்றுள்ளும் அடங்குவதன்றி மிக்க தாகிய) நாகலம் என்னுந் நலன் உடையமையில் மிக்கார் என்றும், தனது அடையாளமாகிய வேடத்தை உலகங்கண்டு அஞ்சுவது போல், இறைவனது வேடத்தைக்கண்டு தான் அஞ்சுந்திறம் உடையவா என்று கூறப்பட்டன.

(உ)

சிவபுண்ணியபரிபாலனச்சிறப்பு.

மங்கைவாய்ப் பாக மாக உடையவர் மன்னுங் கோயில்

எங்கணும புனை நீடி ஏழிசைப் பாட லாடல்

பொங்கிய சிறப்பின் மல்கப் போற்றுதல புரிந்து வாழ்வா

தங்கணு யசருக் கன்பர் தாளலால் சார்பொன் றில்லார்.

(ஈ - கூ.) உமாதேவியை ஒரு கந்திலு டையா நிலைபெற்று வாழும் திருக்கோயில்கள் எவ்விடத்தும் அறுநா முட விசேடபூசைகார்பு, ஏழிசையோடு கூடிய பாடல் களுடன் ஆடல்களும் அளவில்லா பா அமைந்துள்ள திருவிழாசிறப்புகளும், எப்பொழுதும் குறைவில்லாத வந்தவரும் டிபாபா பரிப விந்து வாழ்கின்றவர், தங்கன் நாயகராகிய சிவபிரானருடகு அன்பர சூடி அடியாளது திருவடிச்சார்பல்லது மற்றொருசார்பும் இல்லாதவ என்பதாம்.

இறைவன் தன்பொருட்டன் உயிர னொருது போகசுதைப்புரியவே - உமாதேவியோடுகூடி போகியா யிருப்பவனென்பதுதோன்ற விலையைப் பாகமாக வுடையவர் என்றார். பூஜையின்பயனைக் கொடுக்குங் கோயில் இம் மண்ணுலகத்திலன்றி மற்றொரு உலகத்திலும் இல்லென்பதும், நித்திரம், நைமித்திகம், காமியம் என்னும் சிறப்புவிதிகளெல்லாம் இம் மண்ணுலகிலன்றி ஏனையுலகங்களில் இல்லையென்பதும் தோன்ற மன்னுங்கோயில் என்றார். நூற்றிராதிதேவர்களுடைய அரசியல் தங்கள் தங்களுக்குரிய போகநலங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுதல் தன்மை யுடைத்தாய் நிற்பனவேயன்றி, சிவதன்ம பரிபாலனங்கட் குரிமைபுடைய தன்மென்பதும், மண்ணுலகத்தாரது அரசியல் யோசனோச ஞானப்பட்டகுரிய சாதனசெயல்களைப் பாதுகாக்கும் தன்மை யுடைத்தான தென்பதுந் தோன்ற - எங்கணும் புனை நீடி ஏழிசைப்பாடல் ஆடல் பொங்கிய சிறப்பினால் இந்நூல் புதுவாயிலா என்றார். இத்தகைத்தான சிறப்புடன் நடத்தும் அரசியலுக்குத் தன் பெரும்பெறு சிவனடியாரது திருவடிச்சார்பன்றி மற்றொன்றில்லையென்பது தோன்ற வங்கு நாயகருக் கன்பா தாளலால் சார்பொன்றில்லா என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், போசயோக ஞானப் பிரயோஜனங்கள் சாதனங்களன்றி யமையாடகலான் அச் சாதனங்கட்குரிய உலகம் இம்மண்ணுலகன்றி வேறில்லை என்றும், போகாதிசனங்குரிய பிரயோஜனங்களைக் கொடுக்கும் இறைவனுக்கு இடம் இம்மண்ணுலகிலிருக்கும் கோயில்களன்றி வேறில்லை என்றும், போகாதி சாதனங்கட்கும், இறைவனுக்கும் இடமாயுள்ள இம் மண்ணுலகை ஆளும் அரசியலைப்பெற்ற அரசனன்றி இறைவனுக்குரிய சிறப்புகளெல்லாம் செய்யும் கடப்பாடுடையவர் வேறொருவரன்று என்றும், அங்ஙனஞ்செய்யப்படும சிறப்புகளால் அரசன் அடையப்படும சிறந்த பிரயோஜனம் அடியாரடிச்சார்பன், வேறில்லை என்று கூறப்பட்டன.

(கூ)

அன்பர்தானச் சிறப்பு.

தேடிய மாடு நீடு செவ்வழும் தில்லை மன்றுள்

ஆடிய பெருமான் அன்பர்ச சாவன் ஆரு மென்று

நாடிய மனத்தி னோடு நாயன்மார் அனைந்த போது

கூடிய மகிழ்ச்சி பொங்கக் குறைவறக் கொடுத்து வந்தார்.

(1 - து) நாம் அரசியல்வழியாய் தேடிய திரவியங்களும், அவ்வழியாய் பெருகிய ஏனைச் செல்வங்களும், தில்லைமயலத்தின்கண் நடமாடுகின்றன. சில பெருமானது அன்பர்களுக்கே உரிமையானவைகளாம் என்று வரும்படிய எண்ணத்தோடு இருப்பவராசலால் அடியார் தம்மிடத்துக்கு எழுந்தருளுமென்பது, தமதுள்ளத்திற் பொருந்திய மகிழ்ச்சியானது மேலிட, அவ்வடியார்களுக்கு மறுமையும் ஒர்குறையை யெண்ணி வேறேரிடம் குறித்துப் போகலொட்டாமல் வேண்டுமென்பாருளைக் கொடுத்த வருவராயுள்ளவர் என்பதாம்.

அறநெறியே செலுத்தும் அரசியலால் தேடிய செல்வமென்பார் கேடிய பாடு என்றும், இறைவனடியார் அடிச்சுப் பால் வந்தெல்லமென்பார் தீடு விவமென்றும், இவ்வகைத்தான செல்வம் அன்பொழிந்த அன்புதோல் மிபார்த்திருக்கும் உடம்புடையார்க்கு ஆகவென்றும், ஏனெனின், அவர்கள் நாயதேடியொருநேரே சுததுவக்கும் இன்பம் அறியாது வைத்திழக்கும் வள்கண்ணாக்கலின் அவரை யொழித்து செல்வன் கழலேத்தும் செல்வராகிய அன்பு நாயகே ஆகத்தக்கதென்றும் எண்ணும் எண்ண முடையவமென்பார் ஆடியபெருபுண அன்புக்கு உவனாவது என்று நாயுடைய உடையவமென்றும், அவ்வன்பாகன் யாடு உவாராயிற் தம்முடைய செல்வம் பயன்பெற்றதென்று மிக்கமகிழ்ச்சியுடன் மினதம் அவர்கள் ஒருவரால் போகாவண்ணம் ஒருவாற்றாலுங் குறைவின்றிக் கொடுத்தவரும் பெருமொடையார் என்பார் அமணத்தினோ நாயன்மார் அணைக்கோரது கூடிய மகிழ்ச்சிபெய்க்க குறைவாக கொடுத்து வந்தார் என்றும் கூறினார்.

அல்லதாஉம், உயிர்க்குயிராயிருந்து உபகரிக்கும் இறைவன் நாம் சார்ந்திருக்கும் அன்பறியாது உடற்பற்றைச்சார்ந்து வருவார் பாடிச் செல்லும் அன்பு ராசமாமேயன்றி அன்பு அன்றென்பது தோன்றபாறுவ அடிய பெருபுண அவர் என்றார். அவ்வன்புடையாரே தம்மையாளும் தலைவா என்று எண்ணும் எண்ணமுடையார் என்பது தோன்ற நாயன்மா (என்று) நாயுடையாததின் என்றார். நாயகன் வரப்பெற்ற நாயகிக்கு மகிழ்ச்சியேலிட்டு அவனைக் கூடத் தன்னைக் கொடுத்துக் களிப்புறாமறுபோல வரும் களிப்பினையுடையவா என்பது தோன்ற நாயன்மா அணைக்கோரது குறைவாக கொடுத்துவந்தார் என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், நாயனார் ஆடுஞ்சுவடியால் அன்புமாலே அன்புடையா ரென்றும் அவர் குறைவகற்றவே தாமத்தம் பெருமொன்று அவர்க்கென்கொடுக்கும் செல்வமென்றும் கூறப்பட்டன. (ச)

முத்தநாதன்பன்முறைதோல்வியடைதல்.

இன்னவா நெழுநகு நாளில் இகற்றிறம் புரிந்தோர் பன்னன்
அன்னவர் தம்மை வெல்லும் ஆயையால் அம்மேற் சொண்டு
பொன்னணி ஓடையாணை பொருபரி காலாள மற்றும்
பன்முறை இழந்து தோற்றுப் பரிபவம் பட்டுப் போனான்

(1 - து) (திருவேடமே பொப்பொருளாக எண்ணும் மெய்ம்மையினை யுடைய மெய்ப்பொருள்நாயனார்) ஆலங்கன்தோறும் நடைபெற்றுவரவேண்டிய நித்திய நைமித்திகாதி பூனைகளைக் குறைவற நடத்தியும், அடியார்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் குறைவறக்கொடுத்தும் வருநாளில், ஒர்அரசன் அவரோடு பகைத்துநின்று, அவரைக்கொல்ல வேண்டுமென்கிற ஆசையினால், அவரோடு போர்செய்வதை மேற்கொண்டு பொன்னுற் செய்த நெற்றிப்பட்டத்தை யுடைய யானைகளையும், போரில்வல்ல குதிரைப்படைகளையும் காலாட்படைகளையும் மற்றுள்ளனவாகிய படைகளையும் ஒருங்கே சேர்த்துக் கொண்டுவந்து போர் செய்துசெய்து அனைகையெல்லாம் இழந்துஇழந்து போவான். இவ்வாறு ஒருமுறையன்று பன்முறையிழந்து தோற்று, அவமானம் அடைந்து போவா னாயினான் என்பதாம்.

ஓர் மன்னன் இகல்திறம்புரிந்து எனக்கூட்டுக. மற்றும் என்றது தேரும்வீரரும், வரைநெடுந்தோளால் வென்று மாற்றலர் முனைகள்மாற்றி என்றுகூறியதனை நண்டறித எனவே - பகைவன் யானைமுதலிய படைகளை யுடையவனுயிருந்தும் தோள்வலி குன்றினவனாகலின் அவர் தோல்வியடைந்தானென்றும், நாயனார் படைவலியேயன்றி தோள்வலியில் வன்மைபெற்றிருந்தவராகலின் வெற்றிபெற்றாரென்றும் அறியக்கிடக்கின்றன. நான்கு. ஓர் மன்னன் என்றதனால் பகைபாபன்வன் இந்த ஒருவனன்றி மற்றொருவரும் இல்லை என்ற.

இத்திருப்பாசுரத்தான், பகைவரை பலமுறையும் கோற்கும்படிச் செபவதேயன் மிக தான் ஒருமுறையேனும் கேட்கவில்லை யென்று அரசரது போர்த்திறங் கூறப்பட்டது. (இ)

முத்தநாதன் திருவேடங்கொண்டே வருதல்.

இப்படி இழந்த மாற்றான் இகலினால் வெல்ல மாட்டான்
மெய்ப்பொருள் வேந்தன் சில மறிந்து வெண்ணீறு சாத்தும்
அப்பொரு வேடங் கொண்டே அற்றத்தில வெல்லவா எனக்
செப்பொரு நிலைமை எண்ணித் திருக்கோவ லூரிற் சேர்வான்

(எ - து) இவ்வாறான்முறைபுகு தோல்வியடைந்து யானைமுதலிய பலபடைகளையும் இழந்துபோதலை யுடைய அப்பகைபாசன் பகைகொண்டு போரினால் வெல்ல வலியில்லாதவனாகி, மெய்ப்பொருள் என்னும் அரசர் திருவேடத்தில் வைத்திருக்கும் சேத்தை யுணர்ந்து, (தானும் அவ்வேடத்தினால் எளிதாய் வென்று விடலாமென்கிற எண்ணங்கொண்டு) சீராமுற்றம் உறுபுகும் முனிவாயேடமாகிய அப்பெரிய சிவயோகி வடிவங்கொண்டு அரசன் தனித்திருக்கும் சமயத்தில் வெற்றிகொள்ளக் கொலைசெய்ய வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தை யுடையவனாய் சொல்லக்கூடாத செயலை யெண்ணினவனாய் அவ்வரசர்வாழும் திருக்கோவலூரிற் செல்வானையினான் என்பதாம்.

போர்த்திறத்தில் வெற்றிவேண்டும் வீரத்தன்மையைவிட்டு எவ்வகையிலாவது கொலையை வேண்டி கொலையாடுகின்றால் அக்கொழிவே மேற்கொண்டான் என்பார் அங்கத்தில் வெல்லவா என்கிற கொலைசெய்யுங்காலம் வாய்க்கப்பெறினும் அக்காலத்திலும் அவரைவெல்ல அறிதென்று அஃ வீரத்தைக்கருதி, * “பெற்றம் (பசு) வலியில்லை நமபான் வல்லுநவம் (ஆகிய புலியின்கேள் போர்த்து மேய்த்தற்ற” என்றதுபாலும் சீறுபுகிய உடம்புடைய னுயினன்னன்பர் வெண்ணீறுசாத்தும் அப்பெருவேடங்கொண்டே என்ற பகைவனுக்கு வெண்ணீறு பொய்ப்பொருளாயினும், அவனுக்கு பகைவராகிய நாயனாருக்கு மெய்ப்பொருள் வெண்ணீற்றன் னி வேறில்லை என்னும் உண்மையை உணர்ப்பதாக அறிந்தவன் என்பார் வேந்தன் மெய்ப்பொருள் சில மறித்து என்றான் அன்பாவேட்டே சிதைக்கொய்க திறமுடையராய் சித்தனைக்கும் அரியானாகிய சிவனைச் சிந்தித்துக்கொண்டு சொல்லுதற்கரிய நிலையுடையவரேயன்றி, திருவேட கலையில் சிவனைக் காணும் புல்லிய அறிவிலையுடையல்லானென்றும் அவரது சித்தனையின் துணிவை இவன் நாயனாருக்குத்தான் என்பார் செப்பொருள் நிலைமை என்கிறான். அவரது சித்தனையித்திறத்தை நம்பிக்க கின்மையினால் பகையினால் வெல்லக்கருதாது வேடத்தால் மிக எளிதாய் வெல்லக்கருதி போர்களைத்தே நாடாது அவரிருபிடத்தைப் பகைக்கச்சென்றான் என்பார் இகலினால் வெல்லமாட்டான் திருக்கோவலூரிற் சேர்வான் என்று.

இத்திருப்பாசுரத்தான், பகைவன் - தனது பகைவராகிய நாயனார் வெண்ணீற்றின் வேடங்கொண்டவரே மெய்ப்பொருளென்றும், நீற்றின் வேடங்கொண்ட அவர்பால் வேறுசெயலையும் குணத்தைபுங்கண்டு அமலமய்ப்பொருள் பாவனை மாறுபடுதல் சிலம்

திருக்குறள் அதி. கூடாவொழுக்கம் - செ. க.

அன்றென்று எண்ணுகலே சிலமென்றும், தெளிந்த செப்பரும் நிலைமையுடையவராயிருக்க, இவரை இவ்வுழியான் பெற்றிக்கொண்ட வாழ்வதொழிந்து வினையே. சித்தஞ் கொள்ளும் பகையைபோல் இவரிடத்தில் கொண்டு பலகாலும் பலபடைகளையிட்டுத் தோல்வியடைந்து வங்கோமோ, அந்தை! இது என்ன இவ்வுழியத்தை எண்ணுதொழிந்தோமோ என்று சுற்று கவலைபுற்றவருப பின்னா அகவலையிட்டு வெண் நீற்றின் வேடத்தைக் கொள்வதற்குத் துணிந்தான் என்றும், அவ்வன் துணிந்தானுயிறும், மீண்டும் நம்மைப் பலமுறையும் அங்குள்ளா பலருட அபித்திருப்பாராகலான் ஒருவரும் அறியாவண்ணம் யாவரும் உறக்கவகொள்ளுப காலத்தில் செவ்வோபயினை மடுத்து எண்ணம் முற்றுப்பெறும் அதில் ஐயமில்லை என்பதும் அங் இருக்கும் திருவேலவாருக்குச்சென்றான் என்றாக கூறப்பட்டன.

செப்பரும்நிலைமை எண்ணி அன்றனை, நயனூது மெய்க்கை எண்ணத்திற்கும், பகைவனது பகைமை எண்ணத்திற்கும் பொருள் பெறுகாணக (௧)

மெய்யெலா சீறு பூசி வேணிகண் முடிததுக் கட்டி
கையினிற் படை கரந்த புத்தரக் கவளி ஏந்தி
மைபொதி விளக்கே என்ன மனத்தினுட் கறுப்பு வைத்துப்
பொய்தவ வேடம் கொண்டு புருந்தனைன் முத்த நாதன்.

(௭ - து.) முத்தநாதன் என்னும் அப்பகையரசன், தனது உடம்பு முழுதும் திருநீற்றை நிறையப்பூசி, விரிந்திருக்கும் சடைகளை ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கட்டி, தன்கையினிடத்தில் சேதித்தற்குரிய ஆபதங்களை உள்ளேவைத்து மறைந்த புத்தரக்கவளியை, தாங்கிக்கொண்டி, கரியபுகையைத் தன்னுள்ளே வைத்திருக்கும்நீயம்போல மனத்தினுள் தீமையாகிய கறுப்பைவைத்து, தவவேடத்தைப் பொய்மையாகக்கொண்டு சென்றான் என்பதாம்.

அன்பர்கள் - மாயாமலத்தை நீறுக்கினவர் என்னும் அவ்வுண்மையைக்காண மெய்யெலாம் நீறுபூசியும், இறத்தல் பிறத்தல்க் தகு வதுவாசிய கன்மமும் முற்றுப்பெற்றவர், எனவே - இனி பிறப்பதற் தக கன்மமில்லாகவா என்னும் அவ்வுண்மையினங்க விரிந்திருக்கும் சடையை முடித்தக்கட்டியும், * ஆண்வமலத்தின் சுதலியைக்கெடுத்து அருட்சத்தியின் வழிநித்பெற்றென்றும் அவ்வுண்மையுணரக்கையினில் புத்தரக்கவளியைக் கொண்டும் இருத்தலே தவ்வாடாகால், அம்பொய்த்தவவேடத்தை இக்கைதவன் பொய்மையாகக் கொண்டான் என்பார, பொய்யொய்றுபூசி வேணிக் கறுப்புத்துக்கட்டி கையினில் புத்தரக்கவளியேந்தி. * பொய்ச்சுடைய கடுகொய் என்று மெய்த்தவ வேடத்துக்கு நீறும் சடைமுடியும். புத்தரக்கவளியும் கூறியதுபோல், பொய்த்தவ வேடத்துக்குப் படைகரந்த புத்தரத்தையும், மைபொதி விளக்கேபென்ன கறுப்புவைத்த மனத்தையும் அடையாளமாகக் கூறினார். அபவித்திர ஸ்தானத்தில் தோன்றும் புண்பலித்திரம் எனவும், அததவவாதிகள் ததது வவாதிகள் எனவும் பெயர்பெற்றதுபோலும் முத்திக்குக் கடையாளுக இவன்முத்தநாதன் எனப் பெயர்பெற்றனென்க.

இத்திருப்பாசரத்தான், இருளுக்கிடமல்லாத சுடரொளி, இருளுக்கிடமாகிய தீப சம்பத்தப்பட்டதுபோல், மெய்த்தவத்திற்குரிய திருவேடம் பொய்த்தவன்பால் சம்பத்தப்பட்டதென்றும் “படைக்கலமாக வுன்னுமத் தெழுத்தைஞ்சு என்றறவின்கொண்டேன்” என்றதுபோல் பாசமறுக்கும் பகையாகிய புத்தரக்கன் கவளியில் படைகளாகவே புருந்தனவென்றும், முத்தநாதன் என்னும் திருளமம் பிறவிநாதன்பால் சென்றதென்றும் கூறப்பட்டன. பாடபேதத்தால் புத்தநாதன் என்பாருமுளர். (௭)

* வேடம்பொய்த்து, அவங்கொண்டு எனவும் மாற்றிப் பொருள் கொள்க.

முத்தனாதன் அரசன்வாயிலே யணுகல்.

மாதவ வேடங் கொண்ட வன்கணன் மாடந் தோறும்
கோதைகுழ் அளக பாரக்குழைக் கொடி யாட மீது
சோதிவெண் கொடிச ளாடுஞ் சுடாநெடு மறுநிற போகிச்
சேதியர் பெருமான் கோயில் திருமணி வாயில் சேர்த்தான் .

(எ - து.) பெருமையினையுடைய தவவேடத்தைக் கொண்ட வன்னெஞ்சுடைய முத்தநாதன் மேல்மாளிகைதோறும் மலர் பாலுக்குந்தக் கூந்தலையுடைய குழைந்த கொடி போன்ற மகளிர்கூத்தாட, ஒளியினையுடைய வெள்ளியகொடிகள் அசைந்தாடும் பிரகாசம்பொருந்திய பெரியவீதியிற்தென்று, சேதிதாட்டாசராகிய நாயனாது அழகிய இரத்தினங்க ளழுத்திய அரசன்மனைவாயலின்கண் சேர்ந்தான் என்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், வன்னெஞ்சுடையார் மாதவவேடங்கொள்ளினும் வண்கண் ணரே என்றும், அரசாபெருமான் இருக்குமவீதியில் அளகபாரக் குழைக்கொடிகள் மேல்மாளிகையினும், சோதிவெண்டொடிய மேல்வெளியிடத்தினும் ஒப்ப அசைந்து ஆடிக்கொண்டிருக்குமென்றும், அங்ஙனமான பிரகாசத்தோடும் விளங்குகின்ற அரச னுடைய வாயிலே முத்தநாதன் போயடைந்தான் என்று கூறப்பட்டன.

மங்கையர்—அளகபாரத்தை யுடையவாயினும், கொடிபோன்றதன் மையை, மே லோங்கியிருக்கும் கொடிகளிடத்தில் சுற்றுகின்றென்றும், கொடிகள் அசைந்தாடிந்தன் மையை நடனஞ்செய்யும் மங்கையரிடத்துக் சுற்றுவென்றும் அவ்வலங்காரத்தோன்ற மாயீது தோறும் குழைப்பொடியும், வெள்ளையொடியும் என்றார். (அ)

தடையிலாது வந்தவனைத் தத்தன் தடுத்தல்.

கடையுடைக் காவ லாளர் கைதொழு தேற நின்றே
உடையவர் தாமே வந்தார் உள்ளெழுந் தருளும் என்னத்
தடைபல புக்க பின்பு தனித்தடை நின்ற தத்தன்
இடைதெறித் தருள வேண்டுந் துயில்கொளும் இறைவன் என்றான்.

(எ - து.) கடையாயில் காவல்கொண்டிருக்கின்ற காவலாளர்கள், (அந்த வஞ்ச வேடத்தானைக் கண்டமாதிரித்தல, கம்மை ஆள்கவுடைய அடியார் திருவுளங்கூர்ந்து வலிப எழுந்தருளினரென்று, கைகுவித்து வணங்கி தூரத்தில்லின்று, உள்ளே எழுந்த ருளவாமென்று சொல்ல, (அந்த முசுற்றடைவை எட்டந்து அல்தேபோல் ஒவ்வொரு வாயிற்காவலாளர்கள் சொல்ல, தடைகளெல்லாம் எடுத்து உள்ளேசென்றபோது, அரசாபெருமானுக்கு உயிரகாவலர்ப் பிறந்ததன் எனவன், அரசரது சமயந் தெரிந்து உள்ளே தேவரீர எழுந்தருளவேண்டி, ஆப்போது அரசனா நித்திரைசெய்யும் சமயமாயிருக்கின்றது என்றான் என்பதாம்.

கடையுடைக்காவலாளர், உடையவர் தாமேவந்தார் (என்று) கைதொழுது ஏற நின்றே, உள்ளெழுந்தருளாமென்ன எனக்கொண்டு கூட்டிக்.

இத்திருப்பாசுரத்தான் கடைக்காவல்முதல் தனிநாவுல் இறுதியாகத் தடைபடை வேண்டிய முத்தநாதன் தடைபட்டது சென்றமைக்குக் காரணம் அவன்கொண்டுவந்த திருவேடத்தாலென்றும், தனித் தடையாபுளள தத்தன், தடைபடுத்தாது உள்ளே செல்லவிடுத்தன்மையி் சிறந்தவனாய், அய்யிடம் அரசன் தன்பனையியோடு தனித்திருக்கும் இடமாயிருத்தலினாலும், துயில்கொள்ளு சமயமாயிருத்தலினாலும், இடைதெறித்து அருளவேண்டுமென்று சொன்னுனென்றுக் கூறப்பட்டன.

காவலாளர்கள் தடுத்துகாவலுக்கு இடமாயிருக்குங் வாயலின்கண் யாவர்வரினும் முன் தடைபடுத்தி, சமயமறிந்து பின்விடவேண்டியதுமுறையும், அரசனுணையுமாயிருக்க முத்தநாதன்பால் அவ்விரண்டையும் செய்யாதுவிட்டு, உடையவர் தாமேவந்தார் என்று

எண்ணத்தால் எண்ணியதும், கைகள் தலைமேலேற்றிக் காயத்தால் தொழுததும், உள் ளெழுந்தருளுமென்று வாக்கால் இன்சொல் வழங்கியதும், அரசனானால் நடந்தன வன்றி அவாகள்தாமே நடத்தினவரணராகலான் அவாகள அவனைத் தடைபடுத்தாது விட்டதும், தொழுததும் முறையே யாயிற்றென்க

இதனால், அரசா பெருமான தான் அரசராயினும் மெய்த்தவமுடையா ஆனியின் வழி தான் நிறவேண்டுமென்னும் அபாவுடையவரேயன்றி, அவாகள் கன் ஆனியின் வழி நிற்கவேண்டுமென்னும் அக்காரமுடையவரன்றென்றும் அவர் திருவேடமே மெய்ப்பொருளைக் கொண்டிருக்குந்நித்தலில் திண்ணியவென்றுங் கூறப்பட்டன (க)

தனித்தடைதடுத்து பள்ளியறைக்குள் செல்லல்

என்றவன் கூறக்கேட்டே யானிவற குறுதி கூற
நின்றிடு நீயு மென்றே அவனைப் பீச்சிப் புகுபு
பொன்திகழ் பள்ளிக் கட்டில் புரவலன் துயில் மாதே
மன்றலங் குழல்மென் சாயன் மாதேவி இருப்பக் கண்டான்.

(எ 34) மெய்ககாவற்காளுகிய தத்தன், அரசா உறங்குகின்றான் என்றுசொல்ல, அதனைக்கேட்டே (ஏதத்தா இதுவரையில் ஆங்காங்குள்ள காவலாளிகள் எப்படி தடை செய்யாமல் விட்டனவோ, அப்படியே நீயும் தடைசெய்யாமல் என்னை உள்ளேவிட்டு இங்கனம் நிற்பாயாக, என்னில்) யான் இவ்வரசனுக்கு உறுதியான உபதேசமொழி களை உபதேசிக்க (இப்போது வந்துள்ளேன், அதற்கு இதுதான் சமயம்) நீயும் இவ னனமே நிற்பாயாக என்று அந்தத்தத்தனையும் தடைசெய்யாவண்ணம் விலக்கி உள்ளே சென்று, பொன்றா பிரகாசிக்கின்ற சயனக்கட்டிலில் நாயனா நித்திரையெய்துகொண் டிருக்க, அநாயனா அருகில், நறுமணங்கமழும் கூந்தலையும், மெல்லிய சாயலையுமுடைய பத்தினியாகிய மாதேவி யிருக்கப் பார்த்தனன் என்பதாம்

எங்கும் தடையென்னும் சொல்லைக் கேளாதவன் அச்சொல்லைத் தத்தனால் கேட்ட னன் என்பார கேட்டி என்குது என்று அவன் கூறுகிறேன் என்றான் உனது அரசன் மனையாளோடுகூடிச் சிறித்பதனை அனுபவித்ததற்குரிய சிறியோனன்று, அருளோடு கூடிப் பேசுபதனை அனுபவித்ததற்குரிய பெரியோளுகலின் அப்போதின் விலக்க ணங்கமும் துலை உபதேசிக்கவந்த என்னை நீ தடுக்கல அரசனாகலான் செயலன்று, என்றுகூறி அவனுடைய உள்ளே வாரணம் தடுக்க எண்ணினான் என்பா நீயும் நிரிடு எல்லா என்றான் சிறித்பானுபவத்துக்கேற்ப நறுமணங்கமழும் கூந்தலையும், மயில் போலுஞ் சாயலையும் உடையவாயிருந்தும், அரசன் உறக்கத்தைத்தவிரிக்கும் என்னது அவன் உறக்கத்திற்கேற்ப வேண்டிய உபாசாங்களைச்செய்து நின்றான் என்பார் பு வான் துறில் மாதேவி இருப்ப என்றான்

மாதேவியாகிய மாதேவி தனது நாயகனாகிய மாதேவன் ஒருசெயலுஞ்செய்யாது உறங்குகின்றவனபோல் சுமாயிருக்கத் தான் பஞ்சிருத்தியங்களுமே செய்ய உறங்கா திருந்து உயிரகளுக்கேற்றதெழில்களை அவவப்பொழுது அமமஹாதேவனைக்கொண்டே செய்தலால் மஹாதேவி எனப்பட்டாள், அகத்தேவால் அரசனாது மனைவியார் அரசன் உறங்குதல்செய்ய இப்பொழுது என்செய்வருமோ அச்செயலைச் செயல்ககவேண்டு மென்று வழித்திருந்தனராதலால் மாதேவி என்றாள்

இத்திருப்பாசுரத்தான், வாயில்களதோறும் தடையொன்று உள்ளதென்று கூறக் கேளாதவந்த பொய்ததவன், அவகுத்ததனால் இடை தெரிந்தருள வேண்டுமென்னும் ஒருதடையான சொல்லைக்கேட்டனன் என்றும், தத்தனது தடை தடுக்கக்கூடாத தனித் தடையாகலின் அத்தடையுந்தடுக்க யான் இவற்கு உறுதிகூற வந்தனன் என்றும், அச் சொல்லான் தத்தன்மயங்கியதைப் பொய்ததவன் குறிப்பானுணர்ந்து, துணிந்தவரைய நீயும் என்னுடன் உள்வராமல் இவ்விடத்திற்குநே நின்றிடுஎன்றும், திருவேடத்தொ

யும், இவற்கு உறுதிசூற என்று சொல்லிய சொல்லுக்கேற்பப் புத்தகக்கவளியை யுடைய வனையும் காணப்படலால் தத்தன் அவனானையைக் கடத்தற்கஞ்சிறித்ப, அவனையும் நீக்கிப் பக்கான் என்றும், புகுந்த அவன் அரசனார் உறங்கியிருத்தலையும் மனைவியார் விழித்திருத்தலையும் கண்டனன் என்றுங் கூறப்பட்டன.

(க7)

தேவியுலுணர்த்த நாயனார் பொய்த்தவனை வணங்கல்.

கண்டுசென் றீனையும் போது கதுமென எழுந்து தேவி
வண்டலர் மாலை யானை யெழுப்பிட உணர்ந்து மன்னன்
அண்டர்நா யகனார் தொண்ட ராமெனக் குவித்த செங்கை
கொண்டெழுந்த தெதிரே சென்று கொள்கையின் வணங்கி நின்று.

து.) பத்தினியார் அருகே யிருப்பதைக்கண்டு (அஞ்சாது) அரசனைச் சமீபித் துச்செல்லும்பொழுது, தேவிபாணவன் விரைந்து பதறிஎழுந்து, வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற மாலையையுடைய அரசரையெழுப்ப அரசனும் நயில்விட்டெழுந்து எதிரேநிற்கின்ற வஞ்சவேடத்தானைக்கண்டு, இவர் தேவர்கள் தலைவனாகிய சிவபிரான் அடியவராமென்று எண்ணி, செவ்விய இரண்டுகைகளையும் அஞ்சலியாயாகக் குவித்துக்கொண்டெழுந்து எதிரேசென்று வணங்கவேண்டிய முறைப்படி வணங்கிநின்று என்பதாம்.

தேவி கதுமெனஎழுந்து என்றும், மன்னன் அண்டர்நாயகனார் தொண்டராமென ணர்ந்து என்றும் கூட்டிக்.

பொய்த்தவனாகிய பாதகன் அரசனார் உறங்குவதைக்கண்டு மனைவி விழித்திருப்பதைக்காணுது தான் எண்ணிவந்த செயல் முற்றுப்பெறுவதற்கு நல்லசமயம் வாய்த்த தென்றெண்ணி அப்பொழுதே அச்செயலைச் செய்ய அரசர்பெருமானைச் சமீபித்தன னென்பார் கண்டுசென்றனை யுட்போது என்றார். புண்ணியசிலியாகிய அம்மனைவியார், அவன்விரைந்துவந்த செயலால் அவனெண்ணத்தைக்காணுது அவன்வேடத்தைக்கண்டு அஞ்சினவராய் அவன் விரைவிலும் விரைந்தெழுந்தனர் என்பார் தேவி கதுமென எழுந்து என்றார். உலகநெரிகூறும் நூற்படி துயிலொழித்தலால் பாதகம் வருவது நிச்சயமாயினும் சிவதருமங்கூறும் நூற்படி அப்பாதகம் புண்ணியமேயாகும் என்றும் இறைவனடியவராகிய இவருக்கு நமதினவனன்றோ உபசரித்து வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தனுப்பவேண்டியவர் என்றும் துணிந்து துயிலொழித்தனரென்பார் வண்டலர் மாலை யானை எழுப்பிட என்றார்.

எழுந்த அரசனும், தன்முன் திருவேடத்தையுக் கண்ணிரம்பநிற்கும் கள்வனைக் கண்டு அந்தோ ! இவர் தேவதேவனாகிய இறைவனடியாரென்று அறிந்தனர் என்பார் மன்னன் அகிலநாபகனு! தொண்டராமென என்று நின்று என்றார். அப்பொய்த்தவவேடத் தான்வந்தகாலத்தையும், வந்துநின்ற இடத்தையும் சிறிதுஎண்ணி, இவன்யாவன் என்று ஐயுறுக. மெய்த்தவவேடத்தனே என்று நிச்சயித்து அதற்கேற்ப அடியார்களைக் கண்டவுடன் செய்யத்தக்க உபசாரங்கெல்லாம் விதிப்படி யாவும் முறையே செய்தன ரென்பார்—தேவிகை குவித்துக் கொண்டெழுந்து எதிரேசென்று கொள்கையின் வணங்கிநின்று என்றார்.

அடியார்கள் துராததே வாகநாணங்காலத்து எதிர்கொண்டுசெல்வதே யன்றி, சமீபத்தில் வருங்காலத்து, மிகநெருங்கிய காலத்தும், நான்கடியினும் மூன்றடியினும் இரண்டடியினும் ஓரடியினும் எதிர்கொள்ளவேண்டுமென்பது விதியென்க. எனவே அடியாரைப் பூஜிப்பதாகிய * நவபுண்ணியத்துள் இல்தொன்றென்க. ஆகலின் அரசன் உட்புலவீட்டிநங்கி ஓரடிவைத்ததும் எதிர்கொண்டதாயிற்று.

(க8)

* நவபுண்ணியம்:—எதிர்கொளல், பணிதல், ஆசனத்திருத்தல், தான்சுழுவல், அருச் சித்தல், துபங்கொடுத்தல், தீபங்காட்டல், புகழ்தல், அமுதமேந்தல் என்பன.

முத்தநாதன் ஆகமம் கொணர்ந்தேனெனல்.

மங்கலம் பெருக மற்றென் வாழ்வுவந் தனைத் தென்ன
இங்கெழுந் தருளப் பெற்ற தென்கொலோ என்று கூற
உங்கநா யகனார் முன்னம் உரைத்த ஆ கமநான் மண்மேல்
எங்குயில் லாத தொன்று கொடுவந்தேன் இயம்ப என்னுள்.

(எ - து.) அடியேனுக்குக் கைவம்மங்கலம் மேன்மேல்வளமுமாறு, என்னுடைய வாழ்வானது ஒருருக்கொண்டு வந்ததென்று சொல்லுபடி, தேவரீர் இங்கெழுந்தருளப் பெற்றதாகும். யாதகாரணங் கருதிவந்ததோ என்று வினவு, (அப்பாடகன்) உங்களுடைய இறைவன் அனாதியிற்மொன்ன சிவாகம நூல்களுக்கேனோ, இவ்வுலகில் எவ்விடத்திலுங் கிடைத்தற்கரிய ஒருஅரிபதூலை உனக்கு நேரிடும்படியாகக் கொண்டு வந்தேன் என்று சொன்னான் என்பதாம்.

தம்மைநோக்கிடும் அடிபாதிநாத தமதுவாழ்வெனும், அவ்வாழ்வானது தற்கு அவ்வப்பொழுது வேண்டும் மங்கலங்களைக் கொடுத்திருந்த ஒருமொழுதன்றி பலபொழுதும் வருவதென்று என்னுடைய புண்ணிய அறிவு உபவருள்பா டாவபடி, மங்கலம் பெருக வந்து அளாந்தது என்றும் பெருஞ்சித்தராசிய தேவரீர், பள்ளிகொள்ளும் இடத்தையுங்கருதாது, அடியன் உறங்குப் பரிசுடர்த்து சேய்மாத வந்தது யாதகருதியோ, அதனை விரைந்த சட்டினையிடவேண்டி மொன்பா - (இங்குபடித்தருளப்பெற்று) எங்கொலோ என்றும், நீகூறியபடி இவ்விடத்தையுங் உனக்குசாப்பத்தையும் நோக்காது வந்தது என்பொருட்டன்ற உன்பொருட்டேயாம், அதுபாடுதெனின்:—ஆன்மாதகன் மலங்கீக்கிப் பேரினபம் அடையும் முத்தியிலங்கணத்தை உங்கள் இறைவனார் ஆக மங்களிற் கூறியிருக்கின்ற மாகலின், அவ்வாறாத் த உனக்கு உபதேசிக்க என்பா - உங்கநாயகனார் உரைத்த ஆகமநாள் இயம்ப என்றும், அந்நூல் புதிதாய் உண்டானதன்றி; அனாதி என்பார் முன்னம் உரைத்த என்றும், அந்நூல் உலகத்தில் மாவராணம் கண்டறியாததொன்று என்பார் - மாரிநேரி எங்குமே இவ்விடத்து ஒன்று என்றும்.

இவையிரண்டு திருப்பாசுரதானும் கன்னடெடுத்தனைத் தயில்லீங்கி எழுந்த போசே மெய்யடியாசாக் கண்ட அக்கொள்கைக் கேற்ப, எதிர்கொள்ளல் தொழுதல் முதலிய வழிபாடுகளெல்லாம் முறைதிறம்பா டாரசனார் செய்தனவன்றி, பின்னா, வந்த அவனது வேண்டுகோள் யாதோ அதனைமுடித்தல் தம்போது இன்றியமையாத செயலென்று அதனைவிரைந்தகேட்டனரென்றும், அவன் வேண்டுகோலித்துக்கேற்பக் கூறவேண்டிய சொற்களைப் பொருத்தக்கூறினானென்று கூறப்பட்டன. (கஉ)

முத்தநாதன் தனித்திருக்க வேண்டுமெனல்.

பேறெனக் கிதன்மே லுண்டோ பிரானருள் செய்த இந்த
மாறிலா கமத்தை வாசித் தருள்செய்ய வேண்டு மென்ன
நாறுபூங் கோதை மாது தவிரவே நானும் நீயும்
வேறிடத் திருக்க வேண்டும் என்றவன் விளம்ப வேந்தன்.

(எ - து.) (அவ்வஞ்சகன் ஆகமநூலை உபதேசிக்கவந்தான் என்று சொல்லியமாத நிரத்தில் என்னையேன!) அடியேன் அடையவேண்டிய பேறுகளுள் இதன்மேல் அடையவேண்டியபேறு வேறென்றுண்டோ, எமதுபொருமான் அருளிச்செய்த தேவரீரிடத் திலுள்ள சித்தாந்தமாகிய ஆகமத்தை வாசித்து அதன்பொருளை அடியேனுக்கு விளங்க அருளிச்செய்ய வேண்டும் என்கேட்க, அதற்கு அக்கொடியேன் நமமணங்கமமும் பூமாலை சூடியுள்ள கூத்தலையுடைய தேவி இங்கு யிருத்தல்கூடுமா! (ஆகலான்) அவளில் லாமல் நானும் நீயும் தனியிடத் திருக்கவேண்டுமென்றுகூற அரசனார் என்பதாம்.

சிவஞானம் உணரப்பெற்றவரால் அடையப்படும்பேறு ஆன்மகத்தி என்றும், அதன்மேற் பெறுப்பேறு பாசகூயம் என்றும், அதன்மேற் பெறுப்பேறு இறைவனது

ஸ்ரீபாதத்தை யணையப்பெறுதல் என்றும் அதன்மேற்பெறும்பேறு திருவேடமே மெய்ப்பொருளென்றும் மாறுபாடில்லாமற் கூறுவது ஆகமமேயாகலான் மாறில் ஆகமம் என்றார். அவ்வாகமத்தைத் தேவரீரால் உபதேசம் செய்யப்பெற்றின் அதனினும் அடியேன் பெறத்தக்கபேறு வேறென்றுண்டோ இல்லை ஆகலான் - பேறெனக்கு இதன்மேல் உண்டோ என்றார். இதனை உபதேசம் செய்வதில் தேவரீர்போல் கருணையுடையார் ஒருவரும்இல்லை என்பதை இவ்விடத்தில் இச்சமயத்தில் வந்ததனாலேயே தெரிந்து கொண்டேனாகலான், தேவரீர் எண்ணியபடியே அனுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டுமென்பார் - வாசித்தநூல்செய்யவேண்டுமென்று என்றார். அங்ஙனம் சொல்லியபோது பெய்த தவன் அரசனினோக்கி, 'இது ஞானோபதேசமாதலால், இதற்கு உபதேசிக்கத்தக்க நாளும், உபதேசம் பெறத்தக்க நியும் வேண்டுமேயன்றி உபதேசத்தானமாகிய இங்கு மனைவியும் இருத்தல் முறைமையன்று' என்று கூறினான் என்பார் - மாதுதவிநாளும் நியும் வேறிடத்திருக்கவேண்டுமென்று அவன் விவம்பளனார்.

இத்திருபாரசரத்தான், செய்வினையைக்காட்டும் இவ்வுலகம் செய்வோன் ஒருவன் உளன் எனக் காட்டுவதால் அப்பதியையும், அப்பதி அறிவோனைவிட்டு இல்லையாகலான் அறிவோனாகிய பாசுவையும், அறிவோனையிருந்தும் அப்பதியை அறியாமலே விடத்தலால் அங்ஙனம் அறியாமையைச் செய்வதாகிய பாசத்தையும், பிரமாணமுகத்தானும் இலக்கணமுகத்தானும் உணர்த்தவல்லதும், பின்னர் அறியாமையைச் செய்வதாகிய பாசத்தைப்போக்கி, அறிவாகிய ஆன்மாவைச் சிவஞானத்தினால் பிரகாசிப்பித்து, பிரகாசிப்பித்த அந்தஞானமே கண்ணாய் சிவசொருபத்தைக் கண்டு பேரின்பப் பேற்றையடையச்செய்வதுமாகிய ஆகமோபதேசம் தேவரீர்செய்ய அதனை யான் பெறுவதைப்பார்க்கிலும் எனக்குப்பேறு இதன்மேல் இல்லை என்றும், அத்தகைச் சிறப்புடைய ஆகமம் சிவபிரான் அருளியதாகலான் அதனைத் திருவேடத்தாகிய நீர்தான் உபதேசிக்கத்தக்க நல்லாசிரியர் என்று அரசனார் கூறினாரென்றும், அப்பொய்த்தவன் அரசர் பெருமான் வேண்டியபடியே நல்லாசிரியனைப்போலும், தனித்திருக்க வேண்டிய முறைமையைக் கூறினானென்றும் கூறப்பட்டன.

(கஉ)

மனைவியை அந்தப்புரத்துக்குப் போக்கக்கூறல்.

திருமக ளென்ன நின்ற தேவியார் தம்மை நோக்கிப்
புரிவுடன் விரைப அந்தப் புரத்திடைப் போக ஏவித்
தருதவ வேடத் தானைத் தவிசின்மே விருத்தித் தாமும்
இருகிலத் திருந்து போற்றி இனியருள் செய்யும் என்றார்.

(எ - து.) (அரசர்கோமான்) தமதருகே இலக்குமிதேவியைப்போல நிற்கின்ற தேவியாரை இனியவிரூபத்தோடு பார்த்து, நீ சீக்கிரமாக உனது அந்தப்புரத்தில் செல்லக்கடவாய் என்று போகச்செய்து, தனக்கு மெய்ப்பொருளைத் தவறாத தவவேடமுடையானை அங்குள்ள ஆசனத்தின்மேல் இருக்கச்செய்து, தாமும் ஆசனமின்றி பூமியிலிருந்து துதித்து (யான் தனித்திருக்கின்றே னாகையால்) இனி ஆகமத்தை அருள் செய்யுமென்று கூறினார் என்பதாம்.

திருமாலை எக்காலத்தும் நீங்காத இயல்பினையுடைய இலக்குமியைப்போலத் தண்ணிவிட்டுநீங்காத மனையாட்டி என்பார்—திருமகள் என்னின்ற தேவியார் என்றார். செல்வத்தலைவியாய் நிற்கின்ற தேவியை இவ்விடத்தில் நில்லாமற்போ என்றுசொன்னால் தம்மிடத்திருக்கும் செல்வத்தைப் போவென்றுசொல்வதனோ டொக்குமாகவின், அக்கடுமொழிகூறத் தணியாது, இவ்விடத்தினும் அரியகாவவிடத்தில் ஊனாஸ். விரும்பப்படும் அரிய பொருள்போன்ற நீ வேறிடத்தில் போகாது அங்ஙனே போலிருத்தல் வேண்டும் என்று மிக்கபரிவுடன் கூறினார் என்பார் தம்மைநோக்கிப், புரிவுடன் வினைகல அந்தப்புரத்திடைப் போகஏவி என்றார். தவவேடத்தில் இக்கையைபும், ஆகமசாஸ்

திரத்தை உணரத்தக்க ஞானத்தையும், அதனைக் கேட்பதில் விரைந்தமுயற்சியை (கிரியை) யும், ஒருங்கேதரவல்ல சிவவேடம் உடையவன் என்பார் - தந்தவவேடத்தானே என்றார். பொருட்செல்வியை அந்தப்புரத்திடைப் போகச்செய்து ஞானச்செல்வியை தனது உள்மாகிய அந்தப்புரத்தில் அமர்ந்திருக்க ஆசனந்தந்தனர் என்பார்—த.விசின் மேலிருந்தீர் என்றார். ஞானச்செல்விக்குத் தமது உள்ளத்தை ஆசனமாக்கி அதில் இருத்தியபின்னர் அந்தஞானச் செல்வியால் ஆக்கப்பட்டு ஊட்டப்படும் செவியுணவை உண்பதற்கும், உண்டு பசிதீர்வதற்கும், கேட்டல் சிந்தித்தல்களுக்கு இடங்கொடுத்திருந்தனர் என்பார் தாயும் இருநிலத்திநின்று என்றார். யான் கேட்டுச் சிந்தித்த பொருள் களைக் காக்குந் தன்மையுடையேன் என்பார் போழிர் என்றும், நீர் உபதேசிக்கும் பொருள் பாழ்பட்டுப் போகாவண்ணம் காக்குந்தன்மை யுடையனாயிருத்தலின் இனி ஐயுறுது உபதேசிக்கலா மென்பார் இன் அருட்செய்யும் என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், பொருட்செல்வியாகியதேவியை அந்தப்புரத்திலும் ஞானச் செல்வியைத் தனது உள்ளத்திலும் இருக்கச்செய்து, கேட்டலாதி ஞானச்செய்வில் முயற்சி யுடையவராயினு ரென்று கூறப்பட்டது. (கச)

நாயனாது வெற்றித்திறங்கூறல்.

கைத்தலத் திருந்த வஞ்சக் கவளிகை மடிமேல் வைத்துப் புத்தகம் அவிழ்ப்பான் போன்று புரிந்தவர் வணங்கும் போதில் பத்திரம் வாங்கித் தான்முன் நினைந்தஅப் பரிசே செய்ய மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப் பொருளெனத் தொழுது வென்றார்.

(எ - று.) (இனி அருள்செய்ய வேண்டுமென்று நாயனார் கூறவும், அவ்வஞ்சக் வேடத்தை) தனது கைத்தலத்திலிருந்த வஞ்சகமாகிய புத்தகக் கவளிகையைத் தனது மடியின்மேல் வைத்து, கவளிகையை அவிழ்த்து அதனுள்ளிருக்கும் புத்தகத்தை எடுப்பவனைப்போல, (அபிநயச்செய்கையைக் காட்டினான். காட்டும்போது) அரசன் நீங்காத அன்புடன் அவன்காலில் வீழ்ந்துவணங்கினார், அங்கனம் வணங்கும்போது, அப்பாதகன் கவளிக்குள் இருந்த உடைவாளையெடுத்து, தான் முன்னண்ணிவந்த எண்ணப்படியே செய்தனன். (அரசனார் அவன்செய்கையையும், அச்செய்கையான் அவன் தன்பகைஞன் என்பதையும் உணர்ந்தவராய், அவனது வஞ்சச்செயலையும் அவனையும் பொருளாகக்கருதாது,) அவன்கொண்ட மெய்த்தவவேடத்தையே மெய்ப்பொருளெனத் தெளிந்த அவ்வேடத்தைத் தொழுது அவனைவென்றனர் என்பதாம்.

அவர் வணங்கும்போதில், கைத்தலத்திருந்த வஞ்சக் கவளிகை மடிமேல் வைத்து, புத்தகம் அவிழ்ப்பான் போன்று புரிந்து, பத்திரம்வாங்கி எனக்கொண்டுகூட்டுக.

உபதேசம்பெறுவதில் அவரது தீவிர முடைபைதோன்ற வணங்கினாரென்றும், வணங்கி யெழுந்திருப்பாராயின் தனது எண்ணம் முற்றுப்பெறுதல் அரிதென்றெண்ணித் தீவிரமுற்று அதற்குரியசெயலைத் தொடங்கினன் என்பதுதோன்ற வஞ்சக்கவளிகை மடிமேல்வைத்து, புத்தகம் அவிழ்ப்பான் போன்று புரிந்து, பத்திரம்வாங்கி என்றும், கவளிகையினின்றும் வானை வாங்கியதுபோல் அவர் உயிரையும் தான்முன் எண்ணியது போல் வாங்கத் துணிந்தனன் என்பதுதோன்ற தான்முன் நினைந்த அப்பரிசேசெய்ய என்றும், அப்பாதகன் தான் முன்னினைத்தபடி செய்ததுபோலும், அந்நாயனாரும் அவனதுவேடத்தை மெய்ப்பொருளெனத்தான்முன் எண்ணியதுபோலும் வணங்கினாரென்பது தோன்ற மெய்த்தவவேடமே மெய்ப்பொருளெனத் தொழுகு என்றும், பொய்த்தவன் மெய்த்தவ வேடத்தைக்கொண்டாது தம்முன்வந்து தம்மிடத்து அவன் செய்ய வெண்ணியதைச் செய்திருப்பானாயின் வெற்றி அவனுடையதே, அங்கனமின்றி அரசனார் மெய்ப்பொருளாகக் கொண்டிருக்கும் மெய்த்தவ வேடக்கொண்டவென்று அவனெண்ணியதைச் செய்தனனாகலின் அச்செயலால் வந்த வெற்றி மெய்த்தவவேடத்தே என்பதுதோன்ற வென்று என்றுகூறினார். (கடு)

மறைத்தவன் புருந்த போதே மனம்அங்கு வைத்த தத்தன்
இறைப்பொழு தின்கட் கூடி வானினால் எறிய லுற்றான்
நிறைத்தசெங் குருதி சோர வீழ்கின்றார் நீண்ட கையால்
தரைப்படும் அளவில் தத்தா நமரெனத் தடுத்து வீழ்ந்தார்.

(௩ - து.) மெய்த்தவத்தால் பொய்த்தவத்தை மறைத்துவந்த முத்தநாதன் அரசனார் படுக்கையறையில் புருந்தபோதே, தனதுமனத்தை அவ்வுள்ளிடத்தில் வைத்த தத்தன் என்னும் மெய்க்காவற்காரன் (அவ்வஞ்சகன்செய்த அச்செய்தியைக்கண்ட அக்கணமே (துணுக்கென) உள்ளேசென்று தனது வாட்படையால் அவ் வஞ்சகனை வெட்டத் தொடங்கினான். (அபபொழுது) பொங்கிவருகின்ற உதிர்வெள்ளமானது சரீரமுற்றும் பரந்து வழிய நிலத்தில்வீழ்கின்ற நாயனார், அங்குநம் வீழ்கின்ற அந்தச்சமயத்தில் தமது நீண்டகையினால் தத்தா! அவரை நீ வெட்டவேண்டாம், நமது சுற்றத்தா ராகிய அடியவர் என்று தடுத்துப் பூமியில் வீழ்ந்தனர் என்பதாம்.

நிறைத்த செங்குருதிசோர வீழ்கின்றார் தரைப்படும் அளவில் நீண்டகையால் தத்தா நமன் தமர் எனத்தடுத்து வீழ்ந்தார் எனக் கொண்டு கூட்டுக.

தனது தீய எண்ணத்தைத் திருவேடத்தால் மறைத்துவந்தான் என்பார் - மறைத்தவன் என்றார். தத்தன் மெய்க்காவற்காரனாகவின் அத்தீயோன் கொண்ட வேடத்தின் மெய்மையினையும், அவன் யாதுசெய்ய இச்சமயம் வந்து உள்ளே புருந்தான் என்று அதன் மெய்மையினையும், பள்ளியறையில் அவனது மெய்வேடத்தைக்கண்டு நமதரசன் செய்யப்போகும் செயல் யாதென்று அச்செயலின் மெய்மையினையும், காணத் தன் மனத்தை வேறு செடலின்கண் போகவிடாது, பொய்யுனிடத்தும், அரசர்பெருமானாகிய மெய்யரிடத்தும், இருவரிடத்தும் நிகழப்போவதாகிய செய்கையினிடத்தும் நிலைபெறவைத்தான் என்பார் - மனம் அங்குவைத்த தத்தன் என்றார். இருவர் மெய்ச்செய்தியும் அங்குவைத்த மனத்தால் அறிந்து தான் செய்யவேண்டிய மெய்ச்செய்தியை அக்கணமே செய்யத் துணிந்தான் என்பார் - இறைப்பொழுதின்கண் கூட வானினால் எறியலுற்றான் என்றார். மெய்வேடங்கொண்டவனது மெய்ச்செய்கையினையும், மெய்க்காவற்காரனது மெய்ச்செய்கையினையும், கண்டறிந்த அரசர்பெருமான் மெய்வேடத்தில் தாம் வைத்திருக்கும் மெய்மையச் செயலையும், மெய்மையாகச் செய்தான் என்பார் தருதிசோர வீழ்கின்றார் தரைப்படும் அளவில், (தமது) நீண்ட கையால் தத்தா (இவர், நமனைத் தடுத்து வீழ்ந்தார்) என்றார்.

(கசு)

வேதனை யெய்தி வீழ்ந்த வேந்தரால் விலக்கப் பட்ட
தாதனார் தத்தன் குறும் தலையினால் வணங்கித் தாங்கி
யாதுநான் செய்கேன் என்ன எம்பிரான் அடியாரா போக
மீதிடை விலக்கா வண்ணம் கொண்டுபோய் விடுநீ என்றார்.

(௪ - து.) (அப்பாதகனால்) வேதனைப்பட்டு பூமியில் வீழ்ந்த அரசர்பெருமானால் தடுக்கப்பட்டுின்ற சேவகனாகிய தத்தனும் (தனது செயலைத்தடுத்த அரசரது எண்ணத் தையறியப்பெற்று அவரைத்) தலையினால் வணங்கி, பின்னர் நாயனாருது சிரத்தைத் தனது கரத்தால் தாங்கி, இனி யான் செய்யவேண்டிய பணியாது அதனைக் கட்டியிடவேண்டும் என்று கேட்ட. மெய்ப்பொருளார், எமது பெருமானடியாராகிய இவர் இனி வெளியே போவாரல்லவா! அவர் போகும்போது நீயும் அவருடன்போய் இடை இடையே அங்கங்குள்ள காவலாளிகள் இவரைத் தடைபடுத்தும் தடைகளையெல்லாம் விலக்கி இவர் போகுமிடத்திற் கொண்டுபோய் நீவிடுவாயாக என்று கூறினார் என்பதாம்.

வஞ்சகன்செய்த வஞ்சக்செயலால் மெய்வருத்தமுற்றனர் என்பது தோன்ற வேதனை எய்திவிழ்ந்த வேந்தர் என்றார். உடம்பாகிய மெய்யிற்குத் துன்பம் வரக் கண்டதுபோல், தாம் கொண்டிருக்கும் மெய்ப்பொருளுக்குத் துன்பம் வரக் காணாமல் இன்பம் வரக்கண்டமையால் இன்பம் வரச்செய்தவனைத் துன்பமுறச் செய்தல் மெய்ப்பொருள் கொண்டார்க்கு முறையன்றென்பது தோன்ற - வேந்தரால் விலக்கப்பட்ட என்றார். சொன்னதைச்சொல்லும் கிளிப்பிள்ளைபோலும், செய்யென்றதைச் செய்யும் நெறியுடையான் தத்தன் என்பது தோன்ற துதிநூல் தத்தன் என்றார். தனது அரசர்பொருளான மெய்யில் வேதனை யெய்திப் பூயியில் வீழ்ந்தருணத்திலும், தாம் கொண்ட மெய்ப்பொருளை வீழ்த்தாது தன்னைத் தடுத்த போற்றலை எண்ணி அஞ்சினுணைப்பது தோன்ற - தலையினால் வாய்விட்டு என்றார். மெய்ப்பொருளை வீழ்த்தாது தாக்கிய தனது அரசன் மெய்யைத்தாங்குதலே நாம் பெறும் பேறும், நாம் செய்யத்தரும் சேவகமும் ஆம் என்பது தோன்ற - தாங்கி என்றார். தேவரீர் திருவுள்ளக்குறிப்புணராது மெய்வேடங்கொண்டாகாத தீங்குசெய்யத் துணிந்தேனாகலான் அப்பிழை நீங்குமாறு யான்செய்யத்தரும் பணியாதோ என்றுவினவினன் என்பதுதோன்ற - யாதுநான் செய்கேன் என்று என்றார். அம் மெய்வேடத்தால் இங்கு வந்தபோது அடியராகக்கண்டது போலவே, அவரெண்ணியதை என்பால் செய்து முடித்தபின்னரும் அடியவராகவே காண்கின்றேன். ஏனெனில், இம் மெய்வேடத்தால் இங்கு எழுந்தருளியபோது நான் இவரை மாதுவேண்டி என்பால்வந்தது என்று கேளாமல் இங்குவந்தது என் என்று கேட்டனனன்றோ, அச்சொல் ஏன் இங்குவந்தீர் என்னும் பொருளைத் தருகின்றதன்றோ, அப்பொருளைத் தரும் கமிஞ்சொல்லைச் சொன்ன எனது குற்றத்தைக்கண்டு இயமனால் செய்யப்படும் தண்டனைக்கு என்னை ஆட்படுத்தாமல் அவரிடத்துள்ள பெருங்கருணையினால் என்னை வாளினால் வெட்டி எனது குற்றத்தை இப்பொழுதே போக்கிராகலின் இப்பொழுதும் எம்மிறைவன் அடியவர் இவர் என்பதில் ஐயுறவேயில்லை. நான் அடியர்பால் சொல்லவேண்டிய இன்சொல்முறை யறி யாதிருந்த எனது குற்றத்தைப் போக்கவந்த இவரதுசெயல் முற்றுப்பெற்றபடியினால், இனி இவர் போகும் குறிப்புடையவராகக் காண்கின்றேன். யான் அவர்பின்சென்று வழிவிடும் பணிக்கு உரிமையாகா தொழிந்தேனாகலின் அப்பணியை நீ தவராமற் செய்வாயாக என்பது தோன்ற அடியார் போகக் கொண்டுபோய் விடு. என்று என்றார். யான் சொல்லியபடி நீ கொண்டுபோய்விடும் பணியில் என்போல் நீ குற்றத்தை வினை வித்துக்கொள்ளாமல் நீ செய்யுந் தொழிலாகிய காவற்றொழிலை, இவர்பால் சிறிதுந் தவராமற் செய்வாயாக என்பது தோன்ற மீது இடைவிலக்கவாய் என்று. எனவே எனக்கு நன்மைசெய்த இவரைத் தீங்குசெய்தவராக எண்ணி இவரைத் தீங்குசெய்யக் காலவாளிகள் உன்னை விலக்கவருவராயின் அவர்களைத் தடுத்துச் செல்வாயென்பது தோன்ற மீதிடை. விலக்காவண்ணம் என்றார். (௧௭)

தத்தன் பொய்த்தவனைக் கொண்டுபோதல்.

அத்திறம் அறிந்தார் எல்லாம் அரசனைத் தீங்கு செய்து பொய்த்தவன் தன்னைக் கொல்வோம் எனப்புடை சூழ்ந்த போது தத்தனும் அவரைஎல்லாம் தடுத்துடன் கொண்டு போவான் இத்தவன் போகப் பெற்ற திறைவன் தானே என்றான்.

(௭ - து.) (நாயனாச்செய்தியிங்ஙனயிருக்க,) முத்தநாதன்செய்த வஞ்சகத் திறத்தையெல்லாம் யாவரும் அறிந்தவர்களாய் அவரெல்லாம், நமது அரசனை இவ்வகைத்தான தீங்குசெய்த பொய்த்தவனைக் கொல்வோமென்று நெருங்கிச் சூழ்ந்தனர். சூழ்ந்தபோது அவர்களையெல்லாம் தத்தனாவன் தடுத்துத் தன்னுடன் கொண்டுபோவா னாயினான். (அங்ஙனக் கொண்டுபோகும்போது, தடுத்தவரையெல்லாம் பார்த்து) இப்பொய்த்தவனாகிய இவன் யாதொரு துன்பத்துக் கிடனில்லாமல் போகப்பெற்றது நமது அரசனுடைய ஆணையாகும் என்று கூறினான் என்பதாம்.

தத்தன் அரசன் ஆணையை மேற்கொண்டு முத்தளைனை அழைத்துவர, அம் முத்தளைதன் எப்பொழுதுவருவான் வருவானென்று எதிர்பார்த்திருந்தவ ரெல்லாம் அரசனாணையை அறியாது அவனைச் சூழ்வதற்குவர, அவர்கள் வந்தகுறிப்பை தத்தன் அறிந்து அவர்களைப்பார்த்து, இத்தவன் பொய்தவனென்று நமது அரசனுடைய தவத் தை அவமாக்காது மெய்த்தவமாக்கிய மெய்த்தவன். ஆகலின் முன்னர் இவனை நீங்கள் உள்ளேபோவதற்கு வழிவிட்டதபோலும், இப்பொழுது நமது அரசன் ஆணைப்படி அவனுடன் நான்போக வழிவிடுவீர்களென்று அரசனாணையை யாவாக்கும் உணர்ந்தித் தனக்கிட்ட ஆணையை எவ்விதத்துங் காத்துச்சென்றனன் என்பார் (தத்தனும் அவரை யெல்லாம் தடுத்தாடன் கொண்டிபோவான்) என்றார்.

(கஅ)

தத்தன் பொய்த்தவனை விட்டுவருதல்.

அவ்வழி யவர்கள் எல்லாம் அஞ்சியே அகல நீங்கள்
செவ்விய நெறியில் தத்தன் திருநகர் கடந்து போந்து
கைவவடி நெடுவான் ஏந்தி ஆளுநாக் கானம் சேர
வெவ்வினைச் கொடியோன் தன்னை விட்டவன் மீண்டு போந்தான்.

(அ - து.) தத்தன்வாரததையைக்கேட்ட அவ்வளவில், சூழ்ந்தவரெல்லாம் அச்ச முடையவர்களாய் அங்கு டின்றும் துரீமாய் நீங்கிப்போயினா. தத்தன் அக்கை தவனை ராஜவீதியின்வழியே அழைத்துக்கொண்டுபோய் நகரத்தைக்கட்டுகென்று தனது கைவானைக் கையிலேந்திக்கொண்டு ஒருவரும் அணுகாவண்ணம் கடுங்காவ லோடு ஆள்கள் சஞ்சாரமில்லாத காட்டுவழியாய்ப்போய் (அவ்விடத்தில்கின்று) கொடிய தீவினையாளனாகிய அப்பெருமாவியை அங்குவிட்டு (இனிஒருவரும் உன்னிடம்வர மரட்டார்கள் நீ போகலாமென்று) திரும்பி நகரைநோக்கி வந்தான் என்பதாம்.

அரசன், இப்பொய்த்தவனைக் கண்ட முற்காலத்தும், கொலைசெய்யக்கண்ட பிற காலத்தும் மெய்த்தவனாகவே கண்டதோலும், அவ்வரசர்பெருமானது மெய்த்தவத் தைக் காக்கும் வல்லாளராகிய காவலாளிகள் முதலிய யாவரும் முன்வந்தபோது இவர் மெய்த்தவா என்றுகண்டு அஞ்சி அனறப் போலும், காவலுடன் பின்வந்த அப்போதும் கண்டு அஞ்சி அகன்றன ரென்பததோன்ற அவ்வழி அவர்களுடைய அஞ்சியே யகலீங்க என்றார். அரசர்பெருமான் கொண்ட மெய்ப்பொருள் தெரியே, நகர்த்துள் ளார் யாவருங் கொண்டனராகலின், இனி அரசாது ஆணைநெறியை மேற்கொண்டு நாம்செல்வதில் (நமக்கென்ன அச்சமிருக்கின்றது.) அஞ்சாதுசெல்வோமென்று தத்தன் துணிந்து இராஜவீதியின்வழியே சென்றனன் என்பததோன்ற - செவ்வியநெறியில் தத்தன் திருநகரே நீதுபோனது என்றார். அரசனுடன் செல்லுங்காலத்து எந்தமுறை யாய் வானையேந்திக் கொண்டுசெல்வானோ அம்முறையாய்ப் பொய்த்தவ அரசனோடு தத் தன் வானேந்திச் சென்றனன் என்பததோன்ற காவல நெடுவானேந்தி என்றார். வீதி யெல்லாங்கடந்து நகரெல்லையுங்கடந்து, அரசனது ஆட்கள் போதல்வருதலையற்ற ஆரணியத்தில் போய்ச்சேர்ந்தனன் என்பததோன்ற அந்நகரானந்தே என்றார். அக்கானகத்தினும் கொடியோன் இவன், எனவே அது மரத்தானகம், இவன் வினைக் கானகம் என்பததோன்ற வெவ்வினைச் கொடியோன் தன்னை - என்றார். தீவினைக்காடாகிய இவனோடு, மரக்காடாகிய இந்நெறியின்கண்ணே விடாதுபோகும்படி அரசனாணை நமக்கில்லை, நமக்கிட்ட ஆணை இவன்போக "இதுட லிலக்காவண்ணம் கொண்டுபோய் விடு" என்பதே யாகலான், இவ்வினைக்காடனை இக்காட்டகத்தே விட்டு நாம் அரச னிடம் போகத்திரும்புவோம் என்று எண்ணினான் என்பததோன்ற - விட்டவன்மீண்டு போந்தான் - என்றார் :

* அவ்வழிஎன்றது ஈண்டுஅரசன் எண்ணிநடத்தியதுபோல என்னும்பொருட்டி.

அரசர்பெருமான், மீதிடை விலக்காவண்ணம் கொண்டுபோய் வீட்டு நீ வருவாய் என்னாது, விடுநீ என்றது என்னையோ வெனின், எதுபரியந்தம் தடுக்கவருகின்றார்களோ அதுபரியந்தம் நீ உடன்போவ தென்பதல்ல இம்மெய்த்தவர் எவ்விடத்தில் சென்றால் கவலையற்றுச் செல்வரோ அவ்விடங்காறும் டோதல் உனதுகடமை என்பதொன்றே அவ்வொண்ணத்தில் முனைத்துநின்றதனால் வருவாயென்றதனைக் கூறுதொழிந்தன ரென்க. இதனை தத்தன் உணர்ந்தவனும், இவனுக்கு பயம்வருவதற்கில்லாத இடத்தைக்கண்டு அங்குவிட்டு மீண்டுபோந்தான் என்றார். (கக)

மற்றவன் கொண்டுபோன வஞ்சனை வேடத்தான்மேற்
செற்றவர் தம்மை நீக்கித் தீதிலா நெறியில் விட்ட
சொற்றிறம் கேட்க வேண்டிச் சோர்கின்ற ஆவி தாங்கும்
கொற்றவன் முன்பு சென்றான் கோமகன் குறிப்பில் நின்றான்.

(ஈ - து.) (சேவகன் செப்தி யிங்ஙனயிருக்க) நாயனார், தத்தன் அழைத்துக் கொண்டுபோன வஞ்சனை வேடத்தவன்மேல் எதிர்த்தவர்களை விலக்கி, யாதொரு தீங்கும் யாவராலும் வராதமார்க்கத்தில் அவனைவிட்டதாகிய சொற்றிறத்தைக்கேட்க விரும்பிச் சோர்வடைகின்ற தமது உயிரைச் சோர்ந்துபோகாவண்ணம் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற அரசன்முன்னே, அரசன் குறிப்பின்வழியே சென்றுவந்து நின்றானாகிய தத்தன் சென்றான் என்பதாம்.

சோர்கின்ற ஆவிதாங்கும் கொற்றவன் முன்பு, (அக) கோமகன்குறிப்பில் நின்றான் சென்றான் எனக் கூட்டுக.

நம்மைப்போர்திறத்தில் வெற்றிக்கொள்ளல் அரிது, மெய்த்தவவேடத்தால் வெற்றி கொள்ளல் எளிது என்னும் அவ்வண்மையுணர்ந்து, மெய்த்தவ வேடங் கொள்வதற்கும், தடைகளெல்லாம் தடுத்தற்கும், ஒருவரும் வரக்கூடாத பள்ளியரையில் வருதற்கும் துணிந்த இவர், தமது எண்ணத்தையும் கேட்கத் துணிந்திருப்பாராயின் வெற்றியுடன் போகச் செப்திருப்போமே அந்தோ! அதனை வீணாக்கி வஞ்சகன், பொய்த்தவன், என்று யாவரும் சொல்லட்போயினரே, நாம் உடல் பொருள் ஆவிகளை வைத்திருப்பது திருவேடத்தாருக்குக் கொடுபதற்காகவன்றோ, வேடத்தால் மெல்லலாமென்னும் உண்மையுணர்ந்தபோல், உடலையுங் கேட்டால் கொடுப்பான் என்னும் உண்மையை உணராதொழிந்தனரே என்று இத்திறமெல்லாம் எண்ணி எண்ணிப் பின்னா நம்முயிரைக் கொன்று தம்முயிர்வாழ எண்ணினாரே அதுவேனும் முற்றுப்பெறுமாயின் அவருக்கு நாம் வெற்றிகொடுத்தவராவோம். அது தத்தனால் தெரியவேண்டியிருத்தலால் அவன் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தனா என்பார மற்றவன் தீதிலாநெறியில் விட்ட சொற்றிறம் கேட்கவேண்டி ஆவிதாங்கும் கொற்றவன் - என்றார். வஞ்சகன் உயிர்வாழ வேண்டும் என்று எண்ணும் சமயம் தம் உயிர் சோரும் அத்தருணமென்பார் - சோர்கின்ற ஆவி - என்றார். அரசர்பெருமான் தனது வருகையை எண்ணியிருப்பாரென்றும் அவருள்ளக்குறிப்பை தத்தன், உணர்ந்து கொடியோன் தன்னை விட்ட அக்கணமே அரசன் முன் வந்தநின்றான் என்பார் - கோமகன் குறிப்பில் நின்றான் கொற்றவன் முன்பு சென்றான் - என்றார். (உ0)

தத்தன்மீது அரசன் கருணைகூர்தல்.

சென்றடி வணங்கி நின்று செய்தவ வேடங் கொண்டு
வென்றவர்க் கிடையூ நின்றி விட்டனன் என்று கூற
இன்றெனக் கையன் செய்த தியார் செய்ய வல்லா ரென்று
நின்றவன் தன்னை நோக்கி நிறைபெருங் கருணை கூர்தார்.

(எ - து.) தத்தன் அரசன் சமீபத்திற்சென்று அடிபணிந்தாநின்று, தவஞ் செய்து குரிய வேடத்தைக்கொண்டு தான் எண்ணிய காரியத்தைச் செய்து தேவரீரை வற்றிகொண்டவனுக்கு வழியில் யாதொரு துன்பமுமின்றி அவன் போருமிடத்தில் விட்டான் என்று சொல்ல, (அரசன் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு மகிழ்ந்து) எனக்கு வுன்று என்னிறைவன் செய்தது எவர் செய்ய வல்லராவர், என்று கூறித் தன்முன் நின்ற தத்தனைப்பார்த்து தம்முள் நிறைந்த பெருங்கருணையைச் செய்தனர் என்பதாம்.

அரசன்முன் சென்ற தத்தன் - சென்ற திருவேடத்தார் சோர்ந்து சென்றனரோ என்று சென்றனரோ என்று சோர்வடைந்து அதனைக் கேட்பதற்கு எதிர்பார்த்திருக்கும் அவரது குறிப்புணர்ந்து அச்சோர்வு அவருக்கு நீங்குமாறு வஞ்சகனைத் தான் விட்டு வந்த செய்தியை மிக்க பணிவுடன் செவியில் இனிமையாய்ப் புகச்செய்தனன் என்பார் - சென்றடி வணங்குகின்று அவர்க்கு இடையூறின்றி விட்டான் - என்றார். நம்மால் யாதொரு இடையூறும் வாராவண்ணம் செய்ததனால் அவருக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டானதே பன்றித் தவஞ்செய்யும் வேடத்தைக்கொண்டு அவஞ்செய்த அச் செயலைப் பஞ்சபாதங்களுட் சிறந்த பாதகச்செயலென்றும் தோல்விபுன் மிக்க தோல்வியென்றும் கவலைபட்டுச் செல்வார்போல் செல்வதொழிந்து, வெற்றியுருந்தகான செயலை நல்ல யுகத்தான் செய்தோமென்றும், அச்செயலால் நாம் நல்ல வெற்றியைப் பெற்றோமென்றும் இயுமாந்து வெற்றிபெற்ற எண்ணத்துடன் செல்கின்றனர் என்று அறிவித்தானென்பார் - செய்தவ வேடங்கொண்டு வென்றவர்க்கு - என்றார். அவன் மகிழ்ச்சியுடனும் வெற்றிகொண்ட எண்ணத்துடனும் போகவணங்குமென்பதே தாம் திருவேடத்தை மெய்ப்பொருளாக எண்ணி வாழ்த்தற்குப் பயன் என்று எண்ணியிருந்தபடியே சென்றானென்று கேட்டபடியால் இச்செயல் நம்மையன்னி யார்செய்ய வல்லார் என்று எண்ணினாரென்பார் - இன்றெனக்கு ஐயன் செட்டது யார் செய்யவல்லார் - என்றார். இறைவன் கருணைத்திறத்தை எண்ணியபின்னர் நமதுதாசனாகிய தத்தன் நம்முன் வந்தவுடன் நமது உடற்குறிப்பையும், நமது எண்ணக்குறிப்பையும் தானே யுணர்ந்து நமக்குச் சோர்வுநீக்கிக் களிப்பைக் கொடுத்தனனே இவன் தாசனா! அன்று அமைச்சனே யாவன் இவனுக்கு இப்பொழுது எதுசெய்தால் சன்மானமாகும் என்று அடங்காக்கருணையைக் கொண்டன ரென்பார் - நன்றவன் தன்னைநோக்கி நிறைபெருங் கருணை கூர்ந்தார் - என்றார். (உக)

நாயனார் திருநீற்றன்பு பாதுகாக்க விதித்தல்.

அரசியல் ஆயத் தார்க்கும் அழிவுறுங் காத லார்க்கும்
விரவிய செய்கை தன்னை விளம்புவார் விதியினாலே
பரவிய திருநீற் றன்பு பாதுகாத் துய்ப்பீ ரென்று
புரலவன் மன்று ளாடும் பூங்கழல் சிந்தை செய்தான்.

(எ - து.) அரசர்பெருமான் (தமது சொற்கடவாத தத்தன்மேற் பெருங்கருணையைக் காட்டியபின்னர்) தமது அரசியலை ஆளுதற்குரிய புத்திரர் முதலாயினவர்களுக்கும், தமது துண்பத்தைக் கண்டு நெஞ்சம் அழிகின்ற மத்திரி முதலானவர்களுக்கும், தமது உள்ளமெல்லாம் கலந்திருக்கின்ற செய்கையை விதிமுகமாகக் கூறுவாராயினார். (அஃதாவது) எவ்வுலகத்தினிடத்தும் பரவியிருக்கின்ற திருநீற்றின் கண் அன்புபாராட்டி பாதுகாத்து உய்விக்கலாக என்று கூறிப்பின்னர் பொன்னம்பலத்தின்கண் நடனஞ்செய்தருளும் வீரகண்டையணிந்த திருவடிகளைச் சித்தனை செய்தனர் என்பதாம்

செய்கைதன்னை விதியினால் விளம்புவார் எனக் கூட்டுக.

பொய்த்தவவேடத்தனால் அரசர்பெருமானது மெய்யிற்கு நேர்ந்த செயலெல்லாம் புத்திர மித்திர களத்திராடிகளெல்லாம் உணர்ந்து மெய்ப்பதைத்து வருந்தி வந்து குழந்தனரென்பார் - ஆயத்தார் காதலார் - என்றார். தனக்கும், தன்னால் தேடப்படும்பொருட்

கும் உட்பட்டவர் புத்திய முதலிய சுற்றத்தினராதலால்-அவரை அரசியல் ஆயத்தார் என்றும், “கருவியும் காலமும் செய்கையும் செய்யும் அருவினையும் ஆகிய இவற்றை நன் குணர்த்து, வன்கண் குடிக்காத் தல் கற்றறிதல் ஆள்வினைஎன்னும் இவைகளில் திறமுடையவராய் அரசியலை காப்பதில் ஆசையுடையவர் மந்திரிகளாதலால் அவரைக்காதலர் என்றும், தாம் நடத்திவந்த அரசியலில் நடத்தியது திருவேடமே மெய்ப்பொருள் என்று யாவரும் எண்ணி வழிபடுதலாகிய செயலேயாகலான் அச்செயல் இனி என்றும் நடைபெற்றவர அவர்களுக்கு விதிமுக்காய விதிககத் தலைப்பட்டனர் என்பார் - விரவிய செய்கைதன்னை விதியினாலே விளையுபவா - என்றா தாம் எண்ணியபடியே அவர்களை நோக்கி நீங்கள் எம்பால் நமது அரசாங்கியல் பரவிவந்ததாகிய திருநீற்றனபினை எம்மைப்போல் பாதுகாத்து வரல்வேண்டும. அங்ஙனம் வருவீராயின் சிவனருள்பெற்று உய்லீர்கள். உங்கள் உடல்பொருள் ஆய்களெல்லாம் திருநீற்றுடையார்க்கென்றே பாதுகாத்தவைத்து அவர்கள் எதனைக் கேட்கின்றார்களோ அதனைக் கொடுத்துவாருங்கள் இதுவன்றி நாம் உயரத்தோடும் வகை வேறில்லை இதுவே என்னால் விதிக்கப்பட்ட விதியாம் என்று ஆணையிட்டனா என்பார் - பரவிய திருநீற்றன்பு பாதுகாத்தாய்விர் - என்றார். தமது அரசியலை அமைச்சாட்சமக்கித தாமதை திருநீற்றின் வசமாகிய திருச்சிற்றம்பலத்தான் வசமாக அருளை நினைத்தனரென்பார் புரவலன் மன்றுளாடும் பூங்கழல் சித்தைசெய்தான் என்றார்

“அரசியல்நெறியில் வந்த அறநெறிவழாமற்காத்து, உரைதிறம்பாதநீதி யோங்கு நீர்மையினில்மிககா” என்றதனால் வேதநெறியும், “மங்கையைப் பாக்கமகவுடையவர் மன்னுங்கோயில், எக்கனும் சூசைநீடியேழிசைப் பாடலாடல், பொங்கியசிறப்பின் மல்கப்போற்றுத்தல் புரிந்தவாழ்வார்” என்றதனால் ஆகமநெறியையும் நடைபெற்றோங்கச்செய்து, திருவேடமே மெய்ப்பொருளுள்ள நீர்ப்பதாகிய சித்தநாதநெறியில் தாம்நின்றனா என்றும், செல்வப்பெருக்கமுடையா கோயினிர் உடம்புவுளாவதற்கு எப்பொழுதும் பசுவின்பாலே உண்பதில் ஆசையிருத்தல்போல, திருவேடமே மெய்ப்பொருளுள்ள நிற்கும் இவாகு அருளநிலையினின்றும் மாறுதலிலெழுவகைவல்ல நெறிகளைச் சாதனநெறியாவன்றி விதிமுக்கமாககூறும் சித்தநாதமாகிய ஆகமசாஸ்திரங்களில் நீங்காத ஆசையைமுடையவராதலால், பொய்ததவேடங்கொண்டுவந்தவன் “உங்கள் நாயகனா உரைத்தஆகமதால் ஒன்றுகொடுவதேன் என்றபோது, பேற்றெனக்கிதன்மே லுண்டோ” என்று, அந்நூலில் மிக்கஆசைகொண்டனரென்றும், அவ்வஞ்சின் “மணமேல் எவரும் இல்லாதது” என்றுகூறவே மெய்ப்பொருளா, எங்கும் இல்லாததாகிய அவ்வாகமதாற்பொருளை “சற்குருவின தன்வசனமாததிரத்தால்” உணரவேண்டுமேயன்றி நம்முணாவால் உணரத்தக்கனவாமோ; ஆகவாகலான் இததருவேடத்தாரைப்போலும் யாவாக்கிடக்கடபோகின்றார்கள் இங்ஙனம் எளிமையாக மமைஆளவந்த இவரையே நல்லாசிரியராகக்கொண்டு அவ்வாகமத்திலுள்ள பொருளைமெய்மையாகவுணர வேண்டுமென்னும் தீவரதாவகொண்டு தவவேடத்தானைத்தவசின்மேல்” “ஆசிரிய கோலமாகவிருக்க “இருத்தித் தாமும் இருநிலத்திருந்துபோற்றி இனியருளசெய்யுமென்று” அரசனார் பிராத்திக்க அப்பாதன் இணங்கினவன்போல் படைக்கலக்கவளிகையப் புத்தக்கவளிகையை அவிழ்ப்பான்போல் மடிமேல்வைத்து அவிழ்க்கத் தொடங்கியபோதுதொழுவேண்டியமுறைப்படி சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்தனரென்றும், அங்ஙனஞ்செய்யும்போது எவற்றினிடத்தும் மெய்ப்பொருளையே காணும் அவர்க்குப் பொய்யன்கொண்ட வேடம் மெய்ப்பொருளாய், அவரைத்தன்வசமாகக்கொண்டதுபோல், அவன் உபதேசமசெய்யவந்தேன் என்றும், கையிலுள்ளது ஆகமமென்றும் சொன்ன அவைகளும் தன்வசமாக்கிக்கொண்டு அவருக்குவெற்றியைத்தந்தன என்றும், அஃதாவது “ஞானவானேந்தம்ஸ்யன்” என்ற திருவாசகப்படி ஆசிரியனால் உபதேசிக்கப்படும் ஞானோபதேசமொழிக்கெல்லாம் ஞானவாளாய் மும்மலச்செருக்கைச் சேதிக்குத்தன்மை

டைத்தாகலான, அப்பா தகன் - பத்திரமவாங்கித் தான்முன்னினைந்த அப்பரிசேசெய்ய-
ப்பரிசால், பத்திரம் ஞானவாளாக அவ்வாளால் அவன்செய்த செய்கை ஆசிரியன்
செயலாய்முடிந்து அவருக்கு வெற்றியைத்தந்தது என்றும், அவ்வெற்றியை யாவரும்
புறியச்செய்வார்போல் “நீண்டகையால் மெருனததடித்துவீழ்ந்தார்” என்றும், அங்
னும் தடுக்கப்பட்ட தத்தன் “யாதுநான்செய்கேன்” என்று கேட்டபோது, “எம்பிரான்
படியார்போக மீதிடை விலகவாண்ணை கொண்டுபோய்வட்டு” என்றும், அல்தேபோல்
பவன் யாவரானும் யாதொரு சங்கின்மி” போன செய்தியைக்கட்கும் விருப்பமுடை
வராய்ச் சாராவிலாதிருந்தனரென்றும், அந்நன்ம இருக்கும்போது தன்னுணை கட
பாது விட்டுவந்த தத்தன் சன்னிடத்து வந்து “செய்தவவேடங்கொண்டு வெண்மலற்
டை யூரின்றி விட்டனன்” என்று கூற, இன்று எனக்கு ஐயன் செய்தது யாசெய்ய
வல்லார் என்று அடங்காமதிச்சியடைந்தார்” என்றும், அம்மகிழ்ச்சிக்குக் காரணனாய்
ின்ற “ தத்தனைநாக்கிப் பெருங்குணைகூர்ந்தார்” என்றும், அம்மட்டிலே விடாமல்
ஆயத்தார்க்கும், காதலார்க்கும்” திருவேடமே பெய்தொருளாகத் தாம் பாதுகாத்த
பந்த உண்மையாகிய “செய்கைதன்னை, விதியேனே வளம்புவார், பாவிய திருநீர்
ரன்பு பாதுகாத்து விரி” என்றும் கூற்றோ.

“கைத்தலத்திருந்த” என்பதுமுதல், “அரிசியல் ஆபத்தார்க்கும்” என்பது சுருதிய
யுய்வெடுத்த திரு பாசபத்தானுய், மெய்த்தவவேடத்தன், “பத்திரம் வாங்கித் தான்
முன்னினைந்த அப்பரிசேசெய்ய, இவர் செய்ய பொருள்வேடமே மெய்ப்பொருளெனத்
தொழுது வென்றார்” என்ற உண்மையைப் பரகாசப்படுத்தியவாரும்.

எங்குள்ளவரின், - மெய்த்தவன் மெய்த்தவ வேடங்கொள்ளாது புறக்காவலையுங்
டந்து, அகக்காவலாளாகிய தத்தனையுங் கடந்து, தன் வன்மையினால் பள்ளிக்குள்
சென்று ஆகமத்தை உபதேசிக்க வந்தேனென்று சொல்லாமல் வாளினால் தானெண்
னியபடி அரசர்பெருமானைச் செய்து பின்னர் தத்தனைத் தன் சேவகளுக்கொண்டு,
தன்னைத் தடுக்கவந்தாரையெல்லாம் தானே தன்னடிக்கீழ்படுத்தித் தனது வெற்றிக்
கொடியை நாட்டிச் சமன்றிரு பானாயன், வெற்றிப்பாது அப் பொய்த்தவனுடையதே
யாம் அங்குமின்றி ஞான மெய்பொருளாகக் கொண்டிருக்கும் திருவேடமே
வ்வாற்றானு யாவம் செய்காததவின் அரசர்பெருமானே வெற்றியுடையவராயினர்.
பவன்பால் நன்றது அரசர்பெருான் என்செய்வாரோவென்ற படம். நாயனார்
யால் நின்றது அவனை எவ்வதத்தார் காத்ததாகிய அபயம் இதுகாறும் திருவேடத்தை
மெய்ப்பொருளாகக் கொள்ளாதவனுக்குப் பயத்தைப் போக்கி அபயத்தைக்கொடுத்த
மெத்தை வலியுறுத்தி, ஆனி மெய்ப்பொருளைத் திருவேடத்திலே கண்டு அத் திரு
வேடத்துக்காக் தனது பெய்யக்கொடுத்தவாக்கு இறைவன் தனது மெய்ப்பொரு
ளுருவாகிய சங்கமவடிவத்தைக்காட்டி மெய்மனையானந்தத்தை விளைவிக்கும் மெய்ப்
பணித்திறம்கையருளி, தாது உபயபாதம் என்றுங் கும்பிட்டிருக்கச்செய்ததிறம் இற்
மென இனி வருந்திருப்பாசுரத்தான் வலியுறுத்துகின்றார். (உஉ)

சும்பிமே முத்தியைக் கோத்தல்.

தொண்டனூர்க் கிமயப் பாவை துணைவனார் அவர்முன் தம்மைக்
கண்டவா மெதிரே நின்று காட்சிதந் தருளி மிக்க
அண்டவா னவர்கட் கெட்டா அருட்கழல் நீழல் சேரக்
கொண்டவர் இடை யறாமல் சும்பிமே கொள்கை சுந்தார்.

(௭ - து.) தமது திருவடியிலே நுட நாயனாருக்கு மலையரையன் மகளாருட
துணைவருராகிய இறைவா தம்மை நினைத்த அன்றல்லாமல், என்றும் தம்மைக்கண்டவ
ராகிய அவர் எதிரேநின்று, அவர் நினைத்தவடிவோடும் காட்சிகொடுத்து, மேன்மைய

பொருந்திய தேவர்களுக்கு எட்டாத திருவடிநிழலைச் சேர்ந்த நீற்றூட்டி ஆண்டு கொண்டு எப்பொழுதும் நீங்காமல் கும்பிட்டிருக்கும் கொள்கையைக் கொடுத்தனர் என்பதாம்.

நாயனார் மன்றுளாடியாரை நனைந்தமாத் திரத்தில் அச்சிற்றம்பலத்தார், தனது துணையோடும், இடபாருடாய் அவரெதிரேவராத, அவர் நாடோறும் மெய்ப்பொருளாகக் கண்டுகளிக்கும் திருவேடமுடைய அடியவராகவே அவர்காண எதிரே வந்தன ரென்பார் - “தொண்டனார்க்கு, அவர் முன்தம்மைக் கண்டவாறு எதிரேநின்று காட்சி தந்தருளி” என்றார். இத்தற்குமேல் இது இத்தற்குமேல்துது என்றெண்ணவரும் உலகங்களில் வசிக்கப்பட்ட மேலோர்களுக்கெல்லாம் எட்டாததாகிய திருவடிநிழலில் ஆட்பட்டிருக்க ஆளாக்கிக்கொண்டனரென்பார் - “உண்டவானவர்கட் கெட்டா அருட்கழல் நீழல்சேரக் கொண்டு”-என்றார். அங்ஙனங் கொண்டபின்னர் இறைபணியில் வருவாது என்றும் நிற்றலாகிய அடிமைத்திறத்தைத் தந்தனர் என்பார் - “அவர் இடையறாமல் கும்பிடும்கொள்கை ஈந்தார்”-என்றார்.

அனுகியெனப்பெற்ற அனுவை, அனுகியே ஆர்த்த துயரகல அமபிகையோடு எவ்விடத்தும், காத்தலாகிய கடனுடையவர் பரசிவனார். அவர் கடனாக்கொண்ட காத்தற்செழுநிலை எவ்வாறு செலுத்துகின்ற ரென்னில், ஆன்மாக்கள் இருவினையுட்பட்டெழுநிலை காலத்து, அவர்களுக்கு அங்ஙனம் உதவ்வதே பயனாக ஆககாது, அவ்வினையான் இன்பத்துன்பங்களை மாறிமாறிக்காட்டி அவற்றான் அலமறச்செய்து இவ்வின்பத்துன்பங்கள் மாறியாறி வருவதற்குக் காரணம் வினையல்லவோ என்று கண்மத்தை வருந்திநினைக்கச் செய்வதுவே அங்ஙனம் காத்தலாகிய காத்தற்செழுநிலை, அத்தொழிலால் வரும் பயன் - இருவினையொப்பு. அந்நிலைவால் இன்பத்துன்பங்கட்குக் காரணம் கண்மன்னுறு தோன்றியபின்னர் இன்பத்துன்பங்களை அனுபவிக்கும் காலந்தோறும் கண்மத்தையே நாமுபயிச்செய்வதுதான் அங்ஙனம் செய்யுங் காத்தற்செழுநிலாகும். இச்சகதுக்கங்கள் நான்என்னும் ஓரகங்காரம் நம்மிடத்திலேதோன்றி அது எனதென்று சிலபொருள்களைப் பற்றச்செய்வதனால்நேரே வென்று உதிககசெய்வதுவே அங்ஙனங்காத்தலாகிய காத்தற்செழுநிலை. அதனால்வரும் பயன் - மலபரிபாகம்.

இவ்விருபயனையும் சிவம் சத்தியென இரண்டுருவாய் நின்று உண்டாக்கிய பின்னர் ஆசிரிய வடிவங்கொண்டு வருவர். இவ்வுருவாக காத்தற்செழுநிலை எவ்வாறெனின், கேட்டல் சிந்தித்தல் என்னும் இருவழியான மெய்ஞ்ஞானத்தினை யுணருவதுசெய்து, அங்ஙனம் உணர்ந்தமுறையான் முன்கூணென்றெழுந்து, பின் எனதெனப்பற்றுஞ் செயலொழிந்து * “உனனை மெய்யம்மையாக வந்ததனைகங்கல், கூறுநாவே முதலாகக் கூறும் காரணம் எல்லாம் நீ தேறுமவகைத் திகைப்புநீ நீமைநனை முழுதும்நீ, வேறு ஓர்பரிசு இங்கு ஒன்றில்லை, (ஆசலின்) தேறுமவகையென் சிவலோகா நுகைத்தால் தேற்றவேண்டாவோ” என்று திருவருட்செயலை நாய வேண்டியிருக்கச் செய்வதுவே யாம். அகீதே அங்ஙனங் காத்தலாகிய காத்தற்செழுநிலை. அதனால் வரும்பயன்-சத்தினிபாதம்.

அதுவந்தபின்னர், அருள்மேலிட்ட சங்கமவருவங்கொண்டு வருவா. இவ்வுருவியும் காத்தற்செழுநிலை எவ்வாறெனின், - “நாயிற்கடையாம் நாயேனை நயந்துநீயே ஆட்கொண்டாய், மாயப்பிறவி உன்வசமே வைத்திட்டிருக்கும் அதுவல்லால், ஆய்க்கடவேன் நாளைதான் என்னதோ இங்கு அதிகாரம், காயத்திலோய் நின்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே” என்றுதெளியச்செய்து அந்நிலைகொடவாறு திருவேடங்கண் குழியெல்லாம் மெய்ப்பொருளாகக் காணச்செய்வதாகிய நிட்டையில் நிலபெறச்செய்வதுவேயாம். அகீதே அங்ஙனங் காத்தலாகிய காத்தற்செழுநிலை. அதனால்வரும்பயன் பெறுவானும் பேறுங்கொடாது அதுபலிப்பதாகிய சிவப்பேறு. இந்நாயனார் இருவினை

யொப்பும், மலபரிபாகமும் வருவிக்கும் இமயப்பாவை துணைவனரை முன்னா மெய்ப்பொருளாகக் கண்டும், தருவவேடத்தானைத் தவிசின்மேல் இருத்தித் தாமும், இருநிலத்திருந்து போற்றி இனி அருள்செய்யும் என்று சத்தினிபாதம் வருவிக்கும் ஆசிரியராகப் பின்னர் கண்டும், மெய்தவ வேடங்கொண்டு, வெனறவாககு இடையூறின்றி விட்டான் என்று தத்தன்கூற, இன்றெனக்கு ஐயன் செய்தது யாசெய்வல்லார என்றும், விதியினாலே, பாவிய திருநீற்றன்பு பாதுகாத தாயப்பீரென்றும் கூறி, திருவேடத்தில் நிலையாகநின்று யாவறையும் அநநிலையில் நிறுத்தி அதனபின்னாதாம் திருவடிநிலையாகிய பூங்கழல் சிறுதைசெய் உவாநீனைந்தவாறே உரையுராததி, சிவசத்தியாக விடையின் மேல் வராத, குருவடிச் சீர்தா டெண்ணப்பட்ட சங்கம் வழவினராயக்காட்சித்தந்தன ராகலின்— முன் சமலரக்கண்டவாடி எதிரேநின்று காட்சித்தந்தருளி—என்றார்

அக்காட்சியைக் கண்ட பாவனா பொய்தவவேடத்தனால் எனது தவத்தை பொய்தவவராகாது மெய்கவராகக்கிப் பெயரொருள் வழிவ, எனனைத் திருவடிக் கீழ்ப் படுத்திய அடிசேனை என்ற ஆங்குப் பரவச்சுதராய திருவடியினகண்ணே வீழ்ந்து எழுந்திருக்கும் வகையறியாது கிடங்குநராகலின் அருட்கழல் நீழலசேர, இடைபறமற்கும்பிடுவென்கொள்கைபீந்தார் என்றார்

ஆத்திருப்பாசரத்தான, சிவசத்திச்சொருமைய ரசிவன் ஆனமாகக்குத்தோன் ருத்தானையிருந்து இருவினையெ புடி மலபரிபாகமும் வருவிப்பானென்றும், மலபரிபாகத்தில் டகியவரும் சக்கினிபாதத்தில் குருவடிவாயவந்து ஞானதகினை யுணர்த்தி அருள் நாட்டத்தில் நிறுத்துவனென்றும், அநநிலையில் சங்கமவடிவாய வந்து அருளுருவாகிய திருவடிமைக்காட்டி என்றவ் கும்பிமே கொள்கையில் மாறாதிருக்கச் செய்வ ரென்றுவ் கூறப்பட்டன

(உக)

விறன்மிண்டரது தொண்டைக்கூறத் தொடங்கல்.

இனையிர செருகக் கண்டும் எம்பிரான் அன்பா என்றே
நன்னெறி காதத சேதி நாதனா பெருமை தன்னில்
என்னுரை செயதே னாக் கலவிநன மிண்டா பொற்றான்
சென்னிலைவாக் கவாமுன் செய்த திருத்தொண்டு செப்ப லுற்றேன்.

(உக) (முதல்களுக்காய் காவன) தமது ஆளிப் உயிரை வாளால் குத்தக் கண்ட, அவனை எடுத்துபெருமான அனரேனென்று, கொல்லவந்தவனைக் கொல்ல விராது தடுத்து, (திருவேடமே மெய் பொருளென்று க் மகொண்ட) நன்னெறியைப் பாதுகாதத சேதிநாட்டிப்பாகிய நாயனாது (எண்ண டாத) பெருமையில் (யான்) என்ன எடுத்துச்சொன்னேன் (ஒருசிறிது சென்னவனுகேன்) இனி வன்மொண மிடைய விறன்மிண்ட ராயனருடைய பொன்போன்ற திருவடிகளை, எனது தலைமேல் வைத்துச் சொன்ன அவா முன்னைச்செய்த திருத்தொண்டினைச் சொல்லத்தொடங்கி னேன் என்பதாம்

திருவேடத்தில் இனபுற்றிருக்கும் உயிரை என்பார் இன்னுயிர என்றும், * “பொன்பட்டொழுக பொருந்தெ ளிசெய்யும் அபொ பொருந்தா, அன்பாகக் கணியனகாண்க ஐயாறன் அடித்தலவே” என்ற வேதமொழிப்படி திருவேடத்தில் எந்த அன்பு மேலிட்டிருந்ததோ அந்த அனா டேலோங்கச்செய்த அங்க அன்பால் அங்கவேடத்திற்கண்ட மெய்ப்பொருளின் அடித்தலத்தை யான காணுமாற செழிச்சு உடலத்தைச் சிதைத்து, அண்டா யகாட்கும் எட்டா அருட்கழல் நீழலசேர இடையறமல் கும்பிடுவென்கொள்கையாகிய நன்னெறியை எனக்களிச்சுவந்த நடராஜமுத்தியினது அன்பரேயன்றி என்னைக் கொல்லவந்தவரன்று என்டா—செருகக்கண்ணிம் எயிரான் அன்பாளன்றே நன்னெறிகாதத—என்றார். உடலைச்செருத்தது உயிராதுபுற்றுப்போம் தீநெறிஎன்றெண்ணுது நன்னெறியெனமெண்ணிய அவரது அடங்காப்பெருமையை யான் என்ன

நான்காந்திருமுறை திருவையாறு. செ

அடக்கிக் கூறினேனென்பார் - சேதிநாதனார் பெருமைதன்னில் என்னுரைசெய்தே னாக—என்றார். அல்லது உம, என்னுடைய அவாயிருதியினால் இன்னமும் சொல்ல வேண்டுமென்று எண்ணினேனாயினும், என்னுரை அஞ்சிநிறின்றுபடியால் நானும் அவ்வளவில் நிறுத்தினேனென்றலுமா.

இனி இவர்க்கு அப்பால் உள்ளவராகிய நாயனாரது தொண்டைச் சொல்லத் தொடங்குவோமென்று எண்ணினாலோ அவர் விறன்மிண்டராயிற்றே என்று எண்ணெஞ்சம் மிகவும் நடுங்குகின்றது. என்னையென்னின்: - இதுவரையில் சொல்லிவந்தா ரெல்லாம் இறைவனிடத்திலுள்ள அன்பை, அவ்விறைவனபால் அன்புள்ள அடியார் பாற் செலுத்தினவர். இவ்விறன்மிண்டரோ, அடியார்பால் உள்ள அன்பை - அவ்வடியவரால் அன்புபாராட்டும் இறைவனைப் புறக்கென்றுசொல்லி அவரை முதலடியவராக் கிப்பின் அவ்விறைவனபால் அன்பு செலுத்தினவர்.

அதுவேயுமன்றி, அடியவரிடத்து அன்பிலாதாகைச் சுவசத்தரனாகிய இறைவன் ஆள்வானாயின் அவ்விறைவனைப் புறக்கென்றும், அவ்விறைவனுக்கு ஆட்பட்டவர் - நாம் இறைவனுக்கு ஆட்பட்டிருக்கும் பேரருளுடையோ மாயினோமென்று அவ்வளவில் மகிழ்ந்து அன்பாண்மைப் பெறத் தீவர மில்லாதிருப்பாராயின் அவரையும் புறக்கென்று கூறும்வன்மையில் மிக்கமிண்டர் என்று நெஞ்சம் அஞ்சுகின்றபடியினால் நான் அவரது உபயபாதங்களைத் தலை மேலிருத்திக் கொண்டு நான் சொல்லுவதில் உண்டாகும் குற்றங்களைப் பொறுத்தருள்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து அப்பெரியோர் முன்வாதித்த தொண்டினைச் சொல்லத்தொடங்கினேன் என்பார் - இகல் விறன்மிண்டர் பொற்றான் சென்னியில் வைத்து அவர்முன்செய்த திருத்தொண்டு செய்பவற்றேன் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், தீக்குணமுடைய தீயோனும், தீத்தொழிற் கருவிகளும் தீச்செயலும், தம்மைத் தீமையேசெய்ய, அச்செயல் நஞ்செயலாய் அருட்கழல் நீதலில் வாழ்ந்திருக்க அவர்கண்ட மெய்ப்பொருள் செய்கிருக்குமாயின் அப்பொருளின் திறம் எத்திறத்ததோ அதனை நான் அறியவல்லனோ, அதனால் அதனைக்கூறாதினாது அவர் செய்கியை மாத்திரம் சொன்னேனாகலின் என்னுரைசெய்தேனென்றும், அகிலேபோல் இறைமைத்தன்மை முழுவதும், உடைய இறைவனையும் அருளாளும் தன்மைமுழுவதும் உடைய சுந்தரமூர்த்திகளையும் திருவேட முடைபார்க்கு அடியேனென்றும், அவ்வளவிற்போகாது, அடிபார்க்கும் அடியேன் என்றும் சொல்லச்செய்த வெற்றிப்பாடு எப்பாடோ அப்பாடியான் சொல்லப்புகுமாட்டில் அடங்குமோ' அடங்கா; ஆகலான், அம்மிண்டருடைய செயலைப் பார்த்திரங் கூறுகின்றெனென்றும் கூறப்பட்டன.

விறல் என்றால் - பெருமை வலி வீரம் வெற்றி எனவும், மிண்டர் என்றால் - திண்ணியர் நெருங்குந் தன்மையுடையவர் கிளப்போர் கருவிபோன்றவா எனவும் பொருள். அதற்கேற்ப - தம்பிரான்தோழமொனப் பெருமைவாய்ந்த பெரியோரைப்புறகு என்றதெத்தனால் பெருகையிலும், திரிபுரதகனத்தில் வைத்தித்தோக் காற்பெரு விரலால் ஊன்றி அச்சமுறித்த வன்மையுடையாரைப் புறக்கென்கூறி அநர் இருந்த நிலையை விட்டுவந்து சிறக்கச்செய்ததனால் வலிமையிலும், மன்மதனை ஓர் கண்ணால் கோக்கி எரித்தவீரமுடையார் தன்முன் வருதற்கஞ்சி றைறந்துநிற்கச் செய்ததனால் வீரத்திலும், ஆரூர்நாயகரும் ஆரூராமச்சேரநது வேறென்றறஞ்செய்ய அறியாது 'தில்லை வாழ்ந்தணாதம் அடியார்க்குமடியேன்' என்று அடிமைத்திறத்தை ஒதிக்கொண்டுவரச் செய்ததனால் வெற்றியிலும், முன் அடியவரையும் பின்சிலிராயையும் பணியவேண்டும் என்னுந்தமது கொண்கை எக்குமுள்ள அடியருங்கைக்கொண்டு நடக்கவேண்டுமென்று நடக்கச்செய்ததனால் திண்ணியர், தீதிலாக் திருத்தொண்டத்தொகைதர ஆரூரர் வந்தவராயிருந்தும் அதனைவோதியருள இவர்களைப்புல் கருவியாகயிருக்கவர், இத்திருத்தொண்டக்கே திருவாரூரை நெருங்கிவந்தவர்.

(உச)

மெய்ப்பொருளையனார் புராணம் முற்றிற்று

சுமலா காரநாயகம்:

திருத்தொண்டத்தொகை.

“வேல்லு மிக வல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்”

ஆன்மாக்களையெல்லாம் வெற்றிகொள்வதில் மிக்கவன் கையுடைய மும்மலங்களையும், திருவேடமேமெய்ப்பொருளாகக்கண்ட மெய்த்திறத்தால் மிக எளிமையாய் வெல்லும் ஆற்றில் (வகையில்) மிகுத்தவன் மொளராகிய மெய்ப்பொருள் நாயனருக்கு - (செல்வஞ்சுருங்கியகாலத்தும் வள்ளற்றிறம் துனருக அறிவின் நிறம் உண்டாக இளையான்குடிமாதநாயனருக்கு ஆட்பட்டதுபோல் திருவேடத்தில் மெய்ப்பொருளைக் காணும் திறம் எனக்குண்டாகுமென்புடல்) அடியேனாகின்றேன் என்று கூறியவாரும்.

வெல்லுமா - என்றதனால் திருவேடத்தில் மெய்ப்பொருளைக் காணும் இவ்வொன்றல்லது, மற்றொதுவும் வெல்லுமா என்று, மிகவல்ல என்றதனால் இவ்வொன்றுதான் மிக்கவன்மையுடையது என்றும், வெல்லுமா ஆ-ஆன்மாக்கள் மெய்ப்பொருளைத் திருவேடத்தில் காணவல்லாராயின் வெல்லுமா - மும்மலங்களையும் வெல்லும் வன்மையுடையவராவரெனப் பொருள்கொள்க.

இதனால், திருவேடத்தில் மெய்ப்பொருளைக் காணவல்லவரே, மும்மலங்களையும் மிகவன்மையாகக் கெடுக்கவல்லவராவரன்றி, அங்ஙனம் காணப்பெறுதலாக கெடுக்கவல்லவராகாரென்று கூறப்பட்டதென்க.

திருவந்தாதி.

கற்றவன் மெய்த்தவன் போலொரு பொய்த்தவன் காய்சினத்தாற்
செற்றவன் தன்னை அவனைச் செறப்புக லுந்திருவாய்
மற்றவன் தத்தா நமமோ எனச்சொல்லி வாணுலகம்
பெற்றவன் சேதிபன் மெய்ப்பொருளாமென்று பேசுவரே.

முத்தநாதன் “மெய்ப்பொருள்வேந்தன் சிலமறிந்து வெண்ணிறபூசும் அப்பெருவேடங்கொண்டு புத்தகக்கவளியேந்திவந்து உங்கன்நாயனார் முன்னமூரைத்த ஆகமுதுன் மனைமேல் எங்குமில்லாத கொன்று கொடுவந்தேன் இயம்ப” என்றுகூறக் கற்றானாகலான் - “கற்ற” - என்றும், மெய்ப்பொருளையுரி வேணிகன் முடித்துக்கட்டிக் கையிலிற்படைகரந்த புத்தகக்கவளியேந்தி எண்திணுட் கறுப்பு வைத்து பொய்த்தவவேடங்கொண்டான்” ஆகலான் - “நன்மெய்த்தவன்போல் ஒருபொய்த்தவன்” என்றும், “பன்முறையிழந்து தோற்றுப் பரிமையுடைய சினத்தால் புத்தகம் அவிழ்ப்பான்போன்று புரிந்து அவர் வணங்கும்போதில் பத்திரமவாகுகித தான்முன் னினைக் அப்பரிசே செய்தான்” ஆகலான் - “காய்சினத்தால் தன்னைச் செற்றவன்” - என்றும், “மனம் அங்குவைத்த தத்தன் இறைப்பொழுதின்கண் கூட வாளினால் எறியலுற்றான்” - ஆகலான் “அவனைச் செறப்புகலும் - என்றும், செங்குருதிசோர வீழ்கின்றார் நீண்ட கையால் தரைப்படுமனவில் தத்தாநாதர் எனத் தடுத்தார” ஆகலான் - “திருவாய மற்றவன் தத்தா நமமெனச் சொல்லி” - என்றும், “தொண்டனார்க்கு இமையப்பாலை துணை

வனார் அவர்முன் தம்மைக்கண்டவாறு எதிரேநின்று காட்சித்தருளி வாணவர்க்கெட்டா அருட்கழல்நீழல்சேம் கொண்டவர் இடையறாமல் கும்பிடும் கொள்கை யீந்தார்” ஆகலான் - “வானுலகம் பெற்றவன்” - என்றும், சேதிநன்னாட்டு நீடு திருக்கோவலூரின் மன்னி மாதொருபாகரன்பின் வழிவரு மலாடர்கோமான்” ஆகலான் - “சேதிபன்” என்றும், திருவேடமே மெய்ப்பொருளுணைப்பேசி அவ்வேடத்தில் மெய்ப்பொருளைக் கொள்ளாதார்போலன்றி மெய்த்தவவேடமே மெய்ப்பொருளுணைத் தொழுதுவென்ற ராகலான் “மெய்ப்பொருளாமென்று போசுவரே” என்றும் அவரது திருநகரத்தையும் திருத்தொண்டையும் திருநாடத்துதயம் விளக்கினார்

புராணசாரம்.

சேதிபர்நற் கோவலூர் மலாடமன்னர் திருவேட மெய்ப்பொருளாத தெளிந்தசிந்தை, கீதையினா உடன்பொருது தோற்றமாற்றான் நெடுஞ்சினமுங் கொடும்படையு சிகழாவண்ணம், மாதவன்போல் ஒருமுறைகொண்டனுங் வாளால் வன்மைபுரிந் திடமருண்டு வந்ததத்தன், காதலுந் நமர்த்தத்தாவென்று நோக்கிக் கடிதகல்வித் திழைவனடி கைக்கொண்டாரே.

மெய்ப்பொருட்புதியனா, சேதிநாட்டில் திருக்கோவலூரில் உமாநாதரது பத்தி நிலையில் நிலபெற்ற சந்ததியில் மலையாளர்களுக் கரசராயுள்ளவா. சிவனடியார் கருத் தறிந்து ஏவல்செபவதே வேதநெறியென்றும், சிவாலயத்தில் விதிப்படி பூசிப்பதே ஆகமநெறியென்றும் உணர்ந்து அந்நெறிவழுவாது தன்னுள்கையுட்பட்டாரையும் நடக் கும்படிக்காத் மேன்மையான அரசபரிந்த வந்ததேயன்றித் தானும் சடையான் அன் பர்வேடமே மெய்ப் (உண்மையான)பொருள் (பரம்பொருள்) என்றுசிந்தித்து அவர்கள் திருவடியேசார்பாகச் சார்ந்து சிறிதும் மயக்கமின்றித் தெளிந்திருக்கும் தன்மையில் மிக்கவா. அன்னவர்தம்மை வெல்லும் ஆசையால் ஓர்மன்னன் போரா நேற்கொண்ட யானை குதிரை காலான்றாற்றும் பன்முறையிடுத்து தேற்றப் பரிபலப்பாட்டு (இகழ்ச்சி யடைக்க) பின்னர் அவரை பகைமேற்கொண்டு வெல்லமாட்டாமல், வேந்தன் சிலமறிந்து, வெண்ணீறுசுரத்தப் அப்பெருவேடங்கொண்டு, அரசனார் தனித்திருக்கும் சமயமறிந்து, வெல்லும் செய்பரும்நிலைமை எண்ணித் திருக்கோவலூரிற் சேர்ந்து, மெய்யெல்லாநீறுபூசி உண்ணிகள் முடிததுக்கட்டி, கையினிற் படைசூர்த்த புத்தகங்கவனி யேந்தி, பொய்த்தவ வலுடங்கொண்டு அரசனது அரண்மனையடைந்து கடையுடைக் காவலாளர் கைதொழுது ஏற நின்று உடையவ தாமேவந்தா உன்னெழுந்தருளும் என்னத் தடைபல புக்கபின்பு தனித்தடைநின்ற சத்தனையும் கடந்து பள்ளியறையிற் புருந்து, அரசனார் நித்திரைசெய்திருக்கக்கண்டு தடைபடாது தான்எண்ணிய எண்ணத் தைச் செய்துமுடிக்கத் தொடங்கும்போது, அரசனாக தேவியார், கதுமெனஎழுந்து மன்னனை எழுப்பிட, மன்னனார் எழுந்து பொய்த்தவனைக்கண்டு, அண்டர்நாயகனார் தொண்டராம் எனச் செங்கை குவித்துக்கொண்டெழுந்து எதிரேசென்று வணங்கி நின்று, என் வாழ்வுவந்த அணைந்தென்றுபோற்றி, ‘இங்கு எழுந்தருளப்பெற்றது என்கொலோ’ என்றுவினவ அவன் ‘உங்கள் நாயகனா முன்னம் உரைத்த ஆகம தால் ஒன்றுகொண்டுவந்தேன்; அது மண்மேல் எங்கும் இலாதது’ என்றுசொல்ல, அச் சொல்லைக்கேட்ட அரசனா ‘போய் எனக்கு இதன்மேலுண்டோ? எம்பிரான் அருள் செய்த இந்த ஆகமத்தை வாசித்து அருள்செய்யவேண்டும்’ என்று கேட்ட, அப்பொய்த் தவன் ‘உன் மாதவவிர நானும்நீயும் வேறிடத்திருக்கவேண்டும்’ என்று கூறினான். வேந்தனார், தேவியார் தமையனோக்கி அந்தபுரத்திடைப் போக வலி, தருதவவேடத் தானைத் தலிசின்மேலிருத்தித் தாமும், நிலத்திருந்து போற்றி, ‘இனிஅருள்செய்யும்’ என்று கேட்டனர். அந்த பொய்த்தவன், கைததலத்திருந்த வஞ்சக்கவனிகை மடிமேல்

வைத்து, புத்தகம் அவிழ்ப்பான்போன்று அவிழ்க்க, அதுகண்டு அரசனார் வணங்கும் போது, அவன் கவளியினின்றும் வாளிஎழுத்துத் தன் உள்ளத்தின் கோபத்தை நிறைத்து வாளால் வன்மையேபுரிய மெய்த்தவவேடமே மெய்ப்பொருளுனத்தொழுது வென்றவர்.

அதுகண்ட தனிக்காவலாளியாகிய தத்தன் மருண்டு வாளினால் பொய்த்தவனைக் கொல்லவா, பொய்த்தவன்மேல் ஆசையுடையவராயத் தத்தநாமர் என்று தடுத்தவர். அவ்வாறு தடுக்கப்பட்ட தத்தன் யாதுநான்செய்யவேண்டுமென்ன இவ்வடியரை யாரும் விலக்காவண்ணம் கொண்டுபோய்விட்ட வாவென்று ஆக்ஞாபித்தவர். அவன் அவ்வாறே கொண்டுபோய்விட்டு வருதலாகிய சொற்றிறம்கேட்க வேண்டிச் சோகின்ற ஆவிதாங்கும் கொற்றவர். இடையூறின்றிவிட்டான் என்றுகூற, இன்று எனக்கு ஐயன்செய்தது யார்செய்ய வல்லாரென்று சீன்ற தத்தனைநோக்கி நின்றபெருங்கருணைகூர்ந்தவர். ஆயத் தார்க்கும் காதலார்க்கும் விதியினாலே * மாயாபாடையாராமே, நீற்றுக்கவசம் அடையப் புகுமின்கள், நாம் வானவா கொள்வோம்” ஆகலின் நீங்கள் திருநீற்றன்பு பாதுகாத்து உயர்ப்பீரென்று விளப்பினவா. இமயபாவை துணைவனுரைச் சங்கமராக முன் கண்டவாறு கலங்காமல் காட்சிதந்தருளப்பெற்றவா யாவருக்கும் எட்டாத அருட்கழ னீழல் சேர்ந்து அவ்வடியை எட்டோதும் கும்பிடுங் கொள்கையைக் கைக்கொண்டவா என்பதாம்.

இதனால்இந்திரனும் இராமபிரானும் பிறரும் தத்தம் மனைவியாகாக காணாதபோது அவர்கள்பூண்டிருந்த ஆபரணவசேடங்களைக் காணவருங்காலத்தில் அவர்களைக் காணப் பெற்றதுபோலும் ஆசையும் அன்பும் உடையவராய அவசமுற்றதன்மை கேட்டிருத்தல் போல் + “சேலங்கயலுந் திளைக்குங்கண்ணா இளங்கொள்கையிற் செங்குமம்போலும் பொடியணிமாற்பிலங்குரென்று புண்ணியாழை நிறைசடப்” என்றபடி, மெய்ப்பொருள் கண்ட புண்ணியர் அம்மெய்ப் பொருட்குரிய அடையாளங்கள் காணவருமாயின் மெய்ப்பொருளைக் கண்டகாலத்துத் தோன்றும் ஆசையும் அன்புத்தோன்றித் தன்வச மொழிந்து அதன்வசமாகவே யிருப்பார். அரிதேபோல் மெய்ப்பொருளார் மெய்ப்பொரு ளுக்குரிய அடையாளங்களைக் கண்டகாலத்தே ஆசையும் அன்பும் உடையவராகின்ற ராகலின் மெய்ப்பொருளைக் கண்டவரேயாவா மனைவியைக் கண்டு களிக்கப்பெறாதவர் ஆபரணத்தைக் கண்டகாலத்துக் களிக்கப்பெற்றார். அரிதேபோல், — மெய்ப்பொருளைக் காணப்பெறாதவர். அதற்குரிய அடையாளங்களை கண்டகாலத்து களிக்கப்பெற்றார் என்று கூறியதாகும்.

இம் மெய்ப்பொருளுண்மையும் திருவேடத்தின்சிறப்பும் உணர்ந்து அவையியில் தமதுதல்முதலியவற்றை நிறுத்தப் பெறாத பலர் திருவேடத்தையே மெய்ப்பொரு ளாகக் காணும் சாதனநெறியில்தின்றவர் இந்நாயனார் என்று மனத்தாலும் கூசாது எண்ணி வாக்காலும் தாய்மெய்ப்பொருளைக் கண்டதிறத்தைக் கூறுவர். அந்தோ! இது பாவம் பாவம்!! இதுபோலும் வேறின்றென்க. ஆகவேமெய்ப்பொருள் உணரவேண்டு வோரெல்லாம் அங்ஙனம் எண்ணமலும் நினையாமலும் உய்வார்களாக

* மெய்ப்பொருள்காயனார் புராணசாரம் முற்றிற்கும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுரீராகப்ரியாபைநம:

விற்றன்மிண்டநாயனார் புராணம்.

நாட்சேச்சிறப்பு.

விரைசெய் நறுமழூர் தொடையிதழி வேணி யார்தம் கழல்பாவிப்
பரசு பெறுமா தவமுநிவன் பரசி ராமன் பெறுநாடு
திரைசெய் கடலின் பெருவளமும் திருந்து நிலனின் செழுவளனும்
வரைபின் வளனும் உடன்பெருக் மலகு நாடு மலைநாடு.

(அ து.) நறுமணங்கமழும் நல்ல கொன்றைமலர்மாலையை யணிந்த சடைமுடி
யினையுடைய இறைவனது திரு டியைப் போற்றிப் பரசாயுத்ததைப்பெற்ற தவச்
சிரேஷ்டபாகிய பரசிராமமுநிவர் வருணனிடத்தில் பெற்ற நாடாகியும், அலைக்கின்ற
கடலின்கண் உண்டாகுமா முத்துபவளமுதலிய வளங்களும், திருத்தமாகிய நிலத்தின்
கண் விளையும் செங்கெல்முதலிட வளங்களும், மலையின்கண் விளையும் சந்தனம் அகில்
யாணக்கோடு முதலிய வளங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து; நிறைந்திருக்கும் நாடாகியும் உள்
ளது மலைநாடு என்பதாம்.

இறைவன் குடியிருக்கும் கொன்றைமலர்மலை ஏனைய மலர்கன்போலாது எப்
பொழுதும் பிரணவமென்னும் மந்திரமணத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கும் சிறப்பிய
னுடைத்தென்பார் - “வினாயகே நமஸ்பூந்தோடையிதழி” எனவும், “எனக்கு நீ யடிமை
யெய்திக் கழிபெருமகிழ்ச்சிகூர்வாய் உனக்கு நான் களைகணுவேன் மொழிவதுசாதம்”
என்ற “சீரியல் கோக்கொலைசெய்யுலையன்” போலவந்த இறைவனை கூறப்பட்டிருக்
கும் தவத்தன் பரசிராமன் என்பார் - வேணியார்தங்கழல் பாவிப் பரசுபெறுமாதவ
முனிவன்பரசிராமன்-எனவும், அந்நாடு மலைநாடாகலின் அந்நாட்டுக்குரிய மலைவளத்தை
மாத்திரம் உடைத்தாயிருப்பதன்றி கடலிற் படுபொருளையும், நிலத்திற் படுபொருளையும்
உடைத்தாய்ச் சிறந்திருக்கும் சிறப்புடைத்தென்பார் - “மலைநாடு வரையின்வளனும்
கடலின் பெருவளனும், நிலனின் வளனும் உடன்பெருகி மல்குகாடு” எனவுக்கறிஞர்.

கடல்வளம் - முத்து, பவளம் முதலியன. நிலத்தின்வளம் - செங்கெல், பயறு
முதலியன. மலைவளம் - சந்தனக்கட்டை, யாணக்கொம்பு முதலியன.

இத்திருப்பாசுரத்தான், அடியார்க் கடியரல்லாதாரைத் துடைக்கவந்தவாறுநாடு -
கூத்திரியருவத்தைத் துடைக்கவந்த பரசிராமனால் உண்டாக்கப்பட்ட நாடு என்பதும்,
அந்நாடு மலைநாடு என்பதும், அந்நாட்டில் அதன்வளம் காணப்படுவதன்றி வேறு
லங்களின் பொருள்வளங்களும் காணப்பட்டுள்ளது என்பதும் கூறப்பட்டன. (க)

ஊர்ச்சிறப்பு.

வாசிகொரியும் கதிர்முத்தும் வயன்மென் கரும்பின் படுமுத்தும்
வேரல் விளையும் குளிர்முத்தும் வேழ மருப்பில் ஒளிர்முத்தும்
முரல் எனச்சொல் வெண்முத்த நகையார் தெரிந்து முறைகோக்கும்
சேரர் திருநாட் டீர்கனின்முன் சிறந்த முதுர் செங்குன்றார்.

காஞ்சிப்புராணம் பரசிராமீச்சரப்படலம். செ - ௬௦

(எ - து.) கடலால் கரையில் ஒதுக்கப்படும் ஒளிவீசுகின்ற முத்தங்களும், கரும்பினின்று சிதறும் முத்தங்களும், மூங்கில்களில் விளைந்து உதிருகின்ற குளிர்ந்தமுத்தங்களும், யானைக் கொட்பினின்றும் வீழ்கின்ற பிரகாசமுடைய முத்தங்களும், ஆகிய முத்தங்களைப் பற்களெனப்படும் முத்தங்களையுடைய பெண்கள் வேறுவேறு எடுத்து முறையாகக் கோர்க்கும் சிறப்பினைவாய்ந்த சேரருடைய திருநாடுகளிலுள்ள ஊர்களில் செங்குன்றார் என்னும் பெயரிய ஆரானது மிகவுஞ் சிறந்து விளங்கும் ஊர் என்பதாம்.

சேரர் திருநாட்டு ஊர்களின் முன்சிறந்த செங்குன்றார் மூதூர் எனக்கூட்டுக.

கடல்படுபொருளும், நிலப்படுபொருளும் மலைநாடு உடைத்தென்று முற்செய்யுளிற்கூறியவற்றின் மிகுதியாகவுடைய வளம் முத்துவளமென்பார்—வாரிசொரியும் கதிர்முத்தம், கரும்பின்படுமுத்தம், வேரல்விளையும் குளிர்முத்தம், வேழமருப்பின் ஒளிர்முத்தம்—என்றார். இம்முத்தங்களின் பிறப்புணர்ந்து அவ்வவற்றிற்குரிய விலைகளையும் அறுதியிட்டு மாலையாகக் கோர்த்து விலைபகர்வோர் அந்நாட்டு மங்கையரென்பார்—தெரிந்து முறைகோர்க்கும் வெண்முத்தநகையார்—என்றார். மங்கையர் முத்துக்களுடைய விலைபகர்வதற்குக்காரணம் இதுவென்பார்—மூரலெனச் சொல் வெண்முத்தநகையார்—என்றார். எனவே, அந்நாட்டு மங்கையர் தங்களுடைய பற்களுக்கு ஒப்பாக முத்தங்களைச் சொல்லுகின்றபடியால் அவைகளைப் பார்ப்போமென்று முத்துவகைகளை யெல்லாம் வருவிப்பா ரென்பதும், வருவித்து அவைகள் தங்கள் தந்தங்களுக்கு ஒப்பாகாமைபைக் கண்டு இவ்வேற்றமையை முத்தினை ஒப்பன நம்முடையபற்கள் என்றுகூறுவார்க்குக் காட்டுவோமென்று அம்முத்தங்களை வெவ்வேறாகக் கோவைபடக்கோர்த்து விலைகூறுவார்போன்று தங்களுடைய பற்களின் ஒளியைக் காணுமாறுசெய்து இனி இம்முத்தங்களுக்கு எக்களுடைய தந்தங்களைக் கண்டு வெண்முத்தநகையார் என்று கூறுமொழியை விடுமின்னன்று அறிவுறுத்தவென்க.

இத்தகைத்தான வளமுடைய மலைநாடு சேர்மரபினராகிய அரசரால் காக்கப்பட்ட தென்பார்—சேரர் திருநாடு—என்றார். அந்நாட்டின்கண்ணுள்ள ஊர்களில் தொண்டர் காவலராகிய பிறன்மிண்டநாய பெரியவார் இதுஎன்பார்—முன்சிறந்தமூதூர் செங்குன்றார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், மலைநாட்டில் முற்கூறிய வளங்களையுடைய சிறப்புடைய மகனிருடைய சிறப்பு மிகச்சிறப்புடைத்தென்பதும், அந்நாட்டில் சிற்புறங்கள் மிகவுள்ளன என்பதும், அச்சிற்புறங்களில் பேரூர் செங்குன்றார் என்பதுங் கூறப்பட்டன. (உ)

குலச்சிறப்பு.

என்னும் பெயரின் விளங்குஉல கேறும் பெருமை உடையதுதான் அன்னம் பயிலும் வயலுழவின் அமைந்த வளத்தால் ஆய்ந்தமறை சொன்ன நெறியின் வழியொழுகும் தூய குடிமைத் தலைநின்றார் மன்னும் குலத்தின் மாமறைநால் மரபிற் பெரியோர் வாழ்பதியாம்.

(எ - து.) (செங்குன்றார்) என்னும் திருநாமத்தால் யாவரானும் அறியப்படும் சிறப்பினைபடைத்து, நாளுக்குநான் குறையாது வளர்ந்துவரும் வளப்பத்தான் வளர்ந்தேறும் பெருமையினையுடையது. பெரிய வேதமெனப்படும் தூலை ஒது மரபினை யுடையாராகிய வேதியர்கள் வாழ்கின்ற வாழ்வினையுடையது. அத்தகைய பெருமையுடைத்தான அப்பதி, (எத்தகைய ஏறும்வளத்தான் ஏறும் பெருமைபெற்றதோ வெனின்) அன்னப்பறவைகள் உலாவும் வயல்களில் உழுவதைச்செய்யும் உழவுத்தொழி ளால் (குன்றது) அமைந்த பயிர்வளத்தினால் (பெற்றதாம்.) (அவ்வுழவுத்தொழில் செய்வோர் யாவரெனின்) எப்பொருள்களையும் தெளிந்து ஆராய்ந்த வேதங்களால் சொல்லப்பட்ட நன்னெறியின்வழியே தவறாது நடக்கும் பரிசுத்தமுடைய உயர்ந்த குடிமையின் தன்மையில் நிலைபெற்று நின்றாராகிய வேளாண்குலத்தினராம் என்பதாம்.

(செங்குன்றார்) என்னும் பெயரின் விளங்கி உலகேறும் பெருமையுடையது, (அது) தான், மாமறைநான் மரபின் பெரியோர் வாழ்பதி, (ஏழம்பெருமை) அன்னம் பயிலும் வயல்உழவின் அமைந்தவனத்தால் (ஆம் உழவின்ராவார்) ஆய்ந்த மறை சொன்ன நெறியின் வழியொழுகும், தாயகுடிமை மன்னுங்குலத்தின் தலைநின்றாராம். எனக்கொண்டு கூட்டுக.

மலைநாட்டைவிளக்காதது ஏனையசிறுநூர்கள், குன்றானபது மலைநாட்டைவிளக்குவது ஆகலான். “சிறந்தழநூர் செங்குன்றார்” —என்னும் பெயரின்விளங்கி—என்றார். * “துப்பார்க்குத்துப்பாய துப்பார்க்கித்துப்பார்க்குத், துப்பாய துமையை” என்னும் சிறப்பிணையுடையமழை - பெய்யாது பொய்த்தவின்நி, உழவர்களை ஏரான் உழுத லைச்செய்யச்செய்து, எக்காலத்துங் கெடுப்பதென்பது இன்றி, எப்போதும் எடுத்தலையே செய்து, தேவர்களுக்கெல்லாம் செய்யப்படுவனவாகிய பூசனை முறைகளெல்லாம் சிறப்புடன் செய்யச்செய்து. அந்நாடுமுழுவதும் தானமும் தவமுமாகிய இரண்டறமும் தங்கும்படிச்செய்து வருகலால் அந்நாடு பொருளினும் இன்பத்தினும் குன்றுதலறியாது குன்றுபோல் உயர்ந்தோங்குந் சிறப்புடைத்தாய் விளங்குதலான்—“உலகேறும் பெருமையுடையது—என்றார்.

அந்நாடு - கடல்படுவனத்தினும், மலைபடுவனத்தினும், நிலம்படுவனத்தில் மேம்பட்டு விளங்குதலான்—அன்னம் பயிலும் வயல்வனத்தால்—என்றார். † பலகுடைநீழலும் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பர், அலகுடைநீழலவா” என்றுகூறும் சிறப்பிணையுடைய அலகினாற்செய்யும் உழவுத்தொழிலால் வயல்கள் வளம்பட விளங்கப்பெற்றன ஆகலான்—வயல் உழவின் அமைந்த வனத்தால்—என்றார். அவ்வுழவுத்தொழிலுக் குறிமைபூண்டொழுகுவார் உயர்ந்தகுலத்தில் நிலைபெற்ற உன்னும் குடிமைக்குணங்களில் தலையாய நிற்போராகிய வேளாண்மரபினரே யாகலான்—தாயகுடிமை மன்னுங்குலத்தின் தலைநின்றார்—என்றார்.

இம்மரபினர் - தலையாயநின் நெருமுகவல்ல குடிமைக்குணங்கள் இறைவனது ஆணைமொழியாயுள்ள வேதங்களாற் சொல்லப்பட்டவையாகலான்—ஆய்ந்தமறை சொன்னநெறி—என்றார்.

அவையாவன:—செப்பம், ஒழுக்கம், வாய்மை, நான். நை, ஈகை, இன்சொல், இகழாமை என்றுசொல்லப்பட்ட எண்குணங்களாம். செட்பமாவது - கருத்துய சொல்லும் செயலும் தம்முள் மாறாகாமை. ஒழுக்கமாவது - புதும் புண்ணியமும் ஞானமும் வருந்தற்குக் கூறப்பட்டுள்ள நன்னெறிகள். வாய்மையாவது—பிரிதோருயிர்க்குத் தீங்கு சிறிதும் கொடுக்காத சொற்களைச் சொல்லல். நான்மாவது - பழிபாவங்களில் மடங்குதல். நகையாவது - வறுமையாளர் வருவாராயின் முகமலர்ச்சியுடையாயிருத்தல். ஈகையாவது—தமக்குள்ளபொருள்களைக் கொடுத்தல். இன்சொல்லாவது—மனத்தின்கண்ணுள்ள உவகையை வெளிப்படுத்துவனவாகிய இனியசொற்களைச் சொல்லுதல். இகழாமையாவது—பிறரது எளிமைகண்டு அவமதிக்காமை.

இவ் வெண்வகைக்குணங்களையும் தாங்கள் செல்லும் நெறியாகக்கொண்டு பழுதாவது ஒழுகவல்லவராகலான்—ஆய்ந்தமறை சொன்னநெறியின் வழியொழுகும்—என்றார். ஏனையோர்கள் முதலில் தலைப்பட்டுநின்று இடையில்விடுவோரும், இடையில் தலைப்பட்டு கையில் விடுவோருமாவர். இவரோ, முதலிடை கடை என்னும் முக்காலத்தும் குன்றுது முதன்மையாகவே நிற்குந் சிறப்புடையவராகலான்—தலைநின்றார்—என்றார். இத்தகைய வேளாண்மரபினரால் அந்நாட்டுமறையவர் வாழும் வாழ்வுடையாராகலான்—மன்னுங்குலத்தின் மாமறைநால் மரபின்பெரியோர் வாழ்—என்றார்.

* நிருக்குநர் - வான்சிறப்பு செ - உ. † நிருக்குநர் உழவு. செ - உ.

இத்திருப்பாசரத்தான், உலகத்தில் மேன்மேல் ஏறும்பெருமையைத்தருவது மழை வளத்தாலென்றும், அவ்வளம் மழைவளத்தைக்கொண்டு செய்யப்படும் உழவுத்தொழிலின் வன்மையாலென்றும், அத்தொழிலுக்குரியார் செப்பமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட என்வகைக்குணங்களில் தலைநிப்பவராகிய வேளாண்மாரினரே யாவரென்றும், அவர்களால் வாழும் வாழ்க்கையுடையவர் அந்நாட்டுமறையவரென்றுங் கூறப்பட்டன. (க)

திருநாமச்சிறப்பு.

அப்பொற் பதியி னிடை வேளாண் குலத்தை விளக்க அவதரித்தார்
செப்பற் கரிய பெருஞ் சீர்த்திச் சிவனார் செய்ய கழல்பற்றி
எப்பற் றினையும் அறஎறிவார் எல்லை தெரிய ஒண்ணதார்
மெய்ப்பத தர்கன்பால் பரிவுடையார் எம்மி ரானார் விறன்மிண்டர்.

(அ - து.) எமது பெருமானாகிய விறன்மிண்டநாயனார் “உலகேறும் பெருமையுடையதாகிய” அந்த அழகிய ஊரின்கண், வேளாண்மையையுடைய குலத்தைப் பிரகாசப்படுத்த அவதாரஞ்செய்தவா, சொல்லுதற்கரிய பெரிய சிறப்பினையுடைய சிவ பெருமானது சிவந்த திருவடிகளைப் பற்றிப்பற்றெனப்படும் எவ்வகைப் பற்றுக்களையும் பற்றறவிசும் வீரமுடையவா, (எவ்வகைமேம்பாடுடையோரானும்) இவ்வளவென்று அளவுபடுத்திச் சொல்லுவதற்கு முடியாத மேம்பாடுடைய பெருமையுடையவர், மெய்மையாகிய பத்தியுடையவாகளிட்டுத்து மெய்மையாகிய பரிவுடையவர் என்பதாம்.

எம்பிரானா விறன்மிண்டா அப்பொற்பதியினிடை வேளாண்குலத்தை விளக்க அவதரித்தார் எனக்கொண்டு கூட்டுக.

சேரத்தேவதற்கு ஏகாதேதும் நற்குலத்தினரால் வளம்படவோங்குதலின்—பொற்பதி—என்றும், வேளாண்குலம் எனையகுலங்கள்போற்ற மேம்பட்டு விளங்குவதோடு அடியவர்களாலும் புகழ்ந்துரைக்க அக்குலத்தில் வந்தவராகலின்,—வேளாண்குலத்தை விளக்க அவதரித்தாரென்றும்—சொல்லுதற்கரிய பொருள்சேர்ந்த புகழுடையோன் சிவனொருவனே ஆகலின்—செப்பற்கரிய பொருள்சீர்த்திச் சிவனார்—என்றும், அச்சிவனாது அடி, சுவாக்கப்பற்றினையும், நாகப்பற்றினையும், இம்மண்ணுலகப்பற்றினையும் பற்றற அடியோடுதுடைக்கும் பெரும்படைபெனக்கொண்டு அவ்வடியை மறவாது உள்ளும்புறம்புமறிபயிரு பவராகலின்—எப்பற்றினையும் அறவெறிவார் சிவனார் கழல்பற்றி’ என்றும், பிறவி எல்லையாகிய பற்றுக்களை எல்லையில்லாத புகழினையுடைய செய்ய திருவடியால் எறிவாராகவே, இவரதுபுகழும் அத்திருவடிப்புகழுட்பட்டு எல்லையில்லாததாயிருத்தலான்—எல்லையெரியவொண்ணதார்—என்றும், இவரால் பற்றப்பட்ட அத்திருவடிக்குப் பற்றாயுள்ளவர் மெய்படியார்களேயன்றி வேறொருவரில்லை என்னும் உண்மையுணர்ந்து அவர்களபாலே அன்பெல்லாம் உடையவராகலான்—மெய்ப்பததர்கன்பார் பரிவுடையார்—என்றும், அம்மெய்ப்பததர்களை அடிபணிந்து அவருக்கு ட்பட்டோமுக அறியாதவர்களயாவராயினும் அவர்களை அப்புறப்படுத்துவதில் மிகவும் வெற்றிப்பாடுடையவராகலான்—ஹிம்மீஸ்டர்—என்றும், அடியருக்கு ஆட்படும் அவாவுடைய ஆசிரியர் சேக்கிழார் பெருமான் செய்யத்தொடங்கிய இப்புராணத்துக்கு முதலாயுள்ள திருத்தொண்டத்தொகை வெளிவருவதற்கு முதலாசிரியராய்நின்றவர் அவராகலின்,—எம்பிரானார்—என்றுக்கூறினா

இத்திருப்பாசரத்தான், நாயனார் அவதாரஞ்செய்த அரியகுலம் உபகாரத்தையே மேற்கொண்ட குலமென்பதும், அவர் இறைவனால் பற்றப்படாத பற்றுக்களைப் பற்றற அடியோடு களைந்து எறிவதற்குப் பற்றியகருயி அவ்விறைவனடி என்பதும், அவர் தேடியபுகழ் எல்லையுட்படாத திருவருட்புகழைத் தன்புகழாகக்கொண்ட புகழ் என்பதும், அவர் பரிவெல்லாம் மெய்ப்பததர்கன்பா லென்பதும் கூறப்பட்டன.

அல்லது உம், பற்றுக்குள் நான்கு என்பார்—எப்பற்றினையும்—எனவும், அப்பற்றுக்களைப் பற்றுதற் கிடனில்லாமல் தடுத்தல் - பற்றுற்றான் பற்றினைப் பற்றினுலன்றி கூடாதென்பார்—அறவெறித்தார்—எனவும், இந்நாயனார் எல்லையல்லாததாகிய பற்றுற்றான் பற்றினை யுடையவரென்பார்—எல்லாதெரிய வொண்ணாதார்—எனவும், மேற்கூறிய பற்றினைப்பற்றி—எப்பற்றினையும் அற வெறிவார் மெய்ப்பதர்கன்பாற் பரிவுடையார்—எனவும், எப்பற்றினையும் அறவெறியும் வன்மையில்லாதார் எவ்வளவு மேம்மாடுடையவராயினும் அவர்களைப் பொருளாகமதிக்காத வலியையும், அதனால் வீரத்தையும், அதனால் வெற்றியையும், அதனால் பெருமையும், உடையவராயும், தின்னியராயும், நாவுவாரரை நெருங்கப்போகின்றவராயும், நாமுய்யத திருத்தொண்டத்தொகையைக்கிளப்பும்புற் கருவியாளராயும், உள்ளவர்என்னும் பொருளமைந்ததிருநாமம் உடையவரென்பார்—எம்பிரானா விற்றமிண்டி—- எனவும் கூறினாரென்பதாம் (ச)

தொண்டின் சிறப்பு.

நதியும் மதியும் புனைந்தசுடை நம்பர்விரும்பி நலஞ்சிறந்த பதிகள் எங்கும் கும்பிட்டுப் படருங் காதல வழிச்செல்வார் முதிரும் அன்பிற் பெருந்தொண்டர் முறைமை நீடு திருக்கூட்டத் தெதிர்முன்பரவும் அருள்பெற்றே இறைவர் பாதந் தொழப்பெற்றார்.

(எ - து.) கங்கை இளம்பிறை என்னும் இரண்டினையும் அணிந்த சடைமுடியினையுடைய இறைவனார், கருணைகொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் நன்மையிருந்த திருத்தளிகள் எங்கெங்கிருக்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் சென்றுவணங்கி வழிபட்டு, அங்கங்கும் மேலோங்கிவரும் ஆசையின் வழியே செல்கின்றவா. (அங்ஙனம் செல்லுமிடங்கள் தோறும்) முறைமையான் முதிர்ந்த அன்பினால் பெரியோராகிய பெரிய திருக்கூட்டத் தவர்கள் முன்சென்று, அவர்கள், திரிநின்ற போற்றி அவர்கள் அருள்பெற்று, (பின்னர்) சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்குந்தன்மையைப் பெற்றவர் என்பதாம்.

அன்பின்முறைமை முதிரும் பெருந்தொண்டர் நீடுதிருக்கூட்டத் து எனக்கூட்டுக.

அன்பிலே பெருக்குடையாரையும், மலபற்றை அறவே யொழித்தாரையுமே இறைவன் தன்பால் உடையவரென்பதேதோன்ற—நதியு மதியும் புனைந்தசுடை—என்றார். மலநீக்கமும் அன்பின்பெருக்கமும் தம்மைவழிபட்டாலன்றி அவ்விருநலங்களும் ஆன்மாக்களுக்குக் கூடாவாகலான் அவைகூடுமாறு திருவுளத்தெண்ணித் திருப்பதிகள் தோறும் இலிங்கவடிவமாய் எழுந்தருளியிருக்கின்றவனென்பதேதோன்ற, —நம்பர் விரும்பி நலம்சிறந்த பதிகளெங்கும்—என்றா மலநீக்கமும் பெருக்கமிக்க அன்பும் தமமாட்டுவனவா மாறு அவாமிக்குடையராய் அவ்வவாவே மார்க்கமாகக்கொண்டு பதிகள் தோறும் சென்று கும்பிடும் நன்னெறியினை யுடையார் நாயனா என்பதுதோன்ற—பதிகளெங்கும்கும்பிட்டுப் படருங்காதல் வழிச்செல்வார்—என்றா. அன்பின்முறையில் பத்தியும், அப்

பொறிபுலன்களாலும், கரணங்களாலும், தற்போதத்தாலும், ஆன்மாவாலும் பற்றுவன. இவற்றுள் பற்றுத்தலையையுடையது ஆன்மாவிலே அதனாற்றும் பொருளோ பொறிகளுக்கு வெளியேயுள்ளன ஆலின், ஆன்மா பகிர்முக்கப்படுங்காலத்துத் தற்போதமும் கரணங்களும் புலன்களும் ஒன்றுகூடிப் பொறி என்கின்ற வாயிலின் கண்ணே வந்துநிற்கும். நின்றவுடன் புறப்பற்றுக்களைப் பொறிகள்காணும். காணும் பற்று உண்டாகவே புலன்களுக்கு அவைகளை இது இதுவென அறியும்பற்றுண்டாகும். அகிதண்டாகவே கரணங்களுக்கு அவைகளைச் சிந்திக்கும் பற்றுண்டாகும். சிந்திக்கவரவே தற்போதமானது வேண்டிதல் வேண்டாமை என்னும் இரண்டனுட்பட்டு ஒன்றினைப்பற்றுக்கின்றது, அதுபற்றியதொன்றை ஆன்மவறிவுபற்றுகின்றது.

அன்பின் பெருக்கத்திற்கு - கங்கையையும், மலத்தேய்விற்கு மதியையும் உவமையாக வைத்துக்கூறியதென்க.

பத்திமுறையல காதலும், முறையே முதிரும்படி செய்யவல்ல பெரியதொண்டின் திறத்தை யுடையவரென்பதுதோன்ற அன்பின்புழைவை முதிரும்பெருந்தோண்டி என்றார். அத்தொண்டின்திறம் குன்றாது ஒங்கச்செய்வோர் அடியவர் திருக்கூட்டத்தவரே என்பதுதோன்ற நீதேநீருக்கூட்டம் என்றார். அத்திருக்கூட்டத்துள் அன்பு முதலிய மூன்றும் கடல்போலநிறைந்திருத்தலின் அவை தம்முள்ளத்துள் பாவ முற்பட்டு எதிர்ப்படுவோரென்பதுதோன்ற எதிர்முப்பாடி என்றார். இவர் எண்ணியவாரே உள்ளத்துள் காதலும் எதிர்ப்பட்டு இறைவனடி கூடுதற்கான அருளும் கிடைக்கப்பெற்று அடியுக்கடப்பெற்றவ ரென்பதுதோன்ற—அருளே இறைவாபாத் தொழப்பெற்றார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தால், சிவகேசுத்திரங்கொல்லாம் இறைவன் கருணைகூந்திருக்கின்ற இடங்களெனவும், நாயனா இறைவன் கருணைகருமியவராதலால் அக்கருணைபெருக்கை மாறாது பருக அத்தலங்கள் கையுள் செல்வாரெனவும், அதனைப்பகுதலால் அன்புமுதிருத் தன்மையினைப் பெற்றாரெனவும், அன்புநிறி அருளும், அருளன்றி அடியும் கூடாதாகலான் முன்னா அன்புடையாரைப்பணிந்து அருள்பெற்று, பின்னர் இறைவனடி தெ முவாரெனவுங் கூறப்பட்டன

“இவ்வண்ணம் தானங்கள் பலவகுத்தது எற்றுக்கேல் இயம்பக்கேளாய், மைவண்ண இருண்மலத்தில் இருவினையாற் பிணி புண்டிருளினிழாழ்கி, உய்வண்ணம் அறியாத பசுக்கந்தமை அம்மலத்தில் உறாதகாமே, மெய்வண்ணத் தன்மையினால் விடுவிக்க வேண்டிமாற்றால்” என்ற காஞ்சிபுராணவசனத்தால் இருவினையாற் கட்டுண்டு ஆண்மைமலத்தில் ஆழ்த்துகிடக்கும் ஆன்மாக்கள் அதனின்றும் விடுபட்டு உய்வண்ணமாகிய நன்மையைப்பெற நதிமதிபுனைந்த சடையானாகிய இறைவன் பெருங்கருணைத் திறத்தால் தானே விரும்பி திருக்கோயில்கொண்டிருப்பவனென்று வெளிப்படலால் அவ்வுண்மைதோன்ற,--நதியும்மதியும் புனைந்தசடைநயர்விரும்பி நலம்சிறந்த பதிகள்--எனவும், பிரமன் உலகங்களைப் படைக்கும்போது படைக்கப்பட்ட கேசுத்திரங்களும், காமியமாகவும் நிஷ்காமியமாகவும் பூசிப்போர்க்கு அனுக்கிரகிக்கு நிமித்தமாகோயில்கொள்ளும் கேசுத்திரங்களும், “காசி கேதாரம் புஷ்கரம் குருகேசுத்திரம் நைமிசங்களினும், ஓசைகொள்காஞ்சி அதிகமென்றுரைப்பது உரைபிரமாணம் ஒன்றன்றால், ஈசனே நீயும் உமையுமே யல்லால் இந்நகர படைத்தவரில்லை, தேசநயானே கண்ணுறக்கண்டு தெளிந்ததாம் எந்தவுழியினும்” என்ற மேற்படி புராணவசனத்தால் இறைவனே படைத்த கேசுத்திரங்களும் பலவுள்ளன என்பதுதோன்ற,--பதிகளெங்கும்--எனவும், இந்நாயனார் உய்வார்கள் உய்யும்வகையாக உள்ளன ஆலயங்களென்றுணர்ந்த பெரியோராகலின், உணர்ந்தவண்ணமே ஒழுகவல்லராய் எந்நாளும் கேசுத்திரயாத்திரை செய்யும் ஆசையில் குன்றாதவரென்பதுதோன்ற,--பாருங்காதல் வழிசெல்வார்--எனவும், இறைவனைக் கண்டபொழுதுதோன்றும் கடையன்புடையார்போ லல்லாமல் எக்காலத்தும் தலைதூரேபோல் நீங்காது வளர்ந்திருக்கும் தலைஅன்பினை யுடையவரென்பதுதோன்ற,--முதிரும் அன்பிற் பெருந்தொண்டர்--எனவும், தாம் செல்லும் கேசுத்திரங்கள் தோறும் அடியவர்கள் கூடியிருக்கும் பெரியசபைகளுக்கிறே செல்லும் முறைமையினை யவரென்பது தோன்ற,--நீடுதிருக கூட்டத்தெதிர் (செல்லும்) முறைமை யுடையவர்--எனவும், “அடியவர்க்கன்பில்லார் ஈசனுக்கன்பில்லார் எவ்வுயிர்க்கும் அன்பில்லார் தமக்கு அன்பில்லார்” என்ற சித்தாந்தவசனத்தால் ஈசனுக்குவேண்டிய அன்பு அடியவருள்ளத்தே யன்றி வேறிடத்திலலை பென்பதும், அன்பென்பதே வேறிடத்திலலை என்பதும் வெளிப்படலால் அன்புநிலையைப் பெறுதற்குமுன்னர் அடியவர் திருக்கூட்டத்தை வணங்குதலும் “அன்பேசிவமாவது” என்றபடி சிவவத்தைப் பெறுதற்குச் சிவனைப் பின்னுமாக வணங்குதலுமாகிய முறைமைப்பாடுடையவா என்பதுதோன்ற,--“முன்பாவும் அருள்பெற்றே இறைவன் பாதத்தொழப்பெற்றாரா--எனவுங் கூறினார். (இ)

திருவாருப்பணிதல்.

பொன்தாழ் அருவி மலைநாடு கடந்து கடல்கும் புவியெங்கும்
சென்றா ஞடையார் அடியவர்தர் திண்மை ஒழுக்கம் நடைசெலுத்தி
வந்தாள் மேநச் சிலைவளைத்துப் புரங்கள் செற்ற வைதிகத்தேர்
நின்றார் இருந்த திருவாருர் பணிந்தார் நிகரொன் நில்லாதார்.

(1 - து.) தனக்கு ஒப்பாக ஒருவரையும் இல்லாதவராகிய நாயனார் - பொற்கட்டிக்
கோடுகலந்து விழுவின்ற அருவிகளை யுடையமலைகள், நிறைந்துள்ள சேரநாட்டைக்
கடந்து, கடல்கும்பந்த பூவுலகமுற்றும் சென்று, யாவரையும் ஆளாகவுடைய இறைவன்
அடியார்களை அடிபணிதலாகிய சாகி வன்மையிசைக்க ஒழுக்கநடையை ஆங்காங்கும்
நடத்தி, பூமியை நிலைநிறுத்தும் வன்மையுடைய பொன்மலையை வில்லாகவளைத்து,
முப்புரங்களை வேதமாகியதேரில் ஏற்றித் தம வென்றவராகிய இறைவர் எழுந்தருளியிரு
ந்த திருவாருருக்கு போய் அந்த ஃகூத்திரத்தை வணங்கினாரென்பதாம்.

நிகரொன் நில்லாதார் பொன்தாழ் அருவி மலைநாடு கடந்து எனக் கூட்டிக்.

“சகமிலாது அடியமையிலை” என்றவேதமொழிப்படி நாரணன்முதலிய யாவரை
பும் தம்மைவழியும் வழிபட்டினை மேற்கொண்டிருக்கும் ஆளாகவுடையவரென்பார்
--ஆ ஞடையார்- என்றார். யாவரையும் ஆளாகவுடைய அவ்விறைவனருளை ஆளும் முதல்
வர் அன்றையென்பார்- அடியவர்--என்றார் அருளைவேண்டினார், அருளை ஆளப்பெற்றா
ரால் ஆண்டாலன்றி அருளுடைய இறைவனால் ஆளப்பெற்றாரென்பது நிச்சயமாகவின்
அந்நிச்சயத்தில் திண்ணியநிலையுடைய இந்நாயனார் முன்னர் அடியார்களைவணங்கி அட
ரால் அருள்பெற்றுப்பின்னர் அவ்வருளுக்கிடமாகிய இறைவனடி பணிந்து இன்புறும் தமது
ஒழுக்கத்தையே அடியாரெல்லாம் உறுதிபுக்கப்பிடித்து அவ்வழியே மாறாது நடக்க எவ்
விடத்துஞ் செய்தனரென்பார்--தம திண்டையொழுக்க நடைசெலுத்தி--என்றார். பூமி

அருள்பெற்றார்க்கே அடியரை முன்வணங்கும் முறைமை தோன்றுமேயன்றி,
அருள்பெற்றதார்க்கு அம்முறைதோன்றாதெனக் கூய்வுண்பைதோன்றவே, மெய்கண்ட
சிவனரும் “அன்ரொங்கு இரக்க ஆலயந்தொழுமே” என்றார்.

வருணவொழுக்கா ஆச்சிரமவொழுக்கா வினைவசப்பட்டாரன் அதுட்டிக்கப்பட்ட
தாகவின் வினை - மாறிமாறி வருதல்போல் அவ்விருவழியே இருவகையொழுக்கமும் மாறி
மாறிவருந் தன்மையுடைத்து. இவர் அருள்வசப்பட்டவராகவின் இவரது ஒழுக்கம்
சைவவொழுக்கமென்க. அது எக்காலத்தும் மாறுபடாது வன்மை பெற்றிருக்குந்தன்மை
யுடைத்து. இடனால் அடியார்கள் இருவினையுட்பட்ட வொழுக்கத்தைக்கொண்டு அதன்
வழியே செல்லாரெனவும், அருள்வசப்பட்ட சைவவொழுக்கத்தையே கைக்கொண்டு
செலுத்துவாரெனவங்கொன்க. பொன்மலை பூமிக்கு ஆதாரமாய்ப் பாதலம்வழியில்
ஊடுருவிநிற்கும் நிலையுடைத்தாகவின்,--வன்றாண்மேருச்சிலை--எனவும், வேதமும்
வேதனும் வேதத்திற்குறப்பட்ட யாவருமே தேராகவும் தேரோட்டுபவருகவும் தேரை
யிழுக்கும் குதிரைகளாகவும் ஆனார்களாகவின்--வைதிகத்தேர்- எனவும், முப்புரம் வெந்
தலிய வைதிகத்தேரேறிய ஏறசேவகன் ஆகவின்--புரங்கள்செற்ற வைதிகத்தேர் நின்
ருர்--எனவும், வேதத்தில் உள்ளும்புறம்பும் எங்கும் நிற்பவராகவின் நிற்பவரெனவும்,
அங்கனம் நிற்கின்ற இறைவனை ஆகமங்களாற் கூறப்படும் ஆவாகனம் ஸ்தாபகம் சங்கி
தானம் சங்கிரோதனமாதி முத்திரைகளோடுகடிய மந்திரங்களால் அங்கங்கும் இருக்கச்
செய்ய ஆலயங்களில் இருப்பவராகவின்--திருவாருரில் இருந்தார்--எனவும், சிவனருள்
பெற்று அடியரைவணங்கும் அன்பைப்பெறாவிடில் அவர்களை மதிக்காத விறலுடைய
ராகவின்--நிகரொன்றில்லார்--எனவும் கூறினார்.

நிலையாக நிற்பது தம்மாலன்றி பொன்மலையா லன்றென்று எளிதில் எளியரும் அறிய இறைவன் அம்மலையைப் பேர்த்து வில்லாகவளைத்தனரென்பார்--வன்றான்மேருச்சிலை வளைத்து--என்றார். வெல்லக்கூடாத பகையை வெல்லவிரும்புவோர் வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட விதிவழியே நிற்கவல்லராயின் அப்பகையை மிக எளிதில் வெல்லவல்லவராவார் என்னும் உண்மை உலகினாக்குணர்த்த--மருளாரிடங்கொண்டு முப்புரம் வெந்தவிய வைதிகத்தேரேறிய வேறுசேவகன்--அச்செயல் புரிந்தனரென்பார்--வைதிகத்தேர் நின்றார் புரங்கன்செற்றார்--என்றார். திரிபுரதகனஞ்செய்தற்கு முன்னமே இருந்த அனாதி கேடத்திரம் திருவாரூரென்பார்- இருந்ததிருவாரூர்- என்றார் முன்னர் அடியார் அடிபணிந்து அருள்பெறாது இறைவனது அருள்பெறுவார் அருள்வழியில் நிற்கும் வன்மையைப் பெறாநென்பதும், அடியாரடிபணிந்து அருள்பெற்றவரே இறைவனால் பெறப்பட்ட அருளின் வழிநிற்கும் வன்மை யுடையவராவ ரென்பதும் ஆகிய அன்பினைச்சார்ந்த அருள்நெறியை இவர்போலும் நிலைபாட்டினா ஓருவரும் இல்லையென்பார்--நிகரென்றில்லாதார்--என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், தேவர்முதலாயினா சிற்றின்பயாகிய போகத்தில் விருப்புடையவராதலால் அப்போகம் பெறுதற்கான வழிபாட்டில் நிறுத்தவரேடன்றித் தமது அருள்நெறிக்கு ஆளாகாரென்னும் உண்மையும், அடியார்கள் "போகம்வேண்டி வேண்டிலேன் புரந்தாராகியின்பமும், ஏக சீன்கழலிணையிலாது இலேன் என் எம்பிரான், ஆகம்விண்டு கம்பம்வந்து குஞ்சியஞ்சலிக்கணையாக என்னைகள் தாரை தாரையாக ஐயனே" என்ற * திருவாசகப்படி போரின்பதரும் அன்பில் விருப்புடையவராதலால் அவர்களைத் தமது அருளையாளம் நெறியில் முதல்வராகுவா ரென்னும் உண்மையும், "நெறிசெய்தருளித் தன்சீரடியா பொன்னடிக்கே, குறி செய்துகொண் டென்னை யாண்டபிரான் குணாபரவி" என்ற † திருவாசகப்படி இறைவனும், தன்னடிக்கு ஆட்பட்டவரை அவ்வளவில் நிறுத்தாக, அவர்கள் 'தன்சீரடியார் பொன்னடிக்கே, ஆளாகும்வண்ணம் 'குறிசெய்துகொண்டு' அதற்கான 'நெறிசெய்தருள்' ஆள்பவன் என்னும் உண்மையும், சிவனருளை உண்மைபாகப் பெற்றாரும் அவ்வளவில் நில்லாது 'உன் அடியார் நடுவுளிருக்கும் அருளோடபுரியாய்' என்றும், 'தொண்டருக்குத் தொண்டராம் புண்ணியம் உண்டாக்கொலோ' என்றும், 'உன்னடியார்க்கடியேன் ஆவேனே' என்றும் வேண்டியிருத்தலால் சிவனருளை நெறிவிரும்புவோரை முன்னர் அடியார் அருளோப பெறுமாறு அடியார்களை வணங்கச்செய்யும் திருத்தொண்டில் தின்னிய மனமுடையவரென்னும் உண்மையும் கூறப்பட்டன.

(சு)

திருவார் பெருமை திகழ்கின்ற தேவா சிரியன் இடைப் பொலிந்து

மருவா நின்ற சிவனடியார் தமமைத் தொழுது வந்தணையா

தொருவா றொதுங்கும் வன்றெண்டர் புறகென் றுரைப்பச் சிவனருளாற் பெருகா நின்ற பெரும்பேறு பெற்றார் மற்றும் பெற்றின்றார்.

(௭ - கூ.) (எக்காலத்துங் குன்றதலடையாத பெருமையினையுடைய அருட்செல்வம் நிறைந்து பிரகாசிக்கின்ற, † தேவாசிரியன் என்னும் திருநாமமுடைய மண்டபத்

திருச்சதகம். செ - எஉ. † திருப்பூவல்லி. செ - (அ)

இவ்விச்செல்வத்தினும் பொருட்செல்வத்தினும் சிறந்த அருட்செல்வமுடையார் வாழும் சிறப்புடைத்தாகலினாலும் அவ்விருசெல்வ முடையாராலும் வணங்குஞ்சிறப்புடைத்தாகலின் திருவார்பெருஞ்செல்வ முடையாரும் கல்விச்செல்வ முடையாரும் சூரியப்பிரகாசத்தின்முன் நகத்திரமுதலியன - பிரகாசிக்குஞ்செயலற்றிருப்ப, சூரியன் பிரகாசமே மேலிட்டிருப்பதுபோல் அருட்செல்வமுடைய அடியார்கள் பிரகாசிக்குமிடமாகவும், தேவாக்கும் தன்மையுடைய இடமாகவும், கிரியையாதி நெறியினைக்காட்டும் ஆசிரியர் இருக்குமிடமாகவும் இருத்தலால் தேவாசிரியன் என்ப.

தின்சண், மிக்க பிரகாசத்தோடுகூடி நீங்காது எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவனடியார்களை வணங்க அவர்களைச்சமீபித்து அவர்களோடுபொருந்தி அவரோடுபெருது, ஒர்பக்கமாக ஒதுங்கிச்செல்லும் வன்றெண்டப் பெருமானாரைப் புறகென்றுசொல்ல, இறைவனருளால் பெருக்கெடுத்து வருகின்ற பெரியபேற்றைப்பெற்ற அங்ஙனமான அருட்பேறு பெற்றதுபோல் அருட்பயனாகிய மற்றொருபேற்றையும் பெறும்படி நின்றவர் என்பதாம்.

ஒருவர் நல்வினை வசப்படுங்காலத்து அவரோடு பொருந்திநின்ற, பின் தீவினை வசப்படுங்காலத்து அவரைவிட்டுப்போகின்ற பொருட்செல்வம்போல் விட்டுப்போதலின்றி, டொருந்தவெதும் டோவெதற்குக் காரணமாயுள்ள இருவினையாகிய இடர்களைக்களைந்து சிவமார்தன்மைப் பெருவாழ்வளித்துப் பிரகாசிக்கச் செய்யவல்ல திருவருட்செல்வம் வாழும் இடமாகலின் - திருவாய்பெருமை திகழ்கின்ற தேவாசிரியன்-என்றார். அங்கு வாழ்கின்றவர், அருளைவிட்டு நீங்காது அதனிடையே வாழ்தற்குரிய அன்பினைப்பொருந்தி அடித்தொண்டியற்றம் பெரியோராகலின்—இடைப்பொலிந்து மருவாநின்ற சிவனடியாள்—என்றார். * “யாவராயினும் அன்பரன்றி யறியொணாமலர்ச் சோதியான்” என்றபடி அருள் அன்பு என்னும் இருகண்களை அடியவரால் அடையப் பெற்றார்க்கே புற்றிடங்கொண்ட பெருமான் காணப்படுவனன்றி, வளை எத்திறத்து வன்மையாளர்க்கும் காணப்படான் என்னும் உணவையுணர்ந்து அம்மண்டபத்தின் கண்வந்து அருளும் அன்பும் உடைய அடியார்பால் அவ்விரண்டையும் வேண்டிப் பின் இறைவனைக் காணப்போவது அத்தலத்து முறைப்பாடாக அமைந்துள்ளதாகலின் அம்முறைமையுணர்ந்தவரும் அம்முறையை ஆங்காங்கும் செலுத்திவருகின்றவருமாகிய விறன்மிண்டர் அம்மண்டபத்தில் நின்றிருக்க, அத்தருணத்தில் இறைவன்பால் தோழமைமுறைமையுடைய வன்றெண்டர் நாடோறும் தான்செல்லும் முறைப்படிசெல்ல அதுகண்டு, மனம் பொருது தம்முறைமையை அஞ்சாதுசெலுத்தத் துணிந்தனராகலின்—அடியார் தம்மைத் தொழுது வந்தனைசெயுது ஒருவாறேதற்கும் வன்றெண்டர் புறகென்றுரைப்ப—என்றார். அருள்விளைதற்கு இடமாயுள்ள அடியவரை வழிபடாதார் சிவபெருமானுக்குப் புறம்பென்னும் உண்மையுணர்ந்து, அடியாவழிபாட்டை மேற்கொண்டு சிவனருளால் பெருகும்பேறெல்லாம் உடையவராயினாரதலின்—சிவனருளாற் பெருகாநின்ற பெரும் பேறுபெற்றார்—என்றார். எனவே, சிவனருள்என்பது சிவனடியாரை முன்வணங்கும் அவாவேஎன்பதும், பெரும்பேறு என்பது அவ்வவாவே இறைவனருளாற் பெறத்தரும் பெரியபேறெனவும் விளக்கியவாரும்.

இதனால் இங்நாயனா, சிவபெருமானிடத்தில் எது அருளாயுள்ளதோ அதனையே பெற்ற விறலாளர் என்பதும், அங்ஙனம் அதனைப்பெற்ற வன்மையைக்கொண்டு, வினையவகையால் அருள்பெற்றுடையாரை அருள்பெற்றவராக எண்ணாத மிண்டனாரென்பதும், உணர்ந்தினமைகாண்க. அவர்பெற்ற அபபெரிய பேற்றை இறைவனும் யாவார்க்கும் விளக்கும்வகையான செயலைச்செய்யத் திருவுளத்து எண்ணியிருக்கின்றனராகலின் மற்றும் பெறநின்றார் என்றார். எனவே,—சுந்தரமூர்த்திகளைப் புறகு எனச் சொல்லும்பேற்றைப் பெற்றதேயன்றி, அம்மூர்த்திகளுக்குப் பிரானாகிய தன்னையும் புறகு என்று சொல்லும் பேற்றையும் பெறுதற்கு நிற்கின்றவரென்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், மெய்தேவராகத் திரிவோரைப் பொய்தேவராக்கி அவர்களைத் தொண்டுகொண்டருளும் இறைவனையானவல்ல வன்றெண்டரைப் புறகென்று சொல்லவல்ல பெரும்பேறுபெற்ற மிண்டராகிய நாயனாரை பேற்றைக்கூறப் பட்டது.

(எ)

இறைவனைப் புறகேனல்.

சேனார் மேருச் சிலைவளைத்த சிவனார் அடியார் திருக்கூட்டம்
பேணு தேகும் ஊரனுக்கும் பிரானம் தன்மைப் பிறைகுடிப்
பூணார் அரவம் புணந்தார்க்கும் புறகென் றுரைக்க மற்றவர்பால்
கோணு அருளைப் பெற்றார்மற் றினியார் பெருமை கூறுவார்.

(எ - து) ஆகாயத்தை அளவியிருக்கும் மேருமலையை வில்லாகவளைத்த சிவனார் அடியவர் * திருக்கூட்டத்தைப் போற்றாதுபோகும் இந்த நம்பியாருக்கும் பிரானத் தன்மையையுடையராயின், சந்திரசேகரரும், ஒலித்தலைச்செய்யும் சர்ப்பத்தை ஆபரணமாகப் பூண்டவருமாகிய அச்சிவனருட புறகேயாவர் என்றுகூற, (அதனால் அவர் சிவாபாரதியாகாமல்) அச்சிவபிரானுக்கு உகந்தவராய் அவ்விதையவர்பால் எக்காலத்தும் மாறுபடாத திருவருளைப் பெற்றவராயினர். அங்ஙனம்பெற்ற அவரது பெருமையை, இனி யாவர் இத்தன்மைத்தென்று கூறவல்லவராவர் என்பதாம்.

ஆர்க்கும் அரவபூண்டபுனைந்தவ ளனக்கூட்டிக. தேவாகளுக்குப் பகையாயிருந்த திரிபுரத்தை எரிக்கப்பொன்மலையை வில்லாகவளைத்தாரென்பார் சேனுடையே சிலைவளைத்த சிவனார். என்றார். தேவர்களது பகையைப்போக்க வளைக்கப்படாத மலையை வளைத்தவர், அடியவாக்குப் பகையாயிருக்கின்ற இந்த ஆரூரருக்கு இவர்தோழராய்ப்பிரானாகாரணம் என்னையோ என்பார்—அடியார் திருக்கூட்டம் பேணுதேகும் ஊரனுக்கும்பிரானுத்தன்மைஎன்—என்றார். அக்காரணம் எக்காரணமாயிருக்கினும் இருக்க, எமக்கு நம்பியாருர் புறகானதுபோல் இந்த ஆரூர இறைவரும் புறகேயாவர் என்பார்—பிறைகுடி புறகென் றுரைக்க—என்றார் தம்மையும் தமதுதோழரையும் புறகென்று சொல்லிய அவர்க்கு இறைவன் மறக்கருணையைச் செய்யாது அறக்கருணையைச்செய்யும் அபுபெரும்பேற்றைப் பெற்றவரென்பார் நம்பியவரது கோணுவருளைப்பெற்றார் என்றார். சிவபாஞ்சுடரைப் புறகென் று இவர், அருளுக்குப் புறம்பாக வேண்டியவராயிருக்க அவ்ஙனமாகது அருளுக்கே டுரியராகிய அவரது சிறப்பு என்னுவிடங்குமோ என் னினைவிடங்குமோ! நானேயன்றி இனி வருகடைய மனவாக்குகளிற்றான் அடங்குந் தன்மையதோ ஒருசிறிதும் அடங்காதென்பார்,—மற்று இனி யார்பெருமை கூறுவார் என்றார்.

கோணவருள்-காத்தலாகிய ஸ்ல்லருள். அல்தாவது நிக்கிரகமற்ற அனுக்கிரகம் என்க.

இத்திருப்பாசரத்தான், சிவனாரைப் புறகென்றுகூறி அவருக்கு அகத்தாய் அவரகத்தள்ள கோணவருள்குரியராய் மாதவஞ்செய்த தென்திசைவாழ்ந்திடத், தீதிலாத் திருத்தொண்டத் தொகை தருதற்குக் காரணராய் விளங்கிய விறன்மிண்டர்பெற்ற அருட்சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (அ)

அடியார் பெருமையித்தல்.

ஞாலம் உய்ய நாம்உய்ய நம்பி சைவ நன்னெறியின்
சீலை உய்யத் திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பாடச் செழுமறைகள்
ஓலம் இடவும் உணர்வரியார் அடியார் உடனும் உளதென்றால்
ஆலம் அமுது செய்தபிரான் அடியார் பெருமை அறிந்தார்ஆர்

முன்னுரைக்காரர்—பேணுதேகும் ஊரனுக்கும், பூணார் அரவம்புணந்தார்க்கும் திருக்கூட்டமானது புறகுன்று வரைந்துள்ளார், அல்து ஈண்டு உரையன்மையுறிக. என்னையெனின்,—திருக்கூட்டத்துக்கு இருவரும் புறகுன்று நாயனார் கூறினசேயன்றி இவர்களுக்குத் திருக்கூட்டத்தவர் புறகென்று சொல்லியதில்லை. இவ்வுண்மையை “அவ்வாருணையும், பிரானவளம் ஈசன்றியும் புறகு தட்டென்றவன்” என வரும் நம்பியாண்டார் அந்தாதியாலும், “தொண்டரடி வணங்காதேகும்வன்றெண்டன் புறகு, அவனைவலிய ஆண்ட துளங்குசடை முடியோனும் புறகு என்றவன்” எனவரும் உரையாசிரியனார் - புராணசாரத்தானும் அறிக.

(எ - து.) உலகினர் விதிவழியில் ஒருவரும், அடியவர்களாகிய காமெல்லாம் பிழைக்கவும், சிவசம்பந்தமாகிய சைவசன்மார்க்கசெறியின் சேவம் சிறந்தோங்கவும், நம்பியாரூரர் திருத்தொண்டத்தொகையைப் பாட, அதில் வளமுடைய வேதங்கள்முறையிடும் அரியராகிய இறைவனார், முதலடியாய் அடியருடனிருக்குஞ் சீர்மையைப்பெற்றுள்ளது என்றால், விடத்தை அமுதமாகவுண்டருளிய சிவனடியார்களது பெருமையை அறிந்தவர் யாவர் என்பதாம்.

நம்பி திருத்தொண்டத்தொகை முன்பாட எனக் கூட்டுக.

இருவினை வசப்பட்டுமூலம் வினையாளராகிய உலகினர் அவ்வினைக்குரிய போகங்கள் அதுபவிக்குமாறு செய்யவல்லது வேதநெறியாகலான் அதற்குரியார் தலைத்தோங்கவேண்டுமென்பார் ஞாலமுய்ய என்றார். பரிபாகம் வருவிக்கவல்ல சிவதருமத்தை இயற்றுவராகிய நாம் பற்றற்றானிப்பற்றுமாறு செய்யவல்லது ஆகமநெறியாகிய பத்திரெறியாகலான் அது வளர்த்தோங்கவு மென்பார் நாமுய்ய என்றார். வேதநெறி இதுவெனவும் சைவநெறி இதுவெனவுக்காட்டி அவைகட்குரியசேவங்களையும் உணருமாறு செய்யவல்லது சைவசெந்தாந்தத்திற் கூறப்படும் நன்னெறிகளாகலான் அவை நிலைபெறவேண்டுமென்பார்—சைவவன்னெறியின் சேவமுய்ய—என்றார். வேதநெறி இது, பத்திரெறி இது என அறிவிப்பதும், அச்செறிகளிற் செல்லுமுறை இம்முறைகளைனக் காட்டுவதும் அச்செறிகளிற்சென்றால் அடையப்படும் பயன்கள் இவையென விளக்குவதும் திருத்தொண்டத்தொகை என்க. அதனைப்பராயதற்கு வேதங்களெல்லாம் முறையோ முறையோ என்று முறையிடினும் இதோவந்தேனென்று வருதலையறியாத இறைவன் அடியெடுத்துக்கொடுக்க முற்பட்டு வந்தானென்பா—செழுமறைகள் ஒலமிட உணர்வரியார் திருத்தொண்டத்தொகை முன்பாட—என்றார். அங்ஙனம் முற்பட்டுவந்தேயன்றி மேலோர்க்கு மேலோர்க்கு மேலோனாகிய அப்பொருத்தையானன் அத்தொண்டத்தொகையில் தானும் ஒருவனாய்முற்பட்டு உடனாய் நிற்கின்றவனென்பார்.—அடியருடனமுத—என்றார். இறைவன் அவ்வாறு நிற்கின்றவனானால் அவ்வடியார் பெருமை அறிந்தார் எப்புவனத்தினும் இல்லைஎன்பார்—ஆலம் அமுது செய்தபிரான் அடியார்பெருமை அறிந்தார் ஆர் என்றார்.

இதனால் வேதநெறிக்குரியார் ஞாலத்தினரென்றும், சைவநெறியாகிய பத்திரெறிக் குரியார் சரியையாதிகளில் நிற்கும் நாம் என்றும், சைவவன்னெறியின் சேவமுடையார் அடியார்களென்றும், இறைவன்—“சேவந்தான் பெரிதும் உடையான்”—ஆகலான் அச்சேவமுடைய அடியாரோடு கூடியிருத்தலில் மிகவும் விருப்பமுடையவனென்றும் விளக்கினமை காண்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான், திருத்தொண்டத்தொகையின் சிறப்புக்கூறப்பட்டது. எவ்வளமெனின் ஆன்மாக்கள் தங்கள்தங்கள் அதுபலத்தின்பொருட்டு வேண்டும் போகத்தையும், போகத்தையும், ஞானத்தையும், பலவிதமாய் அதுக்கிரகஞ்செய்த இறைமைத்தன்மை விளங்கவும், சிவபரத்வம் விளங்காதார்க்கு அதுவிளங்கவுமாத வந்தவை சிவநாமங்களென்க. நாமங்களித்திரம் வழங்கப்படுவனவேயன்றி அவர்களோடு ஒன்றுயெண்ணப் பட்டவருமன்று, அவர்களோடிருந்து வாழ்த்தவருமன்று, திருத்தொண்டத்தொகையில் வரப்பட்ட நாமங்களோ, முத்தான்மாக்களாகவும், இறைவன் வேண்டுமனசெய்யவும், அவன் வேண்டுவன கொடுக்கவும், அவர்களுடைய கரணங்கள், புலன்கள் பொறிகள், உடல்களாகிய இவையெல்லாம் இறைவன்வசப்பட்டு அவன் பணிசெய்யவும், ஆசையெல்லாம் அவ்விறைவன் பாலையாகவும் செய்யவல்லன. இவ்வுண்மையன்றியும், தில்லைவாழ்த்தணர்கள், திருநிலைண்டர் முதலாகச்சொல்லப்பட்டாரது சரித்திரங்களை விசாரிக்குங்காலத்தில் இறைவன் அவர்கள் அரியசெயலுக்கேற்ப அவர்களுக்கு வேறொருவர் பதங்களைக்கொடுக்காது, தான்வாரும் உலகினையும், தன்

னாயும், தன்னையனுபவிப்பதாயி போகத்தையும், தன்னின்பத்தையும் தானே வலிந்து கொடுத்ததாகத் தெரியவருகின்றன.

இதனால் அவர்கள் சிவபெருமான் உலகினையும், அவரையும், அவரனுபவத்தையும், அவரின்பத்தையும், பெற்றுவாழ்கின்றவர்களாகத் தெரியவருகின்றனர்.

ஆகலான் அவர்களால் செய்யப்பட்ட செய்கைகளின் உண்மை திருத்தொண்டர் தொகையான் உணர்ந்து, செயற்கரிய செய்கைகளைச் செய்து, அடைதற்கரிய சிவ லோகாதிசனைப்பெற்று வாழ்தலே உய்வகையாதலால் ஞாலமும், நாமும், சைவான் னெறியின் சேமும்பத் திருத்தொண்ட்தொகைமுன்பாட என்று கூறியதென்க.

சிவனே பாரம் என உலகினர்க்கு உணர்த்துவது வேதநெறியாகலான்,—ஞால மும்பன்னவும், ஏனையோரையொழித்து, சிவனே பரமெனக்கூறிய வேதநெறியினையுணர்ந்த சத்தினிபாதர்க்கு அச்சிவனருள் எய்தமுறைமையினை உணர்த்துவது ஆகமமாயி சைவநெறியாகலான் நாமும்பன்னவும், சிவனருளை எய்தப்பெற்றவர்க்குச் சிவமாய் அவனடிப்பட்டொழுதுமுறைமையினை உணர்த்துவது நன்னெறியாகிய பத்திநெறியாகலான் சைவநன்னெறியின் சேமும்பன்னவும்கூறினார். இதனால் வேதநெறியால் சிவனே பரமென வாக்கைச்செலுத்து முறைமையினையும், சைவநெறியால் அருள்வருமாறு காயத்தைச்செலுத்து முறைமையினையும், பத்திநெறியால் சிவனடிப்பட்டொழுதுமாறு சித்தையைச் செலுத்த முறைமையினையும் உள்ளங்கைகெல்லிக்கனிபோல் காட்டவல்லது இத்திருத்தொண்டத்தொகையென்றுணர்த்திவராறுமென்க. இதனை,—“தந்தை தானொடும் பிறவித்தானெறிந்து நிருத்தர் இருதானைச்சேர்ந்த, மைந்தர்தான்வேதநெறி சைவநெறிபத்திநெறி வழாது வாய்மெய், சித்தைதான் அறநெறிக்கே செலுத்தினராய்ச் சிவானுபவச்செல்வம் ஒவ்கிப், பந்தமார்தொடக்கறுத்த திருத்தொண்டர்” எனத் திரு விளையாடற்புராணத்திற் கூறியவாற்றானாக.

(க)

நாயனார் கணநாதராதல்.

ஒக்க நெடுநாள் இவ்வுலகில் உயர்ந்த சைவப் பெருந்தன்மை தொக்க தலைமை நெறிபோற்றித் தொண்டு பெற்ற விறன்மிண்டர் தக்க வகையால் தம்பெருமான் அருளி னாலே தாள்நிழற்கீழ் மிக்க கணநாயகராகும் தன்மை பெற்று விளங்கினார்.

(எ - து.) ருன்றுபோ லுயர்ந்துள்ள சைவத்தினது பெரிய தன்மையெல்லாம் ஒருங்கே கூடியுள்ளதாயி தலைமைத்தன்மை பெற்றுள்ள (திருத்தொண்டத்தொகையில் கூறப்பட்டுள்ள) நெறியானது, இவ்வுலகில் பொருந்த அநேகநாளாய்ப் பாதுகாத்துவரும் திருத்தொண்டினைப்பெற்ற விறன்மிண்டநாயனார், தமது பெருமான் திருவருளினால் அவரது திருவடிநிழலின்கீழ், கணநாயகருக்குள் மேலான கணநாயகராயிருக்கும் தலைமைத்தன்மையைத் தகுதியானவகையிற்றிப் பெற்றுப் பிரகாசித்தனர் என்பதாம்.

உயராதசைவப் பெருந்தன்மை தொக்கதலைமை நெறி, இவ்வுலகில் ஒக்க நெடுநாள் போற்றித் தொண்டுபெற்ற விறன்மிண்டர் தம்பெருமான் அருளி னாலே தாள்நிழற்கீழ் மிக்க கணநாயகராகும் தன்மையைத்தக்க வகையாற்பெற்று விளங்கினார் எனக் கொண்டு கூட்டுக.

சூரியோதயத்துக்குமுன் ஈகூத்திரக்கூட்டங்களும் அவைகளுட்சிறந்த சந்திரானும் தலைமைபெற்றும் பிரகாசிக்கப்பெற்றும் இருப்பனவாகக் காணப்படினும், சூரியன் உதயமானபின்னர் அவையெல்லாம் முன்போ விரும்பினும் தாமொருமதலாகப் பிரளாபப்படாமலும், சந்திரனும் பிரகாசிக்கின்றான், ஈகூத்திரங்களும் பிரகாசிக்கின்றன என்று ஒருவராலும் சொல்லப்படாமலும், அவைகளிருக்கச் சூரியனே பிரகாசித்தல்போல, எவ்வெச்சமயத்தில் எவ்வெவர் இருப்பினும் அவைகளையும் அவர்களையும் பூர்வபடிமாக்கி

அவைகளையும் வைத்துச் சித்தாந்தமாய்க் கணங்கமற்றுப்பிரகாசிப்பது — உயர்ந்த சைவப்பெருந்தன்மை — என்றும், அங்ஙனமான சித்தாந்த வாழப்பெற்றார் - அச்சித்தாந்தத்தில் அடையப்படும்பயன் இதுவேயாமென்று எனில் உணர்ந்துய்ய அருளிய திருத்தொண்டத்தொகையுள் கூறப்பட்டுள்ள தலையான நன் நெறிகளெல்லாம் கண்ணெடுத்து அந்நெறிகளில் திண்ணியாய் அடியார்புடையராய் நிகரற்றலாவ இந்நாயனார் நெடுங்காலமாய் எங்கெங்குஞ்சென்று எங்கெங்கும் நிலைநாட்டின ராகலின்—இவ்வுலகில் ஒக்கநெடுநான் தொக்கதலைமை நெறிபோற்றி— என்றும், திருத்தொண்டத் தொகையின் உண்மை உலகில் உணர்வதற்கின்கீழ் குன்றுமாயின் அன்புஞன்றியும், அன்பு ஞ்றுமாயின் அருள்குன்றியும், அருள் குன்றுமாயின் மும் மலத்தொடக்கு மேலிட்டுப் பிறவித்தொந்தனை யொழியாது நிலபெற்று சிவப்பேறும் சிவானந்தமும் சித்தாந்தஞானிகட்கெல்லாம் இன்றையொழியுமாகலான் அங்ஙனம் ஒழிந்துபோகாவண்ணம் செய்வதே இறைவன் அகம்படித்தொண்டென்று அத்தொண்டைக் கைக்கொண்டன ராகலின்—தொண்டிபெற்ற— என்றும், பெற்றதற்கேற்ப அத்தொண்டைப்பரிபாலித்து வருங்காலத்தில் அதற்கு மாறுபாடாக எத்தகைய வல்லாளர் வரினும், இறைவனே வரினும் அவர்கள் நிலைமையைநோக்காது தனது தொண்டின் நிலைமையே நோக்கி அகனைச் செலுத்திவருவதில் இவரைப்போலும் வல்லாளர் ஒரு வரும் இல்லையாகலின்—விறன்மிண்டர்— என்றும், அங்ஙனம் அத்தொண்டில் மின் டராயிருத்தல் இறைவன் திருவுளத்துக்கு மாறுபாடன்றமையான் அவர்மிண்டாடிச் செய்யும் அவாது தொண்டுக்கு இறைவன் மகிழ்வவராய்த் தன்னருட்செயலில் இவர் செயல் வேற்றாய் உடனிகழ்நிறுத்தி, அவர் மிக்க ஆவலுடனும் ஊக்கமுடனும் செய்துவருந் தொண்டினையே சிவலோகத்திலும் கணநாதராய்ச் செய்துவர அருள் செய்ய, அவ்வருள்பெற்றுத் தமது தொண்டினையே நடத்திவந்தனராகலின்—தக்கவகையால் தம்பெருமான் அருளினாலே தான்நிழற்கீழ் மிக்ககண்ணாயகராகும் தன்மைபெற்று விளங்கினார்— என்றும் கூறினார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், நாயனா உயர்ந்த சைவசித்தாந்தப் பெருத்தன்மையாகிய நெறியை எங்கும் நிலைநாட்டுவதாகிய தொண்டில் மின்டராய் வெற்றியுடையவரென்றும், இச்செயல் இறைவன் திருவுளத்திற்கிசைந்ததென்றும், அதனால் இவருசெய்த அத்தொண்டையே சிவலோகத்திலுஞ்செய்து மகிழ்வவாழ்க கணநாதராயிருக்கச்செய்தனரென்றும் கூறப்பட்டன.

(80)

அமர்நீதிநாயனார் தொண்டுகையின்கீழே எனெஸ்.

வேறு பிரிதென் திருத்தொண்டத் தொகையால் உலகு விளங்கவரும் பேறு தனக்குக் காரணராம் பிரானார் வீறன்மிண்டிநின்பெருமை கூறும் அளவென் னளவிறே அவர்தான் சென்னி மேற்கொண்டே ஆறை வணிகர் அமர்நீதி அன்பர் திருத்தொண்டறைகுவாப

(௭ - ௪.) விறன்மிண்ட நாயனாருடைய பெருமைபாசுது திருத்தொண்டத்தொகை என்னும் திருப்பதிகத்தால் உயர்ந்தோரெல்லாம் நின்மலருபராய் விளங்கவரும் பெரிய பேற்றிற்குக் காரணராயிருக்கும் தலைவனார் என்னும் சிறப்புடைத்தா யிருக்குமானால் இதனினால் மேலான பெருமையைக் கொடுக்கத்தக்கது வேறு என்ன இருக்கின்றது. ஒன்று உனதென்று நான் எண்ணிச் சொல்லத்தொடங்குவேனானால், அது என்ன பெருமையினை உடைத்தானதாகும். ஆகலின், அவர்பெருமையினைத் திருத்தொண்டத் தொகையுடன் நிறுத்தி, அவரது திருவடிகளை எனது தலைமேற்கொண்டு, பழையாறை என்னும் திருப்பதியிலிருந்த வைசிடர் குலதிலகராகிய அமர்நீதிநாயனாரது திருத்தொண்டைச் சொல்லுவாம் என்பதாம்.

செயல்முறையில் கடத்தியதுபோலும், தாம் அம்மெய்ப்பொருள் வேடமுடைய மெய்யடி யார்களே மெய்தெய்வமெனப் பேணிவழிபடவேண்டுமென்னும் அவாயிக்குடையராய், அவ்வவா வுட்பட்ட அவ்வெண்ணம் தமிழ்காடுங்கும் பரவி நிலபெற்றோருவதற்கு வேண்டிய விதலையும், அவ்விதலுக்குரிய மிண்டெலாகிய கருவிச்செய்கையையும் உடையவராய் அவ்விரண்டுமே வினங்க—விதன்மிண்டர்—எனத் திருநாமங்கொண்டு, அந்த விதன்மிண்டத் தன்மையை,—மிக்கசீர் அடியார்க்கு அடியேனாகப் பண்ணுகான் எந்நா னோ—என்று எண்ணியிருந்த என்பாற்காட்டி அந்நாளிலேயே என்னை அடியார்க் கடியனாகுகாராகவின் அவ்விதன்மிண்டருக்கு நான் மென்தொண்டனாயிராமல் வன்தொ ண்டனாய் அடியவனாகின்றேன் என்றுகூறியவாரும்.

திருவந்தாதி.

பேசும் பெருமைபவ் வாரு ரணையும் பிரானவனும்
மீசன் தனையும் புறகுதட் டென்றவன் ஈசனுக்கே
நேசன் எனக்கும் பிரான்மனைக் கேட்க நீடுதென்றல்
விசும் பொழிற்றி நச் செங்குன்ற மேய விதன்மிண்டனே.

“ஆராதகத்தில் நம் ஆருரன் நாம் அழைக்க வாராநின்றான் அவனை மகிழ்ந்து எதிர் கொள்வீரென்று, நீராரும் சடைமுடிமேல் நிலவணிந்தார்” பேசும் பெருமையினையும், அவ்வனமான பெருமைபொருந்திய பேச்சுக்கேட்ட பெரியோரெல்லாம் “எம்பிரா னார் அருந்தான் இருந்தபரிசு இதுவானால், அவர் நம்பிரான் ஆவாரன்றே” என்று, பேசும் பெருமையினையும் உடையவராகலான்—பேசும்பெருமை அவ்வாருரனையும்— எனவும், “முன்னவன் எக்கன்பிரான் முதல் காண்பரிதாய்பிரான், சென்னியில் எக்கன் பிரான் திருநீலமிடற் றெம்பிரான், மன்னிய எக்கன்பிரான் மறைநான்கும் கல்லால், நிழத்தேப்பன்னிய எக்கன்பிரான்” என்று பன்முறையும் வேதத்தாற்குறப்படும் இறைவனாகவின்—பிரானவனும் ஈசன் தனையும்—எனவும், ஆருரராகிய பெரியோரையும், ஆருரான்டவனாகிய ஈசனாகவும், புறகாகச் செய்யவேண்டுமென்ற பெரியோர் சிவபெருமானே ஓரிடத்தன்றிப் பலவிடத்துங் கண்டு களித்தும் அடங்காத பேரன்பு டையராகலான்—புறகுதட்டென்றவன் ஈசனுக்கே நேசன் எனவும், வலி, வீரம், வெற்றி, பெருமை என்னும் நான்கினையும், தின்மை, நெருங்கல், தோண்டுகருவிஎன்னும் மூன் றினையும் சொல்வகையானேயன்றிச் செயல்வகையானுங் காட்டவல்ல வன்மையானாராக லான்—விதன்மிண்டனே—எனவும், புவியெங்கும் சென்று ஆளுடையார் அடியவர்தக் தின்மை ஒழக்காடை எங்கும் சோலைபோல் தழைத்தோங்கச் செய்து, தென்திசைக் கோனாகிய இமமனால் ஏவப்படும் கடுங்காற்றாகிய மாணக்காற்றை மாற்றித் தென்திசை யில் வாழ்வாரெல்லாம் வடதிசையின்கண்டென்று சிவலோகத்தில் வாழத் திருத்தொண்டத்தொகை என்னும் தென்தமிழ்காற்றை வீசச் செயலிக்கவல்ல அவரது ஊரும் தெனற்காற்றாலவும் பொழில்சூழ்ந்த திருச்செங்குன்றார் ஆலான்—நீடுதென்றல் வீசும் பொழில் திருச்செங்குன்ற மேய—எனவும், செப்பற்கு அரிய பெருஞ்சீர்த் திச் சிவனார் செய்யகழல்பற்றி எப்பற்றினையும் அறவிவாரும், எல்லாதெரிய பொண்ணுத பெரிய பெருமையினை யுடையாருமாகிய இவரது பற்று எனக்குண்டாயின் நான் பற் றெலாம் அற்று அடியாரோடுகடும் பெருமைபெற்ற மோகுவீட்டில் மிக எளிதாய்ப் புகவல்லவ னாவேனானான்—“மனைக்கேட்க எனக்கும்பிரான்”—எனவும்கூறினார்.

இதனால், விதன்மிண்டநாயனார்-தமக்குரிய திருநாமத்திற்கேற்ப,—இருஞ்சேர் இருவினையுஞ்சேர இறைவன், பொருஞ்சேர் புகழையே—பாடவல்லாராகிய பெரியோ ரால் புகழப்பட்ட நம்பியாருரனையும், பாடல்மறையுந் தோப்பாமனாகிய பிரானாகவும் புறதென்றசொல்லிய அவரது தின்மையே தின்மை என்றும், இறைவனைப் புறதென்று சொல்லி “பாவராயினும் அன்பாளி யறியொனா மலாச்சோதியான்” என்ற உண்மை

வாசகத்தின்படியே அன்பர்கள்பால் * போன்புவைத்து அவ்வன்பின்வழியானே ஈசனிடத்தில் வைத்தஅவாது நேசமே நேசமென்றும், அந்தநேசத்தால் யானும் என்போன்றும் முத்தியாகிய வீட்டிற்புக திருத்தொண்டத்தொகை வெளிவருவதற்குப் பிராணாகின்று நனரே அதுவே பிராணந்தன்மை என்றும் அவரது தின்மையும் நேசமும் பிராணந்தன்மையும் எடுத்துக்கூறிப் பின்னர்—நீடுதொன்றல் வீசும்பொழில் திருச்செங்குன்றார்—என்று அவரது ஊர்ச்சிறப்பையும் சிறப்பித்தமைகாண்க.

இவ்வுண்மையை, நம்பியாரூரர் - வெளிப்படுத்தவந்தவரும், ஆரூரர் - வெளிப்படுத்தும்படி விட்டவரும் ஆகலின், தம்மைப் புறகென்று நாயனூர் கூறவே, இருவரும் நாம் திருத்தொண்டத்தொகையை வெளிப்படுத்தவந்தும் அதனை நாம் செய்யாதிருக்கின்றோமென்றே. அங்ஙனம் செய்யா திருப்போமாயின் இவ்வுலகின்கண் அன்பு இத்தன்மைத்தென்றும், அருள் இத்தன்மைத்தென்றும், அவ்விரண்டும் ஊடுருவிநிற்கும் இயல் . இத்தன்மைத்தென்றும் யாவர் அறியவல்லார். அறியாதிருத்தற்குக் காரணம் நாமேயாய் முடிக்கின்றோம். ஆகலான் அருள்செயும் அன்பிற்கு நாமும், அருள்பெறும் அன்பிற்கு நீயும் புறகேயாயினோம். என்று எண்ணிப் புறகென்ற நாயனூர்பால் நம்பி ஆரூரர் அன்பும், ஆரூரர் அருளும் உடையவர்களாய் அக்கணமே திருத்தொண்டத்தொகையைப்பாடி, அத்தொகையின் வழியாய் அருள்செயும் அன்பின்வழியையும், அருள்பெறும் அன்பின்வழியையும் ஆன்மாக்கள் விரித்துணர அருள்செய்தனரென்க.

புராண சாரம்.

விளங்குதிருச் செங்குன்றார் வேளாண் தொன்மை விற்ன்மிண்டர் திருவாரூர் மேவு நாளில், வளங்குலவு தொண்டாடி வணக்கா தேகும் வன்றெண்டன் புறகவனை வலிய வாண்ட, துளங்குசடை முடியோனும் புறகென்றன்பாற் சொல்லுதலும் அவர்தொண்டத் தொகைமுன் பாட, உளங்குளிர உளதென்றார் அதனால் அண்ணல் உவகைதர உயர்கணத்துள் ஓங்கி னாரே.

(எ - து) விற்ன்மிண்டர் மாதவாகிய பரசிராமன் பரமசிவன்பால் பரசாயுதம் பெற்ற அதனால் அளவிடப்பட்ட பூமியை அந்தணர்களுக்குக் கொடுத்துத் தானும் வசித்ததும், கடலின்வளனும் நிலனின்வளனும் மலையின்வளனும் பெருகி விளங்குவதுமாகிய மலையாட்டில், சேரர்களது நாட்டிலுள்ள ஊர்களில் முன் சிறந்துவிளங்கும் திருச்செங்குன்றாரில், உலகேறும் பெருமையுடைய வயலுழவின் வளமமைந்த தொன்

அருள்செயும் அன்பு, அருள்பெறும் அன்பு என அன்பு இருவகை. அருள்செயும் அன்புடையான் இறைவன். அருள்பெறும் அன்புடையார் அடியவர்கள். இதனால் இருவரும் அன்புடையவர் என்று வெளிப்பட்டது. படவே அருள்பெறுதற்கான அன்பை அன்பரிடத்துப் பெறவேண்டுமென்றும், அங்ஙனம் பெற்றபின்னர் அருள்செயும் அன்பை இறைவனிடத்துப் பெறவேண்டுமென்றும் வெளியாயிற்று. ஏனெனின்,—அருள்பெறுதற்கான அன்பை அன்பரிடத்துப் பெறாாயின் இறைவன் அருள்செயும் அன்பை அவர்களுக்குச் செய்யான். ஆகவே,—இறைவன் அருள்செயும் அன்பைத் தான் செய்வதற்கு, அருள்பெறும் அன்பை அன்பர்கள்பால் பெற்றனராவென்று எதிர்பார்ப்பான். அஃதேபோல்,—தன்பர்கள் இவர்களுக்கு அருள்செயும் அன்பு இறைவனிடத்திருக்கின்றதா என்று எதிர்பார்ப்பார்கள். இவ்வகையாய் இருவரும்பார்த்தல் இயற்கையும் முறைமையுமாம். ஏனெனின். அன்புண்டான இடத்தில் அருளும், அருளுண்டான இடத்தில் அன்பும் ஊடுருவிநிற்கும் இயல்புடைத்து. ஊடுருவுதல் என்பது - துழைதல், பிறுதல், புதைதல் என்னும் பொருளுடைத்து. ஆகவே, அடியார்களிடத்தில் அன்புபுதைந்நிருக்குமாயின் இறைவனது அருள் அவருளறுமென்று பீறும். இவ்வுண்மையோன்றவே திருவாசகம் சென்னிப்பத்த முதற் செய்யுளில் “தேவதேவன் மெய்ச்சேவகன், தேவராயினும் மூவராயினும் (மற்று) யாவராயினும் (அன்பரிடத்து அன்புபாராட்டி அவர்கள்பால் அன்பு பெற்றாலன்றி) அறியொணு மலர்ச்சோதியான், (அன்பர்கள்பால் அன்பினைப் பெற்றால்) தூயமாமலர்ச்சேவடிக்கண் நம் சென்னிமன்னிச் சுடருடு:” என்று கூறிற்று.

சுமயங்கிய வேளாண்குலத்தில் அக்குலத்தைவிளக்க அவதரித்தவர். பற்றற்றான் கழல் பற்றி எப்பற்றினாயு அறவெறித்து பதிகனெங்கும் சும்பிட்டுப் பட்டருல் சாதல்வழிச் செல்பவர். மெய்ப்பத்தர்கன்பாற் பரிவுடையராய் பெருத்தொண்டர் திருக்கூட்டத் தெதிர் முன்பரவி அவரான்பெற்றே பின் இறைவர்பாதத் தொழும் நெறியுடையவர். இத்தன்மையுடைமையால் பெருமையின் எல்லாகாண்பரிய நிகரொன்றில்லாத இவர் திருவாரூரையடைந்திருக்கும் நாளில் ஓர்காள் தேவாசிரியமண்டபத்தில் அருள்பெறும் அன்பை அளிக்கும் அன்பு பொலிவுபெற்றவள்ளதும் மிக்க சீரடியார்க்கு எண்ணிலா ரிருந்தபோதில் இவர்க்குயான் அடியேனாகப் பண்ணுநான் எந்நாளென்று மனத்தாற் கசிந்து தொழுத காயத்தாற் நெழுது வந்தனையாது ஒருவாறு ஒதுங்கிச் செல்லும் வன்றெண்டப் பெருமானாரை மிண்டி (நெருங்கி)ப் புறகென்றுரைக்கும் பெரும்பேற் றைப் பெற்ற (விறல்) (வலி) உடையவர். அவ்வன்றெண்டரை வலிய ஆண்டவரும் பிரானுத்தமையாவரும் அறியப் பிறைமுடிபூணாரவம் புனைந்தசடைமுடி யுடையாரு மாகிய தம்பிரானும் புறகென்று அன்பாற்சொல்லும் விறல் (வீரம்.) உடையவர். அவ் வாறு சொல்லுதலும், அன்பர் யாதுசொல்லினும் அவரன்பினையே பாராட்டும் ஆரூர் நாயகரும் தம்மிடம் விட்டப் புறகேறின்று ஆரூராரைக்கேகித தம்மைப்புறகென்ற விறன்மிண்டரால் போற்றப்பெற்ற அடியவா ‘பெருமையால் தம்மையொப்பார்’ என்ற மெருடக்கத்தனவாகிய சிறப்பெல்லாங்கூறி அல்லல்தீர்த்துலகும்ப மறையளித்த திருவாக்கால் ‘தில்லைவாழ்ந்தணாதம் அடியார்க்கும் அடியேன்’ என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்து ஞாலமும்ப நாமும்ப நமபிசைவ நன்னெறியின் சீலமும்பத் திருத்தொண்டத் தொகை பாடித்தரு ஓர் விறன்மிண்டரா (வெற்றிக்கருவியா) யுள்ளவர். அவர்பாடிய பின் தாம் உளங்குளிர்த்த ஆரூர் நாயகரிடத்தும் நமபியாரூரிடத்தும் கோணுத அருளைப்பெற்றவர். அங்கனங்கூறிய திருத்தொண்டத்தொகையால் செழுமறைகள் ஒலமிட்டும் உணர்வரியார் அடியார்க்குப் புறகூறு அடியொன்று அன்புபாராட்டியத் தாலும் நமபியாரூரா “திருவாய்மொகிகோன் அன்னவனும் ஆரூரன் அடிமைகேட்டுவப் பார்” என்றதனாலும் இருவருக்கும் அடியவாகன்பால் அன்புளதென்று உளங்குளிர்த்த மெற்றவ்விருவர்பாற் கோணுத அருளைப்பெற்ற விறல் (பெருமை) உடையவர். இறைவ னாகிய தம்மிடத்தும் அடிமையைக்கண்டு உளங்குளிர்த்த அதனால் தமதுள்ளங்குளிர்த்த தம்மைப்புறகென்றும் பின்னாராம் அடியாருடன் உள்ளவனென்றும் கூறிய மிண்டருக்கு உவகையுண்டாகும்பொருட்டு தானிழற்கீழ் நிருக்கும் அடியவாகனாகிய உயர்கணத்தன் தலைமைத்தன்மையைத்தா அந்நினைப்பெற்று ஒங்கி விளங்கினவா என்பதாம்.

இதனால், மெய்ப்பொருள்நாயனா நிருவேடத்தையே மெய்ப்பொருளாகக் காணும் அன்பினை மேற்கொண்டதுபோல் வேடமுடையாரையே மெய்தத்தெம்வமாகக் காணும் அன்பினை மேற்கொண்டு பின்னா ஈசனுக்கே நேசம்பூண்டவரென்றும், இங்ஙனம் இருவருக்கொண்டவுண்மையை ஆராயுங்கால், திருவேடத்தையும், திருவேடமுடையா ரையும் அன்புபாராட்டி அவரை முன்வழிபட எண்ணாதார்க்கு இறைவன் புறகேஅன்றி அகத்தான் ஆகான் என்றும், அந்தஇரண்டிடத்தும் வழிபட்டுப் பின் தம்மைவழிபடு வோர்க்குப் புறகாகாது அகத்தனாகும் என்றும் அறிவுறுத்தியவாரும்.

எனவே,—ஒன்றும் வேண்டாது மிக்கஅன்பே வேண்டுவோரை வேண்டுகின்ற இறைவன்—அன்பேலேண்டுகின்ற அவர்களை உய்விக்க வேண்டுவானாயின் † “அடியார் தங்கள் அருட்குழம்புகவிட்டு, நல்லறவுசெய்து உய்யக்கொண்டபிரான், தன் உண்மைப் பெருக்கமாம் திறமைகாட்டிய சேவகன்” என்றபடி, அவர்களை அடியவ ரோடுகூட்டிய அவர்களோடு வேற்றுமையின்றி உறவாக்கிப் பின் அவர்கள் உய்யும்வண் ணம் நான் ஆட்கொள்வன் என்றும், அம்முறையாக இறைவன் செய்வதே பெருக்க மான உண்மைக் கருத்தென்றும், அதுவேதான் அருட்டிறமென்றும் விளக்கியவாரும்.

விறன்மிண்டநாயனார் புராணகாழ்நிற்பு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காழிநகரம்:

அமர்ந்தி நாயனார் புகாணம்.

நகரச்சிறப்பு.

சீரில் நீடிய செம்பியர் பொன்னின் குட்டுக்
காரின் மேவிய களியளி மலர்ப்பொழில் சூழ்ந்து
தேரின் மேவிய செழுமணி வீதிகள் சிறந்து
பசரில் நீடிய பெருமைசேர் பழையாறை யாறை.

(எ - து.) மேன்மையிற்சிறந்த சோழர்கள் இருந்து ஆளுதற்குரிய கல்லகாவிரி
நிலையுடையாட்டில் தேனுண்டு களிப்பினையடையும் வண்டுகள்வாழும் மணிகள்
ஹைந்து மேகமண்டலமளவும் ஓங்கியுள்ள சோலைகளால் சூழப்பட்டு, சிறந்ததன்மையி
யாய்வினங்கும் தேர்கள் உலாவப்பெற்றவீதிகள் சிறப்படைந்து விளங்குவதனால் உலகத்
தில் மேம்பட்டபெருமையோடுகூடிய பழையாறையென்னும் ஓர்நகரமுளது என்பதற்கும்.

நின்னமரும் பைம்பொழிலும்வயலும் சூழ்ந்த—எனவும்,—தேன்தோயும் பைம்
பொழுவின் வண்டொடும்—எனவும்,—தேனமரும்பைம்பொழிலின் வண்டொடும்—என்
வும்,—தேர்மருவு செடுவீதிக் கொடிகளாடும்—எனவும், புகழ்ந்தோதப்பட்டதென்
பார் - காரின்மேவிய களியளிமலர்ப்பொழில்சூழ்ந்து தேரின்மேவிய செழுமணிவீதி
கள்சிறந்து என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான், இந்நாயனாருடைய நகரம் - பழையாறை என்னும் திரு
பெயருள்ளதென்றும், அந்நகரம் - சிறப்பையிருத்தியாகத் தருதற்குரிய ஏருடையார்க்கு
நீர்வளந்தரும் காவிரிநதி பார்துகிடக்கும் சோழநாட்டி லுள்ளதென்றும், அந்த நீர்வளத்
தால் நகர்ப்புறத்தில் மேகமண்டலத்தை யளாவிய சூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்திருக்குமென்
றும், அப்பூக்களில் தேனுண்ணும் களிப்புடன் வண்டுகள் மொய்த்திருக்குமென்றும்,
நகரத்திலுள்ள வீதிகளில் இரத்தன்மையாகிய ரதங்கள் போதல்வருதலையுடைத்தாய்த்
சிறத்திருக்குமென்றுங் கூறப்பட்டன.

வர்த்தகச் சிறப்பு.

மன்னும் அப்பதி வணிகர்தங் குலத்தினில் வந்தாள்
அபாந்துமுத்தானன் மணிகளும் பூந்துணில் முதலா
எந்நி லத்தினும் உள்ளன வருவளத் தியல்பாம்
அந்நி லைக்கண்டிதக அமர்ந்திய நென்வாக்.

(எ - து.) அமர்ந்தி நாயனார் என்னும் பேரியார், பழையாறை என்னும் நிலை
பெற்ற நகரத்தில், வணிகர்களுடைய அருந்தித்தவர்க் கத்தேசத்தினால் விளைகின்ற
பொன், முத்த முதலிய வளத்தையுடைய, மென்மையுடைய ஆணையன்முதலானவை
பெல்லாம் தம்மிடத்தே விற்றபின்னருக்கும் வளம்பெருந்திய அவ்விவசாய முறைமை
யில் மேம்பாட்டையுடையவர் என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், மேற்கூறிய கசரத்தில், அமர்கீதியார் வைபவகுலத்தில் வந்தவரென்றும், அந்தக்குலத்திற்கேற்ப பொன் முத்த மணி பூத்துவில் முதலிய விலையுயர்ந்த பொருள்களெல்லாம் எத்தேசத்தினின்றும் வருவிக்கும் பெரிய வியாபார முடையவரென்றும் உறப்பட்டன. (உ)

சிவதருமச்சிறப்பு.

சிந்தைமெய்ந்து சிவன்சுழல் அல்லதொன் திவ்வழர்
அந்தி வண்ணர்தம் அடியவர்க் கமுதுசெய் வித்துக்
கந்தை கீளுடை கோவணங் கருத்தறிந் துதவி
வந்த செல்வத்தின் வளத்தினால் வரும்பயன் கொள்வார்.

(௭ - ௧.) இவர் சித்திக்கும் பொருள் இறைவன் திருவடியல்லது வேறென்றில்லாதவர் ; (அச் சித்தனாகியேடத்தால்) தமக்கு வந்துள்ள செல்வ மிருதியைக்கொண்டு செவ்வானத் திருமேனிமருகிய இறைவன் அடியவர்களுக்குத் திருவமுது செய்வித்து, கந்தையும், கீளும், உடையும், கோவணமும், அவாவர் வேண்டியவைகளை அறிந்து கொடுத்த, அவற்குள் வரும் பிரயோசனத்தைக் கொள்பவர் என்பதாம்.

வந்த செல்வத்தின் வளத்தினால் அந்தி வண்ணர்தம் அடியவர்க்கு கருத்தறிந்து உதவி, வரும் பயன் கொள்வார்—எனக் கொண்டுக்கூட்டுக.

காம் அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பனவும், இனி அனுபவிக்க வருவனவும் நமது சிந்தைவழியாய்க் காணப்படாமையால் அவைகளைச்சிந்தித்து விரும்பு வெறுப்படைந்து சஞ்சிதமாகிப் பிரார்த்தாபுவத்துக்கு வரும் வழியைத் தேவதைப்பார்க்கினும், காலத்தவத்தானும் சிவத்தித்தவத்தானும் யாவும் நமக்கு வரும் வகையாகச் செய்பவன் சிவனே என்று அவனருளியே நினைப்பவர் என்பார்—சிந்தை செய்வது சிவன்சுழல் அல்லது ஒன்றில்லா—எனவும், அவன் அவன் அது என்னும் நாமரூபங்களைப்பற்றித் தேமும் பொருள்களை உயிருள்ளனவும் அவர்களுக்கேயாக்கி உயிர் போம்போது வந்து உதவுவார் ஒருவரும் இல்லாதவராய் அவர்களால் முனிப்பபட்ட பண்டமாய்ச் சுடையைச் சேர்த்த தீயால் சுடுபட்டுப்போகாமல், மெய்ப்பொருளைக்காட்டும் திருவேடமுடையாரைப்பற்றித்—தரும்தான் தவந்தான் தவத்தால் வரும் தரும்தான் தருமமறிக்கையினுணக்கருதுவார் ஆகிய இவர்க்கு ஆவனவெல்லாம் செய்வனவேயாமென்று அபயனியில் தனராது, தமக்குள்ள செல்வத்தைச் செலுத்தி நிற்பவரென்பார்—வந்த செல்வத்தின் வளத்தினால் அந்திவண்ணர்தம் அடியவர்க்கு, அமுதுசெய்வித்துக் கந்தைகீளுடை கோவணங் கருத்தறிந்து உதவி—என்றார். அங்ஙனம் உதவிய செல்வங்கள் பலவற்றன்றும் ஆராய்க் தெடுக்கப்பட்ட செல்வமாகிய அருட்செல்வத்தைக் கைக்கொள்ளுதல்பார்—வரும்பயன்கொள்வார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான், சாயனார் - தமதுசித்தத்தைச் சிவன் திருவடியினும், தமது செல்வங்களைச் சேடிபாரிடத்தினும் ஆக்கி, அதற்குப் பயனாக அளரிடத்தினை அழிவிவாச் செல்வமாகிய அருளைப்பெறுவரென்று உறப்பட்டது. (உ)

திருகல்ஹரில் திருமயம் அமைத்தல்.

மூக்க னக்கரா முதல்வனார் அவர் திரு நல்லூர்
யிக்க சீர்வனார் திருவிழா விருப்புடன் வணங்கித்
தக்க அன்பர்தம் அமுதுசெய் திருமயம் அமைத்தார்
தொக்க சுற்றமும் தாமும்வந் தணைந்தனர் துபேயர்.

(௭ - ௧.) (அடியவர்களுக்குத் திருவமுதம், கந்தைமுதலியனையும் — அக்குள் வரும்பயன்கூட்டுதலும்) துபேயராகிய சாயனார், துக்கமிகு சேர்த்தவர்களுடைய சுத்

மத்தாரும், தாமஸ் மூக்கன் னுடையாய்த் திகம்பராய் வினங்கும் முதல்வகுராயி
 னெபெருமானை திருநெல்வேலியிலும் கேட்கிறதில் வந்துசேர்ந்து, அத்திருப்பதியில்
 பாருக்குளம் மிகச் சிறப்புடன் நடந்துவரும் திருவிழாவின் வைபவத்தைக்கண்டு மிகக்
 ஆசையோடுவணங்கி, (அங்குடைய சிறந்த அடியார்கூட்டங்களைக் கண்டு அவர்களை
 அமுதுசெய்விக்க வேண்டுமென்றெழுந்த அவாவால்) அவர்களை அமுதுசெய்விக்க
 சிறந்த மடாலயம் ஒன்றை ஏற்படுத்தினார் என்பதாம்.

தாயோர், தொக்கசுற்றமும் தாமும், மூக்கன் நக்கராம் முதல்வகுரார் அவர்திருநெல்
 லூர் வந்தணந்தனர் மிக்கசீர் * * * திருமடஞ்சமைத்தனர் எனக்கொண்டுகூட்டுக.

தமக்கமைந்துள்ள பொருட்செல்வத்தைச் சின்னானில் அனுபவித்தொழித்த வறு
 மைஎன்னும் அசுத்தத்தை அடையாது, சுத்கராகிய அடியார்களுக்காக்கி அருட்செல்வத்
 தைப்பெற்றனராகலின்—தாயோர்என்றார் தேற்றப்பட்டதிருநல்லூரகத்தே சிவனிருந்
 தான், தோற்றப்பட்டசென்று கண்டுகொள்ளார் தொண்டர் துணமதியால் ஆற்றிற்செ
 ற்த்து குளத்தினில் தேடிய ஆசையைப்போல், காற்றிற் கெடுத்து உலகெலாம் திரிந்தவர்
 காண்பதற்கே—என்றதனால் துணமதியார்போலாது தாயோராகிய இங் காயனார் நல்லூ
 ரையடைந்து பெருமானை திருவிழாவை வணங்கியும் அடியார்களை உண்டி உடைக
 ளால் வழிபட்டும் வந்தாரென்பார்—நல்லூர் விழாவணங்கித் தக்க அன்பர் அமுதுசெய்
 மடஞ்சமைத்தார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான்—நாயனார் நல்லடியார்களுக்கு நல்லமுதுபடைப்பதில் நல்
 லாசையுடையவராதலால், திருநல்லூரில் நல்லார்க்கு நல்லனும் நடம்பயின்றமும் நல்
 லூர்ப்பெருமானுக்கு நல்லிழாநடப்பதால் அவ்விழாவை † “முட்டின் நிருபோதம் முனி
 யாதெழுந்து அன்புபட்ட மனத்த”ராய்க் கண்டு களிக்கவும், அங்கு அடியார்கள் அள
 வில்லவராகக் கூடுவராகலான் அவர்களுக்கெல்லாம் அமுதளித்த அளக்களிக்கவும்
 கருதி, தமது சுற்றத்தாருடன் சென்று, அங்கு திருமடம் சமைத்து அதிலிருந்து
 சென்று உறப்பட்டது. (ச)

அடியார்கள் அமுதுண்ணக் களித்தல்.

மருவும் அன்பொடு வணங்கினர் மணிகண்டர் நல்லூர்த்
 திருவிழாவணி சேவித்துத் திருமடத் தடியார்
 பெருகும் இன்பமோ அமுதுசெய் திடவருள் பேணி
 உருகு சிந்தையின் மகிழ்ந்துறை நாளிடை யொருநா—

(௪ - ௫) திருநெல்வூரில் (திருமடத்தை ஏற்படுத்திய பின்னர்) நெகண்டருகையு
 திருவிழாவின் சிறப்பை மனத்திற் பொருந்திய அன்போடு காலங்கள்தோறும் செந்
 தித்த வணங்கி, (பின்னர் அங்கு சூழ்ந்திருக்கும் அடியார்களைக் கண்டு) திருமடத்தில்
 யாவரும்வந்து பெருகுவரும் இன்பத்தோடு உண்டருளும்படியாக அவர்கள் ஆளுநர்
 பிரசுரத்திக்க, அதற்கு அவர்கள் இசைந்தவர்களாய் உண்டு களிகூர்வதைக்கண்டு உரு
 சிந்தையுடையவராய் மகிழ்ந்து வசித்தவரும் நான்களுள் ஒருவன் என்பதாம்.

நல்லூர்மணிகண்டர் திருவிழாவணி மருவும் அன்பொடு சேவித்து வணங்கி, திரு
 மடத்து அடியார் பெருகும் இன்பமோடு அமுதுசெய்திட எனக்கொண்டுகூட்டுக.

இத்திருப்பாசரத்தான்—நாயனார் மண்ணினிற் பிறந்தனார் பெருந்தரும் பயனை
 நாம் எளிதிற் பெறப்பெற்றோம்—என்று மனங் களிகூர்ந்தமை கூறப்பட்டது. அந்தா
 வது,—திருநெல்வூர்ப் பெருமானை நல்லிழாவைச் சேவித்து வணங்குபெற்றதாம், திரு
 மடத்தில் அடியார்கள் பெருகும் இன்பமோடு அமுதுசெய்யப்பெற்றதமேயாமென்க.

நான்காத்திருமுறை - திருநெல்வூர் - ௪. † முதல்திருமுறை - திருநெல்வூர் - ௪௨.

இவ்வாறு மன்னிவிடும்பொழுது, பெருமையுடையதிருவும் அன்னவார் துடிவார்
கூறியது இவ்வாறு தான், கண்ணினுடைய கண்ணினால் வெளிவந்தான் தன்னைத்
கண்ணினால் கண்ணினால் புறவாழ்த்தல் வருவானாக. (க)

இறைவன் பிரமசாரியாக வருவான்

பறைதத எரிச்சடைப் பெருந்தகை பெருந்திரு நலவாக்
கறைக்க எத்திறை கோவணப் பெருமைமுன் காட்டி
நிறைத்த அன்புடைத் தொண்டர்க்கு நீடரு கொடுப்பான்
மறைக்கு லத்தொரு பிரமசா ரியின்வடி வாகி.

(எ - னு.) திருவல்லாரென்னும் பெரிய கேட்கிறத்தின்கண் எழுந்தருளியிரு
கின்ற சடைமுடியின்கண் பிறையாகிய தளிரைத்தரித்த பெருந் தருதியையுடைய
கூடத்திறைவனா, நிறைந்த அன்பினையுடைய நாயனாருக்குக் கோவணப்பெருமை
யை முன்னே காண்பித்துப் பின் பெரிய திருவருள் கொடுக்குமடி. பிரமணரு
டப் பிரமசாரியைப்போல் ஒரு வடிவினை யுடையவராகி என்பதாம்.

பெருந்திருவல்லா பறைததளிரிச்சடைப் பெருந்தகை கறைக்கின்ற நிறை
தத அன்புடைத் தொண்டர்க்கு கோவணப்பெருமை முன்காட்டி நீடருள்கொடுப்பான்
எனக் கொண்டு கூட்டிக்.

பிறைமல்கு செஞ்சடைதாழ நின்றமுடியிஞ்ஞகா—என்றதனால் பிறைத்தளிரிச்
சடைப்பெருந்தகை எனவும், † —வடபாற்கயிலையும் தென்பால் நல்லாரும் தம் வாழ்
புதியே—என்றதனால் பெருந்திருவல்லார் எனவும், ‡—நஞ்சணிகண்ட நல்லாருறைம
—என்றதனால் நல்லார்க்கறைக்கின்ற எனவுகூறினார்

இத்திருப்பாசரமுதல் “கண்டவர்க்கு” என்னும் திருப்பாசரம் வரையில் பேரமுற்
டுதலுடைய பெரியோர்க்குக் கோவணப்பெருமையைக்காட்டிப் பேரருள்செய்ய இறை
வன் கருதியதை ஆசிரியர் கூறத்தொடங்கி, இத் திருப்பாசரத்தால் பிரமசாரியாய்வரக்
கருதினென்று கூறினார். (க)

செய்ய புன்சடை கரந்ததோர் திருமுடிச் சிகையும்
சைவ வெண்டிரு நீற்றுமுன் டகத்தொளித் தழைப்பும்
மெய்யில் வெண்புரி னாறுடன் விளங்குமான் தோ ளும்
கையின் மன்னிய பவித்திர மாகதக் கதிரும்.

(எ - னு.) : சென்றித்தையும் மென்மையையும் உடைய சடையைத் திருமுடிக்கண்
சிறப்பிடைச் சிகையாக முடித்த சிகையும், சைவகோலத்தின் சிறப்பைக்கூட்டும் வென்
கிய திருநீற்றின் திரிபுண்டாத்தின் ஒளிப்பரப்பும், திருமேனியில் வெண்கனிதரு
கியாறுப்புரிநாலோடு காணப்படும் மான்தோளும், அனுமிகைவிரலிற் பொருத்திய
கந்தப்போலும் பசை ஒளி பரப்பும் பவித்திரமும் என்பதாம்.

விளிந்திருந்த சடையை முடித்த சிகையாகக் கொண்டதற்குச் சடை வந்ததோர்
திருமுடிச்சிகை என்னும். வெணுரையும், அங்குத சமயத்தையும் யாவரும் அறியும்வகை
தும் வெணுத திருநீறே யாவலான்—சைவ வெண்டிருநீறு—என்னும். (எ)

முத்தி னாறுந முடிந்தது சாத்திய அரண்மில்
தஞ்ச மாணவன் கோவணமுடையின் தகையுள்
வஞ்ச வல்கினைக் கறுப்பந மனந்தடி பரக்கன்
பெருநில் நீங்கொ அடியன் நீணிலம் போயிவ.

—அங்கத்திருமுறை - திருவல்லார் - செ - அ. † நான்காத்திருமுறை
வார் - செ - அ. ‡ அங்கத்திருமுறை - திருவல்லார் - செ

வருகின்றது. முழுநிலையிலும் திருப்பாவையின் அமைப்பை முடித்து விடவேண்டிய அமைப்பை, (அதற்குரிய) பற்றுக்கோடாகவுள்ள வேதமொழி கோவண ஆடையின் பிடிப்பு உடையவாய், வஞ்சகமிகைய வலிய வினையின் கண்காணை அடிப்படையில் கண்காணை அடிப்படையிலும் அடிப்பாக்கள் செஞ்சுத்தவிட்டு நீங்காத திருவடியாகிய மலர், பூமியின் மொருந்தி விளங்க என்பதாம்.

வேதமானது, —என்னப்பனும் எல்லார்க்குத் தான் ஈசனுமாயிடுவெருமானே சத்தனாகிய புருஷன், அவனெழிந்த திருமால்முதலிய ஆன்மக்களெல்லாம் சத்திகளாகிய ஸ்திரீகள் என்பதனான அரையிற்பினிக்கும் கோவண ஆடையாய் ஆயிற்றென்பார்—அரையில் தஞ்சுமங்கைத் கோவண ஆடையின் தகைவம்—என்றார். சத்தமாகிய நீர்நிறைந்தான் தடாகம்போலும் அடியவரதுகஞ்சும் அன்பென்னும் நீர்நிறைந்தான் தென்பார்—வஞ்சுவல்வினைக்கறப்பறு மனத்து அடியார்கள்—என்றார். நீர்நிறைந்திருக்கும் தடாகத்தில் தாமரைமலர் இருத்தல்போல, அடியாரது— கண்ணுளும் நெஞ்சுத் துளும் வஞ்சுதற்சேவடி—இருப்பதென்பார்—நெஞ்சில் நீங்கிடா அடிமலர்—என்றார்.

திருமால்முதலியோர் சத்திகள் என்பதனை “அரியலால் தேவியில்ல ஐயன் ஐயாறனாக்கே” என்றவேதமொழியானும், புருடநாமம்புனைந்தம் ஆயினும், அத்த நீர் குறிப்பிற் சத்திகளையாமே, புருடனைச் சத்தியிற் புணர்த்தனை அன்னதிக் கருகாடென்ப புருடோத்தமனே, —என்ற ஆன்றோர் மொழியானும் அறிக. (அ)

கண்ட வாக்குறு காதுலின் மனங்கரைந் தருக
தொண்டர் அன்பெனும் துறையி வெளிப்படுப் பாராய்த்
தண்டின் நீதிரு கோணை நீற்றுப்பை தருப்பை
கொண்டு வந்தார் நீதியார் திருமடங் குறுக.

(எ - து.) தமது திருவுருவத்தைக் கண்டவர்களுக்கு உண்டாகும் ஆசையினால் மனங்கரைந் தருகும்படியாக, நாயனருடைய அன்பென்கின்ற நல்ல சத்தமான நெறியை, யாவரும் அறியும்படி வெளிப்படுத்துகின்றவராய், (தாம் தாங்கியிருக்கும்) தண்டின்மேல் இரண்டு கோவணமும், பெரிய விபூதிப்பையும், தருப்பையும் கட்டிக்கொண்டு அயர்நீதியார் திருமடத்துக்குச் சமீபமாக எழுந்தருளிவர என்பதாம்.

கண்டேக் காதுல் என்பது காமத்தின் மேற்றன்று—* நல்லூரத்தே பறைமல்கு பாடலுடையவாகத் தம்பரிசுழிப்பான்—என்றபடி தன்னன்பர் பரிசுழிக்குந் தன்மையைக் குறித்ததென்க. † —தீத்தெறியானும் நீங்காத்தவத்தானும் காத்தெறியானும் கல்ல தெறியானும் (ஆகிய) நல்லூரப்பெருமான்—தொண்டர் அன்பெனும் துறையி வெளிப்படுபடியுந் திருமடங்குறுக—என்றார்.

இவை காங்கு திருப்பாசுத்தானும், —பிரமசரிய நிலை இந்நிலை எனச் கூறிய தென்கு. அகநாவது - முடித்தனிகையும், வெண்ணீறுதலிய திருமேனியும், மான்றோ லோதி கூடிய உபலீதமும், கையில் தாபணை பவித்திரமும், முஞ்சி கசனோடு வெண் நெகலணமும், இரண்டுகேவணம் கட்டியுள்ள தண்டும், திருநீற்றுப்பையும், தருப்பையும் ஆக எண்கவக உறுப்புக்களோடுகூடியது பிரமசரியநிலையெனச் கூறப்பட்டது. (க)

பிரமசாரியார் வகவை வியந்து கூறல்.

வடிவு காண்டலும் மனத்தினு முகமிக மலர்ந்து
கடிது வந்தெதிர் வணங்கியும் மடத்தினிற் காணும்
பழிபு லாதநீர் அணையமுன் பயித்தவம் என்னோ
அடிபுணைக்கெய்த தென்குறையி ஆயர்நீதியுண்ட.

திருமுறை - திருவல்லூர் - இ - அ. † க - திருமுறை - திருவல்லூர்.

(௭ - ௭) அமர்ந்தியார் அவரது திருவுருவத்தைக்காணவும், மனத்தையார்ந்தினும், மூலமங்குது மிகவும் மலர்ச்சியடைந்து விரைவாகியுந்து அவர்முன்னே வணங்கி, இம் மடத்தில் தேவர்களைக் காணக்கூடுமோ அகலாகக் காணும்படி வராதகீர் இன்று இங்கு ஈழத்தருள், அடியினேன் முற்பிறவியில் செய்த பழைய தவம் யாதோ என்று கூறினார் என்பதாம்.

அமர்ந்தியன்பர், வடிவுகாண்டனும் அடியினேன் முன்செய்த பயிற்சுவம் என் னோ எனக்கொண்டேட்டே.

கையனாருக்கு அடியவரிடத்த மனம்வேறுபட்டு முகமாத்திரம் மலர்ந்து காட்டும் இயல்பின்றி, மனமும் முகமும் ஒருதன்மைத்தாய் மலர்ந்திருக்குந் தன்மைபுடையவா யிருத்தும், அன்றுவந்த பிரமசாரியாரிடத்தில் காணப்பெற்ற அழகில் கப்புலன் மிகவும் சிவிற்ப்புண்டதனும் அப்புவன்வழியே அறியத்தக்க மனம் அவரழகைக் கணித்தற்கு இல்லாதொழிந்த தென்பார்—வடிவுகாண்டனும் மனத்தினும் முகமிகமலர்ந்து—என் னார். கண் காட்சியிற் சிறக்கக் காணப்பெற்றஇவர் எங்குச்செல்வரோ என்று விரைந் தனர் என்பார்—கடிதுவந்து எதிர்வணங்கி—என்றார். பிரமசரிய ஒழக்கத்திற் சிறந்த கீர் - இல்லாதொழுக்கத்திற் சிறந்த அந்தணர்களிடத்தில் பிணைக்குப் போவீரேயன்றி என்னால் அமைக்கப்படும் இம்மடத்தில் பிணைக்குவர நினைவீரென்பார்—இம்மடத்தி னீற் காணும்படியிலாதகீர்—என்றார். மடத்தையோக்கிவராத கீர், கோக்கிவந்தது ஒரு வனுக்கு ஊழில்இல்லாத தென்று தவமென்னும் முயற்சியொன்றிருப்பின் உளதாகச் செய்யும் என்னும்பிரமாணப்படி நான் முன்செய்த தவத்தினுலென்றறிந்தேன், அகலா மாயினும் அத்தவம் யாதோ அதனை நான் அறிந்தேனல்லேன். அத்தவம் எத்தவமோ அதனை அடியேன் செய்திருப்பனோ என்பார்—அனைவ முன்பயில் தவம் என்னோ அடி யினேன் செய்தது—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், பிரமசாரியார் வருகைக்கு தான் செய்ததவம் எத்தவமோ என்று முன்காட்சியில் முகமலர்ந்த கண்டதுபோலும், அகமலர்ந்த இன்சொல் வழக கிறொன்று கூறப்பட்டது. (௮௦)

பேணும் அன்பரை நோக்கிகீர் பெருகிய வடியார்க்
கூணு மேன்மையி லூட்டிநற் கந்தைக ளுடைளே
பாணர் வெண்கிழிக் கோவணம் ஈதல்கேட் மும்மைக்
காண வந்தனம் என்றனன் கண்ணுதல் கரந்தோன்.

(௭ - ௮) நெற்றிக்கண்ணை மறைத்து வந்தவராகிய பிரமசாரியார், தம்மை முக மலர்ச்சியானும் இனிய சொல்லானும் உபசரிக்கின்ற அன்பரைப்பார்த்து, கீர் அளவி லாத அடியார்களுக்குவேண்டிய உணவும் மிகச்சிறப்பாகவூட்டி, நல்லகந்தையும், னோம், சூடைகளும், புதிதாகிய வெண்ணிறமுடைய கிழித்தகோவணமும் கொடுத்த வரு வதை காண்கேட்டு, உம்மைக்காணும் அவாவுடன் வந்தனம் என்றகூறினார் என்பதாம்.

—சித்தத்தருகி சிவன் எம்பிரானென்று சிந்தையுள்ளே பித்துப்பெருகப்பித்தற் கின்ற அடியவர்க்கு ஊண்முதலியன ஈபவரென்பார்—பெருகிய அடியார்க்கு என்றார். சூணும்மலத்திமிசமுடையவை அடக்கியாளுகைக்குக்காட்டும் நெற்றிக்கண்ணை, அன்ப ரிடத்துக்காட்டும் முறைமையுடையன் அன்றென்பார்—கண்ணுதல்கரந்தோன்—என்றார்

இத் திருப்பாசுரத்தான், கையனாருது அறத்தைப்புகழ்த்து மகிழ்ந்த இறைவன் காணவந்தமை கூறப்பட்டது. (௮௧)

என்று தம்பிரான் அருள்செய இத்திரு மடத்தே
கன்று நான்மறை நற்றவர் அமுதசெய் தருளத்
தன்று வேதியர் தாய்மையின் அமைப்பதும் உளதால்
இன்று-நீருமிக் கழுதசெய் தருளுமென் நிறைஞ்சு.

(எ - ழு.) (உம்மைக்காணவந்தேன்) என்று, தம்பிரானாகிய பிரமசாரியார் அருள் செய்ய, (நாயனார், சுவாமிகான்!) இத்திருமடத்தின்கண், நான்குவேதங்களை யுணர்ந்த பெரியதவமுடைய வேதியர்கள் நன்றும் அமுதுசெய்தருளுவதற்கு, அனேகம் பிராழ்ந்த மணர்கள், ஆசார்க்குறைவின்றிச் சுத்தமாகச் சமைத்திருக்கும் அன்னமுதலியவைகளும் உள்ளன. (ஆகலின்) இற்றைத்தினம் தேவரீரும் இம்மடத்தில் அமுதுசெய்தருள் வேண்டுமென்று வணங்கினர் என்பதாம்.

எல்லாவுயிர்களுக்கும் சிறப்பினைத்தரும் ஒழுக்கத்தினைச் சிறந்தெடுத்தோதுதலைத் தலைமையாகக்கொண்டென்ன நன்மையுடைத்து வேதங்களென்பதுதோன்ற—நன்று நான் மறை—என்றார். அங்ஙனங்கூறும் ஒழுக்கத்தினை ஒன்றினும் அபிவிபுடாமல் வருந் திக்காக்கவல்லவர் அத்தனரென்பது, தோன்ற—பெருந்தவர்—என்றார். அத்தகைய வேதியர்களும் இம்மடத்தின்கண் அமுதுகொள்வதற்கு அனேகர் வந்திருக்கின்றனர் என்பது தோன்ற—அமுதுசெய்தருளத் துன்றும் வேதியர்—என்றார். செய்தற் கரிய வைதிக ஒழுக்கத்திற் சுருங்காத மவைலி யுடையராகிய அவர்களுக் கேற்றவாறு தனித்து வேறாக மிகவும் பரிசுத்தமாக உணவுகள் அமைக்கப்பட்டும் உள்ளது இங்கு, என்பது தோன்ற—தாய்மையின் அமைப்பதும் உளதால்—என்றார். இத்தகைய ஒழுக் கச்சிறப்புக்கெல்லாம் தேவரீரைப்போன்ற ஒழுக்கத்தினருக்குக் குறைவுவாராவண்ணம் அமைக்கப்பட்டிருத்தலின் யாதொரு சாதேகமுங் கொள்ளாமல் இற்றையத்தினம் எனது வேண்டுகோளின்படி சுவாமிகள் இங்கிருந்து பிசுக்கொள்ளவேண்டும் அதுவே யான் தேவரீரால் பெறத்தரும் பேரருள் என்று வேண்டி வணங்கினார் என்பது தோன்ற—இன்று நீரும் இங்கு அமுதுசெய்தருளும் என்றிறைஞ்சு—என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான்,—நான்குவருணத்திலும் ஒழுக்க மிக்குடையார்க்கே இம் மடத்தில் சமைக்கப்பட்டுத் தனித்தனி அமைக்கப்பட்டும் இருக்கின்றது என்றும், அஃ தேபோல், அவர்களினும் ஒழுக்கமுடையையேயன்றி கல்வி கேள்விகளிலும் சிறந்திருக்கும் தேவரீரைப்போன்றவர்க்கும் வேறாகச் சமைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும், ஆகலின் தேவரீரும் இன்று இங்கிருந்து அமுதுசெய்தருளும் என்று அடிபணிந்தனரென்றுக் கூறப்பட்டன. (கஉ)

வணங்கும் அன்பரை நோக்கியும் மறையவர் இசைந்தே
அணங்கு நீர்ப்பொன்னி ஆடிகான் வரமழை வரினும்
உணங்கு கோவணம் வைத்துநீர் தாருமென் நெருடுவென்
குணங்கொள் கோவணம் தண்டினில் அவிழ்த்தது கொடுப்பார்.

(எ - ழு.) (அமுதுசெய்தருளவேண்டுமென்று) வணங்கிய அன்பரைப்பார்த்து (அவர் வேண்டுகோளின்படியே) அந்தப் பிரமசாரியார் திருவுள்ளமிசைத்து, தெய்வீக வதியாகிய காவிரிவதியில் நான் ஸ்நானஞ்செய்து வருகின்றேன். வருகின்றபொழுது ஒருசமயம் மழை வரும்போற் காணப்படுகின்றது.) அப்படி மழைவரினும், எனக்கு வேறொரு கோவணம் வேண்டுமல்லவா; அதற்காக, உலர்ந்திருப்பதாகிய இந்தக் கோவணத்தைத் தருகின்றேன். இதனை நீர் வைத்திருந்து கொடுமென்று, தண்டினிற் கட்டியிருந்த இரண்டுகோவணத்துள் வெண்ணிறங்கொண்ட கோவணமொன்றை அவிழ்த்து அதனை அவரிடத்தில் கொடுப்பாராயினார் என்பதாம்.

தண்டினில், ஒரு வெண்குணங்கொள் கோவணம் அவிழ்த்து அது கொடுப்பாருன்று கொண்டு கூட்டுக.

இறைவன் அன்புடைத் தொண்டர்க்குப் பேரருள் கொடுப்பான். பிரமசாரியின் ஸ்நானாவஸ்தவன் கண்ணுதற் கார்தோளாகலின்—மறையவர்—என்றும், இத்திரான் கோழிப்புதியில்வைத்த கத்தையுணம் நீரின்றி வற்றிப்போக, அதுகண்டு வருந்திய

அவ்வுத துன்பத்தைப்போக்கவந்த தெய்வநியூஷின்—அணங்குதீர்ப்பொன்னி— என்றும், இறைவனுக்குரிய தொண்டியற்றி அவர்பால் கருணைபெறவது எப்பொழுதும் அத்தொண்டை இயற்றத்தேயுன்றி கருணையைப்பெற்றுத் தொண்டைவிடுவதற்கண்கூலின்—மழைவரின்னும் கோவணம்வைத்து கீர்தாரும்—என்றும், இறைவனைக் காணுதற்கு முன் செய்யுத்தொண்டு அருளைப்பெற்றுச்செய்வதும், இறைவனைக் கண்டபின் செய்யுத் தொண்டு அன்பினைப் பெற்றுச் செய்வதும் ஆகலான்—ஒரு வெண்குணங்கொன் கோ— தண்டினில் அவிழ்த்த அது கொடுப்பார்—என்றும் கூறின

பண்டவ - சகாவணங்கொடுக்கும் தொண்டராகவே அவரிருக்க, இவர் னனைத்துருவதரவின் அவர் கொடுக்கும் கோவணத்தை இவருக்குக் கொடுக்கமாட்டாரா? அவ்வனமிருக்க மறையவர் தண்டினில் ஒரு கோவணத்தை அவிழ்த்த அவரிடத்தில்கொடுத்த, இவனை நீர் எனக்குத்தாரும் என்றனை ஆராயும் அளவில், முன் அடியார்களுக்கு ஆழர் கொடுத்தவந்த கோவணம் இவர் கொடுத்த கோவணங்களையாமென்று அறியவேயுாம்.

அகீதாவது,—நாயனார் கொடுத்தவந்த கோவணம் அன்புருவம், மறையவர் நாயனார்பால் கொடுத்த கோவணம் அருளுருவம். ஆகவே அருள் அவனன்றி வாராதென்பத எப்படி நிச்சயமோ அப்படியே அன்பும் அவனன்றிவாரா. இவ்வன்மை தோன்றவே—அருளென்னும் அன்பின்முயி—என்றார் நாயனார். அருள் அன்பின்ற முயியாயின் அருள் இறைவன்பால் உள்ளதன்றோ. ஆகலான் அவர் கொடுத்த கோவணங்களும் இறைவன் கொடுத்ததே என்பதில் தட்டில்.

இத்திருப்பாசரத்தான்,—செம்பொருள்கண்டார் வாய்ச்சொல்லாகிய இனியசொல்லுக் கண்டநாயனார்பால் அச் செம்பொருளுருவாய் ஒளிவிடும் ஞானக்கண்ணாகிய நெற்றிக்கண்ணை மறைத்தவந்தாராகலின்—மறையவரென்றும், இத்திரனாகிய தேவனது தன்பத்தைப்போக்கிய தெய்வநீராகலின் - அணங்குதீர்ப்பொன்னி என்றும், இறைவன், என்பால் பெறவேண்டிய கருணை - மழைபோல் பிரவாகமாய்ப் பெறவரின்னும், நீ அடியார்க்குக் கந்தை கினோடு கோவணமுதலியவற்றைக் கொடுத்துவருதலாகிய தொண்டினை விடாது செய்தவருதலே கருணைபெற்றாரது இயல்பாகலின் கோவணம் வைத்து நீர் தாருமென்று என்றும், நீர் அன்பினைக் கோவணமாகக் கொடுத்து வந்தீராதலால், நானும் கண்கூற்ற கருணையைக் கோவணமாகக்கொடுத்தல் முறையாகலான் தண்டினில் கோவணம் அவிழ்த்த அதுகொடுப்பாரென்றுக் கூறப்பட்டன

இறைவன் கொடுத்த கோவணத்தை உணங்கு கோவணமெனவும், வெண்குணங்கொன் கோவணமெனவும், கூறியது என்னையெனின்,—அது அருளுருவாகலான் மலசம்பந்தமாகிய தற்போதத்தை வாட்டி, நின்மலமாகிய அன்பினைத்தந்து என்றும் உருகும்வண்ணமாகவே நிற்கச்செய்யும் தன்மைத்து என்று அதன்இலக்கணங் கூறியவாரும் என்க. உணங்குதல் வாட்டுதல். வெண்குணம் வெண்மையாகிய குணம் - அகீதாவது - நின்மலமாகிய அருள்.

இவ்வணங் கூறிவந்த அன்பு அருள் என்னும் இரண்டின் திறத்தை இவிரண்டும் முய்யத்தொருசெய்யுளான் உணர்ந்துகின்ருர். அகீதாவது,நாயனாரிடத்தும், இறைவனாரிடத்தும் அன்பும், அருளும், நின்ற திறமும், அவ்வணம் நின்ற திறத்திற் சேர்ப் இருவரும் செய்த செயலின்றிறமும் எடுத்துக் கூறவதாமென்க

* உள்ளதில் அன்புநிறையப் பெற்றாரே தொண்டிசெய்வ சென்பதனை இயற்பகையானார் புராணத்தில் அளவிலாததோர் உளநிறையருளால், கீதரேசர் திருமேனியர் மனத்து நினைத்த வானையும் வினைப்படமுடித்த; என்றதனாலும், அன்பு இறைவனுக் கண்கூலின் என்றனை திருவாகத்தில், “ஆடகத்தீர் மணிக்ருக்தே இடையது அங்கு வணங்குஎன் வடபத்தி சின்றுருகத்தந்தருள்” என்றதனாலும் அறிவி

பிரமசாரியார் நீராதேற்குப் போதல்.

ஒங்கு கோவணப் பெருமையை உள்ளவா றுமக்கே
சங்கு நான்சொல வேண்டுவ தில்லை நீர் இதனை
வாங்கி நான்வரும் அளவும்உம் பிடத்திக ழாதே
ஆங்கு வைத்துநீர் தாருமென் மவர்கையில் கொடுத்தார்.

(எ - னு.) (கோவணம் கொடுப்பாராகிய பிரமசாரியார், நாயனாரைப்பார்த்து) பிரமசாரிகளுக்குச் சிறப்புடைத்தாகிய இக்கோவணத்தின் பெருமையை, உமக்கு இப்பொழுது நான் சொல்வேண்டிவதேயில்லை. (எனெனில் அக்கோவணத்தின் பெருமையெல்லாம் உண்மையாக நீரே அறிந்திருக்கின்றீர், ஆகலின் நான்கொடுக்கும்) இக்கோவணத்தை நீர் வாங்கி, இது கோவணத்தானே என்று இதழ்ச்சியெய்தாது, காவலுள்ள அந்த இடத்தில் நான் வருமானவும் காவலாகவைத்து, (நான் வந்தபின்னர்) நீர் எம்மிடத்தில் கொடுமென்று நாயனார்கையிற் கொடுத்தனர் என்பதாம்.

நீர் கொடுப்பது பருத்தியிலுலாகியது, நான் கொடுத்தது வேதஅருத்தத்தினாலாகிய கோவணம் என்பார்—ஒங்குகோவணம்—என்றார். அடியார்களுக்கு எப்படி கோவணஞ் சிறப்புடைத்தோ அப்படியே பிரமசாரிகளுக்கும் சிறப்புடைத்து என்னும் உண்மையை நீயே அறிந்திருக்கும் அறிவாளிஎன்பார்—பெருமையை உள்ளவாறு உமக்குநான்சொல்ல வேண்டிவதில்லை—என்றார். நான்கொடுக்கும் வேதநூலாகிய கோவணம், நீர்கொடுக்கும் பருத்திதூல்போல் காணப்பட்டால் உம்மிடத்திற்கும் நான்கோவணத்தோடு இப்பொருட்கோவணத்தை ஒன்றாகவைக்காமல், செல்வப்பொருளை வேறு வைத்தல்போல் இதனை வேறுவைத்துப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்பார்—நீரிதனை இகழாதே ஆங்கு வைத்து—என்றார். தான் கொடுக்கும் கோவணத்தைத் தானே மாயஞ்செய்து, நாயனாரிடம் வழக்கிட எண்ணிவந்திருக்கின்ற ராகலின் அதற்கேற்ப வழக்கினை வலியுறுத்த ஏது தேடினார் என்பார்—நீர் இதனை வாங்கி நீர்தாரும் என்று அவர் கையிற் கொடுத்தார்—என்றார்.

ஒமென வோங்கி வொலிக்கும் பிரணவத்தை முதலாகவுடைய வேதகோவணமாதலினாலும், நாயனாருடைய பொருளனைத்தும் ஒங்கிய பொருளெனக் காட்டவந்த கோவணமாகலினாலும் ஒங்குகோவண மெனப்பட்டது.

இத்திருப்பாசரத்தான்,—இறைவன் தாம் செய்யப்போகும் வழக்கிற்கு ஏதுவாக அக்கோவணத்தைத் தமது நாயனார்பாற் கொடுத்தனர் என்று கூறப்பட்டது. (கச)

கொடுத்த கோவணம் கைக்கொண்டு கோதிலா அன்பர்
கடுப்பில் இங்கெழுந் தருளுநீர் குளித்தெனக் கங்கை
மடுத்த தும்பிய வளர்சடை மறைத்தவர் மறையோர்
அடுத்த தெண்டுகரைப் பொன்னிநீர் ஆடவென் மகன்றார்

(எ - னு.) கோவணத்தைக்கொடுத்த (பிரமசாரியாறு)வஞ்சுத்தையறியாத நாயனார் அதனைக் கையேற்று வாங்கிக்கொண்டு, (தேவரீர் கட்டளைப்படியே இக்கோவணத்தைப் பத்திரப்படுத்திவைத்துக் கொடுக்கின்றேன்) சுவாமிகள் காவிரிநதியில் ஸ்ரீராமனிடம் முடித்துக்கொண்டு விரைவில் இம்மடத்தில் எழுந்தருளவேண்டும் என்று சொல்ல, நீண்டசடையின்கண் அலை மிதித்துத் துள்ளும் கங்கையை மறைத்துவந்த பிரமசாரியாறு மறையோர் சமீபத்திலுள்ள தென்னிய அலையையுடைய காவிரிநதியில் நீராடிவருகின்றேனென்று சென்றனர் என்பதாம்.

நீர்குளித்து கடுப்பில் இங்கெழுந்தருளும் என எனவும், வளர்சடை மடுத்ததும் பியகங்கை மறைத்தவர் மறையோர் எனவும் கொண்கூட்டுக.

திருவேடமுடைய அடியாரது காயத்தைச் சிவருபமாகவே காண்பதுபோல், அவரது வாக்கைச் சிவவர்க்காகவும், அவரது உள்ளத்தைச் சிவனது திருவுள்ளமாகவும், எண்ணுவதன்றிப் பாச சம்பந்தப்பட்டுள்ள வாக்காகவும், மனமாகவும் எண்ணும் குற்றமுடையவர் அன்றென்பதுதோன்ற—கோதிலா அன்பர்—என்றார். நான் வருமனவும் கோவணத்தைக் காவலில்வைத்து நான் வந்தபின்னர் நீர்தாரும் என்றதனால், நாயனார் இப்பிரமசாரியார் இன்னம் வங்குசெல்ல விருக்கின்றாரோ எப்போது வருவாரோ என்று ஐயமுற்று, ஐயரைநோக்கி தேவரீர் சொல்லியதுபோல எத்தனைநாளானாலும் கோவணத்தைப் பாதுகாத்துக்கொடுப்பதில் தடையில்லை, நீர் விரைவில் அமுதுண்டருளவேண்டுமென்னும் அவாவுடையுன யிருக்கின்றேன் அவ்வவாவின்படியே விரைவில் வரல்வேண்டுமென்னும் குறிப்புத்தோன்ற—நாகுளித்து கடுப்பில் இங்கெழுந்தருளும்—என்றார். கங்கையாகிய நீரை நீங்காது தலையில்வைத்திருக்கின்ற இறைவா நீர் குளித்து வருகின்றேனென்று சொல்லவந்ததும், நீர்குளித்து வருமென்று நாயனார் சொல்லவந்ததும், கங்கையைத் தோன்றவுண்ணம் மறைத்துவந்ததனால் என்பதுதோன்ற—கங்கைமறைத்த அம்மறையோர்—என்றார். தனது அருட்செயலையும், நாயனாரது அன்பின் செயலையும் விரித்து யாவருங்காண ஆடம்போகின்றார் என்பது தோன்ற—மொன்னி நீராடிதற்கு அகன்றார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தால்,—நாயனார்—அடியார்களுடைய மன வாக்குக் காயங்களிடத்தில் எவ்விதத்தும் யாதொருகுற்றமும் கருதாத அன்பொன்றும், அன்பர்களுக்கு அமுதளிப்பதில் மிக்கதீவரமுடைய ஒன்றும், அல்தேபோல் இறைவன் அன்பரன்பினை உலகினாரிய விரிப்பதில் அதிதீவர முடையவொன்றும், அதற்கே காவிரிநதிக்குச் சென்றொன்றும் கூறப்பட்டன. (கடு)

கோவணத்தைக் காப்பிடத்தில் வைத்தல்.

தந்த கோவணம் வாங்கிய தனிப்பெரும் தெரண்டர்
முந்தை அந்தணர் மொழிகொண்டு முன்புதாம் கொடுக்கும்
கந்தை தீருடை கோவணம் அன்றியோர் காப்புச்
சந்தை செய்துவே றிடத்தொரு சேமத்தின் வைத்தார்.

(எ - து.) பிரமசாரியார் கொடுத்தகோவணத்தை வாங்கிக்கொண்ட ஒப்பற்ற பெருமையினையுடைய தொண்டனார், அந்தப் பிரமசாரியாரா முன்சொல்லிய வார்த்தையைச் சிரத்தையுடன் மனத்துட்கொண்டு, தாம் முன்னே அடியார்களுக்குக் கொடுத்துவரும் கந்தை, தீர், உடை, கோவணம், ஆகிய இவைகளை வைத்திருக்கும் இடத்தில் அல்லாமல், வேறொரிடமாகிய காவலிற்சிறந்த ஓரிடத்தைச்சிறித்து அத்தனியிடத்தில் அக் கோவணத்தை வைத்தனர் என்பதாம்.

அருட் கோவணமாதலால், அந்நினை முன்னர் சிந்தனையார் சிறித்ததுப் பின்னர் அச்சிந்தனையிற் றெளிந்த தெளிதலிலேவைத்தல் முனையாதலால்—சிந்தைசெய்து வேரிடத் தொரு சேமத்தின் வைத்தார்—என்றார். அருட்கோவணத்தை வாங்குந்தருகிய யானாராதால்—தனிப்பெருந்தொண்டர்—என்றார். அருட்கோவணத்தைத் தாக்கவேண்டிய முறையெல்லாம் விடாது சிரவணஞ் செய்தவராகலான்—முந்தை அந்தணர்மொழி கொண்டு—என்றார்.

இதனால்,—மொழிகொண்டு என்றது சிரவணமெனவும், காப்புச்சிந்தை செய்தது என்றது—சிந்தனைஎனவும், ஒருசேமமென்றது நிதித்தியாசனம் (தெளிதல்) எனவும் பொருள்கொண்டு, இறைவன்கொடுத்த அருளைக்கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்தவர் நாயனார் என்று கூறப்பட்டது.

இத்திருப்பாசரத்தான், பிரமசாரியாரது கட்டளைப்படியே, தனியிடத்தில் அவர் கொடுத்தகோவணத்தை வைத்தனவென்று கூறப்பட்டது. (கடு)

போன வேதியர் வைத்தகோ வணத்தினைப் போக்கிப்
பான லந்துறைப் பொன்னிரீர் படிந்துவர் தாரோ
தூந் துஞ்சடைக் கங்கைநீர் தோய்ந்துவர் தாரோ
வான நீர்மழை பொழிந்திட நனைந்துவர் தனைந்தார்

(எ - நு) கீராடுதற்குப்போன பிரமசாரியார், தாம் போனதுபோல் நாயனார் காவ
லிடத்தில்வைத்த அந்தக்கோலானத்தையும் போக்கி, குவளைமலர்கள் மலர்ந்திருக்கும்
துறையுடைய காவிரிதீர்த்தத்தில்மூழ்கித் தான் வந்தனரோ, (அல்லது) நறுமணங்கமழும்
சடையுள்ள புனிதமாகியகங்காதீர்த்தத்தில் படிந்துதான்வந்தனரோ, (நாம்இவ்விரண்
டையும் அறியுந் தரமுடையோமல்லோம்.) ஆகாயத்தினின்றும் மேகமானது மழை
பொழிய அம்மழையில்நனைந்து மடத்தைவந்து சேர்ந்தனர் என்பதாம்.

இறைவனார் தாம் காவிரிநதியில் மூழ்கவந்ததுபோல் தமதருளையும் நாயனாருடைய
அன்பில் மூழ்கப்போக்கினு றென்பார்—போனவேதியர் வைத்தகோவணத்தினைப்
போக்கி—என்றார். வேத தருமமாகிய யாகாதிகளைக் கண்டு பெய்வதாகிய மேகவரு
ஷத்தில் நனைந்து வந்தவ ரென்பார்—வானநீர்மழை பொழிந்திட நனைந்துவர் தனைந்
தார்—என்றார். தன்னிடத்தில்வந்து மூழ்குகின்றவர்களுக்குக் கெல்லாம் பாவத்தைப்
போக்கிப் புண்ணியத்தாகக் கொடுக்கும் அப்புண்ணியத்துக்குப் பயன்கொடுப்பதற்கு
நதியில் மூழ்கினுரென்பார்—பொன்னிரீர் படிந்து வந்தாரோ—என்றார். தனது திரு
மேனியிற்கலந்து இன்புறம் உமாதேவியைப்போல் தன்னைக்கலந்து அனுபவிக்கப்
பெறாது சடையிற் சிக்குண்டு வருகதகின்ற கங்காதேவியினது துன்பம் நீங்க அத்
தேவியைப் பெருக்கிவரச்செய்து அவ்வெள்ளத்தில் பொருந்த மூழ்கிவந்தார் என்பார்
—தூந் துஞ்சடைக் கங்கைநீர் தோய்ந்து வந்தாரோ—என்றார். தமது அருளை அன்பர்
பால் போக்கியது உண்மையாகவின் போக்கி எனத் துணிவுப் பொருளிலும், அஷ்ட
மூர்த்தங்களில் ஒன்றுயெண்ணப்பட்ட நீர் தாமாகவேயிருக்க நதியில் மூழ்குதலும்
தமது இடப்பாகத்தை உமாதேவிக்கும். சடையைக் கங்கைக்கும் இடமாகக்கொடுத்து
அவ்விருதேவியாராலு கலகமற்று வாழ்ந்திருப்பவர் - அன்று கங்கையில் மூழ்குதலும்
எங்கனம்கூடும்; கூடாதாகவின் வந்தாரோவந்தாரோ, என ஐயப்பொருளிலும் கூறின
ரென்க.

இத்திருப்பாசரத்தான், அப்புலிங்கமாகவே யிருக்கின்றவர் - அப்புலில் மூழ்கவேண்
டிய தில்லையாகவேயிருக்க, மூழ்கிவந்தவரைப்போல் காணச்செய்தன ராகலான்,
பொன்னிரீர், கங்கைநீர், மழைநீர் என்னும் மூவகைநீரில் வந்தநீரில் மூழ்கிவந்தனரோ
அவர்மாயத்தை நாமகூறமுடியாதென்று கூறப்பட்டது. (என)

பிரமசாரியானா எதிர்கொண்டே வணங்கல்.

கதிரி எம்பிறைக கண்ணியர் நண்ணிய பொழுதின்
முதிரும் அன்புடைத் தொண்டர்தாம் முறைமையின் முன்னே
அதிக நன்மையின் அறுசுவைத் திருவமு தாக்கி
எதிரே முந்துசென் நிறைஞ்சிட நிறைந்த நூன்மார்பர்

(எ - நு.) கிரணங்களைப்பரப்பும் இளம்பிறை மாலையினையுடைய சிவபிரானாகிய
பிரமசாரியார், மடத்தைவந்து சேர்ந்தபொழுதில், ஒருகணத்திற்கு ஒரு கணம் வளரும்

நதிகள் தங்களிடத்தில் பாலிகள் மூழ்குவதனால் அவரினின்றும் நீங்குவதாகிய
பாவங்களை யுடைத்தாயிருக்குமென்றும், அப்பாவங்கள் ஈஸ்வரபக்தியுடையார் செய்
யும் ஸ்நானாதிரிசன பரிசனங்களால் ஒழியுமென்றும் தேவீபாகவதம் கூவது ஸ்கந்தத்
தில் கூறியிருத்தலால் தன் வேடத்துக்கேற்பப் பயன்கொடுக்கச் சென்றாரென்றார்.

அன்பினையுடைய நாயனார், அந்தப்பிரமசாரியார் வருவதற்கு முன்னரே, ஆசாசமுறைப் படி மிக்க நல்வசவையோடு அறுவகைக்கறிகளுடன் திருவமுதசமைக்கச்செய்து, எழும் தெதிரேசென்று வணங்கி, பூனூல் நிறைந்தமார்பினையுடைய பிரமசாரியார் என்பதாம்.

தொண்டர்தாம் முன்னே, முறைமையின் அதிகநன்மையின் அறுசுவைத் திருவமுதாக்கி எனக்கொண்டு உட்கே.

நாயனாரிடத்துள்ள அன்பு—இறைவன்போக்கிய அருளிந்கலந்து முன்னையிலும் மேலிட்டிருந்த தென்பார்—முதிரும் அன்புடை—என்றார். பசுவினிடத்தில் உண்டாரும் பால்முதலிய ஐந்தினையும் சுவைப்பதுபோல் அத்துடன் முதிர்ந்திருக்கும் தனது அன்பினையும் இறைவன் சுவைக்குமாறு அறுசுவையோடு திருவமுதமைத்தன ரென்பார்—அதிக நன்மையின் அறுசுவைத் திருவமுதாக்கி என்றார். ஒருபொழுதி லேயே பலமுறை அடியகைக் காணவரினும் அம்முறைதோறும் புதிதாகக் காணவந்தது போலும் வணக்குதல் முறைமை என்பார்—எதிரெழுந்து சென்று இறைஞ்சிட என்றார். மூன்றுவேதமாகிய தூல் ஆசமத்தின் உட்பொருளாகிய மும்பொருளுண்மை நிறைந்த அடையாளப் பொருளென்றுணரப் பூனூலைத் தரித்தனரென்பார்—நிறைந்த துண்மார்பார்—என்றார். தமதுசடையிலிருக்கும் பிறையில் ஓர்கலையைக்காட்டி வானத்திலிருக்கும் பிறையில் யாவரும் அறியப் படினாறுகலையும் நிறைந்திருக்கக் காட்டுவது போல் தம்மிடத்தில் சிறிதருளைக்காட்டி, நாயனார்பால் நிறைந்த அருளை, யாவரும் அறியக் காட்டுதல் அடியார்பால்வைத்த அன்பின் திறமென்பார்—கதிரினம் பிறைக் கண்ணியர் கண்ணியபொழுது—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான் - நாயனார்பால் இறைவன் தமதருட்கலையை நிறையச்செய்தனரென்றும், இறைவன்பால் நாயனார் தமது அன்பினிலையை முதிர்ச்செய்தன ரென்றும், இறைவன் தமது அருட்சுவையில் தம்மைச் சுவைக்கச்செய்ததுபோல், நாயனார் தமது அன்பின் சுவையை இறைவன் சுவைக்குமாறு அறுசுவையுணவை அமைத்தனரென்றும், அதனைப் பிரமசாரியாருண்ண வணக்கினரென்றும் கூறப்பட்டன. (௧௮)

பிரமசாரியார்கொடுத்த கோவணத்தைக் கேட்டல்.

தொண்ட ரன்பெனும் தூயநீ ராடுதல் வேண்டி
மண்டு தண்புனன் மூழ்கிய ஈரத்தை மாற்றத்
தண்டின் மேலுள நீரம்நான் றந்தகோ வணத்தைக்
கொண்டு வாருமென் றுரைத்தனர் கோவணக் கள்வ

(௭ - ௫.) (மழைநீராடிவந்த பிரமசாரியார்) நாயனாருடைய உன்பென்னும் சுத்தமாகிய நீரில்மூழ்குதலை விரும்பி (அன்பரைப்பார்த்து) வெள்ளமாகியமழையில் நனைந்து வந்த ஈரத்தை மாற்றிக்கொள்ள, (முன்னர் கோவணம் வேண்டியிருப்பதால் கோவணமோ வேறில்லை) இப் பலாசத்தண்டின்மேலுள்ள கோவணமும் (என்னைப்போல்) நனைந்துள்ளதே, (ஆகையால்) நான் உம்மிடம் முன்கொடுத்த கோவணத்தைச் சேக்கிரமாகக் கொண்டுவாரும் என்று, கோவணத்தைக் கள்வாடிய கள்வர் கூறியருளினார் என்பதாம்.

கோவணத்தைக் கொண்டுவாருமென்று கோவணக்கள்வர் உரைத்தனர் என்று உட்கே.

நாயனாருடைய அன்பினைப்போலும் எம்க்குச் சுத்தக்கொடுப்பது — காவிரிநீரு மன்று கங்கைநீருமன்று மேகநீருமன்று என்னும் அவ்வுண்மை தோன்ற—தொண்டர் அன்பெனும் தூயநீராடுதல் வேண்டி—என்றார். அன்பார்கள்பால் தன்னருளைவைப்பது அவர்களைத் தன்வசமாக்கிக் கொள்வதற்கேயன்றி அவர்களைத்தன்னையிட்டு வேறுவைப்பதற் கன்றென்பதுதோன்ற—நான் தந்த கோவணத்தைக் கொண்டுவாருமென்றுரைத்தனர்—என்றார். உனதன்பின் வசப்பட்ட எனதருள் உள்ளிடத்தினின்றும்

இனி வெளிப்பட்டாலன்றி உன்பால் நான்வைத்துள்ள திரோதத்தியின் செயலனைத் தும் மாற்றமுடியாதென்பது தோன்ற—சுரத்தைமாற்ற—என்றார். தம்மைச்சார்ந்தவரிடத்துஞ் சாராதாரிடத்தும் * தலைமை பெற்றிருக்கும் தற்போதத்தின் வண்ணத்தைக்காட்டாவண்ணம் அதன் வண்ணத்தைக் களவாடும் செயலுடையவன் என்பது தோன்ற—கோவணக்கள்வர்—என்றார்.

இத் திருப்பாசுரத்தான்,—புண்ணிய தீர்த்தங்களினும் சிறந்த புண்ணிய தீர்த்தம் தொண்டர் அன்பென்னும் தீர்த்தமென்றும், அருட்செயல் மேலிடத் தலைப்படின திரோதச்செயல் மாறுமென்றும், அது மாறவருங்காலத்துத் தற்போதச்செயலின் வண்ணமும் மாறத் தற்போதத்தை இறைவனாகியவன் கவர்வனென்றும், அதைக்கவர்ந்தபின் தனது அருட்செயலை வெளிப்படுத்த அவர் அறிவைத் தன்னளவில் நிறுத்துவனென்றும் கூறப்பட்டன.

(கக)

நாயனார் கோவணந் தேதேவ்.

ஐயர் கைதவம் அறிவுறு தவர்கடி தணுகி
எய்த முன்சென்று கோவணம் இருந்த வேறிடத்தின்
மையில் சிந்தையர் கண்டிலர் வைத்தகோ வணமுன்
செய்த தென்னென்று திகைத்தனர் தேடுவா ரானார்.

(எ - து.) நாயனார் பிரமசாரியார் கூறிய பந்தயவார்த்தையை அறியாமல் முன் காப்பிடத்தில் வைத்திருந்த ஐயர் கோவணத்தைக் காணும்பொருட்டு மிகவும் சீக்கிரமாகச்சென்றுபார்க்க, யாதொரு களங்கமும் இல்லாத சித்தத்தையுடைய அவர் முன் வைத்த கோவணத்தைக் காணாதவராகி நாம் செய்தது என்ன, நம்மைக் கோவணஞ் செய்தது என்ன! என்று மனந்திகைத்தவராய் மீண்டுந் தேடுவாராயினர் என்பதாம்.

அவர், ஐயர் கைதவம் அறிவுறுது முன் வேறிடத்து வைத்திருந்த கோவணம் (காண்க)கடிது அணுகிச்சென்று எய்த, முன்கோவணம் மையில் சிந்தையர் கண்டிலர். செய்தது என்னென்று திகைத்தனர் தேடுவார் ஆனார் எனக்கொண்டுகூட்டிக.

நாயனார் - உயிர்க்கு அகத்துறுப்பாகிய அன்பினைப்பெற்றன ராகலின், அவ்வன் பினைப் பிரியாத அருளும் உடையராயினர் ஆகவே அவருயிரைவிடாதது அன்பு; அன்பினைவிடாதது அருள். விடாததன்மையை அன்பும் அருளும் பெற்றிருக்குமாயின், அருளாகிய கோவணம் எங்ஙனம் இவர்கைத்தவிடத்தில் வேறுகிறுக்கும்? ஆகலான் அருளானது கோவண வருவொழிந்த நாயனாரது அன்புருவானதால், கோவணம் இருந்த விடத்திலும் வேறிடத்திலும் இல்லாமற் போனதென்பார்—கோவணம் இருந்தவேறிடத்திற் கண்டிலர்—என்றார். அன்பும் அருளும் தம்மோடு கலக்கப்பெற்றவர் சுட்டியறியும் சுட்டறிவையும் தம்மையும் அறியாது அன்பினால் உள்ளமுருகி அருளுருவாகவே யிருப்பரன்றி வேறுபிரிந்த இது அருளென்று ஒருவருக்கும் காட்டஅறியா ரென்பார்—மையில் சிந்தையர் கண்டிலர்— என்றார்.

தற்போதச் செயலற்று அருள்வசப்பட்டாரை—இறைவன் அவர்கள் அவ்வருளைச் சுதந்தரமாய் எவ்வுகங்குல் கண்டு ஆளுமாறு செய்வதில் தீவரமும், அவர்களும் அருளை ஆங்காங்கும் கண்டு ஆளுவதில் தீவரமும் உடையராதலால், அவர்கோவணம் கொண்டு வாவென்ற அக்கணமே அவ்வருட்கோவணத்தைக் கண்டு அவ்வருளுடையாளை வந்து சேர்ச் சென்றனரென்பார்—அவர்கடிது அணுக எய்தினோக்குற—என்றார். அருளானது தன்னை ஆளவரும் அன்புடையாருக்கு +—ஊன்கெட்டு உயிர்கெட்டு உணர்வுகெட்டு என்உள்ளமும் போய் நான் கெட்டவா—என்றபடி, உடம்பின் செயலையும், உயிரின்

* கோ—தற்போதம். வண்ணம்—அப்போதத்தின் செயல். + திருவாசகம். திருத்தென்னேணம்—செ - கடி.

செயலையும், உயிர் உணர்வின் செயலையுங்கெடுத்து, உடம்பின் வகையானும், உயிரின் வகையானும், உணர்வின் வகையானும் செயப்படும் செயல்வகைகளை எண்ணும் உள்ளத் தின் செயலினையும் போக்கி, இவ்வாறு செயற்படுவனவெல்லாம் செயலற்றுப் போக உடம்புமுதல் உன்னம்வகையிலும் நின்று அதனதன் செயலை இயக்கிவந்த நான் என் றெழும் ஆனவ அகங்காரத்தின் செயலையுங் கெடுத்து அதனைத் திகைத்து நிற்கச்செய் பும என்பார்—வைத்தகோவணம் செய்தது என்னென்று திகைத்தனர்—என்றார். செய லெல்லாம் ஒழியினும் அச்செயல்களில் பழகிவந்த ஆன்ம அறிவின் கண் அவ்வாசனை 'இங்குளியாங்குக் கலம்போலத்' தங்கியிருக்குமாகலின், முன்போல் உடம்புமுதலியன தோன்ற அவைகளில் அவ்விவ்வு செல்லும் இயல்புடையதென்பார்—முன்தேவவாரா னார்—என்றார். இங்ஙனமான சித்தாந்த உண்மையை அறியும் வன்மையில்லார் யாங்கள் ஞானிகளாயினோம், அருளுடையராயினோம் என்றுகூறும் அவர்கள் து பந்தயங்களை எல் லாம்போலிப்பந்தயமாப்ப போயொழிய இறைவன் தான் பந்தயங்கட்டிக்கொண்டு அப் பந்தயத்தை அருள்பெற்றநாயனார்பால் காட்டினாலன்றி பிரகாசிக்கா ஆகலான் அது பிர காசிக்குமாறு கோவணங் கொண்டவாவென்றுகூறுவதை அவர் அறியாரென்பார்—ஐயர் கைதவம் அறிவுறுது என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான்,—இறைவன்தனக்கு ஆட்பட்டாரைத் தான் அருளால் ஆளுமுறைமையினை, அவர்களுக்குமுன் உணர்த்தான்என்னும் உண்மைதோன்ற—ஐயர் கைதவம் அறிவுறுது—எனவும், இறைவனால் ஆளப்பட்டார் தம்மை இறைவன் நன்றே செய்யச்செய்யினும், பிழையே செய்யச்செய்யினும் அதையதைச் செய்வதேயன்றி, அச்செயலில்வரும் நன்மையையும் பிழையையும் எண்ணார் என்னும் உண்மைதோன்ற —இறைவனாகோவணம் கொண்டவாருமென்று உரைத்த அளவில் கோவணம் இருத்த இடத்திலும் வேறிடத்திலும் எய்தினோக்கினார்—எனவும்—கண்டிலர் எனவும், தமக்குவரும் நன்மையையும், பிழையையும் கருதாராயினும், தம்மால் அடியார்களுக்கு, எதேனும் நன்றாவது பிழையாவது விளைவதாயின் அதனை எண்ணிச்செய்வது அன்ப ரதுகடமை என்னும் உண்மைதோன்ற—தேவவாரானார்—எனவும், தேடியும் கண்டில ராகவே மையில் சிந்தையராகிய நாயனார் இச்செயல் யார்செய்யவல்லார் என்று சிந்தித் துப் பின்னர் நஞ்செயலற்ற நான் என்பதும் அற்று. நாதன் தன்செயல் நோக்கும நுக்கு, திருவருட்செயலன்றி வேறு எச்செயலிருக்கின்றது என்று அவசமுற்று எண் ணுவதும்ற்று செய்வதும்ற்று நின்றனர் என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற—கோவணம் செய்தது என்னென்று திகைத்தனர்—எனவுங் கூறப்பட்டன. (உரு)

பொங்கு வெண்கிழிக் கோவணம் போயின நெறிமேற்

சங்கை இன்றியே தப்பின தென்றுதம் சரக்கில்

எங்கு நாடியும் கண்டிலர் என்செய்வார் நின்றார்

அங்கண் வேதியர் பெருந்துடக் கினில்அகப் பட்டார்

(எ - து.) பிரமசாரியாரால் கொடுக்கப்பட்ட வெண்ணிறமிக் கிழித்தகோவண மானது மறைத்து போனவகையை எண்ணவேண்டிய அளவில் எண்ணிப்பார்த்தும், (புலப்படாமையான்) அக்கோவணம் எவ்வழியானோ தப்பிப்போயிற்று இனிமேல் சங்கையில்லை என்று தெளிந்து, (மறுபடியும் நாமவைத்திருக்கும் கோவணச் சிப்பக் களில் பார்ப்போமென்று எண்ணி) கோவணச்சரக்கில் ஒவ்வொரு மூட்டைகளிலும் ஆராய்த்துபார்த்தனர். பார்த்தும் அச்சரக்குகளிலும் காணப்படாமையால் அவருக்கு என்னும் எண்ணமும், செய்யும் செயலும் என்ன இருக்கின்றது. ஒன்றும் செய்ய அறியாதவராய் நின்றனர். (அங்கண் நின்றாராயினும்) பிரமசாரியார் (எண்ணிவந்த) பெருவழுக்கு (அவரை விடாதாகலான்) அவர் வழக்காகிய பெரியதொடக்கினில் அகப் பட்டுக் கொண்டனர் என்பதாம்.

மேலைச்செய்யுளில் “இங்குளிவாங்கும் கலம்போல,” என்று எடுத்துக்கூறியது போல் முன் வாசனாவசத்தான் கருவிகரணச் சம்பந்தப்பட்டு கோவணத்தை எங்கெங்குந் தேடத்தலைப்பட்டும் அது காணாதொழிந்தது. அதனோடு கேடத்தலைப்பட்ட கருவிகரணங்களும் மேன்மேல் முனைத்துத் தோன்றுதலொழிந்தன. ஏனெனில்:—அக்கினியானது தன்னைச் சுடாதிருப்பதற்கு அக்கினிஸ்தம்பன மென்னும் நல்ல தவத்தைச் செய்தவர் அக்கினியிற்கிடப்பினும் அதனால் வேகாது தமது திறத்திலேயே நிம்பது போலும், குதிரை ஊராவதற்குரிய பாகநூல் கற்றவல்லார் அக்குதிரையின் வேகத்துட்படினும் தவறிவிழுந்து கலங்காது தமது திறத்தில் நீங்காது நிலைபெற்றிருப்பது போலும், தேடியுல் காணாமையால் அவ்வளவில் தாமதேடுஞ் செயலையுவிட்டு அச்செயலுக்குரிய கருவிகரணங்களையும் விட்டத் தான் முன்னிருந்த அருட்செயலையே நோக்கி அந்நிலையிலேயே நின்றனரா என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற—கோவணம் எங்கும் நாடியும் கண்டிலா என்செய்வாரா நின்றார்—என்றார். இறைவனால் செய்யப்படும் அருள் தொடக்கு—அருட்செயல்வசப்பட்டார் தன்னோடு ஏகனுகிரிற்றற்கும், அவ்ஙனம் அவர் நின்றபின்னர், அவர்களை ஒர்விடப்பங்களையும் அறிபச்செய்யாது, அவைகளையெல்லாம் தானே அறிவதற்கும், அவ்ஙனம் தான் அறிந்தபின்னர் தன்னையின்றி அவர்கள் ஓர் விடயத்தையும் விடயியாமைக்கும் தொடங்கும் தொடக்கு பெரிதென்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற—வேதியர்பெருந்தொடக்கு—என்றார். இவ்ஙனமான அருள்தொடக்கில் நாயனார் தொடக்குறுதற்கு இறைவன் அருள்நோக்கு இல்லையாயின் அத்தொடக்குக் கூடாதென்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற—அங்கண் (ணினில்) அகப்பட்டார்—என்றார். மேல் நெறியான அத்தொடக்கில் இவர் யாதொரு தடையுமின்றி அகப்படவே அவர் தேடியபொருள்களும், தம்மிடத்துப் பற்றை வினைவிக்குஞ் செயலை அவர்க்குச் செய்யா தொழிந்தன. அதில் ஐயமில்லை என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற—தன்சாக்கு(கள்) சங்கையின்றியே தப்பின—என்றார் தாம் தேடியபொருளில் நீக்கமுண்டாகவே மேல் நெறியாகிய அருள்நோக்கத்தின்வழியே வேதியர் தொடக்கினில் அகப்படுதற்குச் செல்வாராயினர் என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற—மேல்நெறிபோய்—என்றார்.

இத்திருப்பாசரத்தான்—வேதியர் செய்யத்தொடங்கிய தொடக்கு நாயனார் தன்னருட்செயலில் அகப்படமாறு செயயத்தொடங்கிய தொடக்காதலான் அதனைப் பெருந்தொடக்கென்றும்,—அப்பெருந்தொடக்கில் அகப்படுதற்கான டேரணபை நாயனார் உடையவராகலான் அவரை—அகப்பட்டார்—என்றும், அவ்ஙனம் அகப்படவேண்டிய அவர்க்கு, அவர் தேடினவததள்ள சரகருகளில் கோவணங் கிடைத்திருக்குமாயின் அவர் அகப்படவேண்டிய அருட்டொடக்குக்கு முரணும் ஆகலின் அம்முரண் உண்டாகாது—தன்சாக்கில் எங்குநாடியுங் கண்டிலார்—என்றும், அன்றியும் அவர்சாக்கில் வேதியர் கோவணம் கிடைத்திருக்குமாயின் அக்கோவணமாத்நிரம் அவர்பொருளென்று கொடுத்துவிட்டுத் தன்பொருளெல்லாம் தன்பொருளாகவே பற்றிநிற்க வருமாகலான் அப்பற்றுநீங்கி எல்லாம் அவர்பொருளாகவே ஆமாறு—கோவணம் சங்கையின்றியே தப்பின—என்று எண்ணினார் என்றும், பொருட்பற்று அவரைவிட்டு நீங்கி, அருட்பற்று அவரைத் தொடரவருமாயின், அவர் தாம் செய்யும் செயலற்று அருட்செயலில் நிற்கவேண்டியவரே யன்றி வேறுசெயல் இல்லையாகலான்—என்செய்வார் நின்றார்—என்றும், இவையெல்லாம் இறைவன் அருள்நோக்கன்றி கூடாவாகலான்—அங்கண்வேதியர் என்றங் கூறப்பட்டன.

(உக)

வேறுகோவணம் கொண்டிருதல்.

மனைவி யாரொடு மன்னிய கிளைஞரும் தாமும்
இணைய தொன்றுவந் தெய்திய தெனஇடர் கூர்ந்து
நினைவ தொன்றிலா வருந்தினர் நிற்கவு மாட்டார்
புணைய வேறொரு கோவணம் கொடுபுறப் பட்டார்.

(எ-ஊ.) எவ்வாறு அகப்பட்டாரெனின் கோவணங்கிடைக்காதொழியவே தமக்குண்டாய மனவருத்தத்தை யாற்றுவான்பொருட்டுத் தம் இல்லாளோடு தமக்குரிய சுற்றத்தாரையும் அழைத்து, அவர்களோடு தாமும் கலந்தவராய், எனக்கு இப்போது நெர்த்துள்ள கவலையை நீங்கள் யாவரும் அறிவீரன்றோ? இத்தன்மைதான நிக் கொன்று வந்துவிட்டதே! இச்சமயத்தில், இத்திக்கு நமக்கு வரலாமா? என்று தமக்குண்டாகிய மனக்கவலையை எடுத்துக்கூற, அவர்களும் கவலை கூர்ந்தவர்களாய், ஒன்றுஞ்சொல்லவறியாது நிற்ப, பின்னர் நாயனார் மிகவும் கவலைகூர்ந்து தம்முள்தாமே நினைக்கும் நினைவும் பிறரிடத்துக்கூறும் நினைவும் இல்லாதவராய், அவர் பொருளை அவருக்குக் கொடுப்பதற்கில்லாமற்போயிற்றே என்கிற வருத்தமொன்றே உடையராய் வருத்தி மனைவிமுதலிய சுற்றத்தாரோடும் நிற்கவும்மாட்டாதவராய், (ஒருவகையான எண்ணக்கொண்டு) அந்தப்பிரமசாரியார் உடுப்பதற்குத் தம்மிடத்திலுள்ள ஒரு கோவணத்தை எடுத்துக்கொண்டு பிரமசாரியரிடம்போகப் புறப்பட்டனர் என்பதாம்.

மனைவியாரும் சுற்றத்தினரும் பிரமசாரியார் புசிப்பதற்கின்றி இடைவில் கோவணவழக்கு வந்து விட்டதென்று நாயனாரைப்போல் ஒன்றும் தோன்றாது வருந்தின ரென்பது தோன்ற—மனைவியாரோடு மன்னிய கிளைஞரும் தாமும், இனியதொன்று வந்து எய்தியது என இடர்கூர்ந்து—என்றார். உலக இயலில் தமது நினைவை மேன்மேலும் நினைவிக்கவல்ல சுற்றத்தினரும் நினைவிக்கும் செயலற்று நிற்கவே, நாயனார் நினைவு மறந்து நின்றனர் என்பதுதோன்ற—நினைவது ஒன்றிலர்—என்றார். நினைவது ஒன்றிலராகவே அவருள்ளத்தில் நிறைந்திருந்த அன்பினால் “சிவனே! நல்லூர் நம்பரனே! எம்பெருமனே! எம்மானே! இப்பிரமசாரியாராகிய வேதியரது அருளை நான் இன்று எவ்வாறு பெறவல்லேன்” என்று வருந்தினர் என்பதுதோன்ற—வருந்தினர்—என்றார். அன்புமிதாவே, அவ்வன்பு அருளைக்கூடும் முயற்சியைத் தோற்றுவிக்கும் இயல்புடைத்தென்பதுதோன்ற—நிற்கவுமாட்டார் புனைவ வேறொருகோவணம் கொடு புறப்பட்டார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான் - அன்பின்பயனாகிய அருள்பெறுதற்குரிய நாயனார் அருளுக்குரிய அன்பினை இவ்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய மனைவியினிடத்தும், புதல்வரிடத்தும், ஏனைச் சுற்றத்தாரிடத்தும் செலுத்திவந்ததனால் வேதியராகிய விருந்தினர் பொருட்டித் தாம்வருந்தும்பொழுது அம்மனைவிமுதலாயினரும் தம்முடன்வருந்தி அன்புபாராட்டி நாயனாருக்கு மேன்மேல் அருள்நாட்டத்தை உண்டாக்கித் தம்மிடத்து அவர்வைத்த அன்பின்பயனை அவருக்குத் தந்தனவென்றும், தம்மாலும் தம்மைச்சார்ந்தாராலும் அன்புநிறையப்பெறவே அருள்பெறுதற்குரிய நன்முயற்சி அக்கணமேதோன்றக் கோவணங்கொண்டு புறப்பட்டாரென்றுங் கூறப்பட்டன. (உஉ)

கோவணங்காணாத அதிசயங்கூறல்.

அத்தர் முன்புசென் மடிகனீர் தந்தகோ வணத்தை வைத்தி டத்துநான் கண்டிலேன் மற்றும்ஓர் இடத்தில் உய்த்தொ ளித்தனர் இல்லவரான் ஒளித்தவா றறியேன் இந்த கைத்தவே றதிசயம் கண்டிலேன் என்று.

(எ-ஊ.) பிரமசாரியரிடம் வந்து ‘சுவாமிகான்! தேவரீர்கொடுத்த கோவணத்தை நான் வைத்திருந்த காலுள்ள விடத்தில் காணப் பெற்றேனில்லை. நான் காணாதிருக்கும்படி வேறிடத்தில் ஒளித்து வைக்கத்தக்கவரும் இல்லை. அக்கோவணம் எவ்வகையாய் மறைந்துபோயிற்றோ அதனை நான் அறியேன்; அது மறைந்துபோன வகையை எவ்வகையாய் எண்ணிப்பார்த்தும் அறிய முடியவில்லை. (இது பெரிய அதிசயமாக விருக்கின்றது.) இவ்வகைத்தான அதிசயத்தை நான் எப்பொழுதுங் கண்டதில்லை’ என்று கூறினரென்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான்—நாயனார்—கோவணக் கள்வரிடத்தில் சென்று, சுவாமி காள்! தேவரீர் என்னிடம் கோவணத்தைக் கொடுத்தபோது நானும் அறிந்தேவாங்கி காப்பிடத்தில்வைத்தேன். அதனை என்னைக்கார்த்தயாவரும் அறிவார். என்னாலும் யாவராலும் அறியப்பட்ட அக்கோவணம் இப்பொழுது ஒருவராலும் காண்டற்கு அறியப்படவில்லை. அது என்ன கண்மாயமோ! அந்த கண்மாயத்தை இருகண்ணுடையாரால் அறியத்தக்கதன்று, முக்கண்ணுடையானே அறிவான். கோவணமோ ஒன்று, அது செய்தவண்ணமோ இவ்வண்ணமென்று அறியமுடியவில்லை. மைப்படிந்தகண்ணானையுடையானாகிய மாவடியானது—படியும், அவனது நிறமும், வண்ணமும், அவனருளாகிய கண்ணைக்கொண்டு கண்டால் அல்லாமல், இப்படி என்றும், இந்நிறமென்றும், இவ்வண்ணமென்றும் எவ்வாறு காணமுடியாதோ, அத்தேபோல்—தேவரீரால் கொடுக்கப்பட்ட கோவணம்—நான்வைத்த இடத்தில் இல்லாமல் எப்படியாய்ப் போயிற்றோ, என்னிடத்திலுள்ள எந்தக்குணத்தை வெளிப்படுத்த என்னகுணங்கொண்டபோயிற்றோ, என்னிடத்திலுள்ள எந்தவாசனையைக்காட்ட எவ்வண்ணமாய்ப் போயிற்றோ அப்படியையும், அக்குணத்தையும், அவ்வண்ணத்தையும் நற்றவர்கேர் திருவடியை என்றலைமேல் வைப்பவராகிய இந்நல்லூர் பெருமானுரன் உணர்த்தவேண்டும். ஏனெனில்,—அவ்விறைவன்ருன் * உலகத்து உற்றுலவுவதாகிய எழுமைப் பிணியையும் வைத்தவர், பிணியில் உயிரையும் வைத்தவர், உயிர் செல்லும் கதிகள் வைத்தவர், மற்று அமரர்கணம் வைத்தவர், அமரர்காண மறைவைத்தவர், குறைமதியும் வளரவைத்தவர், செற்றமலி ஆர்வமொடு காமலோபம் சிறவாத நெறிவைத்தவர், துறவி வைத்தவர்—என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதாகலான் அவரன்றி இக்கோவணத்தை யார் எடுத்து எவ்விடத்தில் வைக்கவல்லவர். ஆகவே அவர் அருள்வைத்து வைத்த இடத்தைக் காட்டுவாராயின் இனி யான் காணமுடியும், ஆகலின் இனி அவர்காட்டும் அதிகசயத்தைக் காணநின்றதற்கும் உள்ளத்தையிருக்கின்றேன் என்று கூறினாரென்று கூறப்பட்டது. (உக)

கோவணங்கோடுத்துப் பிழைபொறுக்க வேண்டல்.

வேறு நல்லதோர் கோவணம் விரும்பிமுன் கொணர்ந்தேன்

தேறு கோவணம் அன்றுரெய் தலைத்தது கிளர்கொள்

நீறு சாத்திய நெற்றியீர் மற்றது களைந்து

மாறு சாத்தியென் பிழைபொறுப் பீர்என வணங்க.

(எ - து.) (சுவாமிகாள்! தேவரீர்கொடுத்தகோவணம் காணதொழிந்தமையால்) என்னிடத்திலுள்ள நல்லூர்கோவணத்தை இதோகொண்டுவந்தேன். (அதுவிரும்புந் தன்மையுடையது ஆகலின் அதனை விருப்பத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ளல்வேண்டும், ஏனெனில் நான்கொண்டுவந்தகோவணம்ஒர்ஆடையினின்றும்) கிழித்ததன்று, (ஆடையைப்போலும்) வேறுகக்கோவணமாகவே நெய்யப்பட்டுவைத்திருப்பது. பிரகாசிக்கும் திருவெண்ணீர்நிறைஅணிந்திருக்கும் நெற்றியையுடையவரே! (தேவரீர்) தரித்திருக்கும் கோவணத்தைக் களைந்துவிட்டு, அதற்கு மாறாக இக்கோவணத்தை அணிந்துகொண்டு எனது குற்றத்தைப் பொறுத்தருள்வீரென்று வணங்க என்பதாம்.

பிரமன்முதலிய பலதேவரும் தத்தமக்கும் பரம் உள்ளது உள்ளது என்று கிழித்தெடுத்து ஆளத்தக்க வேதம் இறைவன்கொடுத்த கோவணம் என்பார்—தேறுகோவணம்,—என்றார். பிரமன்முதலிய பலரையும் பரமல்ல என்று கிழித்தெறிந்து அவர்களைப் பூர்வபகூமாக வேறுவைத்து சிவனே பரமென்று சித்தாந்தப் படுத்தவல்ல ஆகம சம்பந்தம்உள்ளது நாயனார் கொடுத்த கோவணம் என்பார்,—வேறுநல்லதோர் கோவணம்—என்றார். பூர்வபகூப் பாயிற்சிவயத்தால் உண்டாகும் உணர்ச்சிவிசேடத்தான் சிவன் ஒருவன்தான் பரம், எனையோர் அன்னர் அல்லர் என்றுகூறும் துணிவி

முத்து, பூர்வபக வத்யங்கள் டொப்பப் பரிவத்துக்கும் பரங்குறுவதுபோலன்றி, குறிகளானும், குணங்களானும், அடையாளங்களானும், அவாவையும் ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து, இவர் பரமகார் இவர் பரமகாரோன்று கழித்து, சித்தாந்த உணர்ச்சிவிசேடத் தான் பரிவத்துக்கே தனிப்பரம் அமைத்துக்கூறும் சிறப்புடைத்த ஆகமஞானம் என்பார்—தேற்கோவணம் அன்று செய்தமைத்தது என்றும், திருநீறணியும் கைவ கலமுடைய வேதியராயியதேவீர் பொதுப்பரங்குறும் பொது உணர்ச்சியைக் களைந்து தனிப்பரம் கூறும் உணர்ச்சியை மேற்கொள்ளல் கடன் எனபார்—நீறுசாத்திய சொற்றியீர் மற்றது களைந்து மாறுசாத்தி என்றும், திருநீறுசாத்தித் தனிப்பரிவத்துக்குத் தனிபடியாராயிய பெரியோரிடத்துப் பெற்ற சிவஞானத்தைப் போற்றி, அவரோவிய பணியில் பிழைபுடச்செய்தல் பெரியதோர் குற்றம்என்பார்—என்பிழை பொறுப்பீர் என்றும், தனிப்பரிவத்துக்குப் பொதுப்பரங்குறும் பிழையும், தனிப்பர முணர்ந்த தனிபடியார்களுக்குச் செய்யும் பிழையும் பெரும்பிழையெனக் கருதாதார் போலன்றிப் பிழையெனக்கருதி வணக்கின் அதுவே அப்பிழைக்குக் கழுவாயாரும் என்பார்,—வணக்கி—என்றுக்கூறினார்.

இதிரூப்பாசரத்தான், இருகோவணத்தினியலும் அதனுள் களைவதைக் களைந்து கொள்வதைக் கொள்ளும் இயலும் தன் பிழையிலுங்கூறி நாயனார் வணங்கிய திறம் கூறப்பட்டது. (உச)

பிரமசாரியார் கோபித்தல்.

நின்ற வேதியர் வெருண்டார் நீதியார் நிலைமை
நன்று சாலவும் நாளிடை கழிந்ததும் அன்றால்
இன்று நான்வைத்த கோவணக் கொண்டதற் தெதிரீவே
வென்று கொள்கென வுரைப்பதே நீரென வுரையா.

(எ - து.) அங்கு நின்றவண்ணமாகவே நிற்கின்ற பிரமசாரியார் (வேறுகோவணத் தருகின்றேன் என்று நாயனார் சொல்லியதைக்கேட்டுக்) கோபங்கொண்டவராய், (நீர் தானே) அமர்ந்தநீதியுடையவர், உம்முடையநீதி மிகவும் நன்றாயிருக்கின்றது, (அத் தோ!) நான்கொடுத்து நான்கழிந்ததும் இல்லையே, இப்பொழுதுதானே கொடுத்து விட்டுப் போயினேன். (அங்கனம்) நான் அடைக்கலமாக வைத்தகோவணத்தைக் கொண்கொண்டு, அதற்கிடாக மற்றொருகோவணத்தை நான் தருகின்றேன், அதனை நீர் வாங்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்று நீர் சொல்லலாமா! என்றுகூறினார் என்பதாம்.

வேதவுள்ளுரையாய் நிற்பவர் சிவபெருமானே யாகலான்—நின்றவேதியர்—என்றார். வேதசிவாகமங்கட்குத் தாமே நிலவராயிருக்க, அவற்றுள் ஒன்றுகளைத் ஒன்று கொள்ளல் கூடாதாகலான்—வெருண்டார்—என்றார். இறைவனை அசித்தனாகக்கண்டு சித்தத்துள்ளே சித்திக்கு முறை கூறும் வேதார்த்தத்தையும், அசித்தினாயுள்ள பதியைச் சித்தினாகக்கண்டு வழிபடுமுறைமை கூறும் ஆகமார்த்தத்தையும் நாயனார் நீதியாய் உணர்ந்து, உணர்ந்தமுறைப்படியே வேதார்த்தத்தைத் தன்னுட்கொண்டு ஆகமார்த்தத்தை இறைவனிடத்துக் கண்டு தம்பொருளாயுள்ள கோவணத்தைக் கொடுக்க வந்தாராகலான்—அமர்ந்தியார்நிலைமை சாலவும் நன்று—என்றார். சித்தத்துள் சித்திக்கும் சித்திமுறையினும், சித்தித்தமுறைப்படியே வழிபடும் வழிபாட்டின் முறைமையினும் நாயனாதான் கழிந்ததன்றி, இடைவிட்டிருந்தான் ஒருநாளும் இல்லையாகலான்—நாளிடை கழிந்தது அன்றல்—என்றார். இவ்வனமான சித்தியின் வண்ணமும், வழிபடும்வண்ணமும் நாயனார் கொண்டது இறைவன் அன்றவைத்த அருள்வண்ணத்தால் ஆகலான்—இன்று நான்வைத்த கோவணக்கொண்டு—என்றார். சித்தியையும் வழிபாடும் ஒன்றுபட்டொருகவல்ல நாயனார், தன்னதென்று சொல்லப்பட்ட எல்லாப் பொருளோடு தன்னையும் கொடுக்கவேண்டியவராக இருக்க, அதற்குமாறாக ஒரு கோவ

ணத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து இதனைக் கொள்ளவேண்டுமென்று கூறியது நாயனார் கூறும் உற்றன்றாகலான்—அதற்கு எதிர்வேறு ஒன்று கொள்க என நீர் உரைப்பதே என உரையா—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், இறைவன், நின்றதங்குமிடம் வேதம் என்றும், வேத சிவாகமங்களும், அதன்பொருள்களும் ஒன்றென்று கொள்வதே இறைவன் திருவுள்ளப் பாக்கென்றும், இறைவன் திருவுள்ளப்பாங்கின்படியே அவ்விரண்டொழுக்கங்களையும் நீதியாகக்கொண்டு நடந்து இறைவனை மகிழ்ச்செய்தவர் நாயனார் என்றும், வேதசிவாகமங்களை நாயனார் கற்பதிலும், அவைகளின் பொருள்களை யுணர்வதிலும் நானாப் போக்கினைவரென்றும், அவ்விருசெயலையும் தமதுதுணைணுணர்வால் மிகவிரைவாய்ச் சில பொழுதில் முடித்தவரென்றும், ஒதியுணர்ந்த முறைப்படியே அவ்வழியொழுக சிறிதே நாயனார் இறைவன்முன்னிலையில் தலைப்பட்டன ரென்றும், இறைவன் அவர்பால் வைத்த பேரருளால் அவர்சிறிதேகொண்ட ஒழுக்கநெறியானே அவரை முழுவதும் கொள்ளுகொன்னத் துணிந்தனரென்றுங் கூறப்பட்டன. (உடு)

நல்ல கோவணங் கொடுப்பனென் றுலகின்மேல் நாளும்
சொல்லு வித்ததென் கோவணம் கொள்வது துணிந்தோ
ஒல்ல யீங்குறு வாணிபம் அழகிதே உமக்கென்
மெல்ல இல்லவன் எரிதுள்ளி னுலென வெகுண்டான்.

(௭ - ௧1.) (பிரமசாரியார் நீர்சொல்லலாமா என்று சொல்லியதேயன்றி இன்று எனது கோவணத்தை மோசவழியால் கொள்வதற்குத் துணிந்துதானே) நாயனாரே நீர் இவ்வுலகத்தில் அடியார்களுக்கு நல்லகோவணத்தைக் கொடுப்பேனென்று, நாள்தோறும் யாவரும் அறியும்படியாக யாவராலும் சொல்லிவித்தது, (ஆஹா) நீர் இவ்விடத்தில் ஒருகணமேனும் ஓயாது விரைந்து விரைந்துசெய்கின்ற வாணியத்தொழில் உமக்குமிக அழகிது என்று, எல்லையில்லாதவனாகிய இறைவனார், நெருப்பானது துள்ளித்துள்ளிச் சுடர்விட்டு டெறிவதுபோல, கோபித்துக்கொண்டனர் என்பதாம்.

அடியார்களுக்குக் கொடுக்குங்கோவணம் நெய்தகோவணம் என்பார்,— நல்லகோவணம்—என்றார். பிறர்க்குக் கொடுத்தலாகிய சகையை யாவரும் அறியச்செய்தல் புகழ் புண்ணியங்களைப் பெறுதற்கேயன்றி அவரிடத்தில் உள்ளபொருளைக் களவிலுல் கொள்ளை கொள்வதற்கன்று என்பார்—கோவணங் கொடுப்பெனன்று, உலகின்மேல் நாளும் சொல்லுவித்தது கோவணங்கொள்வது துணிந்தோ—என்றார். புகழும் புண்ணியமும் தேடிதற்குரிய நல்லூரின் கணவந்து, அவைகளைத் தேடுவதைவிட்டு, தாய்தற் றைமுதலாயினரை விட்டுப் பிரமசரிய நிலையில் நிற்கும் என்பொருளை இப்படிக்கொள் னைகொண்டால் இதனால் பழியும்பாவமும் உண்டாகுமல்லவா, இந்தப் புண்ணியகேத் திரத்தில் இப்படிச்செய்யலாமா? புண்ணியகேத்திரத்தில் நீர் தேடிவைத்துள்ள பொருளைக் கொடுப்பதைவிட்டு, பிற்பொருளைக் கொள்ளத்துணிந்தது என்னதரும். இப் போது நீர்செய்தது வர்த்தகதருமமுன்றே என்பார்,—நக்குறு வாணிபம் அழகிதே உமக்கு—என்றார். இவ்வகையான வர்த்தகத்தை மேன்மேல் பற்றித்துள்ளிஎழும் நிலைப்போலக் கோபமானது மேன்மேல் பொங்கியெழக் கூறினார் என்பார்—எரிதுள் ளினால் என வெகுண்டான்—என்றார். இங்ஙனம் வெகுண்டுகூறிய இறைவன் நாயனார் பால் அளவுபடாத அருளையுடையவன் என்பார்—எல்லையில்லவன்—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான்,—எல்லைஇல்லவன் என்றதனால் நாயனார்பால் தனக்குள்ள மிகுந்தகருணையைக் காட்டவந்தவனென்றும்,—எரிதுள்ளினால் என வெகுண்டான் என் ததனால் அருளானது இறைவனுள் அடங்காது மேன்மேல் பொங்கிஎழுந்தது என்றும், —ஒல்ல நக்குறு வாணிபம் அழகிது உமக்கு என்றதனால்—இந்த நல்லூர் என்னும் அரிய செவகேத்திரத்தில் நீர் அடியார்களுக்கு அபசுவையுடன் அன்னம் அளிப்பதும்,

கந்தை, ஜேங்கோவணம் இவைகளைக் கொடுப்பதும் மிகஅழகு இதுபோலும் யாவர் செய் தாரென்று அவர்செய்யும் அறத்தைப் புகழ்ந்ததென்றும்—கல்லகோவணம் கொடுப்பன் என்று உலகின்மேல் சொல்லுவித்தது என்கோவணம் கொள்வது துணிந்தோ என்றத னால்,—இறைவன் அடியார்களுக்கு கல்லகோவணத்தைக் கொடுத்து அவர்களை மகிழச் செய்து அவர்களால் அப்புண்ணியத்தை சொல்லுவித்தாலல்லாமல் அவ்விறைவன் செய்யவேண்டிய அருளைச்செய்யான் என்னும் அவ்வண்மையைத் துணிந்து, அது போற்செய்து கோவணத்தைக் கொண்டாரென்று அவர்கொண்டதிறத்தைக் கூறினா ரென்றும் கூறப்பட்டன. கோ—தலைமையாயினாது, வண்ணம்—தன்மை. எனவே,—நாயனார் கொடுத்துவந்த கோவணம்—தலையான அன்பின்வண்ணம் எனவும், இறைவன் கொடுத்த கோவணம்—தலையான அருளின்வண்ணம் எனவும் பொருள்கொள்க (உக)

நாயனார் கோபந்தணிய வேண்டல்.

மறிக ரந்து தண்டேந்திய மறையவர் வெகுளப்
பொறிக லங்கிய வுணர்வின் ராய்முகம் புலர்ந்து
சிறியஎன் பெரும் பிழைபொறுத் தருளுவீர் அடியேன்
அறிய வந்ததொன் றன்றென அடிபணிந் தயர்வார்.

(எ - று) (தாம் எப்பொழுதும் தாங்கியிருக்கும்) மாணியொளித்த, (பிரமசாரி களுக்குரிய) தண்டினைத்தாங்கி வந்தவேதியர், (நெருப்புதள்ளி ஏற்றபோலும்) கோபிக்க, (நாயனார் அதுகண்டு) தமது அறிவுநிலைபெறுது ஐம்பொறிகளும் கலங்கிய வுணர்வின் ராய் முகம்வாடி, அவரடியில் வீழ்ந்து வணங்கி (இப்பிழை) அடியேனுடைய புத்தியூர் வகமாய் அறிய வந்ததல்ல (ஆகலின்) சிறியேனாகிய என்னால் செய்யப்பட்ட பெரும் பிழையாகிய இவ்வொருபிழையைப் பொறுத்தருளல் வேண்டுமென்று வருந்துவாராயினார் என்பதாம்.

முகம்புலர்ந்து, அடிபணிந்து, அடியேன் அறிவவந்ததன்று, (ஆகலின்) சிறிய என் பெரும்பிழையொன்று பொறுத்து, அருளுவீரென, அயர்வார்எனக் கொண்டுகூட்டுக.

மாணிக்காட்டி மாண்பு பிடிப்பதுபோல் என்னும் நியாயப்படி கரத்திலேந்தியிருக் கும் மாணமறைத்து மாணுடாகிய நாயனாரைப்போல் மாணிடவடிவவக்கொண்டும், நாய னார் செய்துவந்த அறச்செயலில் அவரை நிறுத்தத் தண்டேந்தியும் வந்தனரென்பது தோன்ற—மறிகரந்து தண்டேந்திய மறையவர்—என்றார். தண்டாகிய இசக்கோலை எந்தி சிவதருமத்தில் நாயனரை நிலைபெறச் செய்யவந்த குறிப்பை ஐம்பொறிகளும் கண்டு, சிவபெருமானையும் சிவனடியார்களையும், கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்த உற்றறிதலாகிய பணியில் நாம் என்னபிழை செய்திருக்கின்றோோ அப்பிழைகட்கு என்னதண்டினை செய்வாரோ என்று கலங்கின என்பது தோன்ற—வெகுளப் பொறி கலங்கிய,—என்றார். தமது அறிவைப் புலன்வழிச்செலுத்தாது, தமது அறிவின்வழிப் புலன்களைச் செலுத்தி ஆண்ட பேரறிவாளர் என்பது தோன்ற—உணர்வின்ராய் - என் றார். தற்போதமும் மலங்களின் செருக்குமற்றுச் சிறுத்து, அருட்போதத்தை நாடியிருக் கும் நிலைமை யுடையவர் என்பது தோன்ற—புலர்ந்து சிறிய என்,—என்றார். நம்மு டையதென் றெண்ணியிருக்கும் தேகேந்திரியப் பிராணதிகள் யாவும் இறைவனால் கொ டிக்கப்பட்டனவே யன்றி ஒன்றேனும் நம்முடைய பொருளன்றே. அங்கனமிருக்க, அவைகளை நாம் இறைவனுக்கு இதுகாறுக் கொடுத்ததுண்டோ, அந்த வண்மையை நாம் உணருமாறு இவர் கொடுத்த கோவணம் மறைத்ததுபோலும், என்றுணர்ந்தவ ராய் இப்பெரும்பிழையை நாம் எவ்வகையாய்த் தீர்ப்பது, தமது உடல் பொருள் ஆவி களையும், அக்ஷயிற்றின் சார்புகளையும் நாம் இறைவனுக்குக்கொடுக்கும் நான் எந்தான். அவன் ஏற்குமான எந்தான். இப்பொழுதும் இந்தவேதியர் கொடுத்த கோவணத் தைக் கொடுப்பதற்கின்றி இப்பிழைக்கும் ஆனாயினோமே இப்பிழை இவர் பொறுப்

பரோ என்று மிகவும் அஞ்சிக்கூறினார் என்பது தோன்ற—என்பிழைபொறுத்தருளுவீர்—என்றார். இக்கோவணமாயை யொன்றினால் இப்பிழை ஒன்றுதான் நான் அறிய வந்ததன்று, இதுகாறும் சிவனால் கொடுத்தவந்தனவெல்லாம் மாயாவசப்பட்டுப்போயிற்று என்கிற பல நாட்பிழைகளை நன்றாய் அறிந்தவனாயின் என்று வருந்தினாரென்பது தோன்ற—அடியேன் அறியவந்தது ஒன்றன்று என்று அடிபணிந்து அயர்வார்,— என்றார்.

மறிகார்து - என்றதனால்,—திருக்கரத்திலுள்ள மாணைமறைத்து, நாயனார் என்னும் புமாணப்பிழைக்க மாணிடவடிவங்கொண்டு வந்தனரென்றும், தண்டேந்தி - என்றதனால்—நாயனார் எனதெனப்படும் பொருளெல்லாம் தனதேயாக்கிக்கொண்டு அவரைக்குற்றத்தினின்றும் நீக்கி அவரது குணங்கொண்டன ரென்றும், மறையவர் என்றதனால்—நாயனார்பால் செய்யவந்த அருட்செயலைத் திரோதானச்செயலில் மறைத்துச் செய்யவந்தனரென்றும், வெகுளப்பொறிகலங்கி என்றதனால்—நாயனாரைப் பொருந்திநின்ற பொறியுடன் கரணங்களுடைய செயலெல்லாம் அவரைவிட்டு ஒடுமாறு தமது அருள் கோக்கால் நோக்கிக் கலக்கின்றென்றும் - உணர்வினராய் என்றதனால்—ஆன்மாக்களைக் கலக்கும் பொறிகள் நாயனார்பால் கலங்கவரவே அவரறிவு அறிவாகியசிவமேயாய் நின்றதென்றும், புலர்ந்து—என்றதனால் சிவமாகிய நாயனார் அறிவின்கண்ணே அருளுதையத் தோன்றிற்றென்றும், சிறிய என்பிழைபொறுத்தருளுவீர் என்றதனால்—மெய்யார் வெறியார் மலர்ப்பாதம் மேவக்கண்டும் கேட்டிருந்தும், (அதுபோல்) செய்வதறியாச் சிறுநாய் போல் ஆயினேன், ஆகலின் அப் பெரும்பிழை பொறுத்தருளவேண்டுமென்று வேண்டினாரென்றும், அடியேன் அறியவந்தது ஒன்றன்று என்றதனால்—இப்போது நீர் எண்ணப்போலும் வந்து நான் செய்யும் செயலுப்போல் கோவணத்தின் வழியாகச் செய்து எனது பொறிகலக்கி, என்னுணர்வைச் சிவமாக்கி என்பிழைபொறுத் தருளவேண்டுமென்று வேண்ட வந்த இதுவொன்றும் என்செயலால் வந்ததன்றே இதுவும் உன்செயலாலே என்றும், என அடிபணிந்து என்றதனால்—உலவாக்காலந்தவம் எய்தி உறுப்பும் வெறுத்து இங்கு உணர்க்காண்பான், பலமா முனிவர் நனியாட இப் பாலியேனைப் பணி கொண்டாய். மலமாக் குரம்பை யிதமாய்க்கமாட்டேன் மணியே யுணர்க்காண்பான், அலவாநிற்கும் அன்பிலேன் (நான்) என்கொண்டு ஒழுகப்பெறுவேன் என்று திருவருளைநாடி வணங்கின்றென்றும், அயர்வார் என்றதனால்—புன்மையேனைக் கோவணம் கொண்டானவந்த ஐயா நீபுறடேபோக விடில், என்னை கோக்குவார் யாரே, நான் என் செய்கேன் என்று சோர்வடைவாரென்றும், பொருள்கொண்டு இறைவனது அருட்செயல் உணரக் கிடக்கின்றமைகாண்க.

இத்திருப்பாசரத்தான்,— மறிகார்து தண்டேந்தி மறையவனாய்வந்து, பொறிகலங்கும்படி வெகுண்டது திரோதச்செயலென்றும், அச்செயலால் மாயச்செயலையொழித்து நாயனா உணர்வினராய், முகப்புலர்ந்த சிறிய என்பிழைபொறுத்து அருளுவீர் அடியேன் அறியவந்தது ஒன்றன்று என்று அடிபணிந்து அயர்ச்செய்தது அருட்செயலென்றும் கூறப்பட்டன.

இதனால், முத்தான்மாக்களிதத்த இறைவன் செய்யும் திரோதச்செயலெல்லாம் மாயச்செயலுப்போக்கி, அருட்செயலை மேலிடச்செய்யவுமாம் எனவும், பெத்தான்மாக்களிதத்துச் செய்யுந்திரோதச் செயலெல்லாம் மாயச்செயலை வெளிப்படுத்தி அச்செயல் வழியான் ஆணவமலத்தைப் பரிபாகப்படுத்தவுமாம் எனவும் உய்த்துணர்க. (உஎ)

செயத்த கும்பணி செய்வனிக் கோவணம் அன்றி
நயத்த ருந்தனம் நல்லபட் டாடைகண் மணிகள்
உயர்த்த கோடிகொண் டருளுமென் றுடம்பினில் அடங்காப்
பயத்தொ டங்குலைத் தடியிசைப் பலமுறை பணிந்தார்.

(உ-அ) (இப்பிரமசாரியன் காமசெய்யும் பணியால் மனமகிழவேண்டுமென்று எண்ணியிருந்த கைக்கு அவர் கோபிக்கும்படியான அபராதத்தைச் செய்யவந்ததே என்று மனம் வருத்தினவராய், அவ்வேதியைப்பார்த்து, யான்செய்த பிழைக்குத் தீர்வாக) யான் செய்யத்தரும் பணியாயுள்ளவற்றில் எதனைத்தேவரீர் திருவுளத்தில் என்னுமின் றீரோ அப்பணியை (யாதொரு தடையின்றிச்) செய்வேன், (அடியென் இப்போது கொண்டுவந்த கோவணமல்லாமல், விரும்பத்தக்கனவாகிய, நல்லபட்டாடைகள் வேண்டுமானாலும், இரத்தினங்கள் வேண்டுமானாலும் அவைகளைக் கோழிகோடியாகக் கொடுக்கின்றேன் அந்த உயர்ந்தனவாகிய பட்டாடை முதலியவைகளை ஏற்றுக்கொண்டருளும் என்று தமது உடம்பினில் அடங்காத அச்சத்தோடும் பதைபதைப்புடையவராய் அவ்வேதியருடைய திருவடிகளில் பலமுறைமய வீழ்ந்து வணங்கினுரென்பதாம்.

பொன் மணி முதலியவைகள் ஏனையோர்க்கு உயர்ந்தனவேயன்றிப் பிரமசாரிய நிலையுடையோர்க்கு உயர்ந்தனவன்றாகலானும்; அவர்கள் விரும்புவது கோவணம் ஒன்றேயாகலானும், அவ்வொருநிலையுடையார் நமது பிழையை நீக்கத் தாம்மற்றொருபொருளைவிரும்பும் பிழையிற்படுவாரா! படாரேன்றும் நியாயத்தை நன்றாயுணர்ந்தவராகலான் - உடம்பினில் அடங்காப்பயத்தொடும் சூலைந்த அடியிசைப் பலமுறைப் பணிந்தார் — என்றார்.

அல்லது உம், —“பரிந்தோம்பிக் காக்க வீவாருக்கன், தெரிந்தோம்பித் தேரினும் அக்தேவினை” என்றும், ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் உறவோர் இழுக்கத்தின் ஏதம்படுபாக்கறித்த” என்றும், ஒழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை இடுக்கத்தின், எய்துவர் எய்தாபுபுழி” என்றும் கூறியுள்ள தருமநெறியை நன்றாயுந்ந்தவர் பிரமசாரியார், அந்நெறியை நாளும் அறிந்திருக்கின்றோம். ஆகவே பிரமசாரிய நிலையுடையார் முதலியோரிடத்து உண்டாகும் குறைகளை கிரகஸ்தநிலையுடையவர் நீக்கவேண்டுமெயன்றி இவர்கள் அவர்களுக்கோர் குறையுண்டாக்கல் அவர்களுக்கு இழுக்காகும். பிரமசாரிய நிலையுடையார் தாம்வேண்டப்படாத பொருளை வேண்டல் அவருக்கு இழுக்காகும். இவ்வுண்மையால், இருவருடைய ஒழுக்கமும் குன்றுவாறு நடத்தவல்ல ஒழுக்கம் இதுவேன்று நாம் அறிந்தோயில்லையே என்று அடங்காப்பயத்தொடும் சூலைந்தனரென்றலுமாம். மிகவும் பரந்தனராகலின், பிரமசாரியாரைநோக்கி, வருணச்சிரம ஒழுக்கக்களையும், அவைகளில் தவறுண்டானால் அதற்கேற்ற கழுவாய் (பரிசாரக)களையும் தேவரீர் நன்றாய் அறிந்திருப்பீர் ஆகலான் இப்பொழுது சொல்லியருளல் வேண்டுமென்று பணிந்தாரென்க.

இத்திருப்பாசரத்தான்,—நாயனார் பிரமசாரியாரிடத்தில் தமக்குண்டாகிய கோவணப்பிழையை மாற்றிக்கொள்வதற்கான செயல் எச்செயலோ அதனைச் செய்யவே அவாவுள்ளவராய், வேறுஎச்செயலிலும் எப்பொருளிலும் அவாவற்றவராய் அப்பிரமசாரியரை நோக்கி, தேவரீர் என்னிடத்தில் கொடுத்த கோவணம் பிழைபட்டுப் போனபடியினால், அப்பிழையை யான் நீக்கிக்கொள்ள, விரும்பத்தக்க தனங்கள், நல்லபட்டாடைகள், மணிமுதலானவைகள் என்னிடத்தில் உள்ளன. அவைகளில் எது எது உயர்ந்தனவோ அவைகளில் தேவரீருக்கு எவ்வளவுவேண்டுமோ அவ்வளவுத் தருகின்றேன். அவைகளை ஏற்றுக்கொண்டு என் பிழை பொறுத் தருளல்வேண்டுமென்று பணிமுறையும் பணிந்தனரென்று கூறப்பட்டது. (உ-அ)

கோவண எடைக்குப் பொருள் கேட்டல்

பணியும் அன்பரை கோக்கியப் பரம்பொருள் ஆன தனியும் உள்ளத்தர் ஆயினர் போன்றுநீர் தந்த மணியும், பொன்னுநல் ஆடையும் மற்றும் என்செய்ய அணியும் இகலவண தேர்த்தர அமையும் என்றருள.

(எ - து.) பணுமுறையும்வணங்கும் நாயனாரைப் பரம்பொருளெண்ப்பெம் புரவினா ராகிய அப்பிரமசாரியார்பார்த்து தமதுள்ளத்தில் உண்டாகிய கோபந்தணியப்-பெற்ற வர்போல நீர்கொடுப்பதாக வொப்பிய இரத்தினமும் பொன்னும் வஸ்திரமும் மற்றுள்ள பொருள்களும் எனக்கு என்ன பயனைத்தரும்? அங்ஙனயிருக்க நானும்திருக்கும் கோவ ணத்தின் எடைக்கு ஒத்திருக்கச் சொடுப்பீரானால் (அதுவே எனக்குப் போதுமென்று அருள்செய்ய என்பதாம்).

அன்பரல்லாதார் — இறைவனைப்பணிதல் - அவ்விறைவன்பால் தாம் வேண்டும் பொருள்கொள்ள. அன்புடையார் பணிதல் தாம் பெற்றுள்ள பொருளெல்லாம் அவன் கொள்ள. ஆகலின் பிரமசாரியார், நாயனார்பால் அன்புநின்ற நிலையும், பணிதல் என் னும் செயலுக்குரிய செயல்கையும் கண்டனரென்பது தோன்ற — பணியும் அன் பகை கோக்கி என்றார். முன் எரிதுள்ளினால் என வெகுண்டது மெய்மையாயின் இப்போது தணியும் உள்ளத்தினராயின ரென்பதும் உண்மையாகும், முன் வெகுண்ட தாகக்காட்டியதும் போலியே, இப்போது தணிந்ததாகக் காட்டியதும் போலியே என் பது தோன்ற—தணியும் உள்ளத்தராயினர் போன்று—என்றார். வேண்டுதல் என் னும் குணமுடையோர்க்கு மேன்மேலும் விருப்பத்தைக் கொடுக்கத்தக்க பொன்மணி முதலியனவெல்லாம் வேண்டியதே, அவை அவர்களுக்குச் சாதல் பிறத்தலாகிய பய னைச்செய்யும். வேண்டுதல் வேண்டாமையும், சாதல் பிறத்தலையும் அற்ற இறைவனாகிய எனக்கு என்செய்யும் என்பது தோன்ற—நீர் தந்தமணியும் பொன்னும் நல்லாடையும் மற்றும் என்செய்ய—என்றார். நான் பற்றற்றவன் என்பதினை எனது கோவணத்தாற் காட்டுகின்றேன். அக்தேபோல்—பொன் மணி முதலியவற்றில் நீர் பற்றற்றிருக்கும் தன்மையைக் காட்டவல்லராயின் நாம் ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம் இதில் ஐயமில்லை என் பது தோன்ற—அணியும் கோவணம் நேர்தர அமையும் என்றருள என்றார். தமது அன் பர்களது பற்றற்ற தன்மையைப் பிரகாசப்படுத்தலே பரம்பொருட்டன்மையென்பது தோன்ற—பரம்பொருளானார்—என்றார்.

இத் திருப்பாசுரத்தான் தாம்—இயல்பாகவே பாசங்களில் நின்று நீங்கியிருக்கும் அனாதிருத்தத்தன்மையாகிய பரம்பொருட்டன்மையும், அக்தேபோல், நாயனார் அன்ப ரொடுமருவி மருவி பாசங்களில் நின்று நீங்கியிருக்கும் சிவன்முத்தத்தன்மையும் இவை யாமென்று கூறப்பட்டன. (உக)

எடைபோதேற்கு வகைக்கேட்டல்.

மலர்ந்த சிந்தையர் ஆகிய வணிகரே மனையார்
அலர்ந்த வெண்ணிறக் கோவணம் அதற்குநேர் ஆக
இலங்கு பூந்துகில் கொள்வதற் கிசைந்தருள் செய்தீர்
நலங்கொள் கோவணம் தரும்பரி சியாதென நம்பர்.

(எ - து.) (மணியும் பொன்னும் ஆடையும் மற்றும், கோவணம் நேர்தரக் கொடுத் தால்—என்று பிரமசாரியார் சொல்லியமாத் திரத்தில், வாட்டம் நீங்கிய சிந்தையுடையவ ராகிய வணிகருட் சிறந்த நாயனார் 'நீர் அணிந்திருக்கும் கோவணத்திற்கு ஒப்பாக நான் கொடுக்கவிரும்பும் ஒளவீசம் பொன்னுடை முதலியவற்றைத் தேவரீர் கொள்ளுதற்கு வேறு வெண்மையாகிய நல்ல கோவணமொன்று தேவரீர் இப்போது கொடுக்கவேண் டுகி, அக்கோவணம் கொடுக்கும் வகை ஏதேனும் இருக்கின்றதா? அக்தேப்படி அத னைச் சொல்லாதிருக்கின்றதே? அதனைச் சொல்லும்' என்று கேட்ட, இறைவனாகிய பிரமசாரியார்—

அலர்ந்த வெண்ணிறக்கோவணம் அதற்கு நேராக, இலங்கொள் பூந்துகில் கொள்ளு தற்கு நலங்கொள் கோவணம் தரும்பரிசாயது; இசைந்தருள்செய்தீர், என நம்பர் என் னக் கொண்டு உட்டிக.

இத்திருப்பாசர்தான், — நாயனார் தம்பொருளெல்லாம் பற்றற்றாராயிப் பிரமசாரியார் கொள்வதற்காக வந்ததை அவையே வினாவினா என்று கூறப்பட்டது. (உ௯)

எடை இதேற்குக் கோவணங் கொடுத்தல்.

உடுத்த கோவண மொழியநாம் உங்கையில் தாரீர்
கெடுத்த தாகமுன் சொல்லுமக் கிழிந்தகோ வணநேர்
அடுத்த கோவணம் இது என்று தண்டினில் அவிழா
நெத்து மற்றிதன் எடைஇடும் கோவணம் என்றார்.

(௭) (நாயனாரோக்கி) நாம் இப்பொழுது உடுத்திருக்கும் கோவணம், நீர் கொடுக்கும்படியாக உமது கையில் ஓர் கோவணத்தைக் கொடுத்தேனல், அதனை நீர் காணும்போனதாக முன்சொன்னீரே, அந்தக்கிழிந்த கோவணத்திற்குச் சமமாகச் சொல்பபட்ட கோவணம் இதுவாகும் என்று கோவில் முடித்துள்ள கோவணத்தை அவிழ்த்தெடுத்து, இந்தக் கோவணத்தின் இடைக்கு ஒப்பாக நீர் கையில் வைத்திருக்கும் கோவணத்தை வையும் என்று கூறினா என்பதாம்.

இத்திருப்பாசர்தான், — பிரமசாரியாரா — நாயனாரோக்கி நாம் உம்மிடத்தில் கொடுத்த கோவணத்துக்கு ஒப்பானது இந்தக் கோவணம் என்று தண்டினில் கட்டிப் பிடுத்த கோவணத்தை அவிழ்த்து, இக்கோவண எடைக்கு எந்தக் கோவணத்தை, நீர் வைக்கின்றீரோ அதனை வையும் என்று கூறினா என்று கூறப்பட்டது. (௩௧)

எடைக்கேடையிட்ட கோவணம் சமமாகாதொழிதல்.

நன்று சாலவென் மன்பாதாம் ஒருதுலை நாட்டக்
குன்ற வில்லியார் கோவணம் ஒருதட்டில் இட்டார்
நின்ற தொண்டரும் கையினில் நெய்தகோ வணந்தட
பொன்றி லேயிட நிறைநிலா தொழிந்தமை கண்டார்.

(௭ - து.) எடையிடுவதற்குக் கோவணத்தைப் பிரமசாரியாரா காட்டியபின், அன்பராயி நாயனார், இது மிக நல்லதாயிற்றென்று, (உன்னததுன்சே சுந்தோஷித்தவராய்) ஒரு பெரிய தராசைக் கொண்டுவந்து நாட்டினார், நாட்டவும், பொன்மலையைக் கையில் வில்லாகவுடையவா, (அந்ததராசில்) ஒருதட்டில் தான் அவிழ்த்தகோவணத்தை வைத்தனர். (பிரமசாரியாரா வைக்கும் கோவணத்துக்குச் சமமாகக் கொடுக்கத் துணிந்து) கிழிந்தவராகிய நாயனாரும் தனது கையிலிருக்கும் நெய்த கோவணத்தை மற்றொரு தட்டினில் இட்டனர், (இட்டபோது) அக்கோவண எடைக்குச் சமமாக இருக்கக் கொடுத்தமையைக் கண்டனர் என்பதாம்.

இவ்வளவு எடையுள்ளதென்று எடையிடக் கூடாத பொன்மலையை அணுஅப்போலாகினவர் ஒருடையிலும் எண்ணப்படாத கோவணத்தை பொன்னுடைய அம்மேருயின் எடைகொள்ளவைத்த அதிசயத்தோன்ற—குன்ற வில்லியார் கோவணம் ஒருதட்டில் இட்டார்—என்றார். கையினார் கிழித்த கோவணத்துக்கு கையினால் நெய்த கோவணம் எடையுள்ளதென்று எண்ணி அதனைவைத்தனர் என்பதுதோன்ற—நின்ற தொண்டரும் கையினில் நெய்த கோவணம் தட்டி ஒன்றிலே இட—என்றார். இருவரும் ஒற்றுமைப்பட்டு இரண்டு கோவணத்தை வைத்தும், கோவணத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவ்விருட்டும் ஒற்றுமைப்பட்டுக் காட்டாமல் ஒப்பிலாதவனது கோவணம் ஒன்றை—ராமலே இருந்தாங்கு இருக்கக்கூடக் கண்டனர் என்பது தோன்ற—நிறைநிலா தொழிந்தமை கண்டார்—என்

அன்பரன்மே - மேலாகக் காட்டுவது அருளுக்கு இலக்கணமாகலின், அருள் பட்டி
மேலாகவேயிருந்து அன்பின்பட்டை மேலாகக் காட்டிற்று. இறைவன் - அருளைச்
சிறிது காட்டினும், அன்பர்கள் - தங்கள் அன்பைச் சிறிதுகாட்டாமல் முழுதங்காட்டல்
இலக்கணமாகலின், அவ் விலக்கணத்தோன்ற - இறைவன் ஒரு கோவணத்தால் சிறிது
அருளைக்காட்ட, நாயனார் தமது அன்பை முழுவதும் காட்டினார். அங்ஙனங்காட்டினும்
அன்பர் அன்பினையே மேலாகக் காட்டும் எண்ணமுடைய அருட்கோவணத்தட்டு, சம
மாக மேலெழுந்திராமல் தாழ்த்தே இருந்ததென்க. (௩௨)

பலகோவணமிட்டு அதிசயப்படல்.

நாடும் அன்பொடு நாயன்மார்க் களிக்கமுன் வைத்த
நீடு கோவணம் அடையநே ராகவொன் றென்றாக்
கோடு தட்டினமீ திடஇடக் கொண்டெழுந் ததுகண்
டாடு சேவடிக்கடியரும் அற்புதம் எய்தி.

(௪ - து.) (பிரமசாரியார் வைத்த கோவணத்துக்குத் தான்வைத்த கோவணம் சம
மாகாமையைக்கண்டு) கோவணத்தட்டையே நாடுகின்ற அன்புடைய நாயனார், அடி
யார்கள் மகிழும்படியாக அவர்களுக்குக் கொடுக்க முன்னே அன்போடு வைத்துள்ளதா
கிய கோவணங்க ளெல்லாவற்றையும் (பிரமசாரியாரிட்ட கோவணத்தின் எடைக்குச்)
சமமாகும்படி ஒவ்வொன்றாகத் தராகத்தட்டினமேல் இட்டும், இடஇட அக்கோவணங்
களையெல்லாம் அத்தட்டானது வாங்கிக்கொண்டு சமமாக நிலாமல் மேலெழுந்திருப்
பதைப்பார்த்து, நடனஞ்செய்தருளும் திருவடிக்கு அன்பபூண்டவராகிய நாயனாரும்
ஆச்சரியமடைந்து என்பதாம்.

பிரமசாரியார் கோவணவழக்கு நீங்கி அமுதுண்ணவேண்டும் என்னும் அன்பினை
மேற்கொண்டிருப்பவ ராதலால்—அன்பொடுநாடும்,—என்றார். அடியார்களுல்லாம் தரு
மாகவே இருக்கின்ற இறைவருக்கு ஒருகோவணம் போதாதாகலான்,—நாயன்மார்க்கு
அளிக்க முன்வைத்த நீடுகோவணம் அடைய நேராக ஒன்றென்றாக் கோடுதட்டின
மேல் இடஇடக்கொண்டு,—என்றார் பலகோவணங்களை இடப்பெற்ற தட்டினை ஒரு
கோவணத்தோடுருக்கும் தட்டானது கண்டு மேலெழுந்திருக்கவேண்டியது முறையா
யிருக்க, அம்முறைபிறழ்த்து, ஒரு கோவணத்தட்டினைப் பலகோவணத்தட்டு கண்டு
மேன்மேல் எழுந்திருந்தது, அதிசயிக்கத்தக்க அதிசயமாகலான்,—எழுந்தது கண்டு
அற்புதம் எய்தி—என்றார். ஒருகாலை ஊன்றியும், ஒருகாலை எடுத்தும் ஆடுகின்ற
அருளாடலைக் காண்கின்ற நாயனாருக்கு ஒரு கோவணத்தட்டைக் கீழிருத்தியும்,
பலகோவணத்தட்டை மேலெடுத்துக் காட்டும் இம்மாய ஆடலையும் காட்டத் தொடர்
கிறார்களான்—ஆடுசேவடி—என்றார். (௩௩)

பட்டுப்பொதி துகிற்பொதி முதலியவைகளை இடல்.

உலகில் இல்லதோர் மாயையிக் கோவணம் ஒன்றுக்
கலகில் கோவணம் ஒத்தில என்றகி சயித்துப்
பலவு மென்றுகில் பட்டுடன் இடஇடவுயர
இலகு பூந்துகில் பொதிகளை எடுத்துமே லிட்டார்.

(௪ - து.) அற்புதமெய்திய நாயனார் பிரமசாரியார் இட்ட கோவணம் ஒன்றுக்கு,
நுன்கில்லாத கோவணத்தை காம்பவைத்தும் இடைகொள்ளாமற் போயிற்று. இது
என்னவென்கின்ற இல்லாததோர் மாயமாயிருக்கின்றது என்பன அதிசயமென்று
ஆச்சரியமுடையது, இனிச்சுணகப் புகழ். இவ் வகாரணமொழிந்து இந்த அ
தைப்பார்த்து ஆவதென் என்று கேட்குபார் பார்க்கும்பொழுது அவ

ஒன்றும் இல்லாமையால், மென்னமையாயி னவாடைகளோடு பட்டுகனையும், ஒன்றெ ண்ருக இட்டனர்; இடஇட மேலெழுந்தது, (அநனைக்கண்டு) எல்ல உயர்ந்த ஆடைப் பொதிகளை எடுத்து அந்தத் தட்டின் மேலிட்டனர் என்பதாம்.

சுத்தமாயாபுலனத்தில் உள்ளவர்க்கும், சுத்தாகுத்த மாயாபுலனத்தில் உள்ளவர்க்கும் அசுத்தமாயாபுலனத்தில் உள்ளவர்க்கும் இவ்வருண்மையை இறைவன் காணச் செய்த தில்லை என்பது தோன்ற—உலகில் இல்ல தோர் மாயை—என்றார். (௧௭)

முட்டில் அன்பர்தம் அன்பிடும் தட்டுக்கு முதல்வர் மட்டு நின்றதட் டருளொடும் தாழ்வுறும் வழக்கால் பட்டொ டுந்துகில் அநெக்கோ முகனிடப் பத்தர் தட்டு மேற்படத் தாழ்ந்தது கோவணத் தட்டு.

(௭ - து.) அன்பிற் குறைபடுதலை யறியாத நாயனா (தமது அன்பினால்) கோவண முதலாக இடும் தட்டானது, அன்பினையே இடும் தட்டாகும், எனவே இவா துட்டதட்டு அன்பினை வாங்கிக்கொள்ளும் தட்டெனப்படும் (அந்த அன்பென்னும்) தட்டுக்கு, இறைவ னாகிய பிரமசாரியார் இட்டகோவணத்தட்டு, அருண்மட்டோடும் நின்றதட்டாகும், எனவே, அன்புமேலிடுந்தோறும் அவ்வன்பின் திறத்தை யெல்லாம் தான் ஆதாரமாய் நின்றுஎழுக்கொள்ளும் முறைமையை யுடைத்தாகும், அம்முறைமையினால், பத்த ராகிய நாயனாகுடைய தட்டானது அன்பென்னும் தட்டாகலான், அதில் அவ்வன்பர் பட்டாடைகளோடு தூலாடைகளையும் கோடி கோடியாக இடஇட மேலெழும் முறை மையை உடைத்தாயிருந்தது. பிரமசாரியா இட்ட ஒருகோவணத்தட்டு தாழ்ந்திருக்கும் முறைமையை யுடைத்தாயிருந்தது என்பதாம்

நாயனார் ஆடைமுதலியவற்றைத் தட்டில் இடுந்தோறும் அன்பானது முன்வைத்த ஒருகோவணத்தோடு நில்லாது மேன்மேல் வளர்வதனாலும், அகிதேபோல், இறைவர் தன்னருளைத் தான்வைத்த ஒருகோவணத்தளவில் அல்லாமல், அவ்வொருகோவணத்தி லேயே தன்னருளெல்லாம் இறுத்தலால், இறைவர் கோவணத்தட்டு மேலெழுவதற் கில்லாமற் கிடந்தது. அன்பர்த்தட்டானது, இறைவர்தட்டு தன்னைக்கண்டு அருளால் அழுத்துதலால் அநனைக் காணக்கொறும் அன்பேமேலிட்டிடு கீழ் அழுந்தவதற்கில்லாமல் மேல் எழுவதில் இருந்தது. ஆகலான், —முதல்வர் இட்டகோவணத்தட்டு தாழ்ந்து, பட்டொடுந்துகில் அனேககோவண இட்ட அன்பர்தம் தட்டு தாழாது மேலிட்ட தென்க (௧௮)

ஆன தன்மைகண்டடியவர் அஞ்சியந் தணர்முன் தூந் றுந்துகில் வுக்கதுல் வர்க்கமே முதலாம் மாணம் இல்லன குவிக்கவும் தட்டின்மட் டிதுவால் ஏனை என் தனம் இடப்பெற வேண்டுமென் றிறைஞ்சு.

(௭ - து.) பிரமசாரியார் இட்ட கோவணத்தட்டுத் தாழ்ந்திருக்கும் நிலையிலேயும், தாம் மூட்டை மூட்டையாக இடுத்திடு மேலெழுந்திருக்கும் நிலையிலேயும் இருப்ப நாகிய தன்மையை நாயனார்கண்டு மிகவும் அஞ்சினவராய், பிரமசாரியார் முன்னேவந்து (சுவாமிகான்!) மிகச்சிறந்த துல் ஆடைகளும், துல்வர்க்கங்களுமாயி எல்லாமும் இவ்வள வென்று அளவுபடுத்தாமல் இந்தத் தட்டிலிருவித்தேன், குவித்தும், இந்தத்தட்டு நிற்கும்நிலை இவ்வளவே, இது அக்கோவண எடைக்கு ஒப்பாகப் போவதில்லை. இது நிச்சயம். இதில் ஐயமில்லை, ஆகலான் இனி என்பாறுள்ளன பொன்மணி முதலிய

அவைகளைத்தான் இனிந் வைக்கவேண்டும். அதற்குத் தேவரீர் குணவீண்டுமென்று வ ள்ளிப்பதாம்.

பிரமசாரியார்—கொடுவென்று கொடுத்தகோவணமும் நம்மைமாயஞ்செய்தது. எடையிடு என்று தட்டில் வைத்த இக்கோவணமும் அதனிறும் பெரியமாயஞ்செய்கின்றது இங்ஙனமான மாயக்கோவணங்களை எங்கு சம்பாதித்தனரோ நானறியவில்லை. முன் மாயஞ்செய்த கோவணத்தை என்கையில் இப்பிரமசாரியார் கொடுக்கும் போது ” ஒங்கு கோவணப் பெருமை உள்ளவாறு உமக்கே, நங்கு நான்சொல் வேண்டுவதில்லை, என்று சொன்னது இப்பொழுது வெளியாயிற்று. அஃதாவது,— இங்ஙனம் செய்வதாகிய மாயத்தின் உண்மையை நான்சொல்ல வேண்டுவதில்லை, நீயே அறியப்போகின்றாயென்று சொன்னது போலாயிற்று. இது என்னமாயமென்று அஞ்சினாரென்பார்,—ஆனதன்மைகண்டு அடியவர் அஞ்சி,—என்றார். “எல்லாவிளக்குக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப். பொய்யாவிளக்கே விளக்கு” என்ற பொய்யாமொழிப்படி, எப்பொருண்வைத்தாயினும், எடைஒப்பு செய்யவேண்டியது உமதுவாய்மையன்றோ, ஆகலான்கோவணவர்க்கம் போயினும், தூல்வர்க்கம் பேரயினும், துகில்வர்க்கம் போயினும், நமது சொல்வர்க்கம்போதல் முறையன்று. இனி. தனவர்க்கங்களை இட்டாயினும் எடையொப்புச் செய்யவேண்டுமென்று உள்ளத்தான்கு எண்ணி, பிரமசாரியார், அவ்வெண்ணத்தக் கிசையவேண்டினாரென்பார்—ஏனையென்தனம் இடப்பெறவேண்டும் என்று இறைஞ்சு—என்றார்.

(௧௯)

பொன் வெள்ளி நவீமணி முதலியவை இடல்.

மங்கை பாகரா மறையவர் மற்றதற் கிசைந்தே

இங்கு நாயினி வேறென்று சொல்லுவ தென்கொல்

அங்கு மற்றுங்கள் தனங்களின் ஆகிலும் இடுவீர்

எங்கள் கோவணம் நேர்நிற்க வேண்டிவ தென்றார்.

(௭ - ௩.) உமைபங்கனாகிய பிரமசாரியார், இனிப் பொன்முதலிய திரவியங்களை இடுவதற்குக் கட்டளைசெய்யவேண்டும் என்று நாயனார் செய்தபிரார்த்தனைக் கிசைந்தவராய், (அவரைப் பார்த்து) இங்கு இவ்விஷயத்தி னுனி நாம்வேறென்றும் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் என்ன இருக்கின்றது. நீர் பவதாய அந்தத்தட்டில் பொன், மணி முதலியவைகளினாலாகிலும், வேறு எந்தப்பெருமனினாலாகிலும் எடை ஒப்பாகும் வரையில் இடவேண்டிய கடமை உம்முடையது. ஆகிலும் எந்நேயேனும் இடுவீர், எங்கள் கோவணத்திற்கு நேராக நிற்கவேண்டிவ தொன்றுதான் எங்களுக்கு வேண்டுமென்று கூறினார் என்பதாம்.

இறைவன் - பிரமசாரியாய் மறைந்துவரின்மும் நாயனார்பால் வைத்த அருளை மறவாதவர் என்பார்,—மங்கைபாகராம் மறையவர்,—என்றார். மானம் (அளவு) இல்லாமல் எடையொப்பாக தூலத் துகிலும் கொடுத்தும், சொல் (மானம்) அளவு நிம்பா மையாலி அந்தமான குற்றத்தை நீக்கிக் கொள்ள துகிலோடு போகாமல் பொன் மணிமுதலியவற்றையுங் கொடுக்கத் துணிந்த குணத்தை நாயனார் கொள்ளவே, அக் குணத்துக்கேற்பத் தாமும் ஒப்புக்கொள்ளும் குணத்தைக் கொண்டன ரென்பார்—மற்ற தற்கு இசைந்தே,—என்றார். சொல்மானத்தைப் பெரிதாக எண்ணாமல் பொருண்மானத்தைப் பெரிதாக எண்ணுகின்றவரிடத்து அப்போ தப்போதும் பலசொல்லைச் சொல்ல வேண்டுமெயன்றிப் பொருண்மானத்தைப் பெரிதாக எண்ணாமல், சொல்மானத்தைப் பெரிதாக எண்ணும் உம்மிடத்தில் நீர் இடம்கோவணம் என்னுடைய கோவணக்கிற்கு நேர்நிற்கவேண்டு மென்று முன் சொல்லிய அச்சொல் அல்லாமல் இனிச் சொல்ல வேண்டிய சொல் வேறில்லை என்பார்—அங்கு மற்றுங்கள் தனங்களின் ஆகிலும், எங்கள் கோவணம் நேர்நிற்க இடுவீர் (என்று) அவ்வுத (அல்லது) இங்கு நாம்இனி வேறென்று சொல்லுவது என்கொல்.

(௨௦)

கல்லபெண்ணெயும் வெள்ளியும் நவமணித் திரளும்
பல்வகைத்திறத் துலேசுகளும் புணர்ச்சிகள் பலவும்
எல்லை பின்பொருள் சுமந்தவர் இடதுடக்கொண்டே
மல்கு தட்டித் தெழுந்தது வியந்தனர் மண்ணோர்.

(௭-து.) (நீர் எதையேனும் இடும் எங்கள் கோவண எடைக்கு ஒப்பாகவேண்டிய
தொன்றுதான் என்றசொல்லிய மாத்திரத்தில் நாயனா) மாற்றுயர்த பொண்ணெடு
வெள்ளியும் நவரத்தினங்களும் தாம்பிரமுதலிய பலவகையான உலோகங்களும், அவற்
றைக் கலந்த வெண்கலமுதலிய பலவும், ஆகிய எல்லாப்பொருள்களையும், சுமந்து
கூத்து வந்து நாயனாத்தட்டில் இடதுட அவைசெய்யெல்லாம் நிரம்பக்கொண்ட அத்
தட்டானது தாங்கிக்கொண்டு நாயனா முன்னையினும் மேலெழுந்தது, உலகினரெல்
லாம் அதிசயத்தை யடைந்தனர் என்பதாம்.

மண்ணோர் வியந்தனர் எனக்கூட்டுக

நாயனா - அதிசயிப்பதைவிட்டு, “நங்கள் கோவணம் நோதிருவேண்டுவது”
என்று பிரம்சாரியார்கூறிய சொல்லில் ஊக்கமுடையவரா யிருந்தனரென்பார்—எல்லை
யின்பொருள் சுமந்து வந்து இடதுட - என்றார். எல்லாப்பொருளையும் வாங்கித் தாங்
கும் தட்டி இறங்குவதொழிந்து, மேலெழுங்கிருப்பதைதும், ஒருபொருளையும் தாங்காது
ஒருகோவணத்தையே தாங்கித் தாழ்த்தே யிருப்பதையும் திருவிழாவுக்குக் கூடியபல
தேசத்தினரும் எங்கும் கண்டறியாத அதிசயமென்று அதிசயித்தனரென்பார்,—மண்
னோர் வியந்தனர் - என்றார். (௧௮)

தவரி றைந்தநான் மறைப்பொருள் நூல்களால் சுமைநது
சிவன்வி ரும்பிய கோவணம் இமெச்செழுந் தட்டி
கவனி மேலமர் நீதியார் தனமெலாம் அன்றிப்
புவனம் பாவையும் நேர்நிலா என்பது புகழோ.

(௭-து.) சிவபெருமானால் ஈழம்பப்பட்ட புண்ணியங்களெல்லாம் நிறைந்துள்ள
கான்துவைதங்களின் பொருளாகிய நூல்களால் செய்யப்பட்ட கோவணத்தை இட்ட
செழுமையாகிய தட்டினுக்கு, இவ்வுலகில் அமா நீதியாரென்பவர், தமது தனங்களே
யல்லாமல், புவனங்களை யல்லாம் எடுத்தெடுத்து வைத்தாலும மமாக நிலைநென்
பது ஒர்புகழாகுமா என்பதாம்.

சிவன்வைத்த கோவணம் அவ்விறைவனால் விரும்பப்பட்ட மெய்ப்பொருளாகிய
அழிவிலாப்பொருளுடைய மறைக்கோவணமாகலின் அதனை யேந்தியதட்டு பெரும
பாரமுடைத்தாயும், நாயனாிட்ட பொருளெல்லாம் பொய்ப்பொருளாகிய அழிவுடைப்
பொருளாகலின் அதனையேந்தியதட்டு பாரமில்லாததாயும் ஆயிற்று. அல்லது உம்
மெய்ப்பொருள் - பொய்ப்பொருளுக்குச் சமானமாக எழுந்திராதென்பதும், பொய்ப
பொருள் எவ்வளவாயினும் - மெய்ப்பொருளொன்றுக்குச் சமானமாக சில்லாஎன்பதும்
தோன்ற,—சிவன் விரும்பிய கோவணம் இமெத்தட்டுக்கு, தனமெலாம் அன்றிப் புவனம்
யாவையும் நேர்நிலா என்பது புகழோ,—என்றார் (௧௯)

தானும் தன்மனைவியும் மகனும் துலையிலேற வேண்டல்.

நிலைமை மற்றிது நோக்கிய நிகரிலார் நேர்நின்
துலையில் படுறனம் ஒன்றொழி பாகையுய்த் தெழுந்தேன்
துலைய பாதுமென் மனைவியு ளும் தருமெல்
துலையில் ஏறிடப் பெறுவது நுண்ணுத்தெழுந்தார்

(எ - ஊ.) மேசெழுத் தோங்குவதாயி னிலையிலே நிற்பதாயி இதுணைப் - பார்த் திருத்த நாயனார், பிரமசாரியார் எதிரேயோய்நின்று இதுகாறும் குறைவில்லாமல் வளர்ந்துவந்த பலவகைப்பட்ட திசுவியக்களெல்லாம் ஒன்றேனும் வியாமல் இத்தட் டில் வைத்து இன்று ஒன்றும் இல்லையாயினேன். எனது இறைவனே! இனி இருப் பன யானொருவன்; எனது மனைவியொருத்தி; என்மகனொருவன்; எங்கனையும் எடையாக இவ்வதற்குத் திருவுள்ளம் இசையும் புகுத்தில், இந்தத் தராகுதட்டில் ஏதுவேம்: அங்கனம் ஏறிடப் பெறுவது உனது அருளாகும் என்று வணங்கினார் என்பதாம்.

பொன்முதலிய பொருள்களைப் பொருளாகக் கருதாது, நிறைமொழி மாந்தராகிய பிரமசாரியாரது மறைமொழியை நிறப்புதலே, பொருளாகக்கூறி அப் பொன்முதலிய பொருள்களை நிறையில் நிறுக்கத் துணிந்தனராகியே - நிகரிலார், - என்றார். வேதப்பொருளாகிய னற்பொருளே நிலையுடைய பொருளென்றும், உலகப்பொருளாகிய செல்வப்பொருள் நிலையிலாப் பொருளென்றும், நேராகநின்று காட்டுகின்றவராகிய இறைவன்முன் - இருவினையும் நேர்நிற்கப் பெற்றவராகிய நாயனாரும் இருவினைச் செயலற்றத் தன்னைக்கொடுக்கத் தலைபட்டு நேர்நின்றனர் என்பார் - நேர்நின்று - என்றார். எமதினைவனே! தேவரீர் நேராகவருது என்னைப்பற்றியிருத்த மும் மலபற்றையும் ஒழித்தருளினீர். அக்தேபோல் நானும் அறவேயொழிந்தேன் என்பார் - துலையில்பிறனம் ஒன்றொழியாகையுமீய்த்தொழிந்தேன் - என்றார். அம்மூன்றையும் ஒழித்த உமக்கு என்னையும், என்மனையாட்டியையும், என்மகனையும் கொடுக்கத் துணிந்திருக்கின்றேன். ஆகவின் என்னால் கொடுக்கப்பட்ட அசரப்பொருள்களை இத்தட்டின் வழியாக ஏற்றுக்கொண்டது போல், சரப்பொருள்களாகிய எங்கனையும் ஏற்றுக்கொண்டருளல்வேண்டுமென்பார் - யானும், என்மனையும் சிறுவனும் துலையில் ஏறிடத் தருமேல், ஏறுகின்றோம். தேவரீர் எங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் எனதுவேண்டு கோளின்படி தேவரீர் பெறுவது உன்னருள் எனத் தெழுந்தார் - என்றார். (ஈ0)

பிரமசாரியார் மூவருந்துலையிலேற இசைதல்.

பொச்ச மில்லடி மைத்திறம் புரிந்தவ டெயிரினின்
றச்ச முன்புற உரைத்ததும் அங்கண ருளால்
ரிச்ச யித்தவர் நிலையினைத் துலையெனுஞ் சலத்தால்
இச்ச முக்கினின் நேற்றுவார் ஏறுதற் கிசைந்தார்.

(எ - ஆ.) பொய்மையில்லாத அடிமைத்திறத்தனைப்பொழுதும் செய்தவராகிய நாயனார் நாம் இன்றவனுடைய திருவருளால், நாங்கன்மூவர்தாம் உன்மேல் துலையிலேறுதற்கு, திருவுள்ளம் இசைதல்வேண்டும் என்று பிரமசாரியார் எதிரேநின்று - அச்சத்துடன் - சொல்லவும், அப்பிரமசாரியார், நாயனாரது அவ்வண்மைநிலையைத் துலையென்னும் ஒர்வியானுத்திருநிலைநிலை உலகவாழ்வியின்னுமேலேற்றும் கருத்தையராய் (அவர் செயலுக்கிசைந்தனர் நாயனாரும்) ஏறுதற் கிசைந்தனர் என்பதாம்.

பொச்சமில் அடிமைத்திறம் புரிந்தவர், அருளால் ரிச்சயித் (ததனை) அங்கணர் எதிர்நின்று, அச்சமுன்புற உரைத்ததும், அவர் (நாயனாரது) நிலையினைத் துலையெனுஞ் சலத்தால், இச்சமுக்கினின்று ஏற்றுவார்: (இசைந்தார், நாயனார்) ஏறுதற்கிசைந்தார் எனக் கொண்டு கூட்டுக. இசைந்தார் என்றதனை - இறைவனரிடத்தும், நாயனரிடத்தும் கொள்க.

அடிமையைப் பொய்ப்படுத்தவல்லன மும்மலக்களாயிருக்க, அம்மும்மலக்களானும் பொய்மைப்படாமல் தனது அடிமையைத் திறமாகச்செய்தனை கொணர்ந்து - பொச்சமில் அடிமைத்திறம் புரிந்தவர், - மனையாட்டியுடனும், மகனுட துலையேறத் துணிந்தனராய் - பிரமசாரியானுட்கோவணமோ ஒன்று. அதுதற்கு

நாம் இட்டபொருள்களுடைய பல, எவ்வளவு பொருள்களும் எடைகொள்வதில் போன மைக்குக் காணும் யாதென்று ஆராய்ந்து அந்நுண்மை யுணர்ந்து நிச்சயித்தனர் என்பார் - நிச்சயித்து - என்றார். அந்த நிச்சயமாவது - "அருளோடும் அன்போடும் வாராய் பொருளாக்கம், நாமதேயிய பொருளாக்கம்" என்று துணிந்ததேயாம். அகி தாவது - அந்த ஒருகோவணம் அருளோடும் அன்போடும் கூடியுள்ளவரால் இடப்பட்டது. ஆகவே அது நற்பொருளாய் மலேபோல் பாரங்கொண்டது. அவ்வொன்றுக்கு நாம் இட்டஇவ்வளவு பொருளும் அருள் அன்பு என்னும் நன்றியில்லாத பொருள். ஆகவே - பாரங்கொள்ளாமல் பஞ்சிப்பெரிதிலாலாயிற்று என்றுணர வந்ததேயாம்.

அங்ஙனம் உணர்வந்தமையான் - பாாமுடைய இவ்வளவு பொருளையும் பஞ்சிப் பொதிபோ லாக்கியது பாவமன்றோ? அப்பாவத்தை யுடையோம் நாமன்றோ? பெரும்பாவமுடைய நாம் ித்திலையில் ஏறின நாமும் பஞ்சிப்பொதிபோல் ஆவோ மென்பதில் ஐயமில்லை. அங்ஙனமாயின் பின்னர் நாம்செய்யுஞ்செயல் என்னையோ வென்றும் அச்சத்துடன் தமதெண்ணத்தைக் கூறினரென்பார் - ஏதிரின்று அச்ச முன்புற உரைத்தலும் - என்றார். உன்குவார் உன்னத்தன் இருக்கும் இறைவன் நாயனார் உள்ளுவதெல்லாம் உணர்ந்து மிக்ககருணையுடையவராய் அவரது உண்மைநி லையினை உணர்ந்தவந்த தமது உண்மை அருள்நிலைமையினை வெளிபாக்க, நாயனார் வேண்டியவாரே இகைத்தனர் என்பார் - அங்கணர் அருளால் அவர் நிலையினைத் துலை யெனும் சலந்தால் இச்சமூக்கினின்று ஏற்றுவார் இகைத்தார் - என்றார். சாரசரங்கனை யெல்லாம் உடைமையாக வுடையவர் தம்மையும் உடைமையாகக் கொள்ள இசையவே, நாயனார் கவலையற்றவராய்த் தாம் எண்ணிச்சொல்லியபடியே துலையில் ஏறுதற் கிகைத் தனரென்பார் - ஏறுதற்கிகைத்தார் - என்றார். (சக)

முவரும் துலையை வலம் வருதல்.

மனம கிழந்தவர் மலர்க்கழல் சென்னியால் வணங்கிப்
புனைம லர்க்குமுன் மனைவியார் தம்மொடு புதல்வன்
தனையு டன்கொடு தனித்துலை வலங்கொடு தகவால்
இனைய செய்கையில் ஏறுவார் கூறுவார் எடுத்து.

(௭-து) மலர்முடித்த கூந்தலையுடைய மனைவியாரோடுதம்புதல்வனையும், தம்முடன் கொண்மெனமகிழ்ச்சியோடு, பிரமசாரியாருடைய திருவடிகளைத் தலைபால் வணங்கிப், (பின்னர்) ஒப்பில்லாத துலாக்கோலைப் பிரதக்ஷணமாகவந்து, தகுதியுடன் இவ்வண்ண மான செய்கையினாலே தாாகத்தட்டில் ஏறுவாராகிய நாயனார், (இக்தொன்று) எடுத்துக் கூறுவார் ஆயினார் என்பதாம்.

புனைமலர்க்குமுன்மனைவியார் தம்மொடுபுதல்வன் தனையுடன்கொடு, மனமகிழ்த்து, அவர்மலர்க்கழல் சென்னியால் வணங்கி, (பின்னர்) தனித் துலைவலங்கொடு தகவால், இனையசெய்கையில் ஏறுவார் எனக்கொண்டு கூட்டுக.

நாயனாரியார்—ஒருசொல்லால் ண்மாணக்கனது உடல்பொருள் ஆகியனை ஒருங்கே கொள்வதுபோல், இப்பிரமசாரியார் ஒருகோவணத்தால் நம்முடைய உடல் பொருள் ஆகியனை ஒருங்கே கொள்வதென்றே இது நமது புண்ணியத்தின் மிகுதியினாலோ இறைவனருளின் மிகுதியினாலோ என உன்னமகிழ்த்த அடிபணித்தனர் என்பார்—
னைமலர்க்குமுல் மனைவியார் தம்மொடு புதல்வன் தனையுடன்கொடு மனமகிழ்த்த அவர் மலர்க்கழல் சென்னியால் வணங்கி—என்றார், துலாக்கோல் தன்னுடையதாயிருத்தும் தானிடம் பொருளைப் பராமாக்காட்டாது, பிரமசாரியார் கோவணம் ஒன் னதுப் புரடமாகக்கூட்டி அவர் புதமே ட்படியால், அத்துலையையும், புரடசாரி புரடபூமம் வணங்கிப் பிரார்த்தித்தது—
நாயனார் எவ்வளவுபுரடமாகக்கொண்டு

கோவணத்தட்டுக்குச் சமமாக நிற்கக்கடவாய் என்று பிரார்த்தித்தன ரென்பார்—
தகவால் தனித்தலை வலங்கொடு—என்றார், பிரமசாரியாரைப் பிழைப்பொறுக்குடி
பொருட்டி வணங்கியும், தலாக்கோலைப் பாரமாகக் கொள்ளும்பொருட்டி அதனை
வலம்வந்து பிரார்த்தித்தும், பின்னர் தமது உண்மையைக்கூறித் தெய்வத்தையும்
பிரார்த்திக்கக் கருதினாரென்பார்—இனையசெய்கையில் ஏறுவார் எடுத்துக் கூறுவார்—
என்றார்.

(௨௨)

தங்களுண்மையைக்கூறி அஞ்செழுத்தோதிதுலையில் ஏறுதல்.

இழைத்த அன்பினில் இறைதிரு நீற்றுமெய் அடிமை
பிழைத்தி லோமெனில் பெருந்துலையேர் நிற்க என்று
மழைத்த டம்பொழில் திருநல்லூர் இறைவரை வணங்கித்
தழைத்த அஞ்செழுத் தோதினார் ஏறினார் தட்டில்.

(௭ - து.) (எடுத்துக் கூறவந்தது யாதெனின்) நாங்கள் அன்பினாலே செய்து
வந்த இறைவனது திருநீற்றின் மெய்யடிமையினின்று (இதுகாறும், தவறில்லாமல்
இருத்தோமாகில், இப்பெரிய துலையின் தட்டானது ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் நிற்கக்
கடவதென்று கூறி, மேகங்கள் தவழும் விசாலமாகிய பொழில்கள்கூழ்த்த திருநல்லூர்ப்
பெருமானைவணங்கி, தமதுள்ளத்தில் நிறைந்துள்ள ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தைச் சொல்லி
தராகதட்டில் ஏறினார் என்பதாம்.

இறைவனேக்காட்டும் பிரமாணப்பொருளாயுள்ளது நீறு என்பது தோன்ற—
இறைதிருநீறு—என்றும், அத்திருநீறு உடையார் யாரோ, அவருக்கு என்னை யடிமை
யாக ஆக்குவதிலும், என்னுடைமையை அவருடைமையாக ஆக்குவதிலும், பொய்மை
யில்லை என்பதும், அன்புடைமையுள் து என்பதில் பிழையில்லை என்பதும் தோன்ற -
திருநீற்று மெய்யடிமை பிழைத்திலோம்—என்றும், என்னால் இத்தலையில் இட்ட
பொருளெல்லாம் இடைகாட்டாது பொய்மையா யொழியினும், யான் இப்போது
சொல்லியது வாய்மையேயாயின் அது எடைகாணாது இடர்ப்படும் எனக்கு எடைநிற்க
வேண்டுமென்பது தோன்ற - எனில் பெருந்துலை நேர்நிற்க - என்றும், எனது
வாய்மையினுள்ளும் என்னுள்ளும் இருப்பவன் நல்லூர் இறைவன் ஆகலின் அவனும்
உடன் நிற்கவேண்டுமென்பது தோன்ற - நல்லூர் இறைவரை வணங்கி - என்றும்,
எனது மெய்யடிமை நிலைபெறவும், துலை நேர் நிற்கவும், இறைவன் உடன் நிற்கவும்
செய்யவல்லது பஞ்சாக்கரமென்பது தோன்ற - அஞ்செழுத்தோதினார் - என்றும்
கூறப்பட்டன.

(௨௩)

மண்டு காதலின் மற்றவர் மகிழ்ந்துடனேற
அண்டர் தம்பிரான் திருவரைக்கோவணம் அதுவும்
கொண்ட அன்பினில் குறைபடா அடியவர் அடிமைத்
தொண்டும் ஒத்தலால் ஒத்தனேர் நின்றதத் துலையான்.

(௭ - து.) (நாயனார்-தட்டில் ஏறும்பொழுது) அவரது மனைவியாரும் புதல்வனும்
(அவரைப்போலுமே) மகிழ்ச்சி யுடையவராய் அவருடன் ஏறினார்கள். (ஏறவும்)
தேவர்கள் முதல் வகுதிய பிரமசாரியார் அரையில் உடுக்கும் கோவணத்தைவைத்த
அருளாகிய தட்டும் நாயனார் தாம்கொண்ட அடியவரது அடிமைத் தொண்டினிற்றிற்
தில் குறைபடாத அன்பும் ஒத்தபடியினாலே, (நாயனாரது அன்பாகியதட்டும்) சமப்பட்டு
அத்தலையானது எடையொத்து நின்றது என்பதாம்.

அடியவர், கொண்ட அடிமைத்தொண்டும் அன்பினிற் குறைபடாது ஒத்தலால்,
அத்தலையான் ஒத்தனேர்நின்றது எனக்கொண்கூட்டுக.

அருளின் அளவைக்காட்டுவது அன்பும், அன்பின் அளவைக் காட்டுவது அருளும் ஆகலான்—கோவணம் அதுவும் அன்பின் குறைபடா அடியவரடிமைத்தொண்டும் ஒத்தலால் ஒத்துகேள்வதது அத்துலதான் என்றார். எனவே அன்பை வினைவிழ்பது அருளும், அருளை வகுவிய்பது—அன்பும் ஆகலின் என்க. அக்தாவது அருளில்லையாயின் அன்புவினையாது, அன்பு வினையாதாயின் அருள்வராத என்பதாம்.

நாயனாரும், அவர்மனைவியாரும் மகளும் ஒத்த அன்பினரே; அவரால் தேடப் பட்டபொருள்களும் ஒத்த அன்புருவே என்று வெளிப்பட்டபடியான அத்துலை ஒத்து கேள்வியுடையது என்பதுமாம்.

என்றாலு என்னுந் திருப்பாசாரமுதல் இத் திருப்பாசாரமவரை பதின்மூன்று பாசாங்கனான் முறையே; (௨௨) குன்றவில்லியார் கோவணம் ஒருதட்டில் இட்டார் என்றதனால்—தனது இறைவன் அருளை நாயனாரை ஆளுந்திறத்தில் வைத்தன ரென்றும், தொண்டரும் செய்தகோவணம் தட்டில்இட என்றதனால்—தனது அன்பை நாயனார் அருளை ஆளுந்திறத்தில் வைத்தன ரென்றும், (௨௩) ஒன்றொன்றாகக் கோடு தட்டின்மீது இடஇடக் கொண்டெழுந்தது என்றதனால், நாயனார் ஒன்றொன்றாய் அனுபவிக்கவேண்டிய சுகதுக்கங்கடெல்லாம் அவரைத் தாக்காவண்ணம் அவையனைத் தையும் தாண்டாங்கிக்கொண்டுமேலெழுந்தது என்றும், இவ்வாறு மேல் எழுழு நாயனா ருக்கு ஆட்படுத்திறத்தில் அன்புமேலிட்டெழுந்த தென்றும், (௨௪-௨௫-௨௬) மென்துகில் பலவும் பட்டென் இட இட, என்றதனாலும், துகில் பொதிகளை எடுத்து மேலிட என் றதனாலும், பட்டெடுத்துகில் அனேககோடிகள் இடஇடப் பத்திரத்தெழுந்தபட என் றதனாலும் துகில்வர்க்கம் நூல்வர்க்கம் மானமில்லன குவிக்கவும் உயர என்றதனாலும், —மேலேஉறிய சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமாகிய புண்ணியத்திரள் பாவத்திரள் புண்ணியபாவமிச் சத்திரனெல்லாம் நாயனாரைத் தாக்காவண்ணம் அவையனைத்தையும் தாண்டாங்கிக் கொண்டு மேலெழுந்த தென்றும், (௨௭-௨௮) உங்கத்தனங்களைவினாலெல்லாம் என்றதனாலும், பொன்னெலிமென்னியும் நவமணித்திரளும் பலவகைத்திறத்து உலோ கமும் புணர்ச்சிகள் பலவும் இடஇட தட்டித்தெழுந்தது என்றதனாலும்—மேற்கூறிய புண்ணியம் பாவம் மிக்கிரம் என்னும் மூவகைக் கண்மங்களுக்குக் காரணமாகிய நல்வினை தீவினையாகிய இருவினைகள் நாயனாரைத் தாக்காவண்ணம் அவையனைத் தான் தாங்கிக்கொண்டு மேலெழுந்ததென்றும், (௨௯) சிவன் விரும்பியகோவணம் இடம் கெழுந்ததெக்கு அமர்ந்தியார் தன்மொலாம் அன்றிப், புலனம்யாவையும்நேர்நிலா என் றதனால்,—கோவணம் இட்டதட்டு நாயனாரைத்தட்டாகத்தாங்கவந்த இறைவன் அரு ளாகலான் அவ்வருள் நாயனாரைச் சமமா (நோக)க்கொள்ளுமென்றி, மேலெழுந் தன்மையுடைய வினைகளையும், அவைகட்கு மேலெழுந்தன்மையுடைய புண்ணிய பாவங் களையும், அவைகட்கு மேலெழுந் தன்மையுடைய சுகதுக்கங்களையும்; நோகக் கொள் ளுமோ, கொள்ளாவாகலான் அலைகளைப்பெல்லாம் தனக்கு நோகத்திறக்கச்செய்யாமல் மேலெழுந் தோடச்செய்ததென்றும், (௩௦) நிகரிலார் நேரின்று உலையில் புகுந்தனம், ஒன்றொழியாமை உய்த்தொழிந்தேன் தலைவ யானும் என்மனைவியும், சிறுவுறும், துலையில் ஏறிடப்பெறுவது உன்னருள் என்றதனால்—சுகதுக்கங்கட்கும், புண்ணியபாவங்கட் கும், இருவினைகட்கும், இடஞ்செய்யத்தக்க எல்லாப்பொருள்களும் என்னிலில் நின்றும் நீக்கித் தன்னையடையுமாறுசெய்ய யானும் அவற்றினின்றும் வேறாயினேன். அங்கனம் செய்த அருளுக்கு நாங்கள் மூவரும் ஆளாகவேண்டியதென்பறி வேறொருசெயலில்லை. அக்தாவது, நாங்கள் மூவருந்தான் உன்னேம், எல்லாப்பொருளையும் துலையில் ஏற்றியது போல் நாங்கள் மூவருந்தான் இனி அத்துலையில் ஏறவேண்டும் என்பதாம், இங்கனம் நாங்கள் ஏறப்பெறுவதம் உன்னருளாலேயாம் என்றும், (௩௧) அங்கணர் அருளால் தீவர நினைவிறுத்தலென்னும், சமக்கிணந்து, எத்தனவர் எத்தனரு இளைந்தார்— என்றதனால்—நாயனார்பால் இளைந்தவர்களைவிடநேர்க்குட்கு உத்தமராகலாகும், உத்த

அக்கருணைக்கேற்ப அதுகாறும் செய்து வந்தனவும், நாயனார் வேண்டியபடி அவரைத் துலையிலேற்றித் தனதருளும், அவ்வருளுக்கேற்ப மாறுதியின்றும் அவரது அன்பும், எடையிட்டு அதனை யாவரும் அறியும்வண்ணம், அகிலாவது தன்னைச் சார்ந்தாருடைமையெல்லாம் தனதாகக்கோடலே அருள் என்பதும், அங்ஙனம் கொண் றும்படி யாவையும் கொடுத்துத் தன்னையுங்கொடுத்தலே அன்பென்பதும் எளிதில் உணரும்வண்ணம் செய்வதாம். ஆகவே, நாயனார் துலையில் ஏறவதற்கு இறைவனார் இசைந்தார் என்றும் (சஉ - சஉ.) அவர்மலர்க்கழல் சென்னியால்வணங்கி, மனைவியார், புதல்வன் உடன் கொடு துலைவலங்கொடு ஏறுவாந் எடுத்துக் கூறுவார், என்றதனாலும் இழைத்த அன்பினில் இறைநிருநீற்று மெய்யடிமை பிழைத்திலோமெனில் பெருந்துலை நேர்நிற்க என்று திருநல்லூர் இறைவனாவணங்கி அஞ்செழுத்தோதி தட்டில் ஏறினார்- என்றதனாலும்-எல்லாவுலகும் எடுப்புண்டு எடுப்புண்டு ஏறும் என்னை இத்துலையிலேற்றி இனி எவ்வுலகும் நான் ஈருவண்ணம் + என் என்பெலாம் உருக நீ எளிவந்த உன்னை என்பால்வைத்து-(அகிலாவது-உனது கோவணத்தை என்னிடத்திலவைத்து) முன்னை என்பாசமுழுவதும் அகல (அகிலாவது - என்னிடத்தில் அனுகியாயுள்ள மும்மலசம் பந்தமாகிய எல்லாம் பொருளும் என்னைவிட்டு நீங்க) இப்பொழுது உன் பாதபங் கயத்தைபணியச் செய்தனையே என்று அவரடி வணங்கி, துலையிலிட்ட ஏனைப் பொருள்கள்போல மனைவியும், புதல்வனும் தம்முடைய பொருளாகலான் அவர்களை விடாது அவர்களுடன் துலையினருகேவந்து, என்னுடையபொருளை எடையிலுவதற்கு வேறுதுலாக்கோலை நான்தேடாவண்ணம் எல்லாப் பொருளையும் உன்னுள் அடக்கிக் கொண்டதுபோல் எங்கள் மூவரையும் நீயே அடக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்று அதனைச் சூழ்ந்துவந்து வேண்டித் தம்முன்னத்துள் புதைப்பொருளாயிருந்த தமது உண்மையை யாவருங்கேட்க ஒசைபட எடுத்துக்கூறத் தொடங்கினாரென்றும், அகிலாவது, இந்த நல்லூர் இறைவன்பால் அன்புவேண்டி செய்தவந்த அன்பும், அவ்வன்பு அமையு மாறு திருநீறுடையார்க்கு அடிமைப்பட்டிவந்த அடிமைத்திறமும், எடைகொள்ளப் பெறாத இப்பொருள்கள்போல் அல்லாமல் எடைகொள்ளப்பெற்ற பொருளாக இருக்கு மானால், அந்த அன்பிலும், அடிமைத்திறத்திலும் சிறிதும் பிழைபடாது எனது அறிவீ னாலும் செயலாலும் நடத்திவந்திருப்பேனானால், அன்பு செய்தற்குரிய என்னையும், அடிமை செய்தற்குரிய என் மனையாட்டியையும், என் அறிவு செயல்களுக்குரிய மகனை யுமே எடைகொண்ட பொருளாக வைக்கின்றேன். இப்போது யான் கூறியபடி என் அன்புக்கும், என் அடிமைக்கும், என்னறிவு செயல்களுக்கும் எடைகொடுக்கவேண்டி யது அஞ்செழுத்தன்றி எனக்குவேறெழுத் தில்லையாகலான் அவ்வெழுத்தை என்னுள் எத்திருத்தி ஏறுகின்றேன் என்று ஏறினார் என்றும், (சச) அவர் மண்டு காதலின் மகிழ்ந்து உடனே, தம்பிரான் அரைக்கோவணம் அதுவும், கொண்டஅன்பினிலும், அடியவர் அடிமைத் தொண்டிலும் குறைபடாது ஒத்தலால் அத்துலை நேர்நின்றது என்றதனால் - தம்மிடத்தில் எடைகொள்ளும்படி நாயனார் ஓதிய திருவஞ்செழுத்தே வேதத்தினிடயில் (நடுவில்) எடையாக (கனத்தபொருளாக) இருப்பதாகலான் தாழ்ந் திருந்த கோவணத்தட்டானது நாயனார் ஏறிய தட்டுக்கு நேராகநின்றது. அங்ஙனம் நின்ற தன்மையை அதுகாறும் நேர் நிலாமையைக்கண்ட யாவருங்காண துலாக்கோல் காட்டியது என்றும் கூறப்பட்டன.

(சச)

மதிவி னங்கிய தொண்டர்தம் பெருமையை மண்ணோர்
துதிசெய் தெங்கணும் அகிய முறஎளிர் தொழுதார்
ததிரவி சும்பிடை கரந்திட நிறைந்தகற் பகத்தின்
புதிய பூமழை இழையவர் மகிழ்வுடன் பொழிந்தார்.

சுருஷர்தேவர் திருவிஷ்ணுபர், செய்யுள்

(௭ - து.) சிவனருளால் சிவஞானப்பிரகாசமுடைய நாயனருடைய பெருமையை எவ்விடத்திலும் உள்ள உலகினர் யாவருங்கண்டு அதிசயமுடையவராய் எதிரேநின்ற தோத்திரஞ்செய்து வணங்கினார்கள். தேவர்கள், ஒளிவிளங்குகின்ற ஆகாயமெல்லாம் மறையும்படி, கற்பகவிருஷத்தில் கொத்திக்கொத்தாயுள்ள புதியமலர்களைக்கொண்டு மழைபோல் மகிழ்ச்சியுடன் பொழிந்தார்கள் என்பதாம்.

மதிவிளங்கிய தொண்டர்தம் பெருமையை, எங்கணும் மண்ணோர் அதிசயமுற எதிர்துதிசெய்து தொழுதார், இமையவர் கதிர்விசும்பிடை எனக் கொண்டு கூட்டுக.

அறிவை மறைக்கத்தக்க பொண்ணும் 'பெண்ணும்' மற்றைப்பொருள்களும் நாயனார் அறிவை மறைக்காது விளக்க விளங்கிய பேரறிவுடையவராகலான் மதிவிளங்கிய தொண்டர் - என்றார். எனவே, பொன்முதலியவற்றையும் மனையாடடியையும் அறிவுகலங்காது துலையிலெற்றியதனால், விளங்கிய மதியாயிற்று அரிடவற்று எல்லாம் அரிதே பெரியாரைப் - பேணித்தமராக் கொளல்" அல்தாவது, பெரியவர்களை - அவர் உவப்பன அறிந்துசெய்து தமக்குச்சிறந்தாராகக் கொள்ளுதல், தான் பெற்றிருக்கும் பெரிய பேறுகளைல்லாவற்றுள்ளும் அரிது, என்ற வேதமொழிப்படி நாயனார் - தான் பெற்றிருந்த அரியபொருள்களைல்லாம் பிரமசாரியாகிய அப்பெரியோருக்குக் கொடுத்து அவரை அரியபொருளாகக் கொண்ட அருமையைக்கருதி-மண்ணோர் தொண்டர்தம் பெருமையைத் துதிசெய்து என்றார். நாங்களைல்லாம் சிறியபொருள்களாகிய பொன் மணிமுதலியவற்றை அரியபொருளாகக்கொண்டு, அரியபொருளாகிய பெரியாரைச்சிறியபொருளாகக்கருதிப் பெரியாரை இழந்து துன்பத்துக்காளாகின்றோம் ஆகலான்-அதிசயமுற எதிர்தொழுதார் என்றார். இமையாநாட்டமுடைய தேவரும் இமை கொட்டத்தக்க அரிய செயலைக்கண்டு மகிழ்ந்தனராகலான் இமையவர் புதிய பூமழை மகிழ்வுடன் பொழிந்தார்-என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், -விளங்கிய மதியில்லார் அறிவற்ற பொன்மணிமுதலிய பொருள்களை அரியபொருளாகக் கொள்வரென்பதும், விளங்கிய மதியுடையார் அறிவுடைய பெரியோரையே அரிய பொருளாகக் கொள்வரென்பதும், அவர்களை மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் வாழ்த்திவணங்கிப் போற்றும்பதங் கூறப்பட்டன.(சுரு)

அண்டர் பூமழை பொழியமுற ததனிலை ஒளித்த
முண்ட வேதியர் ஒருவழி யான்முதல் நல்லூர்ப்
பண்டு தாம்பயில் கோலமே விசும்பினில் பாகம்
கொண்ட பேதையும் தாமுமாய்க் காட்சிமுன் கொடுத்தார்.

(௭ - து.) தேவர்களைல்லாம் கற்பகமலர்மாரியைப் பொழியும்பேற்று, அமமழையினிடையில் திரிபுண்டரதாரியாய்ப் பிராஹ்மண பிரமசாரியாய் ஒளித்துவந்தவராகிய திருநல்லூர் முதல்வராகிய சிவபெருமான் இடப்பாகத்தைக்கொண்ட உமாதேவியும், தாமுமாய் அனாதியாய்ப் பழகும் கோலத்தையேகொண்டு, ஆகாயத்தின்கண் ஓர்வழியாய் முன்னே தெரிசனமாகும் படியாகக் காட்சிகொடுத்தனர் என்பதாம்.

அண்டர் பூமழைபொழிய மற்றதனிலை, முண்டவேதியராயொளித்த, நல்லூர் முதல்வர், பாகக்கொண்ட பேதையும் தாமுமாய்ப், பண்டுதாம் பயில்கோலமே(கொண்டு) விசும்பினில் ஒரு வழியான் காட்சிமுன் கொடுத்தார் எனக்கொண்டு கூட்டுக.

* திருக்குறள் அதி. பெரியாரைத்துணைக்கோடல்—செய்யுள்

"நாட்கொண்ட தாமரைப் பூந்தடஞ்சூழ்ந்த நல்லூர் கத்தே
'ட்கொண்ட கோவணக் காவென்று சொல்லிக் கிறிபடத்தான்
வாட்கொண்ட நோக்கி மனைவியொடு மக்கோர் வணிகனை
யாட்கொண்ட வார்த்தை யுரைக்கூ மன்றோ இவ் வகவிடமே."

திரிபுண்டர மணிந்த பிரமசாரி என்பார்-முண்டவேதியர் என்றார். நல்லூர், இறைவர் என்பார்.—நல்லூர்முதல்-என்றார். பிரமசாரி வடிவமறி ஆகாயத்திற்சென்றதை ஒருவரும் அறிவதற்கில்லாமல் பூமழைபொழிந்தனர் என்பார் — அண்டர் பூமழைபொழிய ம஠்றதளிடை ஒருவழியான் ஒளித்த என்றார். பூமியில்நின்ற பிரமசாரி வடிவத்தை ஒழித்து அந்தரத்தில் உமையோடு கூடிய அழகனும் நாயனார் காண அவர் முன் தெரிசனந்தந்தனர் என்பார் - பாகங்கொண்டபேதையும் தாமுமாய் விசும்பினில் காட்சிமுன் கொடுத்தனர் - என்றார். இறைவன் பலவகையான வடிவங்கொள்ளினும் அவையெல்லாம் அவ்வவ் வவசர்பேதங்களைக் குறித்ததெனவும், உமையோடு கூடியிருக்கும் கோலமே அனுகூதியாய் என்றுமுன்ன கோலமெனவும் அறியவேண்டுமென்பார் ண்டுதாம்பயில் கோலம் - என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், பூமாரியின் சிறப்புத்தோன்ற அதனிடையொளித்த என்றும், பிரமசாரியின் சிறப்புத்தோன்ற நல்லூர் முதல்வரென்றும், உமாசகாயமாகிய அருட்டிருமேனியின் சிறப்புத்தோன்ற - பண்டதாம்பயில் கோலம் என்றும், பிரமசாரியாய் வந்து உண்டாக்கிய கவலையையொழித்த ஆனந்தமுண்டாக்கிய சிறப்புத்தோன்ற பேதையும் தாமுமாய்க் காட்சி முன்கொடுத்தார் என்றும் கூறப்பட்டன. ()

தொழுது போற்றியத் துலைமிசை நின்றுநேர் துதிக்கும்
வழுயில் அன்பரும் மைந்தரும் மனைவியார் தாமும்
முழுதும் இன்னுநர் பெற்றுத்தம் முன்றொழு திருக்கும்
அழிவில் வரன்பதம் கொடுத்தெழுந்தருளினார் ஐயர்.

(எ - து) தமது கோலத்தின் காட்சியைக்கண்டு வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்து, அந்தத் தராசின் தட்டின்மேலிருந்து நேராகப் புகழ்கின்ற தமது தொண்டில் மாறுபடுதலில்லாத நாயனாரும், அவர் புத்திரரும், அவர் மனைவியாரும், (பெறவேண்டிய) இனிய அருள் முழுவதும் பெற்று, தமக்குமுன்னே என்றும் தொழுதிருப்பதாகிய அழிவில்லாத பாமுத்திப் பதத்தையுங் கொடுத்து இறைவனார் எழுந்தருளினு ரென்பதாம்.

அந்தரத்தில் நின்று காட்சிகொடுத்த இறைவரை அந்தரத்தில் நின்றதுலையின் கண் இருந்தவண்ணமாவே கண்டுபோற்றின ரென்பார் - அத்துலை மிசை நின்று தொழுது போற்றி நேர் துதிக்கு - என்றார். நாயனார் தனது மனையாட்டிமுதல் முழுவதும் கொடுத்து இறைவனுடைய இனிய முழுஅருளும் பெற்றனரென்பார் - அன்பரும் மைந்தரும் மனைவியர் தாமும் முழுதும் இன்னுநர்பெற்று - என்றார். முழுவதும் கொடுத்து, முழுவருளும் பெற்றவர்க்குக் கொடுக்கும்பதம் தம்மைவிட்டு நீங்கா திருந்து எப்பொழுதும் கும்பிட்டிருத்தலாகிய நித்தமாகிய உயர்ந்தநிலை என்பார் தம்முன் தொழுதிருக்கும் அழிவில் வரன்பதம் கொடுத்தருளினார் - என்றார். அவரவர்க்கு ஏற்றவாறு கொடுப்பதில் தலைவர் என்பார் - ஐயர் - என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான்,—இறைவனுக்கு முழுவதும் கொடுத்து முழுவருள் பெற்றவர் இந்நாயனாரென்று கூறப்பட்டது. (சஎ)

நாதர் தந்திரு வருளினால் நற்பெருந் துலையே
மீது கொண்டெழு விமானம் தாகிமேற் செல்லக்
கோதில் அன்பரும் குடும்பமும் குறையறக் கொடுத்த
ஆதி ஸூர்த்தியா ருடன்சிவ புரியினை அணைந்தார்.

(எ - து.) இறைவனுடைய திருவருளால், நல்ல பெரிய தலாக்கோலே தெய்வ விமானமாகி ஆகாயமார்க்கமாகச்செல்ல, ஆணவாதிருத்தமொழிந்த நாயனாரும், அவரது குடும்பமாகிய மனைவியாரும் புத்திரனும், யாதொரு குறையில்லாமல் கொடுத்த திரு

வருஷம்பெற்ற உமாசகாயனார் அந்த இறைவனுடன் சிலவேளைகளுடனாகத்தான்

இத்திருப்பாசர்தான்.—காயனாரிடத்திலேயே, அவரைச் சிலவேளைகளில் இருத் தவதற்கும் விமானமாகிய சிறப்புத்தோன்ற நற்பெறற் திலேயே மீதுகொண் டெழு விமானமாகி மேற்செல்ல என்றும், முன்நொழுது இருக்கும். அழிவில் வான்பதம் கொடுத்த சிறப்புத்தோன்ற குறைவறக் கொடுத்த என்றும், அப்பதம் வாய்நார் முதலிய மூவர்க்கும் கொடுத்தனவென்றும் சிறப்புத்தோன்ற அன்பரும் குடும்பமும் என்றும், இறைவனோடு அத்துவிதமாயிருக்கும் முத்தியைப் பெற்றன வென்றும் சிறப்புத்தோன்ற ஆதிமூர்த்தியாகுடன் விளங்கும் உறப்பட்டன. (சஅ)

கந்தாமூர்த்தனாகதி

வேள்.

மலர்மிசை அயனும் மாறும் க—~~ய~~ய வள்ளல்
பலர்புகழ் வெண்ணெய் நல்லூரின்மையி-பழமை காட்டி
உலகுப்ப ஆண்டு கொள்ளப் பெற்றவனா னாத மூன்றித்
தலைமிசை வைத்து வாழத் தலைமையா தலைமைவாரும்

(எ - து.) தாமரை மலரின் கண் வாரும் பிரமனும் திருமாலும் காண்டற்கரிய விய இறைவன், யாவராலும் புகழப்படுகின்ற திருவெண்ணெய் நல்லூரின் கண் படை மூலவோலையைக்காட்டி உலகெல்லாம் உய்யும் வண்ணமாக ஆண்டுகொள்ளப்பெற்ற வராகிய எம்பெருமானது ஸ்ரீபாதங்களை உள்ளத்தின்கண் தியானித்து, முடியின்கண் ணும்வைத்து வாழ்வதாகிய தலைமைத்தன்மையே, நாம் அடையப்படும் தலைமைத்தன் மையாம் என்பதாம்.

‘தொழுதும் வணங்கியும் முந்தேடருஞ் சோதி’ என்பார், “மலர்மிசை அயனும் மாறும் காணுதற்கரிய வள்ளல்” என்றார். “சென்றும் கெழுந்தமிழ்ப்பழ ஆவணங் காட்டி” என்பார், ‘பலர் புகழ்வெண்ணெய்நல்லூர் ஆவணப்பழமைகாட்டி’ என்றார் ‘எனக்குன் குடிமுடிமுழுதும் அடிமை வந்தாட்செய் எனப்பெற்றவன்’ என்பார், “உல் குய்ய ஆண்டுகொள்ளப்பெற்றவர்” என்றார். ஆட்கொள்ளப்பெற்ற அப்பெருமான் (வண்டுகன்) முசல் தேன் ஒழுக்குமலரின் கற்றார் (அணிந்த) நம்பியாரூர (ஐவிய) எம் பெருமா னாகலின் ‘அவனது பாதம் உள்ளித்தலைமிசைவைத்துவாழும் தலைமை நம் தலைமையாகும்’ என்றார்.

அமர்ந்தியனார் புராணம் முற்றிய.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காருண்யாயநம:

திருத்தொண்டத்தொகை.

அல்லிமென் முல்லையந்தார் அமர்ந்திக் கடியென்

அல்லிமென்முல்லையந்தார்— என்றதனால் - கற்புக்காதலுமுடைய கற்பின்மக னிடும், வேதவேதாந்தங்களில் பண்டிதர்களாகிய அந்தணர்களும், வன்னற்றன்மையில் மிக்க அரசர்களும், தத்தம் உள்ளத்தில் உள்ள பெருந்தன்மைகள் பிறருக்குக்காட்ட அக விதமுடைய முல்லையாலைய அணிதல்போல்,— இவ்வமர்ந்தியார் இறைவனால் கொடுக் கப்பட்ட தனுசுரண புவன யோகங்களுடையெல்லாம் தம்முடையவனவாகக்கருதி அவனடி யார்களுக்குக் கொடுக்க அறியாத உலககாமிகளாகிய பகைவரெல்லாம் நண்ப்படவும், அன்புகறி-திருவேடமுடையார் யாதுவேண்டினும் மருதுகொடுக்கத்தனாயும் அறிவே ஞானமென் நறியாத ஞானிகளாகிய புறச்சமயிகளெல்லாம் தமது ஞானம் பாசஞானம்

* சந்தாகிய செவத்தின்முன் இருப்பதால் ஆணவ டிலத்தின் செயல்அழித் தும், அங்கு தொழுதலால் கண்மலத்தின் செயல் அழித்தும், அங்கு இருத்தலால் மாபாமலத்தின் செயல் அழித்தும் போதலால், அது ஆழிவில்லான்புதமாயிற்று.

புராணம் ஒன்றுக்கூட நாம்நூலிகள் என்று வெளிவராத அடங்கவும், இறைவன் பால் அன்பே வேண்டியவர் அவ்வன்பினை இறைவன்பால் பெறுதற்குத் தம்பொருளெல்லாம் அவ்வினைவனுக்கே கொடுக்கும் ஆசையுடையோராவர் என்று எண்ணும் தமதுநட்பினராகிய அகச்சுவையினெல்லாம் அகங் களிதாங்கவும் தமது வணிகர்குலச் செய்கைக் கேற்பத் துலையை நாட்டி, தம்மைக்கோவணததால் கொள்ளுகொண்டு ஆளவந்த இறைவன் திருவுள்ளப்படியே ஓர் தட்டில் அப்பெருமானைக்கோவணம் வைக்கச்செய்து, மற்றோர் தட்டில் முன்னர் தமது அசையாப்பொருள் அசையும்பொருள்களையெல்லாம் ஏற்றி பின்னர் இறைவன் அருளோடித்தமது கிரகீற்றடிமையைச் சமன்செய்து காட்டவல்ல பூர்பஞ்சாக்கரத்தைச் சாதனமுறையில் து ஒதாது, நிற்குமுறையில்வைத்து ஒதிக்கொண்டே மேலெழுந்து ஈட்டியண்ணமாகவே இருந்த தட்டில் தாமும்ஏறத் தாழ்ந்திருத்தவண்ணமாகவே இருந்த தட்டானக அக்கணமே மேலெழுந்து தமதுதட்டுக்குச் சமனாகிநித்த, இறைவனது இளிய ஈட்டியழிவதம்பெற்று அவ்வருளான திருமுன் என்றும் நீங்காதிருக்கும் வெற்றிப்புகழ் ஈயவரும்காண்ப பெற்றவரன்றும், அமர்ந்தீதி— என்றதனால் வேண்டும்நீதிநீதிநீதி சிவன் அருளுடன் ஆன்மாவோடு அமர்ந்திருக்கும்நிலையும், ஆன்மா பரமுத்திரியில் பாசத்துடன் சிவனோடு அமர்ந்திருக்குநிலையும் காட்டவல்ல பூர்பஞ்சாக்கரத்தை நிற்குமுறையில் ஒதி, சித்தாந்தத்திற் கூறியுள்ள நீதிப்படி இருமுத்திரியில் அமர்ந்திருக்குநிலையினர் என்றும், அடியேன் என்றதனால்— அருட்கலப்பால் சிவன்முத்தியும், அன்பின்கலப்பால் பரமுத்திரியும், அவ்விரண்டு நிலையினும் அடிமைகுலையாததிற்கும் நிலையும்ஆகிய மூவகைநிலையினும் பூர்பஞ்சாக்கரத்தாங்காட்டிய அப்பெருமானாக யான் அடிமைகுலையாததிற்கு என்னுடைமைப்பாடாம் என்றுங் கூறியவாரும்.

இதனால் விறன்மிண்டநாயனார் தமிழ்நாட்டுக்கும் பரவச்செய்த தொண்டர அடிமைத்திறம் இவ்வளவினதென்று உலகினர் அறியுமாறு தொண்டர் நாயகனாகிய இறைவன் தானே ஓர் துலையிலிட்டிகாட்ட எண்ணி இதற்குரியார் அமர்ந்தியார் என்று துணிந்து அவாபால்வந்த, தமக்குக்கோவணமாக இருக்கும் வேதத்தை எடை காட்டும் ஓர் அளவைக்கருறியாச ஓர் தட்டில் வைக்க, நாயனா அவ்வினைவனெண்ணப்படியே அந்த வேத அளவையால் - உலகினா பெரியபொருளாக எண்ணும் பொன்மணி முதலிய எல்லாச்செல்வப்பொருள்களையும் இறைவன் ஓர் பொருளாகக்கொள்ளும் பொருள்களன்றென்றும், போன்புடைய அன்புடையாரையே அவன் கொள்ளத்தகும பெரிய பொருளாகக்கொள்ளும் பொருள்களான்றென்றும் காட்டினாராகலான் என்னையும் அன்புடைப்பொருளாகக்கொண்டு எமது இறைவனுக்காக அந்நாயனாருக்கு அடியனாகின்றேன் என்று கூறியவாரும்

திருவந்தாதி.

மிண்டும் பொழிற்பழையாறை அமர்ந்திவென்பொடியின்
முண்டந் தரித்தபிராற்கு நல்லூரின்முன்கோ வண்ணேர்
கொண்டிந் கருளென்று தன்பெருஞ் செல்வமும் தன்னையும்தன்
துண்ட மதிநுத லாரையும் ஈந்ததொழி லினனே.

மேகவாகனனாகிய இந்திரன் சிகாழிப்பதியில் தன்னால் வைக்கப்பட்ட நகனவனத்திற்கு கிரில்வொழிய அதனால்வாடி நவங்கிடந்து ஈசனருளாற்பெற்ற காவிரியின்வனப்பத்தால் வணக்கெனினும் சிறந்து பொழில்களால் கெருககிச் சூழப்பட்டுள்ளது பழையாறை என்னும் திருப்பதியாகலான்—மிண்டும் பெய்திப்பழையாறை—எனவும், அப்பதியில் வந்திலத்தினுமுள்ள பெரன் மணி துதில் முதலிய எல்லாப் பொருளும் நீதிவழியாகத் தாம்செய்யும் வாணிபமுறையால் தம்பொருளாகப் பொருத்திக்கிடக்கச் செய்தவராகலான் அப்பதி—எனவும், அந்தியார் திருநீற்றடிமையில் பிழைத்தலை அறிந்த அன்

பிணைக்காட்ட இறைவனாற் திருநீறு சண்ணித்தமேனியாராய் வந்தவராகலான்—வேண்
பொடியின்முண்டந்தரித்த போற்றி எனவும், இறைவனது உபகாரத்தை நினைந்து கொஞ்
சம் உருசுவும், நிலலாமே தீவினைகள்நீங்கவும் என்னும் அன்புடை அடியார் முடியில்
தனது அடியைக்குட்டுதற்கு நீக்காததானமாய்க்கொண்டிருக்கும் ஊராகலின்—நல்லூர்.
எனவும், நாயனாரிடம் இறைவன் முன் கொடுத்த கோவணம்—தம்மை அகோசரமாய்க்
காணக்கொடுத்த இருக்குவேதமாகிய கோவணம், தட்டில்வைத்த கோவணம்—தம்
மைக் கோசரமாய்க் காணச்செய்யவல்ல ஸ்ரீபஞ்சாக்காரத்தைத் தனது இருதயத்தில்
கொண்டுள்ள யஜுர் வேதமாகிய கோவணம், உடுத்திருந்த கோவணம்—தம்மைக்
கோசராகோசரமாய்க் கண்ணொர்த்தார் தம்முடனாய் இன்புற்றுநிற்கும் நிலையைப் புகழ்ந்
தெடுத்தோதும் சாமவேதமாகிய கோவணம், ஆகலான், நாயனார் பாசப்பொருளோடு
சலந்துள்ளாராகலின், பாசப்பொருளைத் தம்முடைமையாகவே வைத்திருப்பார்க்கு
இறைவன் அகோசரமென்னும் அவ்வுண்மையை உணர்த்த, அவருக்குமுன்கொடுத்த
ருக்வேதமாகிய கோவணம் அகோசரமாய்ப்போயிற்று.

அவ்வுண்மையை நாயனார் உணர்ந்து அகோசரமாய் நிற்கின்ற இறைவன் தமக்குக்
கோசரமாய் வண்ணம், புறப்புறமாயுள்ள பொன் மணிமுதலிய பாசப்பொருள்களையும்,
புறமாயுள்ள பாசப்பொருளாகிய மணியாட்டியையும், அகப்புறமாயுள்ள மகளையும் அம்முப்
பாசங்களையும் உடைய தம்மையும், யஜுர்வேதமாகிய கோவணம் இருக்குந் தட்டில் வை
க்க, அவ்வேதம் நாயனாருக்கு இறைவனைக் கோசரமாக்க வல்ல ஸ்ரீபஞ்சாக்காரத்தைக்
காட்டி அதன் பொருளையும் உணர்த்தி உணர்த்தியவழியே இறைவனருளையே நோக்கி
அவனனவாய் நிற்கச்செய்த தானும் கின்றது.

இறைவன் உடுத்திருக்கும் சாமவேதமாகிய கோவணம்—கோசராகோசரமாய் நிற்
கும் இறைவனை அருள்வசப்படுத்தி நாயனரை அன்புருவாக்கிக்க சிந்துருகி என்றும்
புகழ்ந்தெடுத்தோதும் பேரின்பானுவத்தில் நிற்கச்செய்தது.

இவ்வண்ணம் மூன்றாவேதமும் முறையே உணர்த்தவும், காட்டவும், நிற்கவுமான
செயலைச் செய்ய அதற்கேற்ற செயலொழுது செய்தனராகலின்—தன்பெருந் தெல்வ
ழி, தன் துண்டமதி துதலானையும், தன்னையும் ஈந்த தொழிலினன்—எனவுங் கூறினார்.

இதனால் நாயனாருது ஊரும் பேரும் தொண்டும் பேறும் கூறப்பட்டன.

புராணசாரம்.

பழையாறை வணிகரமர் நீதியார்பாற்பரவுசிறு முனிவடிவாய்ப் பயிலுநல்
தூர்க், குழைகாதர் வந்தொருகோ வணத்ததைவைத்துக்கொடுத்ததனை எடுத்த
தொளித்துக் குளித்துவந்து, தொழிலாரும் அதுவேண்டி வெருண்டுநீரித்
தலையிலிடுங் கோவணநேர் தூக்குமென்ன, எழிலாரும் பொன்மனைவி இளஞ்
சேயேற்றி ஏறினர்வானுலகு தொழ வறினாரே.

(எ - து.) அறிநீதியார் பழமையாயுள்ள காவிரிஆற்றினால் நிலவளம் நீர்வளம் குடி
வளமுதலிய வளப்பங்கள் கிறைந்த பழையாறை என்னும் திருப்பதியின்கண் பொன்
மணிமுதலிய பூஷணமணிகளும், நென்மணிமுதலிய உணவின்கண்மணிகளும், ஆடைமுத
லிய உடையணிகளும் ஆகிய எல்லாப்பொருளையும். தமதேபோல் பிறப்பொருளையும் என்
னிக்காத்தலாவளும் பொருளையும் தம்வசமாக்கவல்ல வாணிபமுடைய வணிகர்துலத்தில்
அவதரித்தவர். சிவன்கழலைச் சிந்திக்குஞ்சித்தனைச்செயலில் மனத்தையும், செவியுணவை
பூட்டவல்ல அத்திவண்ணர் தம் அடியவர்க்கு அமுதுசெய்விக்கும்போது அவருள்ளங்களி
கூறாமாறு இன்மொழிகூறும் செயலில் வாக்கையும், பஸம் ருத்திரா கூங்கனையே ஆடை
யாகவும் அணிகலன்களாகவும் கொண்டுள்ள திருவேடமுடையார்க்கு அவர்களுத்தறிந்து
கத்தை நீன் உடை கோவணம் முதலியவற்றைக் கொடுக்குஞ்செயலில் காயத்தையும்
வைக்கிவழியாய் அமுர்த்திருக்கச் செய்யும் வன்மை. உடையவராகலின் அம்நீதியார்.

என்றுத் திருநாமமுடையவர். திருநல்லூர் என்னும் திருப்பதியில் வீற்றிருக்கும் முக் கண் அக்காரம் முதல்வனரது திருவிழாக்கோலத்தை நாடோறும் கண்டுகளிக்கவும் எண்ணிற்றத் அடியார்களுக்கு அமுதுபடைக்கவும் எண்ணி, அந்தநல்லூரில் ஓர் திருமடம் அமைத்து அதில் தன்னுடைய மனைவி மகன் ஏனையசுற்றத்தாருடன் குடியிருந்து, எண் ணிவந்தபடியே நல்லூர்ப்பெருமான் திருவிழா அணியைச்சேவித்தும், மடத்தில் அடியார் க்ட்கெல்லாம் இன்பமாகிய அமுதளித்தும், அவர்களுக்குவேண்டிய கந்தை கீள் உடை கோவணம் முதலியவைகளைக் கொடுத்தும்வருநாளில் ஓர்நான் நீலகண்டமும் குழைக் காதுமுடைய நல்லூர் இறைவன் அமர்தீதியார்க்கு அவர்கொடுத்துவரும் கோவணப் பெருமையை முன்னே காட்டிப் பின்னர் நிறைந்த பேரருளைக்காட்டி ஆட்கொள்ளத் திருவுளத்தெண்ணி யாவராலும் போற்றப்படும் பிரமசாரியாய் சிறிய முனிவடிவியை யுடையராய் எத்தராகவந்த தமதுமடம் புகும் பாக்கியம் பெற்றவர். அம்முனிவரைக் கண்ட அளவில் உள்ளமும் மலர்ந்து, முகமிகமலர்ந்து மிக்கவிரைவுடன் எதிரேசென்று எம்பெருமானே! தேவரீரது திருவுருவம் எனனால் காணுந்தரத்தன்று இவ்வரிய திரு உருவத்தைக்கண்ண அடியேன் செய்துவந்ததவம் யாதோ என்று போற்றும் பொழுது, பிரமசாரியார்-நீர் பெருகிய அடியார்க்கு நல்லுணவும், நல்ல ஆடைமுதலியனவும் அன் புடன் மாறாது கொடுத்துவரும் அருமையைக் கேட்டு உம்மைக் காணவந்தேன் என்று அவரால் புகழப்பெற்றவர்.

நாயனார் “ இங்கு நல்லொழுக்கமுடைய வைதிகப்பிராமணர்களால் மிகவும் பரி சுத்தமாய் திருவமுது அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றதாகலின் தேவரீர் இன்று அமுது கொண்டருளவே வேண்டும் ” என்று பணிந்து வேண்ட பிரமசாரியார் இசைந்தவராய் யான் காலிரிக்குச் சென்று நீராடி நித்திய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு வருவதற் குள் மழைவரும்போல் காணப்படுகின்றதாகலின் இக்கோவணத்தை வைத்திரும் என்று தாம் தாங்கியிருக்கும் தண்டத்திலுள்ள ஓர் கோவணத்தை அவிழ்த்துக்கொடுத்து “நீர் கோவணப் பெருமை நன்றாய் அறிந்திருப்பவராதலால் நான் ஒருவிசேடமும் எடுத்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை; இதனைக்காவலுள்ள இடத்தில் வைத்திருந்து நான் வந்த பின்னர்கொடும் ” என்றுகூற வாங்கப்பெற்றவர். பிரமசாரியார் சொல்லியபடியே ஓர் தனியிடத்தில் மிக்காவலுடன் நாயனார் வைக்க, அதனை அடியார் உள்ளங்கவர்களவ னாகிய கங்காதரன் அவ்விடத்தில் இல்லாமற்போக்கி மழையை வரவழைத்து அதனால் நனைந்து மடத்தைவந்து சேர்ந்தனர், வந்துசேர்வதற்குமுன் நாயனார் மிக்கப்பக்குவத் தேரடு அறுசுவைத்திருவமுதாக்கிப் பிரமசாரியார் வருகையைநோக்கி இருப்பவராத லால் அவர்வந்து சேர்ந்தவுடன் அவர்அமுது கொள்ளும் பொருட்டாக அவரடிபணி ந்து நிற்ப அவரைநோக்கி யான் நனைந்துவந்தேனாகையால் நான்முன்னே கொடுத்த கோவணத்தைக் கொண்டுவாருமென்று சொல்ல அவர் தொடக்கிலகப்பட்டவர் - நாய னார் - அதிகேக்கிரமாகவுள்ளே சென்று கோவணம் வைத்த இடத்திற்பார்க்க, அதனைக் காணாது நான் வைக்காத வேறுவேறு பலவிடங்களிலும் தேடித்தேடிப்பார்த்தும் தம்மைச் சார்ந்தாரைப் பார்த்ததுண்டோ என்று கேட்டும் அவரும் காணாதவராகையால் இவ ரைப்போலவே அவர்களும் காணாமையைக்கூற இவ்வேதென்ன மாயமென்று மயங்கினர் இதற்கு நாம் என்செய்வது என்று எண்ணாதெல்லாம் எண்ணினவர். பின்னர் அகிலில்லா தொழியிலும் சம்மிடத்திலுள்ள ஓர் கோவணத்தைக் கொண்டுபோய்க் கொடுப்போ மென்று துணிந்து ஓர்கோவணத்தை எடுத்துக்கொண்டு பிரமசாரியிடஞ்சென்று இதோ கோவணம் கொண்டுவந்தேனென்று அக்கோவணத்தை அவர் கையிற்கொடுக்காமல் இக் கோவணம் தேவரீர்கொடுத்த தன்று, அதனை வைத்த இடத்திற் காண்கிலென் இந்த மரபுத்தையும் அதிசயத்தையும் நான்எப்பொழுதும் கண்டதில்லை, இது என்னிடக்கி லுள்ள நல்லகோவணம் கிழித்தகோவணமன்று, செய்தகோவணம் என்பிழைபெ இதுனைஉடுக்கவேண்டு மென்று வணங்கினவர்.

சுழலும் சொல்லியதைக்கேட்ட பிழைசாரியார் அடங்காகோபங்கொண்டு “ஆஹா இதுஎன்ன அதிசயம் நான் நீராடிவருவதற்குள் நான் கொடுத்தகோவணம் மாயமாய்ப் போயிற்று என்று கூறுகின்றீரே! நீகூறுவதுமாயமா! அதுபோனதுமாயமா! நான் கொடுத்ததுமாயமா! இந்தமாததை நான் எங்குக்கண்டதில்லை. வணிகர்களுத்திற் பிறந்து அக்குலத்திலில்லாத வாணிபத்தைச்செய்ய எவ்வளவுக்குற்றீர் நீகற்றுக் கொண்ட வாணிபத்தைப்பிரமசாரியாயும் சிவனடியனாயும் இருக்கின்ற என்னிடத்திற் குண காட்டவேண்டும் என்கிடத்திலேயே காட்டத்தணிந்தீர் மற்றையரிடத்தில் காட்ட அஞ்சியிருப்பீர்! இல்லை உயிடத்திலுள்ள பொருளெல்லாம் இவ்வழியாய்ச் சேர்த்தபொருள்தான் போலும். உமமுடைய வாணிபம் மிகநன்று என்று. இப்படியன்றோ பொருள்தேடவேண்டும், உமமை போலும் வாணிபஞ்செய்து பொருள்தேடுவாரைக் கண்டதில்லை. தத்தனைபோ இப்படி தத்தம்பொருளெல்லாங்கொடுத்துப் போயினரோ அதனைநான் அறியாதொழிந்தனனே அவர்களைப்போல நான் போகத்தக்கவனன்று. நீ பெருங்கோவணக்களவா உமமுடையகளைத்தனத்தை நான்யாவருங்காண்செய்கின்றேன் யானசெய்யும் செயலால் என்கோவணநதானவருமோ! நீருநதானவருவீரோ! அது பின்னே அறியவரும் எனன் சொல்லுகின்றீர்” என்று நெருப்பானது அள்ளித்தள்ளி எரிவதுபோலும் துள்ளி பேச, நாயனா அதிசயசொற்களைக் கேட்டுப் பொறியும் அறிவுக்கவகி, மலாநதமுகமுமவாடி பிரமசாரிபாரவணங்கி “என்பிழை பொறுத்தருளீர். மான் பிறாபொருளாவஞ்சித்தகொள்ளும் வாணிபனல்லன் பிறா பொருளும் தப்பெருளபோற பாதகாததக்கொங்கும் நலவாணிபன் என்வாணிபம் அகவண்மிருக்க நீ உமமுடைய பொருளுக்கு நான் செய்யவேண்டியவழி எதுவோ அதனைச்சொலவும் செய்கின்றேன் அன்றியும் உமமுடைய ஒருகோவணத்திற்கு என்னிடத்திலுள்ள நல்லப்பட்டான்கள், மணிகள் இவைகளை அநேகமாக வைக்கின்றேன் எவ்வளவுவேண்டுமோ அவ்வளவும் எழுத்துக்கொள்ளும் என்வாணிபத்தையும் என்னை யும் இகழவேண்டாம” என்று மிகவும் வேண்டினா பிரமசாரியா “ஐயா! வாணிபரே! நான் உமது பொருளைக் கொள்ளையடிக்க வந்தவனன்று எனனுடையபொருள் எனக்கு வந்தாற்போதும் முன் கொடுத்த கோவணம் போயினும் இதோ என் தண்டினிலிருக்கின்ற கோவணத்தைக் கொடுக்கின்றேன் அது எவ்வளவு எடை இருக்கின்றதோ அவ்வளவே உடையனவாக என்னைக்கொடுக்கின்றீரோ அதனை நான் பெற்றுக்கொள்ளுகின்றேன்” எனன் நாயனா அதன்கேட்டு “அப்பா! இவ்வகண்ணா தொடக்கு நமமைவிட்டது. இந்த ஒருகோவணம் எனன் எடைஇருக்கப்போகின்றது, ஆனால் அவா சொலதுகின்ற படி அதனை நாம் மறுத்தல்கூடாத ஒருகால் மறுப்போமாயின் இவா பெரிய தொடாவழக்காரியாய்க் காணப்படுகின்றா இவா வழக்கினில நாம் அகப்படக்கூடாது” என்றெண்ணி ஒருதுலாககோலைக் கொண்டுவந்து நாட்டி “சவாயிகான்! தேவரீர்வைக் கவேண்டிய கோவணத்தை இரத்த தட்டில்வையும், அதற்கு நான் வைக்கவேண்டியகோவணத்தை வைக்கின்றேன் எடையொத்தபின் அதனை எடுத்துக்கொண்டு ஈர்க்கோவணத்தைக்கொண்டு உடுத்து அமுதுகொண்டருளலவேண்டும்” என்று கூறினவா பிரமசாரியார் “அமர்நீதியாரே! என் அவசரப்படுகின்றீர்! எனக்கு நீ அன்னம்படைத்தது என்னை உண்ணச்செய்வீரோ! என்னை நீ உண்பீரோ! எனக்கு யோசனையாக இருக்கின்றது” என்று ஒருகோவணத்தை ஒருதட்டிலிட்டு “நீ வைப்பதைஅந்தத்தட்டில் வையும்” என்றனர், நாயனார் நெய்தகோவணமொன்றை வைத்தனா, பிரமசாரியா கோவணத்தட்டு எழுந்திருக்கவேண்டியதிருக்க அது எழுந்திராது நாயனார் கோவணத்தட்டு எழுந்தது. நாயனார் அதன்கண்டு அஞ்சி, ஒவ்வொருகோவணமாக வைத்தனர், பின்னர் ஒன்றிரண்டு கோவணம் வைப்பதொழிந்த மூட்டையாக தூல்வர்க்களெல்லாம் வைத்தனர், எது எது வைத்தும் மேன்மையெழுந்ததெயன்றித் தாழ்ந்ததில்லை. அவ்வதிகப்பத்தைக்கண்டு இதுஉலகில் இல்லதோர்மீயம்என்றஞ்சி, மீண்டும் பிரமசாரியாரை வணங்கி ஐயரே நீர்வைத்தகோவணம் ஒருகோவணமா! அதுஉருவத்தால் எவ்வளவுக்கொட்டினும்

அது குணத்தால் எடைகொள்ளத்தக்கதாகக் காணப்படவில்லை. இனி பொன் மணி முதலியன யாவும்வைக்கின்றேன் என்றுகூறி அவையாவும் வைக்க அவைகளும் எடை கொள்ளாதொழிய இனி எடைவைக்கும்பொருள் ஒன்றுமின்மையைக்கண்டு இது அதிசயத்தினும் அதிசயமென்று ஒருவகையானகளிப்பும், பிரமசாரியார் வழக்கு ஒழிவதற்கில்லையே என்கிற ஓர் துக்கமும் உடையவராய் நிற்க, அவரை நோக்கி என்னுடைப்பொருளெல்லாம் எடையிட்டும் எடைகொள்ளவில்லை. யானும் என்மனையியும் என்மகனுமுள்ளோம். எடையாக அத்தட்டில் ஏறுகிறோம் இனியேனும் எடைகொள்ளாமாயஞ்செய்ததுபோல் செய்யாது எடைகொள்ளும் அருளைத் திருவுள்ளங்கொள்ளல் வேண்டும் என்று குடும்பத்தோடும் பணிந்து துலாக்கோலை வலம்வந்து திருநீற்றமெய்யடிமை பிழைத்திலோமெனில் இப்பெருந்துலை நேர்நிற்க வேண்டுமென்று நல்லூர்ப்பெருமானை வணங்கி எல்லாப்பொருளையும் எல்லாவயிரையும் எடைகொள்ளவல்ல திருவஞ்செழுத்தையோதி எழுந்திருந்ததட்டில் ஏறினர். அவ்வளவில் அண்டர்தம்பிரான் திருவரைக்கோவணம்வைத்ததட்டும் அடியவரடிமைத்தொண்டெலாம் வைத்ததட்டும் அன்பினிற் குறைபடாது நேரோத்துநிற்க, அம்மையப்பராகிய பரசிவமும் பரசிவையும் நாயனரும் மனைவியாரும் காண நேராகக்காட்சி கொடுக்கப்பெற்றவர். இவ்வதிசயத்தை மண்ணுளாரும் விண்ணுளாருங்கண்டு கண்மாரியும் பூமாரியும் பொழிந்து, ஆனந்தபாவசத்தராய்க் கூத்தாடினவர். பின்னர் அத்துலையே விமானமாய் நாயனரும் அவர்குடும்பமும் குறைவறக்கொடுத்த அருட்செல்வத்தோடு ஆதிமூர்த்தியுடன். சிவபுரமணந்து அம்மூர்த்தியின்முன் என்றுகொழுதிருக்கும் பேரின்பமுத்திசயப்பெற்றவர்.

இதனால், திருவருள் இறைவன்வைத்த ஓர்கோவணவுருவாய் நின்று அடியார்பால் சென்று பலபொருளுருவாய்ப் பார்த்துஒங்கி அன்புருவாய்நின்று அவ்வடியவரை அவ்வன்பில்நிறுத்தி, பின் தான் இறைவன்பால்கலந்து பேரின்பத்தைப்பெருக்கியும், அவ்வன்பத்தை அன்பின்வழிநிற்கும் அடியரை நுகரச்செய்தும் வந்த அருட்டிறத்தினனனை எடையாகக்கூறியவாரும்.

அமர்ந்திநாயனார் புராணசாரம் முற்றிற்று.

ரகுண்யாயமம்:

திருத்தொண்டத்தொகை.

ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆளே.

ஆரூரன்—என்றதனால், என்னை ஆளவந்த இறைவன் ஆவணத்திற்காட்டியட என் மூதாதையின் பெயரையே கொண்ட ஆரூரனாகியான் என்றும், ஆரூரில் அம்மானுக்கு—என்றதனால் திருவாரூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் தாயாகிய உமாதேவியை யுடைய தந்தைக்கு என்றும், ஆளே—என்றதனால், ஆரூரில் அம்மானுக்கு வன்றெண்டனையென்றி, அடியார்களுக்கும் இன்தொண்டனையினேன் என்றும் கூறியவாரும்.

ந்தரமூர்த்திகள் துதி.

திருவந்தாதி.

தொழுதும் வணங்கியும் மாலயன் தேடரும் சோதிசென்றாங்
கெழுதூந் தமிழ்ப்பழ ஆவணங் காட்டி எனக்குள்ளுடி
முழுதும் அடிமைவந் தாட்செய் எனப்பெற்ற வன்முரல்தேன்
ஒழுகு மலரினற் றூர்எம் பிரான்நம்பி யாரூரனே.

திருமால்—“பாதம் இரண்டும் வினவில் பாதாளம் ஏழினுக்கு அப்பால்”—என்னும் சேதசாரவுண்மை யுணராத வராகவடிவங்கொண்டு பூமியைக் கீழ்க் கீழ்த் தோண்டித் தொழுதும், அயன்—“சோதி மணிமுடிசொல்லில் சொல்லிறந்துகின்ற தொன்மை”—என்னும் சுருதசாரவாசகத்தை யுணராத, அன்னப்பாட்சி வடிவங்கொண்டு இருபகடல்

(இறகு)களையும் வணக்கிவணக்கி அசைத்தசைத்து வணங்கியும், அடிமுடியைக் காணுதற் கரியனாய்ச் சேனோங்கிய சோதிசொருபன், தம்மைச் சிறிதஞ் தேடாதவன் நீர் என்று என்னுது பூதவந்தே போத்தருளி அந்தணனாய், தனது அடிமுடிகளை மிக எளிதாய் எல் லாருங்காண மணப்பத்தரின்கண்ணே வந்து வங்கன் பிறப்பறுத்திட்டு எந்தாமும் ஆட் கொள்ளத் தன்னாடிநின்ற ஒருவராலுந் தன்எக்டாத அடிமைவழக்கை ஒருவராலும் என்னெக்டாத அனாதியாயுள்ள தம்மால் எழுதப்பட்டின் அடிமைப்பத்திரத்தைக் காட்டி, அதைகவி “இப்பத்திரப்படி கந்தரா! வனக்கு உனது தாதை மூதாதை முதலிய யாவரும் அடிமையாகும். ஆகலின் நீயும் வழிவழியாய் வந்தனதடிமையாகும். ஆகவே நீ இத்தமணப்பத்திர விட்டி என்பின்னே வந்து நான் இம்மணி எதுவோ அதனை எனது ஆணைச்செய்துவருவாய்” என்று வழக்கிட்டு ஆளபெற்றவர், தேன்வண்டிகள் தேனு ண்டிலுலித்திற் கதமணங்கமழும் மலாமாவைமுடிய கம்பியாருள் என்னும் காமமுடைய எம்பெருமானாகிய தேவரீரன்றோ? என்று இத்திருப்பாசார்த்தால் உறப்பட்டது.

தேவரீரளிற் பெரியோராகிய அரிபிரமர்களால் பலகாலுந் தேடியுங் காண்டற்கரிய பெரியோனாகிய இறைவன் தம்மாட்டு மிக எளிமையாய் வலிந்தவந்து வழக்கிடும் ஆண் தன்மையுடைவர் என்பதுதோன்ற—மூலத்தேன் ஒருதும் மலரின் கற்றா எம்பிரான் கம்பியாருளே—என்றுஉறலுமாம்.

ஆவணங்காட்டிக் குடிமுழுவுதம் வந்தாட்செட் எனபெற்றவன் என்றதனால் தில்லைவாழ்ந்தணர்முதலாகக் சொல்லப்பட்ட எழுவரையும் ஆவணங்காட்டியே இறை வன் ஆண்டஅருமை வெளிப்படுகின்றது இத்தனுண்மையின் விரிவை இச்சருக்கத் தின் முதற்பக்கத்திற் காண்க.

இச்சருக்கமுதலில் தில்லைவாழ்ந்தணனாகிய டோராஜமூர்த்தியையும், இறநியில் அமர்ந்தியாரையும் வைத்து ஒதியது திருத்தொண்டத்தொகையின் சிறுபைப் பிரகாசப் படுத்தி மாதவசொல்லாம பிறவிப்பின் நீக்கி உபவதற்கேயாம்.

எண்ணெயெனின், முதலில் உள்ள டோராஜமூர்த்தி, பிறவி. பெருங்கடலாகிய பெருத்தன்பத்தில் ஆழ்த்தும் டோராபெருஞ்சோங்கு அமர்ந்தலுலிவினி மருந்தாடின மஹாமந்திரமாகிய பஞ்சாக்ரகசொருபியா. பிறவிசொல் வணங்கடைய வணங்கடனமும், பேரின்பவாழ்வுண்டாக ஞானகடனமும் செய்தருளும் அருள்மூர்த்தியா உள்ளவன். இறநியிலுள்ள அமர்ந்தியார், மண்ணினிற் பிறத்ததனைப் பெறவேண்டிய பெரியபய னைப் பெறாதற்கு திருவல்லூரின்கண் வந்து மதிசூழும் அண்ணலா அடிபிராதமை அமுதுசெய்வித்துப் பாசநிலையைப்போகி, மதிசூழும் அவ்வண்ணலாத கல்வினாப் பொலிவு கண்ணினாற்கண்டு பகநிலையைக்கடந்து அருள்வசத்தராய் அன்புநிலையில் நின்று பிறவிப்பெரும்பினிக்கு அருமருகநாகிய பஞ்சாக்ரகமருத்தை உண்ணுமுறையே உண்டு கோயைப் போக்குமுறையே போக்க வாழுமுறையே வாழ்த்து அழியாபபே ரின்பநிலையில் பெயராத நின்றுவர்.

ஆகவே, பிறவிப்பினியாளர்க்கு இத்திருத்தொண்டத்தொகையன்றி மருத்து வே ரென்றுண்டோ, மாதவஞ்செய்த முற்றுப்பெற்றார்க்குக் கைதவத்தையும், புல்லறிவை யும், பிற்பிணையையும், மையலையுந்தீர்த்து அத்துவிதானந்த அகண்டபரிபூரணத்தில் நித்தியமாய் வாழ்வதாகிய பெருவாழ்வினைத்தருவது இதனினும் வேரென்றுண்டோ.

ஆகலின் பிறவித் தொகையுப்பட்டு உழல்வாரெல்லாம இத்திருத்தொண்டத் தொகையின் சிறப்பிணையுணர்ந்த பிறவித்தொகை யொழியுமாறு கைத்துருவி மெய் யன்பால் என்றும் வினம்பி மண்ணினிற்பிறத்த பயனைப் பெற் றுய்வார்களாக.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லைவாழ்ந்தணர் சருக்க முற்றிற்று.

-
ஸ்ரீ கந்தரோதயம்
பெரியபுராணம்
தில்லைவாழந்தணர்சருக்கம்
மூலம்

காஞ்சிபுரம்
ஸ்ரீமத் - ஏகாம்பரசிவயோகிகள்
பாடுகோகன்

ஸ்ரீ - சூலாலகந்தரம்பிள்ளை அவர்களால்

இயற்றிய
சித்தாந்தபோதாதனாகாமாஜிய
பொழிப்புரை - விசேடவுரையும்

வேதாந்தமாதாந்தரவாழந்தணர்சருக்கம்
மேலார்ஸ் அட்டிஸ் அண்ட் கம்பெனி

கா. வெங்கடாசலமுதலியார்
உருவகாரர்

சென்னை:
கணேச அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1915.

தேவீபாகவதம் (வசனம்.)	7	0	()
காமாக்கிலீலா ப்ரபாவம் (வசனம்.)	()	12	()
காஞ்சிப்புராணம் (சூலமும்-உரையும்.)	1()	()	()

வி. இ. பிரத்யேகம்.

கா. ஆலாலசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள்

சித்தாந்தபோதரத்தொகை.

19 - சென்டால்ஸ் ரோட், சென்னை வேப்பேரி.

திருச்சிற்றம்பலம். திருத்தொண்டத்தொகை.

—♦—
திருநாமத்தின் காரணச்சிறப்பு.

இறைவன், ஆன்மாக்கள் பாசத்தினின்றும் கீங்கித் தன்னடி கூடுவதாகிய முத்தி நிலை கூடுதற்குச் செய்யத்தொடங்கிய பஞ்சகிருத்தியங்களில் முதற்கண் அவ்வான் மாகக்குப் பந்தநிலை இதுவென்றுணர்த்த சிருஷ்டி திதி சங்கார மென்னும் முத்தொழிற்குக் காணமாகும் பாசத்தின் பகுதியாகிய பிரபஞ்ச விவகாரத்தை வேதத்தால் பிரகாசப்படுத்தியும், பின்னர் பிரபஞ்ச வசப்பட்டு முத்தொழிலால் மொத்துண்டு இளைப்புத் தோன்றித் தமது நிலைதோன்றாது மடங்கிநிற்கும் அந்நிலையில் அவர்கட்கு அந்நிலைமை தோன்றாமாறு வேதாந்தத்தாற் பிரகாசப்படுத்தியும், அந்நிலை இதுவெனப்பிரகாசமாயவழி அவர்கட்கு ஆகாமாய் நிற்கும் பதிப்பொருள் பரமான்மாவாகிய பரசிவம் இதுவெனவும் பரசிவத்தை ஆன்மாக்கள் அடையும்வகை இவ்வகையெனவும் அவ்வகையான் அவ்வாதாரத்தில் ஆன்மாக்கள் நிற்கும்நிலை இந்நிலையெனவும் தோன்றுமாறு வேதாந்தத்தெளிவாகிய சைவசித்தாந்தத்தால் பிரகாசப்படுத்தியும், அந்நிலைக் கண் தன்னடி கூடும்வகையறியாது நியங்கச்செட்டும் நியங்கத்தைத் திரோதானச்செயலால் நீக்கிச் சாதனமுடையால் சரியையாதிகளைப் பிரகாசப்படுத்தியும் அபபிரகாசத்தால் சாரத்தன்வண்ணமாகாத சுததபடிமம்போல் அறிவைப் பிரகாச படுத்தியும், அவ் வறிவு பிரகாசமாயவழி இறுதியாயுள்ள அருட்செயலால் ஆன்மாக்கள் தன்னடி கூடுமாறு தனியடியாய்களாகிய அறுபான்முடமை நாயன்மார்களாலும் தொகையடியாய்களாகிய ஒன்பதின்மரர்களாலும் ஞான யோகக் கிரியா சரியையானாகும் சைவத்திறமாகிய தொண்டால் பிரகாச படுத்தியுள்ள ராகலின் இதற்கு, பிரபஞ்ச விவகாரத்தைப் பேசிய நூலை வேதமெனவும், ஆன்மபிரகாசத்தைப் பேசிய நூலை வேதாந்தமெனவும், ஆன்மா, பரமான்மாவாகிய ஆதாரத்தில் நிற்கும்நிலையைப் பேசிய நூலைச் சித்தாந்தமெனவும் பெயரிட்டதுபோல் திருத்தொண்டத்தொகை எனப்பெயரிட்டனரென்க.

இதனால் நுல்களிற்சிறத்த வேதமெனவும், அதனினும் சிறத்தது வேதாந்தமெனவும், அதனினும் சிறத்தது சித்தாந்தமெனவும், அதனினும் சிறத்தது இத்திருத்தொண்டத்தொகையென்னு இந்நூலெனவும் தெள்ளிதின் அறியக்கிடக்கின்றன.

அன்றியும்-வேதநூல் ஆராய்ச்சியால் பிரபஞ்சம் இதுவெனப் பிரகாசமாய் அறிய வரும் என்றும், வேதசாரமாகிய வேதாந்தநூல் ஆராய்ச்சியால் ஆன்மா இதுவெனப்பிரகாசமாய் அறியவரும் என்றும், சித்தாந்த நூலாராய்ச்சியால் பரமான்மா இதுவெனப்பிரகாசமாய் அறியவரும் என்றும், இச்சித்தாந்தசாரமாகிய இத்திருத்தொண்டத் தொகையால் அடிக்கட்பவதாகிய அருள் இது எனவும், அவ்வருளால் விளையும் இன்பத்தை அனுபவிக்கச் செய்யவல்ல அன்பு இது எனவும் பிரகாசமாய் அறியவரும் என்றும் திருவரு ஞணர்வால் அறிபவருமென்க.

தில்லைவா முந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன் ;

திருநீல கண்டத்துக் குயவனர்க் கடியேன் ;

இல்லையே என்னதா இயற்பகைக்கும் அடியேன் ;

இகையான்றன் குடிமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன் ;

வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன் ;

விரிபொழில்குழ் குன்றையார் விறன்மிண்டர்க் கடியே

அல்லிமென் முல்லையந்தார் அமர்நீதிக்கடியேன் ;

சூரான் சூரூரில் அம்மானுக் காளே !

அடிமைச்சிறப்பு

ஆளுநர், தம்மை அடிமை என்று கொண்டு தோழனாக ஆண்ட இறைவன், தம்மை மறவாத வழிபடும் தில்லைவாழ்த்தணர்களாகிய அடியாருள் தாழும் ஒருவனாய் ஆனந்தக் கூத்தாடி நிற்கும் பேரவாவைக்கண்டு தாழும் அடியார்டுவுள் இருக்கும் ஆசையுடைய வராய் தில்லைவாழ் அந்தணர் அடியார்க்கும் அடியேன் என்றார்.

அடியார்பால் இங்ஙனமான ஆசையுள்ள இறைவனது ஆணையின்பழி, சிற்றின் பாணுபவத்தை நிறுத்தவல்லார், சின்னாசில் ஒழியும் சிற்றின்பத்தக்குரிய தமது இளமைப்பருவம் என்றும் இளமைமீதானது நிற்கவும், அவ்விளமைபான் என்றும் இளைத்தலை அறியாத அடைதற்கரிய பேரின்பத்துறையில் இழிந்து மிக எளிமையாய் அவ்வின்பகத்தில் வாழவும் ஆவாகன் என்பதை, திருநீலகண்டலால் உணராத தாழும் இறைவனுணையின்ப வழியே நின்று அவ்வின்பவாழ்வைப்பெறா அவாவுடையவராய் திருநீலகண்டத்துக் தயவனாக் கடியேன் என்றார்.

இங்ஙனம், தன்னுணையின்பழி சிற்றின்பபாணுபவத்தை நிறுத்தவல்லவாககு, என்றும் இளமைப்பருவமும், என்றும் இறவாத பேரின்பமும் தாமேவலிவது கொடுக்க வந்த இறைவனுக்கு இல்லையென்னது கொடுத்தலாகிய ஒப்புரவுடையவர்க்கு மயக்கறுமறையோலிடீம காண்டற்கரியனாகியும் இன்றளவும் மாலயன் தொடரநின்றும் கிடைத்தற்கரியனாகியும் இருக்கின்ற இறைவன் அடைக்கலப்பொருளாகும் எளிமையை நியப்பகை நாயனாரிடத்தில் கண்கூடாயிர்தது, தாழும் அவ்வொப்புரவுடையவராய் அவ்விறைவனைத் தமது அடைக்கலப்பொருளாக என்றும்பெறும் பேரவாவுடையவராய் இல்லையே என்னது நியப்பகைக்கும் அடியேன் என்றார்.

இறைவனை அடைக்கலப் பொருளாகப் பெற்றவா-செல்வம் சிலவதலொழிந்து, நன் குரவு அல்லவறுவரினும் அதனால் தாங்கொண்ட அன்பின் திறத்தில் இளைக்காமல் அவ் வன்பின் செயலையே மேற்கொண்டு, செல்வவறுமைகளாக கிடனாகிய மாயாமலக்கட்டையம், அதற்கு இடஞ்செய்யவல்ல புன்முனையாகிய கனம்முனையின்விளைவையும், அம் முனைக்கு வித்தாயுள்ள ஆணவமலமாகிய வித்தினையும், வாரிப்படுகெடுப பறிததுப்பரகு சோதியாய் விளங்கும் சிவசொருபத்தைக்கண்ட இருத்திக் கழுவன் நிதியமேந்தி மொழி வழி வல்கேட்டிக் குயிற்றனுலானாடி சிற்ப, பேரின்பம் ஆர், இருக்குமபெருகையினை இளையாண்டமுமாரிப்புகண்டு, காழும் தம்பால் குபேரன் குற்றேவலானாய் சிற்ப சிவலோகத்தின் பெருஞ்செல்வராக வாழும் அடங்காத அவாவுடையவராய் இளையாடிறன் துடியாநன் அடியார்க்கும் அடியேன் என்றார்.

பெருஞ்செல்வத்தோடு சிவலோகத்தில் வாழும் பெருவாழவுபெற்ற பேரறிவானா, பயன்மரம் உன்னரில் பழுத்த யாவாகதும் படன்பொறுபோல, தாமபெற்ற வாழ்வு இவ்வுலகெலாம் பெறுமாறசெய்த, அதனால் வருமபுகையுபெறுவதே பொய்ப்பொருளாகிய இவ்வுடம்பாற் பெறும்பயனை உணராதவர், அதற்குத் தமது உடலையும் உயிரையும் எவ்வகையாற் கொடுக்கவரினும் அச்செயல் செய்வதற்குச் சிறிதேனும் அஞ்சாத அவைகளை மிக எளிதாய்கொடுத்த அபபுகையுக்கொள்வதில் ஊக்கப்பாடும உன்னக்கினர்ச்சியும் உடையவராவார் என்னும் உணமையை மெய்ப்பொருள் நாயனாரிடத்திற் கண்டு, அவருளால் தாழும் அவைபெறும் அன்புடையவராய் வெல்லுபாய்கிவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன் என்றார்.

அபபுகை எங்கும் பரவவேண்டுமாயின் எவ்விடத்திலுள்ளாரும் திருவேடமுடைய அடியார்க்கு அடிமை பூண்டாவன்றி வாராதாகலான், எத்தகைய மேற்பாடுடையவராயினும் அவர்களை அத்தொண்டில் நிறுத்தும் னைமையை, விறன்மிண்டநாயனாரிடத்திற் கண்டு, தாழும் அத்தொண்டில் மிண்டராக அவர்பால் பேரின்புடையவராய் விரிபொழிவது துக்கையாய் விறன்மிண்டிக் கடியேன் என்றார்.

திருவேடமுடைய அடியார்க்கு அடிமை பூணுதல் என்றால் அவ்வடிமையினவரு இவ்வளவினவேன்ற அறியவந்தாலன்றி அடிமைத்திறத்தை மேற்கொள்ளல் கூடா

தாகலில் அவ்வளவு, தான் உடையையாக வைத்திருக்கும் எல்லாப்பொருளுமெனவும், 'தன்னடிமையாக எண்ணியிருக்கும் மனைவியும் மகனும் அவர்களோடு தானும் எனவும் கருதி, அவ்வண்ணமையே அடியவரெல்லாம் அறிய ஓர் துலையிலிட்டுக் காட்டும் பேராண்மையை அமரீகீதிராயனார்பாற்கண்டு, தாமும் தமது குடி முழுவதும் அடியவர்க்கே அடிமையாகி அவர்கள்வழியொழுதி அழிவில் வான்பதமாகிய சிவபுரியில்வாழும் வாழ்க்கையைக்கொள்ள அல்லியெழில்லையந்தார் அயிந்திற் கட்யேன்' என்றார்.

இவ்வண்ணம் அடியார்க்கடியேனென்று கூறிவந்த தாம், தம்மையும் தமது தலைவனையும் அன்பரிடத்து அன்பில்லாரென்றாகருதி புறகுதட்டென்றுகூறிய விறன் மிண்டநாயனாருக்கு தம்மிருவருக்கும் உள்ள அன்புடைமை தோன்ற ஆரூரன் ஆனானொது, ஆரூரன் ஆரூரில் அப்பாணுகாவே என்றார்.

தோகைச்சிறப்பு.

இனி, தில்லைவாழ்ந்தணர்களை ஏனையதொகையடியாகிய பொய்யடிமையில்லாத புலவரோ டேனும் பத்தராப்பப்பணிகவார்களோ டேனும் அன்றி அவர்களை இவ்வந்தணர்களோ டேனும் ஏனையதனியடியார்களோ டேனும் ஒதவேண்டியிருக்க இவர்களைமுதலில் எடுத்தோதவேண்டியகாரணம் என்னையென்று ஆராயின், "தாவரசங்கமங்கள் என்ற இரண்மருவில் நின்று மாபரன் பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க்கு அருளைவைப்பன்" என்ற சித்தாந்த வசனத்தை வலியுறுத்தவே யாய்.

எங்ஙனமெனின்,— 'தோலுப் துகிலும் குழையும் சுருந்தோடும், பால் வெண்ணீறும் பசுஞ் சாந்தம் பைங்கிளியும், குலமும் தொக்க வளைபும் உடைத் தொன்மைக் அநாதி' கோலமேயுடைய பரசிவனே தாவரவுருவமாய் விளங்கும் தில்லைவாழ்ந்தணனாகிய நடராஜமுர்த்தியாயும், ஏனைத் தில்லைவாழ்ந்தணர்களாகிய சங்கம மூர்த்திகளாகியும் திருவுருக்கொண்டென்னான் என்பதேயாம்.

"சிவன் உருவும் அருவும் அல்லன் சித்திதீனா அசித்தும் அல்லன், பவமுதல் தொழில்கள் ஒன்றும் பண்ணிடுவானும் அல்லன், தவமுதல் யோகம் போகம் தரிப்பவனல்லன்" என்று அவ்வளவில் நிறுத்தாது, "தானே இவைபெற இயைந்தும்" என்று சித்தாந்தம் கூறுதலால் மேலே சொல்லிய தாவரவுருவத்தையும் சங்கம வுருவத்தையும் கொண்டருளின னென்க. எனவே பரசிவத்துக்கு தாவரம் என இரண்மருவங்கள் உளதென்றும், அவற்றுள் தாவரவுருவமாகிய நடராஜமும் 'சிவத்தின் சொருபடியவமென்றும், ஏனைய சங்கமவுருவினராகிய தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் தடத்தவடிவங்கள் என்னும் அறிவுறுத்தியவாரும்.

இக்கருத்துப்பற்றியே ஆசிரியர் சேக்கிழார் 'அம்பலத்தாழ்வான்' "உலகெலா உணர்ந்தோதற் கரியவன்" 'அவகில் கோதியன்' என்றகூறியதனால் நடராஜமுர்த்தியை சொருபமென்றும், தில்லைவாழ்ந்தணர்களை-தொல்லை வேதியர்களென்றும், முதல்வரைபெற்றுவாழ்வார் என்றும், இனிப்பெறும் பேரென்றறில்லார் என்றும், தம்மையே தமது கொப்பான நிலைமையால் தலைமைசார்ந்தார் என்றும், திருத்தொண்டத்தொகை முல்பாடமுதற்பொருளானார் என்றகூறியதனால் தடத்தமென்றும் கொள்ளவந்தன.

எனவே, அநாதி அந்தணனாகிய சிவன் தன்னோடு ஒன்றும் இவர்கள் எண்ணப்படாராகலின் 'தொல்லைவேதியர்' என்றும், முதல்வனாகியபரசிவனுக்கு இவர்தடத்தவடிவங்களாகலின் 'முதல்வரைப பெற்று வாழ்வார்' என்றும், முதல்வனாகது தடத், வடிவங்களாகவே, ஆன்மாக்களாயுள்ளார் பெறும்பேற்றை இவா பெறவேண்டியவரல்ல ராகலின், "பெறும் பேறு ஒன்றில்லார்" என்றும், தனக்கு மேலொரு பொருள் உளதென்றும் ஒப்பான பொருள் ஒன்றுளதென்றும் சொல்லுதற் கில்லாத சொருபிவமாகிய நடராஜமுர்த்தியோ டொப்பான இவர்களுக்கு ஒப்பிடும் பொருள் இல்லையகலின் 'தமையே தமக்கொப்பான நிலைமையால்தலைமைசார்ந்தார்' என்றும், திருத்தொண்டத்தொகையை ஒத இறைவன் தாமே முதல் நாயனாராக நின்றபோது இவர்களை ஏனைய நாயன்மார்களைப்போல் தனித்தெடுத்தோதச் செய்யாது தம்மோ டொரு

பச்சேர்த்து ஒதச் செய்தன ராகவின் திருத்தொண்டத்தொகை முன்பாட முதற்பொருளானார்கள் என்றும் கூறினார்.

இனி, எண்ணிறந்த மூலகைப்பாசகாரியங்களையும், எண்ணிறந்த மூலகைஆன்மாங்களையும், எண்ணிறந்த (மகத்)வடிவங் கொண்டு தன்னுள் அடக்கி வியாபகப்பொருளாய் ஒருருவாய் நிற்கும் தனது ஆற்றலுடைமை தோன்ற மூவாயிரவர் எனப் பல திருவருக் கொண் டென்னவர்களைத் தன்னுள் அடக்கித் தில்லைவாழ்ந்தனனென மகத்வடிவமாய் அம்பலவாணனாய் ஒருருக்கொண்டு நின்றருளுகின்றனன் என்றலுமொன்று.

பஞ்சகிருத்தியத்தையும், அக்கிருத்தியங்க ளியற்றும் பதியையும், அக்கிருத்தியங்க கட்டுரிய பசுக்களையும், அப்பசுக்கள் அக்கிருத்தியங்களில் உட்படுத்தித் தூக்காரணமாகிய பாசத்தையும் உணர்ந்தவல்ல பூரிப்பஞ்சாக்கரம் ஓர்பதமாய் நிற்பதாகலின், அப்பஞ்சாக் கரத்தைத் திருமேனியாகவுடைய கடராஜ-மூர்த்தியும் பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருள்சேர்த்து ஆயிரம் ஆயிர முகமாகப் போதிக்கவல்ல மூவாயிரம் சங்கமர்களையும் தன்னுட்கொண்டு ஒருருவாய் நின்றருளுகின்றனன் என்றலு மொன்று.

இனி, பூரித்தாமூர்த்திகள் ஒத்தொடங்கிய திருத்தொண்டத்தொகையில் இம் மதுப்பாவில் தில்லைவாழ்ந்தனா முதலிய எழுவரை வைத்துப் போற்றுதற்குக் காரணம் ஆராய்விட்டது சிறப்பு ஒன்று. என்னுங்காரணங்களையே கோக்கி என்க.

சிறப்புக்காரணம்:—உழைப் வேண்டாத ஆளுர்பால் இறைவன் வலிந்தவந்து தம் அடிமைவேண்டி மேன்மேல் வழக்காடும் அன்பை நிறாய் வந்தொண்டன் என ஆண்டதுபோலன்றி, அடிமையையே வேண்டிய எழுவாபால் அடிமை வேண்டாதவர் போல் இறைவன் அடிமை நீக்குஞ்செயலையே செய்தார் அப்பொருமக்கள் தங்கனயின் நிறைவால் இயற்றிய வன்றொண்டின் திறத்தால் உழைமை நிலைபெறுமடிச் செய்த சிறப்பேயாம். இனி அடையற்றை வகுத்துக்கூறுவாம்:—

இறைவன் அடிமை
நீங்கத்தக்க செயல்கள்.

1. மூவாயிரவர் எண்ணளவையிற் குறைய அதுநிறையத் தான் கண்டயொழி நின்றது.

2. திருவோடு கொடுத்தவந்தாகருத் திருவோடளித்தது மன்றேறி திருநிலகண்டத்தாணையால் தீண்டாத மனைவியைத் தீண்டி மலர்ப்பொய்கையில் மூழ்கவே பேசி வந்து நின்றது.

3. இல்லையென்னது கொடுக்கும் ஈதக அடையார்பால் இல்லையென மறுக்கக் கூடிய மனைவிகைக்கேட்டது.

4. அடியார்க்கருத்தளிக்கும் பணிபூண்ட வார்க்கு வறமையுங் கொடுத்து மழையோடு இருளில் பசியுடன் வந்தது.

5. பொய்த்தவனை புத்தகக் கவளிபோலும் பட்டையைக் கைக்கொண்டு மெய்த்தவ வேடம்பூண்டு குருவாக வரச்செய்தது.

6. சசன்பா லன்புடையாரை அடியார் பாலன்புடையார்க்கும் விற்றமின்றாமுன், மிக்க சேடியார் கூடியிருந்தபோது இவ் வடியார்க்கு அடியேனாகப் பண்ணு நாள் என்னென ஆதரவு கூர்ப்பணிந்து செல்லும் ஆளுரை அடியாரிடத்து அன்பிலார் போலத் தோன்றச்செய்தது.

7. கோவணத்துக்குகோக எப்பொருளையும் எடைபெறுவண்ணஞ் செய்தது.

அடியார்கள் அடிமை
நிலைபெறச்செய்த செயல்கள்.

1. உங்ஙனம் நின்றவரைத் தலைவன் எனவேகொண்டு தாம்அகம்படித்தொண்டமானது.

2. ஒருகழியின் இருதலையையும் இரு வரும்பற்றித்தக இறைவன் நடுவேநிற்க மனைவியின் ஆணைதவறாமலும் சிவயோகி மா வரத்தை கடவாமலும் தமதுவிரதங் கெடாமலும் நரில் மூழ்கி எழுந்தது.

3. ஒப்புரவிலால் பனைவியைக்கொடுக்க மாணம் பொருத சுற்றத்தினரைக்கொண்டு மனைவியைக் கொண்டுபோகச்செய்தல்.

4. அப்பசிமாற்ற புலத்தில் லென்முனை வாரி குழிப்பயிரைப்பறித்து இல்லத்தின் அலக்கினால் பதமாகி அமுதுபடைத்தது.

5. மெய்க் குருவாக்கொண்ட பொய்த்தவனால் தீங்கு நேரிட்டும், அவனுக் கது நிகழாவண்ணஞ் செய்தது.

6. சிவனருளால் அடியாரிடத்துப் பெருகாந்நற அன்பாகிய பெருமயேற்றை அன்பர் அன்புவேண்டிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிடத்தும், திருவுள்ளப் பாவ் காகிய கோவைருளை பூரூராவம் பூண்டாரிடத்தும்பெற புறகு புறகு என்று அஞ்சாது கூறியது.

7. பஞ்சாக்கரத்தால் தம்மோடெப்பொருளும் எடைபெறுவண்ணஞ் செய்தது.

ஒற்றுமைக்காரணம் :—ஆரூரரை நிகழ்த்தியதுபோல் இவ்வெழுவரிமுடம் (1) இறைவன்வந்து, (2) ஆவணங்காட்டி, (3) தடுத்தாண்டு, நிகழ்த்திய பெருங்கருணையோம்.

(1.) வந்தது.

இவ்வெழுவருக்குமுன். இறைவன் ஈடாஜமூர்த்தியாகவும், சிவயோகியாகவும், தார்த்தவேதியராகவும், தபோதனராகவும், மெய்த்தவவேடனாகவும், மணவாளக்கோலத்தோடு சுந்தரமூர்த்தியாகவும். பிரமசாரியாகவும் முறையே வந்தது.

(2.) ஆவணங்காட்டியது.

தில்லைமூவாயிரவரிடத்து அவருள் தானொருவரென்பது * ஆவணம் (உரிமை) திருநீலகண்டரிடத்து கொடுத்ததிருவோடு ஆவணம் (அடையாளம்); யாதொன்று என்பக்கலுண்டாகில் அன்னது எம்பிரான் அடியவருடைமை, ஐயமில்லை என்ற இயற்பகையாரிடத்து மனைவிபைக்காட்டி (குறித்து)க்கேட்டது ஆவணம் (உரிமை); இனையான்குடிமாறனாரிடத்துச் செல்வமேவியநாளிலும் அல்லல் நல்குரவானபோதிலும் மெய்யினால் வல்லரென் றறிவிக்கவே வறமைபயதம்புக தில்லைமன்னினார் உன்னியது ஆவணம்; (அறத்தைத் தடுப்பதற்குரிய வறுமை என்னும் எண்.) ; மெய்ப்பொருளாரிடத்து வாட்படையை ஆகமமாகிய புத்தகக்கவளியென்று பொய்த்தவனைக் காட்டச்செய்தது ஆவணம் (அடையாளம்); விறன்மிண்டரிடத்து அடியவர்தன் தின்மை யொழுக்கம் வெளிப்பட. சுந்தரமூர்த்தியாய் விளங்கி அன்பை யுள்ளடக்கி ஒதுங்கியது ஆவணம் (அடையாளம்); அமர்ந்தியாரிடத்தது இறைவன கொடுத்த கோவணம் ஆவணம் (அடையாளம்)

(3.) தடுத்தாண்டது.

தில்லை மூவாயிரவருள் ஒருவரைத்தடுத்து தானே அவராகி ஏனையரையும் தன்னுடனாய் வாழ ஆண்டது, திருநீலகண்டரை— ஆண்டால் சிற்றின்பத்தைத் தடுத்து என்றும் இளமையோடு வாழ ஆண்டது, இடம்பகையாரை—உலகியலால் தடைபடும்பொருளில் தடைபடுஞ் செயலைத்தடுத்த “செயற்கருஞ்செய்கைசெய்த தீரனே ஒலம் ஒலம்” என்று அழைத்தாண்டது, இனையான்குடிமாறரை—அவர்கொண்ட அறிவாகிய மெய்ச் செல்வத்திற்குப் பகையாயுள்ள செல்வவறுமைகளைத் தடுத்து அன்பாபூஜையில் மனஞ் சுருங்குதலற்ற அன்பினை நிறைவித்தாண்டது, மெய்ப்பொருளாரை—மெய்ப்பொருளுக்குப் பகையாயுள்ள உடற்சார்பு பொருட்சார்புகளைத் தடுத்து திருவேடச் சார்பினாலே ஆண்டது, விறன்மிண்டரை—அடியாரிடத்து அன்பற்று அரனிடத் தன்புள்ள அன்பினைப்போக்கி அனைவரும் அடியவரிடத்து முன்னும் அரனிடத்தப் பின்னும் அன்புடையராய்ச் செய்துவந்த அவரதுவலிந்த அன்பினைத் தமது தோழரிடத்துள்ள நெனைத் தோன்றவண்ணம் தடுத்து புறகென்று கடுமொழிகூறிய திறங்கண்டு பின் தம் மிருவர்க்கும் அடியவரிடத்துள்ள அன்பினைத் திருப்பதிகவாயிலாய்ச் காட்டி ஆண்டது அமர்ந்தியாரை—தமது வேதக்கோவணத்தை எடையாகவைத்து, அவ்வெடைக்கு அவர்பொருளெல்லாம் எடை கொள்ளா வண்ணம் தடுத்துப் பின் பஞ்சாகரத்தின் எடையால் ஆண்டது

பயன்.

இதனால். இறைவனே வந்து தடுத்தாளப்பெற்றார்க்கு வரும் பயன் இத்திறமென ஈண்டே, வித்தது எடுத்துக்கூறியவாறுமாம். என்னையெனின்:—

பரிசிவப்பிரபு-தம்மை எப்பொழுதும் வருவாதுவழிபடும் வழிபாடுடையார்க்கு, தான் மிகளளியனாய் அவருள்புக்கு ஒருவனாய் நின்று, தமது பதியின்றிதம் ருன்றது அவர்களைத் தமது பணியின்றிதத்தில் நிறுத்தி ஆண்டும், அங்ஙனம் அவ்விறைவனால்

* ஆவணம்=உரிமை, அடையாளம், எல்லை, முறிச்செட்டி.

அவ்வாறு, அந்நிலைவாசல் திருத்தியபின்னர் தமது அடிமைத்தனத்தை நிறுத்திவிட்டுத் திரைப்படத்துறைக்கு ஆட்பட்டும் வாழ்வதாய் அத்தனிதான் தமது அடிமைத்தனத்தை விட்டுக் கொடுத்திருவதாகிய பயனும்.

அவ்வளவான * அந்நிலைவாசல் பேரின்பப் புணர்ச்சி கெடக்கூடுமென்ற அந்நிலைவாசல், பரமவைவராகிய லோகங்களும், யோகிகளானும், ஞானிகளானும், தந்திர விதேதநீராய் நிற்றின்பப் புணர்ச்சியை மிக எளிதாக்கித்தடுத்து விதேதநான ஆற்றலுண்டாய் இருவதாகிய பயனும்,

அதபெற்றதனால் தாமபெற்ற அந்நிலைவாசல்தம் மேன்மேற் பெருகச்செய்யவல்ல திருவேடமுடையார்க்கு இல்லையென்னுது கொடுக்கும் வள்ளத்தன்மை யுண்டாய் இருவதாகிய பயனும்,

அவ்வள்ளத்தன்மையில் எனமய ஆனாய் திருத்தத்து, வறுமைவந்துழி வழிவிப் பேரம் பொருட்செல்வத்தை முதலாகக்கொள்ளாது, எனமய தன்னைவிட்டு நீங்காத அறிவாகிய மெய்செல்வத்தைப் பெறவருவதாகிய பயனும்,

அமெய்செல்வமாகிய மெய்ப்பொருளை வளாகவல்ல திருவேடத்தையே மெய்ப்பொருளாகக் கொள்வருவதாகிய பயனும்,

அததிருவேடமாகிய மெய்ப்பொருள் ஐம்புவேடபாற் கொன்னை பேராவண் ணம் காக்க அடியவர்கூட்டத்தை அரணாகக் கொள்வருவதாகிய பயனும்,

அவ்வளவாகக்கூட்ட அரிய மெய்ப்பொருளுக்குத் தமதுபொருளெல்லாம் எடை யிட்டுக் கொடுத்து அமெய்ப்பொருளுக்குப் பயனுள்ள இறைவனைத் தாம் எடையிட்டுத் தம்பொருளாகக் கொள்வருவதாகிய பயனும் ஒருங்கேவருமென்ற அறிவுறத்திய யாகும் என்க.

இதுகாறும் கூறியந்திறப்பால் திருத்தொண்டதொகை காமதின் காரணச்சிறப் பும், அடிமைச்சிறப்பு, தொகைச்சிறப்பு, அதனால் உண்டாகும்பயனும் தென்னிதின் விளக்கினமை காண்க.

திருச்சிறப்பம் பலம்.

* ஆன்மாவை இறைவன் தானாகக்கொண்டகாலத்தும் தான் ஆனும் திறத்தி லும், ஆன்மாககன அடிமைத்திறத்திலும் குன்றாது சிற்றலே சித்தாகத்திற் கூறப் படும் முத்திரை. இதுனை "செவராசன் என்னாண்ட" என்ற திருவாசகம் அச்சோப யதிகத்திற் காண்க.

தில்லையுத்தன! சூககத்திற் புராண அகாதி.

செ. - தொகை.	பெயர்.	பக்கம்.
கூ	தில்லையுத்தனப்புராணம்.	க
சூ	திருக்கைண்டாபராபராணம்.	உக
கூ	இயற்பகைராபராபராணம்.	க
கூ	இளைபாண்டுகாமராபராபராணம்.	கூ
கூ	மெய்ப்பொருள்ராபராபராணம்.	கூ
கூ	விதன்மிண்டாபராபராணம்.	கூ
கூ	அமர்த்திராபராபராணம்.	கூ

இன்பத்தைப்போலும் அன்று பேரின்பம். அது வெளியாயுள்ளது (ஆகாயம்போல் ஒன்றானும் தட்டில்லாமலிருப்பது.) அவ்வண்ணமுள்ள பேரின்பவெளியினுள்ளே நீ கலப்பதும், விரைந்துசெல்வதும், அருள் துணையாய் நிற்பாயாக என்க.

இரவில் - விரலி விரலி நின்று. பகலில் விரைய விரைய நின்று எனக்கூட்டிக.

இரவுபகலில்லா இன்பவெளி—தோன்றப்படாதது, தோன்றப்படுவது என்று சொல்லுவதற்கில்லாத பரமானந்தப் பெருவெளி. இரவு—தோன்றாமை. பகல்—தோன்றுதல்.

இருள் கட்டிலுனுக்குப் பொருளின்சொருபத்தைத் தெரிவிக்காமல்சும்மாயிருக்குஞ் சுகத்தைக்கொடுத்தல்போல, சுழுத்தியும் சுகத்தைக்கொடுக்கும் பொருளைக்காட்டாது சுப்பாவிருக்குந் தன்சுகத்தைக்கொடுத்தலால் இருள் சுழுத்திக்கு உபமானமாயிற்று. பகல் சுகங்கொடுக்கும் பொருள்களைக் கட்டிலுனுக்குக்காட்டி சுகங்கொடுத்தல்போல, சாக்கிராவஸ்தையும் எல்லாப்பொருள்களையும் காட்டிச் சுகங்கொடுத்தலால், பகல் சாக்கிரத்துக்கு உபமானமாயிற்று. விரைய விரைய நின்றலாவது - கலந்துகலந்து நின்றல் அரிதாவது, முன்சுழுத்தியிற்கலந்து பின் அச்சுழுத்தியாலுண்டாகும் இன்பத்திற்கு கலந்து நின்றலாம். விரைய விரைய நின்றலாவது - ஒவ்வொருபொருளிலுள்ள இன்பத்தை யனுபவித்தற்கண் அதில்திலுள்ள தீவரம்.

அருளாற் சிவனைக்கூடி அனுபவிக்கும் பேரின்பம் அறிந் தனுபவிப்பதென்றும் அறியா தனுபவிப்பதென்றும் சொல்லக்கூடாதாகலின்—“இரவுபகலில்லா இன்ப வெளி” என்றும், பேரின்பநிலையையனுபவிக்கும் நிலையப்பெற்றவன் இந்திரியங்க ளோடு பிரபஞ்சமுகப்பட்டகாலத்து அருளை அப்பொழுதே விரலிவிரலிநின்று காடுத லும், இந்திரியங்களின் வழி யடாது உன்முகப்பட்டகாலத்துச் சிவத்தை அப்பொழு தே விரையவிரையநின்று காடுதலும் உண்மையால் விரலிவிரலிநின்று விரையவிரைய நின்று என்றும் இரட்டித்துக் கூறினர்.

இத்திருப்பாட்டான், பேரின்பம், அறியாதனுபவிக்கும் சுழுத்தியின்பம்போலு மன்று, அறிந்தனுபவிக்கும் சாக்கிராவஸ்தையின் இன்பம்போலுமன்று; கருவிகரணங்க ளுடைய அறியாமையுந் அவைகளுடைய அறிவையுங்கொண்டி அனுபவிக்கின்ற இன்ப முன்று, அறிவேயாபிளங்கும் அருளாலும், அருளேயாய்விளங்கும் சிவத்தாலும் அனுபவிக்கும் இன்பம் என்றுகூறப்பட்டது.

திருக்களிற்றம்படியார்.

௩௬. உண்டெனில் உண்டாகும் இல்லாமை இல்லையெனில்

உண்டாகும் ஆனமையில் ஓரிரண்டாம்—உண்டில்லை

என்னும் இவைதவிர்த்த இன்பத்தை எய்தும்வகை

உன்னில்அவன் உன்னுடனேயாம்.

(1)

(௭ து.) உண்டெனில் - சுழுத்தியவத்தையில் கருவிகரணங்களோடுகூடி அச் சுழுத்தியின்பத்தை அறிவதுண்டெனில், இல்லாமை உண்டாகும் - சுழுத்தியினால் வரும் இல்லாமற்போதலாகிய தன்மைதான் உண்டாகும், இல்லையெனில்—சகலாவத் தையில் கருவிகரணங்கள் இல்லையென்று சொன்னால், இல்லாமை யுண்டாகும் சகலா வத்தையிலுண்டாகும் இன்பம் இல்லாமற் போதலாகிய தன்மைதான் உண்டாகும், ஆனமையில்—இவ்விரண்டு தன்மையிலும் இன்பம் இல்லாமைபே உண்டாவதாயிருக் கின்றபடியால், உண்டில்லை என்னும் ஓரிரண்டாம் இவை—கருவிகரணங்களை உண் டென்பதும் இல்லையென்பதமாகிய இவ்விருவகையாயுள்ள இவைகளை, தவிர்த்த இன் பத்தை - நீக்கியுள்ள பேரின்பத்தை, எய்தும் வகையுள்ளில் - அடையும்வகை இது தானென்று திருவருட்டுணையைக் கருதினால், அவன் உன்னுடனேயாம்—இன்பத்தைக்

கொடுப்போனாகிய இறைவன் வேறுகாமல் உன்னுடனாகவே யிருப்பான். எனவே, இன்பரூபியாகிய இறைவன் உடனாகவே யிருத்தலால் இன்பமும் பிறகரணம் வேண்டாது உடனேயாம் என்பதாம்.

உண்டெனில் இல்லாமை உண்டாகும் இல்லை யெனில் இல்லாமை உண்டாகும் ஆனமையில் உண்டு இல்லைஎன்னும் ஒரிரண்டாம் இவை தவிர்ந்த இன்பத்தை எய்தும் வகை உன்னில் அவன் உன்னுடனேயாம் எனக்கூட்டிக, இல்லாமை என்பதை உண்டெனில் இல்லையெனில் என்னும் சரிடத்துக்கூட்டிக.

சுழுத்தி இன்பத்துக்குக் கருவிகரணங்கள் இல்லை என்பதும், சகல இன்பத்துக்கு அவை உண்டென்பதும் சொல்லப்படுகின்றன. பேரின்பம்—கருவிகரணங்க ளில்லாமற்போனால் அது இல்லாமற்போவதமல்ல, அவை உண்டாயிருக்குமானால் அது உண்டாவது மல்ல. அருட்டுணையில்லாமற் போகுமானால் அதுவும் இல்லாமற்போம். அத்துணை உண்டாகுமானால் அதுவும் உண்டாகும்.

உண்டில்லை என்னும் இவைதவிர்ந்த இன்பம் எனறதனால்—அது பேரின்பமென்றும், சகலமும் சுழுத்தியும்—¹ண்டில்லை என்னும் அனுபவத்தை உடைத்தாயிருப்பதால் இது சிற்றின்பம் என்றும் சொல்லப்பட்டன. சிற்றின்பத்திற்குத் துணைகருவிகரணக்கூட்டங்காயிருத்தலால் அது சிற்றின்பமென்றும், பேரின்பத்துக்குத் துணை பெரியோனது அருளா யிருத்தலால் பேரின்பமென்றும் இனவகைப்பற்றியும் உறப்படும. ஆகவே சிற்றின்பத்தை விட்டப பேரின்பத்தைக்கொண்டி அதனை அனுபவிக்கவேண்டுமென்றாயிற்று.

௩௭. தூல வுடம்பாய முப்பத்தோர தத்துவமும்

மூல வுடம்பா முதனன்கும்—மேலேச

சிவமாம் பரிசீனையும் தேர்த்துணர்ந்தார் சோந்த

பவமாம் பரிசுறுப்பா பார்

(2)

(௭ - து.) தூலசரீர சம்பந்தமாயுள்ள ஆமைத்தவம் விதநயாததத்துவங்கூடிய முப்பத்தொருத்தத்துவமும், இவைகட்கு மூலமாயிருக்கின்ற சுததவித்தை ஈஸ்வரம் சதாக்ஷியம் (சுததி என்னும் காரணம், இவைகட்கெல்லாம் மூலமாயிருக்கின்ற சிவமும் ஆகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் தத்துவரூபம் தத்துவநரிசனம் தத்துவசுத்தி என்னும் மூழுறையால் ஆராய்குணர்ந்தவர்கள், பிறவிக்கிடஞ்செய்ய வல்லதாகிய தத்துவங்களின் தன்மைகளைப்பற்றி விட்டொழிப்பா; இத்தனை எண்ணிப் பாராப்பாயாக என்பதாம்.

தத்துவங்களெல்லாம் பிறவிதொருதனையில் அகப்பட்டுச்சிறிற் ப துகாதற்கண் துணைக்காரணமாய் நின்று தகாவிக்ருமாறு கூட்டியது அவ்விறைவனாயிருக்க, அவல் கைவனே இவனுள் குடியிருந்து பேரின்பத்தைத் தனது அருளால் இவன் துகரும் வண்ணஞ்செய்யத் தலைப்படுமபொழுது கருவ் கரணங்கள் சேட்டையோடு கூடியிருக்க தாலென்! சேட்டை யற்றிருந்தாலென்! அடிமையை ஆண்டவனாகக் காலத்தென்க.

தத்துவங்கள் இறைவனாகக் கூடிய தென்றதனால் அவை தானேவந்து கூடியதன் றென்றாயிற்று. அவைதானே வந்துகூடும் ஆற்றலுடையதாயின் இப்பொழுதும் வந்து கூடுமே என்றெண்ணி அவைகள்சேட்டையற்றிருக்க இறைவன் செய்யவேண்டும்.

இவ்விரண்டு நிருப்பாசாரத்தான், உத்தியாரில் 'இரவு' என்றதை உண்டெனில் இல்லாமை உண்டாகும் என்றும், 'பகல்' என்றதை இல்லையெனில் (இல்லாமை) உண்டாகும் என்றும், 'இல்லா இன்பவெளி' என்றதை ஆனமையில் உண்டு இல்லா என்னும் ஒரிரண்டாம் இவை தவிர்ந்த இன்பத்தை என்றும், 'விரவி' என்றதை—அவன் உன்னுடனேயாம் என்றும், 'நின்று' என்றதை—உன்னில் என்றும்,

‘விரைய’ என்றதை தாலவுடம்பாய முப்பத்தோர்த்தவமும் மூலவுடம்பாம் முதனா னும் மேலேச்சிவமாம் பரிசு என்றும், ‘நின்று’ என்றதை உணர்ந்து என்றுங் கூறப் பட்டன. எவ்வனமெனின்:—

சகல சேவலமெனும் இரண்டவத்தைகளினால் உண்டாகும் அவத்தை இன்பமும், அவ்வவத்தைக்குக் காரணமாகிய கருவிகாணங்களுடைய இயக்க உண்மையும் இயக்கமின்மையும், அற்றநிலையையுடையது பேரின்பமென்றும், விரவி, விரவீன்ற தில் முன்னையதை—எய்தும்வகை என்றும், அஃதாவது - பேரின்பத்துக் கேதுவாகிய அருளோடு ஆன்மா கலக்கும் வகை என்றும், பின்னையதை—அவன் உன்னுடனேயாம் என்றும், அஃதாவது—அருளோடுகலக்கும் வகையால் ஆன்மகலந்தகாலத்தில் இறை வன் தானே அவ்வருளோடு கலப்பென்றும், விரைய விரைய என்றதை—தாலவுடம் பாய முப்பத்தோர் தத்துவமும், மூலவுடம்பா ம முதலநான்கும், மேலேச் சிவமாம் பரிசு என்றும், அஃதாவது:—சிவதத்துவமானது வித்தியாதத்துவத்தோடு கலந்து அத் தத்துவங்களையும், அந்த வித்தியாதத்துவத்தின் வழியாய் ஆன்மதத்துவத்தோடு கலந்து அத் தத்துவங்களையும் இயக்குந் தலைமைத்தன்மையுடன்தென்றும், நின்று நின்று என்றதில் முன்னையதை—உன்னில் என்றும், அஃதாவது:—தலைமைபெற்றிருக்குந் தன்மையுடைய சிவதத்துவத்தக்கு அதிபதி சிவமே என்றும், அச்சிவம் உன்னுடனான போது அச்சிவத்தால் விளையத்தக்க ின்பத்துக்கு, தாலவுடம்பாய முப்பத்தோர்த்த துவங்கள் இருக்கவேண்டும், இல்லா நருக்கவேண்டும் என்னும் அவ்வகாரத்தைவிட்டு, இன்பத்தை வினைவிக்கவல்ல அருளோடுகலந்து நின்றலையும், அவ்வருள்வழியானே இன்பத்தைக் கொடுக்கும் சிவத்தோடுகலந்து நின்றலையும் நினைந்து அந்நிலையில்நின்று என்றும், பின்னையதை தேர்த்துணர்ந்து என்றும்—அவ்வனநின்று தத்துவங்களெல் லாம் மலரூபமென்றும், அவைகள் இயங்குந் தன்மையுடையனவல்ல சடங்கென்றும் தோர்த்து, அத்தத்துவங்களில் தான் சிறிதுபதில்லாது சிவத்தையே யுணர்ந்து சத்தியாய் நின்று என்றுங் கூறப்பட்டன. (உ0)

உக. சொல்லும் பொருள்களும் சொல்லாதனவும் அங் கல்லனும் ஆனனென் றுந்தீபற அம்பிகை பாகனென் றுந்தீபற.

(எ - து. உ - ர். என் - எனின்.) பேரின்ப அதுபவங் கூறிற்று

(து - ளி.) உமைபாடுகளிய இறைவன் ஆன்மகன் அருளேதலையாகப் பற்றுத காலத்தில் முப்பத்தாறாகச் சொல்லப்பட்ட தத்துவங்களும் அவற்றின் செயற்பாடா யுள்ள பொருள்களும் இந்தத் தத்துவங்களையன்றி ஏனைச்சமயிகளால் கணக்கிட்டுச் சொல்லப்பட்ட தத்துவங்களும் அவற்றின் பொருள்களுமாகிய எல்லாவற்றுள்ளுமா யிருக்கின்றன. திருவருளைத் துணையாகப்பற்றவந்த அவ்விடத்தில் மேற்கூறிய தத் துவங்களும் தத்துவார்த்தங்களும் அல்லாதவகை இருக்கின்றன என்க.

அம்பிகைபாகன் அங்கு சொல்லும் பொருள்களும் சொல்லாதனவும் ஆனான் அல் லனும் ஆனான் எனக்கூட்டுக.

ஆதமத்தவம் வித்யாதத்துவம் சிவதத்துவம் என்று தத்துவங்கள் சொல்லப்படு கையின் ‘சொல்’ என்றும், தத்துவங்களுடைய செயற்பாடுகளால் ஆன்மாக்கள் அது பவிக்கவேண்டிய பொருள்களெல்லாம் காரியப்பட்டுவருகையின் அவ்வொற்றுமைகருதி அப்பொருள்களெல்லாம் தத்துவங்களுடைய ‘பொருள்கள்’ என்றும், இவ்வனஞ் சொல் லிவந்த தத்துவ முறைப்பாடன்றி ஏனைச்சமயிகளால் தொகுத்துச் சொல்லப்பட்டன வெல்லாம் சைவத்துக்கு உடன்பாடன்மையின் ‘சொல்லாதனவு’ என்றும், இவை யெல்லாம் தத்தம்தொழில்களைச்செய்து பயன்படவேண்டுமாயின் தானன்றியாகவாக லான், ‘ஆனான்’ என்றும், திருவருள்வசப்பட்டகாலத்து இதத்தத்துவங்களுடைய செயல்

களும் அச்செயல்களால் வரும்பயன்களும் வேண்டாமை நோக்கி அத்தத்துவங்களினின்று செய்யுஞ்செயலைச் செய்யாதொழிவானாகவின் 'அங்கல்லனானான்' என்றுக கூறினார்.

சொல்லிறந்துநின்ற இன்பவெளியில்கூடிய அம்பிகைபாகன் சிரவணகாலத்தில் கேட்டசொல்லனவல்லனும், சிந்தனைகாலத்தில் சிந்தித்த பொருளனவல்லனும் நின்ற நிலையைத் தெளிந்தகாலத்தில் என்னன வாயினான் என்றும் பொருள்கொள்க

இப்பொருளுகரு - அங்கு அம்பிகைபாகன் சொல்லும் பொருள்களும் அல்லனாய் ஆனான், சொல்லாதனவும் அல்லனாய் ஆனான் எனக்கூட்டுக

சிரவணகாலத்தில் இறைவன் தனக்குவேருகவும், சிந்தித்தகாலத்தில் தன்னுன்னானாகவும், கண்டதுபோலல்லாமல் தெளிந்தகாலத்தில் விளைந்ததாகிய இப்பேரின்பநிலையில் தானேயாத நின்ற சிவநிலை இதுவாமென றுணர் "அல்லனாய் ஆனான்" என்றார்

இதனால், இறைவன் சிரவணகாலத்துச் சொல்லாகவும், சிந்திக்குங்காலத்துப் பொருளாகவும், தெளியுங்காலத்துத் தானாகவும் நிறகுமுறைமை கூறியவாரும்.

திருக்களிற்றம்படியார்.

நுஅ. எத்தனையோ தத்துவங்கள் எவ்வெவா கோட பாடுடைய

அதனையும் சென்றங் களவாதே—சித்தமெனும்

தூதுவனைப் போக்கிப்போய்த் தூக்கற் சோதிதனில்

பாதிதினைக் குமடிலும பார.

(1)

(அ - து.) எத்தனைவகையானோ தத்துவங்கள் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன. அவை செய தார இவ்வென்று சொல்வககூடாதவெரெவாகளுடைய கொள்கையோ அவரவர்களுடைய கொள்கைகளாகவுடையன அவையெல்லாம் நம்முடைய கொள்கைக் குடன்பாடன்மை பான் அத்தத்துவ முறைகளிற்சென்று உன்னநிலைவக கலக்குமபடிச் செய்யாதே. நீ கல கரும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டிரு பினும், உன்னிடத்திலுள்ள சித்தமானது, அவ்வவ ற்றிற் சென்றதும் வாலுபமுடைததாகவின் அந்தச் சித்தமென்கிற தூதுவனை நீ விடு வாயாக விடுவையேயாயின் உன்னிடத்தில் ஆராயவேண்டியவற்றுள் ஒன்றையும் ஆராயவதைவிட்டு, உன்னுள் எளிதாயவகது பிரகாசிக்கின்ற சோதிபினிடத்தில் இருக்கின்ற அருளோக்கண் அந்நவசப்படலாம். இதனை யாராயத்து பார்ப்பாகளன்பதாம்.

சோதிதனிநாதி - சோதிநுபமாயிருக்கின்ற இறைவனது இட பாகத்திலுள்ள தாதான்மிய சததி குமட்டுதல - திருவடியினிடத்தில் வணங்கல். அஃதாவது அடி-திரு வருள், வணங்கல் - அவவருளில் அடக்கிக்கிடத்தல்

நுக. சாம்பொழுதும ஏதும சலமிலலைச் செத்தாற்போல

ஆம்பொழுதி லேயடைய ஆசையநில - சோம்புதற்குச்

சொல்லுந் துணையாகும் சொல்லாத தூய்நெறிக்கண்

செலலும் துணையாகும் சென்று.

(2)

(அ - து.) உயிர் உடலோடு கூடியிருக்கும் காலத்திலேயே ஒருபொருளினும் ஆசை செல்லுவதொழிகது பிணம்போல் கிடக்கப்பெற்றால், (அச்செயலானது) உடலிருக்கு மனவும் விருப்பு வெறுப்பற்று நிற்குதையாயிருப்பதற்குச் சொல்லப்பட்ட கல்லதுணையாகும். உடல்விட்டுப் போகுவகாலத்திலும் யாதொரு மனோவிகற்பங்களுக்கு இடனில் லாமல் சுகமாய்ப்போம். உடல்விட்டுப்போய் மீண்டும் உடலுக்கு வராத மார்க்கமாகிய சொல்லுதற்கரிய வீட்டுநெறிகண் சென்று கூடுதற்குச்சொல்லப்பட்ட கல்லதுணையுமா கும் என்பதாம்.

ஆம் பொழுதிலே ஆசையற்று செத்தாற்போல் அடையின் சோம்புதற்குச் சொல்லும் துணையாகும் சாம்பொழுதும் ஏதும் சலமில்லை தாய்கெறிக்கண் சென்று செல்லும் துணையாகும் எனக்கூட்டுக.

ஆம்பொழுது-உயிர் உடலோடு கூடியிருக்குங்காலம் ஏதும்சலம்-யாகொரு மனோவிகற்பங்கள். ஏனையவை வெளிப்படை.

சித்தமெனும் தூதுவன் ஆசையுடனிருப்பவன் ஆகலான், அவ்வாசையையொழிந்தால் அத்துதவன் தானேபோடவிடுவன ஆசை போகாதிருப்பின், உடலோடு கூடி யிருக்கும்ளவும் துகடத்தையேசெய்வன, உடலிலிடமுப போருங்காலத்திலும் எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி எண்ணி ஏழை நெஞ்சம் நகைதுபோகும்படிச் செய்வன, முததிகுப்போகும் மாகக்கத்தைத் தேடத் தொடங்கினால் தேடவொட்டாமலும் செய்வன். ஆகவே ஆசையொழிவே முக்காலத்துக்குப் இன்றியமையாத ஓர் பெருந்துணையாம் இதனால் தூதுவனைப் போக்கி நன்மைபெறும் வகையைக் கூறியதென்க.

சுரு வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை யென்றமையால்
வேண்டின: டொன்றுமே வேண்டிவது—வேண்டினது
வேண்டாமை வேண்டாமை என்றமையால் வேண்டிடுக
வேண்டாமை வேண்டும் அவனபால்.

(8)

(எ னு) வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை என்று பெரியோராகிய நாயனார் கூறியிருக்கின்றபடி பேரின்பத்தை விரும்புவோன் யாதானு மொன்றை விரும்பத் தொடங்கினால், வேண்டுமெனவெல்லாம் விடமுப பிறவாமை யொன்றையே விரும்ப வேண்டும். அப் பிறவாமையை விரும்பினால், அதுவேண்டாமை வேண்டவரும் என்று சொன்னபடியினால் உன்னை விரும்பிவந்த அவவினைவனபால் அவாவின்மையே வேண்டுமென்று வேண்டுவாயாக எனபதாம்

அவனபால் வேண்டாமை வேண்டும் (என்று) வேண்டிடுக என்க கூட்டுக.

இதனால் சித்தமெனும் தூதுவனைப் போக்குதற்குப் பெருந்துணையாகக் கூறிய நல்லுரை இதுவாமென்று கூறியதென்க அல்காவது,—இருக்கும்போதும் இறக்குமபோதும் முததி நெறிக்கண் செல்லுமபோது, நீங்காததுன்பத்தைவே செய்வவல்ல ஆற்றலுடைய அவ்வாசையைப் போக்குதற்கு உன்னால் முடியுமோ முடியாது ஆகையால் உனக்கோ துணைகூடாதின்றேன் யாதெனின், உன்னுள்ளத்திற குடிபுருந்தானாகிய இறைவனை நீ நோக்கி எனக்கு யாதொன்றையும் வேண்டாமைமாகிய மேலான செல்வம் வேண்டும் வேண்டுமென்று வேண்டுவாயாக என்று கூறியதேயாம்.

இம்மூன்று திருப்பாசாததானும் உத்தியாரில்—சொல்லும் பொருள்களும் சொல்லாதனவும்—என்றதை—“எதனையோ தத்துவங்கள் எவ்வெவாகோட்பாடுடைய அத்தனையும்”—என்றும், “அங்கு ஆனான்”—என்றதை—“சென்றவகனவாதே” என்றும் எனவே, ஆன்மாவை சாரத்திருக்கும் ஆணவத்தின்காராகிய போதமானது, ஆன்மாவறிவைச்சாராதது ஆன்மபோதம் என நிறைவல்ல அப்போதமானது ஆன்ம அறிவை விட்டுப் போதற்கு அம்பிக்கபாசனாகிய இறைவன் மாயாமலத்தினின்றும் ஆன்ம தத்துவ முதலாக எண்ணப்பட்ட சகல தத்துவ பேதங்களையும் தனதுபாகமாயுள்ள சத்தியினால் உண்டாக்குவதாகிய சிருட்டிதியையும், சிருட்டித்தவைகளாகிய தத்துவங்களையும் ஆன்மாவையுங் கூட்டித் தற்போதத்தின் நினைவாகிய சித்தத்தைத் தூதுவனைப் போத் கொண்டு இந்திரிய விஷயானுபவத்தை தகாவித்தலாகிய நிதியையும் இயற்றப்படுபதென நினைக்கின்றானாக—“அளவாதே”—என்றும், ‘அங்கு அல்லனும்’—என்றதை—“சித்தமெனும் தூதுவனைப் போக்கிப்போய் துகடத்தி”—என்றும், எனவே பதினென்று நிதியின்கண் சித்தமெனும் தூதுவனைக்கொண்டு விடயானுபவத்தை

தகர்விக்கும்போது, அவ்வறுபவத்தை ஒருவழிப்பட்டு தகரச்செய்யாது இன்பமாயும் துன்பமாயும் அவ்விரண்டினுள்ளும் பலபிரகாரமாயும் அனுபவிக்கச்செய்து அவ்வனுபவ இடையில் அவைகளை ஆராய்தற் கிடனின்றித் தத்போதத்திற்குச் சுதந்தர ஹானியைக்காட்டிச் சித்தமென்னுந் துதுவனைப் போக்கச்செய்வதாகிய சங்காரத்தைச் செய்கின்றாளுகலின்—“அங்கு அல்லனும்”—என்றும், அம்பிகைபாகன்—என்றதை—“சோதிதனிற் பாதிதனை—என்றும், எனவே—சோதியாகிய இறைவன் தனது சத்தியின் வழியாய் பதினெ நின்று மேற்கூறிய சிருட்டி நிதி சங்காரங்களைச் செய்து, பின் முத்தொழிலுமற்றத் தானே சுயம்பிரகாசமாய் நின்றலின்—“அம்பிகைபாகன் என்றுங் கூறினா.

அங்கு ஆளுள் என்றதும், அல்லன் என்றதுமாகிய அவ்விருதன்மையும் கும்பிட்டாலன்றி அறிமக்கடாதாகலின் “சூடபிடலாம்பா” என்றும், மற்றைய இரண்டுசெய்யுளால் கும்பிதெல் இவ்வகையாமென்றும் விளக்கிய தென்க. (உக)

உஉ. காற்றினை மாற்றிக் கருத்தைக் கருத்தினுள்

ஆற்றுவ தாற்றலென் றுந்தீபற

அல்லாத தல்லலென் றுந்தீபற.

(எ-து. உ-ர் என்-எனின்,) பேரின்ப அனுபவத்திற்கு பிராணவாயுவை அடக்க முயலும் அனுபவம் அல்லல் என்று கூறிற்று.

(இ-வி.) உன்னிவை உன்னிவினுள்ளே விளங்கிய அறுவினுள் நீங்காது நிந் குமாறசெய்வதுவே வன்மையுள் வன்மையாம். இதனைச்செய்யாமல் அலைகின்ற பிராணவாயுவை யடக்க உன்னிவை முயலும்படிச்செய்தல் துன்பமாம் என்க

கருத்தைக் கருத்தினுள் ஆற்றுவது ஆற்றல். அல்லாத காற்றினைமாற்றி (ச்செய்வதாகிய) அது அல்லல் எனக் கொண்டுக்கிட்க.

கருத்தை - ஆன்மஅறிவை. கருத்தினுள்-ஆன்மஅறிவினுள்விளங்கும் சிவமாகிய அறிவினுள். ஆற்றுவது ஆற்றல் - பூரணத்தன்மையுடைய பரவறிவினுள் சிற்றறிவாகிய உன்னறிவு அடக்கிநிற்கும்படிச்செய்தல். அல்லாதது - அங்ஙனம் அடக்கப்பெறுதது. காற்றினை-பிராணவாயுவை. மாற்றி-அடக்கி.

அவாவைபடக்க இறைவன்பால் வேண்டாமை வேண்டுவதைப்பாக்கினும் ஆதார யோகத்தின்கண் நாம் பிராணாமாத்நிலப்பயின்றுவந்த பயிற்செய்யததால்மனத்தையடக்கி அதன்வழியே அலையும் அவாவையும் அடக்குவோம் என்றெண்ணுவது அறிவின்மையாம். என்னெனில், பிராணவாயு உடலைச்சார்ந்து நின்றியங்கும்ஒர்வகையானகாற்று. அவாவோ அறிவைச்சார்ந்து நின்றியங்கி எல்லாவுயிர்க்கும் தவாபபிறப்பினும் வித்தாயுள்ளது. அவ்வாறுசெய்யவல்ல அறிவின் சம்பந்தமாகிய அவாவை அறியாமையாகிய உடம்பின் சம்பந்தமாயுள்ள காற்றைக்கொண்டு அடக்கமுயன்றால் அதுஅடங்குமோ! அறிவுக்கறிவாயிருக்கின்ற இறைவன் அடக்குவானானால் அதுஅடங்கும். இக்கருத்தேபற்றி இறைவன்பால் வேண்டிக்க என்றும், இதுஅல்லாத அது (காற்றினால்மாற்றத்தொடங்கல்) அல்லல் என்றுங் கூறியவாறும்.

ஆன்போதமானது மனோசம்பந்தப்பட்டு அம்மனம் பிராணவாயுவோடு சம்பந்தப்பட்டு இந்நிரியங்கள் காட்டும் விசேயங்களில் ஓயாது அலைந்து உழலாநிற்கும். ஆகையால் ஆன்மா தற்போதத்தை தன்னறிவின்வசப்படுத்தித் தனக்குள்ளாய்நிற்கும் சிவமாகியஅறிவினுள் அறிவாயிருக்கச்செய்வதுவே வன்மையுள்வன்மை. அகிதாவது,செயற்கரியசெய்கையென்று சொல்லப்படும். இதுவொழிந்த தற்போதத்தையும்மனத்தையும் பிராணவாயுவையும் அடக்கமுயல்வது துன்பந்தரும் அல்லலாகுமேயன்றி வேறில்லை. ஏனெனின் உணர்த்தும் அறிவினுள் உணரும்அறிவு அடக்கி யிருக்க வேண்டுமேயன்றி

கருவியுரை.

புணரப்பெருத தற்போதும் மனமும் வாயுவும் அடங்கவேண்டியின்றி அடங்கிப் பின்பெறுவன் அவை அன்று. ஆகவே பயன்பெறுவதாகிய உணரும் அறிவே உணர்ந் தும் அறிவினுள் அடங்கி யின்புறுமெனக்.

இத்திருப்பாட்டான், தன்னளவுப்பாற செவ் தன்னுட்பட்டதால் அதனுள் ளான் படுஞ்செயலை யுணராதியவாரும்.

திருக்களிற்றுப்படியார்

சக. அரண் வுணாவகனில் அவவுணாவை மாற்றல்

கரணமும் கா லுமலை கூடும—புரணமது

கூடாமை யுமகூடும கூடுதலும் கூட்டினுசகு

வாடாமை யுமகூடும வரது

(கு. ௨) உணை விவன்கண்கோனறிய உணை வகையாகிய அறிவன்கண் நீங்கா திருப்பின அவ்வறிவ்னுள்ளே புரண மயிருதகலாகிய பெருநதனமையும் தானே வந்து கூடும் உணைநிறை அந்தவுணானவிலுந் தாழ்வையே மாறல் உணவோடுகூடத் ததாத கரணவகையாகிய உணை உணுதனசேரவரும், வந்தசேரவும் உடமாகிய கூட்டி னுசகு உணைவி டுக் காலாகிய வ டுடைய உணைநிதலில் தளிர்த்துகொண் டேயிருக்கும் எனத் தி.

அரண்வுண் வகையில் காண உட வந்தகூடு, அவவுணாவைமாற்றில் கூடாமை (யாகிய) கரணமும் கா லுமைகூடு கூடுதலும் கூட்டினுசகு வாடாமையும் கூடும் எனக் கூட்டுக

அரண்வுணாவை சிவந்தவ அறவு உடவணாவை—ஆனமஅறிவு அரண்வுணா வாகிய சிவஅறவு—புரண உணாவாகிய ஆனமஅறிவு—சீரணி. மாற்றில் சிவமாகிய அறிவினின்றி ஆன அறிவைக்கூடுவ வாடாமை - பிறவி தளிர்த்தல், அஃதாவது புரணத்தனை யுடைய அறிவினை விடக் கங்கினால் உடம்பு வினை தேடு தற்குரிய கரணமும் கா லுமைகூட்டி மேனமமலம் உடம்பை எடுத்தற்குரிய வன்மை யுடையை

இத்திருப்பாசுரத்தான் உத்தியாரி கருத்தினுள்” என்றதை—அரண்வுணாவை னின் என்றும், “கருதத்” என்றதை—அவ்வணை வின் என்றும், “ஆற்றவது ஆற்றல்” என்றதை—புரண உட வந்தகூடு என்றும், “அல்லாத காற்றினை மாற்றி (செய்வ வாகிய) உத அல்லல்” என்றதை—(அவவுணாவை) மாற்றில் கரணமும் காலுமைகூடு (அவ்வணை) கூடுதலும் கூட்டினுசகு வாடாமையும் கூடு என்றும் கூறப்பட்டன (உஉ)

உஉ. காளாரோ டுல்லம் உடையார சலந்திபற

வெள்ள வெளியாமென றுரதீபற

விமே எளிதாமென் றுரதீபற.

(எ-து. உ-1, என் எனின்) பெறுதற்கரிய பேரினம் அல்லலற்றுப் பெறுதற் கெளிமையாதல் கூறிற்று

(கு. ௩) யோக நிலையுடையா தன்னுள் ஒளித்துநின்ற இறைவனோடு தன்னந் தைக் கொள்ளுகொள்ளும் தற்போதமுதலிய கரணங்களுடன்சலந்து விடுவாராயின் அவருள்ளம் வெறுவெளியாம் (அது வெளியாகவே) அவ்விறைவனால் கூடத்தக்க முத் தியாகிய வீமே மிக எளிதாம் எனக்

இறைவன் தம்மைவிட்டுப் பிரியாது தம்முள் இருந்து கரணங்கள் செய்யும் வஞ் டமெல்லாம் அறிந்து அதற்கேற்ப இனபத்துன்பங்களை தகாவித்துத் தான்தோன்றுந் திரு க்கின்றவ னாகவின் இறைவனைக் “கன்வர்” என்றும், யோகநெறியுள்ளார் தத்துவங்கள் ளாரும் இதேதகத்தை ஆதார நிராதார யோகங்க்கிடமாகக் கொண்டிருப்பவராகவின்

அவர்கள் "இவ்வாறுபாடு" என்றும், அவர்கள் இவ்வாறுபாடுகளைக் கவனிப்பீடுத் தந்துள் ஒளித்தளிக்கும் இவ்வாறுபாடு கவனம் காண்பதில் அகலப்படுதல் கவனம் தந்துள் என்றும், அக்கலப்பினால் பிறவித்தொத்தனைக் கிடம்செய்யுஞ் சஞ்சிதப்பட்டிருக்கும் சஞ்சிதப்பட்டவர்களுள் ஒழியுமாகலின் அவ்வொழியிடத்தை "வெள்ளவெளியும்" என்றும், சஞ்சிதக்கிடொழிந்தார் சன்னை மாணத்தன்பும் விட்டு இன்ப மாகிய திருவடிவை எளிதாகக் கடுவராகலின் அங்ஙனக் கடுதலாகிய வினைவை "வீடுமீ எளிதாம்" என்றும் கூறினார்.

இதனால் தம்முள் இருந்து உணர்த்துகின்றதாகிய பாணரீவீணுள்ளே உணரும் அறிவினாகிய தம்மறிவை அடக்குவாராயின் தற்போதமுதலியவைகள் மூன்போல் விடயங்களை உணர்வதற்கு அறிவேது. அகிலவியாகவே தற்போதமுதலியான வெல்லாம் ஒழிந்த வெள்ள (அகண்ட) வெளியாய் போய் போகவே, கடுதற்கரிதாக இத்த வீடுமீ மிக எளிதாம். ஆகவே, தம்முள்ளிருந்தகளவனுள் தாம்புகுவாராயின், தம்மைக்கள வாடும் தற்போதாதிகள் அவ்வுள்ளில் புகுபெருதனவாய் வெளியே நிற்கும். நிற்கவே, அடைதற்கரியவீடு மிக எளிதாமெனக் இக்தொழிகிறது, தற்போதமுதலியவற்றின் தான் புகுந்து நின்று அவையிற்றை அடக்கமுயலின் வீடு எளிதாகாதென்க.

திருக்களிற்றுப்படியார்

சஉ. இன்றிக் கசேதனமாம இவ்வினைகள் ஓர்ரண்டும்

சென்று தொடரும் அவன் சென்றிடத்தே—என்றுநதான்

திதுறவன் ஆனால் சிவபதிதான கைவிடுமோ

மாதொருக நல்லனோ மறுறு.

(1)

(எ - து.) இப்பொழுது இவ்விடத்தில் விளையீட்டுதற்குரிய சடங்களாகிய கரணங்களும் காற்றமாகிய இத்திரண்டும், ஆதார நிராதார யோகங்களைக் கடந்து அருட்மீணையைத் தொடரும் அந்தவிடத்திலும் போய்ப்பற்றம் வன்மையுடையதானவையாய்ப்பற்றம், (அவரும்சென்றுதொடராதபற்றவனவாயின்) இந்தயோகியானவன் எப்பொழுதும் அவைகளால் வருத்தன்பதை அனுபவிக்கின்றவனாகவே ஆவன் அப்படியாவானாயின் இவன் பிழைக்கும் வகை எப்பொழுதும் இல்லை அவன்மனது, பதிப்பொருளாகிய சிவன்கைவிடுவனா! (அவன்) உமாபேதியை ஒருபாகத்திலுடையவன்வல்லா! என்பதாம்.

இன்று என்றது—கருத்தினுள்கருத்தை ஆற்றங்காலம் இவரு என்றதும் சென்றிடத்து என்றதும்—ஆதார நிராதார யோகங்களைக் கடந்து அருட்மீணையைத் தொடரும்இடம். அசேதனம் என்றது—கருத்தினுள் கருத்தடங்கவே ஆன்மாவோடு கூடாவினை வீட்டுதற்குரிய காரணமும் காணும் விடயங்களை உணரும் உணாவற்றிருத்தல். இவ்வினைகள் ஓரிரண்டும் என்றது—மேற்கூறியகாரணமும் காற்றும். இவன் என்றது—போகசெறியில் செல்வோன். என்றும் என்றது—பெத்தகிண்பில் விடயங்களைப் பற்று தற்குத் தொடராததேயுள்ளாமல் அருட்மீணையைத் தொடருங்காலத்திலும், தீதுறவல் என்றது—மேற்கூறிய இருவினைகள் பற்றத்தொடர் தல்.

மாதொருகநான் என்றது—ஆருபாகத்தில் அருட்சுருணையுடையவன். எனவே இப்பாகமாகிய சத்திபாகத்தில் அருட்சுருணையுடையவன் என்றும், வலப்பாகமாகிய தத்துவாகத்தில் மதங்குருதியுடையவன் என்றும் ஆயிற்று; ஆகவே, ஆன்மாக்களது குற்றங்களைக்கண்டு அவைகூட சேற்றதாகிய பரிசாரங்களை மறக்கருணியாற் கொள்வனென்றும், அங்ஙனஞ்செய்யும் பரிசாரங்களாற் குற்றங்களைத்த பின்னர் அருட்சுருணையால் அருட்ருணங்கட் காணாக்குவனென்றும் மிக. எங்ஙனமெனின், கைத்திய ஆயுள்ளார் ஒருவனது பேரவை மூன்னா அறிந்து அதற்கேற்ற மருத்துகளைக்கொடுக்க இவ்வேரைய பேசுகிப் பின் அருணச் செழுமற்றிருக்கச் செய்வதபோலென்க.

வன் முற்றும் அறக்கருணை யுடையவனாகவே இருத்தல்கூடாதோவெனின், ஆன்மாதக எரிதத்தில் குற்றமேயில்லாமல் குணமேயிருக்குமாயின் இறைவனும் அறக்கருணை யொன்றையையுடையனாயிருப்பன். அவ்வனம் இருக்க அறியா ஆன்மாக்கள். ஏனெனில், அவர்கள் மலங்களுவிடிக் கூடியிருப்பவராகலின் என்க கைவிடாமைக்குமாதொரு கூறன் எப்பேதையல்லாமல் மற்றொரு காரணமும் உண்டு. அதனை வருஞ்செய்யுளிற் காண்க.

சுரு அனாதி சிவனுடைமை பாலவையும ஆங்கே

அனாதிஎனப் பெற்ற அனுலைய—அனாதியே

ஆர்த்த தியர் அகல அமாசிகையோ டெவவிடத்தும்

காததல அவனகடனே காண்

(2)

(எ து.) அனாதியே சிவனுக்கு எவையும் உடைமையாம் அவ்வனம் இருத்தலால், அவற்றையும் உடைமையாகக்கொண்ட அப்பொழுதே, அனாதி என்று சொல்லப்பட்ட ஆன்மாக்களை, அனாதியிலேயே பொருள்கி யிருக்கின்ற ஆணவாதிமலத் துன்பங்க ளொழிய, அமபிகையாகிப் கருணையோடு எவவிடத்திலும் இரக்கித்தல அவனது கட னமேயாகும் என்பதாம்

எவையும் அனாதி சிவனுடைமையா என்றதனால், சிவனும் அனாதி, அனுலெனப் பட்ட ஆன்மாக்களும் அனாதி ஆகலெனப்படும உலகமும் அனாதி, என மூன்றையும் தனித்தனி கூறினொன்றாக

இவ்வண்ணையறியா உல அனாதிபா யுள்ளவன் சிவன் ஒருவனே என்றும் அவனால் உண்டாகப்பட்டவா ஆன்மாக்கள் என்றும், அவர்களைப் பின்னர் ஆணவாதி களவாகது கூடின என்றவகூறி இடா பட்டெழியா இன்னமும் இவ்விடாப்பாடுகள் ல, அவை எல்லாம் நண்டிவிரிகிறபெரும

இனி, எவையு—என்றது மாயகாரியமாகிய சாவப் பிரபஞ்சங்களை உடை மை என்றது—ஆன்மாவாகிய அனுலகளை எவ்விடத்தும் என்றது—சிருட்டி திதிசவ காரம் எனனும் மூன்றிடங்களை தயர் அகல என்றது—சிருட்டியால் ஆணவமலத் துன்பமுட, திதியால் மாயாமலத்துன்பமும் சுககாததல கணமலத்துன்பமும், போம் படிச்செபதல காததல என்றது—சிருட்டியில் தனுரணங்களைக் கூட்டுதலால் உண்டா கும் துன்பங்களால் உயிர் பாழாட்டு போகாவண்ணவ காததல. திதியில் புவனபோக களால் உண்டாகும் இன ததுன்பங்களினின்றும் நீங்குந வண்ணவகாததல். சுககாத தில் வினைகேற்றபடி சவ ககாகங்களில் நிறுத்தி அவ்வவினைக்கமறிந்து மீப்பித் தல் அவனகடன என்றது மேலே சொல்லிய முததொழிலிடத்தும் காததல தன்கட னாகக்கொண்டவனுக்கு இவ்வருளநிலை பகிய இவ்விடத்தில் கரணதிகளுடைய சேட்டை களையடக்கித் தனது குணமயமாகச் செய்தலாகிய செயலை அவனன்றியாவா செய்வா! அமுதஞ்சொழிலும் அனாதிதொட்டு இன்றளவும் செய்து வந்தது, உயிர்கள் இவ்வருள் நிலையில் கூட்டுதல் காரணமேயாகலான இன்று செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்யாதொழிவது! தன்னடிமையாகிய உயிரைக்கைவிடவது! விஞ்ஞானியின் மாதொருகறன் - என் றதும், சிவபதி—என்றது உயாதாய முடியும் ஆகலான் காததல் அவன் கடனே என்பது திண்ணம் என்க

இத்திருப்பாட்டா “அரணவுணாவுதனில் அவவுணாவைமாற்றில், காரணமும் காலு கைகூட்டி, (கூடினால்) கூட்டினுக்கு, வாடாமையும் வகுக்கிடம் (என்றதனால்)” என் றுத் திதுறுவது” என்று ஐயமுண்டாய இடாப்படுத்திய அவ்விடாப்பாடொழிய “எவ் விடத்திற்காததல அவன்கடனே” என்று கூறினா

என்னெனின—இடாப்படுத்தவதாகிய காரணமும், கார்தும், எனைத்தத்துவா னுள்ள சிருட்டிகாலத்தில் ஆன்மாவோடு கூடுதல்படி இறைவன் செய்தது, அஞ்ஞான

மாயிய ஆணவாதிமலங்களுடைய சார்பொழிந்து ஞானத்தைக்கூடவும், ஞானங்கூடிய பின்னர் அருங்கூடவும், அது கூடியபின்னர் சிவமாயிய தன்னைக்கூடித் தன்னனுபவத் தைப்பெற்றுப் பேரின்பத்தைக் கூடவுமா மென்க.

இங்ஙனம் அசத்தமாயிய அஞ்ஞானத்தை யொழிப்பதற்கு, அசத்தமாயிய கரண முதலியவைகளைக்கூட்டி அதனையொழித்து ஞானத்திற்கூட்டிய அப்பொழுதும், பின் னா சத்தமாயிய அருனைக் கூட்டிப் பேரின்பத்திற்குக் கூட்டிய இப்பொழுதும் இறைவன், தான் செய்யுங் கடமைபாரசு செய்கின்றவனே யன்றி நீசெய்யுங் கடமையாக யாதானும் ஒன்றைவிட்டிருக்கின்றனா? இதனை நீயே எண்ணிப் பாப்பாயாக. நீ ஒருவாற்றாலும் சத்தரமற்றவனாகலான் உன்னை எண்ணுகின்றொழிவாயாக

உனக்கு அஞ்ஞானத்தை யொழிக்குங் கருவி இன்னதென்றும், அதனால் ஒழிகு ம்வகை இன்னதென்றும், அஃதேதோ ள ஞானத்தைக்காட்டுக கருவி இன்னதென றும், அதனால் காணும் வகை இன்னதென்றும் தெரியவருமோ, தெரியும் வகைதான் உனக்குண்டாகுமோ, எல்லாம் அறிந்து எல்லாம் செய்யவன் அவனேயாவன். ஆகையால் உனக்குச் சொல்லியபடி அவாவற்று அவன் பால் பிறவாழையேவேண்டி அபணியில் சிற்பாயாக இதனால் கரணமுங் காலும்கூடாதவகை கூறியதென்க

இவ்விரண்டு திருப்பாட்டினும் உத்தியுகில் “கனவா” என்றதை—சிவபதி என றும், மற்றும் மாதொரு கூறனன்றும், இல்லமுடையா” என்றதை—அவன் என்றும் கலத்திடில் என்றதை—சென்றிடத்தே சென்று தொடருப ஆனால் என்றும், “வெள்ள வெளி” என்றதை—என்றுகதானத்திறுவன் இவ்வினைகள் ஒரிரண்டும் இன்று இவ்வு அசேதனமாம் என்றும், “வீடும் எளிதாம்” என்றதை—கைவிடுமோ என்றும், அநாதிசிவ னுடைமையால் *** எவ்விடத்தும் தத்தல் அவன் கடனேகான்—என்றும் கூறப் பட்டன. எனவே ஆதாரயோக நிலையுடைய ஆறுதாரவகளிற் கற்பிக்கப்படும் வெவ் வேறு மூர்த்திகளாக நின்று தன்னைக்காட்டாது மறைத்திருப்படியால் சிவபதியை—கன வா—என்றும், அநாயோகிகள ஆதாரநிலைகளைக்கற்பிக்காத கமது உடம்பை யுடையவ ராகையால்—இல்லமுடையா—என்றும், ஆறுதாரவகளிற் செல்லுமிடத்தாக சிவபதி யை ஆங்கார்கு கலத்தலால்—கலத்திடில்—என்றும், இன்று இவ்வினைகள் ஒரிரண்டுமே தொடரவதனால் திறுவன்னன்றதை—வெள்ள வெளியாகு என்றும், அநாதிபெனட் பெற்ற அணுயெவையும அநதி சிவனுடைமையால் (அவ்வணுவை) அநாதிய ஆதர தயரகல எவ்விடத்தும் அபயிகையோடு காததல அவன்கடன் என்றும், கைவிடுமோ என்றும் கூறி; திறுவன்னலன் அவனுக்கு வீடும் எளிதாகும—என்றும் கூறியவாரும்

உச. எட்டுக்கொண்டாதமைத தொட்டுக்கொண்டேசின்றா

விட்டாருலகமென்றுநதீபற

வீடேய்டாகுமென்றுநதீபற.

(எ - த. உ - ா என்—எனின்) இதவுமது.

(இ-ஈ) நிலகீர்முதலிய எட்டையும தமதுடம்பாக்கிக்கொண்ட இறைவனை நினைத் துக் கொண்டே யிருப்பவா, உலகத்தை விட்டவனொன்று சொல்லப்படுவா அவர்களுக்கு வீடாயிருப்பது விதேசஸ்தியமாம் என்க

எட்டு—என்றது நிலகீர் கெருப்பு உயிரி நீளவிகம்பு நிலாப்பகலான புலஞாயுமைய தன் என்றும், எட்டுக்கொண்டா—என்றது அநநில முதலாகக்கூறிய எணவகையாய புணர்த்தநின்ற ஒருவன் என்றும், தொட்டுக்கொண்டே நின்றா—என்றது நிலகீர் முதலிய வடிவத்தோற்றங்களையும் அவற்றின் குணங்களையும் காணுதலையும் எண்ணுத லையும் விட்டு அவ்வடிவங்களுடையானையும் அவ்வடிவங்களினினதுபகரிக்கும் அருனை யும் நினைத்தகொண்டேயிருப்பவா என்றும், உலகம் விட்டா—என்றது அங்ஙனப் நினைப்பாரை எணவடிவத்தான் கலந்து ஆளுநன்மையுடையகைலின் அங்ஙனம் உள

பட்ட அவர்க்கு * 'அயன்மாண்டு அருவினைச்சுற்றமும் மாண்டு அவனியின்மேல் மயல் மாண்டு மற்றுள்ள வாசகமுமாண்டு தன்செயலுமாண்டு பார்பாடும் பாதாளர்பாடும் விண்ணோர்தம்பாடும் ஆர்பாடும் சாராதவர்' என்றும், வீடே—என்றது தன்னுற்பற்றப்படும் பொருள்களையெல்லாம் இறைவன் தமது உடம்பாகக் கொண்டிருக்கின்றமை உணர்ந்து அவைகளில் தன்பற்றை விடுதலே என்றும், வீடாகும்—என்றது முத்தியாகிய வீட்டின் கண்பற்றவேண்டிமவன், தான்பற்றாக எண்ணிவிட்ட அவைகளிலேயே காணப்பெற்றமையால் அவனுடன்கலந்து இன்புறுதலே பேசினபம் என்றுங் கொள்க.

அருளை உடம்பாகவுள்ள இறைவன் அவ்வருளினாலேயே நிலநீர்முதலிய எட்டையும் உடம்பாகக் கொண்டனனாகலான் - எட்டுக்கொண்டார் என்றும் பிரபஞ்சப்பற்றை விடவேண்டியவன் அந்நிலநீராகளையும், அவற்றின் குறுங்களையும், பற்றாது விட்டு, அவற்றை உடம்பாகக்கொண்ட சிவனையும், அவனது சக்திபாகிய அருட்குணங்களையுமே தொட்டுக்கொண்டு நிற்பவராகலான்-தமைத்தொட்டுக்கொண்டேயின்றார்--என்றும், அங்ஙனம் நிற்கப் பெறுதலே உலகப்பற்றை விடுதலாகலான்-விட்டார் உலகம்-என்றும், உலகப்பற்றை விட்டு, உலகத்தள்ளாய் நின்ற அவனைப்பற்றி அவனிடத்திருப்பதே இவளிருக்கும் வீடாகலான்- வீடேவீடாகும்—என்றுங் கூறினார்.

இத்திருப்பாட்டன்- உலகுகுத வேருகத தன்னேககண்டு அவையிற்றை இறைவனுடம்பாகக் கண்டவிட்டு இறைவனையே தனக்கு வீடாகக்கொண்டு இந்நவீடே நாம் பெறத்தரும் வீடாகுமென்று மகிழ்வரென்று கூறப்பட்டது

சச. தம்மில் சிவலிங்கம் கண்டதனைத் தாம்வணங்கித்

தம்அன்பால் மஞ்சனநீர் தாமாட்டித்—தம்மைப்பொரு

பூவாகப் பூஅழியா மற்கொடுத்துப் பூசித்தால்

ஒவாமை அன்றே உளன்.

(1)

(எ - ழு.) உடலை இடமாகக் கொண்டிருக்கும் தம் அறிவின்கண், சிவலிங்கசொரு பத்தை யிடமாகக் கொண்டிருக்கும் சிவமாகிய அறிவைக்கண்டு, அந்த அறிவினுள் அறிவாகிய தான் உள்ளடங்கி யிருத்தலாகிட நமஸ்காரஞ்செய்து, அங்ஙனம் அடங்கியபொழுது தமமிடத்து நின்றும் ஊற்றெழுத்து வருவதாகிய அன்பையே திருமஞ்சனநீராகக் கொண்டு அன்பு நீங்காமல் அபிவிடகஞ்செய்து, அதுசெய்த பின் அடவன்பின் முகிவான் ஆனந்த மடிவாகிய தமமை மலராகிக், தம்மிடத்திற் குன்றிய அந்த ஆனந்தங்கெடாமல் அருச்சித துவந்தால், அப்பொழுதே இறைவன் அவ்வானந்தசொருபளுகவே இவனைவிட்டு நீங்காதிருப்ப னென்க

விவ்யானந்தத்தில் ஆனம் அறிவு கெடாமல் புலனறிவுள் அடங்கிநின்றலும், அங்ஙனம் நிற்கும்பொழுது ஆசையெழுத்தலும், அது எழும்பொழுது மகிழ்ச்சி தோன்றுதலும், அதுதோன்றுபொழுது விவ்யானந்தானுபவம் நீங்காதிருத்தலும், அதுநீங்காதிருக்கப்பெற்றவே ஐம்புலனறிவும் ஆனந்தமடமாய் இவனைவிட்டு நீங்காதிருத்தலும் - கண்கடாய்க் காணப்படுதல்போல், மேலேசொல்லிய சிவானந்தானுபவமு மென்றறிக.

இதனால் சிவானந்தானுபவத்தில் அறிவு தோன்றாதிருத்தல் வேண்டுமென்றும், அன்பும் மகிழ்ச்சியும் தோன்றுதற் கிடமின்றென்றும் கூறும் கூற்றுக்கள் இடர்ப்பட்டொழிதல்காண்க.

சஊ. தன்னைப் பெறுவதின்மேற் பேரில்லை தானென்றும்

தன்னைத்தான் பெற்றவன்றான் ஆரென்னில்—தன்னாலே

எல்லாந்தன் உட்கொண்டு கொண்டதனைக் கொள்ளாதே

எல்லாமாய் நிற்கும் இவன்.

(2)

திருவாசகம், திருத்தென்னேனம்.

(எ-ஊ.) ஆன்மாவாகியதான் எப்பொழுதும் தன்னைத் தத்துவக்கூட்டங்களுக்கே வேறு யிருப்பவனாகக்கண்டு, தன்னைப்பெற்றுணாகப் பெறுவதினும் பெறும்பேய வேறென்றில்லை, அவ்வாறுதன்னைப் பெற்றவன் யாரென்று வினவின், தன்சத்திய னாலே சேதனாகேதனக்கனாகிய சர்வப் பிரபஞ்சங்களையும், தனக்குள்ளேயடக்கி, கொண்டு, அப்பிரபஞ்ச இயல்புகளைத் தான் கொள்ளாமல், யாவாமாய்நிற்கும் இறை னாகிய சிவன் தானாக இருக்கப் பெற்றவன்ருன் தன்னைப் பெற்றவ னாவனென்க.

தன்னைத்தான்பெற்றவன் என்றதை ஈரிடத்துக்கூட்டுக.

தத்துவங்களுக்கு வேறுசத் தன்னைக்காண்பதுவே பேரென்பபடுமென்பார்—தன் னைப் பெறுவதினமேற் பேரில்லை என்றும், அப்பேறு பெறும்வன்மையானன் மேலே சொல்லப் போகும் அவனன்றி மற்றவரும் அன்றென்பார் தன்னைத்தான்பெற்றவன் றுன் யார் என்றும் அப்பெறுமபேறு இதுவாம் என்பார்—தன்னாலே எல்லாத்தன் உட் கொண்டு கொண்டதனைக்கொள்ளாதே எல்லாமாய் நிற்கும் இவன் என்றற்குறிஞர்.

எனவே—தத்துவங்களுக்கு வேறும், எல்லாதத்துவங்களையுந் தன்னுட்கொண்டு அவற்றின் தன்மைகளைத் தான் கொள்ளாமல் அல்லலு (வேறு)ய், அவையெல்லாமா (ஒன்று)ய, உடனாய் நிற்கும் இறைவனாகியஅவன் இவனேயாய் நிற்கப்பெறுதலேயாம்.

இவ்விரண்டு திருப்பாட்டானும் உத்திராடில் * “எட்டுக்கொண்டார் தம்” என் றதை—தமயிற் சிவலிங்கங்கண்டு அதனை என்றும், † “தொட்டுக்கொண்டே நின்றார்” என்றதை—தாம் வணங்கித் தமன்பான் மஞ்சள்கீதா தாமாட்டித் தம்மையொரு பூவாக் கிப் பூவழியாமற் கொடுத்துப் பூசித்தால் என்றும், “விட்டார் உலகம்” என்றதை— தன்னைத்தான் பெற்றவன் என்றும், “வீடே விடாரும்” என்றதை ‡ என்றும் தன்னைப் பெறுவதினமேற் பேரில்லை, ப தன்னாலே எல்லாத் தன் னுட்கொண்டு கொண்டதனைக் கொள்ளாதே எல்லாமாய் நிற்கும் இவன் என்றும், ஓவாமை என்றும், உனன் என்றும் கூறினர்.

உடு. சித்தமும் தீயகாணமும் சித்திலே

ஒத்ததே ஒத்ததென் றுந்தீபற

ஒவ்வாத தொவ்வாதென் றுந்தீபற.

(எ - ஊ. உ - ஈ. என் எனின்,) சித்தமுதலிய கரணங்களும் சிவமபமானுல்தான் ஆன்மா சிவமமாயிற்றென்பது பொருந்தமென்று கூறிற்று.

(ஊ - ஊ.) தீமை பயப்பனவாகிய சித்தமும், ஏனையதத்துவங்களும், சிவசித்தினி டத்தில் பொருந்தியிருந்தலே, ஆன்மா சிவசித்தினிடத்தில் பொருந்தியதன்மையுடைத் தானதென்று சொல்லலாம். சித்தமுதலியவை பொருந்தாமற் போமாயின், சிவசித்தினி டத்தில் ஆன்மா பொருந்திய தன்மையுடைத்தானதென்று கூறல் பொருந்தாதென்க.

மேற்கூறியபடி எல்லாவற்றிலுயிருந்து தன்னைத்தொர் விக்கும் சிவ சித்தினிடத்தில் ஆன்மாவாகிய தான் பொருந்தியிருத்தல்போல் தற்போதமும் அதுபற்றாதநீகிடமா யுள்ள சித்தமுதலிய கலதத்துவங்களும் வேறின்றிப் பொருந்தியிருந்தால்தான் ஆன் மாசிவத்தினிடத்தில் பொருந்தியிருப்பதென்பது பொருந்தம் என்பார்—“சித்தமுந்தீய காணமும் சித்திலே ஒத்ததே ஒத்தது” எனவும், போதமும் ஏனையதத்துவங்களும் சித்தி

அட்டமூர்த்தியில் ஆன்மா ஒன்றுலின், † வணங்கலினாலும் கீரட்டுதலினாலும் பூசிப்பதலினாலும் தொட்டுக்கொண்டேயிருந்தலினாலும்; தத்துவங்களைத்தும் விட் டித் தன்னைவேறுக்காண்டலினாலும் ப தன் (சத்திய)னாலே எல்லாத்தன்னுட்கொண்டு என்றதனால் ஒன்றுத்தன்மையும் கொண்டதனைக்கொள்ளாதே என்றதனால் வேறுத்தன் மையும் எல்லாமாய்நிற்கும் என்றதனால் உடனூத்தன்மையும் ஆகிய அந்நவை இலக்கண த்தால் என்றும் கீங்காநிருத்தலினால் மென்க

இவ் பொருந்த மென்று சொல்லுவது + ஒப்பத்தருத்தன்று என்றால் ஆன்மா மாத்திரம் சிவத்தைப்பொருந்தியிருக்கும் என்று சொல்லுவதும் பொருந்தாது என்பார்—“ஒவ்வா தது ஒவ்வாது” எனவும் கூறினார் இவ்வுண்மையை— “நான் என்றும் தான் என் றும் நாடினேன் நாடலும், நான் என்று தான் என்றும் இரண்டில்லை என்பது, நான் என்ற ஞானம் முதல்வனே நல்கினான், நான் என்று நானும் நினைப்பொழிந்தேனே என்றருளிய திருமந்திரத்தானிதே.

சிவனைத் தொட்டசேவன் சிவமயமானபோது சேவனைத்தொட்டுக் கொண்டிருந்த காரண முதலியவைகளும் என்சிவத்தைத்தொட்டு சிவமயமாகாது? ஆகுமென்பதேசித் தாந்தத்துணிபாகலின் ஒத்ததே ஒத்ததென வலியுறுத்தியும், காரணங்கள் சிவமயமாகாமற் போமாயின் சேவனும் சிவமயமானதில்லை என வருமாகலான் ஒவ்வாததொவ்வாது என மறுத்துங் கூறியவாரும்.

இதனால் சேவன் சிவமயமாப்ச் சிவானுபவப படுங்காலத்து, காரணங்களும் அச்சி வானுபவாகாரமாகவே இருக்குமென அறிவுறுத்தியவாரும்.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

தன்பமா மெல்லாம பரவசனாய்த் தான் துவளில்

இன்பமாம தன்வசனாய்த் தானிருக்கல்—என்பதனால்

நின் வசனாயே யிருக்கின் நின்னுடனும் நேரிழையாள்

தன்வசனா யேயிருப்பான் தான்.

(1)

(எ - து.) அருள்வசனாட்டு அதுவாயிருக்கின்ற தான் இனிக்காரணங்கள் நமக்காகா வென்றும், அவை நம் வசபடவேண்டிமென்றும், சித்தவிகற்பத்தின் வசப்படுவானாயின் காரணங்களே யல்லாமல் எல்லாதத்தவங்களும் துன்பஞ்செய்வனவாகவே ஆகும், தன்னைத் தன் வசப்படுத்திய அருள்வசமாகவே தானிருக்கால், துன்பஞ்செய்வனவாக விருந்த அவையெல்லாம் இன்பஞ்செய்வனவாகவே ஆகும். என்று மேலே கூறியிருக்கின்றபடியால், நீற்றாகபெற்ற அருள்வசமாகவே மாறாது நிற்பையேயாயின் உன்னை விட்டுப்பிரியாத உன்னுடையிருக்கின்றயாதொரு அருட் சத்தியுண்டோ அந்தச்சத்தியின் வசமாகவே இறைவன் இருக்கின்றவனாகலின் அவன் உன்வசமாக இருக்கும் அச்சத்தியை வந்துபொருந்தியருட்பனல்லவா என்பதாம்.

பரவசனாய்த் தான் துவளில், எல்லாம் தன்பமாம், தன்வசனாய் தான் இருக்கில், இன்பமாம் எனக்கூட்டுக

அருள்வசப்பட்டீர், அவ்வருள் வசமாயிருக்கும் இறைவனும்; உன்வசமாகவேண்டுமென்றெண்ணி அவனைநோக்கியிருப்பதொழிந்து காரணங்களைநோக்குகையாயின் அவன் உன்வசப்படான்; அவையும் துன்பஞ் செய்யும். காரணவசப்படாதொழிந்து அருள்வசமாகவேயிருப்பின் அவனும் உன்வசப்படுவான்; அவையும் இன்பஞ்செய்யுமென்று இத்திருப்பீட்டால் கூறியதாகும்.

சஎ. செத்தாரே கெட்டார் காரணங்கள் சேர்ந்ததனோ

டொத்தாரே யோகபரர்ஆனார்கள்—எத்தாலும்

ஆராத வக்கரணத் தார்ப்புண்டிங் கல்லாதார்

பேராமற் செல்வார்அதன் பின்.

(2)

(ஈ-து.) யோகபரரானார்கள், அதனோடு அருளோடு சேர்ந்த ஒத்திருந்தார் யாவரோ அவரே காரணச் சேட்டைகளை யொழித்து அதனைக் கெடுத்தவராவர். அல்லாதார் யோகபரராய் அதனோடுசேர்ந்த ஒத்திராதவர், எவ்விதமான காரணங்களாலும்சேட்டை

ன்பதாம் தத்திரம்-சத்திய ஞானோதயம். செ.ன். அ.

தமிழ்நாடு தலைநகராக வரையறுக்கப்பட்டு, அதன் விளைபெயர் தமிழ்நாடு எனப்படும்.

இவ்வாறு உத்தரவும் ஆகாத அக்காலத்திலிருந்து ஆர்ப்புண்டு அதன் பின் இவ்வாறு செல்வர் எனக்கொண்டு கூட்டுக

அருளோடுசேர்த்த அருளோடுசேர்த்தால் காணச்சேட்டைகளுக்கு நுழைந்து
கூட்டுகோடு. அருளோடுசேர்த்த ஒத்தாமை காணச்சேட்டைகளைப்பொழிக்கவேண்டிய
பின் தலைப்பொராயின் அக்காலத்திலான சேட்டைகளிற் சிக்குண்டி அங்கவளின்
வழியே உழன்றதினா. ஆகலின் இதற்குப்பாட்டான் அருள்வசப்பட்டு ஒத்திருந்
தலைக் கூறியதாகும்.

சஅ. கண்ணும் கருத்தும் கடந்ததொரு பேரேயும்

கண்ணும் கருதாது களிகர—கண்ணி

வடமடக்கி நிற்கும் வடவிததே போல

உடனடக்கி நிற்புகள காண்உறறு.

(8)

(எ. 3.) பெரிய ஆலமரத்தைத் தன்னுள் அடக்கிநிற்கும் ஆலமலித்தைப்போல,
இறைவன் கண்ணையும் கருத்தையும் கடத்திருக்கும் ஓர் பொருத்தன்மையையுடைத்தான
வனவிரும்பினும், கண்ணும்கருத்தம் களிகருமபடியாக,—அருளோடு பொருந்தி ஒத்
திருக்குந் தன்மையப்பெற்றால் கண்ணையும்கருத்தையும் கடத்திருக்கின்ற அவனை
உற்ற அவ்வுருட்சத்தியோடு அடக்கித் தன்னுள் ஆளாநிற்பா என்பதாம்.

வடமடக்கிநிற்கும் வடவிததேபோல கண்ணும்கருத்தம் கடத்த எனவும், கண்ணி
உற்ற உடனடக்கி நிற்பாகன் எனக்கூட்டுக

ஆலமலித்தைவிட்டு ஆலமரம்பெறிருக்கே அறியாததுபோல, சத்தியைவிட்டுச் சவடி
பெறிருக்குமோ, விருகத்தைக்காண வேண்டியவன, விததைக்கைக்கொண்டால் அந்த
விருகத்தைக்காணக்கூடமெல்லவா! அஃதேபோல் சிவதையுள்ளடக்கிக்கொண்டிருக்கும்
சத்தியின் வசம் கீழும் உன்வசம் அச்சத்தியும் இருக்கப்பெற்றால் கண்டுகளிக்கக்கூடாத
சிவனைக் கண்டுகளிக்கலா மென்று இதற்குப்பாட்டால் கூறியதாகும்.

சக. வானகமு மண்ணகமு மாய் நிறைந்த வான் பொருளை

வானகத்தே உன்னும்தென நென்றினையேல்—ஏனகத்து

வாதனையை மாற்றும் வகைபதுவே மண்முதலாம்

நுதனமே பன்றோ அதற்கு.

(4)

நு.) வெறும் வெளியாயிருக்கின்ற ஆகாயமுதலிய எல்லாப்பூதங்களினும்
நிறைந்திருக்கின்ற மேலாகிய இறைவனை, உடம்பினுள்ளே நினைத்து வசமாக்கிக்கொள்
கூதல் எப்படியென்று வினவினால், மாணவனே! இறைவனாகிய பரம்பொருளுக்குப் பி
ருதியிருத்தலிய எல்லாநும் இருக்கும் இடமாக (ஆசனமாக) இருக்கின்ற மனைகளெல்லாம்
ஆகையினால் உன்னத்தள்ளே யிருக்கின்ற தன்பத்தை மாற்றிக் கொள்ளும்படியாக
உபாயம் முன் சொன்னபடி “வடமடக்கிநிற்கும் வடவிததேபோல உடனடக்கி நித்
தேபோல” இதவந்தி உபாயம் வேறில்லை. என்பதாம்.

உன்னாகிய ஒர் நிறிய விடத்தில் எங்கும் அகப்படாதுமாய் நிறைந்திருக்கின்ற
இறைவன் எப்படியுடன்கூறானென்ற நினைத்தல் அறிவின்படியாம். ஏனெனில்,
தன்னாகிய சகலத்தையும் தனக்கானவாகக் கொண்டிருத்தல் பொய்யென
பெறு தனக்குத் தானாக இருப்பதுபோல் உன்னதம் தன்னுக்குநிறைந்த ஆக
வந்தி நினைத்திருந் முன்னமே உன்னத்தை தானாகக் கொண்டிருக்கும்பொ
வந்தி நினைத்திருந் தனக்கு நேர்நிறுந் உககி அகலிடத்தில்கூட
பாயகல்

